

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY,
KANNIYUR :: MADRAS-41
ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸ ப ர ப ர் வ ம்.

(ஸ்ரீ வேதவியாஸபகவான் வடமொழியில் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ மஹாபாரதத்திற்குச் சரியானது.)

இது

தம்பகோணம்காலேஜ் ஸ்கீஸ்கிருதபண்டிதர்

மஹாவித்வான்

சதாவதானம், ஸ்ரீ உபய - வே.

தி. ஈ. ஸ்ரீ நி வா ஸ ர ச ரி ய ர்

அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று,

தம்பகோணம் நேடிஸ் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம. வீ. இ ரா ம னு ஜா ச ரி ய ரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை ரூ - 2; தபால்சார்ஜ் ரூ 0 - 4 - 0.

MADRAS:
PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
32, MOUNT ROAD.

1910

(All Rights Reserved.)

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸ ப ர ப் ரீ வ ம்.

வி ஷ ய ஸு ஓ சி கை.

ம ந் த் ர ப ரீ வ ம்.

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

1	கடவுள் வாழ்த்து ...	...	...	1.
	மயன் அர்ஜுனனுக்குப் பிரதிபகாரஞ்செய்ய இச்சித்தது..	...	...	1- 2
	அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுக்குச் செய்யுமபடி மயனுக்குக் கட்	...	...	
	டளையிட்டது ...	...	...	2
	கிருஷ்ணன் ஒருஸபைசெய்யும்படி மயனை ஆஜ்ஞாபித்தது ..	...	...	3
	தர்மபுத்ரர் மயனுக்கு மரியாதைசெய்சது ..	...	...	3
	மயன் ஸபைசெய்ய அளவெடுத்தது ...	...	...	3
2	கிருஷ்ணன் சூரதமுதலானவரிடம் விடைபெற்றுத் துவார	...	...	
	கைக்குப் புறப்பட்டது ...	...	...	4- 5
	பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை வழிவிட்டுத் திரும்பியது ...	...	...	5- 6
	கிருஷ்ணன் துவாரகை சேர்ந்தது ...	...	...	6
3	மயன் அர்ஜுனனிடம் விடைபெற்றுப் பிந்துஸரஸுக்குச்	...	...	
	சென்றது ..	...	...	7
	மயன் பிந்துஸரவிலிருந்து பலவகைப் பொருள்களைக் கொண	...	...	
	ர்ந்தது ...	...	...	8
	மயன் பீமார்ஜுனர்களுக்குக் கதாயுதத்தையும் சங்கத்தை	...	...	
	யும்கொடுத்தது ...	...	...	8
	மயன் ஸபையை நிர்மாணஞ்செய்தது ...	...	...	9
	ஸபையின் சிறப்பு ...	...	...	9- 10
	மயன் எவ்வளவுகாலத்தில் ஸபையைச் செய்தானென்பது ...	...	...	10
4	தர்மபுத்ரா ஸபாப்ரவேசஞ் செய்தது ..	...	...	10- 11
	தர்மபுத்ரர் ஸபையில் வீற்றிருந்த சிறப்பு ..	...	...	11- 13
5	தர்மபுத்ரருடைய ஸபைக்கு நாரதர் வந்தது ..	...	...	13- 15
	நாரதர் தர்மபுத்ரரை யோகக்ஷேமம் விசாரித்தது ...	...	...	15- 23
	தர்மபுத்ரர் வேதமுதலியன பயன்படுவதெப்படியென்று நார	...	...	
	தரை வினவியது ..	...	...	23- 24
	நாரதர் யுதிஷ்டிரர்வினாவுக்கு விடைகூறித் திரவியலாபத்	...	...	
	தைப்பற்றித் திரும்பவும் வினவியது ...	...	...	24- 25
6	தர்மபுத்ரர் நாரதர்வினாவுக்கு விடைகூறியது ...	...	...	25
	நாரதர் இந்திரன்முதலியோரின் ஸபைச்சிறப்புக் கூறுவே	...	...	
	னென்றது ..	...	...	26
7	நாரதர் இந்திரஸபைச்சிறப்புக் கூறியது ...	...	...	27- 29
8	நாரதர் யமஸபைச்சிறப்புக் கூறியது ...	...	...	29- 32

விஷயஸூசிகை.

அத்தியாயம்.		பக்கம்.
9	நாரதர் வருணஸபைச்சிறப்புக் கூறியது ...	32- 34
10	நாரதர் குபேரஸபைச்சிறப்புக் கூறியது ...	34- 37
11	நாரதர் பிரம்மஸபைச்சிறப்புக் கூறியது ...	37- 42
12	தர்மபுத்ரர் நாரதரிடம் ஹரிச்சந்திரனைப்பற்றி வினாவினது ...	42
	நாரதர் ஹரிச்சந்திரனுடைய ராஜஸூயத்தையும் அதனால் வந்த சிறப்பையும் சொல்லியது ...	43- 44
	நாரதர் பாண்டுவின் கட்டளையைத் தாமப்புத்ரருக்குத் தெரிவித்தது ...	44
13	தர்மபுத்ரர் ராஜ்யபாரஞ்செய்தது ...	45- 46
	தர்மபுத்ரர், ஸ்வேறாதரர்கள் மந்திரிகள் முதலியோரிடம் ராஜஸூயத்தைப்பற்றிக் கேட்டது ...	46
	மந்திரிகள் முதலியோர் ராஜஸூயஞ்செய்யும்படி தர்மபுத்ரருக்குச் சொல்லியது ...	46- 47
	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணனுக்குத் தூதனுப்பினது ...	48
	கிருஷ்ணன் இந்திரப்பிரஸ்தஞ்சேர்ந்தது ...	49
	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணனை ராஜஸூயத்தைப்பற்றிக் கேட்டது..	49
14	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ரருக்கு ஜராஸந்தன் வலிமையைக் கூறியது ...	50- 55
	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ரருக்கு ஜராஸந்தன் முதலியவரிருக்கையில் ராஜஸூயஞ்செய்வது முடியாதென்று கூறியது ..	55
15	தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயஞ்செய்யாதொழிவது நலமென்றது ...	56
	பீமஸேனன் ஜராஸந்தனை ஜயிப்பதாகச் சொன்னது ...	57
	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனையெதிர்ப்பது முக்கியமென்றது ...	57- 58
16	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணபீமாராஜுனர்களை ஜராஸந்தவதத்துக்கு அனுப்புகிறதைப்பற்றித் துக்கித்தககூறியது ...	58- 59
	அர்ஜுனன் சத்ருஜயஞ்செய்து ஸமராஜபட்டம்பெறுவது அவசியமென்றது ...	59- 60
17	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தவதத்துக்கு உபாயங்கூறியது ..	60- 61
	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தன்பிறப்புமுதலியவற்றைக் கூறியது...	61- 69
	பிருஹத்ரதனுடைய விவாஹமும் அவ்வாக்குத்தத்தமும் ...	61
	பிருஹத்ரதன் தபோவனஞ்சென்றது ...	62
	பிருஹத்ரதன் சண்டகௌசிகரைக்கண்டது ...	62
	சண்டகௌசிகர் பிருஹத்ரதனுக்கு மாங்கனிகொடுத்தது ...	63
	சண்டகௌசிகர் பிருஹத்ரதனுக்குப்பிறக்கும்புத்ரனுக்குட்டி வரங்கள்கொடுத்தது ...	63
	பிருஹத்ரதன் மாங்கனியைத் தன் இடம்மேனைவிகளுக்கும் கொடுத்தது ...	63
	பிருஹத்ரதனுடைய இருமனைவியரும் ஒருடம்பின் இருகூறுகளைப்பெற்றது ...	63
	தாதிகள் பிறந்திருதுண்டங்ளையும் நாரதர்தியில்போட்டது	64
	ஜரையென்னும் தூக்கியால் அவ்விருதுண்டங்ளையும்	64
	ஒருருவமானது ...	64
	ஜரை பிருஹத்ரதன்மனைவியரிடம் குழந்தையைத்தந்தது ...	64
	பிருஹத்ரன் ஜரையின்வரலாற்றைவினாவினது ..	65
18	ஜரை பிருஹத்ரதனுக்குத் தன்வரலாறுகூறியது ...	65
	பிருஹத்ரதன் தன்புத்ரனுக்கு நாமகாணஞ்செய்தது ...	66

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 19 சண்டகௌசிகர் பிருஹத்ரதனரண்மனைக்குவந்தது ... 66
சண்டகௌசிகர், ஜராஸந்தன் பலபராக்ரமமுள்ளவனாவான்
என்றது ... 66- 67
பிருஹத்ரதன் ஜராஸந்தனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து வந்து
சென்றது ... 67
பிருஹத்ரதன் மனைவிமாருடன் விண்ணுலகடைந்தது ... 67- 68
ஜராஸந்தனுக்குக் கிருஷ்ணனிடம் விரோதமுண்டானது ... 68

ஜராஸந்தவதபர்வம்.

- 20 கிருஷ்ணன், தாயும் பீமார்ஜுனர்களும் ஜராஸந்தவதத்தைச்
செய்வதாகச்சொல்லியது ... 69
தரம்புத்ரர் ஜராஸந்தவதத்திற்காகக் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்
களுக்கு விடைகொடுத்தது ... 69- 70
கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் சீராதகவேஷந்தரித்து மகத்தே
சஞ்சென்றது ... 70- 71
21 கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு மகத்தேசத்தாக்கும் கிரிவிரஜத்
துக்குமுள்ள அரண்முதலியசிறப்புரைத்தது ... 71- 72
கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் மூன்றுபேரிகைகளை உடைத்
தது ... 73
கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் சைத்யகத்தின் சிகரதையுடைத்
துக் கிரிவிரஜநகருக்குட்பிரவேசித்தது ... 73
ஜராஸந்தன் அபசகுனங்களைக் கேட்டு விரதோபவாஸங்கள்
நடத்தியது ... 73
கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் கடைகளிலிருந்து புஷ்பசூதனாதி
களைப் பலாத்காரமாக எடுத்தணிந்தது ... 74
கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தனரண்மனையிற் பிரவே
சித்தது ... 74
ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களைப்பூஜித்துக் குசலப்ர
சன்ஞ்செய்தது ... 74
கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனுடைய குசலப்ரசனத்தாக்கு விடை
யளித்தது ... 74
ஜராஸந்தன் அர்த்தராத்நிரியில் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களிடம்
வந்தது ... 75
ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களுடைய வேஷத்தைப்
பற்றி ஸந்தேஹித்துக்கேட்டது ... 75- 76
கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனுக்கு மனுமொழிகூறியது ... 76
22 கிருஷ்ணனுக்குப் ஜராஸந்தனுக்கும் வாக்குவாதம் ... 76- 77
கிருஷ்ணன், தாங்கள் இன்றொன்று வெளியிட்டது ... 78
ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனை இகழ்ந்ததும், கிருஷ்ணபீமார்ஜுன
ரோடு யுத்தஞ்செய்ய எண்ணங்கொண்டதும் ... 79- 80
ஜராஸந்தன் தன்குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யக்கட்
டையிட்டது ... 80
23 கம்ஸன்வரலாறு ... 80- 82
தேவதூதன் கம்ஸனுக்குச் சொல்லியது ... 81
கம்ஸன் தேவகியைக்கொல்ல யததனித்ததும், வஸுதேவர்
சீமாதான்செய்ததும் ... 81

விஷயஸூசிகை.

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

23	கம்ஸன் தேவகியின் குமாரர்கள் அறுவரைப் பிறக்கப்பிறக்கக் கொன்றது	82
	தேவகியின் ஏழாவதுகாப்பம் ரோஹிணியின்வயிற்றில் வைக்கப்பட்டது	82
	கிருஷ்ணன் அவதரித்தது	82
	வஸுதேவர் கிருஷ்ணனை இடையனுக்குக்கொடுத்து அவன் பெண்ணைவாங்கிவந்தது	82
	கம்ஸவதம்	82; 172; 174
	கிருஷ்ணன் உக்ரஸேனனுக்குப் பட்டங்கட்டியது	82; 172; 174
	ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனைத்தடுத்துக் கம்ஸன்மகனுக்குப் பட்டங்கட்டியது	83
	ஜராஸந்தன் அரசர்களைஐந்துசு சிறையில்வைத்தது	83
24	ஜராஸந்தன் பீமஸேனனோடு யுத்தம்வேண்டினது	83
	ஜராஸந்தனுடையபுரோஹிதர் கோபோசனைமுதலியவற்றோடு ஜராஸந்தனிடம்வந்தது	83
	ஜராஸந்தன் யுத்தஸந்நாஹஞ்செய்தது	84
	பீமஸேனனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் மல்லயுத்தம்	84- 88
	ஜராஸந்தன் களைப்படைந்தது	86
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனைத் தூண்டிச் சொல்லியது	86
25	பீமஸேனன் ஜராஸந்தன்விஷயத்தில் தாமதிக்கக் கூடாதென்றது	86- 87
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனுக்கு ஜராஸந்தவத்ததைப்பற்றிச்சொல்லியது	87
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனுக்குக் கோரையைக்கிழித்ததுக் காண்பித்தது	87
	கிருஷ்ணன் திரும்பவும் கோரையைக்கிழித்ததுக் கால்மாற்றிப்போட்டது	88
	ஜராஸந்தவதம்	88
	கிருஷ்ணன் பீமார்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தனுடைய தேரிலேறி அரசர்களை விடுவித்தது நகரத்துக்கு வெளியில்வந்தது	88- 89
	கிரிவிராஜநகரத்துஜனங்கள் கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தது	89
	சிறையிலிருந்து விடுபட்ட அரசர்கள் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது அவருக்குத் தாங்கள் என்ன செய்யவேண்டுமெனக் கேட்டது	89- 90
	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ரருக்கு உதவிசெய்யும்படி அரசர்களை ஆஜ்ஞாபித்தது	90
	அரசர்கள் கிருஷ்ணனுக்குக் காணிக்கை கொடுத்தது	90
	கிருஷ்ணன் ஸஹதேவனுக்கு அபயமளித்து அவன்கொடுத்த ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டது	90
	ஸஹதேவன் கிருஷ்ணன் பீமார்ஜுனர்களிடம் அனுமதிபெற்றுத் தன் தரிதைக்கு உத்தரக்கிரியைகள் செய்தது	90- 91
	கிருஷ்ணன் ஸஹதேவனிடம் காணிக்கைபெற்று அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தது	91
	கிருஷ்ணன் அரசர்களை ராஜஸூயமாகத்தஞ்சுவரக் கட்டளை யிட்டு அவர்களோடும் பீமார்ஜுனர்களோடும் இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்தது	91

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 25 கிருஷ்ணன் தாமபுதரரால் மரியாதைசெய்து புகழ்பெற்றது 92
தாமபுதரா ஜாஸநதனதேரைக கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தது 92
சிறையிலிருந்து விடுபட்ட அரசர்களை தாமபுதரரிடம் விடை
பெற்றுத் தத்தமர்களுக்கு சென்றது ... 92
கிருஷ்ணன் தாமபுதரர்மூலகலியோரிடம் விடைபெற்றது
துவாரகைக்குச் சென்றது .. 92- 93

திக்கவியையார்வம்.

- 26 தாமபுதரா ராஜஸூயத்தைப்பற்றிக் கவியுற்றது 93
அாஜுனன் பொக்கிஷத்தை நிரப்புவது அவசியமென்றது... 94
பீமராஜுன நகுலஸஹதேவர்கள் திக்கவியைத்துக்குச் சென
றது ... 94
27 அாஜுனன் திக்கவியை ... 95-104
அாஜுனன் பகதத்தனை ஜயித்தது ... 96
28 அாஜுனன் சுவேதபாவதம் வரையில் ஜயித்தது 96- 98
29 அாஜுனன் உத்தராகுருகேத்திரமவரையில் ஜயித்தது இரதிர
பிரஸதம் வந்தது .. 98-104
30 பீமஸேனன் திக்கவியை .. 104-107
பீமஸேனன் சேதிதேசமவரையில் ஜயித்தது 104-105
31 பீமஸேனன் திக்கவியைஞ்செய்து இரதிரபிரஸதம் வந்தது... 105-107
32 ஸஹதேவன் திக்கவியை .. 107-122
ஸஹதேவன் நீலேனாடு யுத்தஞ்செய்தது ... 109-110
அகநி நீலராஜபுதரியை விவாகஞ்செய்தது 110
அகநி நீலராஜனுக்கு வரங்கொடுத்தது ... 110
ஸஹதேவன் அகநியைத் துதித்தது ... 110-111
நீலராஜன் ஸஹதேவனுக்குக் கப்பங்கொடுத்தது 112
33 ஸஹதேவன் சோழநாடு பாண்டிய நாடுகளுக்குச் சென்றது ... 114-116
34 ஸஹதேவன் கட்டோதகசனை அழைத்தது 116
ஸஹதேவன் விபீஷணருக்குத் தூதனுப்பியது 117
கட்டோதகசன் விபீஷணரைக்கண்டது ... 118-119
கட்டோதகசன் தானவந்தகாரியத்தை விபீஷணருக்குத் தெரி
வித்தது ... 119-121
விபீஷணர் கப்பங்கொடுத்தது ... 121
கட்டோதகசன் விபீஷணரிடம் திரவியங்களைப் பெற்றுவந்தது
ஸஹதேவனுக்குக் கொடுத்தது ... 122
ஸஹதேவன் இரதிரபிரஸதம் சேர்ந்தது ... 122
35 நகுலன் திக்கவியை ... 122-124

ராஜஸூயபார்வம்.

- 36 கிருஷ்ணன் தனங்களை இரதிரபிரஸதம் வந்தது 125
தாமபுதரா கிருஷ்ணனை ராஜஸூயஞ்செய்யும்படி வேண்டி
னது ... 126
கிருஷ்ணன் தாமபுதரருக்கு ராஜஸூயஞ்செய்ய அனுமதி
கொடுத்தது 126
தாமபுதரா யாகஸாமகரிகளை வித்தஞ்செய்யக் கட்டளையிட்
டது ... 126

அந்தியாயம்.

பக்கம்.

- 36 தர்மபுத்ராருடைய ராஜஸூயத்தில், பிரம்மா உத்காதாமுதலி
யோர் யார்யாரென்றது 126-127
சிற்பிகள் யாகசாலேமுதலியவற்றைக் கட்டினது ... 127
ஸஹதேவன், பிராமணர் அரசர்முதலியோருக்குத் தூதனுப்
பினது 127
தர்மபுத்ரர் யாகதிகைசெய்துகொண்டு யாகசாலைக்குச்
சென்றது 127-128
சிற்பிகள் யாகததுக்குவருபவர்தங்கும்படி வீடுகளைக்கட்டினது 128
தர்மபுத்ரர் பிராமணர்களுக்குப் பசுக்கள்முதலியவற்றையும்
வேலைக்காரிகளையும் கொடுத்தது .. 128
37 அரசர்கள் ராஜஸூயயாகத்துக்குவந்தது ... 128-129
38 தர்மபுத்ரர், பீஷ்மா முதலியோரை அவாவருக்குததக்கவேலை
களில் ஏற்படுத்தினது .. 130-131
தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயம் நடத்தியது ... 131-132

அரீகீகாஹரணபர்வம்.

- 39 யாகத்துக்குவந்தவர்கள் பலசாஸ்திரங்களைப்பற்றி வாதிட்டு
செய்தது 132-133
நாரதர் சிறுத்தது 133-134
கிருஷ்ணன் வஸுதேவரைச் சேனைக்கதிபதியாகவைத்தது ... 134
யாகத்தில் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள் யார்யாரென்பது ... 135
பீஷ்மர் கிருஷ்ணனைப்பூஜிக்க ஆஜ்ஞாபித்தது ... 135
ஸஹதேவன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது ... 135-136
சிசுபாலன், பீஷ்மர் முதலியோரைத் தூஷித்தது ... 136
சிசுபாலன் அக்ரபூணையைப்பற்றித் தாமபுதாரைக்கேட்டது .. 136
40 சிசுபாலன் தர்மபுதாரையும் ஸபையோரையும் கிருஷ்ணனையும்
பார்த்துப் பூணையை இகழ்ந்து கூறியது .. 136-138
சிசுபாலன் ஸபையை விட்டுச் சென்றது ... 138
41 தர்மபுதாரா சிசுபாலனை ஸமாதானப்படுத்திச் சொல்லியது .. 139
பீஷ்மர் சிசுபாலனைக்கேபித்துக் கிருஷ்ணனைப்பூஜிப்பது
நியாயமென்றது 139-141
42 ஸஹதேவன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது தகுதிதானென்றது ... 141-142
ஸஹதேவன் கிருஷ்ணபூணையைப்பொருதவர்களுக்குத் தன்
கூலைக்காண்பித்தது 142
43 பீஷ்மர் உலகஸ்ருஷ்டியையும் நாராயணருபத்தையும் கூறியது 143-144
நாராயணன் உலகத்துக்குப் பரபிரதாமஹரென்றது ... 144
44 பீஷ்மர் மதுகைடவவததைக்கூறியது ... 144-146
பூமி மேதினியென்னும் பெயரைப்பெற்றவராவது .. 146
45 வராஹாவதாரசரித்திரம் 147-148
யஜ்ஞவராஹர் ஸமுத்ரத்தினின்றும் பூமியைத்தூக்கி நிலை
நிறுத்தினது .. 148
46 நரவிம்மாவதாரசரித்திரம் 148-153
ஹிரண்யகசிபு தவஞ்செய்தது 148
ஹிரண்யகசிபு பிரம்மதேவரிடம் வரம்பெற்றது ... 149
பிரம்மா, ஹிரண்யகசிபுவை விஷ்ணு வதஞ்செய்வாரென்று
தேவர்களுக்குச்சொல்லியது 150

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 46 ஹிரண்யகசிபு மூவுலகங்களையும் பீடித்தது ... 150-151
 பிரம்மாமுதலியதேவர்கள் ஹிரண்யகசிபுவின்வதத்திற்காக
 . நாராயணனைப் பிரார்த்தித்தது ... 152
 நாராயணன் நரவரிமமரூபநதரித்து ஹிரண்யகசிபுவிடம்வந்தது 152
 ஹிரண்யகசிபுவின்வதம் 153
 47 வாமனாவதாரசரித்திரம் .. 153-155
 நாராயணன் வாமனாவதாரஞ்செய்தது ... 154
 வாமனமூர்த்தி மஹாபலியிடம் மூன்றடிநிலம் யாசித்தது ... 154
 விஷ்ணுஉலகனந்தது ... 154-155
 விஷ்ணு பாதம்வைத்தபிளப்பிலிருந்து நதிஉண்டானது 155
 விஷ்ணு அஸுரர்களின்செல்வததையும் மூவுலகத்தையும்
 இநதிரனுக்குக்கொடுத்தது 155
 48 தத்தாத்ரேயாவதாரசரித்திரம் ... 156-157
 கார்த்தவீர்யராஜனன் தவஞ்செய்து வரம்பெற்றது ... 156-157
 49 பரசுராமாவதாரசரித்திரம் ... 158-160
 பரசுராமர் காததவீர்யனைவதஞ்செய்தது ... 158
 பரசுராமர் எத்தனைமுறை கூத்திரியர்களை அழித்தாரென்பது ... 159
 பரசுராமா பித்ருதர்ப்பணஞ்செய்தது .. 159
 பரசுராமா பூமியைக காச்யபருககுக்கொடுத்தது . 159
 கன்னிகைகள் பரசுராமரை ஸௌபனோடு எதிர்க்கவேண்டா
 மென்றது 159
 பரசுராமர் ஆயுதங்களைவிட்டுத் தவஞ்செய்தது ... 160
 50 ராமாவதாரசரித்திரம் 160-163
 திருமால் தசரதபுத்ரராக அவதரித்தது . 160
 ராமபிரான் லீதையைமணந்தது ... 161
 ராமபிரான் எத்தனைவருஷம்வனவாஸஞ்செய்தாரென்பது .. 161
 ராமபிரான் லீதையைப்பிரிந்தது ... 161
 ராமபிரான் ஸுகரீவனையும் ஆஞ்சனேயரையும்நேசித்து வாலி
 யைவதஞ்செய்தது 161
 ராவணன் முதலியோவதம் 162
 ராமபிரான் விபீஷணருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தது.. 162
 ராமபிரான் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தது ... 162-163
 ராமபிரான் எத்தனைவருஷகாலம் அரசாட்சிசெய்தாரென்பது.. 162
 பீஷ்மர் கிருஷ்ணாவதாரகதையைச சுருக்கிச்சொன்னது ... 163
 . பீஷ்மர், விஷ்ணு கல்கியாக அவதரிக்கப்போகிறாரென்றது 163
 51 தரம்புத்தர், கிருஷ்ணசரித்திரத்தை விரிவாகச்சொல்லுமபடி
 பீஷ்மரைக்கேட்டது 164
 தாரகாமயபுத்தம்நடந்தது 164-166
 காலநேமியின்வதம் 166
 விஷ்ணு கிருஷ்ணாவதாரத்துக்குமூன் எத்தனை வருஷங்கள்
 யோகநித்திரைஞ்செய்தாரென்பது ... 166
 பூமிதேவி தேவஸபையில் முறையிட்டது ... 167
 52 விஷ்ணு தேவர்களைப் பூமியிற்பிறக்கக் கட்டியிட்டது .. 167
 விஷ்ணு யதுகுலத்தில் அவதரித்தது ... 168
 தேவேந்திரன், கிருஷ்ணன் தேவகாரியங்களைச் செய்யப்
 போகிறாரென்றது 168

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

52	கிருஷ்ணன் சகடாஸுரனைக்கொன்றது ...	168
	கிருஷ்ணன் பூதனையைக்கொன்றது ...	169
	கிருஷ்ணன் மருதமரங்களைவீழ்த்தியது ...	169
53	கிருஷ்ணன் பாண்டமரத்தினடியில் விளையாடினது ...	170
	கிருஷ்ணன் காளியநர்த்தனம்செய்தது ...	171
	பலராமர் தேனுகாஸுரனைக்கொன்றது ...	171
	கிருஷ்ணன் கோவர்த்தனபூஜையில் பாயஸான்னம்புஜித்தது..	171
	கிருஷ்ணன் கோவர்த்தனகிரியைத்தூக்கினது ..	171
	இந்திரன் கிருஷ்ணனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தது ...	171
	கிருஷ்ணன், அரிஷ்டன் கேசி சாணூரன் ஸுதாமனைன் னும்அரசன் இவர்களைக்கொன்றது ...	172
	பலராமர் முஷ்டிகளைக்கொன்றது ...	172
54	பலராமகிருஷ்ணர்கள் குருகுலவாஸஞ்செய்தது ...	172
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் எத்தலை நாட்களில் வேதவேதாங்குகளை அப்யவரித்தனரென்பது ..	172
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் வில்வித்தைகற்றது ..	172-173
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் எத்தனை தினங்களில் வில்வித்தை கற்ற ராகளென்பது ...	172-173
	ஸந்தீபனி பலராமகிருஷ்ணர்களைக் குருதக்ஷிணைகேட்டது ..	173
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் மீன்வடிவமாயிருந்த அஸுரனைக் கொன்றது ...	173
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் குருதக்ஷிணைகொடுத்தது ...	173
	கிருஷ்ணன் ஜராஸநனை ஜயித்தது ...	175
55	நரகாஸுரன் உதபத்திமுதலியன ...	175
	இந்திரன் துவாரகைக்கு வந்தது... ..	176
	இந்திரன் அதிதியின்வேண்டுகோளைக் கிருஷ்ணனுக்குத்தெரிவித்தது ...	176
	கிருஷ்ணன், முரன் நிசும்பன் ஹயக்ரீவன் விபுபாகுடன் நரகன் இவர்களைக் கொன்றது ...	177
	பூமிதேவி கிருஷ்ணனிடம் குண்டலங்களைக்கொடுத்து நரகனுடைய ஸந்திகளைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டினது ...	177
	கிருஷ்ணன், நரகன் குற்றஞ்செய்ததனால் கொல்லப்பட்டா னென்றது ..	177-178
56	கிருஷ்ணன் நரகனுடைய அரண்மனையைப் பார்த்தது ...	178
	மணிகுன்றிலிருந்தபெண்கள் தங்களுக்கு நாரதரும் வாயு தேவனும் சொன்னதைக் கிருஷ்ணனுக்குத் தெரிவித்தது..	179
	மணிகுன்றிலிருந்தபெண்கள் கிருஷ்ணனைத் தங்களுக்குக் கணவராகும்படி பிரார்த்தித்தது ...	180
	கிருஷ்ணன் தனங்களையும் பெணகளையும் மணிகுன்றையும் கருடன்மேலேற்றித் தேவலோகஞ் சென்றது ..	180-181
	கிருஷ்ணன் அதிதிதேவிக்குக் குண்டலங் கொடுத்தது ...	181
	அதிதிதேவி ஸத்யபாமைக்கு வரமளித்தது ...	181
57	கிருஷ்ணன் துவாரணுகையில் பிரவேசித்தது ...	181-182
	துவாரகாநகரசிறப்பு ...	182-186
58	கிருஷ்ணன் பலராமரோடும் இந்திரனோடும் தமது அரண்மனையில் பிரவேசித்தது ...	186

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

58	இந்திரன் கிருஷ்ணசரித்திரத்தைச் சுருக்கிச் சொன்னது ...	187-188
	இந்திரன் தேவலோகஞ் சென்றது ...	188
59	கிருஷ்ணனுடைய தாய்மாரும் மனைவியரும் கிருஷ்ணனைக் கண்டது ...	188-189
60	பாணஸாரன் வரலாறு ..	190
	அரிருத்தன் உடைந்தது ...	190
	பாணன் அரிருத்தனைச் சிறையிலிட்டது ..	190
	நாரதர், அரிருத்தன் சிறையிலிருப்பதைக் கிருஷ்ணனுக்குத் தெரிவித்தது ...	190-191
	கிருஷ்ணன் பாணனது நகருக்குச் சென்றது ..	191
	சிவன் முதலியோர் பாணன் நகரைக் காத்தது ...	191
	கிருஷ்ணன், சிவன் முதலியோரை ஜயித்தது ..	191
	கிருஷ்ணனுக்கும் பாணனுக்கும் யுத்தம் ...	191-192
	கிருஷ்ணன் பாணனுடையகைகளை அறுத்தது ...	192
	கிருஷ்ணன், அரிருத்தன் உடைந்த முதலியோரைக் கருடன் மேல் ஏற்றிவந்தது ...	192
61	கிருஷ்ணனுடைய வேறு பலஜயங்கள் ...	192-194
	கிருஷ்ணனுக்கு மேலானவர் யாருமில்லை யென்றது ..	195
62	ஸஹதேவன் அரசர்களை நிராகரித்துக் கூறியது ..	195
	நாரதர் ஸபையில் கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்து கூறியது ...	196
	ஸஹதேவன் பூஜையை நிறைவேற்றினது ...	196
	சிசுபாலன் யுத்தத்தைப்பற்றி ஆலோசித்தது ...	196
	கிருஷ்ணன் சிசுபாலனது யுத்தஸநாஹத்தை அறிந்தது ...	196

சிசுபாலவதபர்வம்.

63	தர்மபுத்ரர் அரசர்கள் விஷயத்தில் தாம் நடந்துகொள்ளவேண்டியதைப் பீஷ்மரிடம் வினாவியது ...	197
	பீஷ்மர் தர்மபுத்ரருக்கு மறுமொழி கூறியது ...	197-198
64	சிசுபாலன் பீஷ்மரைநோக்கி அவரையும் கிருஷ்ணனையும் இகழ்ந்து கூறியது ...	198-203
65	பீமஸேனன் சிசுபாலன் சொன்னதைக்கேட்டுக் கோபித்தது ..	203
	பீஷ்மர் பீமஸேனை அடக்கியது ...	203
	சிசுபாலன் பீஷ்மரிடம் பீமஸேனை விடும்படி சொல்லியது ..	203
66	பீஷ்மர் பீமஸேனுக்குச் சிசுபாலன் வரலாறுகூறியது ..	204-206
67	சிசுபாலன், பாஹ்லீகன் முதலியோரைப் புகழ்ந்து பீஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் இகழ்ந்தது ...	206-208
	பீஷ்மர் சிசுபாலனை இகழ்ந்தது ...	208
68	சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை யுத்தத்திற்கு அழைத்தது ...	209
	சிசுபாலன் யுத்தஸநாஹஞ்செய்து தேரேறியது ...	209
	கிருஷ்ணன் சிசுபாலனுடையகுற்றங்களை அரசர்களுக்குச் சொன்னது ...	210-211
	அரசர்கள் சிசுபாலனைவிட்டுநீங்கியது ...	211
	சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை 'உன்னால் எனக்கு ஆவது என்ன' என்று ...	211
69	தர்மபுத்ரர் நாரதரிடம் அபசகுனத்தைப்பற்றிக் கேட்டது ..	212
	நாரதர் தர்மபுத்ரருக்குச் சகுனபலன்கூறியது ...	212-215

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 69 சிசபாலன் யுத்தத்துக்குவந்தபோது அபசகுனங்கள் உண்டானது ... 215
- 70 சிசபாலன், கிருஷ்ணனையும் பீஷ்மரையும் பாண்டவர்களுையும் கொல்வதாகச் சொல்லியது ... 215-216
- கிருஷ்ணனுக்கும் சிசபாலனுக்கும் யுத்தம் ... 216-219
- தாருகன் சிசபாலனைக் கொல்லும்படி கிருஷ்ணனுக்குச் சொல்லியது ... 218
- கிருஷ்ணன் தாருகனைத் தைரியப்படுத்தியது ... 218-219
- சிசபாலவதம் ... 219
- பீமன் முதலியோர் சிசபாலனுக்குத் தேஹஸம்ஸ்காரஞ்செய்தது 220
- தர்மபுத்ரர் சிசபாலன் புதரனுக்குச் சேதிராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்தது ... 220
- 71 தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயத்தை நிறைவேற்றியது ... 220-223
- 72 தர்மபுத்ரர் ரித்விக்குக்களைப் பூஜித்து அவபிருதஸ்நானஞ்செய்தது ... 224
- யாகத்துக்குவந்த அரசர்கள் தர்மபுத்ரரைப் புகழ்ந்து விடைகேட்டுச் சென்றது ... 224-225
- பீமன் முதலியோர் அரசர்களை வழியனுப்பியது ... 225
- கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ரரிடம் விடைபெற்றது ... 225-226
- கிருஷ்ணன் குந்தி முதலியோரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது 226
- பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை வழியனுப்பியது .. 226
- துரியோதனன் முதலியோர் மரியாதைசெய்யப்பெற்று உபையில் வலித்தது ... 226

த்யூதபர்வம்.

- 73 தர்மபுத்ரர் நண்பர்களுக்கும் பிராதாக்களுக்கும் விடைகொடுத்தது 227
- வியாஸர் தர்மபுத்ரரிடம் வந்தது .. 227
- தர்மபுத்ரர் வியாஸரிடம் உத்பாதங்களைப் பற்றிக் கேட்டது ... 227
- வியாஸர் தர்மபுத்ரருக்கு மறுமொழி சொல்லிச் சென்றது ... 227-228
- தர்மபுத்ரர் பிரதிஜ்ஞை செய்தது ... 229
- தர்மபுத்ரர் நகரப்பிரவேசஞ்செய்தது ... 229
- 74 துரியோதனன் ஸபையைப் பார்க்கையில் தமொழி விழுந்து பொறாமையுற்றது .. 229-231
- சகுனி துரியோதனனை இளைப்பின் காரணம் கேட்டது ... 231
- துரியோதனன் சகுனிக்கு மறுமொழி கூறியது ... 231-232
- 75 சகுனி துரியோதனனுக்குப் பொறாமை தகாதென்பதையும் அவனுக்கிருக்கும் ஸஹாயங்களையும் கூறியது ... 232-233
- துரியோதனனும் சகுனியும் பாண்டவர்களை ஜயிப்பதையும் சூதாட்டத்தையும் பற்றிப் பேசிக்கொண்டது ... 233-234
- 76 சகுனி திருதராஷ்டிரனுக்குத் துரியோதனனது இளைப்பைக் கூறியது ... 234-235
- திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனை இளைப்பின் காரணங்கேட்கேட்டது .. 235-236
- துரியோதனன் தன்குறையைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொன்னது ... 236; 238
- சகுனி தான் பாண்டவர்களைச் சூதில் ஜயிப்பதாகச் சொல்லியது 239; 258

அத்தியாயம்.

பக்கம்,

- 76 திருதராஷ்டிரானும் துரியோதனனும் சூதைப்பற்றிப் பேசிக்
கொண்டது 239
திருதராஷ்டிரான் சபைகட்டும்படி சிற்பிகளுக்குக் கட்டளை
யிட்டது 239;259
விதூரர் சூதுவேண்டாமென்று திருதராஷ்டிரானுக்குச் சொல்
லியது 240;260
திருதராஷ்டிரான் பாண்டவர்களுையழைத் தவரும்படி விதூரருக்
குச் சொன்னது 240;260
விதூரர் பீஷ்மரிடம்சென்றது 240
77 ஜனமேஜயா சூதுக்குக் காரணமுதலியவற்றை விவரித்துச்
சொல்லும்படி கேட்டது 240-241
வைசம்பாயனர் சூதின்காரணமுதலியவற்றை விரித்துக்கூறி
யது ... .. 241-2+2
திருதராஷ்டிரான் சூதுவேண்டாமென்று துரியோதனனுக்குச்
சொல்லியது 241;259
திருதராஷ்டிரான் துரியோதனைத் துயரத்துக்குக் காரணம்
கேட்டது 241-242
துரியோதனன் ராஜஸூயஸபையில் தனக்குரேந்தையவமா
னங்களைத் திருதராஷ்டிரானுக்குச்சொன்னது ... 242-243
78 துரியோதனன் தர்மபுத்திரருக்குவந்தகாணிக்கைகளைத் திருத
ராஷ்டிரானுக்குச்சொன்னது 243-252
79 துரியோதனன் தர்மபுத்திரரின் ஸாம்ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகமுத
லியவற்றைக் கூறியது 252-254
80 திருதராஷ்டிரான் துரியோதனனுக்குப் பாண்டவர்களைப்
பகையாமலிருக்கும்படிசொல்லியது 254-255
81 துரியோதனன் திருதராஷ்டிராనిடம் தன்கருத்தை வற்புறுத்
திக்கூறியது 256
82 துரியோதனன் திருதராஷ்டிராనిடம் சூதுக்கு அனுமதிக்கேட்
டது 258
திருதராஷ்டிரான் சூதைப்பற்றி விதூரிடம்யோசிப்பதாகச்
சொல்லியது 258
துரியோதனன் விதூரருடன்ஆலோசித்தல் தகாதென்று திரு
தராஷ்டிரானுக்குச்சொன்னது 258-259
துரியோதனன் சூதைப்புக்குநதுகூறியது 259
• திருதராஷ்டிரான் பெரும்பயம்வந்திருப்பதாகத் துரியோதன
னுக்குச்சொன்னது 259
சிற்பிகள் ஸபைசெய்தது 260
83 விதூரர் ஹஸ்தினபுரம்சென்றது... .. 261
தர்மபுத்திரர் விதூரரைஎதிர்கொண்டு குசலப்ராசனஞ்செய்தது. 261
விதூரர் திருதராஷ்டிரான்கட்டளையைத் தர்மபுத்திரருக்குத்
தெரிவித்தது 261-262
தர்மபுத்திரர் சூதைப்பற்றி விதூரின்அபிப்பிராயத்தைக்கேட்
டது 262
விதூரர் தர்மபுத்திரருக்கு முறுமொழிகூறியது... .. 262
தர்மபுத்திரர் தம்மோடஆடவந்திருக்கும்சூதர்கள் யார்
யாரென்றுவினாவினது 262

அந்தியாயம்.

பக்கம்.

83 விதூர் ஆடவந்திருக்கும்சூதர்களைத் தெரிவித்தது ...	262
தர்மபுத்திரர் தமதுவிரதத்தை விதூருக்குச்சொன்னது ...	262
தர்மபுத்திரர் ஸஹோதாரர்களோடும் திரௌபதியோடும் புறப் பட்டு ஹஸ்தினாபுரம்வந்தது ...	262-264
தர்மபுத்திரர் நகருக்குவெளியில்தங்கியது ...	264
விதூர் திருதராஷ்டிரன் எண்ணத்தைத் தர்மபுத்திரருக்குச் சொன்னது ...	264
தர்மபுத்திரர் ஹஸ்தினாபுரத்திற்பிரவேசித்தது ..	264
தர்மபுத்திரர், திருதராஷ்டிரன் காந்தாரிமுதலியோரை ஸந்தித் தது ...	264 265
பாண்டவர்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட விடுதிகளில் தங்கியது ..	265
பாண்டவர்கள் மாலக்கடன் களைமுடித்து உண்டுதுயின்றது ..	265
பாண்டவர்கள் காலையிலெழுந்து ஸபாப்ரவேசம்செய்தது ...	265
84 சகுனிக்கும் தர்மபுத்திரருக்கும் ஸம்விர்தம் ...	266-267
துரியோதனன் தான் பந்தயம்வைப்பதாகச் சொல்லியது ...	267
85 பீஷ்மர் துரோணர் முதலியோரும் மற்ற அரசர்களும் ஸபையில் வந்து உட்கார்ந்தது ...	267-268
தர்மபுத்திரரும் சகுனியும் ஆடியகுதில் தர்மபுத்திரர் பொரு ள்களைத்தோற்றது ...	268-271
86 விதூர் சூதாட்டத்தைநிறுத்தச் செய்யுமபடி திருதராஷ்டிர னுக்குச்சொன்னது ...	271-273
87 துரியோதனன் விதூரைநிந்தித்துச்சொல்லியது ..	274-275
விதூர் துரியோதனனுக்கு ஹிதமுரைத்தது ...	275-276
88 தர்மபுத்திரர் சூதில்பொருள்களையும் ஸஹோதாரர்களையும் தம் மையும்தோற்றது ...	276-279
தர்மபுத்திரர் சூதில் திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்தது ...	279
பீஷ்மர் முதலியஸபையோர்கள் துயரமடைந்தது ...	279-280
திருதராஷ்டிரன் ஜயத்தைப்பற்றி அடிக்கடி கேட்டது ...	280
கர்ணன் துரியோதனன் முதலியோர் மகிழ்ந்தது ...	280
சகுனி திரௌபதியைஜயித்துவிட்டதிகச சொல்லியது ...	280
89 துரியோதனன் திரௌபதியையழைத்துவரும்படி விதூருக் குச்சொன்னது ..	280
விதூர் துரியோதனனைக் கோபித்துச்சொன்னது ..	280-282
துரியோதனன் திரௌபதியையழைத்துவரும்படி பிராதி 'காமிக்குக் கட்டளையிட்டது ...	282
பிராதிகாமி திரௌபதியையழைத்தது ..	282
திரௌபதி பிராதிகாமியைக்கேட்டது ...	282
பிராதிகாமி, பந்தயம்வைக்கப்பட்ட விவரத்தைத் திரௌபதிக்குச்சொன்னது ...	282
திரௌபதி தன்னைப் பந்தயமாகவைத்துத் தோற்றவிவரத் தைப்பற்றித் தர்மபுத்திரரைக்கேட்கும்படி, பிராதிகாமிக்குச் சொல்லியது ..	282
பிராதிகாமி திரௌபதியின்கேள்வியைத் தாமபுத்திரருக்குத் தெரிவித்தது ..	283
துரியோதனன், 'பாஞ்சாலிஸபைக்குவந்துகேட்கட்டும்' என் மது ...	283

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 89 பிராதிகாமி துரியோதனன் எண்ணத்தைத் திரௌபதிக்குத் தெரிவித்தது ... 283
- திரௌபதி தன்கேள்வியை ஸபையோரிடம்கேட்கும்படி பிராதிகாமிக்குச்சொல்லியது ... 283
- பிராதிகாமி திரௌபதியின்கேள்வியை ஸபையோருக்குத் தெரிவித்தது ... 283
- ஸபையோர் மறுமொழிசொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தது ... 283
- தர்மபுத்திரர் திரௌபதிக்குத் தூதனுப்பினது ... 283-284
- துரியோதனன் மறுபடியும்பிராதிகாமிக்குக் கட்டளையிட்டது ... 284
- பிராதிகாமி ஸபையோரைத் திரும்பவும்கேட்டது ... 284
- துரியோதனன் திரௌபதியைப்பிடித்துவரும்படி துச்சாஸனனுக்குக்கட்டளையிட்டது ... 284
- துச்சாஸனன் திரௌபதியைஅழைத்துச் சொல்லியது ... 284
- துச்சாஸனன் திரௌபதியைக் கூடநூலைப்பிடித்திழுத்துவந்தது ... 284-285
- திரௌபதி துச்சாஸனைக் கோபித்துச்சொல்லியது ... 285
- துச்சாஸனன் திரௌபதியைப் பரிஹ்வித்து இகழ்ந்தது சொல்லியது ... 285
- துச்சாஸனன் இரைந்துசிரித்துத் திரௌபதியைத் தாவினென்றழைத்தது ... 286
- கர்ணனும் சகுனியும் துச்சாஸனைப் புகழ்ந்தது ... 286
- பீஷ்மா திரௌபதிக்குச் சொல்லியது ... 286
- திரௌபதி ஸபையோரைக் கேட்டது ... 287
- துச்சாஸனன் திரௌபதியைத் தூஷித்தது ... 287
- 90 பீமஸேனன் திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்தது தகாதென்றது ... 287-288
- அர்ஜுனன் பீமஸேனை ஸமாதானஞ் செய்தது ... 288
- விகர்ணன் ஸபையோரைத் திரௌபதிக்கு மறுமொழி சொல்லும்படி சொல்லித் தன்கருத்தையும் கூறியது ... 288-289
- அரசருக்கு வ்யஸனங்க ளெவையென்பது ... 289
- கர்ணன் விகர்ணனைக் கோபித்துச் சொல்லியது ... 289-290
- துச்சாஸனன் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தை இழுத்தது ... 290
- திரௌபதி கிருஷ்ணனைத் துதித்தது ... 290-291
- கிருஷ்ணனருளால் திரௌபதிக்கு அநேகவஸ்திரங்கள் உண்டானது ... 291
- துச்சாஸனன் களைத்து உட்கார்ந்தது ... 291
- பீமஸேனன் சபதஞ்செய்தது ... 291-292
- விதூர், கேள்விக்கு மறுமொழிசொல்வது அவசியமென்றது ... 292-294
- தெரிந்தும் மறுமொழிசொல்லாதவனுக்கும் தப்பாக மறுமொழி சொல்லுகிறவனுக்கும்வரும்பலன்கள் யாவையென்பது ... 292
- விரோசனனும் ஸுதன்வாவும் தம்மில் யார்பெரியவென்று பிரஹ்லாதனைக் கேட்டது ... 292-293
- பிரஹ்லாதன் கசயபரிடம் ஸந்தேஹிங்கேட்டது ... 293
- கசியபா பிரஹ்லாதனுக்கு மறுமொழிகூறியது ... 293-294
- கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாதவன், கண்டதை உள்ளபடி சொல்லாதவன், தப்பாக மறுமொழி சொல்லுகிறவன், பொய்

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- சொல்லுகிறவன், உண்மைசொல்லுகிறவன் இவர்களுக்கு
வரும் பாவபுண்ணியங்கள் ... 293-294
- எப்படிப்பட்டவன் ஸாக்ஷியாவா நென்பது ... 294
- பிரஹ்மாதன், 'ஸுதன்வா பெரியவன்' என்றது ... 294
- ஸுதன்வா வீரோசனனா க்ஷமித்து விட்டது ... 294
- துச்சாஸனன் திரௌபதியை இழுத்தது ... 294;300
- 91 திரௌபதி ஸபையில் புலம்பியது ... 294-295
- பீஷ்மர் திரௌபதிக்கு யுதிஷ்டிராரோ மறுமொழி கூறவேண்டு
மென்றது ... 295-296
- 92 துரியோதனன் திரௌபதிக்குப் பாண்டவர்களே மறுமொழி
சொல்லட்டுமென்றது ... 297
- பீமஸேனன் ஸபையில் கோபித்துச் சொல்லியது ... 297-298
- பீஷ்மர்முதலியோர் பீமனை அடக்கினது ... 298
- கர்ணன், வேறுகணவனை அண்டியும்படி திரௌபதிக்குச் சொ
ல்லியது ... 298
- துரியோதனன் திரௌபதிக்கு இடத்துடையைக்காண்பித்தது 299
- பீமஸேனன் துரியோதனனது துடையைப் பின்ப்பதாகப்
பிரதிஜ্ঞைசெய்தது ... 299
- விதூர் கௌரவர்களுக்கு அழிவுவந்ததென்றது ... 299-300
- அர்ஜுனன் தர்மபுத்ரரின்ஸ்வதந்திரத்தைப்பற்றிச்சொல்லியது 300
- கர்ணன் திரௌபதியை இஷ்டம்போல அனுபவிக்குப்படி
துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது ... 300
- சகுனி கர்ணனைப் புகழ்ந்தது ... 300
- திரௌபதி கதறியது ... 300-301
- விதூர் தம்சொல்லாத துரியோதனன் கேட்பனோ கௌரவே
என்றது ... 301
- விதூர் துரியோதனதீயரைத் தடுக்கும்படி திருதராஷ்டிர
னுக்குச் சொல்லியது ... 301
- பீமஸேனன் முதலியோர் துரியோதனதீயரைக் கொல்வ
தாகச் சபதஞ்செய்தது ... 301-303;
- திரௌபதி துரியோதனதீயரைச் சபித்தது ... 303
- திரௌபதி சபித்தபோது பூமாரிபொழிந்தது ... 303
- 93 அர்ஜுனன் யுத்தஸந்நாஹுஞ் செய்ததும், தர்மபுத்ரர் அடக்கி
யதும் ... 303-304
- திருதராஷ்டிரனது அக்னிஹோத்ராஸையில் அபசகுனங்கள்
உண்டானதைச் சொன்னது ... 305
- திருதராஷ்டிரன் திரௌபதிக்கு வரம்கொடுத்தது ... 305-306
- யார்யார் எத்தனைஎத்தனைவரம் பெறத்தக்கவரென்பது ... 306
- 94 கர்ணன் திரௌபதியால் பாண்டவர்கள் மீட்கப்பட்டார்களெ
ன்றது ... 306
- எப்படியிருப்பவன் மனிதனென்பது ... 306
- மேலோர்களின் குணம் ... 307
- 95 திருதராஷ்டிரன் தர்மபுத்ராருக்கு இந்நிரப்பிரஸ்தம்சென்று
அரசாள விடைகொடுத்தது ... 308-309

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

அனுத்யுதபர்வம்.

- 96 துரியோதனன் பாண்டவர்களை ஸ்வேச்சையாக விடக்கூடா
தென்றது 310-311
துரியோதனன், திருதராஷ்டிரனுக்குக்கார்த்தவீர்யார்ஜுனன்
பரசுராமர் இவர்களுடையசரித்திரத்தைச் சொல்லியது ... 311-314
- 97 துரியோதனன், அர்ஜுனன்பாக்காமங்களையும் அவனிடம் தன
ககிருக்கும் பயத்தையும் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லி
யது 314-319
துரியோதனன் மறுபடியும் சூதாடத் திருதராஷ்டிரனிடம்
அனுமதிக்கேட்டது 319-320
திருதராஷ்டிரன் மறுமுறை சூதுக்கு அனுமதிக்கொடுத்தது... 320
காந்தாரி மறுமுறை சூதுக்கு அனுமதி கொடாதிருக்கும்படி
திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது 320-321
- 98 பிராதிகாமீ தாமபுத்ரா அழைத்ததும் பாண்டவர்கள் திரு
ம்பிவந்ததும் 321-322
சகுனி சூதுக்குப் பந்தயத்தைச் சொன்னது 322
தர்மபுத்ரர் மறுமுறை சூதாடித் தோற்றது 323
- 99 துச்சாஸனன் பாண்டவர்களையும் திரௌபதியையும் இகழ்ந்து
கூறியது 324-325
துச்சாஸனனும் துரியோதனனும் பீமனை அவமதித்ததும், அவ
ன் அவர்களுக்கு மறுமொழிகூறியதும் 325-326
- 100 தர்மபுத்திரர் பீஷ்மர்முதலியோரிடம் வனஞ்செல்ல வீடை
கேட்டது 327-328
விதூரர், சூந்தி தமது கிருஹத்திலிருக்கட்டு மென்றது ... 328
விதூரர், தர்மபுத்ராருக்குப் புத்திகூறி வீடைகொடுத்தது ... 328-329
- 101 நகரத்துஜனங்கள் பிரலாபித்து, 'பாண்டவர்களோடு வனஞ்
செல்வோம்' என்றது 330-331
சூந்தி திரௌபதியிடமும் பாண்டவர்களிடமும் பலவாறு புல
ம்பித் திரும்பியது 332-334
பாண்டவர்கள் வனஞ்சென்றது 334
- 102 விதூரர், பாண்டவர்கள் வனஞ்செல்லும்போது செய்துசென்ற
சூறிகளையும் அவற்றின் கருத்தையும் ஜனங்கள் துக்கித்த
தையும் அபசகுனங்க ளுண்டானதையும் திருதராஷ்டிர
னுக்குக் கூறியது 335-337
நாரதர், கௌரவர் அழிவாரென்றது 337
துரோணர், யுத்தத்தில் கௌரவர்களும் தாமும் அழிவதுநிச்
சயமென்றது 337-338
- 103 ஸஞ்ஜயன் துரியோதனன்முதலியோர் அக்ரமஞ்செய்தன
ரென்று திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொன்னது ... 339-340
திருதராஷ்டிரன், திரௌபதி அவமதிக்கப்பட்டபோது உண்
டான அபசகுனங்களையும், விதூர்சொல்லாத தான்கௌ
மற்போனதையும் ஸஞ்சயனுக்குச் சொல்லியது. ... 340-341

ஸபாபர்வம் விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

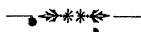
ஸ்ரீ

ஸ்ரீ. சு. ஹராயவரஸ்ரஹ்ணே நம:.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணே ஷ்வபாயநாய நம:.

ஸ்ரீ ம ஹாபாரதம்.

ஸ பாரப்ரவம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

மந் தீ ரபர்வம்.

1 நாராயணம் நமஸுத நரஹ்ணே நமஸுத

தேவீஸ்வரஸுதீம் வ்யாவஸ்ததொஜயஜீரயெசு||

(அர்ஜுனனுக்குப் பிரதியுபகாரத்தைச் செய்க்கருதின மயனைப்பார்த்து, தர்மராஜர்வுக்கு ஒருஸபையையும் படி கிருஷ்ணபகவான் கட்டியேட்டது.)

ஜனமேஜயர், “பிராமணைத்தமரே! ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமாகிய அர்ஜுனன் அப்போது மயனைவிடு வித்தபிறகு என்னசெய்தானென்பதை எனக்குச்சொல்லும்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“ராஜாவே! உமது கூடஸ்தருடையசரித்திரத்தை ஊக்கத்தூடன் கேளும். அரசாக்கரசே! ஆயுதநதரிப்பவர்களிற்சிறந்த மஹாவீரனான அந்த அர்ஜுனன் மயனைவிடுவித்தது, பூமியில் அரசர்கள் பெறுதற்கரிய காண்டவமென்னுமசிறந்தவில்லையும் அம்புகள்வறறுதலுரண்டு தூணிகளையும் திவ்யாஸ்திரங்களை அமு தேரையும் கொடியையும் வெள்ளைக் குதிரைகளை அமு அக்னிபகவானிடமிருந்துபெற்றதனால் மிகுந்தஸர் தோஷமுள்ளவனாகி மயனுடன் கூட அங்கேயிருந்தான். அப்போது அர்ஜுனனறாக்காப்பாற்றப்பட்டமயன், அவன்செய்தநன்றியைநினைத்து அவனைப் பலமுறைமரியாதைசெய்து கண்ணபிரான்முன்னிலையில் கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு இன்சொல்லால் பேசத்தொடங்க

1 உரைவிசேஷத்தை ஆதிபர்வம் 1 - வது பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

சினுன் : “குந்தியின்மைந்தனே ! சிறினகண்ணிடத்திலிருந்தும் எரிக்கத்தொடங்கின அக்னிபகவானிடத்திலிருந்தும் உன்னால் நான் காக்கப்பட்டேன். உனக்கு என்னசெய்யக்கடவேன் ? பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவனே ! யான் அஸுரர்களுக்குவிசுவகர்மாவன்றோ ? அதனால், நான் மற்றவர்செய்யக்கூடாததும், நீ வியக்கத்தக்கதுமாகிய ஒன்றை உனக்குச் செய்வேன்” என்றான். அவனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட மஹாவீரனான அர்ஜுனன் சற்றுநேரமசிரத்தித்து மாயைகள் தெரிந்தவனாகிய மயனைப்பார்த்து நகைதலுக்கொண்டு, “ஓ ! அஸுர சிரேஷ்டனே ! நீ எனக்கு எல்லாம்செய்ததுபோலவே (நினைக்கிறேன்.) நீஸுகமாகச்செல். என்மேல் என்றும் அன்புடையவனாயிரு. நாங்களும் உன்மேல் அன்புடையவராயிருப்போம். உதவிபெற்றவனிடத்தில் பிரயோஜனத்தை அங்கீகரிப்பேனென்பது எனதுஃதம்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டமயன், “புருஷச்ரேஷ்டனும் பிரபுவுமான அர்ஜுனா ! நீ சொல்வது உனக்குத்தகும். ஆனால் உன்னிடம் அன்பைமுன்னிட்டு நான் உனக்கு ஒன்றுசெய்யக்கருதுகிறேன். பாண்டவனே ! யான் அஸுரர்களின்விசுவகர்மாவான், மஹா²கவியன்றோ. அப்படிப்பட்டநான் உனக்காக ஏதாவதுஒன்றைச் செய்யவிரும்புகிறேன். ‘அர்ஜுனா ! முன்னம் அஸுரர்களுக்கு அரண்மனைகளும், அழகியவையும் ஸுகமான உட்புறங்களுடையவையும் ராஜபோகங்களுக்குரிய அளவற்றபொருள்கள்நிரம்பினவையுமான தோட்டங்களும், மனத்தைக்கவருகின்ற பலவகைத்தடாகங்களும், விசித்திரங்களான ஆடைகளும், நினைத்தபடிசெல்லும் ரதங்களும், சிறந்தகோபுரங்களோடும் பிராகாரங்களோடுங்கூடிய பெரியநகரங்களும், அற்புதங்களான அனேகம் சிறந்தவாஹனங்களும் ஸுகிப்பதற்கு மிகத்தகுதியான அழகியகுகைகளும் என்றாறசெய்யப்பட்டன. பஸ்குனா ! அதனால் உனக்கும் ஏதாவதுஒன்றுசெய்ய விரும்புகிறேன்” என்று கேட்க, அர்ஜுனன், “நீ உயிருக்குநேரதஅபாயத்திலிருந்து என்னால்விடுபட்டவனாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். இவ்வாறிருக்கையில், உன்னைக்கொண்டு ஒன்றைச்செய்வித்துக்கொள்ள என்னால்இயலாது. அஸு¹னே ! உனதுஎண்ணம் பயன்படாமற்போவதும் எனக்குஇஷ்டமில்லை. ஆதலால், நீ கிருஷ்ணனுக்கு ஏதாவதுசெய்யலாம். அதனால், எனக்குப் பிரதிபுபகாரம் செய்ததாகும்” என்றுசொன்னான். புருஷச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே ! பிறகு மயனுக்காக (அர்ஜுன

¹ மாயை - அற்புதங்களைக்காட்டும்விக்கை.

² விசித்திரங்களான கல்பனைகள் செய்யத்தக்கவன்,

னால்) கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட கண்ணிரான், 'இவனுக்கு என்னகம் ட்ளையிடலாம்' என்று சிறிதுநேரம் சிந்தித்தார். உலகநாதரும் பிரஜைகளைக்காப்பவருமாகிய கிருஷ்ணன், 'இவனை ஒருஸ்பைபைசெய்யச் சொல்லலாம்' என்று தம்மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு, அந்நமயனைப்பார்த்து, "சிற்பிகளே! சிறந்தவனே! நீர்மனநிரூபத்தைச்செய்ய எண்ணமுள்ளவனானால், இவ்வலகத்தில் எவ்வகையானஸ்பை தர்மராஜாவுக்கும் பிரியமாயிருக்குமென்று நினைக்கிறாயோ, மானிடலோகமனைத்திலுமுள்ள மனிதர்கள் உன்னுடையஎந்தவேலையைக்கண்டு அதைப்போலச் செய்யமாட்டாமல் ஓய்ந்துநிற்பார்களோ, எதில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனிதர்களும் எண்ணுமவியங்கன் உன்றசெய்யப்பட்டதை மாம்காண்போமோ, அவ்வகையானஸ்பைபைச் செய்வாயாக" என்றுகட்டளையிட்டார். அப்போது மயன் மனமகிழ்ச்சியுடன் அவாசொல்லி ஏற்றுக்கொண்டு தேவஸ்பைக்குஒப்பான அழகியஸ்பைபைத் தாமராஜாவுக்குச் செய்யத்தொடங்கினான். பிறகு கிருஷ்ணனும் அராஜனும் தாமராஜாவானயுதிஷ்டிரருக்கு நடந்த வறறையெல்லாம் தெரிவித்து மயனைக்காண்பித்தனர். அப்போது யுதிஷ்டிரர் அந்நமயனுக்குத் தககபடி மரியாதைசெய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்நமயன் அந்நமரியாதையைக்கொண்டாடிப் பெற்றுக் கொண்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்நமயன் அப்போது அந்நபாண்டவர்களிடத்தில் விருஷபர்வாவென்னும் அஸுரனுடைய சரித்திரத்தைச் சொன்னான். அந்ந அஸுரவிசுவகர்மாவான்மயன் கொஞ்சகாலம் ஓய்ந்திருந்து மனதில்ஆலோசனைசெய்து மஹாதமாக்களான பாண்டவர்களுக்குச் சபைஒன்று செய்யத்தொடங்கினான். சிறந்தஸாமர்த்தியமுள்ளமயன், மஹாதமாவானகிருஷ்ணன், பாண்டவர்கள் இவர்களுடையஅனுமதியின்மேல் ஒருசபதின்த்தில் ஆரம்பத்திற்குரிய மங்களங்களைச்செய்து ஆயிரக்கணக்கான பிராமணசிரேஷ்டர்களுக்குப் பாயஸான்னமஅளித்து ஸந்தர்ப்பனைசெய்து அவர்களுக்கே மிக்கபொருள்களையும்தானஞ்செய்து எல்லா ருதுக்களின்சிறப்புக்களும்நிரம்பினதும் பதியிரமுழமவிசாலமுள்ளதும் தேவஸ்பைபைப்போன்றதுமான அழகானஸ்பைபைச்செய்வதற்காகச் சுற்றிலும்அளவெடுத்தான்.

ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த ர ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(கண்ணன் துவாரகைக்குச் செல்வதும், பாண்டவர்கள்
வழிகொண்டு விட்டதும்.)

பூஜைக்குரியவரானகண்ணபிரான் காண்டவபிரஸ்தத்தில் அன்
புள்ளபாண்டவராறபூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாக வஸித்திருநதபிறகு
தமதுதந்தையைப்பார்க்கஆவலுள்ளவராய்த் தமதுநகரமசெல்வதற்கு
எண்ணங்கொண்டார். உலகமெல்லாமவநதனஞ்செய்வதற்குரியவரும்
விசாலமானகண்டையுடையவருமான கண்ணபிரான் தாமபுத்திரரிடத
திலும் குந்தியினிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு 'தம்தந்தையின்
உடன்பிறந்தவளான குந்தியின்பாதங்களைத் தலையாலவணங்கினார்.
மிக்கபுகழ்பெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் குந்தியினுல்தழுவிக்கொ
ண்டு உச்சியில்மோக்கப்பெற்றபிறகு தம்ஸேஹாதரியைப்பார்த்தார்.
அவளருகிற்சென்று அன்பினுல்கண்ணீர்விடக்கிருஷ்ணபகவான் அழ
கியும் அழகாகப்பேசுகிறவருமான அநதஸுபத்ரைக்குச் சிறந்தபய
னைத்தருவதும், உண்மையும், நன்மையும், இனிமையும், நியாயமும்,
மிகச்சிறந்ததுமான வாககியததைக்கூறினார். அவள தன்உறவினர்க
ளுக்குச்செலுத்துமபடி சிலவசனங்களைபுரைத்தபுபலமுறைதலையால்
வணங்கி வந்தனஞ்செய்து கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தாள். அவளாலபூஜிக்
கப்பெற்றகிருஷ்ணன், அநதபபெண்ணரசிக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து
அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரௌபதியையும் தெளமயமுனி
வரையும்கண்டனார். புருஷோத்தமரானகண்ணபிரான்தெளம்யருக்கு
முறைப்படிவந்தனஞ்செய்தார். விதவா னும் பலசாலியுமான கிருஷ்ண
பகவான் திரௌபதிக்கு இனியவார்த்தைசொல்லி, ஸுபத்ரையை
அவளிடமலுப்பித்து அாஜுனனுடன்கூட அவனுடையஸேஹாதரர்
களிடம்சென்றார். அவ்வைநதுஸேஹாதர்களாலுமகுழப்பபட்டு, அம
ரர்களாற்குழப்பபட்ட தேவேந்திரன்போலிருபவரும் கருடக்கொ
டியையுடையவருமானகண்ணன் யாத்திரைக்காலத்திற்குரிய சடங்
குகளைச் செய்யக்கருதி, நீராடி நிர்மலராய் அலங்காரங்கள்செய்து
கொண்டு தேவர்களையும் பிராமணர்களையும் க்மஸ்காரஞ்செய்து பல
வகைப்புஷ்பசந்தனங்களினுல் பூஜித்தார். நிலைதவறுதவறிறசிறந்தவ
ரானகிருஷ்ணபகவான் யாத்ராகாரியங்களெல்லாவற்றையும்செய்து
புறப்பட்டார். அந்தக்கிருஷ்ணன் வெளிக்கட்டைவிட்டுப்புறப்பட்டு

ஸ ப ர ப ர வ ம்.

வநது யோக்கியர்களான பிராமணர்களால் ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்வித்துத் தயிர்ப்பாத்திரங்களையும் கனிகளையும் அக்ஷதைகளையும் தக்ஷிணையையும் கொடுத்தபிறகு அவர்களைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தார். அதன்பின் தாமரைக்கண்ணராகிய கண்ணன் நல்லதிதியும் நல்லநக்சத்திரமும் கூடிய சிறந்தலக்கினத்திலுள்ள சைபுயம், ஸோக்ரீவம் என்னும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும், கதை, சகசரம், கத்தி, சார்ங்கமமுதலிய ஆயுதங்களிரம்பியதும், கருடக்கொடியுள்ளதும், விரைவாகச் செல்வதுமாகிய பொன்மயமான அழகிப் தேரிலேறிப் புறப்பட்டார். ராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரர் ஸாரதிகளிறுசிறந்தவனாகிய தாருகனென்னும்கிருஷ்ணஸாரதியை விலக்கிப் பிரேமையினால் தாமும்கிருஷ்ணனுடன் தேரிலேறினர். அப்போது யுதிஷ்டிரர் தாமேகடியவாளம்பிடித்தார். பருத்தகைகளைப் பிடிய அர்ஜுனனும் கூடவறிப் பொற்காமபோடு கூடிய வெண்சாமரத்தைப் பிரதக்ஷிணமாகச் சுழற்றினான். அவ்வாறே வீரனுடைய மேனையும் அந்தக் கரிலேறி நூறுகம்பிகளுள்ளதும் உயரந்தபுஷ்பமாலையுள்ளதும் பொற்காசுகளினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் வைரீயக்காமபுள்ளதுமான சிறந்தகுடையை விரைவாகக் கிருஷ்ணனுக்குப் பிடித்தான். சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவாதளாகிய பீமர்ஜுனனாகளும் நகுலஸஹதேவர்களும், புரோஹிதர்களாலும் நகரத்தோராலும் சூழப்பட்டவர்களாகக் கிருஷ்ணனைப் பின்பென்றனர். சத்துருக்களான வீரர்களைக் கொல்லவராகிய அந்தக்கேசவர் அவ்வநது ஸஹோதரர்களாலும் அஹஸரிககப்பட்டு அன்புள்ள மாணிக்கர்களினால் தொடரப்பட்ட ஆசாரிப்போல விளங்கினார். பிராமணச் சிரேஷ்டராகிய தெளமயமுனிவரும் பெரியோர்களாற் சூழப்பட்டவராய் ஸுபதர்சையின்புத்திரனான அபிமன்யுவை ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டார். சிறந்தமஹிமையுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்திரப் பிரஸ்தத்தைக்கடந்து ஒருகுரோச தூரத்தில் அர்ஜுனனை நெருங்கத் தழுவி விடைபெற்றுக்கொண்டு தாம ராஜாவுக்கும் பீமஸேனனுக்கும் நகுலஸஹதேவர்களுக்கும் மீரியீதைசெய்து அவர்களால் திடமாக ஆவிங்கனஞ்செய்யப்பட்டார்; நகுலஸஹதேவர்களால் அபிவாதனமும் செய்யப்பெற்றார். ஜனமேஜயரே' எதிரிகளின் நகரங்களை ஜயிப்பவரும் தர்மநெதிர்ந்தவருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் அஸுரயோசனை தூரம் சென்றபிறகு யுதிஷ்டிரரிடம் விடைபெற்று 'நீர்திருமபலாம்' என்று சொல்லி அவருக்கு அபிவாதனத்தோடு புத்தங்களைத் தொட்டு வந்தான் செய்தார். தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர் யாதவச்சிரேஷ்டரும் தாமரைக்கண்ணருமான கண்ணனைத் தூக்கியெடுத்து உச்சிமோந்து

‘செல்லலாம்’ என்று அனுமதிகொடுத்தபிறகு (ஸமயததில் உதவிசெய்வதாக) கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுக்குமுறைப்படி வாக்குத்தத்தஞ்செய்து பரிவாரங்களுடன்தொடர்ந்துவரும்பாண்டவர்களைப் பிரயத்தனத்தினால்திரும்பச்செய்து பிறகு இதிரன் அமராவதிக்குச்செல்வதுபோல்த தமதுபட்டணத்திற்கு மகிழ்ச்சியுடன்சென்றார். அப்போது அநதபாண்டவர்கள் அன்பின்மிகுதியினால் அநதக்கிருஷ்ணனைக் கண்ணுக்கெட்டுகிறவரையில் கண்களாலும் அதன்பின் மனங்களாலும்தொடர்ந்தனர். அவர்களுக்காக கிருஷ்ணனைக்காண்பதில் ஆசைதீராமலிருக்கையிலேயே கண்ணிறைநதகாட்சியுடையகண்ணிரான் விரைவில் கண்களுக்குமறைந்தார். அநதபுருஷசரேஷ்டரான பாண்டவர்கள் திரும்பமனமில்லாதவர்களாகவே கிருஷ்ணனிடம் மனஞ்சென்றவர்களாகி விருப்பமில்லாமல் விரைவாகத்திரும்பித் தங்கள்நகரமசேர்ந்தனர். பிறகு கிருஷ்ணனும் தேரைச்செலுத்திவிரைவாகத் துவாரகைக்குச்சென்றார். எப்போதும் தம்பின்னேவருபவனும் யாதவவீரனுமான ஸாதயகியோடும தாருகனென்னுமஸாரதியோடுங்கூட விஷ்ணுவாகியகிருஷ்ணன் கருடனைப்போல வேகமாகத் துவாரகைக்குச்சென்றார். தர்மபுத்திரரும் தாமநதஹுதவர்களான ஸஹோதரர்களோடும ஸ்நேஹிதர்களோடுங்கூடத் திரும்பித் தமது சிறந்தநகரத்தில் பிரவேசித்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! புருஷசரேஷ்டரான தாமராஜா, ஸஹோதரர்கள் புத்திரர்கள் மித்திரர்கள் எல்லாரையும் அனுப்பிவிட்டுத் திரௌபதியுடன்சோநதுமகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறே கிருஷ்ணனும்உக்ரஸேனன்முதலிய யாதவச்சிரேஷ்டர்களால் கொண்டாடப்பட்டவராக ஸந்தோஷத்துடன் தம்முடைய சிரேஷ்டமானதுவாரகாபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய கிருஷ்ணன் ஆகுக்கனையும் முதிர்ந்தவரான தமதுநதையையும் புகழ்பெற்றதாயையும் பலராமரையும் நமஸ்கரித்துநின்றார். அநதஜனூர்ததனர் பிரத்யும்னனையும் ஸாமபனையும் நிசுடனையும் சாருதேஷ்ணனையும் கதனையும் அநிருத்தனையும் பாணுவையும் தமுவிக்கொண்டபிறகு பெரியோர்களிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு ருக்மிணியின்கிருகத்துக்குச்சென்றார். எப்போதும் ஸுகியான அநதக்கிருஷ்ணன் அநதச்சிறந்தகிருகத்தில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதஸமயத்தில் அஸுரசிரேஷ்டனுமயனும் சிற்பசாஸ்திரப்பிரகாரம் தர்மபுத்ரருக்கு ஸபாநாமாணிஞ்செய்தான்.

முன்னுவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி)

—***—

ஸ பை சே ய்த வ ர ஸா று.

(மயன் பிந்துஸரஸுகீதச்சென்று ஸபைகீதரீயகருவிகளையும்
பீமனுக்குக் கதாயுத்ததையும் அர்ஜுனனுக்குச் சங்கத்தையும்
கோண்டுவந்துகொடுத்ததும், ஸபாநிர்மாணமும்.)

பிறகு மயன் ஜயிப்பவர்களிற்சிறந்தவனான அர்ஜுனனைப்பார்
த்து, “நான் உன்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்; சென்று
திரும்பவும் வருவேன். தவஞ்சயனை! மூவுலகங்களிலும்பெயர்
பெற்றதும் மனிதர்களுக்கு ஆசைரியத்தையுண்பெண்ணுவதும் உனக்
கும் பாண்டவர்களைவர்க்கும் ஸந்தோஷத்தையிருத்திசெய்வது
மாகிய ஒருதிவ்யஸபையைச் செய்யப்போகிறேன். பாரதனை! முன்
னம கைலாஸத்திற்குவடபுறத்தில் “மைநாகபர்வதத்தைச்சேர்ந்த
பிந்துஸரஸினருகில அஸுராகள்யாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது ஸத்
யந்தவருத வருஷபர்வாவென்னும் அஸுராஜாவினஸ்பையில் அழ
கும் அற்புதமும் சத்தன்மயமுமான பொருள்கள் என்றாசெய்யப்பட்ட
ன. அவை இப்போதிருக்குமாயின் எடுத்துவருவேன். அதன்
பிறகு பெயாபெற்றதும் உள்ளத்தைமகிழ்விப்பதும் எல்லார்தனங்களி
னாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ஒருவிசித்ரஸபையைத் தர்மராஜா
வுக்குநிர்மாணம்செய்வேன். கௌரவனை! யுவனாசுவன்புத்திரனாகிய
மாந்தாதாவென்னுமராஜாவினால் போரில பகைவரைக்கொன்று வைக்
கப்பட்ட உக்ரமானகதாயுதம் ஒன்றும் பிந்துஸரஸில் இருக்கின்றது.
பொறபுள்ளிகளினால்சித்ரமும் பெரிதும் பாரத்தைத்தாங்குவதும்
உறுதியுள்ளதும் நூறுயிரம்கதாயுதங்களுக்குச்சரியானதும் சத்துருக்
களைக் கொல்லுவதுமாகிய அநதக்கதாயுதம் உனக்குக்காண்டவம்
போலப் பீமஸேனனுக்குத் தகுதியானது. அழகான சபதமுள்ள
தேவதத்தமென்னப்பட்ட வருணனுடையமஹாசங்கம் ஒன்று இருக்
கிறது. இவற்றையெல்லாம் உனக்காகக்கொடுப்பேன். இதில்ஸந்தேஹ
பிலலை” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனனுக்குஇவ்வாறுசொன்னபின்,
அந்தமயனென்னும்அஸுரன் வடகிழக்குத்திசைக்குச் சென்றான்.
கைலாசத்திற்குவடக்கே மைகைபருவத்தினருகில் மிகப்பெரிதும்
உயர்ந்ததூத்தன்மயமுமான ஹிண்ணபுசிருங்கமென்னுமலை இருக்கிறது.
அதில் அழகான பிந்துஸரஸென்னும் தடாகமிருக்கிறது. அங்கே

தான் பகீரதமஹாராஜன் கங்கையைத்தரிசிப்பதற்காக அனேகவருஷங்கள் வஸித்தான். எல்லாபூதங்களுக்கும் ஈச்வரராகிய மஹாத்மாவான 'சங்கரரும் அங்கே அதில்யாகமசெய்தார். பரதசிரேஷ்டனே! யாகங்குகில்முக்கியமான னுறு அசுவமேதங்களை அங்கே (இரதிரன்) செய்தான். அந்தயாகங்குகில் இரத்தினங்களிழைத்த யூபஸ்தம்பங்களும் பொன்மயமானயாகசாலைகளும் சிறப்பில் ஒப்பில்லாதவைகளாகச் செய்யப்பட்டன. ஸஹஸ்ராக்கூணை இரதிரன் அங்கே யாகஞ்செய்துதான் வித்திபெற்றான்; நித்யபுருஷரும் உக்ரமான தேஜஸுள்ளவருமாகிய பிரமமகேதவா எல்லாலோகங்களையும் அங்கிருந்துபடைத்து அனேகமபிராணிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அங்கே நரநாராயணர்களும், பிரமடாடிம, யமனும, ஸ்தாணுவுமாகிய இரதீவரும் ஆயிரயுகங்களாகப் 'பரபிரமமத்தை' உபாசனைசெய்கின்றனர். தர்மத்தைச் சாசுவதமாக நிலைநிறுத்துவதன்பொருட்டு விஷ்ணுவான்வா சிரததையோடு அனேகவருஷகாலங்கள் அவ்விடத்தில் ஸத்ரயாகங்குகளசெய்தார். அங்குள்ளயூபஸ்தம்பங்கள் பொன்மலைகளணிந்தவை. யாகசாலைகளும் பிக்கலூனியுள்ளவை. நாராயணன் அங்கே அனேகமாயிரங்களையும் பததுலக்ஷங்களையும் (ஸ்வர்ணம், கோமுதலியின்வ) தானம்செய்தார். ஜனமேஜயரே! அநதமயன் அங்கே சென்று கதையையும் சங்கததையும் எடுத்துக்கொண்டான். அஸூரசிரேஷ்டனுமயன் அங்கேசென்று அமமலேயிலிருந்து மிகஅழகான உருவமுள்ள கற்களையும் வருஷபாவனின்ஸபையிலிருந்த ஸ்படிகக் கலகருக்களையும் அநதபபெருமபொருள்களைக்காததிருந்த கிங்கரர்களென்னும் அரக்கருடன் எடுசெய்வந்தான். அவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்தபிறகு அவ்வஸூரன் நிகரற்றதும் மூன்று உலகங்களிலும்பெயர்பெற்றதும் தேவர்களுக் குரியதும் ஒப்பற்றசிறந்ததன்னங்களால் சோபிக்கின்றதுமாகிய ஸதையைநிர்மாணஞ்செய்தான். அப்போது அநதச்சிறந்தகதாயுதத்தைப் பீமனுக்கும் தேவதத்தமென்னும் சிறந்தசங்கத்தை அர்ஜுனனுக்குங்கொடுத்தான். அநதச்சங்கின்ஒலியினால் பிராணிகள்நடுங்கின. அநத அஸூரவிசுவகர்மாவாகியமயன் சற்றுநேரமஇளைப்பாறிப் புத்தியில்ஆராய்ந்து ஆயிரக்கணக்கான பிராமணசிரேஷ்டர்களைப் 'பாயஸான்னத்தினால் திருப்திசெய்

1 இவ்விடத்தில் பிரம்மாஎன்றும் பின்னே பிரம்மாஎன்றவருமிடத்தில் சங்கரர்என்றும் பழையஉரை கூறுகிறது.

2 ஸ்ருஷ்டிசொன்னதனால் இவ்விடத்தில் பிரம்மதேவர்என்பதேபொருத்தம்.

வித்து மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணன் இவர்கள் அபிப்பிராயப்படி எல்லாப் பருவங்களின் சிறப்புக்களும் நிரம்பினதும் உயர்ந்த காட்சியும் அலங்காரங்களுமுள்ள துமான ஸபையைச் செய்யத் தொடங்கினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பொன்மயமான மரங்களோடு கூடிய அநதச்சபை, சுற்றிலும் பதினாயிரமும் வீஸ்தாரமுள்ளதாக விருந்தது; அக்னிஸபையைப் போலவும் ஸூரியஸபையைப் போலவும் சந்திரஸபையைப் போலவும் பிரகாசிப்பதாக மிகச்சிறந்தவடிவத்தோடு இருந்தது. அந்தச்சிறந்தஸபை பிரகாசமான கதிரோன் ஒளியைத் தன் ஒளியினால்தோற்கச் செய்வது போலவும் மேல்கிளம்புகிற ரத்னகிரணங்களால், ஜ்வலிப்பது போலவும் விளங்கிற்று. அநதச்சபை நீருண்டமேகம்போல ஆகாயத்தை மறைத்து நிற்பதும், நீண்டதும், அகன்றதும், அழகியதும், குற்றமற்றதும், களைப்பைப் போக்குவதும், சிறந்த பொருள்கள் நிரம்பினதும், ரத்னமயமான மதில்களும் வாயில் கருமுடையதும், பற்பல அற்புதங்களமைந்ததும், தனங்களிற் நிரம்பின துமாக மயனால் நன்றாகச் செய்யப்பட்டது. புத்திசீர்லியான மயன் செய்த ஸபையைப் போல அவ்வளவு அழகுள்ளவையாக விஷ்ணுஸபையும் இந்திரஸபையும் பிரம்மஸபையும் ஆகவிலலை. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவாகளும் உக்ரமான ஓடுமும் பெரியதேகமும் சிவபடும் பொன்னிற முமான கண்களும் முத்துச்சிப்பிபோன்ற காதுகளுமுள்ளவர்களும் எதிரிகளைக்கொல்லுகிறவாகளுமாகிய கிங்கராகளென்னும் மஹாபல சாலிகளான அரக்கர்கள் எண்ணாயிரவாகள் மயனால்கட்டளைபிடிப்பட்டு அங்கே அந்தச்சபையைக்காத்தும் வலிந்தாமிருந்தனர். அநதச்சபையில் வைபவமயமான இலைகள் டர்மினதும், ரத்னமயமான கரம்புகளுள்ளதும், தாமரை செங்கழுநீர்முதலிய நீர்மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதும், பல்வகை நீர்ப்பறவைக்கூட்டங்களிருப்பதும், பொன்மயமான ஆமைகளும் மீன்களும் இருப்பதினாலும் தாமரைப்பூக்கள் மலர்ந்திருப்பதினாலும், சித்ரவண்ணமுள்ளதும், பலநிறங்களான படிக்கற்படிகளுள்ளதும், தெளிந்த ஜலமுள்ள துமாகிய ஒருசிறந்த தடாகத்தை மயன் செய்தான். மந்தமாருதத்தினால் அசைக்கப்பட்டதும், முத்துபுள்ளிகள் நிரம்பினதும், உயர்ந்த ரத்னப்பலகைகளினால் சுற்றிலும் மேடைகள் கட்டப்பட்டதும், உயர்ந்த ரத்னங்குட்பதிப்பிக்கப்பட்டதுமான அந்தத்தடாகத்திற்குவந்து அனைத்தார்த்தமும் சில அரசர்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அவர்கள் தெரியாமையால் விழுவது மிகுந்தனர். அந்த ஸபையின் நர்ப்புறமும் என்றும் புஷ்பித்தவையும், காற்றினாலுமின்றவையும், குளிர்த்தரிமலுள்ளவையும், மனத்தைக்கவருகின்றவையு

மான பலவகைப் பெரியமரங்களும், நல்லவாஸனையுள்ளகாடுகளும், அன்னங்கள் நீர்க்காக்கைகள் சக்கரவாகங்களினால்விளங்கும் தடாகங்களும் நிரம்பவிருந்தன. நீரிலுமிலத்திலுமமுளைத்த தாமரை மலர்களெல்லாவற்றினுடைய மணத்தையுடமடுத்துக்கொண்டு அநதக் காற்றானது பாண்டவர்களை அடைந்தது. “ராஜாவே! இவ்வாறான அந்தச்சபையைப் பதினான்குமாஸகாலத்திற்குக்கொண்டே வேலைசெய்து முடிந்ததைத் தர்மராஜாவுக்கு மயன்தெரிவித்தான்.”

நான்காவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—***—

. (புதிஷ்டிரர் ஸபாப்ரவேசம் செய்தது.)

அநதச் சிறந்தஸபையைச்செய்தபிறகு, மயன் அர்ஜுனனைப் பார்த்து, “ஓ! ஸ்வயஸாசியே! எல்லாப்பூதங்களுள்ளும் மிகுந்தசக்தியுள்ள கிங்கரர்களென்னும் அரக்காக்கூட்டம் உன்கொடியின்மேல் இருக்கின்றது. அநதக்கூட்டம் நீநானேறிமேல் ஓசையினால் மேகம்போலக் கர்ஜிக்கும். ‘அக்னிபகவான்கொடுத்த இநதச்சிறந்ததேர் ஸூர்யனைப் போலப் பிரகாசிக்கின்றது. தேவலோகத்திய இநதச்சிறந்தவெண்மையானகுதிரைகளும் மிக்கவேகமுள்ளவை. மாயையினாற்செய்யப்பட்ட இநதவானரக்கொடி, மரங்களில் தடைப்படாமல் வால்நகூத்திரம்போல் உயர்ந்திருக்கிறது. வானரத்தை அடையாளமாகவுடைய (இநதக்) கொடியானது அனேகநிறங்களாக்காணப்படுமே. இநத உயர்ந்த கொடியானது யுத்தத்தில்எல்லாக்கொடிகளுக்கும்மேற்பட்டுநிற்பதை நீகாண்பாய். இநதவீரனான அனுமான் (நிசைருவத்துடன்) த்வஜத்தின்மேல்இருப்பார்” என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி அர்ஜுனனைத்தழுவிக்கொண்டு அவனுல்விடைகொடுக்கப்பெற்று மயன்சென்றான். பிறகு தர்மராஜா அநதஸபையில்பிரவேசித்தார். ஜனமேஜய ராஜாவே! நெய்யும் பாலுமதேனும்சேர்ந்த அன்னத்தையும், பக்ஷணங்களையும், கிழங்குகளையும், கனிகளையும் எள்ளன்னத்தையும் ¹ஜீவநதிகையென்னுமபுஷ்டியைத்தரும் ஓர்உணவையும், ²ஹவிஷ்யமென்

¹ இதை யவனர் விரிஞ்சயென்பர். சர்க்கரைபோல்தித்திக்கும் புஷ்பமுள்ள ஒருமூலிகையென்றும் சீந்திக்கொடியென்றும் சிலர்சொல்லுவர்.

² ஹவிஷ்யமாவது:—பனிககாலத்திலுண்டானவையும் புழுக்காதவையுமான வெள்ளைத்தாளியத்தையும், பச்சைப்பயறு, எள், யவை, அரேணுகம், தினை, நீவாரம், குறுவையிவற்றையும், வாஸ்துகம், ஹிலமோசிகை, காலசாகம்

னும் உணவையும், பன்றிகள் மான்கள் முதலியவற்றின் பலவகைமாய் ஸங்களையும், கடித்து மெல்லத்தக்கவற்றையும், உறிஞ்சத்தக்கவற்றையும், குடிக்கத்தக்கவற்றையும் மிகுதியாகக்கொடுத்துப் பலதேசங்களிலிருந்துவந்த பிராமணோத்தமர்கள் பதினாயிரவரைப்புசிப்பித்து அனேகவிதங்களான புதிபவஸ்திரங்களையும் புஷ்பமாலைகளையும் அளித்து அவர்களைத் திருபதிசெய்வித்தார். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் அனேகமாயிரம் கோதானஞ்செய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்தஸ்பையில் புண்யாஹவாசனஞ்செய்த கோஷமானது தேவலோகத்தை எட்டினதுபோலிருந்தது. தர்மராஜாவானவர் பலவகைவாத்தியங்களோடும் அனேகம் சிறந்தவாஸனைத்திரவியங்களோடும் தேவதைகளைப்பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜித்தார். அவ்விடத்தில் மல்லர்களும், நாட்கமாடுகிறவர்களும், ¹சல்லர்களும், ²ஸூத்ரர்களும் ³வைதாளிகர்களும் மஹாத்மாவானதர்மபுத்திரரை ஸேவித்தனர். அந்தத்தர்மராஜா, ஸஹோதார்களுடன்கூட அந்தப்பூஜையை அவ்வாறு நடத்தி அந்த அழகானஸ்பையில் தேவலோகத்தில் இந்திரனிருப்பதுபோல் மகிழ்ந்திருந்தார். ரிஷிகளும் பற்பலதேசங்களிலிருந்துவந்த அர்ச்சர்களும் பாண்டவர்களுடன் அநதச்சபையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். தர்மங்களதெரிந்தவரும் இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கினவரும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவரும் பரிசுத்தரும் சூற்றமற்றவருமான அஸிதர், தேவலர், ஸத்யர், ஸர்ப்பிர்மாலி, மஹாசிரஸ், அர்வாவஸு, ஸுமித்ரர், மைத்ரேயர், சுனகர், பலி, தல்பாபுத்ரரான பகர், ஸ்தூலசிரஸ், வியாஸர், சுகா, வியாஸசிஷ்யாகளாகிய 'ஸுமந்து, ஜைமினி, பைலர், நாம் (வைசம்பாயனா), தித்திரி, யூஜ்ஞவல்க்யா, ரோமஹர்ஷணர், ⁴அவர்புத்திரா, அபஸுஹோமியா, தெளமயா, ஆணிமாண்டவ்யர், கௌசிகர், தாமோஷணீஷர், த்ரைபலி, பாணாதர், கடஜானுகர், மௌஞ்சாயனர், வாயுபக்ஷர், பாராசாயா (இவர் வியாஸரல்லர்), ஸாரிகர், என்னும் கீரைகளையும், கேமுகம் தவிர மற்றக்கிழங்குவகைகளையும், இந்துப்பு, கடலுப்பு இவற்றையும், பசுவின்தயிர், நெய், ஆடையெடுக்காதபால், பலாப்பழம், மாம்பழம், கடுக்காய், புளி, ஜீரகம், நாகரங்கம், திப்பிலீ, வாழைப்பழம், வவலிப்பழம், தானறிக்காய் இவைகளையும், வெல்லம் தவிர கரும்புஸம்பந்தமான சர்க்கரை கற்கண்டு முதலியவற்றையும், சேர்த்துத் தைலபாகியில்லாமல் செய்யப்பட்டது. மேற்கூறியவற்றோடு தேங்காய் நெல்லிக்கனிகளையும் சேர்த்துக்கூறுவதுமுண்டு.

¹ விகடகலிகள். தடிச்சிலம்பும் செய்பவரென்பது பழையவுரை.

² புராணஞ்சொல்லுகிறவர்கள்.

³ ஸங்கீதத்தினால் காலம்தெரிவிப்பவர்,

⁴ உக்ரர்ஷவர்.

பலிவாகர், ஸினீவாகர், ஸப்தபாலர், க்ருதச்ரமர், ஜாதூகர்ணர், சிகா
வான், ஆலம்பர், பாரிஜாதகர், பர்வதர், மஹானுபாவரன் மார்க்கன்
டேயமாமுனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணர், பாலுகி, காலவர், ஜங்கா
பந்து, ஸைப்யர், கோபவேகர், ப்ருகு, ஹரிபப்ரு, கௌண்டின்யர்,
பப்ருமாலி, உசிக்கின்புத்திரரான கக்ஷீவன் என்னும் பழையரிஷி,
நாஸிகேதர், கௌதமா, பைங்கியர், வராஹா, சிறந்ததவமுள்ள சான்
டியர், குக்குரர், வேணுஜங்கர், கலாபர், கடர்முதலான ரிஷிச்ரேஷ்
டர்கள் அந்தச்சபையில் புண்யகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு மஹா
த்மாவான தர்மராஜாவினிடமிருந்தனர். அவ்வாறாகவே கூத்திரிய
சிரேஷ்டர்களும் தர்மராஜரை அபிததிருந்தனர். ஐசுவரியமுள்ளவ
னும் மஹாத்மாவும் தர்மத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய முஞ்சகேது,
விவர்த்தனன், ஸங்கிராமஜித, தூமுகன், வீரனாடகரேஸனன், கக்ஷ
ஸேனராஜன், தோல்வியடையாதவனாகிய க்ஷேமகன், கம்போஜ
தேசத்தரசனான கமடன், பலமுமஉறசாகமும நிரம்பினவரும் அஸ்த்
ரத்தேர்ச்சியுள்ளவரும் அளவற்றபராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய யவனர்
களை, காலகேயர்களுள்ளும் அஸுரர்களை வஜ்ராயுதநதரிதத தேவே
ந்திரன் நடுங்கச்செய்ததுபோல் தானொருவனாகவே எப்போதும் நடுங்
கச்செய்த மஹாபலசாலியான கம்பனன், ஜடாஸுரன், மத்ரதேசத்
தரசன், குந்திராஜன், கிராதராஜனாபுரிபுதன், அங்கன், வங்கன்,
புண்டரகன், பாண்டியன், ஓட்ராஜன், ஆரதான், ஸுமித்ரன், பகை
வரைஅழிப்பவனாகிய சைபயன், கிராதர்களுக்கு அசனாகிய ஸும
னஸ், யவனராஜன், சாணுரன், தேவாதன், போஜன், பீமாதன்,
களிங்கதேசத்தரசனானச்ருதாயுதன், மகதராஜாவான ஜயஸேனன்,
ஸுகர்மா, சேகிதானன், பகைவரைககுறைப்பவனாகியபுரு, கேதுமான்,
வஸுதானன், ஸிதேஹராஜனாகியக்ருதக்ஷணன், ஸுதர்டா, அனி
ருத்தன், மஹாபலசாலியானச்ருதாயு, வெல்லமுடியாதவனாகிய
அனுபராஜன், க்ராமஜித, ஸுதர்சனன், சிசுபாலன், அவன்புதல்வன்,
கருசுதேசத்தரசன், தேவதாஸுபமுள்ளவர்களும் வெல்லமுடியாதவர்
களுமான ஆஹுகன், விபருது, கதன், ஸாரணன், அக்ருதன், க்ருதவர்
மா, சினியின்புத்ரனாகியஸத்யகன், பீஷ்மகன், ஆக்ருதி, வீரனா தபு
மத்ஸேனன் ஆகியயாதவகுமாரர்கள், சிறந்தவில்லாளிகளானகேகய
தேசத்தரசர்கள், ஸோமககுலத்தோனாகியத்ருபதன், மஹாபலசாலி
யும் அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவனுமாகிய வஸுமான் முதலான அனே
கம்கூத்திரியத்தலைவர்களும் அந்தஸ்பையில் குந்தியின்புத்ரரான யுகிஷ்
டிரைபாஸித்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அர்ஜுனனையடைந்து

புள்ளிமான் தோலாடையுடுத்து வில்வித்தைகற்றுக்கொண்டபரத்யும்
 னன், ஸரம்பன், யுபுதானன், ஸாத்யகிளன்னும்பாதவகுமாரர்களுந்,
 ஸுதர்மா, அனிநுத்தன், புருஷசிர்ஷ்டனான சைப்யன் முதலான
 அனேகராஜாக்களுந் அங்கேயிருந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே!
 தனஞ்சயனுக்குருண்பனான தும்புருவென்னுமகந்தர்வன் அங்கே
 போதுமிருந்தான். தன்மந்திரிகளோடுகூடிய சித்ரஸேனனென்னும்
 கந்தர்வனும் மற்றுமுள்ளிருபத்தேழுமகந்தர்வர்களும், அப்ஸரஸு
 களும் அங்கே வீற்றிருந்த டிதிஷ்டிரரைஸேவித்தனர். பாட்டிலும்
 வாத்தியத்திலும் ஸமர்ததாகளும் சுருதியிலும் தாளத்திலும் ¹காலப்
 பிரமாணத்திலும் ²லயத்திலும் ³ஸ்தானத்திலும் தேர்ச்சியுள்ளவர்க
 ளுமான கின்னரர்கள் அப்பேரூது தும்புருவினலகட்டளையிடப்பட்டிக்
 கந்தர்வர்களுடன்சேர்ந்து மனத்தில் உத்ஸாஹததுடன் சாஸ்திரப்
 படி தேவலோகத்திய ⁴தானங்களைப்பாடிப்பாண்டவர்களையும் ரிஷி
 களையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தனர். ⁵விரதம்தவறாதவரும் ஸத்
 யம்தவறாதவருமான அநதஸபையிருந்தவர்கள் பிரமமலோகத்தில்
 தேவர்கள் பிரம்மாவைஸேவிப்பதுபோல தர்மராஜாவைஸேவித்தனர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—❖❖❖—

(நாரதர் ஸபைக்குவந்து யுதிஷ்டிரரைக் குசலப்ரசீனம்செய்தது.)

அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயராஜாவே! மஹாத்மாக்களான
 பாண்டவர்களும் பெரியோர்களும் கந்தர்வர்களும் அநதச்சபையில்
 அவ்வாறு வீற்றிருக்கையில் தேவக்கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்பட்ட
 வரும் வேதங்கள் உபநிஷத்துக்கள் இதிறாஸ்புராணங்கள் யாகம்
 முதலிய கருமங்கள்செய்யும்விதிகளின் வேறுபாடுகள் ⁵ஸ்துதம்,
 ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம், பதம், கிரமம், சிக்ஷை, அக்ஷரம்,
 இவற்றின் விசேஷங்கள், பூர்வ கலபசரித்திரங்கள், ஸ்ருஷ்டிக்கு
 முன்னுள்ளவிஷயங்கள் ⁶இவற்றையெல்லாமறிந்தவரும், ⁷கல்பஸூத்

¹ த்ருதம், மத்யம், விளம்பிதம்என்றுமூன்றுகாலங்கள்.

² பாட்டுக்களுக்கும் வாத்தியங்களுக்கும் இருக்கும்ஒற்றுமை.

³ மந்த்ரம், மத்தியம், தாரம்என்னும்மூன்றுஸ்தாயி.

⁴ ஸ்வரங்களின் ஆரோஹணவரோணங்கள்.

⁵ ஸ்துதம், ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம்இவைமந்த்ரங்கள்.

⁶ வேதமந்த்ரங்களின் பொருள்களை விளக்கி ஆபஸ்தம்பர்முதலியோர்
 செய்த ஸீஉத்ரங்கள்.

ஈங்களின்பொருள்களை ஸரியாக அறிந்தவரும், பிரம்மசாரிவிரதம் தவறுதவரும், ¹ ஊஹம் ² அபோஹம் இவற்றில்தோந்தவரும், நர்த்தனத்தையும் ஸங்கீதத்தையும் அனுஸரிப்பவரும், எல்லாவற்றிலும் ஒப்பற்றவரும், ³ பதினெண்வித்தைகளுக்கும் பொக்கிஷம்போன்றவரும், சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவரும், நியாயசாஸ்திரம் தெரிந்தவரும், தர்மங்களின் நுட்பத்தை யறிந்தவரும், ஆறுவேதாங்கங்களை யு மறிந்தவரில் தமக்குயர்வில்லாதவரும், ⁴ ஒருமை, ⁵ செயற்கை, ⁶ வேற்றுமை, ⁷ கூட்டுதல் இவற்றையறிந்தவரும், சொல்வன்மையும் தைரியமும் புத்திக்கூர்மையும் மறவார்மையுமுடையவரும், தந்திரந்தெரிந்தவரும், ⁸ கவியும், உயர்ந்தவைதாழ்ந்தவை இவற்றின் வித்தியாஸமறிந்தவரும், பிரத்யக்ஷம் அனுமானம் முதலிய பிரமாணங்களின் துணிபையறிந்தவரும், ⁹ ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய ¹⁰ வாக்கியத்தின் குணதோஷங்களை யறிந்தவரும், ப்ருஹஸ்பதிபேசினாலும் மேன்மேலும் உத்தரமசொல்ல வல்லவரும், தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களென்னும் புருஷார்த்தங்களின் லக்ஷணங்களை நன்றாக அறிந்தவரும், இந்தப்பிரமமாண்டத்தின் மேலும் கீழும் மத்தியிலுமுள்ள உலகங்களெல்லாவற்றையும் பிரத்தியக்ஷமாகக்கண்ட மஹாஜ்ஞானியும், ¹¹ ஸாங்கியம் ¹² யோகம் இவற்றின் விசேஷங்களை யறிந்தவரும், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் விரோதஞ்செய்யக்கருதுகிறவரும், ¹³ ஸந்தி ¹⁴ விக்ரஹம் இவற்றின் உண்மையை யறிந்தவரும், இங்கிதங்களின் வேறுபாடுகளை யறிந்தவரும், ¹⁵ ஆறு குணங்களைப்பிரயோகிப்பதில் ஜாக்கிரதையுள்ளவரும், சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றிலும் ஸமாதத்தரும், சண்டைமூட்டுவதிலும் ஸந்தி

¹ கூட்டுவனவற்றைக் கூட்டிக்கொள்ளல்.

² விலக்குவனவற்றை விலக்கல்.

³ நாலுவேதம், ஆறுவேதாங்கம், தர்க்கம், மீமாம்ஸை, புராணம், தர்மசாஸ்திரம், ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், ராஜநீதி.

⁴ ஒருபயனைத் தலைமையாகக்கொள்வது.

⁵ அதற்குப் பல உபாயங்களைச் சோப்பது.

⁶ ஒன்றோடொன்று மாறுபடுங்காரியங்கள்.

⁷ ஒருகாலத்திற் பலகாரியங்கள் கூடுவது.

⁸ எதிர்காலஉணர்ச்சியுடையவரென்பது பழையஉரை.

⁹ ப்ரதிஜ்ஞை, ஹேது, உதாஹாணம், உபநயம், நிகமனம்.

¹⁰ நியாயவாக்கியம். ¹¹ ஜ்ஞானயோகம்.

¹² கர்மயோகம்.

¹³ ஸமாதானம்.

¹⁴ விரோதம்.

¹⁵ ஸந்தி=ஸ்நேகம்; விக்ரஹம்=விரோதம், யானம்=யுத்தத்துக்குப் போவது, ஆஸனம்=தன்னிடத்திலிருப்பது, தவைதீபாவம்=சேனைகளை இரண்டுவகுப்புக்களாகப் பிரிப்பது, ஸமாச்சரயம்=ஒரு பலவானை அடுப்பது.

கீதத்திலும் விருப்பங்கொண்டவரும், எவ்வுலகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கத் தடையிலலாதவரும், சொன்னவையும் சொல்லாதவையுமான அனேக குணங்கள் நிரமபினவரும், மிகப் பெரியமஹிமையும் ஓளியுமுள்ளவருமான தேவரிஷியாகிய நாரதமுனிவா, பாரிஜாதர் சிறந்த ஞானமுள்ள பர்வதா ஸுமுகர் ஸௌமயா ஆகியதேவரிஷிகளுடன்கூட எல்லாலோகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துவரும்போது ஸபையிலுள்ள பாண்டவர்களைக்காணு விருமபி மஹேவேகமாக அநதசச்சபைக்குவந்தாரா. அநதப்பிராமணரான நாரதர் ஜயத்தைப்பற்றிய ஆசிரவாதங்களினால் அநதத்தாமராஜரைசிறப்பித்தாரா. எல்லாத்தர்மங்களுநதெரிந்ததாம புத்திரர் அநத நாரதமுனிவர்வர்க்கண்டு தமமுடையதமபிமாருடன் கூட விரைவாகள திரகொண்டு அழைத்துப் பக்தியுடன் தலைவணங்கி அபிவாதனஞ்செய்தார். தர்மநதெரிந்தவரான தர்மராஜா அநதநாரதருக்குத்தகுதியான ஆஸனத்தைக்கொடுத்துச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் பசுவையும் ¹மதுபர்க்கததையும் அரக்கியததையும்கொடுத்து ²ரத்னங்களாலும் விருமபத்தக்கபொருள்களெல்லாவற்றினாலும் அவரைப் பூஜித்தாரா. யுதிஷ்டிரரிடத்தில ஸரியானமரியாதையைப்பெற்று நாரதர் ஸநதோஷமடைந்தார். வேதங்களின்கரைகண்டவராகிய அநதநாரத மஹரிஷி பாண்டவர்களைவராலும் பூஜிக்கப்பெற்றவராகி யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்துத் தாமார்த்தகாமங்ங்ளென்னும் புருஷார்த்தங்களைப்பற்றிப் பின்வருமாறுவினாவினா : “ ராஜாவே ! ராஜ்யகாரியங்கள் ஸரியாதநடக்கின்றனவா ? உன்மனம் தர்மத்திலவிருப்பமுள்ளதாயிருக்கிறதா ? ஸுகங்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றனவா ? கருதினது தடைப்படாமலிருக்கிறதா ? அறம்பொருள் இன்பமென்னும்மூன்றனுள் அறம்பொருள்களைவிடாததும் முன்னோகளுனகூடஸ்தர்களால் நடத்திவரப்பட்டதுமான மேலானகாரியத்தை நடத்திவருகிறாயா ? பொருளினால் அறத்தையும் அறத்தினுறபொருளையும் மனமகிழ்ச்சியை முதன்மையாகவுடைய சிறுநின்பத்தினால் அறம்பொருளிரண்டையும் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா ? ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனே ! வேண்டினவற்றையெல்லாங்கொடுப்பவனே ! காலததையறிந்து தாமார்த்தகாமங்களை அநதஅந்தக்காலத்தில் பகுத்தது அனுஷ்டிக்கத்தவறாமலிருக்கிறாயா ? குற்றமற்றவனே ! அரசனுக்குரிய ஆறுகுணங்களுடன்கூடத் தன்பக்கத்தில் ²ஏழும எதிரிபகீகத்தில்வழுமாகப் பதினான்காகநிற்குமஉபாயங்களின் பலாபலங்களைச் செமமையாகப்பரிஷித்திருயா ? ஜயிப்பவரிற்

இனியஆகாரம்.

² மந்திரம், ஓனஷதம், இந்திரஜாலம், ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம்.

சிறந்தவனே ! பாரதனே ! தன்பலத்தையும் பிறர்பலத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துப் பலவான்களுடன் ஸந்திசெய்துகொண்டு 'எட்டுக் கரும்ங்கனையும் நடத்துகிறாயா ? பரதசிரேஷ்டனே ! ராஜ்யத்தின் அங்கங்கள் ² ஏழும் கெடுக்கப்படாமலிருக்கின்றனவா ? தனிகாகள் வறிஞர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் அன்புடனிருக்கின்றனரா ? தூதர்களாலும் நம்பப்பட்டவேறு எந்தமனிதர்களாலும் உன்னிடமிருந்தாவது உன்னமைச்சரிடமிருந்தாவது மந்த்ராலோசனை வெளிப்படுத்தப்படாமலிருக்கிறதா ? நண்பர்களும் பகைவர்களும் மத்தியஸ்தர்களும் செய்யக்கருகியதை ¹ அறிகிறாயா ? ஸந்தியையும் விக்ரஹத்தையும் காலத்தை அனுஸரித்துச் செய்துவருகிறாயா ? தன்பக்கத்திலும் எதிர்பக்கத்திலும் ³ சேராதவனுக்குடி இருவர்க்கும் ⁴ பொதுவாக விருப்பவனுக்கும், ஜீவனத்தைத் தடுக்காமலிருக்கிறாயா ? வீரனே ! உனக்குச்சரியானவர்களும் உன்னைவிட முதிர்ந்தவர்களும் பொருளாசையும்ற்றவர்களாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டவர்களும் உனக்குப் புத்திசொல்லத்தக்கவர்களும் மேற்குலத்தோர்களும் அன்புள்ளவர்களுமான மந்திரிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டனரா ? பாரதனே ! ராஜாவுடைய ஜயத்துக்கு மந்திராலோசனை காரணமன்றோ ? நன்பனே ! மந்தரத்தை வெளிவிடாதவரும் சாஸ்திரங்களில் ஸமர்த்தருமாகிய அமைச்சர்களால் உனதுராஜ்யம் நன்றாகரக்ஷிக்கப்பட்டு எதிரிகளால்கெடுக்கப்படாமலிருக்கிறதா ? தூக்கத்துக்குட்படாமலிருக்கிறாயா ? காலத்திற்கு கண்விழித்துக்கொள்ளுகிறாயா ? கார்யங்களையறிந்து அவற்றைப் பின்னிர்வுகளிற் சிந்திக்கிறாயா ? தனித்தும பலருடன் சேர்ந்தும் மந்த்ராலோசனை செய்யாமலிருக்கிறாயா ? ¹ செய்த மந்த்ராலோசனை தேசமெங்கும் பரவாமலிருக்கிறதா ? சிறிய உபாயமும் பெரிய பயனுமுள்ள கார்யங்களை ஆராய்ந்தெடுத்து அபயடிப்பட்டவற்றை இடையூறுவராமலிருக்கும்படி உடனே செய்யத்தொடங்குகிறாயா ? ஸந்தேஹிக்கப்பட்டவேலைகளைத்தும் உன்னால் நேரில்பார்க்கப்படுகின்றனவா ? (பார்த்தபிறகு) மறுபடியும் (வேலைக்காரரிடம்) ஒப்பிக்கப்படுகின்றனவா ? இவற்றிற்கு கலந்துகொள்வது ஸாதகம். வேண்டியவர்களும் பொருளாசையில்லாதவர்களும் குலக்கிரமமாக வந்திருப்பவர்களுமான வேலைக்காரர்களால் அநதவேலைகள் நடத்தப்பட்டுவரு

¹ பயிர், வர்த்தகம், கோட்டை, அனை, ஆனைபிடித்தல், புதையலெடுத்தல், பொன்மணிகள் எடுத்தல், வெற்றிடங்களில் ஜனங்களைக் குடியேற்றுதல்.

² தலைவன், அமைச்சன், துணைவர், பொக்கிஷம், தேசம், கோட்டை, படை.

³ உதாவினன்.

⁴ மத்தியமன்.

கிஞ்சிதம்? ராஜாவே! வீரனே! உன்காரியங்களையெல்லாம் முடிந்த பிறகும் முடியுந்தருணத்திலுமட்டும் பிறர் அறிகின்றார்களா? முடியாதனவற்றை யாரும் அறியாமலிருக்கின்றனரா? தர்மங்களிலும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் வித்வான்களான உபாத்தியாயர்கள் ராஜகுமாரர்களும் படைவீரர்களும் அனைவரையும் பழக்குகின்றனரா? ¹ அனேக மாயிரம் மூர்க்கர்களுள் ஒருகற்றவனை விலைக்கு வாங்குகிறாயா? கற்றவனன்றோ கார்பஸங்கடங்களில் சிறந்த நன்மையைச் செய்வான். துர்க்கங்களனைத்தும் தனங்களினாலும் தான்யங்களினாலும் ஆயுதங்களினாலும் தண்ணீராலும் யந்திரங்களினாலும் சிற்பிகளாலும் வில்லாளிகளாலும் நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றனவா? புத்திசாலியும் சூரனும் ஜிதேந்திரியனும் நன்றாகப் பேசுதற்கு வனுமாகிய மந்திரி ஒருவனே ராஜாவையும் ராஜகுமாரனையும் பெருஞ்செல்வமடையச் செய்வான். ஒரு வர்க்கொருவர் தெரியாத மும்மூன்று ² சாரர்களால் பிறப்பக்கங்களில் 3 பதினென்றிர்த்தங்களையும் தன்பக்கத்தில் பதினென்று திர்த்தங்களையும் அறிகிறாயா? சத்ருக்களை ஸமஹரிப்பவனே! நீ எதிரிகளால் அறியப்படாமல் நம்பப்பட்டவனாகி ஊக்கத்தை விடாமல் எதிரிகளெல்லாவையும் எப்போதும் அறிகிறாயா? கல்வியும் கேள்வியும் மிகுதியாகவுள்ளவனும் அழுக்காற்றற்றவனும் மேன்மேலுங்கேட்டுத் தீரிந்து கொள்ளுகிறவனுமாகிய மேற்குலத்தான புரோஹிதன் உன்னால் கௌரவிக்கப்பெற்றிருக்கிறானா? சாஸ்திரவாதிகளையறிந்தவனும் நண்ணிவுள்ளவனும் உள்ளுமபுறமுந் தவனுமான அந்தப்புரோஹிதன் உனது அக்கனிகார்பத்தில் ஊக்கமுள்ளவனாகி ஹோமம் செய்ததையும் ஹோமம் செய்வதையும் காலந்தோறும் தெரிவிக்கிறானா? வேதாங்கங்களிலிருப்பினும் கிரஹநக்ஷத் திரங்களை யறிந்தவனுமாகிய சோதிடன் எல்லா ⁴ அணிவீடங்களையும் பரிகரிக்கத்தக்கவனாக இருக்கிறானா? வேலைக்காரர்களில் உயர்த்தார்தார்ப் உயர்ந்த கருமங்களிலும் நடுத்தார்தார்ப் நடுத்தாக்கருமங்களிலும் தாழ்வானவர்தாழ்ந்த கருமம்

¹ அனேகருள் ஒரு கற்றவனைக் கண்டெடுக்கிறாயா என்பது கருது.

² ஒற்றர்.

³ ஆதிபர்வம் 578, 579-ம் பக்கங்களிற்காண்க. இவர்களில் மந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன் நீங்கலாக மற்றைப் பதினெவ்வர்தன்பக்கத்தில்கொள்க. தன்பக்கத்திலுமந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன் இவர்களுடன் ராஜாவே எப்போதும் பழகுவதனாலும் அவர்கள் சாரர்களைக் கட்டளையிடும் நிலைமையுள்ளவர்களாதலாலும் அவர்களைச் சாரர்களைக் கொண்டு பரிசோதிப்பது ஒழுங்காகாதென்பது ராஜநீதிசாஸ்திரத்தின் துணிபு.

⁴ ஆகாயத்திலிருந்து எழிவியுவது, வால்நக்ஷத் திரம்கிளம்புவது, பூகம்பம் உண்டாவது முதலியன.

“கனிலும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா? பொருள்விஷயத்தில் பரிசுத் தர்களாகப் பரீக்ஷிக்கப்பட்டவர்களும் தந்தைபாட்டன்ப்ரம்பரையாக வந்தவர்களுமான சிறந்தமந்திரிகளைச் சிறந்தகாரியங்களில் நீநியமிக்கிறாயா? கடுமையானதண்டனையினால் பிரஜைகளை அதிகமாக அச்சப் படுத்தாமலிருக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! உனதுராஜ்யத்தை மந்திரிகள் ஆளுகின்றனரா? யாகமசெய்பவர்கள் கர்மபிரேஷ்டனை அவமதிப்பதுபோலவும் நயமில்லாமல்பிடிக்கும் காழகனைப் பெண்கள் அவமதிப்பதுபோலவும் அநாதமந்திரிகள் உன்னை அவமதிக்காமலிருக்கின்றனரா? உனதுஸேனாபதி உத்ஸாஹமுள்ளவனாகவும் சூரனாகவும் புத்திகூர்மையும் துணியும் தூய்மையுமுள்ளவனாகவும் நற்குலத்தோனாகவும் அன்புள்ளவனாகவும் காரியங்களைமுடிக்கும் திறமையுள்ளவனாகவுமிருக்கிறானா? எல்லாவகையுத்தங்களிலுமேதோநதவர்களும அஞ்சாதவர்களும் பரிசுத்தர்களும் பராக்கிரமசாலிகளுமான படைத்தலைவர்கள் உன்னால் கொள்வதாக வெகுமதிசெய்யப்பெற்று வருகின்றனரா? சேனைக்குக்கொடுக்கத்தக்க உணவையும் வேதனத்தையும் தகுதிப்படி ஸரியானகாலத்தில் கொடுக்கிறாயா? குறைக்காமலிருக்கிறாயா? இந்தவேலைக்காரர்கள் வறுமையால் அன்னத்துக்கும் வேதனத்துக்கும் காலங்கடப்பதுபற்றி அரசன்மேல் கோபிப்பார்கள். அநாத அனர்த்தம் மிகப்பெரிதாக நினைக்கப்படுகிறது. தேசத்தில் பிரதானர்களாயுள்ள ராஜகுமாரர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் அன்போடிருக்கின்றனரா? யுத்தத்தில் உயிரையும்விடுவார்களா? தன்விருப்பத்தையே முக்கியமாகக்கொண்ட ஒருவன் உன் ஆஜ்ஞையைமீறியும் மற்ற அமைச்சருடன்சேராமலும் பெரும்பயன் தரத்தக்க அனேககாரியங்களை முழுவதும் தன்னிஷ்டப்படியே நடத்தாமலிருக்கிறானா? தன்முயற்சியினால் காரியங்களைச்சீர்ப்படுத்துகிற ஒருமனிதன் விசேஷமான வெகுமானத்தையும் போஜனமவேதனங்களின் அபிவ்ருத்தியையும் பெறுகிறானா? வித்தைகளிலபயின்று அறிவிலதேர்ந்த மனிதர்களின் குணங்களுக்குத்தக்கபடி திரவியம்கொடுதது அனுக்கிரஹிக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! உன்காரியத்தில் மரணத்தையும் நஷ்டத்தையும் அடைந்த மனிதர்களின்குடும்பங்களைக் காப்பாற்றுகிறாயா? பார்த்தனே! பயந்தாவது இளைத்தாவது உன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவனும் யுத்தத்தில்தோற்றவனுமான சத்ருவைப் புத்ரனைப்போலக் காப்பாற்றுகிறாயா? அரசே! நீஒருவனே புவனிமுழுமைக்கும் தாய்போலவும் தந்தைபோலவும் பகஷ்பாதமில்லாதவனாகவும் நம்பத்தக்கவனாகவும்இருக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! உன்னுடையசத்துருக்

கள், காமம், சூது, வேட்டைமுதலிய ¹வ்யஸனங்களிலிருக்கக்கேட்டு
² மூன்றுவிதமான பலங்களையும் ஆராய்ந்துகொண்டு விரைவாகவே
 எதிர்த்துச்செல்லுகிறாயா? பகைவரைஜயிப்பவனே! அதிருஷ்டவச
 மாகக் காலமநேர்ந்தபோது ³பின்பலத்தையும் ⁴மூலபலத்தையும் தன்
 உத்ஸாஹத்தையும் எதிரியின்தோல்வியையும் தெரிந்துகொண்டு
 யுத்தயாத்திரைக்கு ஆரம்பிக்கிறாயா? பகைவரைப்பரிதபிக்கச்செய்யும்
 மஹாராஜாவே! ⁵முதலில் உன்சேனைக்குச் சம்பளங்கொடுத்துப்
 பிறகு பிறந்தேசத்தின் சேனைத்தலைவர்களுக்கு அவரவர்கட்கேற்ற
 படி விலைபெற்றபொருள்களை ரஹஸ்யமாகக் கொடுக்கிறாயா? குந்தி
 புத்ரனே! முதலில் இவ்விதிரியங்களையடக்குவதனால் தன்னையேஜயித்
 துக்கொண்டபிறகு புலன்களையடக்காமல் தவறிநடக்கும்பிறரை வெல்
 லக்கருதுகிறாயா? ⁶நீ சத்துருக்களையெதிர்த்துச் செல்லுகையில் நீதி
 சாஸ்திரப்படி நன்றாகப்பிரயோகிக்கப்பட்ட ஸாமதானபேததண்டங்க
 ளென்னுமுபாயங்கள் முன்செல்லுகின்றனவா? மனிதர்க்கரசே! உன்
 தேசத்தை உறுதியுள்ளதாகச்செய்தபிறகு பிறரிடம்செல்லுகிறாயா?
 அவர்களைஜயிப்பதற்குப் பராக்கிரமத்தைச் செலுதுகிறாயா? ஜயித்
 தபின் அவர்களைக்காப்பாற்றுகிறாயா? ⁷எட்டுஅங்கங்களோடுகூடிய
⁸நால்வகைச்சேனையும் உன்படைத்தலைவர்களால்நன்றாகநீட்டிப்பட்டு
 எதிரிகளையெதிர்த்துக் கண்டிப்பதாயிருக்கிறதா? பகைவரைத் துன்
 புறச்செய்கிற மஹாராஜாவே! அயல்ராஜ்யங்களில் பயிற்றுக்குங்கால
 த்தையும் பயிரைக்காப்பாற்றுங்காலத்தையும் விட்டுவிடாமல் மாற்றா
 சர்களைவதஞ்செய்கிறாயா? உன்னுடையஅதிகாரிகளானேகர்கள் உன்
 தேசத்திலும் பிறந்தேசங்களிலுமுள்ள காரியங்களைச் சேர்ந்துநடத்தி
 ஒருவரையொருவர் காப்பாற்றிவருகின்றனரா? மஹாராஜாவே! உண்
 வுகளையும் உடம்பின்மேல்படத்தக்க சநதனமுவஸ்திரமுதலியவற்றை

¹ மனஊக்கத்தைக் கெடுப்பது.

² மூன்றுவிதமான பலங்கள்:—மந்தரம்=ராஜ்யாலோசனை, கோசம்=பொக்கிஷம், சேனை=படை.

³ பின்பலம்=தான் ஒருதேசத்தினோக்கி யுத்தத்துக்குமுன்செல்லும் போது பிந்தேசத்தரசர்கள் தந்தேசத்தை ஆக்ரமிக்காமலிருக்கும்படி எல்லைக்காவலாக வைக்கப்படும்சேனை.

⁴ மூலபலம்=தன்நேசத்தில் நிலைமையாகஇருக்கும் சேனை.

⁵ தேர், யானை, குதிரை, காலாட்கள், படைத்தலைவர்கள், வேலைக்காரர்கள், வேவுகாரர்கள், அந்தஅந்தேசங்களின் தலைவர்கள்.

⁶ மூலபலம் - பரம்பரையாகவந்த சேனை, மந்திரி முதலியவர்கள் யித்ரபலம், ப்ருத்யபலம், ஆடவிகபலம்.

பும் மோக்கத்தக்கவற்றையும் உனக்குநம்பிக்கையானவர்கள் ¹பாது காக்கின்றனரா? பொக்கிஷமும், தான்யசாலையும், வாகனங்களும், வாயிலும், ஆயுதங்களும், தரவ்யத்தின்வரவும், உன்னுநன்மைபெற்று உன்னிடம்பற்றுள்ளவரால் நடத்தப்படுகின்றனவா? மனிதர்களுக்கதி பதியே! (சமையற்காரன் முதலிய) ஸமீபத்தாராலும் (சேனைமுதலிய) வெளியோராலும் உனக்குத்திங்குவராமலும், உன்சுற்றத்தாரால் அவர்களுக்குத் திங்குவராமலும், சுற்றத்தாருள்ளும் ஒருவராலொருவருக்குத் திங்குவராமலும் பாதுகாக்கிறாயா? பானத்திலும் சூதாட்டத்திலும் (வேட்டைமுதலான) விளையாட்டுக்களிலும் பெண்களிடத்தும் உன்மனம்பற்றினதனுண்டானசெல்வைக் காலையில் (கணக்கர்கள்) ² தெரிநதுகொள்ளாமலிருக்கின்றனரா? ³வீரவின் காற்பாகத்திலாவது அரைப்பாகத்திலாவது முக்காற்பாகத்திலாவது உனதுசெல்வுமுடிந்துபோகிறதா? உறவினரையும் ஆசாரியர்களையும் மூததோரையும் வர்த்தகர்களையும் சிற்பிகளையும் அடுத்தவரையும் வறிஞர்களையும் தனங்களாலும் தான்யங்களாலும் அடிக்கடி அனுக்கிரஹிக்கிறாயா? வரவு செலவுபார்க்க நியமிக்கப்பட்ட கணக்கர்கள் எழுத்துக்காரர்களை வரும் ஒவ்வொருநாளும் காலவேளைகளில் வரவுபிசலவுகளை ⁴நடத்துகின்றனரா? காரியங்களில்ஸமர்த்தர்களும் நன்மையைக்கருதுகிறவர்களும் நெடுநாளாக அன்பர்களுமான அதிகாரிகளை முன்னேகுற்றத்தைக்காணாமல் அவர்களை அதிகாரங்களிலிருந்து விலக்காமலிருக்கிறாயா? பாரதனே! உயர்ந்தவர்களும் தாழ்ந்தவர்களும் நடுத்தரமானவர்களுமாகிய மனிதர்களையறிந்து அவரவருக்குத்தக்கவேலைகளில் அவர் அவர்களைநியமிக்கிறாயா? அரசனே! உலோபிகளும் திருடர்களும் பகைவர்களும் வேலைப்பயிற்சியிலலாதவர்களும் உன்காரியங்களில்பிரவர்த்திக்காமலிருக்கின்றனரா? திருடர்களாலும் பொருளாசை கொண்டவர்களாலும் பெண்களுக்குவசப்பட்டராஜகுமாரர்களாலும் உன்னாலும் உனதுராஜ்யம் பீடிக்கப்படாமலிருக்கிறதா? பயிரிடுவோர்கள் திருபதியோடிருக்கின்றனரா? உன்ராஜ்யத்தில் நீர்நிறைந்த

¹ அவற்றில் விஷஸம்பந்தமில்லாமலிருக்கும்படி பார்க்கின்றனரா?

² தெரிநதுகொள்ளாமலிருக்கின்றனரா என்பதற்கு நடக்காமலிருக்கிற தாளன்பதாகருத்து. பானம்முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிய செல்வைத் தர்மானுஷ்டானகாலமான காலவேளையில் தெரிவித்தால் அப்போதுவந்திருக்கும் புரோஹிதர்முதலான பெரியோர்கள் கெடுதலையறிந்துவிட்டுவிடுவார்கள் என்பது பழையஉரை.

³ வரவுக்குட்பட்டிச் செலவிருக்கவேண்டுமென்பதுகருத்து.

⁴ தெரிவிக்கின்றனரா? என்பதுபழையஉரை.

பெரியதடாகங்கள் ஒவ்வோரிடங்களிலும் இருக்கின்றனவா? பயிரீர்
னது வானத்தையெதிர்பாராமலிருக்கிறதா? பயிரிடுகிறவர்களுக்குச்
சோறும் வித்தும் நஷ்டப்படாமலிருக்கின்றனவா? ஒவ்வொருவனுக்
கும் நூற்றுக்கணக்கானதனத்தை வட்டிக்குக்கடன்கொடுத்து உப
காரஞ்செய்கிறாயா? அன்பனே! உனதேசத்தியவர்த்தகம் யோக்கியர்
களானமனிதர்களால் நன்றாக நடத்தப்பட்டுவருகிறதா? அன்பனே!
வர்த்தகத்தைச்சீர்நதுதான் இவவுலகம் ஸுகமாக அபிவிருத்தியாகி
றது. ராஜாவே! ¹உனதேசத்தில் குரர்களும் அறிவுமுதிர்ந்தவர்
களும் நன்னடையுள்ளவாகளுமாகிய ²யிருதுயிருதுபோசேர்நது தே
சத்துக்கு கேதமத்தைச்செய்கின்றனரா? நகரங்களைக்காப்பதற்காகக்
கிராமங்கள் நகரங்கள் போல்வும், கிராமங்களின் எல்லைகள் கிராமங்கள்
போலவும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா? அவையெல்லாம் உன்வச
த்திலிருக்கின்றனவா? உனதேசத்தில் திருடரையடிப்பவர்கள் ஸேனை
யினுல்தொடரப்பட்டு ஸமபூமிகளிலும் மீட்டுள்ளங்களிலும் நகரங்
களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றனரா? மங்கையர்களை அன்பாக நடத்துகிறாயா?
அவர்கள் நன்றாகப்பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா? அவர்களை நம்
பாமலிருக்கிறாயா? அவர்களிடம் ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லாமலிருக்கி
றாயா? ராஜாவே! காலங்கடக்கத்தகாதகாரியத்தைக்கேட்டு அதன்
பயனையும் ஆராய்ந்து பிறகு அநதபபுரத்தில் இன்பங்களை அனுபவித்
துக்கொண்டு படுததிராமலிருக்கிறாயா? ராஜாவே! இரவில் ³முத
லிரண்டியாமங்கள் தூங்கிப் பின்யாமத்திலெழுந்து அறம்பொருள்க
ளைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறாயா? பாண்டவனே! ஒவ்வொருநாளும் கால
த்திலெழுந்து அலங்காரங்களைச்செய்துகொண்டு காலநதெரிந்தமந்
திரிகளுடன்கூட ஜனங்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கிறாயா? பகைவரை
யடக்குகிறவனே! சிவப்பு உடுப்புக்களைத்தரித்தும் கீத்திகளைக்கையிற்
பிடித்துச் செவ்வையாக அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டுமிருக்கும்
மனிதர்கள் உன்னைக்காப்பதற்காகச் சூழ்ந்திருக்கின்றனரா? ராஜாவே!
தண்டிக்கத்தக்கவர்களையும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களையும் நன்றாகப்பகுத்

¹ ஒவ்வொருகிராமத்தினுடைய கேதமாகாரியங்கள்.

² ப்ரசாஸ்தா (உத்தரவுகொடுப்பவன்), ஸமாஹர்த்தா (ஜனங்களிடம்
தீர்வைவாங்கி ராஜாவுக்குக்கொடுக்கிறவன்), ஸம்விதாதா (பிரஜைகளுக்கும்
ஸமாஹர்த்தாவுக்கும் இடையிலிருந்து வேலைபார்ப்பவன்), லேககன் (எழுது
கிறவன்), ஸாக்ஷி ஆகியவர்.

³ முதல்யாமம் ஸாயங்காலத்தைச்சீர்ந்ததரதலால், இரண்டாவது மூன்
றாவதுயாமமே முதலிரண்டியாமங்களென்று கொள்க. பின் யாமம் என்ப
தற்கு எண்காம்யாமம் என்று பழையஉரை கூறுகிறது. அதனாலும் இது
துணியப்படும்.

தறிந்து நண்பராயினும் பகைவராயினும் அவர்கள்விஷயத்தில் யமனைப்போலச் சமமாக நடக்கிறாயா? பார்த்தனே! உடம்பின்நோயை ஒளவுதங்களாலும் பத்தியங்களாலும் மனத்தின்நோயைப், பெரியோர்களை அடிப்பதினாலும் எப்போதும் நிவிருத்திசெய்கிறாயா? ¹ எட்டு அங்கங்களோடு கூடிய சிகித்தலையில் ஸமர்த்தர்களும் வேண்டினவர்களுமான வைத்தியர்கள் உன்சரீரத்தில் எப்போதும் அன்பும் ஹிதமுமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனரா? ராஜாவே! உன்னிடம் வியவஹாரத்திற்காகவந்த வாதிப்பிரதிவாதிக்குக்குப் பொருளாசையினாலாவது அறியாமையினாலாவது காவத்தினாலாவது எவ்வகையிலும் நியாயவிரோதம்செய்யாமலிருக்கிறாயா? பொருளாசையாலாவது அறியாமையாலாவது பிறரை நம்பியாவது நிறர்ஸ்நேஹத்தினாலாவது அடித்தமனிதர்களின் பிழைப்பைக் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? பட்டணத்திலும் தேசத்திலுமுள்ளவர்கள் எதிரிகளினால் பொருள்கொடுத்து வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாக ஒன்றுசேர்ந்து எவ்வகையிலும் உன்னுடன் பகைக்காமலிருக்கின்றனரா? உனதுவலிமையினால் வெல்லப்பட்டித் தன்வலிமைகுறைந்த சத்ருவானவன் ² மந்தரத்தினாலாவது மந்தரம் ஸைன்யம் இரண்டினாலுமாவது வலிமையுள்ளவனாக எவ்வகையிலும் ஆக்ரமிருக்கிறானா? தலைவர்களாயுள்ள அரசர்கள் அனைவரும் உன்னை நேசிக்கின்றனரா? அவர்கள் உன்னை அழைக்கப்பட்டு உன்காரியத்துக்காக உயிரையும் விடுவார்களா? ³ எல்லாவித்தைகளிலும் பிராமணர்கள் விஷயத்திலும் குணங்களை யனுஸரித்து உன்மரியாதை நடந்துவருகிறதா? முனிவர்கள் விஷயத்திலும் உன்நன்மைக்குக்காரணமான சிறந்தபூஜை நடந்துவருகிறதா? ஸ்வாக்கத்தையும் மோக்ஷத்தையும் தருவனவாகிய நித்தியதக்ஷிணைகளை அவர்களுக்கு அளிக்கிறாயா? வேதத்தினாலியப்பட்டவையும் முன்னோர்களாலாசரிக்கப்பட்டவையுமான வேதோக்தகர்மங்களை அவர்களைப்போலவே ஊக்கத்துடன் செய்துவருகிறாயா? குணங்கள் பொருந்தின பிராமணர்கள்

¹ எட்டு அங்கங்களாவன. 1. சல்யம் = தேகத்துக்குள்ளிருக்கும் முள்முதலியவற்றை எடுப்பது. 2. சாலாகயம் = சூததி நீர் எடுப்பது. 3. காயசிகித்தலையோக்கு மருந்துகொடுப்பது. 4. பூதவிததை = பேய்முதலியவற்றை ஒட்டுவது. 5. கௌமாரப்ருத்யம் = குழந்தைகளுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் வைத்தியம். 6. அகததந்திரம் = விஷவைத்தியம். 7. ரஸாயனதந்திரம் = தேகபுஷ்டி ஆயுள்முதலியவற்றை உண்டாக்குவது. 8. வாஜீகரணம் = போகங்களில் அதிகஉதலாஹப்படுத்துவது.

² மந்தரம் = புத்திபீலம்.

³ நதிஷ்டதி என்பதை மாற்றிப் பாடங்களை யனுஸரித்தும் பழைய உரையை அனுஸரித்தும் அனுதிஷ்டதி என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

உனதுகிருகத்தில் சுவையுள்ளசிறந்தபோஜனங்களை உன்முன்னிலையில் தக்ஷிணையோடுபுஜிக்கின்றனரா? வாஜபேயம் பெண்டரீகம்முதலிய யாகங்களெல்லாவற்றையும் மனஉறுதியோடும் புக்தியோடும் பூர்ணமாக நிறைவேற்றமுயல்கின்றாயா? உறவினரையும் ஆசார்யர்களையும் மூத்தோரையும் தேவர்களையும் முனிவர்களையும் கிராமங்களின்முக்கியமான (அரசுமுதலிய) புண்ணியவிருகூடங்களையும் பிராமணர்களையும் வணங்குகிறாயா? குற்றமற்றவனே! உன்னால் யாருக்கும் வ்யஸனமாவது கோபமாவது உண்டாக்கப்படாமலிருக்கின்றதா? மங்களதிரவியங்களைக் கைகளிலவைத்துக்கொண்டு ஜனங்கள் உன்பக்கத்திலிருக்கின்றனரா? குற்றமற்றவனே! தாமர்த்தகாமங்களைப்பகுத்தறிவதும் ஆயுளையும்புகழையும் தருவதுமாகிய இந்த (முற்கூறிய) புத்தியும் நடையும் உன்னிடத்திலிருக்கின்றனவா? இந்தபுத்தியோடிருப்பவனுக்கு ராஜ்யம்மிகெடாது. அப்படிப்பட்டஅரசன் பூமியைஜயித்து மிகவும்ஸுகமாக அபிவிருத்தியடைவான். பரிசுத்தமான மனத்தூய்மையுள்ளவனும குற்றமற்றவனுமான யோக்கியன் திருட்டுத்தொழிலில் பழிசுமத்தப்பட்டபோது, அவன் ஸமர்த்தர்களானஅதிகாரிகளினால் பொருளாரசைக்கொண்டு சாஸ்திரங்களைப் பாராமலே கொல்லப்படாமலிருக்கிறானா? குற்றம்செய்யும்போது உளவறிந்தவர்களால் பார்க்கப்பட்டதே திருட்டுப்பொருளுடன் பிடிக்கப்பட்டகுற்றவாளியானதிருடன் பொருளாசையிடல் விடப்படாமலிருக்கிறானா? பாரதனே! செல்வனுக்கும் வறினானுக்கும் உண்டானவிவகாரங்களை உனதுநியாயஸபையோர் பொருளுக்கிணங்கி வித்தியாஸமாகப் பாராமலிருக்கின்றனரா? நாஸ்திகம், பொய், கோபம், ஊக்கமின்மை, காரியங்களைவிளம்பித்தல், தெரிந்தவர்களைப்பாராமமை, சோமபல், ஐம் புலன்களிலாடுபாடு, ஒருவனாகவேகாரியங்களைஆலோசிப்பது, காரியம்தெரியாதவர்களுடன் ஆலோசிப்பது, நிச்சயிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது, மந்தராலோசனையை ரஹஸ்யமாக வைத்துக் கொள்ளாமை, மங்கள்காரியங்கள் முதலியவற்றைச் செய்யாமை, யாவர்க்கும்எதிர்கொண்டுஎழுந்திருப்பதுஆகிய பதினென்றாஜதோஷங்களை நீவிட்டிருக்கிறாயா? வேருன்றின அரசர்களும் இந்தக்குற்றங்களினுற் பெரும்பாலுங்கொடுவர். உனதுவேதங்கள் பூயன்பட்டனவா? உன்னுடையதனம் பீயன்பட்டதா? உனதுமனைவிகள் பயன்பட்டனரா? உனதுகல்விகேள்வி பயன்பட்டனவா? என்று நாரதர் ப்ரசன்மசெய்தார்.

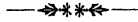
யுதிஷ்டிரர், “ வேதங்கள்பயன்படுவதுஎவ்வகை? பொருள்பயன்

படுவது எவ்வகை? மனைவி பயன்படுவது எப்படி? கேள்விபயன்படுவது எவ்வாறு? என்றுகேட்க, நாரதர், “அக்னிஹோதரத்தினால் பயன்படுவது வேதம். கொடுப்பதினாலும் அனுபவிப்பதினாலும் பயன்படுவது பொருள். இன்பத்தினாலும் ஸந்ததியினாலும் பயன்படுபவள் மனைவி. வணக்கத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் பயன்படுவது கேள்வி” என்றும்மொழிஉரைத்தார். சிறந்ததவமுள்ள நாரதமுனிவர் இவ்வாறுசொல்லியபிறகு யுதிஷ்டிரரைத் திரவியலாபத்திற்காகத் திரும்பவும்விவைத்தொடங்கினார்: “தூரதேசத்திலிருந்துவந்த வணிகர்களிடம் சுங்கம்வாங்குகிறவர்களால் குறிப்பிக்கப்பட்டசுங்கம் வாங்கப்படுகின்றதா? ராஜாவே! உனதுநகரத்திலும் தேசத்திலும் கௌவிக்கப்பட்டமனிதர்கள் மோசங்களிலடிகப்படாமல் சரக்குக்களைவருவிக்கின்றனரா? நண்பனே! ‘அர்த்தசாஸ்திரம்’தெரிந்தவரும் தர்மத்துக்கொற்றுமையாகத் தமதுலாபத்தைப்பார்ப்பவருமாகிய பெரியோர்களின் தர்மார்த்தங்களாடங்கியசொற்களை என்றும்கேட்கிறாயா? உழவுத்தொழிலினாலுண்டான பூக்களும் கனிகளுமாகிய பச்சைத்தான்யங்களிலும் உலர்ந்ததான்யங்களிலும், பசுக்களிற்புஷ்பங்களும் பலங்களுமாகிய பூர்வெய்களிலும் ஸாரமானவை தர்மத்திற்காகப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றனவா? எப்போதும் எல்லாச்சிற்பிகளுக்கும் நாலுமாஸங்களுக்கு வேண்டியபொருளையும் கருவிகளையும்குறித்தகாலத்தில் நன்றாகக்கொடுக்கிறாயா? மஹாராஜாவே! செய்தவேலையைப் பார்க்கிறாயா? செய்தவனைச் சிலாகிக்கிறாயா? தெரிந்தவர்களின்நடுவில் கௌவித்தது அவனுக்குப் பரிசளிக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! பிரபுவே! யானை, குதிரை, தேர்களைப்பற்றிய முதல்நூல்களெல்லாவறையும் கிரஹிக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! உன்கிருகத்திலதனுர்வேதத்தின்ஸூத்திரங்களும் நகரத்துக்குரிய யந்திரசாஸ்திரத்தின்ஸூத்திரங்களும் நன்றாகப்பயிற்சி செய்யப்படுகின்றனவா? குற்றமற்றவனே! எல்லாஅஸ்திரங்களும் பிரம்மதண்டமென்றுசொல்லப்பட்ட மந்த்ரஸித்தியும் சத்துருக்களையழிப்பனவாகிய விஷப்பிரயோகங்களனைத்தும் உனக்குத் தெரிந்திருக்கின்றனவா? அக்னிபயத்திலிருந்தும் ஸர்ப்பயத்திலிருந்தும் ரோகபயத்திலிருந்தும் பேய்பிசாசுபயத்திலிருந்தும் உன்தேசமனைத்தையும் காப்பாற்றுகிறாயா? தர்மந்தெரிந்தவனே! கண்ணில்லாதவர்களையும் ஊமைகளையும் முடவர்களையும் அங்கஹீனமுள்ளவர்களையும் ஆதரவற்றவர்களையும் ஸர்யாஸிகளையும் தருதைபோலக் காப்பாற்றுகிறாயா?

மஹாராஜாவே! உறக்கம், சோம்பல், பயம், கோபம், மிருதுத்தன்மை, காரியங்களைவிளம்பித்தலென்னும் ஆறுதிங்குகளும் உன்னால் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா”? என்றார். கௌரவசிரேஷ்டரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜா பிராமணோத்தமரான நாரதருடைய சொற்களைக்கேட்டவுடன் ஸந்தோஷமடைந்து அவர்பாதங்களில்வணங்கி அபிவாதனஞ்செய்து கடவுளுக்கொப்பான அந்தமுனிவரைப்பார்த்து, “நீங்கள் எவ்வாறுசொன்னீர்களோ அவ்வாறு செய்வேன். என் அறிவானது மிக்கமேன்மைபெற்றது” என்றுசொல்லி அவ்வாறே செய்யவுந் தொடங்கினார். அதனால், அந்தராஜா கடல்கூழ்ந்தபுவனியையும்பெற்றார். நாரதர், “எந்தஅரசன் நான்குவருணங்களையும் காப்பாற்றுவதில் இவ்வாறுநடக்கின்றானோ அவன் இம்மையிலும் மிகச்சுகமாக மகிழ்ந்திருந்து மறுமையிலும் இந்திரலோகத்தையடைவான்” என்றுசொன்னார்.

ஆறுவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(தமிழுடையஸபைக்குட்ப்பான ஸபையைக் கண்டதுண்டாவென்று தர்மராஜர்கேட்க, நாரதர் தேவஸபைகளைக்கண்டிருப்பதாக மறுமொழிகூறியது.)

தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், நாரதமஹரிஷி சொன்னபிறகு அதைக்கொண்டாடி அவரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று முறைப்படி மறுமொழியுரைத்தார்: “பகவானே! நீங்கள் இந்தத்தர்மத்தினதுணிபைச் சாஸ்திரப்பிரகாரமும் யுக்தியுத்தமாகவும் உரைத்தீர்கள். இந்த ஒழுங்கானது என்னால் கூடியவவரையில் சாஸ்திரத்தையனுஸரித்துச் செய்யப்படுகிறது. (முற்காலத்தரசர்கள் நியாயமாகத் தனங்களைச் சம்பாதித்துக் காரியங்களைச் செய்வேண்டியமுறைப்படி உபாயங்களினால் பயன்படச்செய்தனர்.) * அதில் ஸந்தேஹமில்லை. பிரபுவே! யாரும் அவர்களின்நல்வழியிற் செல்லவிரும்புகிறோம்; ஆனால் அவர்கள் மனத்தைக்கட்டிநடந்ததுபோல் நடக்கமுடியாது” என்றார். தர்மாத்மாவும் சிறந்தமஹிமைபுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், நாரதர்சொன்னதைச் சிறப்பித்து இவ்வாறுரைத்தீ அவர்சொல்லைக்கொண்டாடி, அளவற்றமஹிமைபுள்ளவரும் த்ரிலோகஸஞ்சாரியும் தேவரிஷியுமான அந்தநாரதமுனிவர் ஸுகமாகஉட்கார்ந்து இளைப்பாறிச் சற்று

நேரமானபின், சரியானகாலமென்றுகண்டு அவர்அருகிலிருந்து அரசர்களின்நடுவில் வினாவினார்: “பிராமணரே! நீங்கள் ஆதியில் பிரம்மாவின்னாற்படைக்கப்பட்ட பலவகையான அனேகலோகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மனோவேகமாக எப்போதும் ஸஞ்சரிக்கிறீர்கள். இந்த ஸபையைப்போன்றதாகவாயினும் இதற்கு மேற்பட்டதாகவாயினுமுள்ள ஒருஸபை¹ இதற்குமுன் எங்கேயாவது பார்க்கப்பட்டதா? இனியாவது உண்டாகுமா? கேட்கின்றஎனக்கு இதைச்சொல்லீராக” என்றார். அந்தத்தர்மராஜாவின் அந்தச்சொல்லுக்கேட்டு நாரதர் புன்னகையுடன் இன்சொல்லாகப் பின்வருமாறு அவருக்கு மறுமொழிகூறலானார்: “அன்பனே! பரதவம்சத்தரசே! உன்னுடைய இந்தஸபையைப்போன்ற ரத்னமயமானஸபை மானிடலோகத்தில் இதற்குமுன் காணப்பட்டதில்லை; கேட்கப்பட்டதில்லை. பரதசிரேஷ்டனே! உனக்குக் கேட்கவிரும்பமிருக்குமாயின் யமஸபையையும் வருணஸபையையும் இந்திரஸபையையும் குபேரஸபையையும்பற்றிச் சொல்வேன். பரதசிரேஷ்டனே! எல்லாவற்றிலுமசிறந்ததும், களைப்பைநீக்குவதும், தேவலோகத்திற்கும் மற்றலோகங்களுக்கு முரிய போகங்கள்பொருந்தியதும், எல்லாஉலகங்களின்உருவங்களுமமைந்ததும், தேவர்களாலும் பித்திர்தேவதைகளாலும் ஸாத்தியர்களாலும் இந்திரியங்களைஜயித்துச் சாஸ்திரபபடியாகங்கள்செய்தவர்களாலும் சாந்தர்களானமுனிவர்களாலும் வேதங்களாலும் தக்ஷிணைகளோடுகூடியயாகங்களாலும் அடையப்பெற்றதுமான பிரம்மஸபையைப்பற்றியும் சொல்லுவேன்” என்றார்.

சிறந்தமனமுள்ள தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர், நாரதரால் இவ்வாறுரைக்கப்பெற்றபின், தம்முடையஸஹோதரர்களோடும் அங்குள்ள எல்லாப் பிராமணோத்தமர்களோடும் நார்தரைப்பார்த்துக் கைகூப்பிக் கொண்டு சொல்லலானார்: ‘‘பிராமணரே! அந்தச்சபைகளெல்லாவற்றையும் சொல்லுங்கள். நாங்கள் கேட்கவிரும்புகிறோம். அந்தச்சபைகளிலுள்ள பொருள்களையாவை? அவற்றின்அகலமென்ன? நீளமென்ன? அந்தப்பிரம்மஸபையில் பிரமமாவை ஸேவிப்பவர்தார்? மற்றச்சபைகளில்-தேவராஜாவானஇந்திரனையும் சூரியபுத்திரனான யமனையும் வருணனையும் குபேரனையும் ஸேவிப்பவர்தார்? பிரம்மரிஷியே! இவற்றையெல்லாம் கிரமமாக நீங்கள்சொல்லக்கேட்க எங்களுக்கு

¹ பவதா - என்றபட்டம்கொள்ளப்பட்டது. பவிதா - என்னும் பாடத்திற்குக் ‘காணப்பட்டிருக்கிறதா’ என்பதற்குப் பிறகு ‘இனியாவது உண்டாகுமா?’ என்று சேர்த்துக்கொள்க.

மிக்கவிருப்பமிருக்கிறது” என்றார். இவ்வாறு தர்மராஜரால் கேட்கப்பட்ட நாரதர், “ராஜாவே! அந்தத்தேவஸபைகளைப்பற்றி இப்போது வரிசையாக நான் சொல்லுகிறேன்; கேளுமே” என்று சொல்லினான்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

ம் ந த் ர ப ர வ ம். (நோடர்ச்சி.)

(இந்திரஸபைச்சிறப்பு.)

நாரதர், “கௌரவராஜனே! உயர்ந்த சிறப்பேலைசெய்யப்பட்டதும் இந்திரன் தன்சக்தியினால் அடைந்ததும் ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியோடு விளங்குவதுமான இந்திரனது திவ்யஸபை நூறு யோசனை அகலமும் நூற்றைம்பது யோசனைகளும் மீறது யோசனை உயரமுமுள்ளதும், அந்தத்திலிருப்பதும், நினைத்தபடி செல்வதும், மூப்பு தன்பம் களைப்பு அசசங்களைப்போகருவதும், ஸுகத்தையும் நன்மையையும் தருவதும், வீடுகளும் ஆஸனங்களுமுள்ளதும், மனத்திற்கினியதும், கற்பகவிருக்கங்களினால் சோதிப்பதுமாயிருக்கிறது. பாரதனே! குருதிபுத்ரனே! அந்தச்சபையில் தேவேந்திரன் கிரீடத்தையும் சிவப்பு ரத்தினமிழைத்த தோள்வளைகளையும் தூய ஆடைகளையும் விசித்திரமான புஷ்பமாலைகளையும் தனது திவ்யசரீரத்தில் தரித்துச்¹ சசி, மஹேந்திராணி, ஸ்ரீ, லக்ஷ்மி, ஹ்ரீ, கிரீத்தி, காந்தியென்னும்ஸ்திரீகளுடன் உயர்ந்த விமலாஸனத்தில் வீற்றிருக்கிறான். ராஜாவே! அந்தச்சபையில்² ஸபதமருததுக்களும், ஸித்தர்களும், தேவரிஷிகளும், ஸாதயர்களும், தேவககூட்டங்களும், இந்திரபதத்துக்

¹ சசிஎன்னும் பெயரையுடைய மஹேந்திராணி என்பது பழைய உரை. சசி = இந்திரனமனைவி; மஹேந்திராணி = தேவேந்திரபதத்தின் அதிஷ்டான தேவதை; ஸ்ரீ = அழகின்தேவதை; லக்ஷ்மி = செல்வத்தின்தேவதை; ஹ்ரீ = லஜ்ஜை (அதாவது குற்றங்களில் விலகுதல்) அதன்தேவதை; கிரீத்தி = புகழின்தேவதை; காந்தி = ஒளியின்தேவதை; இந்தத்தேவதைகள் பெண்வடிவங்களாக இந்திரனுடன் இருக்கின்றன என்பது கருத்து.

² காற்றின் எழுபிரிவுகள்: 1. ஆவஹம் = (மேகமமுதலியவற்றைநடத்துவது) 2. ப்ரவஹம் = (ஸூர்யமண்டலத்தைநடத்துவது) 3. ஸம்வஹம் = (சந்திரமண்டலத்தைநடத்துவது) 4. உதவஹம் = (நகூத்திரங்களைநடத்துவது) 5. விவஹம் = (அங்காரகனமுதலிய கிரகங்களைநடத்துவது) 6. பரிவஹம் = (ஆகாசகனகையையும் ஸப்தரிஷிகளையும்நடத்துவது) 7. பராவஹம் = (தருவனைநடத்துவது); கிருஹஸ்தர்களான மருததுக்கள் என்பது பழைய உரை.

சூரியவர்களும், ஆதித்தியர்களும் ஆகிய இவர்களைவரும் திவ்ய ரூபங்களோடு பொன்மலைகள்முதலான அலங்காரங்களையணிந்து கொண்டு பாரியைகளோடும் வேலைக்காரர்களோடும்சேர்ந்து மஹாத் மாவும் பகைவரையடக்குகிறவனுமாகிய தேவேந்திரனை உபாஸிக்கின்றனர். பாவங்களைநீக்கி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள்போலப் பரிசுத்தர்களும் மகிமைபுள்ளவர்களும் ஸோமலதையைபிழிந்தவர்களும் துயரமும் அச்சமும் அற்றவர்களும் காற்றையும் ஹோமசேஷத்தையும் புஜிப்பவர்களுமான பராசரர், பர்வதர், ஸாவர்ணி, காலவர், ஏகதர், த்விதர், சிறந்தஅறிவுள்ள த்ரிதர், சங்கர், லிகிதர், கௌரிரென்னும்முனிவர், கோபமுள்ள துர்வாஸர், ச்யேனர், தீர்க்கதமஸ் என்னும் முனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணி, யாஜ்ஞவல்க்யர், பாலுகி, உத்தாலகர், சுவேதகேது, 'தாண்டர், பாண்டாயினி, ஹவிஷ்மான், கரிஷ்டர், அரிச்சந்திரனென்னுமரசன், ஹ்ருதயர், உதாசாண்டில்யர், வியாஸர், க்ருஷீலவர், வர்தஸ்கந்தர், விசாகா, விதாதா, காலா, கராலதந்தர், த்வஷ்டா, விச்வகர்மா, துமபுருஆகிய கர்ப்பத்திற்பிறந்தவர்களும் பிறவாதவர்களுமான ரிஷிகள், எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈச்வரான வஜ்ரபாணியை ஸேவிக்கின்றனர். பாரதனே! பாண்டவனே! ஸஹதேவர், ஸுநீதர், சிறந்ததவமுள்ள வால்மீகி, பொய்யா மொழியான ஸமீகர், பிரதிஜ்ஞைதவறாதவரான பாசேதஸ், மேதா திதி, வாமதேவர், புலஸ்தியா, புலஹர், க்ரது, மருத்தர், மரீசி, சிறந்ததவமுள்ள ஸ்தாணுவென்பவர், கக்ஷீவான், கௌதமர், தார்க்ஷ்யர், வைச்வானரமுனி, காலகவ்ருக்ஷீயரென்னுமமுனிவர், ஆச்ராவ்யர், ஹிரண்மயர், ஸம்வர்த்தர், தேவஹவ்யர், 'தவவன்மையுள்ள விஷ்வக்ஸேனர் ஆகிய இந்த முனிவர்களும், தேவகாரூபங்களைபுடைய தீர்த்தங்கள், ஓஷதிகள், சிரத்தை, மேதை, ஸாஸ்வதி, தாமார்த்தகாமங்கள், மின்னல்கள், முழங்குகின்ற நீருண்டமேகங்கள், காற்றுக்கள், யாகங்களை நடத்தும் ²இருபத்தேழு அக்னிகள், ³அக்னீஷோமர்கள்

¹ 'தாண்டியர்' என்பதும் பாடம்.

² கார்ஹபத்யம், ஆஹவரீயம், தக்ஷிணம், நிர்மந்த்யம், வைத்யுதம், சூரம், ஸம்வர்த்தம், லௌகிகம், ஜாடரம், விஷ்கம், க்ரவ்யாத, கேமவான், வைஷ்ணவம், தஸ்புமான், பலதம், சாந்தம், புஷ்டம், வீபாவஸு, ஜ்யோதிஷ்மான், பரதம், பதாம், ஸ்வீஷ்டக்ருத், வஸுமான், க்ஷது, ஸோமம், பித்ருமான், அங்கிரஸ் என்பன.

³ சந்திரனோடுசேர்த்தும் இந்திரனோடு சேர்த்தும் அக்னியை இரண்டு தரம்உதவது ஹவிஸுகளை வெவ்வேறுகக்கொடுக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

இந்திராக்கனிகள், மித்திரன், ஸவிதா, அர்யமா, பகன், விச்வேதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், பருஹஸ்பதி, சுக்கிரர், விச்வாவஸு, சித்ரஸேனன், ஸுமனன், தருணன், யஜ்ஞபுருஷர்கள், தக்ஷிணைகள், க்ரஹங்கள், ஸ்தோபங்கள் என்னப்பட்ட ஸாமவேதஸ்வரங்கள், யாகங்களை நடத்தும் மந்த்ரங்கள், இவாகளனைவரும் அந்தச்சபையில் சேர்ந்திருக்கின்றனர். ராஜாவே! ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, க்ருதாசி, பஞ்சகுடை, வியாசித்திமுதலான அப்ஸரஸுகளும் வித்யாதராகளும் அழகானகந்தர்வர்களும் மந்த்ரங்களாலும் வாத்தியங்களாலும் பாட்டுக்களாலும் பலவகை ஹாஸ்யங்களாலும் தேவராஜாவான இந்திரனை ஸந்தோஷப்படுத்துகின்றனர். பிரமமரிஷிகள் ராஜரிஷிகள் தேவரிஷிகளனைவரும் சரித்திரங்களையும் பராக்கிரமத்தையும் பற்றிய துதிகளையும் மங்களங்களையும் சொல்லி, வலாஸுரனையும் வருத்திரனையுங்கொன்ற மஹாத்மாவான தேவேந்திரனைச் சிறப்பிக்கின்றனர். மற்றவர்களெல்லாரும் பூமலைகளைச் சூடி ஆபரணங்களைப் பணிந்து திவ்யவிமானங்களிலேறி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள் போலப் போக்கும் வரவுமாக விருக்கின்றனர். பிருஹஸ்பதியும் சுக்ரரும் எப்போதும் அங்கேயே இருக்கின்றனர். ராஜாவே! மஹாத்மாக்களும் உறுதியான தவமுள்ளவரும் சந்திரனைப் போலக் காட்சிக்கூறியவருமான இவர்களும் பிருகுவும் ஸபதரிஷிகள் முதலான மற்றும் அனேகர்களும் பிரம்மாவின் ஆஜ்ஞையினால் அங்கே வந்து போகின்றனர். சிறந்த கைகளையுடைய ராஜாவே! இந்தப்புஷ்கரமாலினி என்னும் இந்திரஸபையை நான் பார்த்திருக்கிறேன். யமஸபையைப் பற்றியும் கேள்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த ர ப ர வ ம். (தொடர்க்கீ.)

(ய ம ஸ ஷ ப ச் சி ர ப் பு.)

யுதிஷ்டிரா! யமஸபையைச் சொல்லப்போகிறேன். அதைத்தெரிந்துகொள். பார்த்தனே! யமனுக்காக அந்தச்சபையை விசுவக்ரமா செய்தான். ராஜாவே! பாண்டவனே! ஒளியே உருக்கொண்ட அந்தச்சபை நூறுயோசனைக்குமேலே அகலநீளமுள்ளதும், ஸூரியனைப் போன்ற ஒளியினால் எங்கும் பிரகாசிப்பதும், நினைத்த உருவம் அமைவதும், மிக்க குளிர்ச்சியும் அதிகவெப்பமும் இல்லாமல் மனத்தை மகிழ்விப்பதுமாக உள்ளது. துயரம், மூப்பு, பசி, தாகம், வெறுப்பு, மனச்

சோர்வு, களைப்பு, கெடுதல் இவற்றில் ஒன்றும் அச்சபையினில்லை. தேவர்க்கும் மானிடர்க்குமுரிய போகங்களனைத்தும் அ்தில்உள்ளன. பகைவரையடக்குகிறவனே! சுவையுள்ளவையும் பலத்தைத்தருகின்றவையும் மனத்தைக்கவருகின்றவையும் தெவிட்டாதவையுமான ¹பக்ஷயம் போஜ்யம் லேஹ்யம் சோஷ்யம் பேயம்இவைமிகுதியாகஇருக்கின்றன. சிறந்தமணமுள்ள பூமாலைகளும் நினைத்தபலன்களைத்தரும் மாங்களும் சுவையுள்ளதண்ணீரும் வெந்நீரும் எக்காலமுமிருக்கின்றன. அன்பேனே! அநதச்சபையில் புண்ணியஞ்செய்த ராஜரிஷிகளும் பரிசுத்தர்களான பிரமமரிஷிகளும் மகிழ்ச்சியுடன் ஸுராயபுத்ரா னை யமனை ஸேவிக்கின்றனர். அரசர்க்காசே! யயாதி, நஹுஷன், பூரு, மாந்தாதா, ஸோமகன், நிருகன், திரஸதஸ்யுவென் னுமராஜரிஷி, க்ருதவீர்யன், சுருதச்ரவன், அரிஷ்டநேமி, ஸித்தன், கிருதவேகன், கிருதி, நிமி, ப்ரதர்தனன், சிபி, மத்ஸ்யன், பருதுலாக்ஷன், பருஹத்ரதன், வார்த்தன், மருததன், குஷிகன், ஸாங்காசயன், ஸாங்க்ருதி, த்ருவன், சதுர்ச்வன், ஸதஸ்யூர்மி, கார்த்தவீர்யராஜுனனென்னும் ராஜா, பரதன், ஸுரதன், ஸுரீதன், நிசுடன், அனலன், திவோதாஸன், ஸுமனஸ், அம்பரீஷன், பகீரதன், வியசுவன், ஸதச்வன், வாத்ரியச்வன், பருதுவேகன், பருதுசிரவஸ், பிருஷதசுவன், வஸுமனன், மிக்கஅதிகபலசாவியானக்ஷுபன், நுஷதரு, பருஷஸேனன், புருகுத்ஸன், த்வஜி, ரதி, ஆர்ஷ்டிஷேணன், திலீபன், மஹாத்மாவானஉசீநரன், உசீநரன்புதல்வனானபுண்டரீகன், சாயாதி, சரபன், சுசி, அங்கன், ரிஷ்டன், வேனன், துஷ்யநதன், ஸ்ருஞ்ஜயன், ஜயன், பாங்காஸுரி, ஸுரீதன், நிஷதன், வஹீநரன், கரந்தமன், பாஹ்லீகன், ஸுத்யுமனன், பலவானாகியமது, ²பீளன், பலவானுனமருத்தராஜன், கபோதரோமன், த்ருணகன், ஸஹதேவன், அர்ஜுனன், ஷியசுவன், ஸாச்வன், கிருசாகுவன், ச்சபிருதுளன் னுமரசன், தசரதபுத்திரர்களான ³ராமலக்ஷ்மணர்கள், ப்ரதர்தனன், அளர்க்கன், கக்ஷஸேனன், கயன், கௌராசுவன், பரசுராமா, நாபாகன், ஸகரன், ⁴பூரித்யுமனன், மஹாச்வன், ப்ரதாசுவன், ஜனகன், வேனபுத்திரனானபருது, வாரிலேனன்,

¹ பக்ஷயம்முதலிய ஐந்தும் உணவின்வகைகள்.

² இளையென்பவளின் புத்திரனான புருரவன்.

³ ராமலக்ஷ்மணர்கள் தம்முருவத்துடன் யமஸபையிலிருப்பது, உத்தாராமாயணத்தில் அவதாரஸமாபனகாலத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களை யமன்வந்து கண்டதாகச்சொல்வதனாலும்விளங்குகின்றது.

⁴ இது இரண்டுமூறைவருகிறது.

புருஷித், ஜனமேஜயன், பிரமமதத்தன், த்ரிகர்த்தி, ராஜாவாகிய உப்
ரிசரவஸு, இரதிரத்யுமன்னன், பீமஜானு, கௌரப்ருஷ்டன், அனகன்,
லயன், பத்மன், முசுருதன், பூரித்யுமன்னன், பிரஸேஷஜித், அரிஷ்ட
நேமி, ஸுத்யுமன்னன், பருதுலாசுவன், அஷ்டகன் இவர்களும், மத்
ஸ்யராஜர்கள் நூற்றுவரும், நீபர்கள் நூற்றுமீவரும், ஹயர்கள் நூற்று
வரும், த்ருதராஷ்ட்ரர்கள் நூற்றொருவரும், ஜனமேஜயர்கள் எண்
பதின்மரும், பிரம்மதத்தர்கள் வீரிகள் ஈரிகள் நூற்றுநூற்றுபேர்களும்,
இருநூறுபீஷ்மர்களும், நூறுபீமர்களும், நூறுபிரதிவிநத்யர்களும்,
நூறுநாகர்களும், நூறுஹயர்களும், நூறு¹ பலாசங்களும், நாணல்
தர்ப்பைமுதலியவை நூறும், அங்கிருப்பனவாக அறியத்தக்கவை.
சந்தனு, உனதுபிதாவாகிய பரண்டு, உசங்கவன், சதரதன், தேவ
ராஜன், ஜயந்தரதன், புத்திமானாகிய விருஷதர்ப்பனென்னும் ராஜரிஷி,
அவனுடைய மந்திரிகள், நிரமபினதக்ஷிணைகளோடு கூடிய அனேகஞ்
சிறந்த அச்வமேதயாகங்களைச் செய்து (இவ்வுலகை விட்டுச்) சென்ற
இன்னுமனே கமாயிரம்² சசபிந்துக்களாகிய இந்தப் புண்ணியசாலிக
ளும், புகழ்பெற்றவர்களும் கல்விகேள்விமிகுந்தவருமான ராஜரிஷிக
ளும் அநதச்சபையில் யமதர்மராஜனை ஸேவிக்கின்றனர். முறைப்படி
யாகஞ்செய்தவரும் தவததில்ஸித்திபெற்றவரும் யோகசீரீரீமபெற்ற
வர்களுமாகிய அகஸ்தியர் மதங்கர் காலர் மருத்யுவென்னும் முனி
வர்களும் தேகமெடுத்திருக்கும் அக்னிஷ்வாத் தர்கள், 3 பேனபர்கள்,
4 ஊஷ்மபர்கள், 5 ஸுதாவரதர்கள், 6 பர்ஹிஷதர்கள் முதலான பித்ருக்
களும், காலசக்ரமும், பரத்யக்ஷ்ருபியான அக்னிபகவானும், பாவஞ்
செய்து தக்ஷிணயனத்தில்மரணமடைந்த மனிதர்களும், காலத்தை
நடத்துவதற்காக நியமிக்கப்பட்ட யமகிங்கரர்களும் சரீரமெடுத்துக்
கொண்டு வந்த சிம்சபைமரம் பலாசமரம் நாணல் தர்ப்பைமுதலிய
தாவரங்களும் அநதஸபையில் தர்மராஜனை உபாஸிக்கின்றனர்.
இவர்களும் இன்னும் அனேகர்களாகிய தர்மராஜஸபையோர்
ன்பெயர்களையும் செய்கைகளையும் கணக்கிடமுடியாது. பார்த்த
னே! அழகியதும் நினைத்தபடி செல்வதுமாகிய அநதச்சபை நெருக்க
மில்லாமலிருக்கிறது. விச்வகர்மா நெடுங்காலந்தவஞ்செய்து நிருமா
ணஞ்செய்தது. பாரதனே! அது தன்னொளியினால் ஜ்வலித்துச்
கொண்டு பிரகாசிக்கின்றது. நியமந்தவறுதலும் பொய்சொல்லாத

1 பலாச நாணல் தர்ப்பம் முதலியவற்றின் அதிஷ்டாண தேவதை.

2 சசபிந்துவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். 3 நுரையையுண்பவர்கள்.

4 நீராயியையுண்பவர்கள். 5 அமிர்தமுண்பவர்கள். 6 தீயிலிருப்பவர்கள்

‘வரும் சாந்தரும் சுத்தருமான ஸர்யாஸிகள் தமது நற்கருமங்களினால் துலக்கப்பட்டு அந்தச்சபைக்குச்செல்லுகின்றனர்.’ எல்லாரும் ஒளியோடுகூடிய தேஹங்களை யுடையவர்களும், தூய ஆடைகளைத் தரித்தவர்களும், விசித்ரங்களான தோள்வளைகளையும் பூமாலைகளையும் ஜவலிக்கின்ற குண்டலங்களையும் முத்தாரங்களையும் அணிந்தவர்களும், மஹாத்மாக்களுமான கந்தர்வக்கூட்டங்களும் அப்ஸரஸுகளின்கூட்டங்களும் அவரவர்கள் செவ்வையாகச் செய்த புண்ணியகர்மங்களினால் அச்சபைக்குப் போகின்றனர். * பார்த்தனே! அந்தச்சபையில் எங்கும் வாத்தியமும் ஆட்டமும் பாட்டும் சிரிப்பும் விளையாட்டும் இனியவாஸனைகளும் இனியஒலிகளும் இருக்கின்றன. தேவலோகத்தியமாலைகள் அங்கே திகழ்ந்தோறுமவுருகின்றன. தர்மமும் அழகும் சிறந்தமனமுமுள்ள நூறுலக்ஷம்பெயர்கள், பிரஜைகளுக்கு ஈச்வரனும் மஹாத்மாவுமாகிய யமனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாவே! மஹாத்மாவான பிதிருராஜனுடைய அந்தச்சபை இவ்வகையானது. ‘புஷ்கரமாலினியென்னும் வருணஸபையையும் சொல்வேன்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வருணஸபைச் சிறப்பு.)

யுதிஷ்டிரனே! வருணனுடைய திவ்யஸபையும் யமஸபையைப்போலவே விஸ்தாரமுள்ளதும் மீக்கொளியுள்ளதும் அழகியபிராகாரங்களையும் தோரணங்களை யுமுடையதுமாக ஜலத்துக்குள் விசுவகர்மாவினால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டது. கனிகளையும் மலர்களையும் கொடுக்கின்றவைகளும் நீலமும் பொன்மையும் பச்சையும் வெளுப்பும் சிவப்புமான ரத்தினங்களின் வடிவங்களை யுடையவைகளுமான கற்பகதருக்களாலும், பூங்கொத்துக்களை மிகுதியாகவுடைய கொடிகளாலும், புதர்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அச்சபைபில் இனியரூரலும் அழகிய உருவங்களுமுள்ள விசித்ரமான எண்ணிறந்தபறவைகள் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆபிரகணக்காகவுமிருக்கின்றன. வருணனால் ஆளப்பட்ட அச்சபை வீடுகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதும், ஸுகமானகாற்றுள்ளதும், சூளிரும் வெப்பமுமில்லாததும், வெண்

1. ‘புஷ்கரமாலினி’ என்பதை விசேஷணமாக்கி, தீர்த்தவிசேஷங்களால் சோயிப்பது’ என்பது பழைய உரை.

ணிமூள்ளதுமாக அழகாயிருக்கிறது. வருணன் சிறந்தஆடைகளையும் ரத்தினப்பீணங்களையும் அணிந்துகொண்டு வாருணியென்னும் தன் மனைவியுடன் அந்தச்சபையிலிருக்கிறான். அந்தவாருணி கௌரியென்னும் இரண்டாவதுபேயரால் உலகத்தில்வழங்கப்படுகிறான். அந்தவருணன் மகிழ்ந்து அமமனைவியுடன் ஸுகமாகவிளையாடுகிறான். 'அந்தச்சபையில் ஆதித்தர்கள் மாலைகளோடும் சிறந்தசந்தனமுதலியபூச்சுகளோடும் நல்லமணம்விச ஜலதேவதையானவருணனை உபாவிக்கின்றனர். ராஜாவே! வாஸுகி, தக்ஷணன், வீராவதன், கிருஷ்ணன், லோஹிதன், பத்மன், சக்திமானாகியசுதரன், கம்பலன், அசுவதரன், த்ருதராவ்ஷ்டரன், வலாஹகன், மணிமான், குண்டதாரன், காக்கோடகன், தனஞ்சயன், பலவாஹனபாணிமான், குண்டதாரன், ப்ரஹ்ராதன், மூஷிகாதன், ஜனமேஜயன் ஆகிய இந்தநாகர்கள் எல்லாரும் தந்தங்கொடிகளோடு மண்டலமிட்டுப் படமெடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். தர்மார்த்தகாமங்களும் அஷ்டவஸுக்களும் கபிலமுனிவரும் அங்கேயிருக்கின்றனர் நாகராஜாவான ஆதிசேஷனும் 'அங்கிருக்கிறார். அவரைக்கண்டு நீர்ப்பிரானிகளுக்கதிபதியானவருணன் (அருக்கியம் முதலிய) உபசாரங்களைச்செய்து ஆஸனமளித்து மரியாதைசெய்கிறான். வாஸுகிமுதலியநாகர்களைவரும அஞ்சலிசெய்து, ஆதிசேஷனால்அனுமதிக்கப்பெற்றபிறகு தந்தமதகுதியின்படி உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனே! இவர்களும் மற்றுமபலநாகர்களும் வினதையின்புத்திரரானகருடனும் அவாவேலைககாரரும் அந்தச்சபையில் மஹாத்மாவானவருணனைச் சலிப்பின்றிப்பணிகின்றனர். வீரோசனன்மகனுன பவியென்னும்அஸுரராஜன், பூமியைஜயித்தவனாகிய நரகாஸுரன், ஸப்ரஹ்ராதன், விபரசித்தி, காலகஞ்சர்கனென்னும்அஸுரக்கூட்டத்தார், சுஹனு, தூமுகன், சங்கன், ஸுமனஸ், ஸுமதி, கடோதரன், மஹாபார்சுவன், காதனன், பிடான், விச்வரூபன், ஸ்வரூபன், விநூபன், மஹாகுடன், தசக்ரீவன், வாஸி, மேகவாஸன், தசாவரன், டிட்டிபன், விடபூதன், ஸப்ரஹ்லாதன், இந்திரகாபனன் ஆகிய தவம்புரிந்துவாழ்பெற்றவர்களும், சூரர்களும் மாணமில்லாதவர்களுமான அஸுரகுலத்தோரனைவரும், அழகானகுண்டலங்களையும் கிரீடங்களையும் திவ்யவஸ்திரங்களையும்தரித்து மலாமலைக்குடித் தர்மரூபமான பாசாயுதத்தைத்தரித்திருக்கும் மஹாத்மாவானவருணனை அந்தச்சபையிலேஸைக்கின்றனர். அசர்க்காசே! பாதகுலத்தோனே! யுதிஷ்டிரனே! நாலுஸாகங்களும், பெயர்பெற்றகங்காநதி,

1 இஃது இரண்டுமுறைவந்திருக்கிறது

புமுனை, விதிசை, வேணை, நர்மதை, வேகவாஹினி, விபாசை, சதத்ரு, சந்திரபாகை, ஸரஸ்வதி, இராவதி, விதஸ்தை, தேவ்நதியாகிய ஸிந்து, கோதாவரி, கிருஷ்ணவேணி, நதிகளிற்சிறந்தகாவேரி, கிம்புனை, விசல்யை, வைதராணி, த்ருதீயை, ஜ்யேஷ்டிலை, சோண்மென்னும்பெரிய¹ நதம், சர்மண்வதி, பர்ணாசையென்னும்மஹாநதி, ஸரயு, வாராவத்யை, நதிகளிற்சிறந்தலாங்கலி, காதோபை, ஆத்ரேயி, லௌஹித்யமென்னும்மஹாநதம், லங்கதி, கோமதி, ஸநதியை, த்ரிஸ்ரோதஸிமுதலிய உலகத்தில்பெயர்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்களுள்ள ஆறுகளும், புண்ணியதீர்த்தங்களும், தடாகங்களும், கிணறுகளும், அருவிகளும், குளங்களும், குட்டைகளும், திசைகளும் பூமியும் மலைகளும் ஜலஜந்துக்களைத்தும தேகமெடுத்து மஹாத்துமாவான வருணபகவானை உபாஸிக்கின்றன. 'கந்தாவர்கள் அபஸரஸுகளின்கூட்டங்கள் அனைத்தும் ஸங்கீதவாத்தியங்களோடு அநதச்சபையில் வருணனைத்துதிசெய்துகொண்டிருக்கின்றனர். இரத்தினங்களோடு கூடியமலைகளும் ஜலங்களும் அநதச்சபையில் தேவருபிகளாக மிக்க இனியகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன. வருணனுடைய 'மந்திரியான ஸூனாபனென்பவன் தன்பிள்ளைகளாலும் பேரர்களாலும் கோடுவன்னும்புஷ்கரனாலும் சூழப்பட்டவனாக வருணனைஉபாஸிக்கின்றான். மேற்கூறியஎல்லோரும் திவ்யசரீரங்களோடு தங்களுக்கதிபதியானவருணனை உபாஸிக்கின்றனர். பாரதரே' முன்னே நான்ஸஞ்சரித்தபோது இநதஅழகானவருணஸபை என்னால்காணப்பட்டது; குபேரன்ஸபையெய்தற்றியும்கேள்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(குபேரஸபைச்சிறப்பு.)

ராஜாவே! குபேரனுடையஸபை நூறுயோசனைநீளமும் எழுபதுயோசனை அகஸமுமுள்ளது; வெண்மைநிறமானது. ராஜாவே! அந்தச்சபை குபேரன் தன்தவத்தினுலசமபாதித்தது. சந்திரனுடையஒளியையும் மறைப்பதும் கயிலைமலையின்சிகரம்போன்றதுமான அந்தச்சபை யக்ஷர்களால்வகிக்கப்பட்டு ஆகாயத்தில்பறப்பதுபோல விளங்குகின்றது. பொன்மயமான உயர்ந்தமானிகைகளினுல்சோதிப்பது

¹ மேல்கடலில்லிழும்ஆறு.

தும், உயர்ந்தரத்தினங்களினால் விசித்திரமான தும மனத்தைக்கவருவதும் சிறந்தமணமுள்ள தும், வெண்மேகம்போன்றசிகரதையும் உருவத்தையுமுடையதுமான அநதத்திவ்யஸபை ஆகாயத்தில்திப்பது போலக் காணப்படுகின்றது. பொன்மயமான உறுப்புக்களோடுகூடியிருப்பதனால் மின்னற்கொடிகளாலேயே புதுமையாக அமைக்கப்பட்டதுபோலிருக்கிறது. ஸ்ரீமானாகியகுபேரனென்னும் அரசன் அறபுதமான ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் ஜவலிப்பவைபோன்ற குண்டலங்களையும் தரித்து அனேகமாயிரமடங்கையர்களால் சூழப்பெற்று அநதசசையில்தீற்றி இருக்கிறான். மஹாராஜாவே! தனங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரான குபேரன் எல்லா ஆபரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும் அழகியதேகமுள்ளவனாகிய, நித்தியென்னும் மனைவியுடன் கூடி உயர்ந்தவிரிப்புகள் போடப்பட்ட தும் உயர்ந்த ¹காலனைகளுடைய தும் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பதுமான உயர்ந்தஸிம்மாஸனத்தில்தீற்றி இருந்து விளங்குகிறான். ²நதனவனத்தில், வேண்டினவற்றை வழங்குகின்ற மந்தாரமென்னும் கற்பகமரங்களின் சோலைகளை அசைத்துக்கொண்டும் அலகையென்னும் பெயருள்ள ஓடையிலுள்ள தாமரைமலர் செங்கழுநீர்மலர்களின் கந்தங்களை யெடுத்துக்கொண்டும் உள்ளதை மகிழ்விக்கும் குளிர்ந்தகாற்று குபேரனையடைகின்றது. மஹாராஜாவே! தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அபஸரஸுகளின் கூட்டங்களும் அநதஸபையைச் சேர்ந்து அங்கே தேவலோகத்திய ³தானங்களைப் பாடுகின்றனர். மிசரகேசி, ரம்பை, சித்திரஸேனை, சசிஸ்மிதை, சாருநேத்ரை, கிருதாசி, மீனகை, புஞ்சிகஸ்தலை, விசவாசி, ஸஹஜன்யை, பிரம்மலோசை, ஊர்வசி, இரை, வர்க்கை, செளரபேயி, சமீசி, புதபுதை, லதை முதலாகிய ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் நிபுணர்களான ஆயிரக்கணக்கான அபஸரஸுகளும் கந்தர்வர்களும் குபேரனே ஸேவிகின்றனர். தேவலோகத்தியவாத்தியங்களும் ஆட்டங்களும் பாட்டுக்களும் எக்காலமும் இடைவிடாத அநதஸபை கந்தர்வர்கள் அபஸரஸுகளின் கூட்டங்களினால் நிறைந்து அழகாக விளங்குகின்றது. பாரதனே! கின்னரர்களென்றும் நரர்களென்றும் சொல்லப்பட்ட கந்தர்வஜாதியாரும் மாணிபதான், தனதன், ச்வேதபத்தானென்னும் மயகூன், நகேசுகன், கண்டகண்டு, மஹாபலசாலியான பிரதயோதன், குஸ்துமபுரு, பிசாசன், கஜகர்ணன், விசாலகன், வராஹகர்ணன், தாம்ரோஷ்டன், பலககூன், ப்லோதகன், ஹம்ஸகூடன்,

¹ கால்கொட்டை. ² சைத்ரந்தமென்னும் அவனுடைய தோட்டம்.

³ ஒருவகை ஸ்வரவரிசை.

சிகாவர்த்தன், ஹேமநேத்ரன், விபீஷணன், புஷ்பானனன், பிங்களகன், சோணிதோதன், பிரபாலகன், விருக்ஷவாஸி, அனிகேதன், சீரவாஸன் முதலான அனேகலக்ஷக்கணக்கான யக்ஷர்களும் ஐபருமை பொருந்தியலக்ஷ்மிதேவியும் நளகூபரனும் எப்போதும் அங்கேயே யிருக்கின்றனர். நாமும் மற்றுமுள்ள எம்மைப்போன்றவரனேகரும் அநதச்சபையில் இருப்போம். அநதச்சபையில் பிரமமரிஷிகளும் தேவரிஷிகளும் இருக்கின்றனர். மஹாபலசாலிகளான ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் அநதச்சபையில் பிரபுவம்மஹாத்துமாவுமாகிய குபேரனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாக்களிறசிறந்தவனே! உமாபதியும் பசுபதியும் சூலாயுததாரியும் பகதேவதையின் நேத்திரத்தைக் கெடுத்தவரும் முக்கண்ணரும் உக்கிரமான்வில்லைத்தரித்தவரும் மஹாபலசாலியும் பகவானுமாகிய சங்கரா இரத்தம்போற்சிவரதகண்களும் பேரிசைச்சலுமுடையவாகளும் கொழுப்பையும் மாமிஸதையுமென்பவரும் கொடியவரும் ப்லவிதஆயுதங்களைத்தரித்துப் பயங்கரமாயிருப்பவரும் காற்றைப்போலக் கடியவேகமுள்ளவரும் குட்டையும் உயரமும் கூனருமான பூதக்கூட்டங்களினால்குழப்பெற்றவராகத் தமது தோழனாகிய குபேரனிடத்தில் எப்போதுமிருக்கிறார். விசுவாவஸு, ஹாஹா, ஹ்ருஹ்ரு, துமபுரு, பர்வதன், சைலாஷன், கானம்தெரிந்த சித்திரஸேனன், சிதராதனமுதலான கந்தாவராஜர்களேகரும் மற்றுமுள்ள கந்தர்வர்களும் தம்பரிவார்களுடன் மகிழ்ந்து தனேசவரனைப் பணிகின்றனர். வித்தியாதரநக்கரசனான சக்ரதர்மனென்பவன் தன்தம்பிமார்களுடன்கூட அநதச்சபையில் பிரபுவானதனேசவரனைப் பூஜிக்கிறான். நூற்றுக்கணக்கானகின்னர்களும் அங்கே பிரபுவானகுபேரனைப் பூஜிக்கின்றனர். பகததன்முதலிய ராஜாக்களும் அச்சபையிலிருக்கின்றனர். கிம்புருஷர்க்கு அரசனாகிய தருமனும், ராக்ஷஸர்க்கு அரசனாகிய ம்ஹேந்திரன், கந்தமாதனன் இவர்களும் குபேரனை உபாஸிக்கின்றனர். தாமிஷ்டானவிபீஷணரும், இயக்கர், கந்தர்வர் அனைவரோடுங்கூடத் தமஸீஹாதானும் பிரபுவான குபேரனை அபித்திருக்கிறார். ஹிமாலயம், பாரியாதரம், விரதியம், கைலாஸம், மந்தரம், மலயம், தர்தூரம், ம்ஹேந்திரம், கந்தமாதனம், தேவபர்வதங்களாகிய இந்திரகிலை ஸூனாபம் ஆகிய இவைகளும் மேருமுதலான மற்றுமுள்ள அனேகமலைகளும், பிரபுவும் மஹாத்துமாவுமான தனபதியை ஸேவிக்கின்றன. பகவானாகிய நந்திகேசவார், மஹாகாலன், காஷ்டன், குடமுகன், தூதி, விஜயன், தபோதிகன், சங்கு

கர்ணன்முதலிய சிவகணங்களனைவரும் குபேரனையடுத்திருக்கின்றனர். மிருத்தபலமுள்ள வெள்ளைரிஷபமும் அங்கேகாஜித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் அனேகமராகூத்தர்களும் பிசாசர்களும் தனதனிடம் காத்திருக்கின்றனர். தேவதேவர்க்கும் ஈசுவரனும் மூவுலகங்களைப்படைப்பவரும் 'பலரூபங்கள் எடுப்பவரும் உமாபதியுமாகிய சிவபெருமான் தமகூட்டத்தாராற சூழப்பட்டுவருமபோது தனேசவரானகுபேரன்¹ அவரைததலையாலவணங்கி அநதமஹாதேவரிடம் அனுமதிபெற்றபின்புதான் உட்காருகிறான். தனபதியின்ஸ்நேகிதரும் பகவானுமானசிவபிரானும் சிலஸமயமஉட்காருவார். நவநிதிகளுக்கும்முதன்மையான சங்கம் பதமமென்னும் இரண்டுசிறந்தநிதிகள் மற்றநிதிகளையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு குபேரனேஸைவிக்கின்றன. ஆகாயத்திறசஞ்சரிக்கும் அப்படிப்பட்டஅழகான அநதஸபை என்னாக்காணப்பட்டது. ராஜாவே! பிரம்மஸபையைச்சொல்வேன் அதையுங்கேள்.

பதினோராவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி)

(பிரம்மஸபைச்சிறப்பு.)

அன்பனே! பரதகுலதேவனே! இவ்வகையானஉருவமுள்ள தென்று உரைக்கமுடியாததாகிய பிரம்மஸபையைப்பற்றி நான்சொல்வதை நீகேள். ராஜாவே! களிப்பில்லாதவரானஸலாபபகவான் முந்திய¹ தேவயுகத்தில் மானிடலோகத்தைப்பார்க்கவிருப்பமுற்றவராக ஆகாயத்தினிருந்துவந்தார். பாண்டவனே! பரதரேறே! மனத்தினால் செல்லத்தக்கதும் அறிவுக்குமொல்லுக்கும்எட்டாதபெருமைபொருந்தியதும் எல்லாபிராணிகளின்மனங்கடையும் கவருவதுமாகிய பிரம்மதேவருடைய திவ்யஸபையைப்பாரததபிறகு அவர் மானிடவடிவத்தோடு ஸஞ்சரித்துவருகையில் என்னைக்கண்டு அந்தச்சபையைப்பற்றி எனக்குஉரைத்தார். பாண்டவசரேஷ்டனாராஜாவே! நான் அநதஸபையின்சிறப்புக்களைக்கேட்டு அதைப்பார்க்கவிருப்பமுள்ளவ

¹ மனிதர்களுக்குஒருவருஷம் தேவர்களுக்குஒருநாள். மானிடவருஷம் முந்துற்றறுபதுசேர்ந்தது தேவர்களுக்குஒருவருஷம். பன்னிராயமதேவவருடம் மானிடர்களுக்குநாலுயுகங்கள். அவைதேவர்களுக்குஒருயுகம். தேவயுகம் ஆயிரம் பிரம்மாவுக்கு ஒருதினம். இவ்வுதேவயுகத்தில் என்பதற்கு கிருதயுகத்திலென்பது பழையஉரை.

கை ஸ்ரீரயணேநோக்கி, “பகவானே! அழகான பிரம்மஸபையை யான் காணவிரும்புகிறேன். கிரஹங்களுக்கு அதிபதியே! என்ன தவம் என்னகருமம் அல்லது எந்த ஒளவுதப்பிரயோகஞ்செய்வதனால் பாவங்களையொழிப்பதாகிய அந்தச்சிறந்தஸபைக்கு நான் போகமுடியும்? எவ்வகையாக அதையான்காண்பேன்? அதை எனக்குச் சொல்லும்” என்று கேட்டேன். பரதச்சேஷ்டனே! ஆயிரம்கடிகளையுடைய அந்தஸ்ரீரயன், என்னுடைய இருதச்சொல்லைக்கேட்டு, “நீ மனத்தையடக்கி ஆயிரம்வருஷகாலம் பிரம்மவித்தமென்னும் தவமபுரிவாயாக” என்று கூறினார். உடனே நான் இம்மயலோயின்மேல் அநதபபெருந்தவஞ்செய்தேன். அதன்பிறகு பாவமற்றவரும் களைப்பில்லாதவரும் மஹிமையுள்ளவருமான ஸ்ரீரயபகவான் என்னையழைத்துக்கொண்டு அந்தப்பிரமஸபைக்குச்சென்றார். “ஶாஜாவே! அந்தச்சபை இவ்வகை உருவமுள்ளதென்று சொல்லமுடியாது. அது நிமிஷத்துக்குநிமிஷம் சொல்லுக்கெட்டாத வெவவேறுவடிவங்களை அடைகிறது. பாரதனே! அதன் அளவையும் வடிவத்தையும் நான் அறியேன். அவ்வகையான உருவத்தையும் நான் ஒருகாலத்திலும் கண்டதில்லை. ஶாஜாவே! குளிர்ச்சியும் வெப்பமும் இல்லாமல் எப்போதும் மிக்கஸுகமாகவே யிருக்கிறது. அநதஸபையைச்சார்ந்தவர்கள் பசிதாகங்களையும் களைப்பையும் அடைவதில்லை. அது மிக்கஒளியுள்ள பலநிறங்களானரத்தினங்களினால் அமைக்கப்பெற்றது. அது தூண்களினால்தாங்கப்படுவதில்லை. என்றம்கொமலிருக்கிறது. மிக்கஒளியுள்ள பலவகைத் தெய்வலோகப்பொருள்களுடன்கூடியது. சந்திரனையும் ஸ்ரீரயனையும் அக்கினியையும் மிஞ்சிப்பிரகாசிக்கின்ற அநதஸபையானது ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குமேலிருந்துகொண்டு ஸ்ரீரயனைப்பயமுறுததுவது போலவிளங்குகின்றது. ஶாஜாவே! எல்லா உலகங்களுக்கும் தாதையான அந்தப்பிரமதேவர் எப்போதும் தமது ஶசுவரசக்தியினால் எல்லாவற்றையும் படைத்துக்கொண்டு அந்தச்சபையில் தாம் ஒப்பற்றவராயிருக்கிறார். தக்ஷர், பிரசேதஸ், புலஹர், மரீசி, ஸமர்த்தரானகசியபர், பிரகரு, அத்திரி, வஸிஷ்டர், கௌதமர், அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், கிரது, ப்ரஹ்லாதர், கர்த்தமர் ஆகியபதினான்கு இருஷ்டிகர்த்தர்களும் அதர்வாங்கிரஸர், வாலகில்லியர், மரீசிபர் என்னுமரிஷிகளும் பிரபுவான பிரம்மதேவரை அபிததிருக்கின்றனர். பாரதனே! மனம், ஆகாயம், வித்தைகள், வாயு, தேயு, நீர், நிலம், சபதம், பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், மூலப்பிரகிருதி (மகதது அகங்காரமுதலிய) விகாரங்கள் இவைகளும் பூமிக்குக்காரணமான மற்றுமுள்ளவையும் பெரியமஹிமையுள்ள

அகஸ்தியர், தவவன்மையுள்ள மார்க்கண்டேயர், ஜமதக்நி, பரத்வாஜர், ஸம்வர்த்தர், சயவனர், மஹானுபாவரான தூர்வாஸர், தர்மிஷ்டரான ரிஷ்யசிருங்கர், யோகசாஸ்திர ஆசாரியரும் சிறந்த தவமுள்ளவருமான மஹிமைபொருந்திய ஸனத்ருமாரர், அஸிதர், தேவலர், தத்துவஜ்ஞானியான ஜகீஷ்வரர், ஸீம்புலன்களென்னும் சத்துருக்களை ஜயித்தவரான ரிஷியர், சிறந்த மஹிமையுள்ள மணியென்பவர் இவர்களும் அங்கே பிரம்ம தேவரை உபாஸிக்கின்றனர் பார்த்தனே! எட்டு அங்கங்களோடு கூடிய ஆயுர்வேதமும் தேகமெடுத்துக்கொண்டு அங்கேயே பிருககிறது. சந்திரனும் ஸூரியனும் நகூத்திரங்களும் கிரணங்கள் நிரம்பின ஆதித்தனும் காற்றுகளும் யாகங்களும் ஸங்கல்பமும் பிராணனும் அறப்பொருளில் பூங்களும் மகிழ்ச்சியும் பகையும் தவமும் இந்திரியஜயமும் மற்றுமுள்ள இவ்வகையான அனேகங்களும் தேகங்களெடுத்துப் பெருந்தவஞ்செய்துகொண்டு மஹாத்துமாக்களாகப் பிரம்ம தேவரை ஆசிரயித்திருக்கின்றனர். ¹ கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகள் இவர்களின் இருபத்தேழு வகையார்களும் திக்குப்பாலகரணவரும் அந்தச் சபையில் வாதுசேர்ந்திருக்கின்றனர். பார்த்தனே! பாண்டவனே! ராஜாவே! சுககிரன், பிருஹஸ்பதி, புதன், அங்காரகன், ² சனேசசுரன், ராகு முதலான எல்லாக்கிரஹங்களும் மந்திரமும் ரதந்தரமென்னுமஸாமமும் ஹரிமான்வஸுமானென்பவர்களும் பன்னிரண்டு ஆதித்தர்களும் அவர்களுக்குத் தலைவனு ஸூர்யனும் அக்னீஷோமா மித்ராவருணாமுதலிய இரட்டைத்தேவர்களும் ஸப்தமருத்துக்களும் அஷ்டவஸுக்களும் விசுவகாமாவும் பித்திர்தேவரணவரும் ஹோமத்திரவியங்களைத் ததூர்நக்வேதம் ஸாமவேதம் யஜுர்வேதம் அதர்வணவேதமென்னும் நான்கும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களும் இதிகாசங்களும் ³ உபவேதங்களும் வேதாங்கங்களைத் ததும் கிரஹங்களும் யாகங்களும் ஸோமலதையும் எல்லாதேவர்களும் துன்பங்களைக்கடத்திவைக்கும் சாவித்திரியும் அவ்வாறே கல்பனாசக்தி, ஞாபகசக்தி, சொல்வன்மை, திரிகாலஜ்ஞானம், உலக அறிவு, புகழ், ⁴ பொறுமையென்னும் ஏழுவகையான ⁵ ஸாஸ்வதியும் ஸ்தோத்திரங்கள் சஸ்

¹ சிலர் இருபத்தேழு நகூத்திரங்களென்றும் வேறு சிலர் கந்தர்வர் அப்ஸரஸுகளின் கணங்கள் இருபதும் கந்தர்வத்தலைவர்கள் எழுவரும் என்றும் அபிப்பிராயப்படுவதாகப் பழைய உரை கூறுகிறது.

² சனி

³ தஜுர்வேதம் முதலியன.

⁴ அவஸரப்படாமல் கிரஹித்தலும் விளம்புதலும்.

⁵ அகரம், உகரம், மகரம், அரைமாதிரை, நாதம், பிந்து, சக்தி என்னும் ஏழுவகையான பிரணவம் என்றும், அல்லது, ஸம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம்

திரங்கள் என்னப்பட்ட ஸாமங்களும் பலவகைக்¹ காதைகளும் தர்க்கங்களோடு கூடிய பாஷியங்களும் பலவகைநாடகங்களும் காவியங்களும்² கதைகளும் ஆக்யாயிகைகளும்³ காரிகைகளும் தேகங்களோடு துக்கொண்டு அங்கேயிருக்கின்றன. குருவுக்குப் பூஜைசெய்தபுண்ணியசாஸிகளும் அங்கேயிருக்கின்றனர். பாரதனுடையதிஷ்டரனே!⁴ க்ஷணங்கள், லவங்கள், முகூர்த்தங்கள், பகல்இரவுகள், பக்ஷங்கள், மாதங்கள், ஆறு நுதுக்கள், வருஷங்கள், ஐந்து⁵ யுகங்கள், 7 நாலுவகைத்தினங்கள், என்றும் அழியாததும் மாறாததுமான அந்தமுதன்மையான காலசக்தம், தர்மசக்தம் ஆகிய இவை அங்கே பபோதுமிருக்கின்றன. ⁸ தேவமாதாக்களாகிய அதிதி, திதி, தனு, ஸுரஸை, வினதை, இரை, காலிகை, ஸுரபிதேவி, ஸரமை, கௌதமி, பிரபை, கத்ரு, ருத்ராணி, ஸ்ரீதேவி, 'லக்ஷ்மி', பத்ரை, ஷஷ்டிதேவி, பிரகிவிதேவி, ஹரீதேவி, ஸ்வாஹாதேவி, கீர்த்தி, ஸுராதேவி, இரதிராணி, பூஷ்டி, அருந்ததி, ஸம்விருத்தி, ஆசை, நியதி, ஸ்ருஷ்டி, ரகிதேவிமுதலிய தேவப்பண்களும் பிரம்மதேவரை ஸேவிகுகின்றனர். ஆதித்தியர்களும் வஸுக்களும் ருத்திரர்களும் மருத்துக்களும் அச்வினிதேவர்களும் விசுவேதேவர்களும் ஸாத்தியர்களும் மனுவேகமுள்ளபித்ரீதேவர்களும் பிரம்மதேவரை ஸேவிக்கின்றனர். புருஷச்ரேஷ்டனே! பித்ராதேவதையின் கூட்டங்கள் ஏழுவகைகளென்று அறி. அவர்களுள், நான்குவகையார்⁹ கடினசரீரமுள்ளவர்கள். மற்ற மூன்றுவகையார்¹⁰ உருவங்கள் மட்டுமுள்ளவர்கள். பாரதனே!

பைசாசம், அபர்ரம்சம், லலிதம், மாகதம், கதயம் என்னும் எழுவகைப்பாஷைகளென்றும் உரைப்பது பழையவுரை. அதில் கல்பஞ்சகதிமுதலிய மேற் சொல்லிய ஏழுவகை வேறாகக் கொள்ள வேண்டும்.

1 தேசபாஷையிலுள்ள பாட்டுக்கள்.

2 ஆக்யாயிகை, கதை இரண்டும் வசனப்ரபந்தகள். அவற்றுள்³ கதாநாயகனே நேரில் சொல்வதும் உச்சவாஸகனென்னும் பிரிவுகளுள்ளதும் ஒவ்வொரு உச்சவாஸகனிலும் அவ்வவற்றின் விஷயங்களைக் குறிப்பிக்கும் ச்லோகம் இருப்பதும் ஆக்யாயிகை. இவ்வாறின் றிச சரித்திரங்களை வசனநடையாகச் சொல்லுவது கதை.

3 சாஸ்திர விஷயங்களைச் சுருக்கிச் சொல்லும் ச்லோகங்கள்.

4 நொடிகள்.

5 மூன்றேழுக்கால்நாழிகை.

6 கிருதயுகம் அநிரதாயுகம் துவாபரயுகம் கலியுகம் யுகஸந்தியை ஆகஐந்து.

7 மனுஷ்யதேயவபித்ர பிரம்மதினங்கள்.

8 இங்கே அஸுரரீரகர்முதலியோரும் தேவஜாதியிற்சேர்க்கப்பட்டனர்.

9 ஸ்பரிசிக்கத்தக்க தேகமுள்ளவர்கள்.

10 ஸ்பரிசிக்கக்கூடாமல் காணப்படுபவர்கள்.

மஹானுபாவர்களான வைராஜர்களும் அக்னிஷ்வாத்ந்தர்களும் ஸ்வர்க் கத்தில்ஸஞ்சரிப்பவரும் உலகங்களில் பெயர்பெற்றவருமான கார்ஹ பத்தியர்தனென் னும்பிதிர்க்களும் ஸோமபர்களும் ஏக்ச்ருங்கர்களும் சதுர்வேதர்களும் க்லர்களுமாகிய இந்த எழுவகைப்பிதிர்க்களும் பிரம்ம க்ஷத்ரிய வைசய சூத்ரரென் னும் நான்குவர்ணங்களிலும் பூஜிக் கப்படுகின்றனர். இந்தப்பிதிர்க்களை முதலில் புஷ்டிசெய்வதனால் சந்திரன் விருத்திசெய்யப்படுகிறான். அப்படிப்பட்ட பிதிர்க்களெல் லாரும் பிரம்மாவின் அருகிலிருந்துகொண்டு அளவற்றமஹிமையுள்ள பிரம்மதேவரைச் சந்தோஷமாகப்பணிகின்றனர். ராக்ஷஸர்கள், பிசா சர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், கருடர்கள், பசுக்களாகிய ஜங்கமங்களும் தாவரங்களும் பூமிமுதலிய ஐந்தாமஹாபூதங்களும் பிரமதேவரை உபாஸிக்கின்றனர். * தேவர்களுக்குராக்ஷாவான இந்தி ரன், வருணன், சூபேரன், யமன், பார்வதியுடன்கூடிய மஹாதேவர் இவர்களனைவரும் எப்போதும் அங்கேயேயுள்ளனர். 'ராஜக்ஷேத்ர டனே! ஸுப்ரம்மன்யரும் எப்போதும் பிரம்மதேவரை உபாஸிக் கின்றனர். ராஜாவே! பகவானானாராயணனும் தேவரிஷிகளும் வாலகில்லியரிஷிகளும் கர்ப்பத்திலஜனிதவர்களும் ஜனிக்காதவர் களுமானரிஷிகளும் பிரம்மதேவரை ஸேவிக்கின்றனர். 'ராஜாவே! இவ்வுலகத்தில்காணப்படும் மற்றுமுள்ள ஜங்கமஸ்தாவரங்களும் அந்த ஸபையில் என்னுல்காணப்பட்டனவென்று அறி. பாண்டவனே! நித் தியப்பிரம்மசாரிகளான ரிஷிகள் எண்பத்துஎண்ணாயிரவரும் ஸந்ததி யுள்ளரிஷிகள் ஐம்பதினாயிரம்பேர்களும் அங்கேயிருக்கின்றனர். அந் தத்தேவர்களனைவரும் அவ்விடத்தில் இஷ்டப்பிரகாரம் பிரம்மதேவ ரைக்கண்டு அவருக்குத் தலைவணங்கிரமஸ்காரஞ்செய்து வந்தவாறே செல்லுகின்றனர். அளவற்ற ஞானமுள்ளவரும் உலகங்களுக்குத் தாதையும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் தன்யையுள்ளவருமாகிய பிரம்ம தேவர் அதிதிகளாகவந்த மஹானுபாவர்களானதேவர்களையும் அஸு ரர்களையும் நாகர்களையும் பிரம்மணர்களையும் யக்ஷர்களையும் கருடர் களையும் காலேயர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அப்ஸரஸுகளையும் அவரவர்தகுதிப்படி அழைக்கிறார். ராஜாவே! அளவற்றமஹிமை யுள்ளவரும் உலகங்களுக்குஆத்மாஷீமான பிரம்மதேவர் அவர்களை அழைத்து இன்சொல்லினாலும் வெகுமதியினாலும் அவர்கள்காரியத் தை நிறைவேற்றுவதனாலும் ஆனந்தத்தையுண்டாக்கிவிடுகிறார். அன் பனே! பாதகுலத்தோனே! அவ்வாறு வந்துகொண்டும் போய்க்கொ ண்டுமிருக்கும் அவர்களால்நிரம்பியிருக்கும் அந்தஸ்பை ஆனந்தத்தை

“யனிப்பதாயிருக்கிறது. எல்லாஒளிகளும்நிரம்பினதும் பிரம்மரிஷிகளின்கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் களைப்பில்லாததுமான அந்தத் திவ்யஸபை பிரம்மதேவருடையபெருமையினால் சிறப்பாகவிளங்கிற்று. ராஜசிர்ஷ்டனே! மானிடலோகத்தில் இந்த உன்ஸபையெப்படியோ அப்படியே மேலுலகங்களில் காணாநிராகிய அப்படிப்பட்ட அந்தச்சபை என்னுல்காணப்பட்டது. பாரதனே! தேவலோகங்களில் இந்தஸபைகளையே நான் முன்னம்கண்டிருக்கிறேன். உன்னுடைய இந்தச்சபை மானிடலோகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிலும் மிகச்சிறந்தது” என்றார்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மந் த ர ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

— — — — —

(தர்மபுத்திரர் ஹரிச்சந்திரனைத்தறிந்துக்கேட்டதன்மேல் நாரதர் ராஜஸூய யாகத்தின் பெருமையைப்பற்றி அவருக்குச் சொன்னது.)

இவ்வாறு நாரதர்சொல்லக்கேட்ட தர்மபுத்திரர், “பேசுகிறவரிற்சிறந்தவரே! வல்லமையுள்ளவரே! யமனுடையஸபையில் ராஜாக்களின்கூட்டம் பெரும்பாலும் உம்மால்கூறப்பட்டது. நீங்கள் சொல்வதே எனக்குச்சரி. ஸமர்த்தரே! வருணனுடையஸபையில் நாகர்களும் அஸுரர்ஷ்டர்களும் நதிகளும் ஸமுத்திரங்களும் மிகுதியாகக்கூறப்பட்டனர். அவ்வாறே குபேரஸபையில் யக்ஷர்களும் குஹ்யர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தாவர்களும் அபஸாஸுகளும் சிவபெருமானும் கூறப்பட்டுள்ளார். பிரம்மதேவருடையஸபையில் மஹரிஷிகளும் தேவர்கள்கூட்டத்தாரனைவரும் சாஸ்திரங்களைத்தனும் இருப்பதாகச்சொன்னீர். முனிவரே! இந்திரனுடையஸபையிலுமட்டுமே தேவர்களையும் அனேககந்தர்வர்களையும் மஹரிஷிகளையும் பெயரெடுத்துரைத்தீர். மஹாமுனிவரே! ராஜரிஷிகளில் ஹரிச்சந்திரன் ஒருவன்மட்டுமே மஹாத்துமாவான தேவேந்திரன்ஸபையிலிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். தவறாததவமுடையவரே! மிக்கபெரும்புகழ்பெற்றவனு அந்த ஹரிச்சந்திரன் தேவேந்திரனுக்கு எதிராயிருக்கும்படியாக என்னவினைசெய்தான்? என்னதவம்புரிந்தான்? பிரம்மமணரே! பித்ருலோகத்திலிருக்கும் எந்தந்தையும் மஹானுபாவருமான பாண்டு உம்மால் எவ்வாறு காணப்பட்டார்? உம்முடன் எப்படிச்சந்தித்தார்? என்னசொன்னார்? பகவானே! ‘சிறந்ததவ

முடையவழி! அதனை எனக்குச் சொல்லும். இவற்றையெல்லாம் உம்மிடத்தில்கேட்க விருப்பமுள்ளவனாக இருக்கிறேன்” என்று கூற நாரதர் சொல்லலானார்.

“அரசர்க்கரசே! பிரபுவே! ஹரிச்சந்திரனைப்பற்றி என்னைக் கேட்டபடியால் சிறந்தபுத்தியுள்ள அவனுடைய மஹிமையை யான் உனக்குச் சொல்வேன். இக்ஷ்வாகுகுலத்தில்பிறந்தோனும் அயோத்தி நகருக்கதிபதியும் விசுவாமித்திரரால் காப்பாற்றப்பட்டவனும் வீரனுமான திரிசங்குவென்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குக் கேகயராஜவம்சத்திற் பிறந்தவளான ஸத்தியவதியென்னும் மனைவியிருந்தாள். கௌரவபுத்திரனே! அவளுக்குத் தர்மமாகக் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. ராஜாவே! அந்தமஹாபாக்கியவதி பிரஸவமாஸம் வந்தபோது ஹரிச்சந்திரனென்னும் குற்றமற்றகுமாரனையீன்றான். அந்த ஹரிச்சந்திரராஜன் திரிசங்குவின்மைந்தனென்று சொல்லப் படுகிறான். மிகுந்தபலசாலியான அவ்வரசன் எல்லா அரசர்களுக்கும் அரசனாக இருந்தான். அரசாக்களையெல்லாம் அவன்கட்டளைக்கு அடங்கியிருந்தனர். ராஜாவே! அவ்வரசன் பொன்னணிகள்பூண்ட ஒரே ஜயத்தேரிலேறி (வேறுதுணையின்றிச்) சஸ்திரவன்மையினால் எழுதிவுகளையும் ஜயித்தான். மஹாராஜாவே! அவன் மலைகளும் நீர்களும் காடுகளும் அடங்கிய புவனிமுழுமையும்வென்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தைப் புரிந்தான். எல்லா அரசர்களும் அவன்கட்டளைப் படி திரவியங்களைக் கொணர்ந்தனர். அவர்களே அந்தயாகத்தில் பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனம் பரிமாறுகிறவர்களாயிருந்தனர். பராக்கிரமசாலியான ஹரிச்சந்திரமஹாராஜன் சாஸ்திரப்படி ராஜஸூயயாகத்தை நிறைவேற்றினபின் அரசர்க்கரசனாக அபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்று விளங்கினான். சிறந்ததகஷிணைகளோடுகூடிய ராஜஸூயயாகத்தில் முடிசூட்டப்பெற்ற அவ்வரசன் மகிழ்ச்சியுடன் யாசகர்கள் தன்னிடம்கேட்டதற்கு ஐந்தாமடங்கதிகமாக அவர்களுக்குப் பொருளளித்தான். பிறகு அக்னியை விஸர்ஜனஞ்செய்யுங்காலம் வந்தபோது பற்பல தேசங்களினின்றும்வந்த பிராம்மணர்களுக்கு விருப்பப்படி மரியாதையோடு பலவகைப்பகூணங்களையும் போஜனங்களையும் பொருள்களையும் கொடுத்ததுத் திருப்தியெய்திவித்தான். ரத்தினங்களின் குவியல்களினால் திருப்தியெய்திவிக்கப்பெற்று மகிழ்வுற்ற அந்தணர்களின் ஆசீர்வாதங்களினால் பராக்கரத்திலும் புகழிலும்

1. ஸப்ததவீபங்களாவன:—1. ஜம்புத்தீவு. 2. ப்லக்ஷத்தீவு. 3. குசத்தீவு. 4. க்ரௌஞ்சத்தீவு. 5. சாகத்தீவு. 6. சாலமலத்தீவு. 7. புக்கரத்தீவு.

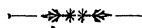
மற்ற அரசர்களைக்காட்டிலும் மேலாக இருந்தான். ராஜாவே! பரதரே
 நே! இரதக்காரணம்பற்றித்தான் அநத அனேகமாயிரம் அரசர்களைக்
 காட்டிலும் ஹரிசசந்திரன் சிறப்புற்று விளங்குகிறுனென்றறி, மனி
 தர்க்கதிபதியே! வெற்றிபெற்ற ஹரிசசந்திரன் அம்மஹாயாகத்தை
 நிறைவேற்றினபின் ஸம்ராட்டாக முடிசூட்டப்பெற்று விளங்கினான்.
 பரதச்ரேஷ்டனே! மற்றுமுள்ள அரசர்களில் எவர்கள் ராஜஸூயயாகத்
 தைச்செய்கின்றனரோ அவர்கள் இந்திரனுடன்கூடி மகிழ்கின்றனர்.
 பரதச்ரேஷ்டனே! யுத்தத்தில் ஓடாமல் மரணமடைந்தவர் எவரோ அவ
 ரும் அநத இந்திரலோகத்தைச்சேர்ந்து மகிழ்கின்றனர், எவர்கள்
 இவ்வுலகத்தில் கடுதவத்தினால் தேகத்தைவிடுகின்றனரோ அவர்க
 ளும் அவவிடமசோநது எக்காலமும் சிறப்புற்றுவிளங்குகின்றனர்.
 கௌரவர்களைச் சிறப்பிக்கிறவனே! குரதிபுத்ரனே! ராஜாவே!
 ஹரிசசந்திரராசனிடத்திலுள்ள மேன்மையைக்கண்டு வியப்புற்ற உன்
 தந்தையாகியபாண்டு நான் மானிடலோகத்திற்கு வருவதை அறிந்து
 என்னைவணங்கி, “ஐயா! நீர்யுதிஷ்டிரனுக்கு ‘பாரதனே! நீபுவனி
 யைவெல்ல வல்லவனுயிருக்கிராய்; உன்ஸஹோதரர்கள் உனக்கு அட
 ங்கியிருக்கின்றனர், நீ யாகங்களிறசிறந்த ராஜஸூயயாகத்தைச்
 செய்வாயாக. எனதுபுதலவனாகிய நீ ராஜஸூயயாகஞ்செய்தால் நான்
 வெகுசீக்கிரத்தில் இந்திரஸபைக்குச்சென்று ஹரிசசந்திரனைப்போல
 அனேகவருஷகாலம் நித்தியஸந்தோஷமாயிருப்பேன்’ என்று சொல்
 லக்கடவீர்” என்றுகூறினான். ‘அப்படியேயாகட்டும், நான் பூலோகத்
 திற்குப்போவேனாயின் ராஜாவான உன்புத்திரனுக்குச் சொல்வேன்’
 என்று அவனுக்கு மறுமொழிகூறினான். பாண்டவனே! புருஷச்
 ரேஷ்டனே! அந்தபாண்டுவின் எண்ணத்தை நீ நிறைவேற்றக்கட
 வாய். நீயும் உன்முன்னோர்களும் தேவேந்திரலோகவாஸத்தைப்
 பெறுவீர்கள். அரசே! இந்தப்பெரியயாகம் இடையூறுகள் மிகுதியாக
 உள்ளதென்று நினைக்கப்பட்டது, யாகங்களைக்கெடுக்கும் பிரம்மாஸூ
 ஸுகள் இதில் தவறுகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன, ஸூத்திரி
 யர்களையழிப்பதும் பூமியையொழிப்பதற்குக் காரணமும் மரணத்தை
 யுண்டெண்ணுவதுமான யுத்தம் ஏதாவது ஒருகாரணம்பற்றி இந்த
 யாகத்தில் உண்டாகும். அரசர்க்கரசே! இதனைச்செம்மையாக ஆராய்
 ந்து எதுகூடுமோ அதைச்செய்வாயாக. நான்குவருணங்களையும் காப்
 பதில் எப்போதும் ஊக்கமும் உத்ஸாஹமுமுள்ளவனாக இரு; அபி
 விருத்தியையடை; மகிழ்ந்திரு; திரவியங்களினால் பிராம்மணர்களைத்
 திருப்தியடையச்செய். நீ என்னைக்கேட்ட விஷயத்தைப்பற்றி உன்

ஸ ப ர ப ர் வ ம்.

க்கு விரிவாகஉரைத்தேன். உன்னிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். கண்ணனுடையநகரத்திற்குச் செல்வேன்” என்றார். ஜனமேஜயரே! நாரதா பாண்டவர்களுக்கு இவ்வாறுசொல்லியபின், எந்தரிஷிகளுடன் சேர்ந்துவந்தனரோ அவர்களுடன்கூடவே சென்றார். அவர்சென்றபிறகு கௌரவரான தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களுடன் கூடி ராஜஸூயமென்னும் சிறந்தயாகததைப்பற்றி ஆலோசனைசெய்தார்.

பதினமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயஞ்செய்யஆலோசித்துக் கிருஷ்ணனுக்குத் தூது விடுத்தும், வந்துசேர்ந்தகிருஷ்ணனிடம் காரியத்தைத்தேர்வித்ததும்.)

ஜனமேஜயரே! நாரதமஹரிஷிசொல்லியதைக்கேட்டு, யுதிஷ்டிரர் பெருமூச்செறிந்தார். ராஜஸூயயாகததைப்பற்றி நினைத்து மனத்தில் ஆறுதலிலலாமலிருந்தார். மஹாத்துமாக்களான ராஜரிஷிகளின் அநதமஹிமையைக்கேட்கும் முறைப்படி யாகஞ்செய்தவர்கள் தமதுபண்ணியகர்மங்களினால் மேலுலகமபெறுவதை ஆசிரியர்தும் ஹரிச்சந்திரனென்னும் ராஜரிஷி சாஸ்திரப்பிரகாரம் யாகஞ்செய்து மேன்மையாகவிளங்குவதைக்கேட்கும் தர்மபுத்திரர் தாமும் ராஜஸூயயாகஞ்செய்யக்கருதினார். பிறகு யுதிஷ்டிரர் ஸபையோரனைவரையும் மரியாதைசெய்து அவர்கள் அனைவராலும் எதிர்மரியாதைசெய்யப்பெற்றபிறகு யாகத்திலேயே நினைவாகஇருந்தார். அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயரே! அநதக்கௌரவசரேஷ்டரானதர்மராஜர் பலமுறை ஆராய்ந்துபார்த்து ராஜஸூயமசெய்வதிலேயே உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். வியக்கத்தக்கபராக்ரமமும் மஹிமையுமுள்ள அவர் மறுபடியும் தர்மத்தையேநினைத்து, எஃதுஎல்லாபிரஜைகளுக்கும்நன்மையாயிருக்குமென்பதிலேயே மனத்தைச்செலுத்தினார். எல்லாப் பிரஜைகளையும் வேற்றுமையின்றிப் பரிபாலனஞ்செய்பவரும் தர்மத்தைக்காப்பவரெல்லாரிலும் சிறந்தவருமான யுதிஷ்டிரர் யாவருக்கும் நன்மையைச்செய்தார். கோபம் மீதம்இரண்டையுமொழித்து யாவருக்கும் தானம்கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டார். ‘தர்மம்நல்லது, தர்மம்நல்லது’ என்றதைத்தவிர வேறுசொல்லையாரும்கேட்டதில்லை. இவ்வாறு நடக்கையில் ஜனநகர் தந்தையினிடம் அன்புவைப்பது போல அவர்மேல் அன்புவைத்தனர். அவரைப்பகைப்பவனில்லை. அநத

‘னால் அவர் அஜாதசத்ருவானார். ராஜாவின் அனுகூலத்தினாலும் பீமஸேனன் பாதுகாப்பினாலும் ஸவ்யஸாசியான அர்ஜுனன் பகைவரை ஒழிப்பதினாலும் புகழ்பெற்றநகரூலனால் கப்பங்கள் சரியாகவருவதினாலும் புத்திசாலியானஸஹதேவன் தாமங்களைவிதிப்பதினாலும் நகரூலன் இயற்கையாகஎல்லாரிடத்திலும் பணிவோடிருப்பதினாலும் அந்தத்தேசம் கலகமில்லாமலும், அச்சமில்லாமலும், நிரம்பமழைபொழிவதனால் செழுமையாகவும் இருந்தது. ஜனங்கள் தம்மதம் தொழில்களை விடாமற்செய்தனர். வட்டிக்குக்கொடுக்கலவாங்கலும் யாகச்சிறப்புகளும் பசுக்காத்தலும் உழுதொழிலும் வர்த்தகமுமாகிய இவையனைத்தும் ராஜாவின்பரிபாலனத்தினால் மிகஒங்கியிருந்தன. யுதிஷ்டிரர் தர்மநதவருமலிருந்ததனால் அத்தேசத்தில் கப்பமவராமல்நிறறலும் அதற்காகப்பிரஜைகளைப் பீடிப்பதும் ரோகங்களின்மிகுதியும் தீப்பிடித்தலுமாகிய இவையொன்றும் உண்டாகவில்லை. திருடர்களாலும் மோசக்காரர்களாலும் ராஜாக்கள் ஒருவர்க்கொருவர்விரோதத்தினாலும் ராஜாவின் அபிமானம்பெற்றவர்களாலும் தீவருடந்ததாகக் கேட்கப்படவில்லை. அரசர்கள் ஆறுகுணங்களிலும் ராஜாவின்பிரியத்தைச்செய்யவும் கப்பங்களைச்செலுத்தவும் தாங்கள்செய்தமுயற்சியின்பயனைத் தெரிவிக்கவும் பலஜாதியாரான வர்த்தகர்களோடு ஓததிருந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! ஆமேயப்பவாமுதல் அநதணரீருகப் பத்துத்திசைகளிலுமுள்ள ஜனங்களால் தமதநதைதாய்போல அன்புவைக்கப்பட்டவரும் எங்குமபிரகாசிப்பவரும் எல்லாக்குணங்களும்பொருந்தினவரும் எல்லாவற்றையும்பொறுபவரும் எல்லாருக்கும்மேலாகப்பெரும்புகழ்பெற்றுவிளங்குபவரும் அரசர்க்கரசருமான தர்மராஜாவின் ஆளப்பட்ட அநதத்தேசமானது, அவர்தர்மததில்நிலைபெற்றிருந்ததனால், ஜனங்கள் பொருளாசையினால் லௌகிகவிருத்திகளைச்செய்து அப்பொருள்களைநினைத்தபடியனுபவித்தும் செலவம்மிகுந்ததாகவேயிருந்தது. பேசுகிறவறிற்சிறந்தவரான அந்தத்தர்மராஜர் அக்காலத்தில் அமைச்சரையும் ஸஹோதரரையும் வருவித்து ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றிப் பலமுறைவினாவினார். ‘அவராற்கேட்கப்படட அந்தமந்திரிகள் சேர்ந்து அப்போது யாகஞ்செய்யவிரும்பின சிறந்தபிரஜைஞாயுள்ள யுதிஷ்டிரரானோக்கி’ யதார்த்தமானசொல்லைப் பின்வருமாறு சொல்லினார்கள்:—

“எந்தராஜஸூயயாகத்தைச்செய்து பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்றஅரசன் வருணனுடையசிறப்பியடைவனோ அந்தராஜஸூயயாகத்தினால் அந்தஅரசர்க்கரசனுடையமேன்மையனைத்தையும் ராஜா

வாகியநீங்களும் பெறவிரும்புகிறீர்கள். கௌரவச்ரேஷ்டரே! அவ்வாறு அரசர்க்கரசனுடைய மேன்மைக்குரிய உங்களுக்கு ராஜஸூயஞ் செய்ய இதுதருணமென்று துமதுரண்பர்கள் நினைக்கின்றனர். எந்த யாகத்தில் சிறந்தரியமமுள்ள ரிதவிக்குக்களால் ஸாமவேதமந்திரங்களைச் சொல்லி ஆறு அக்னிகள் மூட்டப்படுகின்றனவோ அந்தயாகஞ் செய்யுங்காலம் உமதுஷ்ஹத்திரியசக்தியின் மிகுதியினால் ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறது. 'தர்விஹாமம்முதலாக ராஜஸூய அங்கமான எல்லா யாகங்களையும் நிறைவேற்றி ராஜஸூயயாகத்தின் முடிவில் ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசன் அந்தயாகஞ்செய்ததனாலே ²ஸர்வஜிதன் என்று சொல்லப்படுகிறான். சிறந்தகைகளுள்ளவரே! நீர் ஸமர்த்தர். நாங்களனைவரும் உமதுஷாற்படிநடக்கிறவர்கள். மஹாராஜாவே! நீர் ராஜஸூயயாகத்தைச் சீக்கிரத்தில் முடிக்கலாம். மஹாராஜாவே! சங்கிக்காமல் ராஜஸூயயாகத்தில் மனமவைக்கக்கடவீர்" என்று மித்திரர்களனைவரும் தனித்தனியாகவும் சேர்ந்தும் உரைத்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! பகைவரையழிப்பவரான தர்மராஜர் அச்சமில்லாமலும் அன்போடும் அவர்கள் சொன்ன தர்மமுள்ள சிறந்த, சொல்லைக்கேட்டு மனத்தில் ஏற்றுக்கொண்டனர். அநதவேண்டினவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டபின் தமதுசக்தியையறிந்திருந்தும் சிலாக்கியமான காரியத்தை ஆரம்பிக்கப்போகின்ற தர்மராஜா (மற்றவர்களையும்) பரீக்ஷிக்கத்தொடங்கினான். பீமஸேனன் முதலிய ஸஹோதரர்கள் நால்வரையுமஸந்திதது அவர்களாலும் ராஜஸூயம் நல்லதென்று சொல்லப்பெற்ற தர்மராஜர் அந்தத்தர்மத்திலேயே எண்ணிக்கொண்டார். அரசர்க்கரசரும் கௌரவச்ரேஷ்டருமாகிய அந்த யுகிஷ்டிரர் ராஜஸூயயாகஞ்செய்வதற்குத் தம்மனத்தில் உடனே நிச்சயஞ்செய்துகொண்டார். ஜனமேஜயரே! ஆச்சரியப்படத்தக்க சக்தியுள்ளவராயிருந்தும் தாமத்தையேய்னுஸரித்து ராஜஸூயயாகஞ்செய்யத் திரும்பவும் பலமுறை மனத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டார். ஆலோசனைகள் தெரிந்த புத்திசாலியான அந்தத்தர்மராஜாவான யுகிஷ்டிரர் திரும்பவும் ஸஹோதரர்களோடும் மஹாத்மாக்களாகிய ரித்விக்குக்களோடும் மந்திரிகளோடும் தெளமியர் வியாசர் முதலானவர்களோடும் ஆலோசித்தார். 'விராடன், த்ருபதன், புத்திசாலியான ஸாத்யகி, யுதாமன்யு, உத்தமோஜன், புத்திமானான அபிமன்யு, சூரர்களான திரௌபதிபுத்தர்கள் இவர்களோடுசேர்ந்தும் முக்கிய

¹ பலாசுஇலையினால் ஹோமம்செய்வது.

² எல்லாவற்றையும் ஜயித்தவன்.

‘மாக ஆலோசனைசெய்தார். “அரசர்க்கரசன் செய்யத்தக்க சிறந்த யாகமாகிய ராஜஸூயமென்னும் மஹாபாகம் சிரத்தையுள்ள எனக்கு எப்படிமுடியும்? நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்றுகேட்டார், தாமரைக்கண்ணராகிய ஜனமேஜயரே! அந்தராஜாவினால் இவ்வாறு வினாவப்பட்ட ஸபையோர்கள் அக்காலத்தில் தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “தர்மத்தையறிந்தவரே! ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தைச்செய்ய நீர் தகுதியுள்ளவர்” என்று மறுமொழிகூறினார்கள். ரித்விக்குக்களும் ரிஷிகளும் ராஜீரவுக்கு இவ்வாறுசொன்னபின், அவர்கள் சொன்னசொல்லை ராஜாவின்மந்திரிகளும் ஸவேஹாதரர்களும்கொண்டாடினர். அறிவிற்கிறந்தவரும் அடக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தத்தர்மராஜர் உலகங்களின் நன்மையைக்கருதி மறுபடியும் தம்முள்ளத்திலேயே மேன்மேலும் ஆராய்ந்தார். ‘தனதுதிறமையைச் செவ்வையாகஅறிந்து தேசகாலங்களையும் செலவையும் வரவையும் செம்மையாகஆராய்ந்து புத்தியோடுசெய்யும் அறிவுடையோன் துயரப்படான். தன்மனத்தின்ரிச்சயம் ஒவாறினால்மாத் திரம் இந்தயாகம் ஆரம்பிக்கத் தகாது’ என்றறிந்து முயற்சியினால் காரியத்தைச் சிறப்பிப்பதற்காக அந்தக்காரியத்தை நிச்சயிக்கும்விஷயத்தில் ஜனார்த்தனராகியகிருஷ்ணனே யாவருக்கும் மேற்பட்டவரென்றெண்ணித் தர்மராஜர் மனத்தினால் கண்ணனைத்தியானித்தார். தர்மபுத்திரர் தேவாளால் மதிக்கப்பெற்ற செய்கைகளினால் கண்ணன்அறியக்கூடாதவரென்றும் சிறந்தகைகளையுடையவரென்றும் ஜனனமில்லாதவராயினும் தமதுஇச்சையினால் மனிதர்களில்அவந்நித்தவரென்றும் அவரறியாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர்செய்கைக்கு எட்டாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர் எதையும்தாங்கக்கூடாதவராகார்என்றும்அவரைப்பற்றிஊகித்துநினைத்தார். குந்திபுத்திரரான அந்தயுதிஷ்டிரர் இவ்வகையானஉறுதியுள்ளரிச்சயத்தைச்செய்து உலகங்களுக்குத்தந்தையான கண்ணனுக்கு, தமதுஆசாரியனுக்குஅனுப்புவதுபோல உடனே தூதனையனுப்பினார். அந்தத்தூதன் விரைவாகச்செல்லுகின்றதத்தினால் உடனே துவாரகையில்யாதவர்களை அடைந்து அங்கேவாஸஞ் செய்யும் கண்ணபிரானிடம் சேர்ந்தான். அவன் பிரபுவானமாதவனிடம்கைகூப்பிக்கொண்டு விண்ணப்பஞ்செய்யலானான்:—“சிறந்த கைகளையுடையஹ்ருஷீகேசரே! தர்மராஜர்வான அந்தயுதிஷ்டிரர், தெனம்பர் வியாஸர்முதலானவர்களோடும் த்ருபதன்விராடன்இவர்களிடன்சேர்ந்த தம்ஸவேஹாதரர்எல்லாரோடும் உமதுதரிசனத்தை விரும்புகிறார்” என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஇந்திரஸேன

னென்னும் தூதனது சொல்லக்கேட்டு யாதவச்சேஷ்டரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவரும் புரியப்பதியுமான அச்சுதர் தம்மைப்பார்க்கவிரும்புகிற யுதிஷ்டிரரைத் தாமும்பார்க்கக்கருதினவராகி வேண்டினவர்களிடமும் வஸுதேவரிடமும்விடைபெற்றுக்கொண்டு உடனே இந்திரஸேனனுடன் கூட இந்திரப்பிரஸ்தம் சென்றார். ஜனார்த்தன் ஆவலுள்ளவராய் வேகமான குதிரைகளைக்கட்டிக்கொண்டு அனேகதேசங்களைத்தாண்டி இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் தர்மராஜாவிடம்சேர்ந்தார். தம்ஸே ஹாதாரமுறையிலிருக்கும் தர்மராஜாலும் பீமனாலும் அநதக்கிருஹத்தில் பிதாவைப்போலப் பூஜிக்கப்பெற்றகிருஷ்ணன் உடனே தம்நகைகயின்ஸே ஹாதாரியான குருதியை அன்புடன் பார்த்தார். ஸந்தோஷமடைந்திருக்கும் சினேகிதனான அர்ஜுனனுடன் சேர்ந்து தாமுமசந்தோஷமடைந்து விளையாடினர். நகுலஸஹதேவர்களால் ஆசாரியனைப்போலப்பூஜிக்கப்பெற்றார். ஸமாத்தரான அச்சுதர் சிறந்தஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறி ஒழிவாயிருக்குமுபோது தர்மராஜா அவரைச்சந்தித்துத் தமகாரியத்தை விண்ணப்பஞ்செய்யத்தொடங்கினார்.

“கிருஷ்ண! நான் ராஜஸூயயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனால் அது வெறுவிறுப்பதனினுமாததிரம நிறைவேற்றமுடியாது. எதனால் அதனை அடையலாமென்பது உமக்குருன்றாகத்தெரியும். எவனிடத்தில் (உலகம்) எல்லாமுடங்கியிருக்கிறதோ, எவன் எல்லா இடங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகிறதோ, எவன் எல்லாவற்றிற்கும் ராசுவானோ அந்தராஜா ராஜஸூயஞ்செய்யத்தக்கவன். அந்தராஜஸூயம் நான்செய்யக்கூடியதென்று ஸ்நேஹிதர்கள் சோரதுசொல்லுகின்றனர். கிருஷ்ண! அந்தவிஷயத்தில் எனக்குத் தோந்திச்சயம் உமது வாக்கினாலேதான் வரும். சிலா ஸ்நேஹத்தினாலேயே குற்றத்தைக்கண்டறிவதில்லை. மற்றுமசிலா தமதுவாபத்திற்காக இன்சொல்லை மாத்திரமே சொல்லுகின்றனர். சிலா தமக்குருன்மையானதைப் பிறருக்குமபிரியானதாகவே நினைக்கின்றனர். காரியவிஷயங்களில ஜனங்களின் வாக்கியங்கள் இவ்வாறாகவே பெருமபாலுமகாணப்படுகின்றன. நீர்மட்டுமே இரத்தக்காரணங்களைக்கடந்து காமக்குரோதங்களை நீக்கி உலகத்தில் எதுமேலானதகுதியுள்ளதோ அதனை உள்ளபடி உரைக்கத்தக்கவா” என்றார்

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜராஸந்தன்முதலிய பகைவிரக்டையில ராஜஸூயம்
முடிந்தலாகாதேன்று கண்ணபிரான் தர்மராஜாவுக்கு விளம்பியது.)

யுதிஷ்டிரர் அப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்டு, கண்ணன்சொல்லு
கிறார். “பரதவம்சத்தியமஹாராஜாவே! எல்லாக்குணங்களாலும் நீர்
இராஜஸூயமாகத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர். ஆனால், உமக்கு எல்லாம்
தெரிந்திருக்கையிலேயும் யான் ஒன்றுசொல்வேன். இப்போது உல
கத்தில் கூத்திரியர்களென்று வழங்கப்பெயர்வைவரும் ஜமதக்னி
யின்புத்திரனான பரசுராமனா¹ கெடல்லாமல்விடப்பட்டகூத்திரியர்க
ளின்ஸந்திகளாயிருக்கிறார்கள். பரதசிரேஷ்டரே! பூமிக்கரசரே!
இந்தகூத்திரியர்கள் வம்சபரம்பரைக்கே ஒரு² நிச்சயஞ்செய்து அதை
உபதேசவாக்கியமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அஃது உமக்கும்தெரி
யும். பூமியிலுள்ள அரசாசனாகிய மறற்கூத்திரியர்கள் புருரவவம்சத்
திற்கும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கும் (அடங்கின) குடிகளாகத் தம்மை
நினைக்கின்றனர். பரதசிரேஷ்டரே! ராஜாவே! புருரவவம்சத்து அரச
சர்களும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களுமாகிய ராஜாக்களின்குலங்கள்
நூற்றொன்றிருப்பதாக அறியும். மஹாராஜாவே! யயாதியின்வம்சத்
தாராகிய போஜர்களின் அபிவிருத்தியானது குணங்களாற்சிறப்பிற்
றிருக்கிறது. அஃது இப்போது நாற்றிசைகளிலும் பரவியிருக்கி
றது. அவர்களின் அந்தஸ்சுவரியத்தை முன்செய்தஉடன்பாட்டின்
படியே எல்லாகூத்திரியர்களும் அனுஸரித்திருந்தனர். ராஜாவே!
இப்போதுதான் ஜராஸந்தனென்னுமரசன் தன்பராக்ரமத்தினால் எல்
லாரையும்வென்று அந்தப்போஜகுலத்தோரின் ஸீசுவரியத்தைக் கீழ்ப
படுத்தி அரசர்களுக்குத் தானேதலைமையாயிருக்கும்படி பட்டாபிஷே
கம்செய்யப்பெற்றிருக்கிறான். அவன்² மத்தியதேசத்தை ஆண்டு
கொண்டு அரசர்களுள் விரோதம்செய்யநினைத்தான். மஹாராஜாவே!
எந்தஅரசன் (பொருள்படைகளின்வன்மையாகிய) பிரபுச்சக்தியிற்சிறந்
தவனோ உலகம் எவ்வினொருவனுக்கு அடங்கியிருக்கிறதோ அவன்தான்
தன்சக்தியினால் ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தனனாகிறான். ராஜாவே!
சிறந்தபராக்ரமசாலியென்று பெயர்பெற்ற சிசுபாலினென்னுமஅரசு

¹ அதிக பலவானுக்கு மற்றவர் அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது.

² போஜர்களின் தேசமாகிய மதுரையைச்சேர்ந்தேசம்.

னும் அந்தஜராஸநதனையே முழுதும் அடுத்து அவன்படைத்தலைவனாக ஆனான். மஹாராஜாவே! கபடபுத்தமசெய்பவனும் மஹாபலசாஸியும் கருசுதேசாதிபதியுமான¹ வக்ரன் என்பவனும் அந்தஜராஸநதனிடத்திலேயே சிஷ்யன்போலக்காத் திருக்கிறான். மஹாவீரர்களும் மஹாத்மாக்களுமான் ஹமஸ² டிமபகர்களென்று பெயர்பெற்ற இரண்டரசர்களும் ஜராஸநதனைத் தான் அடுத்திருக்கின்றனர். கருசுதேசாதிபதியான வக்ரதந்தனும் கரபனும் ஆச்சரியமணியென்று சொல்லப்படும் திவ்யரத்தினத்தைத் தலையிலணிந்திருக்கும் மீகவாகனனும்³ முருவையுமநாகனையும அடக்குகின்றவனும் அவ்வற்ற ஸேனையுள்ளவனும் வருணன்போல மீறறிசையில் விளங்குகிறவனும் யவனராஜனுமாகிய காலயவன⁴னும் ஜராஸநதனை ஆசரியத்திருக்கின்றனர். மஹாராஜாவே! வயஸுமீதிந்தவனான பகதத்தன் உம்துபிதாவுக்குரண்பன். அவன் சொல்லினாலும் செய்கையினாலும் ஜராஸநதனிடம் விசேஷமான பணிபுடனிருக்கிறான். உள்ளன்பினால்கடப்பட்டு உமபிதாவினிடத்திலிருப்பதுபோல உமமிடம்பற்றுள்ளவனாயிருக்கிறான். மேறறிசையிலுந் தென்றிசையிலுமுள்ள பூமியின்காடிகளுக்கரசனும் உமக்குமாதலனும் சூரனும் சூரதீதேசத்தேவருத்திசெய்பவனும் சத்துருக்களை ஸமஹரிப்பவனுமாகிய புருஜிதன் என்பவன் ஒருவன்மட்டும் சினேகத்தினால் உமக்கு உட்பட்டிருப்பவன்.

இவ்வுலகத்தில்தான் தானே புருஷோத்தமனென்று சொல்லிக்கொண்டும் மூடத்தனத்தினால் எனது சின்னங்களாகிய சங்குசக்கரம் முதலிய வற்றை எப்போதும் சுமந்துகொண்டும் பெண்டரகவாஸுதேவனென்று உலகத்திலபெயர்பெற்றும் வங்கதேசம் புண்டரதேசம் கிராததேசங்களுக்கதிபதியாகச் சேனைகளுடன் சேர்த்தேசத்திலிருக்கும் அறிவுகெடவன் முனனர் என்னால்கொல்லாமல் விடப்பட்டபோதே ஜராஸநதனையடைந்தான். மஹாராஜாவே! எவன் தன் அஸ்த்ரவித்தைவன்மையினால் பாண்டியர்களையும் க்ருதகைசிகர்களையும் வென்றானே அவனது ஸ்ரீஹாதரனான ஆகிருதியென்பவன் பரசராமனுக்கொப்பான சூரனாக இருந்தானே இந்தாபுவனியில் நாலிலொருபாகம்பெற்றவனும் இந்திரனுக்குரண்பனும் பகைவர்களான வீரர்களை அதஞ்செய்யும் பலசாஸியுமாகிய அந்நபபீஷ்மகனென்னும் போஜகுலத்தரசன் மாகதனைச் சாரதிருக்கிறான் நாம் உறவினராயிருந்தும்

¹ தந்தவக்ரன்.

² டிம்புகனென்பவனுக்கு டிபிகனென்றும் டிம்பிகனென்றும் பெயர்காணப்படுகிறது.

³ முரன் என்பதும் பாடம்.

பிரியங்குளைச்செய்தும் வணங்கியும் அடுத்திருந்தும் நம்மிடம் அவன் சார்வதில்லை. நமக்குஇன்னாதவைசெய்வதிலும் நிச்சயத்தோடிருக்கிறான். ராஜாவே! அவன் தன்ருலத்தையும் பலத்தையும் அறியவில்லை. ஜராஸநதனுடையபுகழ் விளங்குவதைக்கண்டு அவனையடுத்திருக்கிறான். பிரபுவே! அபபடியே வடதிசையிலுள்ள பதினெண்குலத்தோராகிய போஜாகளும் ஜராஸநதனுக்கஞ்சியே மேற்றிசைசோநதனர். சூரஸேனர், பத்திரகாரா, போதர், சாலவர், படதசரா, ஸுஸ்தலர், ஸுகூட்டர், குலிநதா, குருதிகள், ஸார்வாயனா, தென்பாஞ்சாலதேசத்தார், கிழக்குக்குருதிதேசத்தார், கோஸலர், மகஸிபர், ஸநயஸ்தபாதரென்னும் பலதேச அரசர்களும் ஸ்வேஹாதரர்களோடும் வேலைக்காரர்களோடும்கூட வடதிசையைவிட்டுப் பயந்து தென்திசைசோநதனர். இவ்வாறே பாஞ்சாலதேசத்தார்யாவ்ரும் ஜராஸநதன்பயத்தினால் கலகமுற்றயாதளாகத் தங்களராஜ்யத்தை விட்டுவிட்டு நாற்றிசைகளிலும் ஓடிவிட்டனர். அந்தபுத்தத்தில் மகத்தேசத்திலுள்ள கிரிவ்ராஜமென்னுமநகரத்திலிருந்து முதற்படை வெளிப்படாமலிருக்கையிலேயே மஹாதமாவான ஜராஸநதன்முன்னிலையில் பாஞ்சாலர்கள் பறந்தோடினர். முன்னர் உகரஸேனன்புத்ரனாகிய மதிகெட்ட கம்ஸன் தன்சுற்றத்தவரையடக்கி ஜராஸநதன்பெண்களிருவரை மனைவிகளாக எடுத்துக்கொண்டான். ஜராஸநதன்புதலவர்களும் ¹ஸஹதேவன்தவகைகளுமான அஸ்தியென்றும் பிராஸ்தியென்றும்பெயருள்ள இரண்டு ராஜகுமாரிகளையும் மணம்புரிந்தான். அறிவுகெட்டவனாகிய அந்தக்கமஸன் அந்தஜராஸநதன்பலத்தினால் தன்சுற்றத்தவரையடக்கி மேன்மையைபடந்தான். அவனிடத்தில் அது மிகப்பெரிய அநீதியாயிருந்தது. போஜாராஜர்களிலமுதிர்ந்தவர்கள் துராதமாவான கம்ஸனாற்பீடிககப்பட்டுத் தம்குலத்தோரைக காப்பாற்றக்கருதி அழகுள்ள அந்தஆகுனப்பெண்ணை அப்போதே அக்ஞானுக்குக்கொடுத்தது (அந்தஅக்ஞானால்) நமமையழைப்பித்துக் கௌரவித்தனர். நானும்ஸங்காஷணரைத் துணையாகக்கொண்டு சுற்றத்தாரின்காரியத்தைச்செய்தேன். கமஸனும் ஸுநாமாவும் முறையே என்னாலும் பலராமராலும் கொல்லப்பட்டனர். கமஸனைக்கொன்றபிறகு ஜராஸநதனுக்கஞ்சின எண்குலத்தோரை முதலில்பலராமரும் நானும் சேர்ந்து காப்பாற்றினோம். ராஜாவே! ஜராஸநதன்எதிர்க்க, கரைகடந்த பயமநேர்ந்தபோது ²நாங்கப்பதினெண்குலத்தோர்கள்சேர்ந்து இவ்

¹ ஜராஸநதன்புதன்.

² ஊரைவிட்டுப்போகிற ஆலோசனை.

வாலோசனையெய்தோம். சத்துருக்களையழிக்கும் சிறந்த அஸ்தாங்கினி
 னால் நாங்கள் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்து முந்நாறுவருஷங்களாகத்
 தோன்றும் மூன்றுவருஷங்களாகியும் அநதஜராஸநதன் லேகையைக்
 கொல்லாமற்போனோம். ஏனெனில், தேவாகளுக்கொப்பான வன்
 மையுள்ளவாகளும் வீரர்கின்ற சிறந்தவர்களும் அஸ்தாங்கினர் மரண
 மில்லாதவாகளுமாகிய ஹரஸடி ம்பகர்களை நன்னுமபெயருள்ளவர்கள்
 இருவரும் ஜராஸநதன் பக்தத்திலிருந்தனர். இணைபிரியாத அவ்விரண்
 மீவீரர்களும் சூரனான ஜராஸநதனுமாகிய இமமூவரும் மூன்று லோக
 ங்களுக்கும் போதுமானவரென்பது என்கருதது. புத்திசாலிகளிற்
 சிறந்தவரே! நமக்குமாத் திரமேயனது. மற்றுமுள்ள அரசர்கள் எவ்
 வளவுபேரிருக்கின்றனரோ அவரனைவாக்கும் இதே எண்ணத்தான்
 உண்டாயிற்று. ராஜாவே! நானே ஜராஸநதனுக்கு (பாபபலர்க்கு)
 மயிர்ச்சிவிடப்பெடுக்கும்படியான பயங்கரமான பதினெட்டியுநதங்க
 ளைக்கொடுத்தேன். ஆகிலும், மஹாபலசாலியான ஜராஸநதன் கொல்
 லப்படவில்லை. பிறகு ஹமஸனைன்று பிரசித்திபெற்றிருந்த அநதச்
 சிறந்தஅரசன் அநதப்பதினெட்டாவதுபுத்தத்தில் பலராமரால் அடிச்
 சப்பட்டான். பாரதரே! ராஜாவே! அப்போது ஹமஸன்கொல்லப்
 பட்டானென்று யாரோ சொன்னதைக்கேட்டு, டிபிகன் யமுனையாற்
 றில்மூழ்கினான். “இவ்வுலகத்தில் ஹமஸனைவிட்டு நான் ஜீவிக்கமாட்
 டேன்” என்று நிச்சயஞ்செய்து அவன் மரணமடைந்தான். அவன் அவ்
 வாறானதைக்கேட்டுப் பகைவரின்கரங்களை ஜயிப்பவனாகிய அநதஹம்
 ஸனும் யமுனைக்கேசென்று அதிலுமிழ்ந்தான். பாதசிரேஷ்டரே!
 அநதராஜாவான ஜராஸநதன் அவ்விருவரும் இறந்துபோனதைக் கே
 ள்விபுற்றுச் சோர்வடைந்தமனத்துடன் தன்நகரத்திற்குச்சென்றான்.
 சத்துருக்களை ஸமஹரிப்பவரே! அநதஜராஸநதனை நன்னுமராஜர் அவ்
 வாறு திருமபிப்போனபிறகு நாங்களெல்லாரும் மகிழ்ந்து மறுபடியும்
 மதுரையில்வசித்தோம். அரசர்கரசே! பகைவரையடக்குகிறவரே!
 தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவர்களான கமஸன்மனைவிகள்
 தமகணவனுடையமாணத்தினால் துயரமுறறுத தங்கள் தந்தையும் மக
 தராஜனுமான ஜராஸநதனிடமிருந்து, ‘எங்கள் கணவனைக் கொன்ற
 வனைக்கொல்’ என்று தூண்டுமேயோதெல்லாம் முன்செய்த ஆலோ
 சனையையே நினைத்து மனததுயரத்துடன் ஓடிப்போனோம். மஹா
 ராஜாவே! நாங்களெல்லாரும் ஜராஸநதன்புத்தினால் தனஸம்பத்
 தைச் சோத்தெடுத்துக்கொண்டு புத்திரர்கள் குலத்தோர் சுற்றத்தார்
 களுடன் ஊரைவிட்டுத் தனித்துப் போகவேண்டுமென்று நினைத்து

மேற்றிசையில் ரைவதகமென்னும் குன்றினால்விளங்கும் குசஸ்தலி
யென்னும் அழகானநகரத்தையடைந்து அதில் வீடுகள்கட்டினேனும்.
தேவர்களாலும் அணுகமுடியாத கோட்டையரண்களையும் செய்
தோம். அந்தநகரத்தில் பெண்களும் புத்தஞ்செய்யலாம். மஹாரதர்
களான யாதவர்களுக்குச் சொல்லுவானேன். பகைவரையழிப்பவரே!
நாங்கள் அந்தச்சிறந்தமலையைப்பார்த்தபிறகு ஜராஸநதனைக்கடந்தோ
மென்றுநினைத்து ஒருபயமுமின்றி அநநகரத்தில் வலிக்கிறோம்.
கௌரவச்சேஷ்டரே! பிறகு யாதவர்கள் மேலானஸநதோஷத்தை
யடைந்தனர். இவ்வாறு ஜராஸநதலை எல்லாவகையாலும் தீங்கு
செய்யப்பட்டநாங்கள் ஸமாதர்க்களாயிருந்ததனால் ஒன்றுசேர்ந்து
மூன்றுயோசனைகளும் ஒவ்வொருயோசனையில்தாரமுமுள்ள மூன்
றுசிகரங்களுள்ளதும் ஒவ்வொருயோசனையின்கோடியிலும் நூறு
வாயில்களுள்ளதும் வீராகளின்பராக்ரமத்தினால் காக்கப்பட்ட தோர
ணங்களையுடையதும் புத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ள பதினெட்டு
க்ஷத்திரியர்களால்காக்கப்பட்டதுமான கோமநதமென்னும்மலையை
ஆசிரயித்தோம். எங்கள் குலத்தில் பிறந்தவர்களா பதினெண்ணாயிரம்
ஸஹோதரர்கள் இருக்கின்றனர். ஆகுகன்புதல்வர்கள் நூற்றுவர்.
ஒவ்வொருவரும் தேவர்களுக்கேமேலானவன். ஸஹோதரனோடு
கூடிய சாருதேஷணன், சக்ரதேவன், சாதயகி, நான், பலராமர், ஸாம்
பன், பிரத்யும்னன் ஆகிய எழுவரும் மஹாரதர்கள். ராஜாவே! மற்ற
வரையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். கிருதவர்மர், அனாதிருஷ்டி,
ஸமீகன், ஸயிதிஞ்சயன், கங்கன், சங்கு, குருதி இவ்வேழுபோக
ளும் மஹாரதர்கள். [பிரத்யும்னன், அநிருத்தன், பாணு, அக்ருதன்,
ஸாரணன், நிசுடன், கதன், இவாகளவமுபேரும மஹாரதர்கள்]
விக்ரமன், ஜில்லி, பபரு, உத்தவன், விதூரதன், வஸுதேவர், உக்ர
ஸேனன் ஆகிய இந்த ஏழுமந்திரிசேஷ்டர்களும் அந்தகபோஜன் குமா
ர்களாகிய பிரஸேனஜித், ஸ்யமநதகமென்னும்மணி மிகுதியாகஸ்வர்
ணத்தையளிப்பதனால் குபேரனுடைய சிறப்பையடைந்த யமலன் இவ்
விருவரும் அவர்களின்தந்தையாகிய அந்தகபோஜராஜனும் ஆகப்
பதினமூன்றுருக்கின்றனர். வஜ்ரம்போன்ற தேகவன்மையுள்ளவர்க
ளும் சிறந்தபராக்ரமமும் பருதஹிசையுமுள்ளவர்களுமாகிய யாதவ
வீரர்கள் மலைகளின் இடைத்தேசமாகிய குசஸ்தலியைநினைத்து அச்ச
மற்றவராயிருக்கின்றனர். ராஜாவே! பாண்டவர்களாலும் நாங்கள்
எப்போதும் காப்புள்ளவர்கள். பாரதரே! இவ்வாறு எல்லாச்செல்

¹ இந்த அதிகபாடத்தில் பிரத்யும்னன் இரட்டித்து வருகிருக்கிறது.

வச்சிறப்புக்களும் அமைந்த அந்தச்சராஸந்தன் வேளுன்றியிருக்கையில் கூடித்திரியர்களுள் உம்மை அரசர்க்கரசனாகச்செய்யத்தகுமா? துரியோதனன், பீஷ்மர், துரோணர், அசுவத்தாமா, கிருபர், கர்ணன், சிசுபாலன், வில்லாளியானருக்கி, ஏகலவ்யன், த்ருமன், சுவேதன், சைபயன், சகுனி இவர்களைப் போரில்வெல்லாமல் யாகத்தை எவ்வாறுசெய்யமாட்டுவீர்? இவ்வரசர்கள் பெருந்தன்மையினால் யுத்தஞ் செய்யாமலிருப்பாராயினும் இவர்களில் பலத்தினாலும் சிறந்த அஸ்தா பலத்தினாலும் கர்வங்கொண்டவனும் மிக்கபொருமைக்காரனும் வீரசிரேஷ்டனும் ஸூர்யபுத்ரனுமான கர்ணனொருவன்மட்டும் யுத்தஞ் செய்வான். ராஜாவே! மஹாபலசாலியான ஜராஸந்தன் ஜீவித்திருக்கையில் ராஜஸூயயாகத்தை நீர்நிறைவேற்றமுடியாதென்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். அந்தஜராஸந்தன் சிங்கம் மஹாகஜங்களைவெல்வதுபோல ராஜாக்களைவிரையும்வென்று கிரிவிரஜமென்னும் ஊரில் மலைக்குகையில் (அவர்களை) அடைத்திருக்கிறான். அந்தஜராஸந்தனென்னும்ராஜாஇந்தயாகஞ்செய்யநினைத்துப் பூமியையாளுகின்றவர்களாகிய எண்ணூயிரம்அரசர்களால் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்றான். பகைவரைவெல்லுகிறவரே! அவன் உமாபதியும் மஹாத்மாவுமான மஹாதேவரை உக்ரமானவதத்தினால்ஆராதனஞ்செய்து'ராஜாக்களைஜயித்தான் ராஜசிரேஷ்டரே! அவன் செய்தபிரதிஜனஞயைநிறைவேற்றினான். அவன், ஸேனைகளோடுவந்த அரசர்களை ஜயித்து ஜயித்துத் தனக்கரத்திற்கொண்டுவந்த அடைத்துக் 'கிரிவிரஜத்தை²புருஷ்வரஜமாகச்செய்தான் மஹாராஜாவே! நாங்களும் அப்போது ஜராஸந்தனுக்குப்பயந்துதான் 'மதுரையைஒழித்துத் துவாரகாபுரிசேர்ந்தோம். மஹாராஜாவே! இந்தயாகத்தை நீர்செய்யக்கருதினால் அந்தராஜாக்களைவிடுவிக்கவும் ஜராஸந்தனைவதஞ்செய்யவும் முயல்வேண்டும். கௌரவரே! புத்திமான் கனிற்சிறந்தவரே! அவ்வாறின்றி ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றிய இந்தஆரம்பம் முழுதும்நிறைவேற்றுவதற்குமுடியாது. குற்றமற்றராஜாவே! இதுதான் என்ஆலோசனை. நீர் எவ்வாறுநினைக்கிறீர்? காரியமஇவ்வாறிருக்கையால் விஷயத்தைப்பற்றி நீரும் யுக்திகளைக்கொண்டு நிச்சயஞ்செய்து எனக்குச் சொல்லும்" என்றார்.

பதினெந்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன்சொல்லக்கேட்டுத் தர்மபுத்திரர் ராஜஸூயம்செய்யா நோழிவதேநலமென்றுநினைத்துக் கிருஷ்ணனைக்கேட்டதும், பீமன் தான் ஜராஸந்தனைஜயிப்பதாகச் சொன்னதையனுஸரித்துக் கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தவதம் முதற்காரியமென்றுசொன்னதும்.)

அதைக்கேட்டு, யுத்திஷ்டிரர்சொல்லலானார் :—“ ஒ! கிருஷ்ணிகுலச்சேஷ்டரே! மற்றவாசொல்லமுடியாதசொல் மேதாவியானஉம் மால் உரைக்கப்பட்டது ஸந்தேஹங்களைவிடுவிப்பவர் உமமைவிட வேறொருவரும்இப்புவிபிலிலலை தம்தமவிருபத்தைச்செய்துகொள் ளும் அரசர்கள் வீட்டுக்குவீடு இருக்கிறார்கள் அவர்கள் ஸாம்ராஜ்யத்நாயகபடைந்தவர்களல்லர். ஸமராட்என்னும்பெயர்பெறுவது கடியனம். பிறர்ச்சக்தியையறிந்தவன் தன்னைச் சிறப்பித்துப்பேசமாட்டுவனா? பிறருடன்சேர்ந்தபோது எவன்சிலாக்கியமாயிருக்கிறானோ அவன் பூஜிக்கப்பெறுகிறான். ¹பூமி விரிவாகவும் அனேககண்டங்களுள்ளதாகவும் அனேகரதனங்கள் நிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. மனிதன் வெகுதூரமசென்றபிறகுதான் லாபத்தைப்பார்க்கிறான். ஒழிவடைதலையே சிறந்ததாகநினைக்கிறேன் ஒழிவையடைவதனால் எனக்கு நன்மையுண்டாகும். ராஜஸூயத்தில்இறங்குவதனால் மேன்மை பெறமுடியாதென்பது என்கருகது. ஜனார்த்தனா! உபநந்தமனமுள்ள இந்தான் ²குலத்தோர் தம்மில்ஒருவர் இவ்வரசர்களெல்லாரிலும் மிகச்சிறந்தவனாகலாமென்று நினைக்கின்றனர் மஹானுபாவரே! குற்றமற்றவரே! நாமும் அக்காலத்தில் ஜராஸந்தனுடையதுஷ்டத்தனத்

¹ பூமியென்னப்பட்டமந்தராலோசனையின்விஷயம், உபாயங்கள் அபாயங்கள் முதலிய பலவகைகளடங்கியது. பொன், பெண், சேனை, ரதனம் முதலிய அனேகம் உயர்ந்தபயன்கள் நிரம்பினது அந்தமந்தராலோசனையின்விஷயத்தில் வேண்டினஸாதகங்களைக்கூட்டியும் பாசகங்களைவிலக்கியும் விடாமுயற்சிமுதலியவற்றால் மேலே வெகுதூரமசென்றபின் கிரேயஸ் என்று சொல்லப்பட்ட காரியவிர்த்தியை மனிதன் அறிகிறான் என்பதும், ² பூமியைப்போல ஸ்திரமான நிச்சயபுத்தியானது அந்த அந்தவிஷயங்களுக்கேற்றபடி அனேகவிதமாகவும் தடையற்றதாகவும் ரதனங்கள்போன்ற பலஉயர்ந்த பயன்கள் நிரம்பினதாகவும் இருக்கிறது. மனிதன் வெகுதூரஞ் சென்றபிறகு தான் தனதுநன்மையை அறிகிறான். அசாவது, மனைதக்கவரும் சப்தாதி விஷயங்களைக் கடந்தானாசனது ஆத்மஸ்வரூபமாகியகிரேயஸைக்கண்டறி கிறானென்பதும் பழையவுரை.

² பீமன்முதலானவர்கள்.

தைப்பார்த்து அவனுக்கு அஞ்சியேயிருந்தோம். யார்க்கும்வெல்லக் கூடாத பிரபுவே! பான் உமதுகைவன்மையைச் சார்ந்தவனன்றோ? நீரே அவனுக்கஞ்சினபோது என்னைப் பலவானென்றுநான்நினைவேன். விருஷ்ணிகுலத்தவரே! சிறந்தகைகளையுடையவரே! மாதவரே! உம் மாலாவது பலராமராலாவது பீமஸேனனாலாவது அர்ஜுனனாலாவது அவன் கொல்லப்படக்கூடியவனே கூடாதவனாவென்று ஸந்தேசித்துத் திருமபத்திரும்ப ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். கேசரே! எல்லாக்காரியங்களிலும் சனக்கு நீர்தாம் நியமிப்பவராயிருக்கிறீர்” என்றார். அதைக்கேட்டுப் பேசுவதில் ஸமர்த்தனானபீமன் பேசத்தொடங்கினான்.

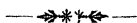
“முயற்சியைக் கடைப்பிடியுத அரசனும் தான்பலவீனனாயிருந்து தக்கஉபாயமின்றிப் பலவானையெதிர்ப்பவனும் புற்றுப்போல உட்கார்ந்துபோகின்றனா பலம்குறைந்தவனும் சோம்பலின்றி ராஜநீதி தவறாமல் உபாயங்களைத் திருத்தமாகச்செய்வதினால் அதிகப்பலமுள்ள சத்துருவையும்வென்று தனக்குவேண்டினகாரியங்களையும் பெரும்பாலும் ஸாதிப்பான். கிருஷ்ணனிடத்திலுபாயமும் என்னிடத்தில் பலமும் தனஞ்சயனிடத்துஜயமும் இருக்கின்றன. நாங்குளமுவரும் மூன்றுஅக்கிகள் யாகத்தைமுடிப்பதுபோல ஜராஸந்தனைமுடித்து விடுவோம். கோவிந்தா! உமதுபுத்திலத்தையபற்றுவதனால் தர்ம ராஜர் எல்லாநன்மைகளையும்அடைவர் உம்மைநாதனாகப்பெற்ற எங்களுக்கு எப்போதும் ஜயந்தானே” என்றான். அதற்குக் கண்ண பிரான், “பால்யனாவன் காரியங்களை ஆரம்பித்துவிடுவான். பின் வருவதைப்பாரான். ஆதலால், பரீலயனும் பொருளையேநாடினவனுமாகிய பகைவனைப்பற்றி கூத்திரியாகன¹ பொறுப்பதில்லை. ஜயிக்கக்கூடிய அகப்புறப்பகைவர்களை ஜயித்ததனால் மாந்தாநாவும், பிரஜைகளைப்பரிபாஸித்ததனால் பகீரதனும், தவன்மையினால் கார்த்தவீரியார்ஜுனனும், நீதிபலத்தினால் பாதனென்னுமரசனும், செல்வத்தினால் மருத்தனும் ஆகியஇந்த ஐந்துஸம்ராஜர்கள் தங்கள்குலத்தோரெல்லோரையும் (கங்கன்புகழால் வியாபித்துத்) தழுவிக்கொண்டு இருந்தனரென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொருபுகத்திலும் ஸம்ராஜர்களிருப்பதில்லை. யுதிஷ்டிரே! ஜயிக்கவேண்டியவர்களை ஜயிப்பது, பரிபாலனஞ்செய்வது, தவம்புரிவது, பொருள் விருத்தி செய்வது, உபாயங்களைப் பிரயோகிப்பது ஆகியஐந்துவகைகளாலும் ஸம்ராட்டாகவிரும்புகிற உமக்குப் பிருஹதர்தன்புத்தான ஜராஸந்

¹ அவன் பெரியவனாவதற்குமுன்னமே ஒழித்துவிடுகின்றனர்.

தன் ஜயிக்கமுடியாதவனாக இருக்கிறான். பரதச்ரேஷ்டரே! அதை அறியும். நூற்றொருகுலத்தோராகிய அரசர்களும் அவனுக்கு எதிர் யுத்தஞ்செய்யாமற்போயினர். ஆதலால், அவன் தன்பலத்தினாலேயே இவ்வுலகத்தில் ஸாமராஜ்யத்தைநடத்துகிறான். ராஜாக்கள் ரதனங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஜராஸநதனிடம் காத்திருக்கின்றனர். சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் அநீதியைக்கடைபிடித்தத அவன் அதனாலும் சந்தோஷப்படுவதில்லை. மனிதர்களில் முதன்மையான ஜராஸநதன் ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்ட அரசனைப் பலவந்தமாகப் பவிக்கு எடுத்துக் கொண்டுபோகிறான். மனிதர்களில் ஜராஸநதனுக்குப் பாக்மாயிராதவனை நாம் எங்கும்கண்டிலும் ஜராஸநதன் நூற்றுக்குப் பட்டவராகிய ராஜாக்களை இவ்வாறு முழுதும் வசப்படுத்தினான். குந்திபுத்ரரே! மிகவும்பலக்குறைவான ராஜா அவனிடம் அணுகுவது எவ்வாறு? தன்மெல்லாத மென்னுமீடத்தில் ராஜாவான ஜராஸநதன் சிவபெருமானைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கிறான். பரதச்ரேஷ்டரே! பசுபதியின் ஆலயத்தில் பசுக்களைப்போலப் பலிகொடுப்பதற்காகக் குறிப்பிட்டுப் புரோக்ஷணஞ்செய்யப்பட்ட அந்த ராஜாக்களுக்கு உயிர்விருப்பம் ஏது? கூத்திரியன் எப்போது சந்திரததினால் மரணத்தையடைகிறானோ அப்போது கௌரவிக்கப்படுகிறான். ஆதலால், நாம் யுத்தத்தில் ஜராஸநதனையெதிர்த்துத் தடுப்போம். ராஜாவே! எண்பத்தாறு ராஜாக்களா ஜராஸநதனால் கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கப்பட்டனர். பதினெல்லா குறைவு. அவர்களுடைய கொண்டுபோன பிறகு கொடியசெய்கை நடக்கப்போகிறது. அதற்குத் தடை எவன் செய்வனோ அவன் உலகமெல்லாம் வியாபிசுகுமபுகழ்பெறுவான். ஜராஸநதனை எவன் ஜயிப்பனோ அவன் நிச்சயமாக ஸம்ராஜனாவான்” என்று சொன்னான்.

பதினொருவது அத்தியாயம்.

ம ந்த ர ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(ஒழிவடைகிறதைப்பற்றித் தீர்மானிச்சொல்ல, அர்ஜுனன் அதனை மறுத்துப் பராகீகரமத்தின் சிறப்பைக்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், “கிருஷ்ண! நான் ஸம்ராஜனுடைய சிறப்பையடையக்கருதித் தன்லாபத்தையே முதன்மையாகக்கொண்டு முற்றுப் ஸாஹஸமாக உங்களை எவ்வாறு அனுப்பவேன்? பீமன் அர்ஜுனன்

இருவரும் இரண்டிகண்களென்றும் ஜனார்த்தனர்மனமென்றும் நினைத்திருக்கிறேன். மனமும் கண்களுமில்லாதவனுடைய உயிர்வாழ்க்கை எவ்வாறிருக்கும்? பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளதும் கரைகாணமுடியாததுமான ஜராஸநதனுடைய சேனையை எதிர்த்துச்சென்று யுத்தத்தில் யமனும வெல்லான். அந்தவிஷயத்தில் உங்கள்செய்கை எவ்வளவு? இந்த வேறுலாபத்தில் பிரவிருத்தித்தனனக்கு அனர்த்தம் வந்து சேருகிறது. ஆதலால், நான் இதற்கு அங்கீகாரம்கொடுப்பது யுத்தமாகாதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ண! என்மட்டில் நான் ஆலோசிப்பதைச் சொல்லுகிறேன். அதைக்கேட்கவேண்டும். இந்தக்காரியத்தில் ஒழிவடைதலே நலமென்றுநினைக்கிறேன். செய்வதற்குக்கடினமான ராஜஸ்யயுகமானது இப்போது என்மனத்தைத் தடுக்கிறது” என்றுசொன்னார். சிறந்தவில்லையும் சிறந்ததுணிகளையும் ரதத்தையும் கொடியையும் குதிரைகளையும்பெற்றவனான அர்ஜுனன் யுகிஷ்டிரிடம்பேசலானான்.

“ராஜாவே! விரும்பத்தக்கவையும் பெறுவதற்கரியவையுமானவில், அஸ்திரங்கள், அம்புகள், பராக்ரமம், துணை, பூமி, கோத்தி, திறமை முதலியவைகள் எனக்குக்கிடைத்திருக்கின்றன. நன்றாகக்கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தவர்கள் உயர்குலத்திற்பிறப்பதைச் சிறப்பாகக்கூறுகின்றனர். பராக்ரமத்திற்கொப்பானது ஒன்றுமில்லை. பராக்ரமஞ்செய்வதே எனக்கு உசிதமாகத்தோன்றுகிறது. பராக்ரமசாலிகளின் குலத்திற்பிறத்தும் பராக்ரமமில்லாதவன் என்னசெய்வான்? பராக்ரமமில்லாத குலத்திற்பிறந்தாலும் பராக்ரமமுள்ளவன் சிறந்தவனாகிறான். ராஜாவே! எவன்செய்கை சத்துருஜயத்திலேயே முழுதும் பிரவிருத்திக்கிறதோ அந்தப பராக்ரமமுள்ளவனத்திரியன் மறநகருணங்களை ஒன்றுமில்லாதவனானாலும் பகைவரைமிஞ்சுவான். பராக்ரமமில்லாதவன் எல்லாக்குணங்களும் பொருந்தினவனாயிருந்தும் என்னசெய்வான்? எல்லாக்குணங்களும் பராக்ரமத்தைச் சேர்ந்தவையாகவல்லவோ இருக்கின்றன. ஜயத்திற்குக்காரணம் உத்ஸாஹநதான். அது செய்கையையும் பாக்கியத்தையும்பற்றியிருக்கிறது. ஒருவன் ஸாதனங்களுள்ளவனாயிருந்தும் ஊக்கமின்மையினால் அவற்றை உபயோகப்படுத்துவதில்லை. அந்தவழியாகத்தான் ஒருவன் பலமுள்ளவனாகஇருந்தும் எதிரிகளிடம்தோல்வியடைகிறான். பலமுள்ளவனுக்கு உத்ஸாஹக்குற்றவிருப்பதுபோலவே தன்பலமறிபாமையுமுண்டு. அவ்விண்ணும் கெடுப்பதற்குக்காரணங்கள். வெற்றியைவிரும்பும் அரசன் அவ்விண்ணையும் விடவேண்டும்.

யாகத்திற்காக ஜராஸநதனையழிப்பதையும் அரசர்களைக்காப்பதையும் செய்வோமாயின் அதைவிட மேலானதென்னிருக்கும்? ராஜாவே! ஒருகாரியத்தைத் தொடங்காமலிருப்பதற்கு நமமிடத்தில் தகுதியில்லையென்ற நிச்சயம் அவசியமாயிருக்கவேண்டும். நமக்குத் தகுதியிருப்பதில் ஸநதேஹமில்லாமலிருக்கும்போது தகுதியில்லையென்று நீர் நினைப்பதேன். பிற்காலத்தில் நாம் ரிஷிகளாகிச் சாரதியைவிடும்போது காஷாயவஸ்திரம் ஸூலபம். இப்போது ஸமராஜாவாவது நமக்குமுடியும். நாம் எதிரிகளுடனயுத்தஞ்செய்வோம்” என்றான்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் சொன்னதை அனுஸரித்துக் கிருஷ்ணன் சொல்லியதும், அவர் தர்மராஜாக்கேட்டதன்பின் ஜராஸந்தன் பிறப்பைப்பற்றிக்கூறியதும்.)

அதன்பிறகு கிருஷ்ணபகவான் சொல்லலானார்:—“பரதவம்சத்திற்பிறந்து குருதியின்புதரனாயிருப்பவனுக்குத் தகுதியானபுத்தி தான் இப்போது ஆர்ஜுனனால் வெளியிடப்பட்டது. மரணமேனாவது இரவிலோ பகவிலோ நாமறியோம். யுத்தஞ்செய்யாமை யினால் ஒருவன் மரணமில்லாமலிருந்ததையும் நாம்கேட்டதில்லை. நீதிசாஸ்திரங்களினால் அறியப்பட்ட உபாயங்களினால் பிறரைவசப்படுத்தி அதனால் தன்மனத்திற்குச் சநதோஷத்தை யுண்டிபண்ணிகொள்வது தான் மனிதர்களாலசெய்யக்கூடியது. திங்குகளைவிலக்கி நல்லஉபாயங்களைச்சோப்பதனால் ஆரம்பமடையாததாகிறது. ஸஹாயமசேர்வதனால் விசேஷமுண்டாகிறது. அப்போது இரண்டிபகூஷங்களும் ஸமமாவதில்லை. உபாயங்களும் ஆலோசனையுமில்லாதவனுக்கு யுத்தத்தில் தோல்விநிச்சயம். இருவரும் ஸமமாயிருப்பதனால் ஸநதேஹமண்டாகிறது. ஜயமென்பது இருதிறத்தாருக்கும் உண்டாகாதே. ஆதலால், நாம் தந்திரமாக ஆற்றுப்பெருககு மரத்தினருகிற்செல்வது போலச் சத்துருவிருக்குமிடத்திற்குச்சென்று நமதுரஹஸ்யம்வெளிப்படவொட்டாமல் அவன் பலக்குறைவைக்கண்டு பராக்ரமஞ்செய்வோமாயின் ஏன் காரியஸித்தியையடைப்போம்? அதிகபலவான்களானசத்துருக்கள், சேனைகளைவகுத்துநிற்கும்போது அவர்களுடன் போர்செய்யலாகாதென்பது புத்திசாலிகளின் நீதி. அஃது எனக்கும் இப்போதுசரியாகத்தோன்றுகிறது. நாம் சத்துருவுக்குத்தெரியா

ஸ ப ர ப ர வ ம்.

மல் அவன் வீட்டில் பிரவேசித்தோமாயின் அபாயமின்றி அநதச்சத் துருவின் தேசத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நமமுடைய இஷ்டத்தை யடையுலாம். புருஷர்களில் சரேஷ்டனாகிய ஒருவன்தான், ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையாகிய தேகத்தை ஆத்துமா தாங்குவதுபோல ராஜ்யலக்ஷ்மியை எப்போதும்தாங்குகிறான். அவன் ஓய்ந்திருப்பதை நாமபார்க்கவில்லை. அல்லது குலத்தோர்களைக் காப்பதையே தலைமை யாகக்கொண்டநாம ஜராஸநனைக்கொன்றபிறகு மிச்சமுள்ளசேனை யினால் யுத்தத்திலடிபட்டாலும் அதனால் ஸ்வாககஞ்செலவோம்” என்றா. யுதிஷ்டிரர், “கிருஷ்ண! ஜராஸநன் என்பவன் யாவன்? எத்தகைய சக்தியும் பராகரம முமுடையவன். அவன் அக்னிக்கொப் பான உமமையண்டியும் விடாது பூச்சிபோல எரிககப்படாமலிருக்கிறானே” என்று கேட்க, கண்ணபிரான் சொல்லுகிறா.

“ராஜாவே! ஜராஸநன் எவ்வகையான சக்தியுள்ளவன்? எப்படிப்பட்ட பராக்ரமமுள்ளவன்? பலமுறை தீங்கு செய்தும் எம்மால் ஏன் விடப்படாநென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும. மூன்று அகௌள ஹிணியைக் கொளுத்தியும் யுத்தத்தில் தனக்குச்சமு னாவனிலையென்று காவிரைவனும் பலசாலியும் மகத்தேசாதிபதியுமான பிருஹத்ரதனென்னும் அரசன் ஒருவனிருந்தான். அழிக்கும் பலமும் செல்வமும்கிரமபின்பவனும், ஒப்பற்ற பராக்ரமமுள்ளவனும், எக் காலமும் சரீரத்தில் யஜ்ஞதீகைக் குறிக்கைவற்றித்தவனும், இரண்டாவது இந்திரனைப்போன்றவனும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப்பிரகாசிப்பதில் ஸூர்யனுக்கும், பொதுமையிலபூமிக்கும், கோபத்திலயமனுக்கும், பொருட்செலவத்தில் குபேரனுக்கும் ஒப்பானவனுமாகிய அவ்வரசன் மகத்தேசத்தில்கிரீவ்ரஜமென்னும் நகரத்திலிருந்து தனது அரசாட்சியை நடத்தினான் பரதசரேஷ்டரே! அவனது உயா குலத்துக்குரிய குணங்கள் ஸூராயகிரணங்கள் போலப் பூமியெல்லாம்பரவின. பரதசரேஷ்டரே! அநதமஹாவீரன் அழகும செலவமுமுள்ளவர்களும் இரட்டையாகப்பிறந்தவர்களான காசிராஜன்பெண்களை மணம்புரிந்தான். புருஷச் சரேஷ்டனாகிய அநதபபிருஹத்ரதன் அவ்விருமனைவிகளின் முன்னிலையிலும், “நான், உங்களிலயார்க்கும் ஈறஸ்யத்தில் பகூபாதமாகாருவேன்” என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்தான். அவ்வரசன் தனக்கு ஒத்த அன்பினர்களான அவ்விரண்டுமனைவிகளோடும் சேர்ந்து இரண்டு பிழகளைக் கொண்டு சேர்ந்த யானைபோல விளங்கினான்.

‘1 கணை’ என்ற பாடத்தை விட்டு ‘குணை’ என்ற பாடம்கொள்ளப்பட்டது. 2 பெண்யானை.

அவ்விருவர்க்கும்நிவிஸிருநத அவ்வரசன் கங்காதேவி யமுனாதேவி களுக்கு நடுவில் தேகமெடுத்திருக்கும்ஸமுத்திரராஜன்போலச சோபித்தான். சிற்றின்பங்களில்ஆழ்ந்திருக்கையிலேயே அவனுக்கு இளமைப்பருவம்தாண்டிற்று. அவனுக்கு ஸந்ததியைவிருத்திசெய்ய ஒரு புத்திரன்கூடப் பிறக்கவில்லை. அந்தராஜசரேஷ்டன் மங்களகரமான அனேகஹோமங்களையும் புத்திரகாமேஷ்டிகளையுஞ்செய்தும் வமசத்தின் விருததிக்குக்காரணமான ஒருபுத்திரனையடையவில்லை. அவன் தன் இரண்டுமனைவிகளோடும் மிகவுமடுவறுபுறமுன். ராஜாவே! ராஜபக்தியுள்ள மந்திரிமுதலியவாகளாலதிக்கப்படடும் அவன் ராஜ்யத்தைவிட்டு உடனே தபோவனத்தைச்சோநதான். பிறகு மஹாத்மாவும் கௌதமவமசத்தவருமான கஷ்ஷாணுடையபுத்திரரும் தவத்திற் சிறந்தவரும் உதாரகுணமுள்ளவருமான சண்டகௌசிகரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டான். தற்செயலாகவந்து ஒருமரத்தடியைச்சார்ந்திருந்த அம்முனிவரை அவவரசன் மனைவிகளுடன் கூட எல்லாவகைச்சுச் சூறைகளினாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். அந்தரிஷியும் பிருஹத்ரதனுக்குத் தகுதிபபடி மரியாதைசெய்தாரா. அவ்வரசன் அந்தமஹாத்மாவினால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று உட்கார்ந்தான். அப்போது அம்முனிவர் 'அந்தராஜாவைப்பார்த்து, "நீ பிராமமணாகளால்அனுஸரிக்கப்பட்டும் மனைவிகளுடன்சோநதும் வந்திருப்பது எதற்காக?" என்றுவினாவினார். அவ்வரசன் அம்முனிவரைப்பார்த்து, "பகவானே! எனக்குப் புத்திரனில்லை, ஸந்ததியில்லாதவனுக்கு முதிர்ந்தபிராயத்தில் ராஜ்யத்தாலஆவதென்ன? ஆதலால், நான் பாரியைகள் இருவருடனுஞ்சேர்ந்து வனத்தில்தவஞ்செய்யப்போகிறேன். முனிவரே! ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் புகழுமபிதிர்ச்சிராததமும் அழியாமவிரா" என்றுசொன்னான். அந்தஅரசன் இவவாறுசொல்லலும், தைரியம் தவறாதவரும் ஸத்தியவாக்குள்ளவருமான அந்தரிஷிசரேஷ்டர், தயைகூர்ந்து அவனைப்பார்த்து, "அரசர்க்கரசே! நல்லதவமுள்ளவனே! உன்மேல் நான்ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறேன்; வரமடிகள்" என்று சொன்னார். உடனே பிருஹத்ரதன் பாரியைகளுடன் கூடி அவரை நமஸ்காருஞ்செய்து புத்ரனைக்காணுவோமென்ற எண்ணமில்லாமையினால் கண்ணீர்சொரிந்து மேச்சுத்தழுதழுத்து, "பகவானே! ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தபோவனத்துக்குப்போன பாக்யவீனனுக்கு வரம்தெற்கு? ஸந்ததியில்லாத 'எனக்கு ராஜ்யத்திலாவதென்ன?" என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டு மனங்கரைந்த அந்தமுனிவர்தியானஞ்செய்ய அந்தமாமரத்தின்நிழலிலேயேஉட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்த

அம்முனிவரின்மடியில் உலராமலும் கிளியினுல்கடிக்கப்படாமலுமிருக்கும் ஒருமாங்கனி விழுந்தது. அம்முனிசரேஷ்டர் அதனையெடுத்து மனத்தைச்செலுத்தி மந்திரித்துப் புதரலாபத்திற்கு நிகரற்றலாதனமான அதை ராஜர்வுக்கு அளித்தாரா. சிறந்தஞானமுள்ள அநாதமஹரிஷி, ராஜாவைப்பார்த்து, “ராஜாவே! மனிதர்க்கதிபதியே! உன்னிஷ்டம் நிறைவேற்றிற்று; திருமபிச்செல். அரசனே! இதுதான் உனக்குப் புத்திரன்; இநதததபோவனத்தில தவஞ்செய்யாதே; தர்மமாகப்பிரஜைகளைப்பரிபாலனஞ்செய். ராஜாகளுக்கு அதுதான் தவம்; அனேகயாகங்களைச்செய்து ஸோமஸத்திலை இநதிரனுக்குத் திருப்பதிசெய். உன்புத்திரனுக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்தபிறகு நீ தபோவனத்திற்குவா. பூமிக்காசே! உன்புதலவனுக்கு எட்டுவரங்களுக்கொடுக்கிறேன்; பிராமமணபக்தியோடிருப்பது, புததங்களில்பிறரால்வெல்லக்கூடாமை, புத்திக்கூடாமை, அத்திதிகளிடமஅன்புடைமை, ஏழைகளைக்கவனிப்பது, மிக்கஅதிகமானதேகபலம், உலகத்திலென்றுமிருக்கும்கீர்த்தி, பிரஜைகளுக்கிவனிட்டுது அன்புஅக இநதஎட்டுவரங்களையும்கொடுத்தேன்; ராஜாவே! உன்காரியமநிறைவேற்றிற்று; திருமபிச்செல்லலாம்” என்றுசொன்னார். அந்தரிஷியினுல் விடைகொடுக்கப்பெற்றஅவ்வாசன் தனநகரத்தாரால் பின்செல்லப்பட்டவனாகி மனைவிகளுடன் அநதததபோவனத்திலிருந்து தனநகரத்திற்குச்சென்றான்.

“பரதசரேஷ்டரே! அநத ராஜசரேஷ்டன் முன்னே தான் வாக்களித்திருந்ததைகினைத்து அநதஒருபழத்தை இரண்டுமனைவிகளுக்கும் கொடுத்தான். அநதபெண்ணரசிகள் அம்முனிவரிடத்தினள்ள கௌரவத்தினாலும் தங்களகாலவித்தியாஸத்தினாலும் அநதமாங்கனியை இரண்டுபாகங்களாகச்செய்து புஜித்தனா. ரிஷியின்சொல் தவறாதாகையாலும் அநதக்காரியம் அவசியம் நேரிடவேண்டியதாயிருந்ததனாலும் கனியுண்டதேகாரணமாக அவவிருவருக்கும் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. அவ்விருவரையும்கண்ட அவ்வாசன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ள தாமாராஜாவே! அதன்பிறகு கிரமமாகப் பிரஸவகாலநேரந்தபோது இரண்டுஸ்திரீகளும் ஒருதேகத்தின் இரண்டுகண்டங்களைப் பெற்றனர் ஒருகண், ஒருகை, ஒருகால், அரைவயிறு, அரைமுகம், அரைபபிருஷ்டமாகவிருந்த இரண்டுதேககண்டங்களைக்கண்டு மிகநடுங்கினர். ஸதேஹாதரிகளான அவ்விரண்டுபெண்களும் பயந்து ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனைசெய்து உயிருள்ள இரண்டுதேகபாகங்களையும் மிகத்துயரத்தோடு விட்டுவிட்ட

ட்னர். அவர்களின் தாதிமார்களிருவரும் அவ்விரண்டு துண்டங்களை யும் நன்றாகமுடி அரதப்புரத்தின்வாயிலிலிருந்து வெளியேகொண்டு போய் எறிந்துவிட்டுவந்தனர். அந்தத்தாதிகள் வெண்பட்டுக்களி னுல்முடப்பட்ட அவ்விரண்டினையும் யார்க்குரென்றியாமல் நாற்சந்தி யில்போட்டுவிட்டு உடனே மறுபடியும் அரதப்புரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து அவ்விரண்டு அரசிகளுக்கும் தனித்தனியே தெரிவித்தனர். புருஷச்சேஷ்டரே! அப்போது மாமஸத்தையும் ரக்தத்தையும்புஜிப பவளான ஜரையென்னும் ராக்ஷஸி நாற்சந்தியில்போடப்பட்ட அவ் விரண்டுகண்டங்களையும் எடுத்தாள். எடுப்பதற்கு எளிதாயிருக்கும் படிசெய்யக்கருதின அவ்வரக்கி விதியின்வன்மையினால் மதிக்காடுக் கப்பெற்று இரண்டுகண்டங்களுடைய கூட்டினான். புருஷச்சேஷ்டரே! அவ்விருதுண்டங்களும் கூட்டப்படவென ஒருருவமுள்ளவீரனாகிய ஒரு ராஜகுமாரன் உண்டானான். ராஜாவே! உடனே ஆசசரியத்தி னால் கண்மலர்ந்த அவ்வரக்கி வஜ்ராயுதத்தின் வயிரத்தினுற்செய்யப பட்டவன்போன்ற அரதக்குழந்தையை எடுக்கமுடியாமற்போனான். அந்தக்குமாரன் சிவந்த உள்ளங்கைகளோடுகூடிய கரத்தைபபிடியாகப் பிடித்து வாயில்வைத்துக்கொண்டு மிகுந்த கோபத்துடன் நீருண்ட மேகம் கீர்ஜிப்பதுபோற் கூவினான். புருஷஸிம்மமே! வீரரே! அந் தச்சபத்தினால் அந்தப்புரத்துஜனங்கள் பரபரப்படைந்து ராஜா வுடன்கூட விரைவாகவெளிப்பட்டனர். பாலநிரம்பின கொங்கைகளை யுடையவரும் புத்ரலாபத்தில் எண்ணமவிட்டுத் துயரமுற்றவருமான அவ்விரண்டிங்ங்கையர்களும் விரைவாகவே வந்தனர். அவ்விரண்டு துண்டங்களும் அவ்வாறுசோந்ததையும் அரசன சந்ததியில்நிரூப முற்றவனாயிருத்தலையும் அரதக்குழந்தை மிக்கபலமுள்ளதாயிருப்ப தையும்கண்டு, அரசகி, ‘இரதராஜாவின்தேசத்தில வஸிகளும் நான் புத்திரனைவிரும்பினவனும் மஹாத்ராவும் தர்மிஷ்டனுமான இவ்வரச னதுபுத்ரனான இந்தக்குழந்தையைக் கொல்லத்தகாது’ என்றுநினைத் தான். அவள் மானிடரூபமெடுத்து ‘மேகம ஸூர்யனைவஹிப்பது போல அரதக் குழந்தையெடுத்ததுகொண்டு அரசனைநோக்கி, “பிருஹத்ரதனே! உனக்கு இரதபுத்திரனைக் கொடுக்கிறேன். வாங் கிக்கொள். பிராமணசேஷ்டருடைய கட்டளையினால் உன்னிருமனை விகளுக்கும் பிறந்து தாதிமார்களால்வறியப்பட்ட இந்தக்குமாரன் என்னுள்காப்பாற்றப்பட்டான்”’ என்றுசொன்னாள். பரதச்சேஷ்ட ரான தர்மராஜாவே! உடனே காரிராஜன்பெண்களாகிய அப்பெண் ணரசிகள் அந்தக்குழந்தையை விரைவாகவாங்கிக்கொண்டு முலைப்

பால்பெருக்கினால் நனைத்தார்கள். பிறகு அதையெல்லாம்கண்டு மகிழ்வுற்ற அவ்வரசன் பொன்னிறமுள்ளவனும் ராக்ஷஸத்தன்மையில்லாதவனுமான அவ்வரக்கியைப்பார்த்து, “தாமரைமலரின் உட்காய்போன்ற நிறமுள்ளவனே” எனக்குப் புத்தானம்செய்தரீ யாவன்? மங்களரூபியே! நீசொல்லாமற்போனாலும் சரி; தேவதையென்று எனக்குத் தோன்றுகிறாய்” என்றுசொன்னான்.

பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த ர ப ர் வ ம். (தோடர்க்சி.)

(ஐரையேனும்ராக்ஷஸி பிருஹதாராஜாவுகீர்த்தன்வரலாற்றைக்கூறப் பிள்ளைகீர்த்தன் பேரிடும்படி சொல்லிப்போனதும், அரசன் அவ்வாறேசெய்ததும்).

ராக்ஷஸி, “அரசர்க்கரசே’ உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நான் ஐரையென்னப்பட்ட ராக்ஷஸி; நினைத்தருபமெடுப்பவன்; உன் அரண்மனையில்பூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாகவனித்தேன். முன்னர் பிரம்மதேவரால் கிருஹதேவியென்னும் பெயரோடு படைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸியாகிய நான் மனிதர்களின்வீடுகள்தோறும் எப்போதுமிருக்கிறேன். அஸுரர்களையழிப்பதற்காக உயர்ந்த அழகுடன் நான் (வீடுகளில்) வைக்கப்படுகிறேன். யௌவனப்பிராயத்திலிருப்பவளும் புத்ரவதியுமாக என்னை எவன் பக்தியுடன்சுவரில் எழுதிவைப்போன அவன் வீடு தழைத்துவிளங்கும்; இதற்குமாறாயிருந்தால் கெடும். பிரபுவே! உன்வீட்டில் அனைகபுத்தர்களால் சூழப்பட்டவளாகச் சுவர்களிலெழுதப்பட்டுக் கந்தங்கள் புஷ்பங்கள் தூபம் பக்ஷணம் போஜனமுதலியவற்றினால் எப்போதும் நன்றாகபூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். தர்மஷ்டனானராஜாவே! இதற்குப் பிரதிபுபகாரம்செய்வதற்காக எப்போதும் நினைத்துகொண்டிருக்கிறநான் உன்புத்திரனுடைய இவ்விரண்டுகண்டங்களையும்கண்டேன். மஹாராஜாவே! என்னால்கூட்டப்பட்ட இவ்விரண்டுகண்டங்களும் தெய்வச்செயலினாலும் உனதுபாக்கியத்தினாலும் ஒருசுமாரானுயின. இந்தளவுஷ்டத்தில் நான் ஒருவ்யாஜமாத்திரமே. நான் மேருமலைநயபும்பின்னத்திறமையுள்ளவன். உன்குழந்தையைத்தின்பது எவ்வளவு. உன்வீட்டிற்குச்செய்தபூஜையினால் ஸந்தோஷமடைந்தநான் உனக்குப் புத்திரனைத்திரும்பக்கொடுத்தேன். இவன் இவ்வுலகத்தில் என்பேரினால்புகழ்பெற்றிருக்கப்போகிறான்”

என்றுமறுமொழிசொன்னான். தர்மராஜாவே! இவ்வாறுசொன்ன பின் அவ்வரசுக்கு அங்கேயே அந்தர்த்தானமானான். அவ்வரசன் அந்தக்குமாரனையெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குச்சென்றான். அவ்வரசன் அப்போதே அந்தக்குழந்தைக்குச்செய்யவேண்டிய ஜாதகர்மம் முதலியவற்றைச்செய்தான். அந்தராக்கூஷிக்கு மகததேசமெங்கும் மஹோத்ஸவம்செய்யும்படி கட்டளையிட்டான். பிரம்மதேவருக்குச் சமானமான ப்ருஹத்ரதன், “இந்தக்குழந்தை ஜரையென்னும்அரக்கியினால் சேர்க்கப்பட்டதனால் ஜராஸநதனென்றுவழங்கப்பட்டும்” என்று அந்தப்புத்திரனுக்கு நாமகரணஞ்செய்தான். மகததேசாதிபதியின் அந்தக்குமாரன் நெய்யினால்ஆகுதிசெய்யப்பட்ட அக்னியைப் போல வளர்ச்சியும் பலமும் சிறந்தசக்தியுமுள்ளவனாகவளர்ந்தான். ராஜாவே! தாமரைமலாபோன்றகண்களையுடைய அந்தக்குமாரன் இவ்வாறு தாய்தந்தையர்களுக்கு ஆனந்தத்தைதருத்துகொண்டு வளர் பிறைச்சந்திரன்போல “விருத்தியடைந்து வெருகாலததிற்குப்பின் யௌவனமடைந்தான்

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த ர ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(சண்டகௌசிகமுனிவர் ஜராஸந்தனுக்கு வரங்கொடுத்ததையனுஸரித்து இதுவரையில்அவனைக்கொல்லவில்லையென்றுகருஷ்ணன்சொல்லியது.)

சிலகாலத்திற்குப்பிறகு சிறந்தவமுள்ள பகவானாகிய சண்டகௌசிகமுனிவர் (ஒருமுறை) மகததேசத்திற்குவந்தார். அவர்வாவினால் ஸந்தோஷமடைந்தபி்ருஹத்ரதராஜன் அமைச்சரோடும் கட்டியங்கூறுபவரோடும் மனைவிகளோடும் புத்திரனெடுங்கூடப் புறப்பட்டான். பாரதரே! அவ்வரசன் அரக்கியபாதியாசமணியங்கள்கொடுத்து அந்தமுனிவரைபூஜித்து ராஜ்யத்தையும் புத்திரனையும் அவருக்குஒப்புவித்தான். ராஜாவே! பகவானானஅந்தரிஷி அரசன்செய்த அந்தப்பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு உள்ளமாகிந்து பி்ருஹத்ரதராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லலானான்.

“ஓ! ராஜாவே! எனக்கு ஞானக்கண்ணினால் இஃதெல்லாமுன்னமேதெரியும். அரசர்ச்சரசனே! இந்தப்புத்திரன் எப்படிப்பட்டவனாவானென்பதைக்கேள். இவனுடைய அழகும்தேவியமும் தேகபலமும் ஸ்திரமானவை. உனது இந்தப்புத்திரன் எல்லாச்சிறப்பு

களும்சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவன் முன்சொல்லியவற்றையெல்லாம் அடைவன். பறக்கும்கருடனுடைய கதியை, மற்றப்பறவைகள் எவ்வாறு அனுஸரிக்கமாட்டாவோ அவ்வாறே சிறந்தசக்தியுள்ள இவனுடையசெய்கையை மற்றஅரசர்கள் அனுஸரிக்கமாட்டார்கள். இவனுக்கு எவ்விதோதிகளோ அவர்கள் நாசமடைவார்கள். ராஜாவே' நதிப்ரவாஹங்கள் எப்படிமலைக்குத்திங்குசெய்யமாட்டாவோ அப்படியே தேவாகளாலனிக்கப்பட்ட அஸ்திரங்கள் கூட இவனுக்குத்திங்குசெய்யமாட்டா. பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற அரசர்கள்எல்லாருக்கும்மேல இவன்பிரகாசிப்பான். ஸூர்யன் மற்றக்கிரகநக்சத்திரமுதலியவற்றின் ஒளியைவாங்குவதுபோல மற்றெல்லா அரசர்களுடையசக்தியையும் இவன்வாங்கிக்கொள்வான். சேனைகளும்வாஹனங்களும்நிரமப்பெற்ற அரசர்களும் இவனைச் சந்தித்தபின் தீயைககிடினவிடடிநபூச்சிகளபோல நாசமடைவார்கள். வருஷாகாலத்தில் தண்ணீர்ப்பெருக்குமிருந்தநதிகளைக், கடல் இழுத்துக்கொள்வதுபோல இவன் எல்லா அரசர்களுடையபவங்களுையும் சேர்த்தெடுத்தாகொள்வான். செல்வமுள்ளதும் எல்லாப்பயிர்களும்நிரம்பினதும் கேஷமமுள்ளதுமாகிய சிறந்தபூமியையும் நான்கு வருணங்களையும் நன்றாகக்காப்பாற்றப்போகிறான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆததுமாவைப்போன்ற பிராணவாயுக்குப் பிராணிகள் வசப்பட்டிருப்பதுபோல இவன்கட்டளைககு எல்லா அரசர்களும் வசப்பட்டிருப்பர். எல்லாலோகங்களுக்கும்மேற்பட்ட பலசாலியான இந்த மகதராஜன், திரிபுரஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் பாபத்தைப்போக்குகிறவரும் மஹாதேவருமான சிவபெருமானைப்பிரத்தியக்ஷத்திற்காண்பான்” என்றார்.

சத்துருக்களையழிப்பவானதர்மராஜாவே' அமுமுனிவர் இவ்வாறுபேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே தாஸொந்தக்காரியத்தை (தவத்தை) நினைத்துப் பிருஹத்தராஜாவுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டார். பிறகு பிருஹத்தன் பந்துக்களாலும் சினேகிதர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகி ஜராஸநதனுக்கு நகாப்ரவேசஞ்செய்துவித்துப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து மிகுந்தஸந்தோஷத்தையடைந்தான். ஜராஸநதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தானவுடனே பிருஹத்தராஜா இரண்டுமனைவினாலும்பின்தொடரப்பெற்றுத் தபோவனஞ்சென்றான். பாரதே! தன்தாய்பார்களுடன் கூடத் தகபபுன் வனத்திலிருக்கையில் ஜராஸநதன் தன்பராக்ரமத்தினால் அரசர்களை வசப்படுத்தினான். பிறகு வெறுகாலத்திற்குப்பின் தபோவனத்திலிருந்த பிருஹத்தராஜன்

'பாரியைகளுடன் கூடத் தவஞ்செய்து ஸ்வர்க்கமடைந்தான். ராஜா வானஜராஸந்தனும் சண்டகௌசிகர்கொடுத்த வரங்களையெல்லாம் அவர்சொன்னவாறேபெற்று ராஜ்யபரிபாலனமுஞ்செய்தான். நான் மூன்னே கம்ஸனையும் ஹம்ஸடிம்பகர்களையும் 'வதஞ்செய்தபோது ஜராஸந்தனுடையபெண்கள் தம்தந்தையினருகிறசென்று அழுது கொண்டிருந்தனா. பாரதரே! அப்போது அவனுக்கு என்னுடன் நீங்காதவிரோதமண்டாயிற்று. பாரதரே! அந்தபலவானானஜராஸந்தன் கதாயுதத்தைத் தொண்ணூற்றொன்பது சுற்றுக்கள் சுற்றிக் கிரிவ்ராஜத்திலிருந்துஎறிந்தான். நான் மதுரையிலிருக்கையில் யாவரும்விபக்கத்தக்க ஜராஸந்தனுடைய அந்தச்சிறுதகதாயுதம் தொண்ணூற்றொன்பதுயோஜனே தூரத்திலுந்துவிழுந்தது. அப்போது மதுராபுரத்துஜனங்கள் அந்தக்கதாயுதத்தைநன்றாகப்பார்த்து எனக்குத் தெரிவித்தனர். மதுரையின் ஸமீபத்திலுள்ள அந்தஇடத்துக்கு, ¹ கதாவுஸான்ம் என்றுபெயர்வழங்குகிறது. அஸ்தாங்களினுல்மரண மிவ்லா தவர்களும் புத்திமான்களிறசிறந்தவர்களும் ராஜரீதிசாஸ்திரத்தில் தோந்தவர்களுமான ஹம்ஸடிம்பகர்கள் அவனுக்குமந்திரிகளாயிருந்தனர். அந்தமஹாபலசாலிகளிருவரையுமபற்றி முன்னமே உமக்குச்சொல்லியிருக்கிறேன். ஜராஸந்தனும் ஹம்ஸடிம்பகர்களுமாகிய அம்மூவர்களும் மூன்றுஉலகங்களுக்கும் போதுமானவர்களென்பது என் அபிப்பிராயம். வீரரானமஹாராஜாவே! பலசாலிகளான குகூர்களும் அந்தகர்களும் வ்ருஷ்ணிகளும் இவ்வாறு ரிஷியின்வரதானத் தைமாற்றத்தகாதென்பதாகிய நீதிகாரணமாகத்தான் மூன்னே ஜராஸந்தனைவிட்டுவிட்டனர்.

மந்தீரபர்வம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

ஜ ரா ஸ ந் த வ த ப ர் வ ம்.

— ❦ —

(கிருஷ்ணனும், பீமார்ஜுனர்களும் தர்மராஜாவினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸநாதகபுரிமாமண வேஷம்பூண்டு மகதராஜநானிக்குச்சென்று.)

ஹம்ஸடிபகர்களிருவரும் விழுந்துபோயினர். கம்ஸனும் அவன் கூட்டத்தாருடன் கொல்லப்பட்டான். ஜராஸந்தனைக்கொல்லதற்கு

¹ கதாயுதத்தின்முடிவு.

இதுதருணம்நேர்ந்திருக்கிறது. தேவாஸூரர்கள்யாவரும்சேர்ந்தாலும் அவனை யுத்தத்திலெல்லமுடியாது. தேகபலத்தைப்பற்றியயுத்தத்தினுலேதான் அவனைஜயிசெகவேண்டுமென்றுநினைக்கிறோம். என்னிடத்தில் உபாயமிருக்கிறது. பீமனிடத்தில்பலமிருக்கிறது. எங்குளிருவரையும்காப்பவனாக அர்ஜுனனிருக்கிறான். நாங்களமுவரும் மூன்றுஅக்னிகன்யாகத்தை முடிப்பதுபோல ஜராஸநதனைமுடித்து விடுவோம். ஸஹாயமில்லாதஸமயத்தில் எங்களமுவராலும் பிடிக்கப்பட்டஅவ்வரசன் ஒருவனோடாயினும் யுத்தஞ்செய்வானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவமானநதாங்காமையாலும் ஜயிக்கும் ஆசையினாலும் கைவன்மையினாலும் கர்வித்து எங்களில் பீமஸேனனோடு அவசியம் யுத்தத்துக்குவருவானென்று நிச்சயம். விருத்தியடைந்த உலகங்களையழிப்பதற்கு யமனெப்படியோ அப்படியே அவனையழிப்பதற்குச் சிறந்தகைகளையுடையவனுமஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன் போதுமானவன். பீமனுடையபலமும் உமக்குத்தெரிந்தது என்னிடத்தில் உமக்கு நம்பிக்கையுமிருக்குமாயின் உடனே பீமஸேனனையும் அர்ஜுனனையும் என்னிடம் அடைக்கலமாகஒப்புவிடும்” என்றார். இவ்வாறு பகவானுலசொல்லப்பட்ட யுதிஷ்டிரர், பீமாந்ஜுனர்கள் முகமலர்ச்சியோடிருக்கக்கண்டு கிருஷ்ணபகவானுக்கு 'மஹிமொழி கூறலானார்.

“அச்சுதரே! அச்சுதரே! பகைவரையழிப்பவரே! நீர் இவ்வாறு சொல்லாதீர்; சொல்லாதீர். பாண்டவர்களுக்கு நீர்தாம் நாதர். உம்மையே! நாங்கள் அடுத்திருக்கிறோம். கோவிந்தா! நீர்சொல்லுகிறபடியே எல்லாம் பொருத்தமுள்ளது. கிருஷ்ண! எவர்களுக்கு லக்ஷ்மி முகங்கொடாமலிருப்பனோ அவர்களுக்கு நீர்முன்னிற்பதில்லை. எவர்களுக்கு லக்ஷ்மிமுகங்கொடுப்பானோ அவர்களுக்கே நீர்முன்னிற்பவர். உமது கட்டளைப்படியிருக்கும் எனக்கு ஜராஸந்தவதமும் அவனிடத்திலிருந்து அரசர்களைவிடுவிப்பதும் ராஜஸூயயாகத்தைமுடிப்பதும் நடந்தவைபோலவேஆயின. ஜகத்துக்கு நாதரே, புருஷோத்தமரே! எவ்வகையில் இந்தக்காரியம் சீக்கிரமாகக்கூடிவருமோ அவ்வகையை ஜாக்ரதையாகச்செய்வீர். நான் உங்கள்மூவரையும்விட்டுத் தர்மமாத்மகாமிங்கனையிழந்த ரோகியைப்போலத் துக்கத்துடன் ஜீவிகககருதேன். அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனை விட்டிரான். கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனைவிட்டிரார். இவ்விரண்டு கிருஷ்ணர்களாலும் ஜயிக்கப்பட்டதகாதவன் உலகத்திலெல்லையென்று நான்நினைக்கிறேன். வீரரே! பலவான்களிற்சிறந்தவனும் ஜயலக்ஷ்மி

‘பொருந்தினவனும் பெரும்புகழ்பெற்றவனுமாகிய இந்தவ்ருகோதான் உங்களிருவருடனுமசேர்ந்து எதைத்தான்செய்யான். பெருஞ்சேனையும் நன்றாக நடத்தப்பட்டுத்தானே சிறந்தகாரியத்தைச்செய்யும்; ஸேனை கண்ணில்லாததென்றும் அறிவில்லாததென்றும் தெரிந்தவர்களால் நடத்தப்படவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்களன்றோ! புத்தியிற்சிறந்தவர்கள் எங்கே பள்ளமிருக்கிறதோ அங்கேயன்றோ ஜலத்தைப்போக்குகின்றனர். எவ்விடத்தில் துவாரமிருக்கின்றதோ அந்த வழியாகவும் ஜலத்தைப்போக்குகின்றனர். ஆகலால், ராஜ்யதந்திரங்களின்முறையை நடத்தாததெரிந்தவரென்று உலகத்தில் பெயர்பெற்ற புருஷனாகிய கோவிந்தனை(உம்மை)ச்சார்ந்து நாம காரியத்தை ஸாதிக் கமுயல்வோம் கிருஷ்ணா! காரியங்கள்செய்யும்போது எடுத்தகாரியத்தின் பயனைப்பெறுவதற்காகச் செய்கையோடும் உபாயத்தோடுங் கூடிய புத்திபலத்தையும் யுக்திபலத்தையும் இவ்வாறு முன்னிட்டுக் கொள்ளவேண்டும். யாதவசமீரஷ்டரே! இவ்வாறுகவே செய்யத் தக்க காரியங்களைல்லாவற்றையும் முடிபபதற்கு அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனையனுஸரித்தும் பீமன் அர்ஜுனனையனுஸரித்தும் இருக்கக்கடவர். ‘நீதியும் ஜயிககிறசக்தியும் தேகவன்மையும்சேர்ந்தால் தானே ‘யுத்தத்தில் பயனைத்தரும்’ என்றா. பெருஞ்சக்தியுள்ள வர்களான கிருஷ்ணாஜுன பீமர்களாகிய பிரதாக்கள் அனைவரும் தர்புத்தரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபிறகு ஜராஸநனைநோக்கிப் புறப்பட்டனர் கிருஷ்ணபீமாஜுனர்கள் உயர்ந்த பிரம்மதேஜஸுள்ள ஸ்நாதகப்பிராமணர்களின் உடைகளையுடுத்துத் தவவேஷந தரித்து நண்பர்களின்இன்சொற்களினால் ஆசாவதிக்கப்பெற்றவர்களாய்ப் புறப்பட்டனர். தங்கள்குலத்தோரான கூத்ததிரியாகளடைந் திருக்கிற துயரத்தைப்பற்றிய கோபத்தினால் கொதிப்புற்றவர்களும் ஸுடிர்யன் சந்திரன் அக்னீ இமமூவரைப்போலச் சிறந்தசக்தியுள்ள வர்களுமாகிய அவர்களின்தேகங்கள் அப்போது ஸுடிர்யசந்திராக கினிகள்போல ஜ்வலித்தன. யுத்தத்தில்தோல்வியடையாத கிருஷ்ணாஜுனர்கள் பீமனைமுன்னிட்டுக்கொண்டு ஒருகாரியத்தில் முயல்வதைக்கண்டு ‘ஜராஸநன் கொல்லப்பட்டதாகவே தர்மராஜாநினைத்தார். அவ்விரண்டுமஹாதமாகசீரும் எல்லாக்காரியங்களையும்நடத்து

1 பிரம்மசாரிவிரதம் முடித்துக் குருவினால் விடைகொடுக்கப்பெற்ற பிறகும் கிருஹஸ்தாசிரமம் எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்னும் ஸநாதகர்ஆவார். அவர்களுக்கு ராஜாவுக்குமேற்பட்ட மரியாதையையும்படி தர்மசாஸ்திரம் விதிக்கிறது.

கிறவரும் தர்மார்த்தகாமங்களையும் உலகங்களையும் பிரவிர்த்திக்கச் செய்பவருமான ஈசுவரர்களன்றோ? ஆந்தக்கிருஷ்ணர்ஜுனபீமர்கள் புறப்பட்டுக் குருகேஷத்திரத்திலிருந்து குருஜாங்கலமென்னும் இடத்தின்வழியால் அழகான பத்மஸரஸுக்குச்சென்று காலகூடமலையை யும் ஏகபர்வதத்திலுள்ள கண்டகிருதியையும் மஹாசோணமென்னும்நதத்தையும் ஸதாரீரையென்னுமநதியையும் முறையேதாண்டிச் சென்றனர். அழகான ஸரபூநதியைத்தாண்டிக் கோஸலதேசத்தின் கீழ்ப்பாகங்களைக்கண்டு அவற்றைத்தாண்டி மிதிலைக்குச்சென்றனர். மாலை, சர்மண்வதி, கங்கை, சோணமென்னும் ஆறுகளையும்தாண்டி அம்மூவரும் கிழக்குநோக்கிச்சென்றனர். தோலவியடையாதவர்களாகிய அவர்கள் தாப்பைகளையும் மரவுரிகளையும் தரித்துக்கொண்டு ஜராஸநதனிடமசென்றனர். அவர்கள் இடத்துக்கிடம்¹ கோதனங்கள்நிரம்பியிருப்பதும் நீர்வளமுள்ள தும் அழகியமரங்களுள்ள துமான கோரதமென்னும் மலையைச்சேர்ந்து மகததேசத்து ராஜதானியைக் கண்டனர்

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

— ❦ —

(கிருஷ்ணபீமர்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தன்விட்டுக்குத் சென்று அவன்டம்பேசியது.)

அப்போது கிருஷ்ணன்¹ ஆர்ஜுனனுக்குச்சொல்லுகிறார். “ஆர்ஜுனா! இந்தமகததேசத்தின்பெரியநகரம் பசுக்கள்நிரம்பவுள்ள தும் எப்போதுமநீர்வளமுள்ள தும் அழகானவீடுகள்நிரம்பின தும் ரோகவக்ளிலலாத துமாய் விளங்குகிறது தினோகளின் துனிகள் புஷ்பங்களினாலமறைக்கப்பட்டு இனியமணமுள்ளவையும் மனததைக்கவருகின்றவையும் யௌவனபிராயத்திலிருப்பவா விருமபத்தக்கவையுமான லோததிரமென்னுமமரகூடுகளினால் மறைக்கப்பட்டனவும் உயர்ந்தகொடுமுடிகளும்குளிரந்தமரங்களுமுள்ளனவுமான விளையாட்டிற்குரியவிபுலமலை, வாராகமலை, விருஷபமலை, ரிஷிமலை, சைத்யகம என்னும் இவ்வைந்து அழகியமலைகள் ஒன்றுசேர்ந்து கிரிவ்ரஜமென்னும்ஊரைக்காப்பவைபோலிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் மஹாத்மாவும் கடுந்தவமுள்ளவரும் பீம்புலன்களையும்மிகவும் அடக்கியவரும்

• கோதமகோத்திரத்திற் பிறந்தவருமான ¹திர்க்கதமஸ்என்னும் ரிஷி உசிரான்புத்திரியும் மகதராஜன்மனைவியுமான ஸுதேஷ்ணையினிடமும் அவள்தாஸியினிடமும் கக்ஷீவான்முதலியபுத்திரர்களை உண்டு பண்ணினார். அந்தமுனிவர் 'அந்தஸ்ரோஹத்தினால் அந்தக்கிருஹத்திலிருந்துகொண்டு மகதராஜர்களின்வம்சத்தைவிருத்திசெய்தது அந்த ராஜாக்களுக்கு அவர்செய்யும்அருள்தான். அர்ஜுனா' முற்காலத்தில் மிகச்சிறந்தபலசாலிகளாயிருந்த அங்கர்வங்கர்முதலியராஜாக்களும் கௌதமராகியதிர்க்கதமஸ் இருக்குமிடத்துக்குவந்து மகிழ்ந்திருந்தனர். பார்த்தனே! கௌதமருடையகிருஹத்துக்குஅருகில் உண்டாயிருக்கும், அரசமரங்களும் லோததிரமரங்களும் செழுமையாகவும் அழகாகவும்வரிசையாகவுழிருக்கின்ற இருதக்காடுகளைப்பார். சத்துருக்களுக்குத் தாபமுண்டுபுண்ணுபவர்களாகிய அர்ப்புதன் சக்ரவாபிஎன்னும் இரண்டு ²நாகர்கள் இங்கிருக்கின்றனர். ஸ்வஸ்திகன் மணிராகன் இவ்விரண்டுநாகர்களுடைய சிறந்தகிருஹங்களும் இங்கிருக்கின்றன. மேகங்கள் மகததேசத்தைவிட்டுப்போகாமலிருக்கும்படி மனுவேசெய்திருக்கிறார். கௌசிகன் மணிமான்என்னும் நாகர்களிருவரும் ³அனுக்ரஹஞ்செய்திருக்கின்றனர். ⁴பாண்டரம், விபுலம், வகராகம், சைத்யகம், மாதங்கம்என்னும் இவ்வைந்துசிறந்த பர்வதங்களிலும் ஸகலஸித்தர்களின்கிருஹங்களும் மஹாத்மாக்களானஸந்யாஸிகள் ரிஷிகள் இவர்களின் ஆசிரமங்களும் விருஷபன், தமாலன், மஹாவீர்யன்என்னும் நாகர்களுடையகிருஹங்களும் கந்தர்வர்கள் ராக்ஷஸர்களின்வீடுகளும் இருக்கின்றன. கக்ஷீவானென்னும்முனியின்தவப்பெருமையினால் ⁵தீபோதங்கள்என்றுபெயர்பெற்ற புண்ணிரித்தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் ஸித்ததீர்த்தங்களெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. மணிமானென்னும் நாகனைக் கண்டபாத்திரத்தினால்லயே மனிதன்சேஷமததையும் ஸுகததையும் அடைவான். இப்படி நாற்புறங்களிலும் வெல்லமுடியாத அழகியரகரத்தையடைந்துதான் ஜராஸந்தன் ஒப்பற்றகாரியஸித்தியைநினைக்கிறான். நாம் இப்போது ஸமீபத்தில்தீபோய் அவன்கர்வத்தைப்போக்கி விடுவோம்" என்றுசொன்னார்.

¹ இக்கதையின் விரிவை ஆதிபர்வம் 418-ம் பக்கத்தில்காண்க.

² நாகர்கள்புருஷருபியாயிருப்பவர்கள்.

³ காப்பாற்றுகின்றனர்.

⁴ விருஷபமலை ரிஷிமலை என்றவை பாண்டரம் மாதங்கம்என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ⁵ தவத்தைக்கொடுப்பவை.

இவ்வாறு கிருஷ்ணன்சொன்னபிறகு, கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்¹ களுமாகிய பெருஞ்சக்தியுள்ள பிராதாககளைவரும் ஜராஸந்தனு² டையநகரத்துக்குச் சென்றனர். மகிழ்ச்சியும் செல்வமுமுள்ள ஜனங் கள்நிரம்பினதும் நல்லுருணத்தாருமநிறைந்திருப்பதும் உத்ஸவச் சிறப்புக்களுள்ளதும் வெல்லமுடியாததுமான கிரிவ்ரஜத்தைச்சேர்ந் தனர். அப்போது அநநகரத்தின்வாயிலவழியேசெல்லாமல் பிருஹத் ரதன்வமசத்தாராலும் நகரத்துஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்படுவதும் மகததேசத்திற்கு அலங்காரமாயிருப்பதுமான உயர்த்தகுன்றுகிய சைத்யகத்தின்சநதுவழியாகச் சென்றனர். அநதஇடத்திலேதான் பிருஹத்ரதராஜன், மாம்ஸத்தைத்தின்னும் விருஷபருபமாகவந்த அஸூரனைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒருமாதம்வரையில் நாதமகாக்கின்ற மூன்றுபேரிகைகளைச் செய்வித்து அவன்தோலினால் அவற்றைக்கட்டித் தன்நகரத்திலஸ்தாபித்திருந்தான். அநதபேரிகைகள் எங்கே முழங்கினவோ அங்கே தேவாகளால் மலர்மாரிபொழியப்பட்டது. அந்தக்கிருஷ்ணர்ஜூனபீமர்கள் அம்முன்றுபேரிகைகளையும் உடைத்து அநதஊருக்குமதிலாயிருக்கும் சைத்யகமலையினிடம்செல்லத் தொடங்கினர். அப்போது அவாகளைவரும் கோட்டைவரையிலேவிட்டு மகததேசத்திற்கு மிகக அலங்காரமான அநதசசைத்யகமலையினோக்கி விரைவாகநெருங்கிச்சென்றனர். ஜராஸந்தனைக்கொல்லக்கருதின அந்தவீரர்கள் வெகுதூரமாக அழியாமலிருப்பதும் மிக்கஅகலமும் உயரமுமுள்ளதும் சந்தனங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் எப்போதும் பூஜிக்கப்பட்டதும் திடமாகநிலைபெற்றிருப்பதுமாகிய அம்மலைச்சிகரத்தைப் பெரியகைகளினாலேயே அவன்தலையையுடைப்பதுபோல உடைத்துவிழ்த்தினர். அதன்பிறகு, அவர்கள் உதஸாஹத்துடன் அநநகரத்துக்குள் பிரவேசித்தனர். வேதவகனிலகரைகண்டவரான பிராமமணர்கள் அதேகாலத்தில் அபசகுனங்களைக்கண்டு ஜராஸந்தனுக்குத் தெரிவித்தனர். புரோஹிதாகன யானேமேலிருந்தராஜாவுக்குத் தீப ஹாரத்திசுமுற்றினர். பாக்காமசாலியான ஜராஸந்தராஜா அப்போது அநதத்தோஷங்களுககுச் சாந்திசெய்வதற்காகத் தீக்ஷையெடுத்துக் கொண்டு விரததையும உபவாஸதையுமடத்தினான். ஜனமே ஜயரே! ஸ்நாதகவிரமயெடுத்துக்கொண்ட கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் பீமனும் ஆயுதங்களைவிட்டுக் கைகளையே ஆயுதங்களாகக் கொண்டு ஜராஸந்தனிடம் யுத்தஞ்செய்யக்கருதினவர்களாய் (நகரத்தில்) பிரவேசித்தனர். எல்லாக்குணங்களுமுள்ளதும் வேண்டிய வெல்லம் நிரம்பினதும் விலைபெற்றதுமாயுள்ள பக்ஷணக்கடை பூக்

கடைகளின் மிகுந்த சிறப்பைக்கண்டனா. புருஷோத்தமர்களும் மஹாபலசாலிகளும் மஹாரதர்களுமான அந்தக் கிருஷ்ணர்ஜூன பீமர்கள் ராஜமார்க்கமாகப் போய்க்கொண்டே அநதவீதியிலுள்ள அந்தச்சிறப்பைக்கண்டு புஷ்பக்காரனிடமிருந்து புஷ்பமாலையையும் கடையினுள்ளிருக்கும் வர்த்தகனிடமிருந்து கர்ப்பூரச்சிமிழையும் கோஷ்டத்தையும் கனிகளையும் பலவந்தமாகவெடுத்துப் பூமாலையணிந்து வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பிரகாசமான குண்டலங்களையுந் தரித்து, இமயமலையிலுள்ளசிங்கங்கள் மாட்டுத்தொழுவத்தைப் பார்ப்பதுபோலப் புத்திமானான ஜராஸநதன்வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! யுத்தத்திலபிரகாசிப்பவர்களான அவர்களுடைய ஆச்சாமரங்களைப்போன்றவைகள் சாநதையும் அகிலையுமணிந்து அழகாக்விளங்கின. ஆணைகளைப்போன்றவர்களும் பெருமரங்களின்தண்டுகள்போல் வளநதவர்களும் அகன்றமார்புகளையுடையவர்களுமான் அவர்களைக்கண்டு பசுததேசத்தவர்கள்வியப்புற்றனர். அவர்கள், வாயிலவழியைவிட்டு வறிககுதித்து ஜராஸநதன்வீட்டிற்புகுந்தனர். புருஷசுரேஷ்டர்களான அவர்கள் ஜனங்கள்நிரமபிண மூன்றுகட்டுக்களைததாண்டி அசுசமின்றித்தாமையர்குலத்தோடுநின்னுமகர்வத்தோடு ராஜாவினிடமசென்றனர். மஹாரதர்களான அவர்கள், ‘ஓ!’ என்னுமசொல்லிஸூலேயே ராஜாவையழைத்தனர். அர்க்கியபாத்தியங்களுமும் ¹மதுபாக்கமென்னும்கிறுணவோடு ²பசுவையும்கொடுத்தது உபசரிக்கத்தகுதியுள்ளவர்களும் விசேஷமரியாதைபெற்றிருப்பவர்களுமான அவர்களை ஜராஸநதன் எதிர்கொண்டழைத்துச் சாஸ்திரப்படிபூஜித்தான். ஸமர்த்தான அவ்வரசன் அவர்களைப்பார்த்து, ‘உங்களுக்குநலவரவுஉண்டாகட்டும்’ என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! அப்போது அாஜூனனும் பீமனும் மௌனமாகஇருந்தனா. அவர்களுக்குள் சிறந்தபுத்திசாலியானகிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனைப்பார்த்து, “அரசர்க்கரசே! இவர்களிருவரும் இப்போது ஒருவிரதம்வஹித்திருப்பதனால் நடுஇரவுக்குமுன் பேசலாகாது அதன்பிறகு உன்னுடன்பேசுவார்கள்” என்றுசொன்னார். ஜராஸநதன் அவர்களைத் தன்யாகசாலையிலிருக்கச்செய்து தன் அரண்

¹ மதுபாக்கமென்பது ஜலம் ஸ்வல்பமும்; தயிர நெய் சர்க்கரைஸமனும் தேன்னல்லாவற்றிலும் அதிகமுகாச்சேர்த்துச்செய்யப்பட்டது.

² யோக்கியர்களான வேதவித்துக்கள் வந்தபோது கணறையாவது பெரியவிருஷபத்தையாவது ஆட்டுக்கிடாயையாவது மதுபாக்கத்தோடு கொடுக்கவேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பர்சொல்லுகிறார்.

மனைக்குச்சென்றான். பிறகு அர்த்தராததிரிகாலம்வந்தபோது அந்தப் பிராமமணர்களிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! யுத்தங்களில் ஐயிப்பவனான அந்த ஜராஸநதன், ஸ்ராதகர்களான பிராமமணர்கள் வந்திருப்பதாக அர்த்தராத் திரிவேளையிற்கேட்டாலும் அவர்களை யெதிர்கொண்டழைப்பதை விரதமாகவைத்திருந்தானென்பது உலகப்பிரஸித்தம். அந்த ராஜச் சேஷ்டனான ஜராஸநதன் அவர்கள் அற்புதமான வேஷத்தோடிருப்பதைக்கண்டு மரியாதைசெய்து திகைத்துநின்றான். பரதச் சேஷ்டரும் ராஜச் சேஷ்டருமான ஜனமேஜயரே! சத்துருக்களையழிப்பவரான அந்தப் புருஷச் சேஷ்டர்களுள்ளாரும் ஜராஸநதராஜாவைக்கண்டவுடன், “ராஜாவே! மங்களமுண்டாகட்டும்; கேஷமமுண்டாகட்டும்” என்று சொல்லி அவ்வரசனைப்பார்த்துத் தமமில் ஒருவரையொருவாபாடித்தும் அங்கேநின்றனர். ஜனமேஜயரே! ஜராஸநதன் அவவாறு பிராமமணவேஷத்தால் மறைந்திருக்கும் அந்தப் பாண்டவர்களையும் கிருஷ்ணனையும் பார்த்தது, “உட்காரலாம்” என்று சொன்னான். உடனே அம்முன்றுப் புருஷச் சேஷ்டர்களும் மஹாயாகத்தின் மூன்று அக்னிகளைப்போல ஒளியினால் மிகப்பிரகாசித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயரே! ஸத்தியநாதவருத்தவனான ஜராஸநதன், தகாத அலங்காரங்களைச் செய்து வேஷமெடுத்ததுக்கொண்டதனால் உருமாயிரந்த அவர்களை யிகழ்ந்து பேசலானான். “இமமானிடலோகத்தில் ஸ்ராதகவிரதம் வஹித்திருக்கும் பிராமமணர்கள் வெளிப்படையாகப் பூமாலேசுடிச் சாந்தணிந்திராரென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நீங்களயாவா? பூமாலேகையணிந்தும் கைகளில் நான் உரைந்த காய்ப்புக்களினால் கூத்திரியசக்தியின் குறிப்புக்களைத்தாங்கியு மிருக்கிறீர்கள்; பிராமமணர்களென்று சொல்லுகிறீர்கள். இவ்வுலகத்தில் இவ்வாறு வெள்ளாடையுடுத்து வெளிப்படையாகப் புஷ்பசந்தனங்களைத் தரித்திருப்பவர்கள் கூத்திரியர்கள் தாமென்று எனக்குச் செவ்வையாகத் தெரியும். நீங்களயார்? உண்மையைச் சொல்லுங்கள்; ராஜாக்களிடத்தில் உண்மைதான் மேன்மையாகும்; ராஜாபராதத்தில் அச்சமின்றிச் சைதயகமலையின் சிகரத்தை யுடைத்து வாயிலேவிட்டு வேறுவழியால் இரதவீட்டில் ஏன் துழைந்தீர்கள்? மேலும் பிராமமணருக்குச் சொல்லின்வன்மையதிகம்; உங்களுடைய இரதச் செய்கை உங்கள் வேஷத்துக்கு மாறியிருக்கிறது. இப்போது உங்களெண்ணமயாது? சொல்லுங்கள்; இவ்வாறு என்னிடம் வந்தும் சாஸ்திரப்படி நான் செய்த மரியாதையை நீங்களேன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை? என்னிடம் வந்த காரியந்தான் யாது?” என்

‘நான். அவன் இவ்வாறு சொல்ல, சிறந்த அபிப்பிராயமுள்ளவரும் பேசுவதில் ஸமர்த்தருமான கிருஷ்ணன் மதுரமும் கம்பிரீழுமான மறுமொழிகூறலானா.

“ராஜாவே! மனிதர்களுக்குப் பிரபுவே! நீ, எங்களை¹ ஸ்நாதகப் பிராமணர்களென்றே ஆறி. ராஜாவே! ஸ்நாதகவிரதமுள்ளவர்கள் பிராமணராகவும் க்ஷத்திரியராகவும் வைசியராகவும் இருக்கலாம். இவர்கள் ஒவ்வொருவருப்பாருக்கும் சிறப்பான நியமங்களும் யாவருக்கும் பொதுவான நியமங்களுமுண்டு. சிறப்பான நியமமுள்ள க்ஷத்திரியன்தான் எப்போதும் ஐசுவரியதையடைவான். புஷ்பங்கள் தரித்த வரிடத்தில் லக்ஷ்மி ஸ்திரமாயிருக்கிறாள். அதனால் நாங்கள் புஷ்பங்களைத் தரித்திருக்கிறோம். க்ஷத்திரியுன் கைவன் மையுள்ளவன்தான்; சொல்வன் மையுள்ளவனாகான். பிருஹதரதபுத்ரனே! ஆதலால், க்ஷத்திரியன் வாக்குக் கம்பிரமாயிராதென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரம்ம தேவா, தமது சக்தியை க்ஷத்திரியர்களின் கைகளிலவைத்திருக்கிறார். ராஜாவே! அதை நீ பாராகவிரும்புகிறாயின் இப்போதே பார்க்கலாம்; ஸந்தேஹமில்லை. தைரியமுள்ள புருஷர்கள் சத்துருவின் வீட்டில் வாயிலல்லாவழியாலும் மித்திரர்கள வீட்டில் நோவழியாலும் பிரவேசிக்குின்றனர். அநதத்தாமப்படி இவையெல்லாம் வழிகள்தாம். நாங்கள் காரியத்தோடு சத்துருவின் வீட்டிற்கு வரது அவனிடம் அதிபிபூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டோம். இஃது எங்கள் உறுதியான விரதமென்று நீயறி” என்றார்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் ஸம்பாஷணம் நடந்தபிறகு ஜராஸந்தன் யுத்தத்துக்கு ஆரம்பம்செய்தது.)

ஜராஸந்தன், “ஓ! பிராமமணர்களே! உங்களோடு நான் விரோதஞ்செய்துகொண்டது எப்பொழுதென்று எனக்கு நினைவில்லை. ஆராய்ந்து பார்த்தும உங்களுக்கு நான்திங்குசெய்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. திங்குசெய்திருந்தால் என்னைக்² குற்றமில்லாதவனாக

¹ மூலத்தில், ‘ஸ்நாதகப்பிராம்மணர்களுயும் எங்களுயும் நீபகுத்தறி’ என்ற கருத்தும் அடங்கியிருக்கிறது.

² ஆசீர்வாதம் செய்ததனால் குற்றமில்லாதவனாக நினைத்ததாகிறது.

நீங்கள்நினைப்பதெவ்வாறு? ¹சத்துருவென்றே சொல்லுங்கள். ²இத தானே சான்றோர்ஒழுக்கம். அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும்கெட்டுப் பதலைன்றோ மனமகொதிப்பது. தாமரதெரிந்தவனும் மஹாரதனு மாயிருக்கும் ஸூதரியன் இதற்குமாறாகநடந்து குற்றமில்லாதவனிடத் தில் குற்றத்தைஏற்படுத்துவானாயின், அவன் தனதுபுண்ணியலோகங் களைக்கெடுத்துக்கொண்டு பாவகதியையடைகிறான். ஸந்தேஹமில்லை. ஒழுங்காகநடப்பவர்களுக்கு ஸூததிரியதாமரதான் மூன்றுலோகங் களிலும் சிலாக்கியமானது. தாமரதெரிந்தயாவரும் (ஸூததிரியதர்மந் தனிர) மறந்ததர்மத்தைச்சொகிப்பதில்லை அப்படியே மனவுறுதி யோடு என்ஸூததிரியதர்மத்திலிருந்துகொண்டு பிரஜைகளுக்குத்தீங் குசெய்யாமலிருக்கும் என்னைப்பற்றி நீங்கள் (பேசல்) தவறுதலாகப் பிதற்றுவதுபோலிருக்கிறது” என்றுசொல்ல, கிருஷ்ணன்சொல்ல லானார். “சிறந்தகைகளையுடையவனே! குலத்தைத்தாங்குகிறவனாகிய ஓர் ஒப்பற்றமனிதன் தன்குலத்தோரின் காரியத்தைத் தானெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடையகட்டளையினால் நாம் உன்னையெதிர் ததுவந்திருக்கிறோம். ராஜாவே! இந்தஉலகத்திலுள்ள ஸூததிரியர் களை நீபலியாக்கக்கொண்டுவந்திருக்கிறாய். அநதக்கொடியகுற்றத்தை யுண்டாக்கியபின் நீகுற்றமில்லாதவனாகநினைத்துக்கொள்வது சீப்படி? ராஜசேஷ்டனே! ராஜாவாயிருப்பவன் ஸாதுக்களானராஜாக்களைத் துன்பஞ்செய்யலாமா? நீ அநதராஜாக்களைப்பிடித்து ருத்திரபகவா னுக்குப்பலியாகக்கொடுக்க நினைத்திருக்கிறாய். பிருஹதரதபுத்திர னே! உன்னாறசெய்யப்பட்ட அநதப்பாவம் எங்களையும் சேரும். ஏனெனில், நாங்கள் தர்மத்தைச்செய்யபவாகள். தாமததைரக்ஷிப்ப தில் சக்தியுள்ளவாகள். பிருஹதரதபுத்திரனே! அதற்காக இப் போது உன்னிடமவந்திருக்கிறோம். மனிதர்களைக்கொன்று யாகம் செய்வதை ஒருகாலும் கண்டதில்லை. அவ்வாறிருக்க நீ மனிதாக னைத் தேவரானசங்கரருக்குப் பலிகொடுக்கநினைப்பதெப்படி? ஜரா ஸந்தா! பயன்படாதஅறிவுள்ள நீசெய்வதுபோல வேறெவன் ஒரே குலத்திற்பிறந்து தன்குலத்தோருக்கே பசுக்களென்றுபெயரிடுவான்? எவனெவன் எந்தஎந்தக்காலத்தில் என்னென்னகர்மத்தைச்செய்கி ருனோ அவனவன் அதனதன் பயனை அநதநதக்காலத்திலேயே அடை வான். ஆதலால், துக்கப்பட்டவரிடத்தில் பரிதாபமுள்ளநாங்கள்

¹ சத்துருவானஎன்னைக் குற்றமற்றவனாக நினைப்பதெவ்வாறு? அதைச் சொல்லுங்களென்பதுபழையஉரை.

² ஸத்தியம்சொல்வது.

‘குலத்தோர்விருத்தியின்நிமித்தமாகவே குலத்தோரைநாசஞ்செய்கிற உன்னைக்கொல்ல இங்கேவந்தோம். ராஜாவே! இவ்வுலகத்தில் கூடித் திரியர்களுக்குள் வேறுஆண்பிள்ளையிலையென்று நீநினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயே, அஃது உன்னுடைய பெரும்புத்திமாறாட்டம். ராஜாவே! தன்குலதையறிந்த உயரதமனமுள்ள எந்தகூத்திரியன் யுத்தத்தினால் நேரிடுவதும் சாகுவதமானதும் ஒப்பற்றதுமான ஸ்வர்க்கததைவிரும்பமாட்டான்? மனிதர்களிற்சிறந்தவனே! கூடித் திரியர்கள் ஸ்வர்க்கததைக்கருதியேதான் யுத்தங்களென்னுமயாகங்களில் தீக்கூசெய்துகொண்டு உலகங்களைஜயிக்கின்றனரென்பதை நீயறி. விரிவானவேதமும் ஸ்வர்க்கததிறகுக்காரணம். பெரும்புகழும் ஸ்வர்க்கததிறகுக்காரணம். தவமுழு ஸ்வர்க்கததிறகுக் காரணம். ஆனால், யுத்தத்திலமரணம் ஸ்வர்க்கததிறகுத்தவறாதகாரணம். இந்த யுத்தமரணநான் வைஜயந்தமென்னுமிந்திரனுடைய அரண்மனை. இதனுண்டான குணங்களிரம்பின தேவேந்திரன் அஸூர்களை வென்று எப்போதும் உலகங்களைக்காப்பாற்றுகிறான். உனக்குநேர்ந்திருப்பதுபோல ஸ்வர்க்கத்துக்குமாககமாய் (எவர்களோடுஇப்போது நோந்திருக்கிற) யுத்தம் மறறவனுக்குநேரிடும? ராஜாவே! மகத தேசத்துசேனைகள் மிகுதியாயிருப்பதனால் அசசேனைமிகுதியையே பலமாகநினைத்துக் காவங்கொண்டு பிறரையவமதிக்காதே. ஒவ்வொரு மனிதனிடத்தும் சக்தியிராது. ராஜாவே! உனக்குச்சரியானதும் உனக்குமேற்பட்டதுமாகிய பராக்ரமமிருக்கிறதை எதுவரையில் நீ அறியவில்லையோ அதுவரையில்தான் பராக்ரமம் உன்னுடையது. ராஜாவே! உன்பராக்ரமம் எங்களால் தாங்கக்கூடியதுதான். அதனால் உனக்குச்சொல்லுகிறேன். மகதராஜாவே! உனக்குச்சரியானவா களிடத்திலும்பட்டும் கோபத்தையும் அகங்காரத்தையும்ஒழித்துவிடு. பிள்ளைகளுடனும் அமைச்சர்களுடனும் சேனைகளுடனுஞ்சேர்ந்தது யமலோகம்போகாதே. இவ்வுலகத்தில் தம்போத்பவன், கார்த்தவீரியன், உததான், பிருஹதரதன்என்னுமிவ்வரசர்கள் தமக்குமேற்சிறந்தவரை அவமதித்துதான் சேனைகளோடு அழிந்துபோயினர். நாங்கள் உன்னை மோசமாகக் கொல்லக்கருதினவர்கள்; உண்மையில் பிராமணர்களல்லோம். நான் மீய்ப்பாறிகளுக்கும ஈசுவரான வாஸுதேவன். இவ்விரண்டுவீரபுருஷர்களும் பாண்டுபுத்திரர்கள். இவர்களுக்குமாமன்மகனுழ் உனக்குப்பகைவனுமான கிருஷ்ணனென்று

¹ மரணத்துக்கஞ்சாமல் யுத்தஞ்செய்ப்பவன் இந்திரபதத்தையும் ஜயத்தையும் அடைவானென்பது கருத்து.

என்னையறி. மகதராஜாவே! உன்னைச் சண்டைக்கழைக்கிறோம். நின்னுசண்டைசெய்; ராஜாக்களெல்லாரையுமாவதுவிடு; நீயாவது யமலோகத்திற்குசெல்” என்றுசொன்னார்.

ஜராஸநதன் இதைக்கேட்டுக் கோர்பங்கொண்டு பேசத்தொடங்கினான். “நான் கமஸனல்லேன்; பிரலம்பனல்லேன்; பாணனல்லேன்; முஷ்டிகனல்லேன்; நரகனல்லேன்; இந்தரதபனனல்லேன்; கேசிபல்லேன்; பூதனையுமல்லேன்; காலயவனனுமல்லேன்; அவர்க ளல்லரோ உன்னுல்புத்தத்தில கொலப்பட்டவர். நீ இடைக்குலத் திற்பிறந்தவன். உன்முனஜாதியைநீனை. நீ நமமிடமபயநதோடி நா டோடிமனிதனைப்போலப் பிறப்பிடமானமதுரையைவிட்டுக் கடல் திவைச்சார்ந்தாயன்றோ? கிருஷ்ண! அப்படிப்பட்ட நீ, இப்போது கார்காலமகடநதபிறகு மேகமகாஜிபபதுபோல வீணாகக்காஜிக்கிறாய். மாதவா! உன்னைக்கொன்று என்மருமகனும் உகரஸேனன்புத்ரனும் சிறநதபுத்திமானுமாகிய கமஸன்கடனை இப்போதே தீர்க்கப்போகிறேன். உன்னையும் உனக்குவேண்டினவர்களையும் கொல்வதற்காக உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய எனக்கு நெடுநாளாகவிருப்பமிருந்தது. நல்லகாலமாதலால், இருதிராதிதேவர்கள் என்ஆரம்பத்தைப் பயன்படச்செய்தனர். கோவிந்தா! இந்தபழிமேனனும் அர்ஜுனனுமாகியஇருவரும் அசக்தர்கள். நான் இவர்களை யுத்தத்தின்பிடித்து ஒருசின்கம் சிறியமிருகங்களைக் கொல்வதுபோலக் கொல்வேன்” என்றான். அநதஜராஸநதன் கோபமுண்டு காஜித்தபோது அங்கிருநத எல்லாப்பிராணிகளும் நடுங்கின. அப்போது ஸ்ரீபகவான், “ஜராஸந்தா! ஏன்காஜிக்கிறாய்? நீசொல்வதைச் செய்கையால்நடுத்து. ராஜாக்களுள் இழிவானவனே! அமைச்சர்களுடனும் புத்திரர்களுடனும் உன்னை நான் இப்போது சண்டையில் எனதுகட்டளை யைச்செய்பவர்களான இவ்விருபாண்டவாசுலால் கொல்லுவிக்கப்போகிறேன். நீ, எப்பாடுபட்டாலும் உயிரோடு உன்நகரத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டாய்” என்றுசொன்னார். அதைக்கேட்ட ஜராஸநதன், “நான், ராஜாக்களில் எவரையும் ஜயிக்காமல்கொண்டுவந்திருக்க வில்லை. என்னுல்ஜயிக்கப்படாததெதிரி யா? கிருஷ்ண! கூத்திரியன் பராக்ரமத்தினால் பிறரைஜயித்து அவர்களிஷயத்தில் தன்இஷ்டப்படி நடப்பதே அவனுக்குநியாயமானவிருத்தியென்று தெரிந்தவா சொல்லுகின்றனர் கிருஷ்ண! கூத்திரியர்க்குவிருத்ததை மறவாத நான் ராஜாக்களைத் தேவனுக்குப்பவியாகநிச்சயஞ்செய்து இப்போது பயத்தினுல்விடுவதேது? நான் ஸேனையைவகுத்துக்கொண்டு

‘எதிரிலேனையோடு யுத்தஞ்செய்வேன். ஒருவனோடொருவனாகவும் யுத்தஞ்செய்வேன். இருவர் அல்லது மூவரும் தனித்தனியேவந்தாலும் சேர்ந்துவந்தாலும் யுத்தஞ்செய்வேன்’ என்றுசொன்னான். ராஜாவானஜராஸந்தன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு பயங்கரமானசெய்கையைபுடைய கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களைோடு யுத்தஞ்செய்யக்கருதி உடனே தன்புத்திரனாகிய ஸஹதேவனென்பவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஜராஸந்தன் அந்தயுத்தம்நேர்த்தபோது பானிடலோகத்திலுள்ளமனிதரால் கௌரவிக்கப்பெற்ற ஹம்ஸன் டிபகனஎன்னும் இரண்டுபெயர்கள் உமக்குச்சொன்னேனே, அந்தப்பெயர்களுள்ள கௌசிகன் சித்ரஸேனனென்னும் இரண்டுஸௌபுதிகளையும் நினைத்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! பிரபுவும் ‘புருஷோத்தமரும மதுவென்னும்அஸுரனை ஸம்ஹரித்தவரும பலராமருக்குஇளையவரும ஸத்தியஸந்தரும ஞானவான் களிற்சிறந்தவருமான கிருஷ்ணபகவான் பலவான்களிற்சிறந்தவனும் புலிசைய்போலப் பூமியில் பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜராஸந்தராஜன் யாதவவம்சத்தரால் கொல்லப்படத்தகாதவனும் வேறொருவனுக்குப் பாகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டவனுமாயிருப்பதைநினைத்து, பிரமமதேவரின் கட்டளையைக் கௌரவிப்பதற்காகத் தாமே அவனைக்கொல்ல யததனிககவில்லை.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஜ ரா ஸ ந்த வ த ப ர் வ ம். (தொடர்க்கி.)

— ❦ —

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் த்வேஷம்வந்தகாரணத்தை ஜனமேஜயர்கேட்க, வைசம்பாயன் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயா, “வைசம்பாயனரே! கிருஷ்ணனும் ஜராஸந்தனும் மாகியஇருவருக்கும் யாதுகாரணமபற்றி ஒருவருக்கொருவர் விரோதமுண்டாயிற்று? கிருஷ்ணன், ஜராஸந்தனால் யுத்தத்தில் எவ்வாறு ஜயிக்கப்பட்டனர்? கமஸன் ஜராஸந்தனுக்கு என்னமுறையாகிறான்? கமஸன் நிமித்தமாகவன்றோ ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனுக்குப்பகையாளியானான். இவற்றையெல்லாம் எனக்குத் தெளிவாகச்சொல்லக்கடவீர்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயன் சொல்லுகிறார்.

“உக்ரஸேனனுக்குமந்திரியும் முஹாபுத்திசாலியுமான வஸுதேவரென்பவர் யாதவவம்சத்திற்பிறந்தவர். கௌரவரே! உக்ரஸேன

னுடையபுத்திரர்கள் அனேகர்களில் ஜ்யேஷ்டபுத்ரனாகம்ஸன் சிறந்தபலசாலியும் எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவனுமாயிருந்தான். மிகப்புகழ்பெற்றவளாகிய ஜராஸந்தன்புதல்வி கம்ஸனுக்குமனைவியாளுள். புத்திசாலியான ஜராஸந்தன் ராஜ்யத்தையே பரிசுமாகவாங்கிக்கொண்டு அவனைக்கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அந்தஜராஸந்தனுக்காக அந்தக்காலத்தில் உக்ரீஸைனுடையமந்திரிகள் அவன்மைந்தனாக கம்ஸனுக்கு மதுரைப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனர். அந்தக்கம்ஸன் கொடியபராக்கிரமமுடையவனாயிருந்தான். ஐசவரியத்தின்மிகுதியினால் கர்வமடைந்தும் தேகபலத்தினால்விவேகமற்றமிருந்த அந்தக்கம்ஸன் அப்போதே தந்தநதையைநிக்ரஹிதது மந்திரிகளுடன் அந்தராஜ்யத்தைஆண்டான். புத்திவீனானாகிய அந்தக்கம்ஸன் வஸுதேவரிடம் ராஜ்யகாரியத்தைக்கேட்கவுமில்லை; அவருன்சேர்ந்து அந்தராஜ்யத்தை நியாயமாகப் பரிபாலனஞ்செய்யவுமில்லை. ஆகிலும், அஸுரராஜாவான அந்தக்கம்ஸன், தேவகன்பெண்ணாகிய தேவகியை வஸுதேவருக்குப் பாரியையாக அன்புடன் விவாகஞ்செய்வித்தான். ஜனமேஜயரே! அவளை ரதத்திலேற்றி அழைத்துக்கொண்டுபோகும் போது ராஜாவானகம்ஸன், தானும் வஸுதேவருடன் ரதத்திலேறினான். அப்போது, “கம்ஸா! எந்தத்தேவகியை இப்போது விவாஹஞ்செய்வித்து நீ அழைத்துக்கொண்டுபோகிறாயோ அவளுடைய எட்டாவதுபுத்திரன் உனக்கு யமனாகப் போகிறான்” என்று ஒருதேவதூதனுடையவாக்கு ஆகாபத்திலுண்டாயிற்று. அந்தவாக்கை வஸுசேவரும்கேட்டார்; ராஜாவானகம்ஸனும் கேட்டான். மிகவும் துஷ்டபுத்தியுள்ளராஜாவான கம்ஸன் உடனே தேவாவிட்டிறங்கிக் கூரானகத்தியைஉருவிக்கொண்டு தேவகியின்தலையைதாணிக்க யத்தனித்தான். ஜனமேஜயரே! அப்போது சிறந்தபுத்தியுள்ள அந்தவஸுதேவர் சிரித்துக்கொண்டு கோபத்தினால் பரவசங்கொண்டகம்ஸனை நயமாக ஸமாதானப்படுத்தத்தொடங்கினார். “ராஜாவே! பெண்ணைக்கொல்லத்தகாதென்று தர்மசாஸ்திரங்களெல்லாம் கூறுகின்றன. குற்றமற்றவனான மெல்லியவளுமான இந்தப் பெண்ணை நிஷ்காரணமாகக் கொல்லுகிறாய். ராஜாவே! இவளிடத்தில் உனக்குண்டான பயத்தை நிரிந்ததிசெய்துகொள்ளவும் இவளையும் உன்தாமத்தையும் காப்பாற்றவும் கூடும. ராஜாவே! அக்காலத்தில் இவளுடைய எட்டாவதுகர்ப்பத்தைப் பிரஸவமடைபுடன் நீயழித்துவிடலாம். அப்படிச்செய்வதனால் உனக்குநேர்ந்த ஆபத்தை விலக்கினதாகும்” என்றார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு வஸுதேவரால்உரைக்கப்பட்ட அந்

தச்சுரஸேனபதியானகம்ஸன் அப்போது அவர்சொல்லை அங்கீகரித் தான். பிறகு தேவகிக்கு ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளகுமா ரர்கள் பிறந்தார்கள். கம்ஸன் அந்தக்குமாரர்களையெல்லாம் பிறக்கப் பிறக்கக்கொண்டுன். பிறகு ¹பலராமர் அந்தத்தேவகிக்கு ஏழாவது கர்ப்பமாக உண்டானார். ராஜாவே! ராஜாவான யமன்தனதுமாயையி னால் அந்தத்தேவகியின் ஒப்பற்றகர்ப்பதை ²இழுத்து ரோஹிணியின் வயிற்றில்வைத்தான். செவ்வையாகஇழுக்கப்பட்டதனால் அவர் ஸங் கர்ஷணரென்றும் பலத்திறந்தவராதலால் பலதேவரென்றும் சொல் லப்படுகிறார். பிறகு கண்ணன் அவளுடையஎட்டாவதுகர்ப்பமாக உண்டானார். ராஜாவானகம்ஸன் அந்தக்கர்ப்பத்தின்விஷயத்தில் அநி கமாகக் காவலைச்செய்தான். பிரஸவகாலத்தில் வஸுதேவரைத் தவ றிப்போகாமல் காவல்காப்பதற்காகக் கொடியவேலைசெய்பவனாகிய உக்ரனென்னும்மந்திரி கம்ஸனால் நியமிக்கப்பட்டான். பிறந்தமாத் திரத்தில் கண்ணனை அவர்பிதாவான வஸுதேவர்எடுத்துக்கொண்டு போய் ஒருபாதவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவன்பெண்ணை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டுவந்தார். ராஜாவானகம்ஸன் தேவதூதன் சொன்ன சொல்லைப் பொறுமலிருந்ததனால் வஸுதேவர் மஹாத்மாவானகிருஷ் ணனை இடைச்சேரியிற்கொடுத்துவிட்டார். கிருஷ்ணனும் நீருக்குள் தாமரைபோலவும் கட்டைக்குள் திப்போலவும் கம்ஸனாலறியப்படாமல் ஆயர்களிடம் ஒளிந்துவளர்ந்தார். சிறந்தகைகளையுடையவனும் பரா க்ரமத்தினாலும் பலத்தினாலும் விருத்தியடைகிறவனுமான கம்ஸன் இடையர்களுெல்லாரையும் பீடித்தான். அவனால் பீடிக்கப்பட்டகோ பாலர்களில் கம்ஸன்பயத்தினால்சில்நும கண்ணன்மேல்விருப்பத்தி னால் மற்றவரும் கூட்டங்கூட்டமாகத் தாமரைக்கண்ணனாகிய கண்ண னைச்சூழ்ந்துகொண்டனர். ஜனமேஜயராஜாவே! உக்ரஸேனனுக் கன்புள்ளவரும் மஹாபலசாலியுமான அந்தவாஸுதேவர் பலராமரை ஸஹாயமாக அடைந்து போஜராஜாவானகம்ஸனையும் அவன்ஸஹோ தரர்களையும் யுத்தத்திற்கொன்று வெற்றியடைந்து அந்தராஜ்யத்தில் உக்ரஸேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார். ராஜாவே! கண்ண னால் யுத்தத்தில் கம்ஸன்கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டவுடன் ஜராஸந் தன் கம்ஸன்மகனைச் சூரஸேனராஜ்யத்திற்கு ³அதிபதியாகச்செய்

¹ இந்தஇடத்தில் உத்தரதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது; கிருஷ்ணசாரி யர் பதிப்பின்படி மிதச்சிறந்தவரான பலராமர் என்பதுபொருள்

² பகவான் தமது யோகமாயையினால் இழுத்து ரோஹிணியின்கர்ப்பத்தி ல்வைத்தாரென்று ஸ்ரீபாகவதத்திலும் ஹரிவம்சத்திலும் சொல்லப்படுகிறது.

³ இந்தக்கதை, பாகவதம் ஹரிவம்சங்களில் இல்லை.

தான். ஜனமேஜயரே! அநதஜராஸநதன் பெரியஸேனையைக்கிளப
பிக்கிருஷ்ணனைத்தடுத்தது தன்பெண்ணின்மகனுக்குப் பட்டாபிஷே
கஞ்செய்வித்தான். சிறந்தபராக்கரமுள்ள அநதஜராஸநதன் பெருந்
சேனையைச்சேர்த்துக்கொண்டு அங்கே உக்ரஸேனையும் யாதவர்
களையும்பீடித்தான். கௌரவரே! இதுபற்றித்தான் ஜராஸநதனுக்
குக் கிருஷ்ணன்மேல் விரோதமுண்டாயிற்று. அரசர்க்கரசே! செல்
வம்நிரம்பிய அநதஜராஸநதன் தான்பிரார்த்தித்துக்கொண்டவிஷயத்
துக்காக, பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசர்களைப் பவிகொடு
த்து, தேவச்சேஷ்டரும் தோலாடையுடுத்தவரும் முக்கண்ணருமா
கிய மஹாதேவரை ஆராதிப்பதற்காகத் தன்னுலையிக்கப்பட்டஅரசர்
களைச் சிறையிலவைத்தான். 'பரதச்சேஷ்டரே! இவையெல்லாம் நடநத
வாறு உமக்குச்சொல்லப்பட்டன. " அநத ஜராஸநதராஜா பீமஸேன
னால் எவ்வாறுகொல்லப்பட்டானென்பதைக் கேளும்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(பீமனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும்நடந்த கைச்சண்டையில்
ஜராஸந்தன் சோர்ந்தது.)

பிறகு ஐம்புலன்களின் அறிவுக்கும் எட்டாதவரும் யதுவம்சத்
திலவதரித்தவரும் சிறந்தவாக்குள்ளவருமாகிய உண்ணபிரான் யுத்
தஞ்செய்ய மனதிலநிச்சயம்செய்துகொண்ட அநத ஜராஸநதனைப்
பார்த்து, " ஒ' ராஜாவே! எங்கள்மூவரில் எந்தஒருவனோடுயுத்தஞ்
செய்ய உன்மனத்தில் விருப்பமிருக்கிறது? எவன் யுத்தத்திற்கு
ஸித்தமாயிருக்கலாம்?" என்றுகேட்டார். ' இவ்வாறு அவர்சொன்ன
பின் சிறந்த பராக்கிரமமுள்ளவனும் மகத்தேசாதிபதியுமான ஜரா
ஸந்தராஜன் கிருஷ்ணனைக் கோபாலனென்றும் அர்ஜுனனைச் சிறு
வனென்றும் நினைத்து அவ்விருவரையுமவிட்டுவிட்டுப் பீமஸேனன்
உயர்ந்தகதாயுத்தத்தைத் தரித்திருப்பதையும் அவன்தேக்பலத்தையும்
கேட்டிருந்ததனால் ஸநதோஷமடைந்து அவனுடன் யுத்தத்தை
வேண்டினான். கோரோசனை பூமலைமுதலான மங்களத்திரவியங்
களையும் களைப்பைத்தீர்க்கின்றவையும் மூர்ச்சையைத்தெளிவிக்கின்
றவையுமான சிறந்தஒளஷதங்களையும் புரோகிதர்எடுத்துக்கொண்டு,
யுத்தஞ்செய்யக்கருதின ஜராஸந்தனிடம்வந்தார். புகழ்பெற்ற அந்

தப்பிராம்மணரால் மங்களகாரியங்கள் செய்யப்பெற்ற ஜராஸநதராஜன் கூத்திரியதாமத்தை நினைத்து யுத்தஸன்னாஹமசெய்தான். அநத ஜராஸந்தன் கிரீடத்தைக்கழற்றித் தலையிரைவாரிகொண்டு கரை புரளும் கடல்போலெழுந்தான். பயங்கரமான ப்ராக்ரமமுள்ளவனும சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமான ஜராஸநதன், பீமனைநோக்கி, “பீமா! உன்னுடன்கூட யுத்தமசெய்வேன். மேலானவனிடத்தில் தோற பதும் சிலாககியம்” என்றுசொன்னான். பகைவரையடக்கும் சிற நதபராக்ரமசாலியான ஜராஸநதன் இவவாறுசொல்லிப் பலாஸு ரன்இருதிரனையெதிர்த்துபோலப் பீமனைநோக்கித் தந்தான். அப போது பலவாணபீமனைன் கிருஷ்ணனுடன்கலந்து ஆலோசனை செய்து, அவரால் மங்களகாரியங்கள்செய்யப்பெற்று ஜராஸநதனோடு யுத்தஞ்செய்யச்சேர்ந்தான். அதன்பிறகு புருஷசரேஷ்டாகளாகிய அவ்விண்டுவிீராகளும் மிகுந்தஉத்ஸாஹததுடன் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதித் கைகளையே ஆயுதங்களாகக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்போது ஒருவர்க்கொருவர் முத்லிலைகையிடித் துப் பிறகுபாதவரதனஞ்செய்து தோளிறகட்டினகச்சை அசையுமபடி அடிக்கைகளினால் விலாப்புறங்களில் தட்டிக்கொண்டனர். ஜனமே ஜயரே! இந்ருகைகளாலும் பலமுறைதோளதட்டி ஒருவரையொருவர் இடித்து அங்கத்தினால் அங்கத்தைக்கட்டி மறுபடியும் தோளதட்டிச் சித்ரஹஸ்தங்கள் முதலியவற்றைச்செய்து ஒருவர்க்கொருவர் கச்சைகளுக்குள் கைகளை நுழைத்தனர். கழுத்திலும்கன்னத்திலும் நெருப்புப்பொறிபறக்க அடிப்பதனால் இடிமுழக்கத்தை யுண்டாக்கினர். கயிறிறிறைகட்டுவதுபோலக் கைகளினால்கட்டுவதாகிய பாசு பாசம்முதலிய கட்டுகளைக்கட்டிக் கால்களினால் தலையில்உதைத்து மார்பில் கையாலறைந்து இருகரங்களையும்கோததுத் தலையில் அறைவ தாகிய பூர்ணசூரபமென்னும் அடியையும் இருவரும்செய்தனர். கையி னால்கையைநெருக்கி யானைகள் போலவும் மேகங்கள் போலவும்காஜித் துக்கொண்டு, கைகளையே ஆயுதங்களாகவைத்துக்கொண்டிருவரும் கையறைவிழுமபொழுது விம்மங்களைப்போலக் கோபித்துப்பார்த்து ஒருவரையொருவர் இழுத்திழுத்து யுத்தஞ்செய்தனர். அவ்விருவரும் உடம்பினால் உடம்பைக்கசக்கியும் கைகளோடுகைகளைப்பின்னியும் வயிற்றிலும் இடுபிடுபிலும் விலாப்புறங்களிலும் ஒருவரையொருவர்

1 மிகுந்தபயிற்சியினால் வெகுவிரைவாகக் கைகளைமேலும்கீழும்சுறுக்கி லும் நீட்டல்மடக்கல் முதலியவை.

2 கரங்களே உதைத்துஎன்பதுபழையஉரை.

பிடித்தெறிந்தனா. நன்றாகப்பயின்ற அவ்விருவரும் உடம்பைச்சுருக்
கிக்கொண்டு தமதுவயிற்றிற்குககீழேயும் கழுத்திலேயும் மார்பிலே
யும் கையைப்போட்டுத்தள்ளினா. உலகத்திலுள்ள எந்நகைச்சண்
டைகள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ¹ப்ருஷ்டபங்கத்தையும் செய்த
னர். இரண்டுகைகளினாலுண்டாகும் ²ஸம்பூர்ண மூர்ச்சையையும்
பூண்குடபம், ³திருண்பீடம், ⁴பூணயோகம், ⁵முஷ்டிகம் முதலான
யுத்தங்களையும் தங்கள்ஸாமாதியத்தை ஒருவர்க்கொருவர் காண்
பிப்பதற்காக நினைத்தபடியெல்லாஞ்செய்தனர். ராஜசேஷ்டரே!
அப்போது அநகரத்திலவாஸிக்கும் பிரமமக்ஷத்திரியவைசியகுதரர்க
ளனைவரும் பெண்பிள்ளைகள்கிழவாகளுளபட ஆயிரக்கணக்காக அவா
களுடையயுத்தத்தைக்காண்பதற்கு வந்துசேர்ந்தனா. அந்தஜைக்
கூட்டங்கள்நிரம்பியிருந்ததனால் அவ்விடம் நெருக்கமாயிருந்தது. அப
போது கைகளின் அடியினாலும் பிடித்தலாலும் விடுத்தலாலும் மலையும்
இடியும்ஸந்தித்தாற்போல அவ்விருவரும்ஸந்தித்தனா. பல்வான்களி
றசிறந்தவரான அவ்விருவருட தந்தம்பலத்தினால் மிக்கஉதஸாஹமுள்
ளவாகளாய் ஒருவரையொருவாஜயிக்கக்கருதி ஒவ்வொருவரும் மற்
றொருவா இளைக்கமஸமயத்தை எதிர்பார்த்துகொண்டு, தலைகளினால்
ஆடுகளும் விருக்ஷங்களினாலாஷ்டஸர்களும காலகளினால் உயர்ந்தகுதி
ரைகளும் மூக்குக்களினால் தத்திரிப்பறவைகளும்போல (கைகளால்)
சண்டைசெய்தனர். ராஜாவே! அந்தப்போர்க்களத்தில அவ்விருண்டு
பலசாலிகளுடைய அந்தப்பயங்கரமானயுத்தம் விருத்திராஸூரனுக்
கும்இரதிரனுக்கும் நடந்தயுத்தம்போல ஜனங்கள்விலகியோடும்படி
நடந்தது. தூரத்திலதள்ளியும் ஸம்பீடத்திலிழுத்தும் பின்னோடியிழு
த்தும் சுற்றியிழுத்தும் பலவகையாகஒருவரையொருவர் இழுத்தனர்.
முழங்கால்களினால் இடித்தனர். பிறகு பெருங்காஜனையினால் ஒரு
வரையொருவர் பயமுறுத்திப் பெருமூரறைகள்விழுவதுபோன்ற
அறைகளினால் அறைந்தனர். பிறகு ஜாஸநதன் தனதுமுஷ்டியினால்

¹ முதுகைத்தரையிற் படுப்படிசெய்வதனால் உண்டாகும்அவமானம்என்
பது.

² வயிறுமுதலானஇடங்களில் கசக்குவதனுண்டாகும் மூர்ச்சைஎன்
பதுபழையஉரை.

³ நார்முதலியவற்றினும் கயிறுதிரிப்பதுபோல ஒருவரோடொருவர்கை
கால்களைப்பினைக்கொள்வது ;

⁴ தலைமுதல்கால்வரையில் முழுஉடம்பையும் சேர்த்தணைப்பது. 'அச
தியிலடித்தல்' என்பதுபழையஉரை.

⁵ ஓரிடத்தில்குத்துவதாகக் காட்டி மற்றோரிடத்திற்குத்துவது.

பீமஸேனைமாரபிஷ்டத்தான். அநதபபீமஸேனனும் ஜராஸநதனை மார்பிலேயேயடித்தான். அகன்றமார்பும் நீண்டகைஞமுடையவர்களும் கைசசண்டையில்லேந்தவர்களுமாகிய அவ்விருவர்களும் இருப்புலக்கைகள்போன்ற கைகளினுல்போர்செய்தனர். கார்த்திகை மாதம் முதலதேதியாரம்பித்த அநதயுத்தம் பதினேநதுதினங்கள் இரவுமபகலும் ஆகாரமில்லாமலும் ஓய்வில்லாமலும் நடந்துகொண்டிருந்தது. மஹாததுமாககளானபீமஜராஸநதாகளின்யுத்தம் திரயோதசி (பதின்குன்றுவதுநாள்) வரையில் அவ்வாறேநடந்தது. சதூர்தசி தினம் (பதினான்காவதுநாள்) ராததிரி ஜராஸநதன் களைப்பினையுத்தஞ்செய்யாமல்நின்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அவ்வரசன் அவ்வாறுகளைத்திருந்ததைக்கண்டு ஜனார்த்தனா பயங்கரமானசெய்கையைசெய்தபீமஸேனைததுண்டுவிதற்காக, “ஓ! குருதியின்மைநதனை! யுத்தத்திலுயரதுபோனசததுருவைபபீடிப்பது எளிது; முற்றிலுமபீடிக்கப்படுவதனால் அவன் தன்னுயிரைவிட்டுவிடுவான். குந்திபுத்திரனே! ஆதலால், இவ்வரசனை இப்போதே நீபீடிக்கவேண்டும். பாதச்ரேஷ்டனே! கைகளால் இவனுடன்யுத்தஞ்செய்” என்று சொன்னார். * வீரர்களானபகைவாகளை ஹதஞ்செய்பவனாகிய அநதபபீமஸேனன், கிருஷ்ணன்இவ்வாறுசொன்னவுடன் ஜராஸநதனுக்கு அதுதருணமென்றுஅறிந்து அவனைக்கொல்லஎண்ணங்கொண்டான். பிறகு பலவான்களிறசிறந்தவனும் கௌரவாகளைமகிழ்விப்பவனுமான விருகோதன் யாராலுமஜயிக்கமுடியாத ஜராஸநதனைஜயிப்பதற்காக அவனைக்கோபததுடன்பிடித்தான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஜ ரா ஸ ந்த வ த ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி)

(ஜராஸந்தவதமானபிறகு கிருஷ்ணன் சிறையிலிருந்தகடித்திரியர்களைவிடுவீத்ததும், ஜராஸந்தபுத்திரனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்வீத்ததும், பீமசர்ஜுனரீகளோடு ஜராஸந்தனுடைய ரதத்திலேறி இந்நிர்ப்பாஸ்தம்சென்று யுதிஷ்டிராருக்குஜயத்தைச்சொன்னதும், பிறகு பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்குச்சேன்றதும்.)

அதன்பிறகு, பீமஸேனன் ஜராஸநதனை வதஞ்செய்வதற்காகச் சிலாக்கியமானஎண்ணதையடைந்து, கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, “பாதவச்ரேஷ்டரே! கிருஷ்ண! உமக்குவேண்டினவரைப் பெரும்பாலும்

அழித்தவனாகிய இந்தப்பாவியின்விஷயத்தில் யான்காலம்போக்கத் தகாது” என்றுசொன்னான். இவ்வாறு அவனாற்சொல்லப்பட்ட புருஷச்ரேஷ்டரான கண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதஞ்செய்யவிருகோ தானேத்துரிதப்படுத்தி மறுமொழிகூறலானார். “பீமா’ உன்னிடத்திலிருக்கும் தெய்வீகசக்தியையும் வாயுபகவானுடையபலத்தையும் இப்பொழுது ஜராஸந்தனிடத்தில்காண்பி. மஹாரதனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான இந்தஜராஸந்தன் உன்னாலேதான் கொல்லப் படத்தக்கவனென்பதைக் கோமந்தமென்னும் சிறந்தபர்வதத்தில் காற்றுவழியாகவந்த ஆகாயவாணியினற்கேட்டேன். அதனால் இவன் (அப்போது) விடப்பட்டான். மாகதனைத்தவிர மற்றெவன் பலதேவருடையபலத்திலகப்பட்டுப் பிழைப்பான்? மஹாபலசாலியே! ஆதலால், உன்னைவிட வேறுயாராலும் இவனுக்குமரணம்விதிக்கப்படவில்லை. சிறந்தகைகளைபுடையவனே! வாயுபகவானேத்தியானித்து இம்மகதராஜனைக்கொல்” என்றுசொன்னார். மஹாபலசாலியும் எதிரிகளைஜயிப்பவனுமாகியபீமன் கிருஷ்ணனால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டவுடன் கிருஷ்ணனைநமஸ்கரித்து அர்ஜுனனைத்தருமுவிரவாயுபகவானை மனத்தில்தியானித்து வாயுபகவானுடையபலத்தினால்பூரிக்கப்பெற்றவனாகிச் சிறந்தபலசாலியானஜராஸந்தனைத்துக்கிச் சுழற்றினான். பரதச்ரேஷ்டரானஜனமேஜயரே! அவனை நூறுசுற்றுச்சுற்றி முழங்கால் களால்முதுகையழுத்தி ஒடித்தான்; அவனை அரக்கிக் கர்ஜனைசெய்தான். மஹாபலசாலியானபீமன் கையினால் அவன்காலைப்பிடித்து இரண்டாகக்கிழித்தான். ஜராஸந்தன்கசக்கப்படுவதனாலும் பீமன் கர்ஜிப்பதனாலும் எல்லாப்பிராணிகளும் பயங்கரமானபெரியகோஷத்தைச்செய்தன. பீமஸேனனும் ஜராஸந்தனுமாகிய இருவருடைய கூச்சலினாலும் மகததேசத்தவரனைவரும் நடுங்கினர். ஸ்திரீகளின் கர்ப்பங்கள் கரைந்துவிழுந்தன. பீமஸேனன்கர்ஜனையைக்கேட்ட மாகதர்கள், ‘இமயமலைவெடிக்கிறதா? அல்லது பூமிபிளக்கிறதா?’ என்றுநினைத்தனர். அதன்பிறகு, கிருஷ்ணபகவான் ஜராஸந்தனைக் கொலவதற்காகப் பீமனைநோக்கி; கையினால்கோரையைப்பிடித்து ஜராஸந்தவதத்தைக்குறிப்பித்து அதையிரண்டாகக்கிழித்தார். உடனே பீமஸேனன்தெரிந்துகொண்டு ஜராஸந்தன் காலைப்பிடித்துத்தூக்கி அவன்தேகத்தைஇரண்டாகக்கிழித்துப்போட்டுக் கர்ஜித்தான். பராக்ரமசாலியானஜராஸந்தன் மறுபடியும் தன்னிரண்டுபாகங்களையுண்டு உசேர்ந்து பீமனுடன்கைச்சண்டைசெய்தான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தையுண்டிபண்ணி மூரிர்சிவிரக்கச்செய்வதும் எல்லாஉலகங்

'களையும் அழிப்பதுமான கடுஞ்சண்டை அவ்விருவருக்கும் நடந்தது. ப்ரியப்பதியான கண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதத்தின் உபாயத்தைக் குறிப்பிடுவதற்காகத் திரும்பவும் பீமஸேனனுக்கு ஒருகோரையை பிரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப்போட்டார். பீமஸேனன் உடனே யறிந்துகொண்டு ஜராஸந்தனை இரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப் போட்டுவிட்டுக் கர்ஜித்தான். 'ராஜாவே' அப்போது ஜராஸந்தன் மாம்ஸமும் எலும்பும் கொழுப்பும் நோலுமடலர்ந்து மூளைவெளிப் பட்டுப் பிணமாகி உண்டைபோலானான். சததுருவதஞ்செய்தவீரர்கள் அநதஇரவில் உயிரீங்கித் தூங்கினவன்போலிருந்த ஜராஸந்தனை அரண்மனைவாயிலிற்போட்டுவிட்டு வெளிப்பட்டனர். கிருஷ்ணன் கொடிகட்டின ஜராஸந்தனுடையதேரைப்பூட்டிப் பீமார்ஜுனர்களை அதில்ஏற்றிக்கொண்டு தமதுகுலத்தோரானகூத்திரியர்களைவிடுவித்தார். பெரும்பயத்தினின் றுமவிடுவிக்கப்பட்ட அவ்வரசர்களா ரத்தங்களைப்பெறத்தக்கவரான' கண்ணனையடைந்து ரத்தினங்களைக்காணிக் கையாக அளித்து அவரைத் தங்களுக்குராஜாவாகசெய்தனர். இரண்டுகைகளாலும்புத்தஞ்செய்யவனும் பிறருடையகையப்பிற்சியைத் தடுப்பவனும் அழகியஉருவமுள்ளவனும் மற்றஅரசர்கள்எவராலும் வெல்லமுடிபாதவனுமான பெயாபெற்ற அர்ஜுனன் ஆயுதங்கள் செலவில்லாமலும் புண்படாமலும் சத்துருவைஜயித்துக் கிருஷ்ணனை ஸாரதியாக அடைந்து தன்ஸதேஹாதரணைபீமனுடன்கூட அந்தத் திவ்யாதத்திலேறி ராஜாக்களுடன் விரிவாஜத்திலிருந்து புறப்பட்டான். பீமார்ஜுனர்களென்னும் யுத்தவீரர்களாலவறப்பெற்றதும் கிருஷ்ணன் ஸாரத்தியம்செய்யப்பெற்றதுமான அநதச்சிறந்தரதம் எந்தவில்லாளிகளும் வெல்லக்கூடாததாக விளங்கிற்று. தாரகாமய மென்னும் தேவாஸுரயுத்தத்தில் இருதிரனும்கிஷ்கிணுவுமெறிச சஞ்சரித்ததாகிய அநதஜராஸந்தனுடையரதத்தில் கிருஷ்ணன்ஏறிச்சென்றார். காற்றுக்கொப்பான வேகமுள்ளகுதிரைகளைநடத்துமா புருஷோத்தமரான கண்ணபிரானைக்கண்ட ஜராஸந்தனுடையநகரத்து ஜனங்கள், "இவ்வாறு கிருஷ்ணஞ்ஞலந்தத்ப்பட்டவர்களும் பிறர் செயற்கரியகரியதைசெய்தவர்களுமாகிய இநதத்தேரிலிருக்கும் இந்தமஹாவீரர்களிருவரையும் கண்ணெடுத்ததுப் பார்க்கத்தக்கவன் உலகத்திலயார்?" என்றுபேசிக்கொண்டனர்.

புடம்போட்டபொன்னினூல்பிரகாசிப்பதும் சதங்கைகளின்ஸரங்களை மாலைகளாக அணிநதிருப்பதும், மேகமுழக்கம்போன்ற சப்தமுள்ளதும் பகைவரைக்கொன்று ஜயித்துவருவதுமான 'எந்தரத்தி

லேறித் தேவேந்திரன் (தாரகாமயுத்தத்தில்) எண்ணூற்றுப்பத்து அஸுரர்களைக்கொன்றுனோ அந்த ரதத்தையடைந்து அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்கள் மிகவுமசுரதோஷமடைந்தனர். ஸ்வேஹாதார்களான பீமார்ஜுனர்களுடன்கூட ரதத்திலிருந்தகண்ணைக்கண்டு மகத தேசத்தவர் வியப்புறவராயினர். ஜனமேஜயரே! தெய்வக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டு வாயுவேகமாகச்செல்லும் அந்தரதம் கிருஷ்ணனே ஸேற்பெற்று மிகவும்சோபித்தது. அந்தச்சிறந்ததேரில் தேவர்களாற்செய்யப்பட்டதும் எங்கும்தடையிலலாததும் வானவிற்போலப் பிரகாசிப்பதுமான அழகுள்ளகொடியானது ஒருயோசனைதூரம்வரையில் காணப்பட்டது. பிறகு கிருஷ்ணன் கருடனைநீளக்க, கருடனும் அந்தநிமிஷத்திலேயேவந்தார். அந்தக்கருடனால் அக்கொடியானது உயர்ந்த பெரியவிருக்ஷம்போலிருந்தது. அந்தச்சிறந்த ரதத்தின்கொடியில் வாய்திறந்து பேரிரைச்சலிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பூதங்களுடன்கூட நாகங்களைப்பக்ஷிப்பவரானகருடனும்இருந்தார். அவர் நடுபக்கவில் ஆயிரங்கிரணங்களுமசேர்ந்த ஆதித்தன்போலத் தம் மொளியினால் எந்தப்பிராணிகளும் கண்ணெடுததுபார்க்கக்கூடாத வராக மிகப்பிரகாசித்தார். இராஜாவே! அந்த உயர்ந்த தெய்வக் கொடியானது மரங்களிலதடைப்படாததாகவும் ஆபுதங்களால்அடிக் கப்படாததாகவும் இவ்வுலகத்தில் மானிடர்களால் காணப்பட்டது. புருஷோத்தமராகியகண்ணபிரான் பீமார்ஜுனாகளுடன்கூட மேக முழக்கம்போன்றசபதமுள்ள அந்தத் திவ்யரதத்திலேறிப் புறப்பட்டார். அந்த ரதத்தை இந்திரனிடத்திலிருந்து வஸுவென்னுமஅரசனும் வஸுவினிடமிருந்து பிருஹத்தானும் பிருஹத்தனிடமிருந்து அவன்புதலவனான ஜராஸந்தனும் வரிசையாகஅடைந்தனர். சிறந்த கைகளுள்ளவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய தாமரைக்கண்ணர் அந்தக்கிரிவரஜமென்னும் ஊரிலிருந்து ஹெளரியிறசென்று மேடுபள்ள மில்லாத சமனானஇடத்தில் நின்றார். ராஜாவே! அப்போது அவ் விடத்தில் அந்நகரத்தோரணைவரும் பிராம்மணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு சாஸ்திரத்திற்சொன்னபடி பூஜைக்குரியகாரியங்களைசெய்து கிருஷ்ணனை எதிர்கொண்டழைத்தனா. சிறையிலிருந்துவிடுபட்ட அரசர்களும் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்துத் துதித்துப் பின்வருமாறுபேசுவற்றார்.

“சிறந்தகைகளையுடையவரே! துயர்மென்னும்சேற்றோடுகூடிய ஜராஸந்தனென்னும் பயங்கரமானமடுவில்முழுகியிருக்கும் அரசர்களை இப்போது கைதுக்கிவிட்டுத் தருமத்தைக்காப்பாற்றினது, பீமனை

‘யும்அர்ஜுனனையும் உதவியாகக்கொண்டவரும் தேவகீபுத்திரருமான உமக்குஅரிதன்று. யாதவராகஅவதரித்த விஷ்ணுவே! மிக்கக்காடியதான மலைக்காட்டையில் துயரபட்டிருந்தவர்களை, விடுவித்ததனால் எங்கும்விளங்கும் புகழ்முஅடைந்தீர். ஸந்தோஷம், புருஷோத்தமரே! நாங்கள் என்னசெய்யட்டும்? வணங்கிநிற்கும் எங்களுக்குக் கட்டளையிடும்; நீர்கட்டளையிடுவது செயற்கரியதாயினும் அரசர்கள் அதைச்செய்தானதுபோலவே நினையும்” என்றனர். சிறந்த மனமுள்ளகண்ணபிரான் அவர்களைத் தைரியப்படுத்தி, “யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறார். அரசர்க்கரசராயிருக்க விரும்பித் தர்மத்தில்பிரவிருத்தித்த யுதிஷ்டிரரைஅறிந்த நீங்களெல்லாரும் அவருக்கு உதவிசெய்யவேண்டும்” என்றுசொன்னார். அரசர்களரிச்சிறந்த ஜனமேஜயரே! உடனே அவ்வரசர்களெல்லோரும் கிருஷ்ணனுடைய அநதச்சொல்லை மிக்கஅன்புள்ளமனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு ‘அபபடியேசெய்கிறோம்’ எனறுகூறினர். அவ்வரசர்கள் கிருஷ்ணனுக்கும் இரத்தினங்களைச்சேர்ப்பித்தனர். கண்ணபிரான் பெற விருப்பமில்லாமலிருந்தும் அவர்களிடமிருந்த தையையினால் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டனர். ஜராஸநதன்புத்திரனான பெரியமனமுள்ள ஸஹதேவனென்பவன் பிராஜைகளோடும் மந்திரிகளோடுங்கூடத் தன்புரோஹிதரை முன்னிடமிக்கொண்டு வெளிப்பட்டுவந்தான். அந்தஸஹதேவன் அனேகரதனங்களை முன்னேவைத்து மிக்கவணக்கத்தோடு நமஸ்காஞ்செய்து புருஷோத்தமராகிய வாஸுதேவரை அடைந்தான். புருஷோத்தமரானகிருஷ்ணன் அப்போது பயத்திலைவருந்தின அவனுக்கு அபயமளித்து அதன்பிறகு அவனது விலைபெற்றஇரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். அந்தஸஹதேவன், “சிறந்தகைகையுடைய புருஷோத்தமரான ஜனார்த்தனரே! மஹாபுருஷரே! என்பிதாசெய்த அபராதத்தை நீர் மனத்தில் வைக்கத்தகாது. கோவிந்தா! உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன். பிரபுவே! என்மீது அனுக்ரஹஞ்செய்யக்கடவீர். தேவகீபுத்ரரே! உம்மிடத்திலும் பீமார்ஜுனர்களிடத்திலும் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு என்பிதாவின் தேகஸமஸ்காருஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். இனி நான் அச்சமற்று விரும்பினபடி ஸுகமாக ஸஞ்சரிக்கக்கடவேன்” என்றுசொன்னான். ஐயா! இவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்ட ஸஹதேவன்மேல் அன்புகூர்ந்த கண்ணபிரானும் மஹாரதர்களான பீமார்ஜுனர்களும், “இராஜாவே! உன்பிதாவுக்கு ஸம்ஸ்காருஞ்செய்யலாம்” எனறுகூறினர். ‘ஜனமேஜய

ரே! கண்ணனும் பீமார்ஜுனர்களும் அவ்வாறுசொல்லக்கேட்டு மகதேசத்தரசனாகிய அரதஸஹதேவன் மந்திரிகளுடன் கூட விரைவாக நகரத்துக்குள் சென்று, சந்தனக்கட்டைகள், நாலேயம், ஸரளம், காரகில்முதலிய கட்டைகளினால் சிதைசெய்து பலவகை ஸுகந்த தைலங்களையும் பெருநெய்த்தாரைகளையும் பொழிந்த நூறு புறங்களிலும் மலர்களை இறைத்து ஜராஸநதனைத் தஹனஞ்செய்தான். பிறகு ஸஹதேவன் ஸ்வர்க்கத்துக்குச் சென்ற தன்பிதாவை உத்தேசித்துத் தம்பிமார்களுடன் ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தான் அரதஸஹதேவன் கண்ணனும் பெரும்பாக்கியம்பெற்ற பீமார்ஜுனர்களும் இருக்குமிடத்திற்குப் புறப்பட்டுவரது கண்ணபிரானைவணங்கிக் கைகூப்பி, “கோவிந்தா! ஸாமினா, செம்மறியாமினா, வெளளாமினா, எருமைகள் முதலியவைகளும் யானைகளும் குதிரைகளும் பலவகைவஸ்திரங்களும் மிகுதியானரத்தினங்களும் இதோ இருக்கின்றன. தர்மராஜாவுக்குக் கொடுக்கலாம்; அல்லது தாங்களெவ்வாறு நினைக்கிறீர்களோ அவ்வாறுசெய்யலாம்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். புருஷோத்தமரானகிருஷ்ணன் பயத்தினால்வருந்தின அரதஸஹதேவனென்னும் ஜராஸநதன்புத்ரனுக்கு அப்யமளித்து அவனை மகதராஜைகப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அதன்பிறகு விலைபெற்ற இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். புத்திசாலியான அவ்வரசன் கிருஷ்ணனோடு ஸ்நேஹதையடைந்து பீமார்ஜுனர்களாலும் மிக மதிக்கப்பெற்றுத் திரும்பவும் பிருஹதரதன்நகரத்தில் பிரவேசித்தான். பீமார்ஜுனர்களோடுகூடிய கண்ணபிரான் அரசர்களனைவரையும் அவரவர் பிராயத்துக்குத்தக்கபடி மரியாதைசெய்து ‘தர்மராஜாவின் அன்பைவிரும்புகிற மஹாத்மாக்களானநீங்கள் ராஜஸூய யாகத்திற்குவரவேண்டும்’ என்றுசொல்லி, அவர்களெல்லாருக்கும் கட்டளையிட்டு விடைகொடுத்தார். கிருஷ்ணனால் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்ற அரதவீரர்களான அரசர்களனைவரும் மகிழ்ந்து அப்படியேயாகட்டுமென்று சொல்லி, மிகுந்தஉதஸாஹததினால் பிரகாசிப்பவர்களாகி அளவற்றஇரத்தினங்களையெடுத்துக்கொண்டு பீமார்ஜுனகிருஷ்ணர்களோடுசேர்ந்து புறப்பட்டனர். சிறந்த ஜயலக்ஷ்மியோடுகூடிய புருஷச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மிகுதியான இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பீமார்ஜுனர்களுடன்கூடப் புறப்பட்டார். அச்சுதர் பீமார்ஜுனர்களுடன் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குச்சென்று தர்மராஜாவைச் சந்தித்து, அன்புடன், “அரதர்க்கரசரானதர்மராஜாவே! பல்வானுனஜராஸநதன் பீமனால்கொல்லப்பட்டதும் இந்த

ராஜாக்கள் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதும் நற்காலம். பாரதரே! இந்தப் பீமார்ஜுனர்களிருவரும் புண்படாமல சேஷமமாகத் திரும்பத் தமது நகரமசோநததும் நல்லகாலம்” என்று சொன்னார். பிறகு யுதிஷ்டிரர் மகிழ்ந்து கிருஷ்ணனைத் தக்கபடி பூஜித்துப் பீமஸேனனையும் ஆர்ஜுனனையும் தழுவிக்கொண்டார். அவ்வாறு ஜராஸந்தனையடித்துத் தமது இருஸஹோதரர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட ஜயத்தையடைந்து தம்பிமார்களுடன்கூடித் தர்மராஜர் மகிழ்ந்தார். மகிழ்வுற்ற தர்மராஜர் ஜனூர்ததனரைப்பார்த்து, “ஓ! புருஷசரேஷ்டரே! பலத்தினால் கொழுததவனும் சிறந்தபராகரமசாலியும் மகதராஜாவுமான ஜராஸந்தன் பீமஸேனனால்கொல்லப்பட்டது உமமையடைந்ததனால்னோ? இனிக்கவலையறா ஆர்ஜுனமென்னும் சிறந்தயாகத்தை நிறைவேற்றுவேன். ஜனூர்த்தன! உமது புத்திபலத்தை மேற்கொண்டுதான் நான் இந்த யாகத்துக்குரியவனாகிறேன். புருஷோத்தமரே! ஜராஸந்தன்கோபித்து உமது கோபத்தியைப் பூமியிலிருந்து¹ குடித்துவிட்டான். ஜராஸந்தனை வதஞ்செய்ததினாலேயே உமக்கு மிகுந்த சிறப்புக்கள் வந்தன” என்று சொன்னார். இவ்வாறு ஸம்பாஷணஞ்செய்தபின் தர்மராஜா அந்த உயர்ந்ததேரைப் பிரபுவான கிருஷ்ணனுக்குக்கொடுத்தார். இவ்வாறு தாமராஜரால் கௌரவிக்கப் பெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் ஸந்தோஷமடைந்து அவாமேலன்பு வைத்து அந்த ஜராஸந்தரத்ததைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆர்ஜுனனுடன் மகிழ்ந்திருந்தார். தர்மராஜா ஸஹோதரர்களுடன்கூட அரசர்களை அவரவரவயதுக்குத்தக்கபடி, ஸந்தித்துக் கௌரவித்துப் பூஜித்து விடைகொடுத்தனுப்பினார். யுதிஷ்டிரரால் விடைகொடுக்கப் பெற்ற அவ்வரசர்கள் மலமகிழ்ந்து பலவகைகளானவாஹனங்களிலேறி அங்கிருந்து விரைவாகத் தமதம்மதேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! பேரறிவாளரும் புருஷசிமமுமான கண்ணபிரான் தமக்குப்பகைவனான ஜராஸந்தனைப் பாண்டவர்களால் இவ்வாறு கொல்வித்தார். பகைவரையடக்குகிறவராகிய கண்ணபிரான் தம்புத்தியைமுன்னிட்டு ஜராஸந்தவதஞ் செய்வித்தபிறகு, தர்மபுத்திரர், குரதி, த்ரௌப்பதி, ஸுபதரை, பீமஸேனன், ஆர்ஜுனன், நகுல ஸஹதேவர்கள் இவர்களிடமசொல்லிக்கொண்டு தெளமயமுனிவரிடம் விடைபெற்றுத் தமது நகரத்திற்குப்புறப்பட்டார். யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்களால் பின்செல்லப்பட்டு நிகரற்றபுகழ்பெற்று மிகுந்தமகிழ்ச்சியோடுகூடிய கண்ணபிரான் மனோவேகமாகச்செல்வ

¹ இலலாமற்செய்துவிட்டான்.

தும தர்மராஜரால் கொடுக்கப்பட்டதுமான அந்தச் சிறந்ததெய்வத் தேரிலேறித் திசைகளெல்லாம் ஒலிக்குமபடி துவாரகாநகரத்திற்குச் சென்றார். 'பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அப்போது யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்கள் சிறந்தகாரியம்செய்பவரான கிருஷ்ணபகவானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தனர். ஜனமேஜயரே! தேவகீபுத்ரரான கிருஷ்ணபகவான் மிகப்பெரிய ஜயத்தையடைந்து அரசர்களுக்கு அபயமளித்துச் சென்றபோது அநதசெய்கையினால் மறுபடியும் அவர்புகழ் மிகப்பெருகிறது. ராஜாவே! பாண்டவர்கள் திரௌபதிக்கு மிகுந்தஸநோஷத்தைபுண்பண்ணினர். தாமராஜா அநதக்காலத்தில் அறமபொருளின்பங்களை யுடையதாகப் பிரஜாபரிபாலனஞ்செய்வதற்கு எதுதகுந்ததோ அநதக்ஷத்தரியதர்மத்தைப்பற்றிப்பேசினார்.

ஜராஸந்தவதடர்வம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம்.

(அர்ஜுனன் பீமன் நகுலஸஹதேவர் முதலானவர்கள் தர்மராஜாவினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனித்தனியே திக்விஜயத்துக்குச் சென்றிருக்கின்றன வைசம்பாயனர் கருக்கமாகச் சொல்லியது.)

தர்மவான்களிற் சிறந்தவரும் தர்மத்தைச்செய்ய விரும்புகிறவரும் பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவருமான தர்மபுத்திரர் நாரதர் சொன்னதை நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தார். ஆயுதநதரித்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவனும் ¹ அக்னிபகவானால் சிறந்தவில்லையும் அம்புவற்றாத பெருருதுணிகளையும் ரதனதையும் கொடியையும் ² ஸபையையும் அடைந்திருப்பவனும் இநதிரபுத்திரனும் ³ குந்தியின்புத்திரனுமாகிய அர்ஜுனன், தர்மராஜாவினுடைய குறிப்பையறிந்து அவரெண்ணினை முடிக்கக்கருதி அவரிடம்பேசலானான்.

“இராஜாவே! வில், அஸ்திரம், அம்புகள், பராக்ரமம், ஸஹாயம், பூமி, கீர்த்தி, சேனை இவையெல்லாம் என்னுடையப்பட்டிருக்கின்றன. உமமுடைய எந்த அபிஷ்டம் ஸாதிக்கக்கூடாமலிருக்கிறதோ

¹ இங்கு 'பார்த்தப்ராப்ய' என்ற உததரதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது. 'ப்ராப்தம் ப்ராப்ய' என்பதற்கு அக்னியினால் கிடைத்த வில் முதலியவற்றையடைந்து என்பது பொருள்.

² அக்னியிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்ட மயன்செய்ததாதலால் ஸபையும் அக்னிபகவானால் கிடைத்ததாகச் சொல்லப்பட்டது.

அதைச் செய்வதற்கு உபாயம் பொக்கிஷத்தை நிரப்புவதுதான் என்று நான் நினைக்கிறேன். அரசர்களுக்குத் தலைமையானவரே! எல்லா அரசர்களையும் கப்பங்கொடுக்கச் செய்வேன். சிறந்ததிறியிலும் சிறந்த நகரத்திரத்திலும் சிறந்தலகனத்திலும் குபேரனால் ஆளப்பட்ட திசையை ஜயிக்கப்படுபடுவேன்” என்றான். தனஞ்சயன் சொல்லைக்கேட்டுத் தர்மராஜர் அழகும்பிரமுமான குரலுள்ளவாக்கினால் அவனுக்கு மறுமொழிகூறலானார். “பரதசரேஷ்டனே! யோக்கியர்களான பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்துப் பகைவர் துயருறுமபடியும் அன்பர் களிக்கும்படியும் புறப்படு. பார்த்தா! உனக்கு ஜயமநிசசயம். நீ விருமபிண பலனையடைவாய்” என்றார். அவர் இவ்வாறுசொன்னவுடன் அராஜுனன் பெரியஸைனியத்தினால்குழப்பெற்று அக்னிபகவாஹ கொடுக்கப்பட்டதும் ஆச்சரியமாகச் செல்வதுமாகிய திவ்யரதத்திலேறிச் சென்றான். அவ்வாறே பீமஸேனனும் புருஷ்சரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் தர்மராஜரால் கௌரவிக்கப்பெற்றுச் சேனைகளுடன் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! குபேரனுக்கு இஷ்டமான வடதிசையை அராஜுனனும் கீழ்த்திசையைப் பீமஸேனனும் தென் திசையை ஸஹதேவனும் மேற்றிசையை அஸ்தரங்கனையறிந்த நகுலனும் ஜயித்தனர். பிரபுவான தர்மராஜர் நண்பர்களின் கூட்டங்களினால் சூழப்பெற்றுச் சிறந்தபீசுவரியத்தோடு காண்டவபரஸ்தத்தின் நடுவில் இருந்தார்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர வ ம். (தோடர்க்சி.)

— ❧ —

(திக்கவியத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லும்படி ஜனமேஜயர்கேடக, வைசம்பாயனர் முதலில் அராஜுனன்வடதிசையை ஜயித்ததைச் சொல்லத்தோடங்கிப் பகதத்த ஜயம்வரையிற் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், “பிராம்மணரே! திக்கவியத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லக்கடவீர் என் முன்னோர்களின் சிலாக்கியமான சரித்திரத்தைக் கேட்பதில் என்விருப்பந தீரவில்லை” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் கூறுகின்றார்

“தனஞ்சயனுடைய ஜயத்தை உமக்கு முதலிற் சொல்வேன். பாண்டவர்களால் ஒரேகாலத்திலன்றோ இப்புவனி ஜயிக்கப்பட்டது.

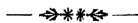
¹ ஜயகரமான வேதநதிரங்களை ஜயித்தல்.

பெரியமனமுள்ளவரும் குருதிபுத்திரரும் ராஜாவுமானயு திஷ்டிசர் ஆர் த்தராஜ்யத்தையடைநதபிறகு மஹாராஜாவென்னும் பெயரையடை வதில் எண்ணங்கொண்டார். அப்போது பூமியை ஆண்டுகொண் டிருந்த கூத்தநிரியர்கள் இவர் பூமியைஜயிக்க இருப்பதையறிந்து எதிர்த்துவந்தனர். ராஜாவே! பூமியிலுள்ள அநத கூத்தநிரியர்க ளனைவரும் அர்ஜுனனைப் பயன்படாமற்செய்வதற்காக ஒன்றுசேர் ந்து ரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் தர்மராஜாவை எதிர்த்துசென்ற னர். சிறந்தகைகளையுடையவனும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜு னன் யுத்தஞ்செய்யக்கருதின அநதஅரசர்களைப் பெரும்போரில் தன் பராக்கரமத்தினால் எதிர்த்தான் புஜபலத்தையுடைய அர்ஜுனனால் தோற்கச்செய்யப்பட்ட அவ்வரசர்கூட்டம் காற்றினாலடிக்கப்பட்ட மேகக்கூட்டம்போல நாற்றிசைகளிலும் பஞ்சாயப்பறந்தது. எதிரிக ளானவீரர்களை வதஞ்செய்கிறவனை அர்ஜுனன் அநதகூத்தநிரியர் களை யுத்தத்தில்வென்றபிறகு வடதிசையை வசப்படுத்தச்சென்றான். சிறந்தகைகளையுடைய அர்ஜுனன் முதலில் 'குளிங்கதேசத்தரசனை எளிதாகவே வசப்படுத்தினான். அவனுடன்சேர்ந்தே அர்ஜுனன் ஸால்வதேசநகரத்துக்குச் சென்றான். சிறந்தமனமுள்ள அநதததனஞ் சயன் ஸால்வநகரத்தைச்சேர்ந்து தனதுபராக்கரமத்தினால் ஸால்வதே சத்தரசனாகிய உக்ரதன்வனென்பவனை வசப்படுத்தினான். வீரனான அர்ஜுனன் த்யுமதேஸைனென்னும் அநதஅரசனை ஜயித்து உடனே அவனைத் தனது படைத்தலைவனாகச் செய்துகொண்டு கடதேசத்துக் குச்சென்றான். குருதிபுத்ரனை அர்ஜுனன் அநதத்தேசத்தரசனாகிய ஸுநாபனைப் பராக்கரமத்தினால் யுத்தத்தில்வசப்படுத்தி இரண்டாவது ஸேனாதிபதியாகச் செய்தான். இராஜாவே! பகைவரைப்பிடிப்பவ னாகிய ஸவ்யஸாசியானவன் அவனுடன்கூடவே சாகஸத்வீபத்தில் பிரதிவிருதியென்னும் அரசனை ஜயித்தான். சாகஸத்வீபத்தவர்க ளும் ஸபத்தவீபத்தவாகளுமான அரசர்களுக்கு அர்ஜுனன்சேனை களைபு பெரும்போர்உண்டாயிற்று. அர்ஜுனன் தர்மராஜாவுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர்களனைவரையும் ஜயித்து அவர்களுடன்சேர்ந்தே பராகஜ்யோதிஷ்டமென்னும் நகரத்துக்குச்செ ன்றான். இராஜாவே! அநதநகரத்தில் பகதததனென்னும் மஹா ராஜனிருந்தான். மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுக்கு அவனுடன் மிகப் பெரியபோர் நேர்ந்தது. அநத பராக்கஜ்யோதிஷ்டராஜன் கிராதர்க ளாலும் சினர்களாலும் கடலிலுள்ள நீவுகளில்வலிக்கும் மற்றுமுள்ள

அனேகயுத்தவீரர்களாலும் சூழப்பட்டிருந்தான். அவ்வரசன் எட்டு நாளயுத்தஞ்செய்தபிறகு யுத்தத்தில் சோர்வில்லாததனஞ்சயனேனோக்கி நகைத்துக்கொண்டு பேசலானான். “சிறந்தகைகளையுடையவெளரவபுத்திரனே! தேவேந்திரனுடையபூமாரனும் யுத்தத்தில்பிரகாசிப்பவனுமாகிய உனக்கு இரதச்சூரத்தாம் தரும். நண்பனே! நான் மஹேந்திரனுக்குச் சினேகிதன். யுத்தத்தில் இரதிரனுக்குத்தாழாதவன். ஆகிலும், யுத்தத்தில் உனக்கெதிரிநிக என்னுல்முடியாது. பாண்டவனே! உனக்கு எந்தவிருபத்தை நான்செய்யக்கடவேன்; சொல். சிறந்தகைகளையுடைய புத்திரனே! நீ, எதைசசொல்வையோ அதைச்செய்வேன்” என்றுசொன்னான். அதற்கு அர்ஜுனன், நெளரவர்களிற்சிறந்தவரும் தர்மதேவதையின் புத்திரரும் தர்மநதெரிந்தவரும் ஸத்தியஸநதருமான யுதிஷ்டிரரென்னுமராஜா மிகுதியாகத் தக்ஷிணைகள்கொடுத்துச் சாஸ்திரப்படியாகஞ்செய்கிறார். அவர் பூமிக்கு அரசராயிருப்பதை விரும்புகிறேன். அவருக்குக் கப்பங்கொடுக்கவேண்டும். நீர் எனதுபிதாவான தேவேந்திரனுக்குச் சினேகிதர்; என்னிடத்திலும் அன்புள்ளவராயிருக்கிறீர். ஆதலால், உம்மை நான் கட்டளையிடுவதில்லை. பிரீதியைமுன்னிடிக் கொடுக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னான். பகதத்தன் “சூரதியின்மைந்தனே! எனக்கு நீஎப்படியோ அப்படியதான் ராஜாவானயுதிஷ்டிரரும்; நீசொன்னதையெல்லாம் செய்வேன்; உனக்கு மறுமென்னசெய்யக்கடவேன்?” என்றான்.

இருபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர வ ம். (தோடர்கீசி.)

(அர்ஜுனன் வடதிசையில் கீவேதபர்வதம்வரையில் ஜயித்தது.)

இவ்வாறுசொல்லப்பட்டதனஞ்சயன் பகதத்தனைப்பார்த்து, “நீர்இதனை அங்கிகரித்ததினாலேயே எல்லாம்செய்ததாகும்” என்று மறுமொழிசொன்னான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் சூர்திபுத்திரனுமானதனஞ்சயன் பகதத்தனைஜயித்தபிறகு அங்கிருந்து குபேராலாளப்பட்ட வடதிசைக்குச்சென்றான். புருஷ்ச்ரேஷ்டனை அர்ஜுனன் அந்தர்க்கிரி பஹிர்க்கிரி உப்கிரியென்னும் மலைநாடுகளை ஜயித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! மலைநாடுகளெல்லாவற்றையுமஜயித்து அவற்றி

1 சினேகிதனுடைய புத்திரனுதல்பற்றி ‘புத்திரனே!’ என்றான்.

லுள்ள அரசர்களை உட்படுத்தி நிலைநிறுத்தி மிகுதியான தனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்கு விருப்பமுண்டாக்கி அவர்களனைவரோடுஞ்சேர்ந்து சிறந்தபேரிகைகளின் முழக்கத்தினாலும் தேருநுளைகளின்கோஷத்தினாலும் யானைகளின்கர்ஜனையினாலும் பூமியெல்லாம் நடுங்கச் செய்துகொண்டு 'உலாகதேசத்தில் வஸிக்கும் பிருஹநதனிடஞ்சென்றான். அப்போது பிருஹந்தன் சதுரங்கதளத்தோடு தனது நகரத்திலிருந்து விரைவாகப் புறப்பட்டு அர்ஜுனனுடன்போர்செய்தான். தனஞ்சயனுக்கும் பிருஹநதனுக்கும் பெரிய யுத்தம் நடந்தது ப்ருஹநதன் அர்ஜுனனுடைய பிரதாபத்தைத் தாங்கமாட்டாமற் போனான். வெல்லமுடியாத மலையரசனான ப்ருஹந்தன் அர்ஜுனனைத் தாங்குவது மிகக்கடினமென்று நினைத்து ரத்னங்களெல்லாவற்றையுமெடுத்துக்கொண்டு அர்ஜுனனிடம் வந்தான். ஜனமேஜய ராஜாவே! அர்ஜுனன் அவனுக்கு ராஜ்யத்தை நிலைக்கச் செய்து அவனுடனே சேர்ந்து ஸௌபிரதவென்னும் அரசனை விரைவில் ராஜ்யத்தை விட்டுவிடக்கூடுமென்று. அர்ஜுனன் அநதஸௌபிரதவின் ராஜ்யத்திலிருந்து கொண்டே மோதாபுரம், வாமதேவம், ஸுதாமம், ஸுஸங்குலம், உலாகதேசத்தின் வடபாகங்கள் இவைகளிலுள்ள அரசர்களைத் தர்ம ராஜர்கட்டளையிடுவதாகத் தூதர்களை யனுப்பி வருவித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு கிரீடி பஞ்சகணமென்னும்தேசத்தை ஜயித்தான். பிரபுவான அர்ஜுனன் ஸௌபிரதவின் நகரத்தினருகிலுள்ள தேவப்ரஸ்தநகரத்தை யடைந்து சதுரங்கதளத்தோடு அங்கே வாஸஞ்செய்தான். புருஷச்ரேஷ்டரே! சிறந்த சக்திமானான அர்ஜுனன் அவ்வரசர்களனைவராலும் சூழப்பெற்றுப் பூருவம் சததவனாகிய விஷ்வகச்வனென்னும் அரசனை எதிர்த்தான். இராஜாவே! சூரர்களும் மஹாரதர்களுமான மலையரசர்களைப்போரில் வென்றபிறகு விஷ்வகச்வனால்தான் பட்டநகரத்தை ஸௌனயினுலேயே ஜயித்தான். அர்ஜுனன் பெளரவனான விஷ்வகச்வனை ஜயித்தபின் மலையாடுகளில் வஸிக்கும் கொள்ளைக்காரர்களாகிய உத்ஸவஸங்கேதரென்னும் ஏழுகூட்டத்தாரை ஜயித்தான். அதன்பிறகு கூத்திரியச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் வீரர்களான காச்மீரதேசத்தரசர்களையும் சிற்றரசர்களப் பதின்மருடன்கூடிய லோஹிதனென்னும் அரசனையும் ஜயித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு திரிகர்த்தர், தார்வர், கோகநதர், என்னும் பலதேசத்து கூத்திரியர்களெல்லோரும் அர்ஜுனனிடம் வந்து சேர்ந்தனர். அதன்பிறகு அர்ஜுனன் 'அவிஸாரியென்னும் அழகான பட்டணத்தை ஜயித்தான். உரகா

குலாகதேசமென்று, சில பிரதிகளில் காணப்படுகிறது.

புரியில்வணிக்கும் ரோசமானனென்பவனையும் 'யுத்தத்தில்ஜயித்தான். அதன்பிறகு அவன் பலவகைஆயுதங்களினால் நன்றாகக்காக்கப்பட்ட அழகானஸிம்மபுரத்தைத் தன்பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில்பீடித்தான். பாண்டவச்ரேஷ்டனும் கௌரவர்களைவிருத்திசெய்பவனுமாகிய அர்ஜுனன் பிறகு எல்லாச்சேனைகளோடுங்கூட ஸும்ஹ தேசத்தையும் ¹சோளதேசத்தையும்ஜயித்தான். சிறந்தபராக்ரமசாலியும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் அணுகமுடியாதபாஹ்லீக தேசத்தைப் பெரியயுத்தத்தினால் பின்பு வசப்படுத்தினான். இந்திரபுத்திரனும் பாண்டவனுமான பஸ்குனன் முக்கியமானசேனையை யழைத்துக்கொண்டு தரதேசத்தாரையும் காம்போஜதேசத்தாரையும் ஜயித்தான். வடகிழக்குத்திசையைச்சார்ந்திருப்பவரும் காட்டில் வஸிப்பவருமான ²தஸ்யுக்களனைவரையும் ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் வென்றான். மஹாராஜாவே! லோஹர்களும் பரமகாம்போஜர்களும் ரிஷிகர்களும் உத்தரர்களும் ஒன்றுசேர்ந்துவர, அவர்களையும் அர்ஜுனன்ஜயித்தான். ரிஷிகதேசத்தில் ரிஷிகர்களுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும்நடந்தசண்டை தாரகாமயமென்னும் தேவாஸுரபுத்தமபோல் மிகப்பயங்கரமாயிருந்தது. ராஜாவே! அந்த அர்ஜுனன் போர்முனையில் ரிஷிகர்களைவென்று அங்கே அவர்களிடமிருந்து கிளிவயிற்றுக்குச்சமானமான (நிறமுள்ள) எட்டுக்குதிரைகளைக்கொண்டுவந்தான். மயில்வாணமுள்ளவைசிலவும் அவற்றிற்கு மேலானவைசிலவுமான, வேகமாகவும் சோராமலும் ஓடத்தக்க குதிரைகளைக் கப்பமாகக் கொண்டுவந்தான். புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் இமயமலையையும் நிஷ்குடமலையையும் யுத்தத்தில்ஜயித்துச் சுவேதபர்வதத்தையடைந்து அதில்வாஸஞ்செய்தான்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

— — — — — ❖ — — — —

(அர்ஜுனன் தீக்விஜயத்தைமுடித்துக்கொண்டு இந்திர

பரஸ்தம்வந்து சேர்ந்தது.)

பாண்டவச்ரேஷ்டனும் சிறந்தசக்தியுள்ளவனுமான அர்ஜுனன் சுவேதபர்வதத்தைத்தாண்டி த்ருமனென்னும்கிம்புருஷனுடைய புத்திரனால் காக்கப்பட்டதும் கிம்புருஷர்களென்னும் தேவஜாதியா

¹ இந்தப்பெயருடையதேசமொன்று வடக்கேயிருந்திருக்கவேண்டும்.

² கொள்ளைக்காரர்கள்.

ருக்கு இருபபிடமுமாகிய தேசத்தைக் க்ஷத்திரியர்களை முடிக்கும் பெரியபுத்தத்தினால் ஜயித்து அந்தத்துருமபுத்திரனைக் கப்பம்கட்டச் செய்தான். அவனை ஜயித்தபிறகு இந்திரபுத்திரனான அர்ஜுனன் யக்ஷர்களாலாக்ஷிக்கப்பட்ட ஹாடகமென்னும்தேசத்தைச் சேனையுடன் அச்சமின்றி அடைந்தான். கௌரவசரேஷ்டனான அர்ஜுனன் அந்த ஹாடகதேசத்தாரைப் போர்செய்யாமலேவசப்படுத்தி மானஸஸரோவரத்தையும் ரிஷிகுலையகனென்றுசொல்லப்பட்ட கால்வாய்களெல்லாவற்றையும் கண்டான். ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் மானஸஸரோவரத்தையடைந்தபிறகு ஹாடகதேசத்தின்ஸமீபத்தில் கந்தர்வர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதேசத்தை ஜயித்தான். அப்போது அந்தக் கந்தர்வநகரத்தில் தித்திரிபபிக்ஷிகுள்போலச் சித்திரவர்ணமுள்ளவையும் மண்டேகங்களென்று பெயருள்ளவையுமான உத்தமமானகுதிரைகளையெல்லாம் கப்பமாகப்பெற்றான். அதன்பிறகு பால்குனன் ஹேமகூடமலையையடைந்து அதில்வாஸஞ்செய்தான். ராஜசரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பெருஞ்சேனையினற் சூழப்பட்டவனான அவன் அந்த ஹேமகூடமலையையதாண்டி ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அங்கே இவ்வுலகத்திலெல்லாம் அழகான அனேகநகரங்களையும் வனங்களையும் தெளிந்தஜலமுள்ளநதிகளையும் தேவர்களோப போன்ற புருஷர்களையும் பார்ப்பதற்கினிய பெண்களையும் கண்டான். தனஞ்சயன் அவர்களெல்லாரையும்கண்டு களித்து அவர்களை வசப்படுத்திக்கொண்டான். மிக்கஅதிகமான ரத்னங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். ஸமர்த்தனான அவன் அங்கிருந்து நிஷதமென்னுமமலைக்குசென்று அம்மலையிலுள்ளோரை ஜயித்தான். ராஜாவே! அர்ஜுனன் அதன்பிறகு நிஷதமென்னும் பெரியமலையையதாண்டித் தேவபூமியாகிய இலாவருதமென்னும் நடுக்கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அந்தத்தனஞ்சயன் அவ்விடத்தில் தேவர்களைப்போன்றவரும் பூமியில்கிரற்றவரும் இதற்குமுன் காணப்படாதவரும் அழகுள்ளவருமான சிறந்தமனிதரையும் வெண்மையானவீடுகளையும் அபஸரஸுகளுக்கொப்பான பெண்களையும் கண்டான். அழகான அவர்களைக்கண்டு வசப்படுத்தினான். அவன் அவர்களாலும் பார்க்கப்பெற்றான். ராஜசரேஷ்டரே! சிறந்தபாக்யமுள்ள அர்ஜுனன் அவர்களைவசப்படுத்திக் கப்பங்கட்டுவித்து உயர்ந்தஇரத்தினங்களையும்ஆபரணங்களையும் ஆஸனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் அங்கிருந்து வடக்கே சென்றான். அங்கே மலைகளுட்சிறந்த மேருமலையக்கண்டான். பொன்மயமானதும் நான்குநிறங்களுடையதும் (மனிதர்) அணுகமுடி

யாததும் லக்ஷ்மியோஜனை உயரமுள்ளதும் பூமியில் ஆழ்ந்திருப்பதும் ஒளிகளின்கூட்டமாக ஜ்வலிப்பதும் மிகச்சிறந்ததும் பொன்மயமாகப் பிரகாசிக்கின்ற கொடுமுடிகளினால் ஸூர்யன் ஒளியைவிலக்குவதும் பொன் ஆபரணங்கள் நிரம்பினதும் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் ஆசரயிக்கப்பட்டதும் அளவிடக்கூடாததும், புண்ணியமிக்குதியிலலாத ஜனங்களால் அடையமுடியாததும் கொடியஸர்ப்பங்கள் ஸஞ்சரிப்பதும் உயர்ந்த ஒஷதிகள் விளங்குவதும் உயரத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தை மறைத்து நிற்பதும் மனத்தினாலும் மற்றவர்கள் செல்லக்கூடாததும் நதிகளும் செடிகளும் நிரம்பினதும் மிக்க அழகான பலபறவைக்கூட்டங்கள் கூவுவதுமான அநதமேருமலையைக் கண்டு அர்ஜுனன் மகிழ்வுற்றான். தேவபூமியான இலாவ்ருதகண்டம் மேருவினால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்படாதிருந்தது. மேருவின் தென்பக்கத்தில் எந்தக்காலத்திலும் பூக்களும் கனிகளும் நிரம்பினதும் ஸித்தர்கள் சாரணர்களென்னுமதேவர்களால் நெருங்கப்படாதுமான நாவல் மரமிருக்கிறது. ராஜாவே! அம்மரத்தின்கீழ்க் கம்வரையில் மேலே வியாபித்திருக்கின்றன. அதன்பெயரைவைத்துத் தான் இரதக்கண்டத்தை 'ஜம்பூதலீபமென்பர். சூரனாஸவ்யஸாசி அந்த ஜம்புமரத்தைக்கண்டான். ராஜாவே! அவன் இவ்வுலகத்தில் நிகரில்லாமலிருந்த அந்த ஜம்புமரத்தையும் மேருமலையையும் சுற்றிலும் பார்த்து மகிழ்ந்தான். அப்போது அர்ஜுனன் அங்குள்ள ஸித்தர் சாரணராகிய தேவர்களாலளிக்கப்பட்ட அனேகமாயிரமரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். அர்ஜுனன் அங்கே அதிகவிலைபெற்ற வஸ்திரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு தன்ஜ்யேஷ்டராகிய தர்மராஜாவின் பாகததுககாக அனேக இரத்தினங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்லத்தொடங்கினான். ஸமர்த்தனான அவன் சிறந்தமலையாகிய மேருவைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நதிகளிறசிறந்த ஜம்பூநதியைப்பார்த்துக்கொண்டு அதன்கரை வழியாகச்சென்றான். ராஜச்ரேஷ்டரே! மதுரமான நாவற்பழச்சாறு பிரவாகமாக ஒடுவதும் பொன்மயமான பலபறவைக்கூட்டங்களால் லடையப்பட்டதும் பொற்றாமரைகளும் பொன்னிறமானசேறும் பொன்னிறமான ஜலமும் மணலுமுள்ளதும் சிலவிடங்களில் மலர்ந்தபொன்மயமான ரெய்தல்கள் நிரம்பினதும் சிலவிடங்களில் பொன்மயமான புஷ்பங்களைப் புஷ்பித்தமரங்கள் கரைகளில் நிரம்பினதும் பொற்படிகளோடு கூடியதுறைகளினால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் குற்றமற்றதன்

குவியல்களுள்ளதும் வாத்தியங்கள் பாட்டுக்களின் முழக்கங்களோடு கூடியதும் பரகாசிக்கின்றபொன்¹ விதானங்களினால் எல்லாவிடங்களிலும் சோபிப்பதும் அதற்குமுன்காணப்படாததுமான அநதசகிறநத நதியைக்கண்டு புகழ்ந்தான் அநதநதியின் ஜலத்தை உட்கொள்வதனால் மிக்க அழகானவர்களும் எப்போதும் ஸுகமும் ஸநதோஷமுமுள்ளவர்களும் எல்லா அலங்காரங்களாலும் சோபிப்பவர்களும் தேவருக்கு ஒப்பானவர்களுமான மனிதர்கள் ஸம்ஸாரங்களுடன் அநதநதிக் கரையிலிருக்கக்கண்டு மனங்களிததான். தனஞ்சயன் அவர்களிடத்தில் அனேக இரத்தினங்களையும் பொன்மயமான நாவற்பழங்ககளையும் ஆபரணங்களையும் நயமாகப் பெற்றுக்கொண்டான். பெறுதற்கு அரியவையான அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அவன் மேற்றிசைககுச்சென்றான். அங்கேயும் நாகாள இரத்திக்குப்பட்ட தேசத்தை ஜயித்தான்.

ஜனமேஜயம் ஹாராஜாவே! ஸமாத் தனான ஆர்ஜுனன் அங்கிருநது மேற்கே சென்று கந்தபாதனமலையைச் சேர்ந்தது, அங்குள்ளவர்களை ஜயித்தான். ராஜாவே! அநதக்கந்தமாதனத்தைத் தாண்டிப் பிறகு அவன் ரதனங்களுள்ளதும், பார்ப்பதற்கு இனியவர்களும் தேவர்களுக்கொப்பானவர்களுமான ஸ்திரீபுருஷர்கள் வஸிப்பதுமான கேதுமாலமென்னுமகண்டத்தைக் கண்டான். ராஜாவே! ஸவயஸாசியான தனஞ்சயன் அதை ஜயித்துக் கப்பங்கட்டச் செய்து அங்குள்ள அருமையான ரத்தினங்களைக் காண்கையாக வாங்கிக்கொண்டு மறுபடியும் மத்தியதேசமாகிய இலாவருத்ததிறகுத்திருமபிவருது அங்கிருநது கிழக்கே சென்று மேருமலைக்கும் மந்தரமலைக்கும் இடையில் சைலோதையென்னும் ஆற்றின் இருபுறங்களிலும் மூங்கில்களின் சுகமான நிழலை அடுத்திருப்பவராகிய கஷா, ஜஷர், நத்யௌதர், பரகஸர், தீப்தவேணிபர், பசுபா, குலிந்தர், தங்கணர், பாதங்கணரென்னும் ஜாதியா ரணைவரையும் ஜயித்துக் கப்பங்கட்டச் செய்து அவரெல்லரிடத்திலுமிருநது ரதனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து மால்யவானென்னும் மலைக்குச் சென்றான். ஆர்ஜுனன் அநதமால்யவானென்னும் பெரியமலையைத் தாண்டிப் பரிசுத்தமும் தேவலோகம்போன்றதுமான பத்ராச்வமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அவ்விடத்தில் சிறப்புற்றவர்களும் தேவர்களைப் போன்றவர்களுமான புருஷச் சேஷ்டர்களை ஜயித்து உட்படுத்திக் கப்பங்கட்டச் செய்து ஆங்காங்குள்ள எண்ணிறந்த ரதனங்களை அவரவர்களிடமிருந்து காணிக்கையாக வாங்கிக்

கொண்டு பிறகு நீலமென் னும்மலைக்குச்சென்று அங்குள்ளவரைஜாரித் தான். பிறகு அர்ஜுனன் பெரியதாகியநீலமலையைத்தாண்டி அழகிய ஆண்பெண்களநிரமபியிருக்கும் ரமயகமென்னும் கண்டத்தில்பிரவே சித்தான். அநதஅர்ஜுனன் அந்தத்தேசத்தைஜயித்துக் கப்பங் கொடுக்கச்செய்து குஹ்யசர்களாலரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தையும் ஜயித்தான் அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியானஅர்ஜுனன் அந்தத் தேசத்தில் ராஜஸூயயாகத்தின்சிறப்புக்காக மனத்தைககவரத்தக்க அழகானபொன்மான்களையும் பொற்பறவைகளையும் இன்னும்அனேக ரத்னங்களையும் காணிக்கையாகவாங்கிக்கொண்டான். அதன்பிறகு கந்தர்வர்களாலரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தையும் அதிலுள்ளகந்தர்வக் கூட்டத்தையும் ஜயித்தான். ராஜாவே! 'அதன்பிறகு அர்ஜுனன் அங்குள்ளயாநதரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு உடனே ஹிரண் வதமென் னும்கண்டத்தில் பரவேசித்தான். ராஜாவே! அவன் அநத அழகானஇடங்களில ரக்ஷத்திரங்குகளின்நடுவில் சநதிரன்பிரகாசிபபது போல மாளிகைவரிசைகளுக்கிடையே ஸஞ்சரிக்கத்தொடங்கினான். அரசர்க்கரசே! அங்கே பராக்ரமத்தினுண்டான சிறநதஅழகோடும புகழோடும, ராஜமாக்கங்களுங்குமஸஞ்சரிக்கும்அவனை உயர்நத மாளிகைகளின் மேற்கட்டுகளிலிருநத மங்கையர்களனைவரும் கண்ட னர். இரத்தத்திலேறித் தூணிகளைத்தாங்கிக் கவசகிரீடங்களையணிந்து கையும்வில்லுமாக யுத்தஸன்னாகத்தோடிருப்பவனும் விருதுகளுள்ள வனும் மிருதுசரீரமுள்ளவனும் மிருநதபலசாலியும் சக்திகளெல் லாமசேர்நதவனும் எதிரிகளைஹதஞ்செய்பவனும் எதிரிகளுடைய யானைகளைத்தடுப்பவனும் தனக்குயர்வற்றவனும் இநதிரனுக்கொப பானவனுமான அநதஅர்ஜுனனைக்கண்ட அங்குள்ளபெண்கூட்ட ங்கள் 'வேலாயுதத்தையுடையமுருகக்கடவுளோ' எனநினைத்தன. 'யுத்தத்திலவியக்கத்தக்க பராக்ரமமுள்ள அநதபபுருஷபபுலி இவன் தான். இவன்கைவன்மையிலகப்பட்ட பகைவர்கூட்டங்கள் நிற்ப தில்லை' என்றசொறகளைச்சொல்லிக்கொண்டு அநதபபெண்கள் அன் புடன் தனஞ்சயனைத்துதித்து அவன்சிரஸில் பூமாரிபொழிந்தனர். அங்குள்ளவர்களனைவரும் அவனை விருபபததுடன்பார்த்து அவன் மேல் இரத்தினங்களையும் பூஷணங்களையும் வருஷித்தனர். அர்ஜு னன் அவர்களுையெல்லாமஜயித்துக் கப்பங்கொடுக்கச்செய்து முத்து, பொன், பவழம், ஆயுதம், ஆபரணம்முதலியவற்றை அவர்களிடம் பெற்றுக்கொண்டு, சிருங்கவானென்னும்மலைக்குச்சென்றான். மஹாத் மாவும் கௌரவனும் பாண்டவனுமாகிய பங்குனன் சிருங்கவானென்

னும்மலையையும்கடந்து அதற்குவடக்கிலுள்ள ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தையடைந்து அங்குள்ள வித்யாதரர்களின்கூட்டங்களையும் யக்ஷராஜாக்களையும்ஜயித்து எல்லாவற்றிலும்சிறந்த திவ்யவஸ்திரங்களையும் கல்பகவிருக்ஷங்களின்இலைகளையும் யாகத்திற்குரிய பலவகையான உயர்ந்தகிருஷ்ணஜினங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். இந்திரபுத்திரனானஅர்ஜுனன் ஹரிவர்ஷமென்னும்கண்டத்தின்வடபாகத்திறசென்று அநதத்தேசத்தைஜயிக்கவிரும்பினான். அங்கே பெரிய தேகமும் மிகுந்தவன்மையுமுள்ள துவாரபாலகர்கள் மஹாவீரனான அர்ஜுனனைவந்துகண்டு, “ அர்ஜுனா! இநதநகரத்தை நீஎவ்வகையிலும்ஜயிக்கமுடியாது. நல்லவனே! திரும்பிசெல். தோல்வியடையாதவனே! இதுவரையிறபோதும். இநதபபட்டணத்தில் எந்தமனிதன்பிரவேசிப்பனோ அவன் இருக்கமாட்டான். வீரனே! உன்னிடத்தில் நாங்கள் அன்புள்ளவராயிருக்கிறோம். நீஜயித்ததுபோதும். அர்ஜுனா! இநதஇடத்தில் நீஜயிக்கக்கூடியதுஒன்றும் தூண்படவில்லை. இஃதுஉத்தரகுருக்ஷேத்திரம். இவ்விடத்தில் யுத்தம்நடவாது. குருதிபுத்தா! நீ இங்கேபிரவேசித்தாலும் ஒன்றையும்காணமாட்டாய். மானிடதேகத்தோடு இங்கே எதையும்பார்க்கமுடியாது. புருஷச்ரேஷ்டனே! அல்லது இவ்விடத்தில் உனக்கு வேறுகாரியமஏதாவது ஆகவேண்டியிருந்தால் அதைச்சொல். பாரதனே! உன்சொல்லின் படி நாங்கள்செய்வோம்” என்றுசொன்னார்கள். ராஜாவே? பிறகு அர்ஜுனன் நகைத்துக்கொண்டு அவர்களைப்பார்த்து, “ சிறந்தஅறிவுள்ளதர்மராஜாவைப் பூமிமுழுவுக்கும் அரசராகச்செய்யவிரும்புகிறேன். மானிடர்கள் பிரவேசிப்பதுவிரோதமாயிருந்தால் உங்கள் தேசத்தில் நான்பிரவேசியேன். யுதிஷ்டிரருக்கு ஏதாவது ஒருதிரவியத்தைக்கப்பமாகக்கொடுங்கள். இல்லாவிட்டால் கிருஷ்ணனுடன்சேர்ந்து பாணயுத்தஞ்செய்வேன்” என்றுசொன்னான். அதன்பிறகு அவர்கள் திவ்யவஸ்திரங்களையும் திவ்யாபரணங்களையும் தேவர்க்குரியபட்டுக்களையும் தோல்களையும் அவனுக்குக் கப்பமாகக்கொடுத்தனர். அநதப்புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் இவ்வாறு கூத்ததிரியர்களோடும் கொள்ளைக்காரர்களோடும் அனேகயுத்தங்கள்செய்து அவர்களைல்லாரையும்ஜயித்துக் கப்பமகட்டுமபடிசெய்து வடதிசைமுழுமையும் வசப்படுத்தி எல்லாபிடத்திலும் தனங்களையும் பலவகைத்தினங்களையும் சிட்டுக்குருவிபோலச் சித்திரவர்ணமும் கிளியிறகுதிறமும் மயில்கிறமுள்ளவையும் காற்றுக்குசசமானமான வேகமுள்ளவையுமான பலவகைக்குதிரைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு பெரியசதுரங்க

சேனையுடன் இந்திரப்ரஸ்தநகரத்துக்குத் திரும்பிவந்தான். அவன் அந்தவாஹனங்கள் தனங்கள் அனைத்தையும் தர்மராஜாவுக்கு ஒப்பு வித்தான். அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்கிருஹத்திற்குச் சென்றான்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

திக்கவிஜயபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

— ❖ ❖ ❖ —

(பீமஸேனன் திக்கவிஜயத்தில் சேதிதேசத்தைஜயித்தது.)

பலமும்பராக்கரமமுமுள்ளவனும் எதிரிகளுக்கும் துயரத்தை விளைவிப்பவனும் பரதச்சேஷ்டனுமான பீமஸேனனும் அர்ஜுனன் புறப்பட்டபோதே தர்மராஜரிடமிடைபெற்றுக்கொண்டு அயல்தேசங் களையழிப்பதும் புரணைகள், குதிரைகள், தேர்கள்நிரம்பினதும் கவசங் களைத் தரித்ததுமாகிய பெருஞ்சேனைக்கூட்டத்திறை சூழப்பெற்றுக் கீழ்த்திசையை நோக்கிச்சென்றான். புருஷச்சேஷ்டனாகிய அநதப பீமன் பாஞ்சாலதேசத்தின் முதன்மையான இராஜதானிக்குச்சென்று பாஞ்சாலராஜர்களைப் பலவகையான உபாயங்களினால் ஸமாதானஞ் செய்து அவர்களிடத்தில் ஒருகப்பத்தைவாங்கிக்கொண்டு விதேக தேசத்தின்ராஜதானிக்குச்சென்றான். சூரனும் ஸமர்த்தனும் பரதச்சேஷ்டனுமான அநதப்பீமன் கண்டகர்களென்னும் விதேகதேசத் தாரைஜயித்து, உடனே தசாண்டதேசத்தைஜயித்தான். அங்கே ஸுதர்மாவென்னும் தசாண்டதேசத்தரசன் பீமசேனனுடன் ஆயு தங்களில்லாமல் பயங்கரமான பெருஞ்சண்டைசெய்தான். மஹாத்மா வானஸுதர்மாவின் அந்தச்செய்கையைக்கண்டு பீமஸேனன் மஹா பலசாலியான அவனைத் தந்துமுதன்மையானஸேனபதியாகச்செய்து கொண்டான். ராஜாவே! பயங்கரமான பராக்கரமமுள்ள பீமன் பெருஞ் சேனையினால் பூமியைஅதிரச்செய்பவன்போல அங்கிருந்து கிழக்குத் திக்கிற்சென்றான். ராஜாவே! பலவான்களிற்சிறந்தவனும் வீரனு மான அநதப்பீமன் ஸேனையுடன்விளங்கும் அச்வமேதேச்வரனென் னும் அரசனைப் போரில்வென்றான். குந்திபுத்திரனும் கௌரவ னும் மஹாபராக்கரமசாலியுமான அநதப்பீமன் அதிகச்சரமில்லாமலே அவனைஜயித்து அதீன்கீழ்த்தேசத்தையும் ஜயித்தான். அங்கிருந்து தெற்கே¹ புளிந்தீர்களின் பெரியநகரத்திற்கு வந்து, ஸுகுமாரன்,

¹ ஒருவகை ம்லேசசஜாதியா

ஸ-மித்ரனென்னும் இரண்டு அரசர்களையும் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஜனமேஜயரே! பரதசரேஷ்டனான பீமஸேனன் தர்மராஜாவின் ஆஜ்ஞையின்படி அங்கிருந்து மஹாபராக்ரமசரஸியான சிசுபாலனை எதிர்த்துச் சென்றான். வீரரே! சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலனும் பீமஸேனன் ஆரம்பத்தைக்கேட்டு நகரத்திலிருந்து வெளியில்வந்து பீமஸேனை எதிர்கொண்டழைத்தான். மஹாராஜாவே! அப்போது அந்தகனெளரவராஜனும் சேதிதேசத்தரசனுங்கூடத் தங்கள் இரண்டுகூலங்களையும்பற்றிக் குசலபரசனஞ் செய்துகொண்டனர். ராஜாவே! அப்போது சேதிராஜன் தன்தேசத்தைப் பீமனிடம் ஒப்பித்துப் பீமனைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே, “குற்றமற்றவனே! இதென்னசெய்கிறாய்?” என்றுகேட்டான். அப்போது பீமன் தர்மராஜா செய்யவிரும்பியிருப்பதை அவனுக்குச்சொன்னான். அவ்வரசனும் அவன்சொன்னதையங்கீகரித்து அப்படியே செய்தான். ராஜாவே! அப்போது பீமஸேனன் சேனைகளோடும் வாஹனங்களோடும் பதினமூன்றுரத்திரி அங்கேவஸித்து, சிசுபாலனால் மரியாதைசெய்யப்பெற்றுச் சென்றான்.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(பீமஸேனன் திக்விஜயம்முடித்துக்கொண்டு இத்தீர்ப்பாஸ்தம் வந்து சேர்ந்தது.)

எதிரிகளையடக்குகிறவனாகிய பீமன் பிறகு அங்கிருந்து குமாரசுவீரயமென்னும் தேசத்தரசனான சிரேணிமாமென்பவனையும் கோஸலதேசாதிபதியான பிருஹதபலனென்பவனையும் ஜயித்தான். பாண்டவச்சரேஷ்டனானபீமன் தர்மநதெரிந்தவனும் இடைவிடாமல் யாகஞ் செய்பவனும் மஹாபலசாலியுமான அந்த பிருஹதபலனென்பவனை அயோததியில் எளிதில்வென்றான். அதன்பிறகு ஸமர்த்தனானபீமன் கோபாலகக்ஷினென்னு மரசனையும் வடகோஸலததோடு சேர்ந்த கோஸலதேசத்தையும் மல்லதேசத்தரசனையும் ஜயித்தான். பலசாலியான பீமன் அதன்பிறகு இமயமலையின்பக்கம்சென்று ஜலக்கரையிலுள்ள தேசமனைத்தையும் சிக்கிரத்தில் வசப்படுத்திக்கொண்டான். மிகச்சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் பலவான்களிற்கிறந்தவனும் பரதச்சரேஷ்டனுமான அந்தபீமன் தன்வலிமையினால் பற்பலதேசங்களை இவ்

வாறுஜயித்துப் பல்லாடதேசத்தினருகிலுள்ள சுக்திமானென்னும் மலையையும் ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் அச்சத்தைத் தரும் பராக்கரமுள்ளவனுமாகிய பீமன் யுத்தத்தில் புறங்காட்டாதவனாகிய ஸுபாஹுவென்னும் காகிராஜாவைக் கீழ்ப்படுத்தினான். பாண்டவச்ரேஷ்டனான பீமன் அதன்பிறகு ஸுபார்ச்வமென்னும் மலைக்கருகில் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவந்த கராதனென்னும் ராஜச்ரேஷ்டனைத் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில்வென்றான். சிறந்தபராக்கரமுள்ள அவன் பிறகு மிக்கபலமுள்ள மத்ஸ்யதேசத்தையும் மலததேசத்தையும் அநகதேசத்தையும் அபயதேசத்தையும் பசுபூமியென்னும்தேசத்தையும் முழுதுமஜயித்தான். சிறந்த கைகளையுடைய பீமன் அங்கிருந்து திரும்பி மததாரமென்னும்மலையையும் ஸோமதேயமென்னும் தேசத்தையும் ஜயித்து வடக்குநோக்கிச்சென்றான். பலவானானபீமன் தன்பலத்தினால் வத்ஸதேசத்தையும்ஜயித்துப் பார்க்கதேசத்தாசனையும் நிஷாததேசத்தாசனையும் மணிமான்முதலிய அனேகராஜர்களையும் ஜயித்தான். அதன்பிறகு தக்ஷிணமல்லதேசத்தையும் போகவானென்னும்மலையையும் தன்பராக்கரமத்தினால் பீமன் எளிதில் வென்றான். புருஷச்ரேஷ்டனானபீமன் சர்மக்களையும் வர்மக்களையும் ஸமாதானமாகவே வசப்படுத்தி¹ விதேகதேசாதிபதியான ஜனகனென்னும் அரசனை எளிதாகஜயித்தான். பாண்டுபுத்திரனும் குந்தியின்புத்திரனுமான பீமன் விதேகதேசத்திலிருந்துகொண்டே சகர்களையும் பர்ப்பார்க்களையும் இந்திரபர்வத்தினருகிலுள்ள கிராதராஜாக்கள் எழுவரையும் தந்திரமாக ஜயித்தான். சிறந்தபலமும் பராக்கிரமமுமுள்ளபீமன் அதன்பிறகு சேனைகளோடுகூடிய ஸுமஹர்களையும் பரஸுமஹர்களையும் யுத்தத்தில்வென்று மகததேசத்தாரைமெதிர்த்துச் சென்றான். தண்டன் தண்டதாரன் முதலிய அரசர்களைஜயித்து அவர்களுள்ளாருடனுமசேர்ந்து கிரிவர்ஜத்திற்குச் சென்றான். ஜராஸநதன்புதல்வனை ஸமாதானமாகவே கப்பங்கட்டச் செய்து அவர்களுள்ளாருடனுங்கூடக் கர்ணனையெதிர்த்துச் சென்றான். அநதப பாண்டவச்ரேஷ்டனானபீமன் சதுரங்கதளத்தினால் பூமியை அதிர்ச்செய்வவன்போலச் சென்று சத்துருக்களை ஹதஞ்செய்பவனாகிய கர்ணனுடன் போர்புரிந்தான். ஜனமேஜயரே! அநதபலவானானபீமன் கர்ணனைப்போரில்வென்று உட்படுத்தினபிறகு மலைகளில்வஸிக்கும் அரசர்களை ஜயித்தான். அப்போது மோதா கிரியென்னும் மலைபிலுள்ள மிக்கபலசாலியான அரசனைப் பெரும்

போரில் தன்புஜபலத்தினால் கொன்றான். அதன்பிறகு புண்டரீதேசத் தரசனும் வீரனுமான அந்தப்பெளண்டரக வாஸுதேவனென்னும் அரசன் கிருஷ்ணனுடையகைகளின் பயத்தினால், “நான் இப்போது யாதவவீரனான கிருஷ்ணனுடன் யுத்தஞ்செய்யேன்” என்றுசொல்லிக் கப்பங்கொடுத்தான். கௌசிகிரதிக்கரையிலிருக்கும் மஹேள ஜஸன் என்னும்அரசனையும் சந்தித்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! மிகுந்த ஸேனையுடையவர்களும் கொடியபராக்ரமமுள்ள வர்களாகிய அவ்விரண்டு வீரர்களையும் யுத்தத்தில்ஜயித்து வங்க தேசத்தரசனிடம் சென்றான் பரதச்ரேஷ்டனானபீமன் ஸமுத்திர ஸேனன் சந்திரஸேனனென்னும் அரசர்களையும் கர்வடதேசாதிபதியான தாம்ரலிபதனென்னும் அரசனையும் ஸும்ஹதேசத்து இராஜாவையும் ஜயித்துக் கடற்கரைகளில்வலிக்கும் மிலேசசக்கூட்டத்தாரெல்லாரையும் வென்றான். வாயுபுதரனும், பலசாலியுமானபீமன் இவ்வாறு பற்பலதேசங்களை ஜயித்தபிறகு அவர்களிடம் பொருள்களைப்பெற்றுக்கொண்டு லௌஹித்யமென்னும் நதத்துக்குச் சென்றான். அவன் கடலிலுள்ளதீவுகளில் வலிக்கும் மிலேசசராஜாக்களெல்லாரையும் சந்தனம், அகில, வஸ்திரங்கள், ரத்தினங்கள், முத்துக்கள், சால்வைகள், பொன், வெள்ளி, பவமும்ஆகிய விலைபெற்ற உயர்ந்த பொருள்களைக் காணிக்கைகளாகக் கொடுக்கச்செய்தான். அவர்கள் நூறுகோடிக்கணக்கான பெரும்பொன்மாரியை மஹாத்மாவும் குந்திபுத்ரனுமான பீமனுக்குப் பொழிந்தனர். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளபீமன் இந்திரபிரஸ்தத்திற்கு வந்துசேர்ந்து உடனே அநதத்தனத்தைத் தர்மராஜாவுக்கு ஒப்புவித்தான்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

தீ க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் தகஷிணதீகீவிஜயத்துக்குச்சென்றதும்,
வியீஷணர்காணிக்கைஅனுப்பியதும்.)

ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவனும அவர்களைப்போலவே தர்மராஜாவினால் சிறப்பிக்கப்பெற்றுப் பெருஞ்சேனையுடன் தென் திசைக்குச்சென்றான். ஸமர்த்தனானஸஹதேவன் சூரஸேனதேசத்தை முன்னமே முழுதும் ஜயித்திருந்தான். பலவானானஸஹதேவன் தன்பலத்தினால் மதஸ்யதேசத்தரசனை வசப்படுத்தினான். அரசர்க்கரச

னும் மஹாபலசாலியுமான தந்தவகரணையிததுக கபபங்கடடுவித்து அவனை அவன்ராஜயத்திலிலைநிறுத்தினான். ஸுகுமாரன ஸுமிதரனென்னும்அரசர்களை வசப்படுத்தினான். அப்படியே மதஸ்யதேசத்தின்மேற்பக்கத்தாரையும் 'படசசரர்களென்னும் திருடர்களையும் அவன்ஜயித்தான். புத்திமானுஸஹதேவன் நிஷாதாகளின்தேசத்தையும் கோச்சுருங்கமென்னும்சிறந்தமலையையும் அதன்பிறகு சிரேணிமானென்னும்அரசனையும் பராக்ரமத்தினுல்ஜயித்தான். நரராஷ்ட்ரமென்னும்தேசத்தைஜயிததுக் குருதிபோஜனிடஞ்சென்றான். அந்தக் குருதிபோஜன் அவன்கட்டளையை அன்புடன்அங்கீகரித்தான். அதன்பிறகு சாமண்வதிரதிக்கரையில் தன்பிதாவுக்குச்சத்தருவும் கிருஷ்ணனால் (கொல்லாமல்) மிகுத்துவைக்கப்பட்டிருப்பவனும ஜமபகபுத்திரனுமான அரசனைக் கண்டான். 'ஜனமேஜயரே' அவவரசன் ஸஹதேவனோடு யுத்தஞ்செய்தான். அந்தயுத்தத்தில் ஸஹதேவன் அவனை ஜயித்துத் தென்றிசைநோக்கிச்சென்றான். மிகச்சிறந்தபலசாலியான ஸஹதேவன் அந்தஜம்பகபுத்திரனுடன் கூடவே ஸேகர்கள் அபரஸேகர்களென்னும்தேசத்தாராஜயிதது அவர்களிடமிருந்து பலவகைரத்தினங்களைக் கபமாகப்பெற்றுக்கொண்டு நர்மதைரதியைநோக்கிச்சென்றான். அங்கே நரகாஸூரன்மகனும் சிறந்தகைகளையுடையவனுமாகிய பகதத்தனென்னுமரசன் அாஜுன்னுகருககப்பங்கொடுத்ததாகக்கேட்டுத் திரும்பினான். அசனினீதேவாகளின்புத்திரனும சிறந்தபராக்ரமசாலியுமான ஸஹதேவன் பெருமபடையினால்குழப்பப்பட்டவர்களும் வீரர்களுமாகிய விநதன் அனுவிநதனென்னும் அவநதிதேசத்தரசர்களைப் போரில்வென்று அவர்களிடம் ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு போஜகடமென்னுமநகரத்துக்குச் சென்றான். ஓ! ஸத்தியநதவருத ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தநகரத்தில் இரண்டுநாளயுத்தம்நடந்தது. மாதரியின்புதல்வனும் மஹாபலசாலியுமான அந்த ஸஹதேவன் யார்க்குமவெல்லமுடியாத பீஷ்மகராஜனையும் கோஸலதேசத்தரசனையும் வேளைநதிக்கரையிலுள்ள அரசனையும் ஜயித்து அதன்பிறகு காட்டிலுள்ள அரசர்களையும் பிராகோடாக்கள நாட்கேயாகள் ஹேரம்பர்களென்னும்அரசர்களையும் மாருதம், ரம்மியக்ராமமென்னும்ஊர்களையும் நாசினர்கள், அர்ப்புகர்கள்முதலான பறபலகாட்டரசர்களனைவரையும் பலத்தினுல்ஜயித்தான். மஹாபலசாலியான அந்தஸஹதேவன் வாதாதிபனென்னுமரசனைவசப்படுத்தினான். புனிதர்களென்னும் ஜாதியாரைப் போரில்வென்று தென்திசைநோக்கியே சென்றான். சிறந்தகைவன்மையுள்ள அந்தஸஹதேவன் பாண்டிய

தேசத்தரசனோடு ஒருநாள போர்செய்து அவனை ஜயித்துத்தென் திசை மார்க்கமாகச்சென்று கிஷ்கிந்தையென்று உலகத்தில்பெயாபெற்ற குகையையடைந்தான். வாலியென்னும்வானரராஜனால் முன்னர் ஆளப்பட்டதும் பிறகு கோஸலதேசாதிபதியான ஸ்ரீராமபிரானையடுத்த ஸுக்ரீவனால்காப்பாற்றப்பட்டதுமான அந்தக்குகையிற் பிரவேசித்து அவ்வரசனையழைத்தான். அந்தக்குகையில் மைந்தன் துவிவிதினென னும் இரண்டுவானர அரசர்களோடும் ஏழுநாள யுத்தஞ்செய்தான். அவர்களும் சோவடையவில்லை. மஹாதமாககளாகிய அவவிரண்டு வானரர்களும் அந்தயுத்தத்தினால் ஸஹதேவன்மேல் திருபதியடைந்து மனமகிழ்ந்து அன்புடன், “ஓ! பாண்டவசரேஷ்டனே! இங்குள்ள ரத்தினங்களைத்தையுடி எடுத்துக்கொண்டுசெல். சிறந்த அறிவாளரான தாமராஜாவின்யாக்காரியம் இடையூறிலலாமலிருக்க வேண்டும்” என்றுசொன்னார்கள். அந்தஇரத்தினங்களைப்பெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்குப்பேரனான். புருஷ்சரேஷ்டனும் பகைவாகளான வீரர்களையழிக்குமபராக்ரமசாலியும் பாண்டுபுத்திரனுமான ஸஹதேவன் அங்கே நீலனென்னும்அரசனுடன் போர்புரிந்தான். அப்போது பயமுள்ளவர்களுக்குப்பயங்கரமும் ஸஹதேவனுடையலேனைக்குச்சேதத்தையும் உபிருக்கேஸந்தேகத்தையுமுண்டாககுவதுமாகிய பெரியயுத்தம் உண்டாயிற்று. அந்த நீலராஜனுக்கு அக்னிபகவான்ஸஹாயஞ்செய்தார். அதனால், ஸஹதேவனுடையசேனையிலுள்ளதோகளும் குதிரைகளும் யானைகளும் காலாடகளும் கவசங்களும் எரிந்தவைபோலக்காணப்பட்டன. ஜனமேஜயரே! அதனால் கௌர்வசரேஷ்டனான ஸஹதேவன் மனத்தில மிகப்பரபரப்புள்ளவனாகி மறுமொழிசொல்லவும் சக்தியற்றவனானான்” என்று வைசமபாயனாசொல்ல, கேட்ட ஜனமேஜயா, “ஓ! பிராம்மணரே! யாககாரியத்துக்காக ஆரம்பித்த ஸஹதேவனுக்கு அக்னிபகவான் யுத்தத்திலைதிராகின்றது என்னகாரணத்தினாலே?” என்றுகேட்க, வைசமபாயனர் சொல்லத்தொடங்கினான்.

“ஜனமேஜயராஜாவே! முன்னம் அக்னிபகவான் அந்த மாஹிஷ்மதநகரத்தில வாஸஞ்செய்துகொண்டு பரஸ்திரீயினிடம் விருப்பம் வைத்தவனாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டானென்று கேட்டிருக்கிறீரல்லவா? நீலனென்னும் ராஜாவின்மகள் மிக்கஅழகுள்ளவளாயிருந்தாள். அவள் தந்தநதைக்கு ஹோமகாலத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக எப்போதும் அக்னிஹோததிரத்தைக் காததிருந்தாள். அந்தஅக்னிபகவான் அவளுடைய அழகான இதழ்க்குவிவின்வழியாகவரும் காற்

றினால் ஊதபபபும்வரையில், விசிறபபபட்டா லும ஜ்வலிபபப்தில்லை. ' அநத அழகியபெண்ணின்மேல் விருபபமுற்ற அநத அக்னிபகவான் நீலராஜா வினாலும மற்றவுர்களா லும குறிபபாக அறியபபட்டான். அதன்பிறகு அக்னிபகவான் பிராமமணவடிவமெடுத்து யதேச்சையாக உல்லாஸ மாய் உலாவிக்கொண்டு, கருநெய்தல்மலர்போன்ற கண்களையுடையவ ளும் அழகியநிதம்பமுள்ளவளுமாகிய அநதப்பெண்ணின்மேல் ஆசை யைக்காண்பித்தான். அப்போது தர்மிஷ்டனான நீலராஜன் அந்த அக்னிபகவானைச் சாஸ்திரபிரகாரம தடுத்தான். உடனே அக்னி பகவான் கோபத்தினால் ஜ்வலிததைக்கண்டு வியபபுற்ற அரசன் தன் தலை தரையில்படும்படி வணங்கினான். அதன்பிறகு சிலகாலத்துக் கெல்லாம அவ்வரசன் அநதப்பெண்ணைப் பிராமமணவடிவமாகவநத அக்னிபகவானுக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அழகியபுருவங் களையுடையவளாகிய அநத நீலராஜன்புதல்வியைப் பெற்றுக்கொண்ட பின் ஒளிபைத தனமாகவுடைய அக்னிபகவான் அவ்வரசனுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்தான். யாகங்களை மிகச்சிறப்பாகச் செய்பவனாகிய அக்னிபகவான் வரமகேட்குமபடி அவ்வரசனைத் தூண்டினான். அவ் வரசன் தன்சேனைக்கு அபயததையே வரமாகப்பெற்றுக்கொண்டான். அதுமுதல் 'எநத அரசர்களாவது அறியாமையினால் தம்வலிமையைக் கொண்டு அநதநகரத்தைஜயிக்க யததனிபபார்களாயின் அவர்கள் தீயினால்எரிக்கபபடுவர். கௌரவசரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அந தக்காலத்தில் அநத மாஹிஷ்மதநகரத்துபெண்கள் அதிகக் கட்டுக் குட்படாதவாகளாய்த தமமனம்போனபடி இருந்தனர். பெண்க ளுக்குக் கட்டுபபாடில்லாமலிருக்குமபடி அக்னி வரமகொடுத்தான். அங்கே மங்கையாகள் சுதநதிரர்களாகத தங்கள்விருபபப்படி நடப பதுவழக்கம். பரதச்சரேஷ்டரான ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அக காலம்தொடங்கி அரசாகள்' அக்னிபயத்தினால் அநதநகரத்தை எப் போதும் விட்டுவிடுவதுவழக்கம். ராஜாவே! தாம்த்தில் மனம்வை த்த ஸஹதேவன் தன்படை தீபபிடித்துப் பயத்தினுறகலங்கினைதக் கண்டு மலைபோல்ஆசையாமலிருநதான். பிறகு அவன் ஆசமனஞ் செய்து பரிசுத்தனாகி அக்னியைத்துதித்தான்.

“ஓ! அக்னிபகவானே! உனக்குநமஸ்காரம். இந்த என்முய

1 ' அக்னிபகவான் மானிடவடிவத்தோடு தன்விருப்பத்தை வாய்விட்டுச் சொன்னான். எல்லாருடைய கிருஹங்களிலும் இவ்வாறே சொன்னான். அந் தப்பெண்ணினாலும் அவன் அங்கீகரிக்கப்பட்டான்' என்பதும், 'இது நீல ராஜனுக்குத் தெரியாது என்று வருவித்துக்கொள்க' என்பதும் பழையஉரை.

ற்சி உனக்காகத்தான். பாவகனே! நீ தேவர்களுக்கு ¹முகமாயிருக்கிறாய். நீ யஜ்ஞபுருஷனுயிருக்கிறாய். எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ் செய்வதனால் பாவகனாகிறாய். ஹோமஞ்செய்தனவற்றைத் தேவர்களுக்குச் சேர்ப்பிப்பதனால் ஹவ்யவாஹ்னனாகிறாய். உனக்காக வேதங்கள் உண்டாயினவாதலின் நீ ஜாதவேதனாகிறாய். அக்னியே! நீ ² சித்ரபானு; தேவர்களிற்கிறந்தவன். நீ அனலன்; ஸ்வர்க்கத்தின் வாயிலைத் திறப்பவன்; ஹோமங்களைப் புஜிப்பவன்; ஜ்வலிப்பவன்; ³ சிகி; நீ ⁴வைசுவானரன்; ⁵பிங்கேசன்; ⁶பிலவங்கன்; ⁷பூரிதேஜன்; நீ சுபபிரமணியக்கடவுளாயின்றவன்; மகிமையுள்ளவன்; ⁸ருத்திரகர்ப்பன்; பொன்னுக்குக்காரணமானவன்; அக்னிபகவான் எனக்குச் சக்தியையும், வாயுபகவான் உயிரையும், பூமிதேவி வன்மையையும், ஜலம் ஸுகத்தையும் தரவேண்டும். ஜலத்தின் ⁹கர்ப்பமாக இருப்பவனே! பெருஞ்சக்தியுள்ளவனே! ஜாதவேதனே! தேவர்க்கரசனே! தேவர்களுக்கு முகமாகிய நீ இந்தஸத்தியத்தினால் என்முன்னின்று என்னைப் பரிசுத்தஞ்செய். ரிஷிகளாலும் பிராமமணர்களாலும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் யாகங்களில் எப்போதும் நன்றாக ஹோமஞ்செய்யப்பட்டவனே! இந்தஸத்தியத்தினால் என்னைக்காப்பாயாக. புகைக்கொடியுள்ளவனும் ஜ்வாலையுள்ளவனும் பாவங்களையழிப்பவனும் காற்றினால் விருத்தியாகிவனும் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் எப்போதுமிருப்பவனுமாகிய நீ இந்தஸத்தியத்தினால் என்னைக் காப்பாற்றக்கடவாய். அக்னிபகவானே! நான் பரிசுத்தனைப் பக்தியுடன் உன்னைத் துதித்திருக்கிறேன். ஸந்தோஷத்தையும் தேசபுஷ்டியையும் சாஸ்திரஜ்ஞானத்தையும் மேன்மேலும் பக்தியையும் எனக்குத்தருவாயாக” என்றான். அக்னிபகவானுக்குரிய இம்மந்திரத்தை இவ்வாறுபடித்து அக்னியில்ஹோமஞ்செய்யவன் நீங்காதசெல்வத்துடன் எப்போதும், ஜிதேந்திரியனாகி எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுவான். ஜனமேஜயரே! புருஷச்ரேஷ்டனை ஸஹதேவன், “யஜ்ஞங்களைநடத்துகிற அக்னியே! நீ யாகத்திற்கு இந்தஇடையூற்றைச் செய்யத்தகாது” என்றுசொல்லிப் பயத்தினால் நடுங்கின அநதச்சேனையின் முன்னிலையில் பூமிமறையத் தர்ப்பைக

¹ அக்னியில்ஹோமஞ்செய்வதனால் தேவர்களுக்குத்திருப்தியுண்டாகிற

² பலவண்ணங்களான கிரணங்களையுடையவன். [து.

³ ஜ்வாலையுள்ளவன். ⁴ எல்லாமனிதர்களிடத்து மிருப்பவன்.

⁵ பசுமைநிறமுள்ளவற்றுள் சிறந்தவன். ⁶ தாண்டிச்செல்லுகிறவன்.

⁷ பேரொளியுள்ளவன், ⁸ சிவனுக்குள்ளிருப்பவன். ⁹ வடவாமுகாக்கினி.

ளைப் பரபசிச் சாஸ்திரபிரகாரம் அக்னியைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தான். அக்னியும் கருங்கடல் கரைகடவாமலிருப்பதுபோல ஸஹ தேவன் பிரார்த்தனையை அதிக்கிரமியாமலிருந்தான். அக்னி கௌரவர்களில் ச்ரேஷ்டனும் மனிதர்களுக்குப்பிரபுவமான அரதஸஹதேவனிடம்வந்து மென்மையாகவும் இன்சொல்லாகவும், “கௌரவனே! எழு; எழு; உனக்கு இந்தப்பரீக்ஷையை நான்செய்தேன். உனக்கும் தர்மராஜருக்குமுள்ள அபிபிராயங்களெல்லாவற்றையும் நான் அறிவேன். பரதச்ரேஷ்டனே! நீலராஜாவின் குலத்தைச்சேர்ந்த ஸந்ததிகளுள்ளவரையிலும் நான் இந்தநகரத்தைக் காக்கவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். பாண்டவனே! ஆனாலும் உன்மனத்தின்விருப்பத்தைச்செய்யவேன்” என்றுசொன்னான். ‘ஜனமேஜயயே! உடனே ஸஹதேவன் மனமகிழ்ந்து எழுந்து கரங்கள்சுவித்துத் தலைவணங்கி அக்னிபகவானைப் பூஜித்தான். அக்னிபகவான் திருமபிச்சென்ற பிறகு நீலராஜன் அக்னிபகவானுடையகட்டளையினாலேயே புருஷச்ரேஷ்டனும் யுத்தவீரருக்குத் தலைவனுமாகிய ஸஹதேவனை மரியாதையாக எதிர்கொண்டழைத்துப் பூஜித்தான். ஸஹதேவன் அவன் செய்தமரியாதையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனைக் கப்பங்கட்டுவித்த பிறகு அங்கிருந்து தென்திசையை ஜயிக்கச் சென்றான்.

சிறந்தகைவன்மையுள்ள அரதஸஹதேவன் அவவற்றசக்தியுள்ள திரைபுரனென்னுமஅரசனை உட்படுத்தி, பராக்ரமத்தினால் பெளரவராஜனை ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடையஸஹதேவன் பிறகு கௌசிகரை ஆசாரியராகவுடைய ஆகிருதியென்னும் ஸுராஷ்டிரதேசாதிபதியைப் பெருமுயற்சியினால் வசப்படுத்தினான். தர்மாத்மாவான அரதஸஹதேவன் ஸுராஷ்டிரதேசத்திலிருந்துகொண்டே சிறந்த கௌரவமுள்ளவனும் சிறந்தபுத்திமானும் போஜகடமென்னும்நகரத்திலிருப்பவனும் இந்திரனுக்குநேரில் சினேகிதனுமான பிஷ்மகனுக்கும் அவன்புத்திரனான ருக்மிபென்பவனுக்கும் தூதனுபபிணன். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பிஷ்மகனும் அவன்மகனானருக்மியும் ஸஹதேவனிடம் அன்புபற்றியும் கிருஷ்ணனைநினைத்தும் ஸஹதேவனுடையகட்டளையைஏற்றுக்கொண்டனா. சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ளவனும் யுத்தவீரரிற்சிறந்தவனும் சிறந்தபுத்திசாலியுமான ஸஹதேவன் அவர்களிடம் ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் சென்று சூர்ப்பராகம் தாலாகடமென்னும்தேசங்களையும் தண்டகாவனத்தையும் கடலிலுள்ளநிவுகளில்வலிக்கும் மிலேசசஜ்ஜாதியிற்பிறந்த நிஷாதர்கள் புருஷாதர்கள் கர்ணப்ராவர்ணர்கள் காலமுகர்

களென்னும் நரராக்ஷஸருக்குப்பிறந்த அரசர்களையும் கோலகிரிமுழுவதையும் ஸூரபி பட்டணத்தையும் தாம்ரமென்னும்பெயருள்ள தீவையும் ராமகமென்னும்பாவத்தையும் திமிங்கிலென்னும்மராஜாவையும் வசப்படுத்தி ஒற்றைக்காலையுடையமனிதர்களையும் கேரளர்களையும் காட்டி லுள்ளவர்களையும் ஸஞ்சயநதி பாஷண்டம் கரஹாடகமென்னும்நகரங்களையும் தூதர்களாலேயேவசப்படுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவித்தான். பாண்டியர்கள், திராவிடர்கள், ஒடர்கள், கேரளர்கள், ஆந்திரர்கள், தாளவனர்கள், கலிங்கர்கள், 'உஷ்டிரகாணி' கர்கள் ஆகிய இவர்களையும் அழகானகாடுகளையும் நகரங்களையும் யவனர்களின்பட்டணத்தையும் தூதர்களைக்கொண்டே உட்படுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவித்தான். அதன்பிறகு தாமரபர்ணிநதிக்குச்சென்று கன்யாதீரத்தத்தைக்கடந்து, தென்தேசமெல்லாம்ஜயித்தபின் ஸஹதேவன், அலைகளிரம்பின கடலின்வடகரையைஅடைந்து பீமஸேனனுடையபுத்திரான கடோதகசனை 'நினைத்தான்.' நினைத்தவுடன் ராக்ஷஸனாககடோதகசன் எதிரிற்காணப்பட்டான். பகைவரையழிப்பவனும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய ஸஹதேவன் கடற்கரையிலுள்ள அந்தத்தாழ்வரையிலிருந்துகொண்டே மேருமலைச்சிகரம்போலவந்த கடோதகசனைப்பார்த்துத் தர்மராஜருடையகட்டளைக்காக வரவேண்டுமென்று இன்சொல்லாகச் சொன்னான். உடனே கடோதகசன் ராக்ஷஸசேவகாகளோடு ஸஹதேவனைவணங்கினின்றுன். தாமாத்மாவும் பகைவரைஜயிப்பவனுமாகிய ஸஹதேவன் அங்கிருந்துகொண்டே மிககதாரியமும் பயங்கரமாகியஉருவமுமுள்ளவனாகிய கடோதகசனைப் புலஸ்தியுக்குலத்தோரும் மஹாத்மாவாகிய விபீஷணருக்கு ஸ்நேஹத்தைமுன்னிடத்தது துவித்தான். சிறந்த புத்தியுள்ளவரும் பிரபுவுமான விபீஷணரும் அது கிருஷ்ணனார் செய்யப்பட்டதென்றுநினைத்து ஸஹதேவனுடையகட்டளையை அன்புடன் அங்கீகரித்தார். அதன்பிறகு சந்தனக்கட்டைகளையும் அகற்கட்டைகளையும் உயரந்த ஆபரணங்களையும் பெருவிலைபெற்றஆடைகளையும் மணிகளையும் இன்னும் பலவகையானசிறந்தபொருள்களையும் அனுப்பினார்” என்றார்.

1 ஒட்டக்கத்தார்கள்.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஐ ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் மறுபடியும் கேட்க, வைசம்பாயனர் ஸஹதேவன் சோழநாட்டுக்கும் பாண்டியநாட்டுக்கும்சென்றதைச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், “பிராம்மணோத்தமரே! கடோத்கசன்வரவையும் அவன் இலங்கைக்குப்போனதையும் விபீஷணரைக்கண்டதையும் காவேரியைப்பார்த்ததையும் கேட்க விருமபுகிறேன். வரிசையாக எனக்குச்சொல்லும்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவன்பராக்ரமத்தை நடந்தவாறு சொல்லுகிறேன்; கேளும். அனீன் தஷ்பராக்ரமத்தினால் காடுகளிலும் தீவுகளிலுமுள்ளவர்களைப் போரில்வென்று தென்திசையைவசப்படுத்திக் கொண்டு சோழநாடுசென்றான். அப்போது ஸஹதேவன் புண்ணிய தீர்த்தமுள்ளதும் பலவகைப்பறவைக்கூட்டங்களினால் அடையப்பட்டதும் முனிவர்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஆச்சா, லோததிரம், மருதம், வில்வம், நாவல், இலவு, முருக்கு, கடம்பு, ஏழிலை, பூபாலை, குமிழ், நெல்லி, பெருங்கிளைகளுள்ள ஆல், புளி, அத்தி, வன்னி, பலாசம், அரசு, கருங்காவி, இலந்தை, அசுவகர்ணம், மா, புண்டாகம், வாழைமுதலிய மரங்களினால் வியாபிக்கப்பட்டுவிளங்குவதும் சகரவாகம், வாத்து, நீரக்காக்கை, கடறகாக்கை, அன்றில், நீர்க்கோழி முதலியநீர்ப்பறவைகள் அனேகம்கூவப்பெற்றதும் அனேக ரிஷி ஆசரமங்களினாலும் பூஜிப்பதற்குரியமரங்களினாலும்விளங்குவதும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்ட பரிசுத்தரான பிராமமணாகளினால்விளங்குவதும் சிலவிடங்களில் கரையில்முனை திருகாகும் மரங்கள் நிரமப்பபூத திருப்பதனால் மாலைகளை அணிந்திருப்பதுபோன்றது. சிலவிடங்களில் செங்கழுநீர், குவளை, செவ்வல்லி, ஆரபல, தாமரை முதலியவைகள் மலர்ந்து அழகாயிருப்பதுமாகிய நதிகளிறசிறந்த காவிரியைக்கண்டு, ‘நமது தேசத்தில் கங்கை எவ்வாறோ அவ்வாறே இரதக்காவேரி சிறந்தது’ என்று ஸந்தோஷமடைந்தான். ஸஹதேவன் அந்தநதியைச் சேனைகளுடன் தாண்டி, தென்கரைசேர்ந்து செல்ல, தொடங்கினான். பாண்டவன் அந்தத்தேசத்திலவந் திருப்பதைக்கேட்டு அத்தேசத்திலுள்ளவர்கள் விருப்பத்துடன் அவனைக்காணச்சென்றனர். காண்பதற்கழகான¹ தமிழ்நாட்டாராகிய ஆடவரும் மங்கையரும் அங்கேசென்று

¹ மூலத்தில், ‘தமிழ்நாடு’ என இருக்கிறது.

அந்தப்பாண்டவனை ஸந்தோஷத்துடன் கண்டனர். மிருதுவானதேகமும் விசாலமான கண்களுமுள்ளவனும் தேவதைக்கொப்பானவனும் இவ்விலகத்துள் மிக்க அழகுள்ளவனும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவனுமாகிய ஸஹதேவன் போகும்போது அந்தத்தமிழ்நாட்டார்கள் கூடிக் கண்ணிமைகொட்டாமற்பார்த்தனர். குமார்க்கடவுளுக்குக் கொப்பான அந்தஸஹதேவனைக்கண்டு மங்களகானங்களோடு கூடிய ஸ்தோத்திரங்களைச் செய்து, விருமபத்தக்க பற்பல உயர்ந்தபொருள்களையும் மற்றும் விருமபத்தக்க பலஸௌக்கியங்களையும் அளித்து உபசரித்தனர். சிறந்தகைகளையுடைய ஸஹதேவனும் ஸந்தோஷத்தோடு அந்தத்தமிழர்களைக்கண்டு அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பித் தென்திசைக்குப் புறப்பட்டான். தமிழ்நாட்டரசனாகிய சோழராஜனைத் தனது தனாலேயே விரைவில் வசப்படுத்தி அவனிடமிருந்து ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பாண்டிய நாடு சென்றான். சோழநாட்டிலுள்ள மற்ற மனிதர்கள் ஸஹதேவனைக்காண்பதில் ஆசை தீராதவர்களாக அவன் செல்லும்போது ஸந்தோஷத்துடன் பின் சென்று கொண்டே பாண்டிய தேசம் போயினர். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு ஸஹதேவன் காட்டிற் சஞ்சரிக்கும் பாணிகளையும் புலிகளையும் மான்களையும் மற்றும் முள்ள அனேகமிருகக்கூட்டங்களையும் கிளிகளையும் மரில்களையும் கழுகுகளையும் காட்டுக்கொழிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்து அர்ஜுனனுக்கு மாமனாகிய பாண்டியராஜனுக்குத் தூதர்களையனுப்பினான். ¹ மலயத்வஜனாகிய பாண்டியன் ஸஹதேவன் கடனையை அன்புடன் அங்கீகரித்தான். அர்ஜுனன் மனைவியும் பாண்டியராஜபுத்திரியும் அழகிற் சிறந்தவளும் நல்லலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளும் பெண்களிடமிருந்து சிறந்தவளாகிய சித்ராங்கதையென்று பெயர்பெற்ற தமிழ்ப்பெண் ஸஹதேவன் வந்ததைத் தன்தனதையினால் அந்தப்புரத்திற்கேள்வியுற்று மரியாதைக்காக மிகுதியான ரத்தினங்களை அன்புடன் அனுப்பினான். புகழ்பெற்ற பாண்டியராஜனும் பலவகையான விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் மணிகளையும் முத்துக்களையும் பல முங்களையும் தூதர்களையும் ஸஹதேவனுக்கு அனுப்பினான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தநிகரற்ற மரியாதையைக்கண்டு ஸஹதேவனும் ஸந்தோஷத்தோடு தனது ஸதேவரதன் புதல்வனாகிய பபருவாகனனுக்கு ரத்தினங்களை மிகுதியாக அளித்து அர்ஜுனன் மாமனும் திராவிட தேசத்துக்கும் மணலூர் நகரத்திற்கும் ராஜாவுமான மலயத்வஜ

¹ ஆதிபர்வம் 836 - வது பக்கத்தில் சித்ரவாகனனென்று பெயர்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பாண்டியனைத் துதிர்களைக்கொண்டே வசப்படுத்தி அவனிடத்திலிருந்து ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு தமிழாகளால்குழப்பட்டவனாக அகஸ்தியருக்கு இருபபிடமும தேவலோகத்துக்குச்சுமானமுமான சிறந்தமலையைச்சேர்ந்தான். ஜனமேஜயரே! அந்தஸஹதேவன் அந்த மலயமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தெளிவும் குளிர்ச்சியுமுள்ள தீர்த்தமுடையதும் மனத்தைக்கவாகின்றதுமான தாமரபர்ணி என்கிற இயைக்கடந்து கடற்கரைசேர்ந்து அங்கு

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்க்கீச்சு.)

(ஸஹதேவனுல்அனுப்பப்பட்ட கடோத்கசன் விபீஷணரிடம்சென்று நாணிகை வாங்கிவந்துகொடுத்ததும், ஸஹதேவன் இந்திரப் பிரஸ்தம்சேர்ந்து தர்மராஜருக்கு ஒப்பித்ததும்.)

ஆரசர்க்கரசரும் பாரதருமான ஜனமேஜயராஜாவே! அதன் பிறகு சிறந்தகைகளையுடைய ராஜாவான ஸஹதேவன் புத்திமான் களுட்சிறந்தவரும் நல்லஆலோசனைபுள்ளவருமான மந்திரிகளுடன் கூட ஆலோசனைசெய்துநிச்சயித்துக்கொண்டு ஆவலோடு தனது ஸஹோதரன்மைந்தனாகிய கடோதகசனைநினைத்தான். நினைத்தமாதிரத்தில் அந்தராக்ஷஸன்காணப்பட்டான். மிச்சுடயரமும் பெருங்கைகளுமுள்ளவனும் இருண்டமேகம்போன்றவனும் மாற்றேறின பொற்குண்டலங்களையும் விசிதரமர்னமுததாரங்களையும் தோள்வளைகளையும் ரத்தினச்சதங்கைகளையும் பொன்மலையையும் அரைக்கடடையும் கடகங்களையும் தோள்வளைகளையும் கிரீடத்தையும் மற்றுமுள்ள ஆபரணங்களெல்லாவற்றையும் அணிந்துகொண்டவனும் நீண்டகோரப்பற்களும் சிவந்தகூந்தலும் செம்பட்டைநிறமானமீசையுமுள்ளவனும் பயங்கரமான தேகமுள்ளவனும் செஞ்சுந்தனமணிந்தவனும் மெல்லிய ஆடைதரித்தவனும் பலசாலியுமான அந்தக கடோத்கசன் தன்வலிமையினால் பூமியைநடுங்கச்செய்பவன்போல அங்கேவந்தான். ராஜாவே! மலைபோல்வருகின்ற அந்தக்கடோத்கசனைக்கண்டு அங்குள்ள ஜனங்களனைவரும் சிங்கத்தைக்கண்ட அறபமிருகங்கள்போலப் பயந்தோடினர். ராவணன் புலஸ்தியரிடம்வருவதுபோல அவன் ஸஹதேவனிடம்வந்தான். ராஜாவே! பிறகு கடோத்கசன் ஸஹதேவனை நமஸ்கரித்துக் கரங்குவித்து வணக்கமாகநின்று, 'யான்செய்யத்தக்

கதுயாது?' என்றுகேட்டான் மேருமலையின்சிகரம்போல வந்துநிற்கும் அநதக்கடோத்கசனைப பாண்டவனுன அந்தஸஹதேவன் இரண்டுக்கைளரலும்தழுவி உசசிமோரது மந்திரிகளுட்கூடி அவனுக்குமரியாதைசெய்து அன்புடன், “ மஹாபலசாலியானகுழந்தாய்! கபபத்தின்பொருட்டு நான்அனுப்பினதாக லங்காபுரிக்குசென்று அங்கு ராக்ஷஸர்களுக்குஅரசுநம மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைக்கண்டு ராஜஸூயயாகத்திறகாகப பலவகைகளான ரத்தினங்களை மிகுதியாகபெற்றுக்கொண்டு திருமபிவா ” என்றுசொன்னான்

ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவனுல இவ்வாறுஉரைக்கப்பட்ட கடோதகசன் மனமகிழ்ந்து ‘ அவவாறேஆகட்டும் ’ என்றுசொல்லித் தென்திசைநோக்கிச்சென்றான். ராஜாவே! ஸஹதேவனைப பிரதக்ஷிணஞ்செய்து லங்கையைநோக்கிப்புறப்பட்ட அநதக்கடோத்கசன் ஆமைகளும் முதலைகளும் சிறுமீன்களும் பெருமீன்களும் நீரயானைகளும் சிப்பிகளும் சங்குகளும் மிகுதியாகநிரயப்பிருக்கும் கடலுக்கண்டான். அரசாக்கரசே! அநதக்கடோதகசன் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவணையைக்கண்டு, அவருடையசக்தியைநினைந்துகொண்டே கடலின்தென்கரையைச்சேர்ந்து ஸ்வர்க்கம்போல அழகானதும், சுற்றமுதிலுள்ளதும், அழகானகோபுரவாயிலகளினுல விளங்குவதும், வெண்மையும்செம்மையுமான அனேகமாடமானிகைகள்நிரம்பியதும், அழகான மிருதங்கசபதமுள்ளதும், எககாலத்திலும்காய்ததும் பூததுமிருக்கும் மரங்களுள்ளதோட்டங்களினுல அழகாயிருப்பதும், மலர்களின் மணமநிரம்பிய அழகான ராஜமார்க்கங்களுள்ளதும், அனேகரத்தினங்கள்நிரம்பினதும், இந்நிறனுடையஅமராவநிகருககு நிகராயிருப்பதும், ராக்ஷஸர்களாலடையப்பட்டதுமான லங்காநகரத்தைக்கண்டு அதில பிரவேசித்தான். அநதக்கடோத்கசன் குலம் பராஸமமுதலிய ஆபுதங்களைத்தரித்துப் பலவிதஅலங்காரங்களையணிந்திருக்கும் வீரர்களான அனேகராக்ஷஸர்களையும் தெய்வலோகத்துப் பூமலைகளூடியும் திவ்யாபரணங்களையணிந்தும் மதுபானத்தினால் கடைக்கண்கள் சிவந்துமிருப்பவரும், பருததரிதமபங்களும் தனங்களுமுள்ளவருமான அழகியபெண்களையும்கண்டான். பீமஸேனன்புதலவனுனகடோத்கசனைக்கண்டு அவர்கள் மயிற்சசியையும் வியபபையுமடைந்தனர். அநதக்கடோதகசன் இந்நகருஹத்திற்கு நிகரான ராஜகிருஹத்தைச்சேர்ந்து துவாரபாலகனைச் சரதித்து, “ பாண்டுவுென்று பெயர் பெற்றவரும் மஹாபலசாலியும் கௌரவசேஷ்டருமான அரசர்ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய பூனையமைந்தா ஸஹதேவரென்பவரைக்

கேள்வியுற்றிருக்கலாம். நான் தர்மராஜாவிற்கப்பத்திற்காக அவரால் அனுப்பப்பட்டதுதான். அரசர்க்கரசரான விபீஷணரைப் பார்க்கவிரும்புகிறேன். நீ சீக்கிரம் என்னைப்பற்றித்தெரிவி” என்று சொன்னான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அநதத் துவாரபாலகன் அவனுடைய அநதச் சொல்லைக்கேட்டு ‘அபபடியே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லித் தெரிவிப்பதற்காக அரண்மனைக்குட்போனான். அவன், கைகபபி நின்று தூதனுடைய சொல்லையுமுதும் ராஜாவுக்குச்சொன்னான். தர்மாத்மாவும் ராக்ஷஸராஜாவுமான விபீஷணா துவாரபாலகன்சொன்னதைக்கேட்டு ‘அநதததூதனை யென்னிடமஅழைத்தவா’ என்று சொன்னார். தர்மநதெரிந்த மஹாத்மாவாகிய ராஜாவினால் இவ்வாறுகட்டையிடப்பட்ட அநதத் துவாரபாலகன் விரைவாகவெளியிலவந்து கட்டோத்கசனைக்கண்டு, “தூதனை! சீக்கிரம் ராஜாவைப்பார்க்கலாம்; நேரே உளளேசெல்லலாம்” என்று சொன்னான். த்வாரபாலகனுடைய சொல்லைக்கேட்டுக் கட்டோத்கசன் உள்ளேசென்று, கைலாசகிரிக்கொப்பானதும், மாற்றயாரத பொன்மயமான தோரணங்களுள்ளதும், சுற்றுமதிலுள்ளதும், கோபுரங்களினுல்சோபிப்பதும், நிலாமுற்றங்களும் தேவதாசிகுறஹங்களும் நிரம்பியதும், அனேகரதனங்கள் விளங்குவதும், பொன்னினாலும் தங்கத்தினாலும் படித்தினாலும் வெள்ளியினாலும் வச்சிரங்களினாலும் வைரீயங்களினாலும்செய்யப்பட்ட மிக்கஅழகானதூண்களும் பலவகைக்கொடிகளும் கொடிமங்களும் முள்ளதும், ரத்தினங்களிழைத்துப் பலநிறமாயிருப்பதும், எங்கும் மலர்மலைகள்தொங்குவதும், உயர்ந்த தங்கமேடைகளுள்ளதமான அழகிய அநதக்கிருஹத்தை முழுவதும்பார்த்தான். பிமஸேனனாகும் ஹிடிமபிக்கும் புதலவனான கட்டோத்கசன், தநநிராதமும குரலும்சேர்ந்து ஸமதாளமும அக்ஷரகாலஅளவுமுள்ளதும் தேவதூதபிவாத்தியங்கள் இடைவிடாமல் முழங்குவதமான இனியஸங்கீதத்தைக்கேட்டு ஸநதோஷமடைந்தான். பாரதரான ஜனமேஜயரே! அதன்பிறகு அநதக்கட்டோத்கசன் அநதத் துவாரபாலகனுட்கடவே அழகான அனேகங்கட்டுகளுள்பிரவேசித்து ஆகாயத்தில ஸூர்யனிருப்பதுபோலச் சிறந்தஸிமமாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், முத்துக்களும் ரத்தினங்களும் பறபலஉயர்ந்தஆபரணங்களும் அணிந்துகொண்டவரும், தேவதைபோன்ற உருவமுள்ளவரும், தேவலோகத்திய சிறந்தபுஷ்பமலைகளையும் ஆடைகளையும்தரித்து உயர்ந்தசாந்தணிந்துகொண்டு ஸூர்யனைப்போலும் அக்னியைப்போலும் ஒளியுள்ளதே

கத்தினால் விளங்குகின்றவரும், தேவர்களுடன் தேவேந்திரனிருப்பதுபோல மந்திரிகளுடன் கூடியிருப்பவரும், மஹாதமாக்களான யக்ஷர்களுக்கும், அழகியஒளியுள்ளதெய்வப்பெண்களும், மங்களகானங் கள்செய்து ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்போலக் கொண்டாடப்பெற்றவரும், இரண்டுசிறந்தபெண்களினால் பொறகாமுள்ளவையும் உயர்ந்த விலைபெற்றவையுமான இரண்டுசாமரங்களைப்பிடித்துத் தலைக்குமேல் வீசப்பெற்றவரும், குபேரனைப்போலவும் வருணனைப்போலவும் மஹி மையும் ஐசவரியமும்பெற்றவரும், எக்காலமும் தர்மத்திலேயேயிருப்பவரும், ஆச்சரியமான ராக்ஷஸராஜாவும், இக்ஷ்வாகுகுலநாதராகிய ஸ்ரீராமபிரானே என்றும் மனத்திலநினைத்திருப்பவரும், மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைக்கண்டு கைகூப்பி வரதனஞ்செய்தான். மஹாவீரனான கடோதகசன், இந்திரனிடத்தில் சித்ராதனைன்னும் கருதர்வன்நிற்பதுபோல அவரிடத்தில் வணங்கிநின்றான். ராக்ஷஸராஜாவான அருதவிபீஷணர் தூதனாகவந்த 'அருதக் கடோதக்ஷணைக் கண்டு முறைபபடி மரியாதைசெய்து இன்சொல்லாக, “கப்பத்தை விருமபுகின்ற அவவரசன் யாருடையவமசத்தில் பிறந்தவன். அவன் உடன்பிறந்தவர்களைவரையும் அவனுடையகரத்தையும் தேசத்தையும் உன்னையும் நீவருதகாரியத்தையும் எல்லாவற்றையும்பற்றித் தெளிவாகக்கேட்கவிருமபுகிறேன். இவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே எனக்கு விரித்துச்சொல்” என்றுகேட்டார். மஹாத்மாவான விபீஷணரால் இவ்வாறுவினாவப்பெற்ற கடோதகசன் கைகூப்பிநின்று பின்வருமாறு பொருத்தமானமறுமொழி சொல்லலானான்.

“சுருதிரவமசத்திற்பிறந்த மஹாபலசாலியான பாண்டிவென்னும் ஓர் அரசர்இருந்தார். பாண்டிவுக்கு இருதிரனுக்கொப்பான பராக்கரமுள்ள ஐந்துகுமாரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவாய்திஷ்டிரரென்றும் அஜாதசதருவென்றும் பெயர்பெற்றவா; தாமத்திலேயே மனமுள்ளவர்; தர்மமேஉருவங்கொண்டதுபோன்றவர். அருதயுதிஷ்டிரரென்னுமராஜா கங்கைக்குத்தென்கரையில் அஸ்திராகரத்தில் ராஜ்யாதிபதயம்அடைந்து ராஜ்யத்தைஆண்டார். ஓ! ராஜக்ரேஷ்டரே! அருதராஜ்யத்தைத் திருதராஷ்டிரனுக்குக்கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு இருதர்ப்ரஸ்தம்சென்றார். அருதஇரண்டிருகரங்களும் கங்கைக்கும்பமுனைக்கும் இடையிலிருக்கின்றன. ராஜக்ரேஷ்டரானவிபீஷணரே! அருதஇருதர்ப்ரஸ்தத்தில் தமதுஸஹோதரர்களுடன் மகிழ்ச்சியோடிருந்து எங்கள்ராஜா அருசருடத்துகிறார். அவருக்கிடையவர் சிறந்தகைகளையுடையவர்; பீமஸேனனென்றுகயாதிபெற்றவர்; பெருஞ்

சக்தியும்கீர்த்தியுமுள்ளவர் ; இந்நிரனுக்கொப்பான பாக்ரமமுள்ளவர். அந்தப்பாண்டுபுதர் பலததிலபதியிரமயானைகளுக்குச்சம்மானவர். அவருக்கிளையவா அர்ஜுனனென்பவர். சிறந்த பாக்ரமமுடையவர். மிருதுவானதேகமும சிறந்தசக்தியுமுள்ளவர். சூரத்தனத்தினால் உலகத்தில்பெயர்பெற்றவர். சூரத்தனத்தில் கார்த்தவீர்யனுக்கும் பலததில்கடலுக்கும் அஸ்ரவித்தையில் பரசுராமருக்கும் யுத்தஞ்செய்வதில் ஸ்ரீ ராமபிரானுகடும் வடிவிலஇந்நிரனுக்கும் பிரகாசத்திலஸூரீயனுக்கும் ஒப்பானவர். அந்தப்பற்றினர், தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், பிசாசர்கள், நாகர்கள், அரக்கர்கள், மனிதர்களாகிய இவர்களனைவரும் சேர்ந்தாலும் யுத்தத்தில் (அவர்களால்) வெல்லமுடியாதவா. அவர், தேவகூட்டங்களோடு யுத்தத்திற்குவந்த இந்நிரனைத் தம்பராக்ரமத்தினால்ஜயித்துக் காண்டவவனத்தை அக்னிக்குளிக்கக்கொடுத்த அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்தவர். அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்ததினால் அவருக்குத் திவ்யாஸ்திரங்கள்கிடைத்தன. ராஜாவே ! தேவர்களும்அடைவதற்கரிய ஸூபத்தையென்றுபெயர்பெற்ற கிருஷ்ணஸேஹாதரி அவராலடையப்பெற்றான். ராஜாவே ! அர்ஜுனனுக்குஇளையவர் நகுலன்என்றுபெயர்பெற்றவர்.* அவர் உருவமெடுத்தவந்த மன்மதன்போல உலகத்தில் மிக்கஅழகானவா. அவருக்கிளையவா ஸஹதேவனென்று கியாதிபெற்றவர் ; மஹாபராக்ரமசாலி ; யுத்தத்தில்குமாரக்கடவுளுக்குரிகரானவர். நான் அவரால் உமமிடம்அனுப்பப்பட்டவன். எனக்குக் கடோதகசெனென்றுபெயர். நான்பீமஸேனராஜாவின்புத்திரன் ; மிக்கபலசாலி. எந்தாயா மஹாபாக்ய்சாலியான ஹிடும்பையென்னுமாக். நான் பாண்டவர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்வதற்காக இநதப்புவனியெல்லாம் ஸஞ்சரிக்கிறேன் யுதிஷ்டிரர் இநதபபூமிமுழுமைக்கும் அரசராய்விட்டார். அவர் ராஜஸூரியமென்னும் சிறந்தயாகத்தைசெய்ய ஆரம்பித்துக் கப்பமவாங்குவதற்காகத் தமஸேஹாதர்களை எல்லாததிசைகளிலும் அனுப்பியிருக்கிறார். அவா கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து (யோசித்துத்) தம்பிமாரையனுப்பினார். ராஜாவே ! அவர்களில் மஹாரதரும் மஹாபலசாலியுமான அர்ஜுனர் விரைவாக வடக்கேசென்று மேருமலையைததாண்டி லக்ஷ்மயோஜனைதூரம்சென்று ராஜாக்களெல்லாரையும் தமதுபராக்ரமத்தினாலயுத்தத்தில் ஜயித்தும் கொன்றும் வசப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தின்அருகேசென்று அதிகமானரத்தனங்களையும் உயர்ந்தகுதிரைகளையும் பலவகையானதனங்களையும் கொண்டுவந்து அவற்றையெல்லாம் தர்மராஜாவுக்குக் கொடுத்தார்.

அரசர்க்கரசே! பீமஸேனரும் தம்வலிமையினால் கீழ்த்திசையைஜயித்து அரசர்களைவசப்படுத்தித் தர்மராஜாவுக்குத் தனத்தையளித்தார். அவ்வாறே நகுலரும் கப்பத்திற்காக மேற்றிசைக்குப்புறப்பட்டார். ராஜச்ரேஷ்டரே! ஸஹதேவர் தென்திசையைச்சேர்ந்து எல்லா அரசர்களையும்ஜயித்து அவர்களால் மரியாதையெய்யப்பெற்றுக் கப்பத்திற்காக என்னை இங்கேயனுபயினார். பாண்டவர்களுடையசரித்திரத்தை உமக்குச் சுருக்கமாகச்சொன்னேன். மஹாராஜாவே! தர்மநதிரிந்தவரே! தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரரையும் பரிசுத்தமானராஜஸூரியாகத்தையும் ஜகத்பிரபுவான கிருஷ்ணபகவானையும் நினைத்துப்பார்த்து இப்போது நீர் கப்பம்கொடுப்பதற்குரியவராகிறீர்” என்றான்.

அவன்சொன்னதைக்கேட்டு ரீக்ஷஸர்க்குராஜாவும் தர்மாத்மாவுமாகிய விபீஷணர் ராக்ஷஸர்களுடன் அநதஆஜ்ஞையை அங்கீகரித்தார். சிறந்தஅறிவாளரான அநதபிரபு அது கண்ணபிரான்செய்ததென்று நினைத்தார். அதன்பிறகு அனேகவிதமான சாஸ்வகனையும், விரிப்புக்களையும், மணியினாலும் பொன்னினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தந்தக்கடிகளையும், பொற்கடிகளையும், பெரியவிலைபெற்ற ஆபரணங்களையும், பவழங்களையும், முத்துக்களையும், பொற்பாண்டங்களையும், பொற்கலசங்களையும், பொற்குடங்களையும், விசித்திரங்களான அண்டாக்களையும், கொப்பரைகளையும், வெள்ளிப்பாத்திரங்களையும், ரத்னகுண்டலங்களையும், பொன்மலர்களையும், சிறந்தபொன்னால் செய்யப்பட்ட மற்றும் அனேகமபூரூள்களையும், விசித்திரமானசுழிகளோடுகூடியவையும் சந்திரனைப்போன்றவையுமான சங்குகளையும், யாகசாலையின் தோரணஸ்தம்பங்களாயிருக்கத்தக்க பதினான்குபனை மரங்களையும், பொற்றாமரைமலர்களையும், ரத்னமயமானபல்லக்குக்களையும், மிருகதவிலைபெற்ற கிரீடங்களையும், ரத்னங்கள்இழைத்தவளைகளையும், உயர்ந்தசந்தனங்களையும், பல்வகைவஸ்திரங்களையும், ராஜாவான விபீஷணர் ஸஹதேவனுக்குஅளித்தார். மதுபானமசெய்த மதத்தினால் கண்கள்கிவராத எண்பத்தெண்ணூறிரம்அரசர்கள் அந்தவிலையுயர்ந்த பொருள்களைத்தையும் கொணர்ந்தனர். அநத ரத்தினங்களெல்லாவற்றையுமவாங்கிக்கொண்டு கடோத்கசன் புறப்பட்டான். அவன் ராஜாவானவிபீஷணருக்கு வரதனஞ்செய்து கைகூப்பிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து புறப்பட்டான். கடோத்கசன் ராக்ஷஸர்களோடு கூட ரத்தினங்களைபெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு லங்கையிலிருந்து ஸஹதேவனிருக்குமிடத்திற்கு விரைவாகச்சென்றான். அவர்களனை

வரும் கடலைக்கடந்து ஸஹதேவனிடம்சேர்ந்தனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! ரத்தினங்களைக்கொண்டுவந்திருக்கும் பயங்கரமான அரசு கரையும் கடோத்கசனையும் ஸஹதேவன்கண்டான். அங்குள்ளதமிழர்கள் அரசுக்கரைக்கண்டு பயந்தோடினர். பிறகு கடோத்கசன் ஸஹதேவனையடைந்து கரங்குவித்துநின்றான். ஸஹதேவனும் ரத்தினக் குவியலையும் கடோத்கசனையும்கண்டு களிப்புற்றான். தன்னிருகரங்களிதலும் கடோத்கசனைத்தழுவிடும்மற்றஅரசுக்கரைப்பார்த்ததும் அன் புபராட்டினான். தமிழர்களைவருக்கும் விடைகொடுத்தலுபபின் பிறகு தான் புறப்படத்தொடங்கினான். புத்திமானான ஸஹதேவனென்னும்அரசன் அங்கிருந்து திரும்பினான். இவ்வாறு பராக்ரமத்தினாலும் இனியசொல்லிணைமையுடையவனாகியிருப்பதனாலும் ராஜாக்களைஜயித்துக் கப்பங்கட்டுவித்து அரசதவீரன் திரும்பிவந்தான். ராக்ஷஸர்களுடன்கூட ரத்தினமயமான பனைமரங்களையெடுத்துக்கொண்டு பூமியை அதிர்ச்செய்கிறவன்போல இந்நிரப்பிரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன் யுதிஷ்டிரரைக்கண்டு கரங்குவித்துவணங்கி வந்தனஞ்செய்துநின்று அவராற்கொண்டாடப்பெற்றான். யாருக்குமகிடையாத மிகுதியான தனக்குவியல்கள் இலங்கையிலிருந்து வந்தனவற்றைக்கண்டு தாமராஜா மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையும் மிக்கவியப்பையுமடைந்தாரா. பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! ஆயிரங்கோடிகளுக்கு மேற்பட்டபொன்களையும் பலவகைரத்தினங்களையும் பசுக்களையும் வெள்ளாடுசெம்மறியாடு எருமைகளையும் மஹாத்மாவானதர்மராஜருக்கு ஒப்பித்துத் தன்காரியதைதச்செய்து ஸஹதேவன் ஸுகமாகவஸித்தான்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

தீ க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

— ❦ —

(நதூன் மேற்றிசையைஜயித்துக் காணிக்கையுடன் இந்நிரல்

பிரஸ்தம்வந்துதர்மராஜருக்குஒப்பித்தது.)

ஹமர்த்தனானநதூன் வாஸுதேவனென்னும் அரசனாஸஜயிக் கப்பட்ட திக்கை ஜயித்தவகையையும் அவனுடையசெய்கைகளையும் சொல்வேன். புத்தியிற்சிறந்தநதூன் காண்டவப்ரஸ்தத்திலிருந்து புறப்பட்டு மேற்றிசையேனோக்கிப் பெருஞ்சேனையுடன்சென்றான்.

! பெளண்ட்ரகவாஸுதேவன்,

தனதுபெரியஸிமமநாதத்தினாலும் படைவீரர்களின் கர்ஜனைகளினாலும் தேருருளைகளின் ஒலியினாலும் இந்தப்பூமியை அதிர்ச்செய்து கொண்டு தனங்களும் தான்யங்களும் பசுக்களும் மிகுதியாக நிரம்பினதும் சபபிரமணியக்கடவுளுக்குப் பிரியமுள்ள துமான ரோகீதகமலைக்குச் சென்றான். அவ்விடத்தில் சூரர்களான மத்தமயூரகரென்னும் அரசர்களோடு அவனுக்குப் பெரியசண்டை நடந்தது. சிறந்தசக்தியுள்ள அநதநகுலன் நீரில்லாக்காடான தேசமனைத்தையும் தானியங்கள் மிகுதியாகவுள்ள சைரீஷகம, மஹேந்தமென்னும் தேசங்களையும் ஆக்ரோசனென்னும் ராஜரிஷியையும் வசப்படுத்தினான். ஆக்ரோசனோடு நகுலனுக்குப் பெருஞ்சண்டை நடந்தது அநதப்பாண்டவன் ஆக்ரோசனுடைய தேசமாகிப் தசார்ணதேசத்தை ஜயித்து அங்கிருநதுபுறப்பட்டான். சிறந்தபராக்க்ரமமுள்ள புருஷச்ரேஷ்டனுனநகுலன், சிவிகள், திரிகர்த்தாகள், அம்பஷ்டர்கள், மாலவர்கள், காப்படர்களென்னும் ஐந்துதேசத்தரசர்களையும் மத்தியமகேயர்கள், வாடதானர்களென்னும் பிராமமணர்களையும் ஜயித்து மறுபடியும் திருமபிவந்து புஷ்கரேஷ்டதிரமாகிய வனத்திலவஸிக்கும் உதல்வஸங்கேதர்களின்கூட்டத்தாரை ஜயித்தான். விநதுரதிக்கரையிலிருக்கும் மஹாபலசாலிகளான கிராமணீயரென்பவரையும் ஸரஸ்வதிநதியைச்சார்ந்து மதல்யங்களினுல் ஜீனிகும சூததிராகள் இடையர்களின்கூட்டங்களையும் மலைகளிலவஸிப்பவரையும் ஜயித்துப் பஞ்சநதமென்னும் தேசத்தையும் அமரபர்வதமென்னும் மலையையும் உத்தரஜ்யோதிஷம், திவ்யகடமென்னும் நகரங்களையும் ஜயித்து அவற்றின் ²தவாரபாலகளைப் பராகரமத்தினால் வசப்படுத்தினான். அநதநகுலன் ராமடர்களையும் ஹாராகளையும் ஹுணர்களையும் மறுமுள்ள மேற்றிசைராஜாக்களனைவரையும் தன்கடடனையினாலேயே கீழ்ப்படுத்தினான். பாரதரான ஜனமேஜயரே ¹ அங்கிருநதுகொண்டே வாஸுதேவனுக்குத் துதனை யனுப்பினான். ராஜாவே! அச்சமற்றவனான அவ்வரசன் இவன்கட்டனையை ஏற்றுக்கொண்டான். அதன்பிறகு பலவானுனநகுலன் மத்ரதேசத்துராஜதானியாகிய சாகலநகருக்குச் சென்று தனதுமாதுலனான சல்லியனைச் சினேகத்தினால் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! மரியாதைக்குரியவனும் யுத்தவீரரிற் சிறந்தவனுமாகிய நகுலன் அநதசசல்லியராஜனால் மரியாதையெய்யப்பெற்று மிகுதியான ரதனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான். கௌரவச்ரேஷ்ட

¹ மூலத்தில், 'தவிஜாந்' என்றிருக்கிறது.

² தேசங்களின் வழிக் காவலான அரசன்.

னும விசித்ரமானயுத்தங்கள் தெரிந்தவனுமான நகுலன் அதன்பிறகு கடலின் உள் தீவுகளில் வஸிக்கும் மிகக்கொடியவரான பஹ்லவர், பர்ப் பார், கிராதர், யவனர், சகரென்னும மிலேச்சராஜாக்களை வசப்படுத்தி அவர்களிடமிருந்து ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினான். மஹாராஜாவே! அந்த மஹாத்மாவின்னுடைய பொக்கிஷமாகிய பெருந்தனத்தைப் பதினாயிரம் ஒட்டகங்கள் கஷ்டப்பட்டுச் சமந்தன. பரதச் சேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! ஜயலக்ஷ்மி பொருந்தியவனும மாத்திரிபுத் திரனுமான நகுலன் வருணனால்கூழிக்கப்பட்டதும் (பெண்ணடாக) வாஸுதேவனுல்கூழிக்கப்பட்டதுமாகிய மேற்றிசையை ஜயித்து இந் திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் வீரரான யுதிஷ்டிரரிடம் வந்து அந்தத் தனத்தை அவருக்கு ஒப்பித்தான்.

தீக்ஷிஜயபீவம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ர ர ஜ ஸ டி ய ப ர் வ ம்.

(ராஜஸ்டியயாகத்தின் ஆரம்பம்.)

தர்மபுத்திரர் ஜனங்களைக் கூழித்ததினாலும் ஸததியத்தைக் காப்பாற்றினதினாலும் பகைவர்களை யொழித்ததினாலும் பிரஜைகள் தம் தம கருமங்களில் தவறாமலிருந்தனா. வரிகளைச் சரியாக வாங்குவதினாலும் தர்மமாக ஆள்வதினாலும் மேகம் நிரம்பவாழ்ந்தது. தேசம் செழிப்பாயிருந்தது. எல்லாத் தெரிந்தவர்களும் நன்றாக நடந்தன. பசுக்காத்தல் பயிர் செய்தல் வர்த்தகம் இவையெல்லாம் ராஜாவின் ஆளுகையினால் சிறப்பாக நடந்தன. ஜனமேஜயராஜாவே! திருடர்கள் மோசம் செய்பவர்கள் ராஜாவின் அபிமானம் பெற்றவர்கள் ஆகிய இவர்களிடத்திலும் ஜனங்களில் ஒருவர்க்கொருவரிடத்திலும் வருசுகப் பேச்சுக்கள் யாராலும்கேட்கப்படவில்லை. யுதிஷ்டிரர் தர்மநதவறும் விருந்ததனால் அநதக்காலத்தில் அனாவிருஷ்டி, அதிவிருஷ்டி, வியாதிகள், தீப்பிடித்தல் இவையெல்லாம் இருக்கவில்லை. அரசர்கள், பிரியத்தைச் செய்வதற்கும் அடுப்பதற்கும் வழக்கமாயுள்ள கப்பத்தைக் கொடுப்பதற்கும் யுதிஷ்டிரரிடம் சென்றார்களேயல்லது வேறுகாரியங்களைப்பற்றிச் சென்றதேயில்லை. தர்மராஜருடைய பொக்கிஷம் நியாயமாக வந்த பொருள்களினாலேயே அனேக நூற்றாண்டுகள் செலவு செய்தாலும் அழியாதபடி பெருகியிருந்தது. தர்மராஜாவானவர் தமது

தான் யமமுதலியவற்றின் அளவையும் பொக்கிஷத்தின் அளவையுமறிந்து யாகஞ்செய்வதற்கே நிச்சயஞ்செய்தார். அவருக்கு விண்ணடியவரனைவரும் தனித்தனியாகவும் சோந்தும், “பிரபுவே! நீர் யாகஞ்செய்வதற்கு இதுதருணம்; இப்போதேசெய்வது யுக்தம்” என்று உரைத்தனர். அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக் கொண்டிருக்கையிலேயே பழமையான ரிஷியும் வேதமூர்த்தியும்¹ ஞானிகள் மாத்ரிமேகாணக்கூடியவரும் அழிவில்லாதவருட்சிறந்தவரும் உலகத்தின் உற்பத்திக்கும் பிரளயத்துக்கும் காரணரும் சென்றன வருவன நிகழ்வனவாகிய அனைத்துக்கும் ஈசுவரரும் கேசியென்னும அஸுரனை ஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் யாதவர்களனைவாக்கும் விரோதிகளைக்கொன்று ஆபதகாலங்களில் அபயங்கொடுத்து மதில்போலக்காப்பவரும் புருஷோத்தமருமாகிய கண்ணபிரான் வஸுதேவரை மரியாதையுடன் சேனைத்தலைவராகவற்படுத்திப் பெருஞ்சேனையினால்கூழப்பெற்றவராகத் தர்மராஜாவுக்கு அளவற்றதனக்குவியலை எடுத்துக்கொண்டுவந்தார். முடிவில்லாததும் அழியாததுமாகிய ரத்னக்கடலான அநதத் தனக்குவியலையெடுத்துக்கொண்டு தமதுதேரினெலியினால் எங்கும் முழங்கச்செய்து, இரதிரபிரஸ்தத்தில்பிரவேசித்தார். முன்னமேரிமபின் அநதநகரத்தை மறுபடியும் ரிரப்புவதனால் பாண்டவர்களின் பகைவர்களுக்குத் துயரஞ்செய்பவரானார். கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளினதினால் பாண்டவர்களின் நகரமானது ஸூரியனில்லாத இடத்தில ஸூர்யோதயமானதுபோலவும் காற்றில்லாதவிடத்தில்காற்றடித்ததுபோலவும் மகிழ்ந்திருந்தது. அந்தப்புருஷசரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரர், தெளமியர் வியாஸர் முதலிய புரோஹிதர்களோடும் பீமார்ஜுன நகுலஸஹதேவர்களோடும் கூடி மனக்களிப்புடன் கண்ணபிரானையெதிர்கொண்டழைத்து, சாஸ்திரபிரகாரம் அதிதிஸதகாரஞ்செய்து ஸுகமாக உட்கார்ந்தபிறகு குசலபாசனம் செய்து பின்வருமாறு பேசலுற்றார்.

“கிருஷ்ண! உமாவாலேதான் இரதப்புவனிமுழுதும் என்வசத்திலிருக்கிறது. யாதவரே! மிகுந்ததன் உமது அனுக்ரஹத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. தேவகிபுத்ரரே! மாதவரே! உமது அனுக்ரஹம்பெற்றநான் இதையெல்லாம் சாஸ்திரபிரகாரமாகப் பிராம்மணச் சரேஷ்டர்களுக்கும் அக்னிபகவானுக்கும் உபயோகப்படுத்தக்கருதுகிறேன். பகவானே! சிறந்தகைகளையுடையவரே! அதற்காக உம்மோடும் என் தம்பிகளோடும் சேர்ந்து யாகஞ்செய்யவிரும்புகிறேன்.

¹ ‘தெரிந்தவர்களாகநினைப்பவருக்குத் தெரியாதவரும்’ என்பது பழைய உரை.

அதுவிஷயத்தில் நீர் அனுமதிக்கொடுக்கக்கடவீர். சிறந்தபுஜங்களை யுடையகோவிர்தா! நீர் உமக்குத் தீக்ஷையைச்செய்வித்துக்கொள் ளக்கடவீர். புகவானே! நீர் யாகஞ்செய்தால் நான் பரவமநீங்கினவ னுவேன். பிரபுவே! அல்லது இந்தத்தம்பிகளுடன் வேள்விசெய் யுமபடி எனக்கேஉத்தரவுகொடும். கிருஷ்ண! உம்மால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத்தான் நான் சிறந்தயாகத்தைசெய்வேன்” என் றா. அதைக்கேட்டகண்ணபிரான் தர்மராஜாவின் குணங்களின்மிகு தியைப்பற்றி நிரம்பப்பேசி, “ராஜசரேஷ்டரே! நீர்தாம் அரசர்க்கும அரசா; இந்தமஹாயாகத்திற்குத்தகுதியுள்ளவா. நீரே யாகதீக்ஷை செய்துகொள்ளும். நீர் செய்வதனாலேயே நாங்கள் கிருதார்த்த ராவோம். உமதுநன்மைக்கு நாங்குளி்ருப்பதனால் நீர் நினைத்தயாகத் தைசெய்யும். என்னையும் காரியங்களில்கட்டளையிடும். நீர்சொல லுவனவறறையெல்லாம் செய்வேன்” என்று யுதிஷ்டிரருக்கு மறு மொழிகூறினா. யுதிஷ்டிரா, “கிருஷ்ண! ஹ்ருஷீகேசா! நான் நினைத்தபடி நீர்வந்துசோந்ததனால் என்எண்ணம் பயன்பட்டது. எனக்குக் காரியவிதி நிச்சயம்” என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணனால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்ற தர்மராஜா ஸஹோதரர்களுடன் கூட ராஜ ஸூயயாகமசெய்வதற்கு வேண்டியஸாதனங்களைச் சேகரித்தார். அப்போது சததுருக்களையடக்குகிறவராகிய தர்மராஜர், யுத்தவீரர் களிற்சிறந்தவனாகிய ஸஹதேவனையும் மந்திரிகளனைவரையும்பார்த்து, “இந்தயாகத்தின் அங்கங்களையும் கருவிகளையும் மங்களத்திரவியங் களையும் ஹோமத்துக்குரியபதார்த்தங்களையும் தெளமயமுனிவர்முத வியபிராமமணர்களின்சொற்படி பூர்ணமாகவும் விரைவாகவும் மனி தர்கள், அவரவர்தகுதிக்குத்தக்கபடி முறையேகொண்டுவரக்கடவர். என்விருப்பப்படி இந்திரஸேனன், விசோகன், அர்ஜுனனுடைய ஸாரதியாகியபூரு இவர்கள் அன்னம்முதவியவறறைக்கொண்டுவருவ தற்கு நியமிக்கப்படக்கடவர். கௌரவசரேஷ்டனுஸஹதேவனே! பிராமமணர்களுடையவிருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யத்தக்கவையும் ருசியும்மணமுமுள்ளவையுமாக எல்லாஉணவுகளும் செய்விக்கப்பட வேண்டும்” என்றுகட்டளையிட்டார். யுத்தவீரர்களிற்சிறந்தவனு ஸஹதேவன் தாமராஜாவானயுதிஷ்டிரர்சொன்னபோதே, “எல்லாம் ஸித்தமாயிருக்கிறது” என்று அவருக்குத்தெரிவித்தான். ஜனமேஜய ராஜாவே! பிறகு வியாஸமஹரிஷி வேதங்கள்உருக்கொண்டவந்து போன்ற மஹானுபாவர்களான பிராமமணர்களை நிதிவிக்குக்களாக அழைத்துவந்தனர். ஸாதியவதிபுத்ரான அவர் தாமே அந்தத்தர்ம

ராஜாவுக்கு பிரம்மாவின்ஸ்தானத்தைவழித்தார். தனஞ்சயகோத்திரத்தாரிற்சிறந்தவரான ஸுஸாமா என்பவர் ஸாமகானமசெய்யும் உத்காதாவாயிருந்தார். பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரான யாஜ்ஞவல்கிய மாமுனிவர் சிறந்தஅத்வர்டிககௌிலதலைவராயிருந்தார். வஸுவின்புத்திரரான பைலர் தெளமியருடன்சோரது ஹோதாவாயிருந்தார் ஜனமேஜயராஜாவே ' வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலுமகரைகண்டவர்களாகிய இவர்களுடைய புத்திரர்கள் சிஷ்யர்களனைவரும் ஹோதாவின்வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ்செய்வித்துச் சாஸ்திரோக்தப்பிரகாரம் அநதயாகத்துக்கு ஸங்கலபஞ்செய்துகொண்டு அநதயாகத்துக்குக் குறிப்பிடப்பட்ட பெரியயாகபூமியைப் பூஜைசெய்தனர். அநதபூமியில் ராஜாவினால் அனுமதிக்கபெற்ற சிறப்பலைக்காரர்கள் தேவகிருஹங்களைப் போல நல்லவாஸனையுள்ளவையும் விசாலமூமானகிருஹங்களைக்கட்டினர். ராஜாகளிலும் மனிதர்களிலும்சிறந்தவரான அநததத்ரம் ராஜா தமக்கு அநதஸமயத்துக்கு மந்திரியாயிருந்தஸஹதேவனைப் பார்த்து, “ நீ ராஜாகளையழைப்பதற்கு விரைவாகச்செல்லுமதுதர்களை உடனே அனுப்ப ” என்று கட்டளையிட்டார். ராஜாவின்சொல்லைக்கேட்டவுடன் ஸஹதேவன் தூதர்களைப்பைத்து, “ தேசங்களிலுள்ளபிராமமணர்கள் கூத்ததிரியர்கள் வைசியர்கள் கௌரவிககத்தக்க குத்திரர்கள் எல்லாரையுமழைத்துவாருங்கள் ” என்றுகட்டளையிட்டான். அநதத்தூதர்கள் ஸஹதேவன்கட்டளைப்படி எல்லாராஜாக்களையுமழைத்தனர். இன்னும் அனேகதூதர்களையும் ஸஹதேவன் அனுப்பினான். தூதர்கள் குத்திரைகளிலேறிப் பலதேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே ! ராஜாவானயுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் திருதராஷ்டிரனையும் விதூரரையும் கிருபரையும் தமதுபிராதாக்களான துரியோதனன்முதலியோரையும் தம்மன்பர்களையும் அழைப்பதற்காக நகுலனை அஸ்திபுரத்துக்கனுப்பினார். பாரதிரே ! அதன்பிறகு அநதப்பிராமமணர்கள் குரதிபுதரானயுதிஷ்டிரருக்குக் குறித்தகாலத்தில் ராஜஸூயயாகதீகைச்செய்வித்தனர். தர்மமேயுருவமெடுத்ததுபோன்றவரும் புருஷச்சேஷ்டரும் தர்மத்தில்மனமுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், கேட்டையுமமூலமும்சேர்ந்த அமாவாசையில் மான்தோலைப்போர்த்துப் புள்ளிமான்தோலையுடுத்துத் தேகத்தில்வெண்ணையதடவித் தீகைச்செய்துகொண்டு ஆயிரக்கணக்கானபிராமமணர்களால்கூழப்பட்டவராகித் தம்ஸஹோதர்களுளும் சுற்றத்தாரோடும் ஸ்நேஹிதர்களோடும் மந்திரிகளோடும்

பலதேசங்களிலிருந்துவந்த கூத்திரியஜாதிபாரான அரசர்களோடும் ஸபையாரோடுங்கூடி யாகசாலைக்குச்சென்றார். எல்லாவித்தைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும் வேதவேதாங்கங்களிற் கரைகண்டவர்களுமாகிய பிராம்மணர்கள் பற்பலதேசங்களிலிருந்து அங்கேவந்தனர். உடனே ஆயிரக்கணக்கான சிறபவேலைக்காராகள தர்மராஜாவின்கட்டளைபி னால் அவர்களுக்கும் அவர்களுடன்கூடவந்தவர்களுக்கும் தனித் தனியே மிகுதியானபோஜனங்களும் வஸ்திரங்களுமுள்ளவையும் எல்லாப்பருவங்களின்பலன்களும்நிரமபினவையுமான வீடுகளைக்கட் டினர். ராஜாவே! ராஜாவினால் பூஜிக்கப்பெற்ற அரதபிராமணர்கள் நாட்டியங்களையும் நர்த்தனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் பலகதை களைச்சொல்லிக்கொண்டும் அந்தவீடுகளில்வஸித்தனர். ஸந்தோஷத் துடன்பூஜித்துக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டுமிருக்கும் மஹாத்மாக்க ளான பிராமணர்களின்பெருங்கோஷம் அங்கே எப்போதும் கேட் கப்பட்டது. ‘ இவர்களுக்குக் கொடுங்கள்கொடுங்கள் ’ என்றும் ‘ நீங் கள் பூஜியுங்கள் பூஜியுங்கள் ’ என்றும் இவ்வகையானபேச்சுக்களே அங்கே எப்போதும்கேட்கப்பட்டன. பாரதரே! லக்ஷக்கணக்கான பசுக்களையும் படுக்கைகளையும் பொன்களையும் வேலைக்காரிகளையும் ஒவ்வொருவருக்கும் தர்மராஜாகொடுத்தனர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு இந் திரணைப்போலப் பூமிகு ஒப்பற்றவீரரும் மஹாத்மாவுமான தர்ம ராஜாவின் அந்தயாகம் இவ்வாறுநடந்தது.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ரா ஜ ஸ தி ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(அழைக்கப்பட்டவர்கள்எல்லாரும் யாகத்துக்குவந்துசேர்ந்தது.)

ஐனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு மரியாதைசெய்துஅழைக் கப்பட்டஅரசர்கள், தேவன்மானங்களிலிருந்து தேவர்கள புறப்படு வதுபோலத் தமதமகிருஹங்களிலிருந்துபுறப்பட்டனர். பாரதரே! அந்தராஜாக்கள் மிககளிலெபெற்ற பலவகைரத்தனங்களையெடுத்துக்கொ ண்டி அந்தஅரதத்திசைகளிலிருந்து அங்கேவந்தனர். புருஷச்சேஷ் டரே! அந்தயாகத்தைப்பற்றித்தெரிந்த அனேகஅரசர்கள் தூதர்கள் சொன்னதைக்கேட்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் பலவகைத்திரவியங்களை மிகுதியாகளடுத்திக்கொண்டு தர்மராஜாவையும் அவருடையஸபை யையும்பார்க்கவிரும்பி அவருடையயாகத்துக்குச்சென்றார்கள். யுத்தங்

களில்ஜயிப்பவனாகிய அந்தநகுலன் ஹஸ்தினபுரம்சேர்ந்து பீஷ்மரையும் திருதராஷ்டிரனையும்ழைத்தான். காங்களைக்குவித்துவணங்கி நின்று பாதகுலத்தோராகிய திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் சிறந்த புத்திமானான விதூரையும் அழைத்தான். பிறகு துரியோதனன்முதலான பிரதாக்களனைவரையும் அழைத்தான். துரோணசாரியர்முதலான அனைவரும் மரியாதையோடு அழைக்கப்பட்டனர். அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரனும் பீஷ்மரும் புத்தியிற்சிறந்தவிதூரரும் துரியோதனன்முதலான ஸேஹாதர்கள்னைவரும் மனமகிழ்ந்து பிராமமணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு யாகத்துக்குச்சென்றனர்.

கார்தாரேதசத்தரசனாகிய ஸுபலன், மஹாபலசாலியானசகுனி, அசுலன், விருஷகன், ரதபுத்தஞ்செய்பவரில்சிறந்தவனாகிய கர்ணன், பலவானானசல்லியன், மிக்கபலசாலியானபா ஹ்லீகன், குருவம்சத்தவனான ஸோமதத்தன், பூரி, பூரிச்ரவன், சலன், அசுவததாமா, கிருபர், த்ரோணர், விரதுதேசத்தரசனானஜயத்ரதன், புத்திரர்களுடன் கூடிய துருபதன், சால்வராஜன், பிராக்ஜ்யோதிஷநகரத்தரசனும் மஹாரதனுமான பகதத்தராஜன் இவர்களும்சென்றனர். அந்தப்பகதத்தராஜன் கடலிலுள்ளதீவுகளில்வலிக்கும் மிலேச்சராஜரெல்லாருடனும் சென்றான். மலைநாட்டரசர்களும் ப்ருஹத்பலனென்னும்அரசனும், பெளண்ட்ரகவாஸுதேவனும், வங்கம, களிங்கம், ஆகர்ஷம், குந்தலம், காலவம், ஆநதிரம், திராவிடம், சிங்களம், காச்மீரமென்னும்தேசத்தரசர்களும், மஹாபராக்ரமசாலியான குந்திபோஜன், கௌரவாகனென்னுமரசன், மறறுமுள்ளசூரர்களானபா ஹ்லீகதேசத்தரசர், இரண்டுபுத்திரர்களுடன் கூடியவிராடன், மஹாபலசாலியான மாவேல்லன், மஹாவீரனான சிசுபாலன் ஆகியஇவர்களும், யுத்தத்தில் அடங்காதகொழுப்புள்ளபலராமர், அனிருததன், கங்கன், சாரணன், கதன், பிரத்யும்னன், ஸாம்பன், சூரனானசாருதேஷ்ணன், உல்முகன், நிசடன், வீரனான அங்காவஹன்முதலான மஹாரதர்களான யாதவர்களைவரும், மத்தியதேசமுதலான அனேகதேசங்களுக்கதிபதிகளான ராஜாக்களும், தர்மராஜாவின்ராஜஸூயயாகத்திற்கு வந்தனர். ராஜாவே! தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் பலவகைப்பகஷ்ணங்களுள்ளவையும்வா விகளாலும் சோலைகளாலும்சோபிப்பவையுமான விடுதிகளை அவர்களுக்கு மந்திரிகள்கொடுத்தனர். தர்மபுத்திரர் அந்தமஹாத்மாக்களுக்குச் சிறந்தமரியாதையெய்தனர். மரியாதையெய்யப்பெற்ற அரசர்கள் கைலாஸமலையின்சிகரங்களுக்கொப்பானவையும் மனத்திற்கினியவையும் சிறந்தபொருள்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் செவ்

வையாகக்கட்டப்பட்ட உயர்ந்தவெண்மையான மதில்களினால் நூற்புற மும்சூழப்பட்டவையும் பொன்மயமான பலகணிகளுள்ளவையும் ரத் தினத்தளவரிசைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஏறுதற்குச்சுக் கமானபடிகளுடையவையும் உயர்ந்த ஆஸனங்கள் முதலிய சாமான்க ளுள்ளவையும் புஷ்பமாலைகளாலமறைக்கப்பட்டவையும் உயர்ந்த அகி ல்மணமகமழ்கின்றவையும் ஹமஸத்திற்குமசந திரனுக்கும் ஒப்பான நிறமுள்ளவையும் ஒருயோஜனை தூரத்திலேயே எளிதாகக் காணப்படு கின்றவையும் விசாலமானவையும் நேருக்கு நேரானவாயில்களுள்ள வையும் இன்னும் அனேகம் சிறப்புக்களுள்ளவையும் பலவகைத்தாதுக் கள்சேர்ந்த இமயமலைச்சிகரங்கள் போன்றவையுமான அவரவர்களு டையவிடுதிகளுக்குச் சென்றனா. அவ்வரசர்கள் அங்கங்கே சிரமபரி காரஞ்செய்துவிட்டு, பெருந்தகஷிணைகொடுப்பவரும் ஸபையோர்கள் அனேகரால்குழப்பட்டவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரரைக்கண் டனர். அப்போது அரசர்களும் பிராமமணர்களும் மஹரிஷிகளும் நிரமபின அரசதச்சபை தேவர்கள் நிரம்பின தேவலோகமபோல விளங் கிற்று.

முப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ராஜஸூயயாகம் நடத்தியது.)

ராஜாவே! பிறகு யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் எதிர்கொண்டழைத்து அபிவாதனஞ்செய்து, பீஷ்மர், த்ரோணர், கிருபர், அசுவத்தாமா, துரியோதனன், விவிமசு தி இவர்களைப்பார்த்து, “நீங்கள் எல்லாரும் இந்த யாகத்தில் என்னைச் சிறப்பிக்கக்கடவீர்; இங்கே எனக்குள்ள செல்வங்களெல்லாம் உங்களுடையனவே. என் னால் அழைக்கப்பட்ட நீங்கள் உங்களிடப்பட என்னை நடத்தக்கட வீர்” என்று சொன்னார். திசைஞ்செய்துகொண்ட அந்தப்பாண்ட வஜ்யேஷ்டரான தர்மராஜர் அவர்களெல்லாரையும் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி உடனே அவரவருக்கு ஏற்றவேலைகளில் அவரவர்களை நிய மித்தார். போஜனத்துக்கு வரிசையாக உட்காரவைப்பதிலும் எச் சிலைச்சுத்திசெய்விப்பதிலும். போஜனங்களை விசாரிப்பதிலும் யுயுத் ஸூவையும், பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் பற்றிய வேலைகளில் துச்சாஸனையும், பிராமமணர்களையழைப்பதில் அசுவத்தாமாவை யும், ராஜாக்களுக்கு மரியாதை செய்வதில் ஸஞ்சயனையும், செய்தவற்

றையும் செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் செம்மையாகப்பார்ப்பதில் பிஷ்மத்ரோணர்களையும், பொன்னையும்பொன்னாயங்களையும் ரத் தினங்களையும் பார்த்துக்கொள்வதிலும் தக்ஷிணைகொடுப்பதிலும் கிரு பாசாரியரையும் ஏற்படுத்தினார். அவ்வாறே மற்றப்பருஷசரேஷ் டர்களையும் அவரவருக்குத்தகுதியானகாரியங்களில் பிரவிர்த்திக்கச் செய்தார். நகுலனாலஅழைத்துவரப்பட்ட பாஹ்லீகன், திருதராஷ் டிரன், ஸோமதத்தன், ஜயத்ரதன்முதலானவர்கள் அங்கேராஜாவைப் போலவிளங்கினர். எல்லாத் தாமங்களும் தெரிந்தவரான கூத்தா வென்னப்பட்ட விதுரா பொருடசெலவுசெய்பவராயிருந்தார். துரி யோதனன், எல்லாரிடங்களிலுமிருந்தவருட்காணிக்கைகளைவாங்கி னான். பதிவரதைகளான சூரதியும் காந்தாரியும் ஸ்திரீகளுக்குமரி யாதைசெய்தனர். அவர்களுடைய மருமக்கள்மாரணைவரும் அவர்களி ன்கட்டளைகளை விரைவாகச்செய்தனர். ஆஜுனன் காரியம்நிறை வேற்றுவதற்காகக் கிருஷ்ணன்ஸமீபத்திலேயேயிருந்தான். எல்லா உலகங்களாலும்பூஜிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணபகவான் மேலானபலனைப் பூரணஞ்செய்யவிரும்பி, பிராம்மணர்களின் பாத்ப்ரக்ஷாளனகாரியத் தில் தாமேஅமர்ந்தார். தாமராஜரையும் அவாஸபையையும் பார்க்க விரும்பி வந்தவர்கள்எவரும் ஆயிரத்துக்குத்தாழ்ந்த காணிக்கையை அங்கே கொண்டுவரவில்லை. அந்த யாகத்தில் அனேகரத்தினங்களி னால் ராஜாக்கள் தர்மராஜரைச் சிறப்பித்தனர். நாமகொடுக்குமரத் தனங்களினாலேயே தர்மராஜர் யாகத்தை முடிக்கவேண்டுமென்று தாம் மற்றவர்களிலும் மேற்போதவிரும்பி ராஜாக்கள் திரவியங்களை யளித்தனர். மஹாத்மாவான தர்மராஜாவின்ஸபையானது மேல்மானி கைகளும்சிகரங்களுமுள்ளவையும் சேனைகளால் சூழப்பட்டவையும் அனேகரதனங்களினால் விசித்ரங்களானவையும் சிறந்தஃசுவரியமும் மிக்கஅழகுமபொருந்தியவையும் தேவவிமானங்களைப்போலச் செய் யப்பட்டவையுமான ராஜகிருஹங்களாலும் பலதேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கும்அரசர்களின் சிறந்தஅரண்மனைகளாலும் யாகத்துக்காக வந்த திக்பாலகர்களின்விமானங்களென்னும் ரதங்களாலும் பிராம் மணர்கள்வலிக்குமகிருஹங்களாலும் மிக்கஅழகாயிருந்தது. ஃசுவரி யத்தினால் வருணபகவானைவெல்லுகிற யுதிஷ்டிரர், ¹ ஆறுஅக்னிகளும் நிரம்பினதக்ஷிணைகளுமுள்ள யாகத்தைச்செய்தார். வேண்டினவற்றை யெல்லாம் நிரம்பிக்கொடுத்தது எல்லாஜனங்களையும் திருப்திசெய்வித்

¹ ஆறுஅக்னிகளாவன : ஆரம்பணியம், கூத்திரத்ருதி, வியுஷ்டி, த்வி ராத்ரிம், தசபேயம், ஸப்தபேயம்.

தார். அன்னமும் அனேகபக்ஷணங்களுமுள்ளதும் புஜித்துத்திருப்
தியடைந்தஜனங்கள்நிரமபினதும் ரதனங்களாகிறகாணிககைகள் மிகு
ந்ததுமாக அந்தச்சபையிருந்தது. மந்திரதந்திரங்களிலும் ஸ்வரலக்ஷ
ணங்களிலும் தேர்ந்தவர்களானமஹரிஷிகளால் நடத்தப்பட்ட அந்த
யாகத்தில் ¹இடாஹோமம் ஆஜ்யஹோமமென்னும்கிரியைகளால் தே
வர்கள் திருப்தியடைந்தனர். தேவர்களைப்போலவே பிரம்மணர்கள்
முதலான எல்லாவருணத்தாரும் தக்ஷிணைகளாலும் போஜனங்களா
லும் மிக்கபொருள்களாலும் அந்தயாகத்தில் மிகுந்தஸந்தோஷத்
தோடு திருப்தியடைந்தனர்.

ராஜஸூயபரீவம்முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம்.

(தர்மபுத்தரீ கிருஷ்ணனுக்கு முதல்மரியாதைசெய்ததைப்பற்றி
சுகபாலன் ஆகேஷித்தது.)

பிறகு அபிஷேசனீயமென்னும் ராஜஸூயத்துக்கு அங்க
மான ஸோமயாகஞ்செய்யுங்காலத்தில் பூஜிக்கத்தக்கமஹரிஷிகளும்
பிரம்மணர்களும் ராஜாக்களுடன்கூட அந்தாவேதியென்னும் யாக
சாலையில் பிரவேசித்தனர். அப்போது மஹாதமாவானயுதிஷ்டிர
ருடைய அந்த அந்தர்வேதியில் ராஜரிஷிகளுடன்கூட உட்கார்ந்திரு
ந்த நாரதர்முதலிய தேவரிஷிகளும் தேவர்களும் பிரம்மஸபையில்
சேர்ந்திருப்பதுபோல விளங்கினர். மிகுந்தமகிமையுள்ள அவர்கள்
யாககாரியங்களின்இடையில் ராஜாவினருகில் வாத்தங்கள்செய்தனர்.
இஃது இவ்வாறே ஆகுமென்றும் இவ்வாறுகாதென்றும் இஃது இவ்
வாறும்ஆகலாமென்றும் இது வேறுவிதமாகக் கூடாதென்றும் பலர்
ஒருவர்க்கொருவர் ²விதண்டாவாதம் பேசினர். அப்போது அவர்க
ளிலசிலர் தர்க்கசாஸ்திரத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட யுக்திகளைக்கொ
ண்டு சிறியவிஷயங்களைப் பெரியவைகளாகவும் பெரியவிஷயங்களைச்
சிறியவைகளாகவும் செய்தனர். அவர்களில் சிலமேதாவிகள் பருந்து
கள் ஆகாயத்திலுள்ள மாமஸத்தையடிப்பது போலப் பிறர்சொன்ன

¹ அன்னமாகியஅவிவினால்செய்யும்கிரியை.

² விதண்டாவாதம் = தன்மதத்தை வலியுறுத்தாமலே பிறர்சொல்வதைக்
கண்மப்பது.

விஷயங்களை ¹ அடித்தனர். சிலா தாமசாஸ்திரங்களிலும் சிலர் ராஜ நீதிசாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தரும சிலர் சிறந்ததவமுள்ளவரும் எல்லாப் பாஷ்யங்களையும் கற்றுணர்ந்தவர்களில் சிறந்தோருமாகிய அந்தசசபையோர் வாத்தஞ்செய்து மகிழ்ந்தனர். வேதங்களெல்லாம் தெரிந்த மஹரிஷிகளும் பிராமமணாகளும் தேவர்களும்நிரம்பின அந்தப் பெரிய அந்தர்வேதியானது நக்ஷத்திரங்கள்நிரம்பின ஆகாயம் போல விளங்கிற்று. ஜனமேஜயராஜாவே! அப்போது யுதிஷ்டிரருடையகிருஹத்தில் அந்த அந்தாவேதியிலுள்ளஸபையில் சூத்திரவைத்து அனுஷ்டானம்தவறினவனாவது ஒருவனும இல்லை. சிறந்த ஐசவரியமுள்ளவரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவருமான தாமராஜாவின் யாககாரியத்திலுண்டான அந்தச்சிறப்பைப்பார்த்தது நாரதாமகிழ்ந்தாரா. ஜனமேஜயராஜாவே! அப்போது க்ஷத்திரியர்கள் எல்லாரும் வந்துசேர்ந்திருப்பதைக்கண்டு அந்தநாரதமுனிவர் ஒருசிறதையுற்றாரா. புருஷச்சேஷ்டரே! முன்பு தேவர்கள் தங்கள் அம்சங்களினால் பூமியில் அவதரிக்கும் தருணத்தில் பிரமமலோகத்திலநடந்த பூர்வகதையைநினைந்தாரா. ஜனமேஜயரே! அது தேவர்களின்சேர்க்கையென்று அறிந்த நாரதா தாமரைக்கண்ணராகிய திருமலை மனத்தில் தியானித்தாரா. “எல்லாவற்றையும் படைப்பவராகிய எவர் முன்பு தேவர்களைக்கட்டளைபிடாரோ அந்தப்பிரபுவும் அஸுரர்களை யழிப்பவருமாகிய மகாவிஷ்ணு அஸுரர்களைக்கொன்று தம்பிரதிஜ்ஞையைக் காப்பதற்காகத் தாமே க்ஷத்திரியவம்சத்தில் வீரராகப்பிறந்திருக்கிறார். சிவஸ்வருபியும் பிரம்மதேவருபியுமான பகவான் நாராயணன் தேவர்கள் எல்லாரையும் பாத்து, ‘நீங்கள் ஒருவரையொருவர் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பவும் உங்கள் லோகங்களை அடைவீர்கள்’ என்று கட்டளையிட்டுத் தாமும் யதுவம்சத்திலவதரித்தார். வம்சத்ததை விருத்திசெய்கிறவரிற் சிறந்தவரான பகவான் பூமியிலுள்ள அந்தகர்களும் விருஷணிகளுமாகிய இவர்களின் வம்சத்தில் நக்ஷத்திரங்களுக்கிடையில் சந்திரன்போல மிகச்சிறப்பற்று விளங்கினார். இந்திராதி தேவரனைவரும் எவருடைய கைவன்மையைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனரோ சத்துருஸம்ஹாரம்செய்பவரான அந்தத்திருமால் மனிதனைப்போலிருக்கிறார். பெருமபொருளும் தாமேயவதரிப்பவருமான பகவான் இவ்வளவுபலமுள்ள இந்தக்ஷத்திரியஜாதியைத் திரும்பவும் தாமே ஸம்ஹரிக்கப்போகிறாரே, ஓ! ஓ! ஆச்சரியம்” என்று எல்லாநதெரிந்தநாரதர் சிந்தித்தார். தர்மந்தெரிந்த

வர்களில் ச்ரேஷ்டரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமான அந்தநாரதமுனிவர் யாகங்களாலாராதிக்கத்தக்க ஈசுவரான நாராயணனைக் கண்ணிரானென்றறிந்து விவேகமுள்ள தர்மராஜருடைய அந்தப்புருவேள்வியில் கௌரவத்தோடிருந்தார்.

அதன்பிறகு சிறந்தகுணங்களெல்லாம் பொருந்தினவரும் குணசாலிகளிற்கிறந்தவரும் பரிசுத்தமானமனமுடையவரும் பகைவரை வெல்லுகிறவரும் பாஞ்சாலசேனைகளின்முன்னே செல்லுகிறவருமான யாதவர்களானவரும் தங்கள் கடமையென்றுகினைத்துத் தங்கள்மனைவிகளோடும் சுற்றத்தாரோடும் மந்திரிகளோடுங்கூட ரத்னந்குவியல்களையெடுத்துக்கொண்டுவந்தனர். தூரதேசமாயிருந்ததனாலும் பாரமதிகமாயிருந்ததனாலும் ஸந்தோஷமுள்ள அவர்கள் பகவானுக்குப் பின்வந்துசேர்ந்தனர். பகைவர்கூட்டங்களையழிப்பவரும் ஜனனமில்லாதவரும் சகராபுத்தாரியும் யாதவச்ரேஷ்டருமானகண்ணன் பின்வந்துசேர்ந்தசேனையையழைத்து வஸுதேவரைச் சேனைக்கதிபதியாகவைத்து யாகஞ்செய்யும் யுகிஷ்டிரிடமசென்றார். மாதவர் தர்மராஜாவுக்காக அளவற்றதனக்குவியலை முன்னிட்டிக்கொண்டு காண்டவபரஸ்த்தத்துக்குவந்தார். அவ்விடத்திலயஜ்ஞத்திறகாகவந்துமின்னலோடுகூடிய மேகங்கள்போன்ற தேகமுள்ளவர்களும் ஸிம்மங்கள் போன்ற பலசாலிகளுமாகப் பூமியைமறைத்துநிற்கும் சிசுபாலன் பக்ஷத்திறசேர்ந்த அரசுக்கூட்டங்களையெல்லாம் யானைக்கூட்டத்தலைவன் யானைக்கூட்டத்தலைவர்களைப்பாராபதுபோலப் பார்த்துக்கொண்டும் ஜனக்கூட்டங்கள்வற்றாத கடல்போன்ற ராஜக்கூட்டத்தைத் தமரதகோஷத்தினால் கலக்கிக்கொண்டும் கண்ணிரான்வந்தார். கிருஷ்ணன்வந்ததனால் பாண்டவர்களின்நகரம் ஸுடிர்யனில்லாதவிடத்தில் ஸுடிர்யன் உதயமாறாபோலவும் காற்றிலலாதவிடத்திற காற்றடித்தாற்போலவும் ஸந்தோஷமடைந்தது.

ராஜநீதியும் தர்மசாஸ்திரமும்தெரிந்தவனும் மனிதர்களின் தாரதரமஅறிந்தவனும் மாத்திரபுத்ரனுமான ஸஹதேவன் பிரம்மணர்களையும் க்ஷத்திரியர்களையும் பூஜிப்பதற்குரியமிக்கப்பட்டிருந்தான். உலகங்களுக்குஸுடிர்யனைப்போலத் தம்ஒளியோடுவிளங்கிக்கொண்டியாகபூமியில்பிரவேசிப்பவரும், பலராமருக்குஇனையவரும், ஈசுவரரும், சக்திகளின்சேர்க்கையுள்ளவரும், பிரம்மரிஷியும், அறிந்தோமென்றிருப்பவருக்குக்காணப்படாதவரும், பிரம்மரிஷ்டர்களான வயதில்முதிர்ந்த பெரியோர்களுக்கு உப்யுமவழியாகவும் ஸ்தாவராஜங்கமங்களனைத்திற்கும்பிறப்பிறப்புக்களுக்கிடமாகவுமிருப்பவரும், அடுத்தவரைத்தவற

விடாதவரும், முடிவில்லாதவரும், பகைவர்க்கு முடிவைச் செய்பவரும், காமக்குரோதமுதலிய உட்பகைகளின் கூட்டங்களைக் கெடுப்பவரும், எல்லாவற்றிற்கும் பிரபுவும், ஆபத்தில் தவறாமல் அபயம்தொடுப்பவரும், எதிர்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் இறந்தகாலத்திலும் இருப்பவரும், துவாரகாநகரத்திலவெற்றிபெற்றிருப்பவரும், அளவற்ற மஹிமையுள்ள வருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் வரக்கண்டு தர்மபுத்ரர் அவருக்குத் தக்க மரியாதை செய்தார். பெருமைசிறுமையென்பவை குணங்களினாலும் குற்றங்களினாலும் ஏற்படுகின்றவையென்றறிந்த தர்மராஜர் பிராம்மணாகளைப் பூஜித்தபிறகு கண்ணனை ஆராதிக்கக்கருதி இதற்குமுன் யாருமடக்காராததும் ஸூர்யனைப் போலப் பிரகாசிப்பதுமான சிறந்த ஆஸனத்தை லோகநாதனுக்கிருஷ்ணனுக்கு அளிக்க, கிருஷ்ணபகவான் அதிலுட்காராதார்.

அதன்பிறகு பீஷ்மா தாமராஜாவான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, “ராஜாவே! பாரதனை! ராஜாக்களுக்குத் தகுதியின்படி மரியாதை செய்யலாம்; யுதிஷ்டிரனே! ஆசார்யன், ரிதவிக்கு, ஸம்பந்தி, ஸ்நாதகன், ஸ்நேஹிதன், அரசன், இவ்வறுவருமபூஜைக்குரியவரென்று கூறுகின்றனர். இவர்கள் வந்து ஒருவருஷகாலமிருந்தபின் மரியாதை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகின்றனர். இவர்கள் நீண்டகாலமாக நமமிடம்வந்திருக்கின்றனர். ராஜாவே! இவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே மரியாதை கொண்டுவரத்தக்கது. முதலில் இவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டனும் சக்தியுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்கு மரியாதை செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னார். அதற்கு யுதிஷ்டிரர், “கௌரவச் ச்ரேஷ்டரே! எவருக்கு முதல் மரியாதை செய்கிறதென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? யாருக்குச் செய்தால் தகுதியாயிருக்கும்? பிதாமஹரே! அதனை எனக்குச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்க, உடனே சந்தனுவின்புத்ரரும் வீரருமான பீஷ்மர் தமது புத்தியில் ஆராய்ந்து புலனிக் குள கிருஷ்ணபகவான் ஒருவரே யாவராலும் பூஜிக்கத் தக்கவரென்று நினைத்து, “இந்தக்கிருஷ்ணன் க்ரஹரக்ஷத்திரங்கள் முதலியவற்றுள் ஸூர்யன்போல இங்குள்ள எல்லாரிலும் சூரதனத்தினாலும் பலத்தினாலும் மஹிமையினாலும் ஜ்வலிப்பவா போல விளங்குகிறார். இந்தக்கிருஷ்ணன் வந்தபிறகு இந்த நமதுஸதஸ் ஸூர்யனில் லாதவிடத்தில் ஸூர்யோதயமான போலவும் காற்றிலலாதவிடத்தில் காற்றடித்தாற்போலவும் ஒளியும் மகிழ்ச்சியும் பெற்றது” என்று சொன்னார். பிறகு பீஷ்மரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்ற வீரனுனைஸஹ தேவன் அந்தக்கண்ணபிரானுக்கு முறைப்படி உயர்ந்த மரியாதை

யைச்செய்தான். பசுவையும் அர்க்கியத்தையும் மதுபர்க்கத்தையும் கிருஷ்ணனுக்கு ஸஹதேவன்கொடுத்தான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அநதஸமயத்தில் ஓர்ஆச்சர்யம்நடந்தது. கிருஷ்ணனுக்குநடந்த அந்தச் சிறந்தமரியாதையைக்கண்டு கூடித்திரியர்களனைவரும் ஒருவரையொருவர்பார்த்து அதைத் தங்களுள்ளங்களில் ஏற்றுக்கொண்டனர். சாஸ்திரபிரகாரம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பூஜையைக் கிருஷ்ணன் பெற்றுக்கொண்டார். கண்ணபிரானுக்கு அந்தப்பூஜைசெய்ததைச் சிசுபாலன் பொறுக்கவில்லை. மஹாபலசாலியான அநதச்சிசுபாலன், ஸபையில் பீஷ்மரையும் தர்மராஜரையும்இகழ்ந்து கிருஷ்ணனைத் தூஷித்தான். அவாகளுடைய இங்கிதத்தையும் கருத்தையும்நிறை ஸஹதேவன் கோபித்தான். அபிமானமுள்ளவர்களும், பலசாலிகளுமான அரசர்களுக்கருமுன் ஸஹதேவன் பாதத்தைத் தூக்கிக் காண்பித்தபோது ஸஹதேவன் தலையில் பெரும்பூமாரி பொழிந்தது. பிறந்ததுமுதல் யாதவர்களுக்கு விரோதியான சிசுபாலன் சொல்லலானான்.

“கேட்டவன் ¹குற்றமுள்ள கர்ப்பத்திலுபிறந்த அரசன்; மறுமொழிசொன்னவன் ²நதியின்மகன்; பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டவன் இடையன்; கொடுத்தவன்குற்றமுடையகர்ப்பத்தில் பிறந்தவன். இங்குள்ள ஸபையோரனைவரும் ஊமைப்போலிருக்கின்றனர். என்ன சொல்வது!” என்றான். அவன் இவ்வாறுசொல்லி நகைத்து உடனே தர்மராஜாவைநோக்கி, மறுபடியும் பேசலானான். “பாண்டவனே! பூஜைக்குரிய மற்றவர்களிருக்க இடைய”னப்பூஜித்தையே! நீ அவனை எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவனாகப் பார்க்கிறாயா? மற்றவர்களைப்பார்க்கவேயில்லையா? நண்பனே! அதிகமாகப்பார்ப்பதும் பாராமலிருப்பதும் இவ்விருண்டும் காரியத்தைக்கெடுப்பவைகள்; இவற்றுள் நீ எதையெடுத்துக்கொண்டாய்?

நாற்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கீது யுதிஷ்டிரர் பூஜையெடுத்து பிழையென்று கண்டித்துச் சிசுபாலன் ஸபையைவிட்டுச் செல்லத்தொடங்கியது.)

ஓ! கௌரவராஜாவே! இவ்விடத்தில் மஹாதமாக்களான ராஜாக்களிருக்கும்போது இந்தவிருஷ்ணிகுலத்தோன் அரசர்க்குரிய

¹ அன்னிய பூருஷஸம்பந்தத்தாலுண்டான கர்ப்பம்.

² தாழ்ந்தஇடத்திற்செல்வது நதியின் இயற்கை.

மரியாதையைப் பெறத்தகுந்தவனல்லன். பாண்டவனே ! நீ உன்விருப்பத்தினால் தேவகிபுத்ரனைப் பூஜித்தது மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்குத்தகுந்த ஒழுக்கமன்று. பாண்டவர்களே ! நீங்கள் சிறுவர்கள். தர்மம் துட்பமானது. நீங்கள் அறியீர். இந்தவிஷயத்தில் அறிவுகுறைந்தஇந்தப் பீஷ்மா தவறிநடந்திருக்கிறார். உன்னைப்போன்றதர்மிஷ்டன் பிறர்பிரியத்திற்காக ஒருகாரியம்செய்யலாமா ? பீஷ்மர் உலகத்திலுள்ளபெரியோர்களால் மிகவும்அவமதிக்கப்படுகிறார். அரசனல்லாதகிருஷ்ணன் தகுதியுள்ளராஜாக்களனைவர்களின் நடுவிலும் நீங்கள்செய்ததுபோன்றபூஜைக்கு எவ்வாறு உரியவன் ? கௌரவச்ரேஷ்டனே ! அல்லது கிருஷ்ணன் பிராயத்தில்முதிர்ந்தவனென்று நினைக்கிறாயா ? ஆகிலும் பெரியவராகிய வஸுதேவரிருக்கையில் அவர் மகன் பூஜைக்கு எவ்வாறுதகுதியுள்ளவன் ? கிருஷ்ணனும் உன்விருப்பத்தையனுஸரித்தது ஒப்புக்கொண்டானா ? ஆகிலும் த்ருபதனிருக்கையில் மாதவனைப்பூஜிப்பதெவ்வாறுதகும் ? கௌரவனே ! அல்லது கிருஷ்ணனை ஆசாரியனாகநினைக்கிறாயா ? அப்படியானால், த்ரோணரிருக்கும்போது வ்ருஷ்ணிகுலத்தோனை நீபூஜித்தது ஏன் ? கௌரவனே ! கிருஷ்ணனை யாகததைநடத்திவைக்கும் ரித்னிக்கென்றுநினைக்கிறாயா ? அங்ஙனமாகில், பெரியவரானவியாஸரிருக்கையில் கிருஷ்ணனைஎன்பூஜித்தாய் ? ராஜாவே ! புருஷச்ரேஷ்டரும் தாம்நினைத்தபோது மாணத்துக்குரியவரும் சந்தனுபுதரருமான பீஷ்மரிருக்கையில் நீஏன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தாய் ? கௌரவராஜாவே ! வீரரும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்தவருமான அச்வத்தாமரிருக்கையில் கிருஷ்ணன் உன்னால் பூஜிக்கப்பட்டது எதனாலே ? புருஷர்களில்சிறந்தவனும் அரசர்க்கரசனுமாகிய துரியோதனனும் பாரதவம்சத்தவருக்குஆசாரியரான கிருபருமிருக்க நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்ததெவ்வகை ? கிம்புருஷர்களுக்கு ஆசாரியனான த்ருமனென்னும் கின்னரனையும் விட்டு, கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தையே ! பாண்டவைப்போல யார்க்கும் வெல்லமுடியாதவரும் குணங்களினால்பிரக்யாதிபெற்றவருமாகிய பீஷ்மகராஜாவும் ராஜாக்களில்ச்ரேஷ்டனானருக்மிபும் ஏகலவ்யனும் மத்ரதேசாதிபதியானசல்லியனுமிருக்க நீ கிருஷ்ணனை ஏன்பூஜித்தாய் ? பாரதனே ! இந்தக்கர்ணன் பராக்கரமத்தில் எல்லாராஜாக்களிலும்சிறந்தவன் ; மஹாபலசாலி ; பிராம்மணரானபரசுராமருக்குஅன்புள்ளசிஷ்யன். தன்பராக்கரமத்தைக்கொண்டே யுத்தத்தில் ஶாஜாக்களை ஜயித்தவன். இந்தக்கர்ணனையும் தாண்டி நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது எவ்வாறு ? கௌரவச்ரேஷ்டனே ! கிருஷ்ணன் ரித்னிக்குமல்லன் ; ஆசாரி

யனுமல்லன்; ராஜாவுமல்லன்; உன்னுட்பூஜிக்கப்பெற்றிருக்கிறான். அவன்பிரியத்தை நீவிருமபினதுதவிர வேறுகாரணம்பாது? பாரதனே! (அல்லது) இரதக்கிருஷ்ணன் உங்களுக்குப்பூஜ்யனாகவேயிருந்தால் மற்றராஜாக்களை அவமதிப்பதற்காக இங்கேவரவழைத்தாயா? என்ன? நாங்களெல்லோரும் பயத்தினாலாவது பிரயோஜனத்தை விரும்பியாவது எங்களைக்கேட்டுக்கொண்டதற்காவது இரதமஹாத்மாவான தர்மராஜாவுக்குக் கப்பங்கள் கொடுக்கவில்லை. இவர் தர்மத்தில் பிரவர்த்தித்துப் பூமிக்கு ஆதிபதியா யிருக்கவிருமபினதினால் நாங்கள் இவருக்குக் கப்பங்கள் கொடுக்கிறோம். இவா நமமை மதிக்கவில்லை. ராஜஸபையில் ராஜலக்ஷணங்கள்பெறாத இரதக்கிருஷ்ணனை இவா அர்க்கியம்கொடுத்துப் பூஜித்தது நமமை அவமதித்ததைத் தவிர வேறு என்ன? தர்மபுத்திரருக்குத் தர்மாத்மாவென்னுமபுகழ் திடீரென்று போய்விட்டது. எந்தததுரா த்மாவானவன் விருஷ்ணிகுலத்திற்கிறந்து, ராஜாவும மஹாத்மாவுமான ஜராஸநனை அனியாயமாகக் கொன்றானே தர்மந்தவறின அரதக்கிருஷ்ணனுக்கு இரதச்சிறந்த பூஜையை எவன்செய்வான்? இப்போது கிருஷ்ணனுக்கு அர்க்கியம் கொடுத்ததனால் தர்மாத்மாவென்னுமபெயர் புதிஷ்டிரரிடமிருந்து விலகிப்போயிற்று. அசக்தனென்பது வெளியிடப்பட்டது. கிருஷ்ணா! பரிதாபப்படத்தக்க இரதக்குரதிபுத்திரர்கள் அசகதர்களாகவும பயந்தவர்களாகவுமிருந்தால் நீயாவது இரதப்பூஜை உனக்குத்தகுமாவென்பதை அறிந்திருக்கவேண்டும். ஜனார்த்தனா! அசக்தர்களினால் கொடுக்கப்பட்டபூஜையைத் தகுதியற்றநீ ஏன் அங்கீகரித்தாய்? யாருமில்லாதவிடத்தில் சிரதிப்போன ஹவிஸை நாய்தின்பதுபோல உனக்குக் கிடைக்கத்தகாதபூஜையை நீகொண்டாடுகிறாய். ஜனார்த்தனா! இது ராஜச்ரேஷ்டர்களுக்கு அவமானஞ்செய்ததாகாது. உண்மையில் கௌரவர்கள் உன்னை ஏமாற்றுகின்றனர்; மதுஸூதனா! ஆண்மையில்லாதவன் விவாகஞ்செய்துகொள்வதும் கண்ணில்லாதவன் உருவத்தைப் பார்ப்பதும் எவ்வாறோ அவ்வாறேதான் ராஜாவாயில்லாத உனக்கு ராஜாக்களுக்குரிய மரியாதை செய்வதும் ராஜாவானபுதிஷ்டிரர் எப்படிப்பட்டவரென்பதையும் பீஷ்மர் எப்படிப்பட்டவரென்பதையும் வாஸுதேவன் எவ்வகையானவனென்பதையும் கண்டோம். இவையெல்லாம் ஒற்றுமையாகவேயிருக்கின்றன” என்றான். சிசுபாலன் அவர்களைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி உயர்ந்த ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து அப்போதே அரசர்களுடன்கூட அந்தஸ்தஸி.நின்று வெளியிற்சென்றான்.

நாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் சிசுபாலன்சொன்னதைக் கண்டித்துக் கிருஷ்ணனைப் பூஜித்
தது நியாயமென்று ஸ்தாபித்தது.)

பின்பு, ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் சிசுபாலன்பின் ஐடி ஸமாதானஞ் செய்து இனிமையாகப் பேசத்தொடங்கினார். “அரசனே! நீ எவ்வகையான பேச்சைப்பேசினையோ அவ்வகையானது நியாயமன்று. ராஜாவே! இதில் பாவமஅதிகம். கடுமை பயனற்றது. தர்மம்பெரிதென்பதை அரசா அறியாம்விருத்தல்தகாது. பீஷ்மர் சநதனுவின் புத்ரர். அவரை நீ மரியாதைசெய்வதற்குமாறாக அவமதித்தலாகாது. உன்னைவிட வயதில் மிகமுதிர்ந்த அனேகமஅரசர்களை இதோபார். இவர்கள், கிருஷ்ணனுக்குப் பூஜைசெய்ததைப் பொறுத்திருக்கின்றனர். அவர்களைப்போலவே நீயும் பொறுக்கக்கடவாய்; சேதிராஜனே! பீஷ்மா கிருஷ்ணனுடைய உண்மையை நன்றாகஅறிந்தவர். கிருஷ்ணனை, பீஷ்மர் அறிந்திருப்பதுபோல நீயறியாய்” என்றார். அப்போது பீஷ்மா சொல்லத்தொடங்கினார்.

“உலகத்துக்கெல்லாம் மிகப்பெரியவரான கிருஷ்ணன்விஷயத்தில் செய்தமரியாதையை ஒப்புக்கொள்ளாதஇவனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லத்தகாது; இன்சொற்சொல்லத்தகாதவன். யுத்தஞ்செய்கிறவர்களிறிறந்தவனுள் எந்தக்ஷத்திரியன் மறறொருக்ஷத்திரியனை யுத்தத்தில்ஜயித்து உட்படுத்தினபிறகு அவனைவிட்பிவிடுகிறானோ அவன் அவனுக்குக் குருவாகிறான். இந்தஸபையிலுள்ள அரசர்களில் கிருஷ்ணனுடைய பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்திலஜயிக்கப்படாத அரசன் எவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. சிறந்தகைகளையுடைய இந்தக்கிருஷ்ணன் நமக்குமாத்திரமே மிகப்பூஜ்யர் அல்லர்; மூன்றுலோகங்களுக்கும் பூஜ்யர். க்ஷத்திரியச்ரேஷ்டர்அனேகர் கிருஷ்ணனால் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டனரல்லரோ? உலகமெல்லாம் இந்தவிருஷ்ணிகுலத்தோரிடம் முழுதும் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஆதலால், முதியவர்களிருப்பினும் கிருஷ்ணனைப்பூஜிப்போம்; மறறவரைப்பூஜியோம். சேதிராஜனே! நீ இவ்வாறுசொல்லத்தகாது. இவ்வகையானபுத்தி உனக்கு இருக்கலாகாது. ஞானவிருத்தர்களில் அனேகரை நான்அடுத்திருக்கிறேன். ராஜாவே! கண்ணனால் முன்னம் காப்பாற்றப்பட்டவரும் அவர்மஹிமையையறிந்தவருமான அந்தப்பெரியோர்கூடி பூீ கிரு

ஷ்ணபகவானுடைய அனேககுணங்களை ஸாதுககளான அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டாடுவதை நான்கேட்டிருக்கிறேன். இந்தச்சிறந்த ஞானவானாகிய கிருஷ்ணபகவான் அவதரித்தது முதல் செய்தகாரியங்களுக்கும் மனிதர்கள் பலமுறை விசேஷமாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஒ! சேத்ராஜனே! இந்தப் பூமியில் பிராணிகளுக்கெல்லாம் ஸௌகியத்தைச் செய்பவரும் ஸாதுககளால் ஆராதிக்கப்பட்டவருமான ஜனாரதனரை நாம் நமது உறவை முன்னிட்டு எப்படியாவது பயன்பெறச் செய்யவேண்டுமென்று அபிமானத்தினால் பூஜித்தோமல்லோம். அவருடைய புகழையும் சூரதனத்தையும் ஜயத்தையும் அறிந்து பூஜையைச் செலுத்துகிறோம். இந்தச் சபையில் மிகச்சிறியவனானாலும் நாம் ஆராய்ந்து பாராதவன் எவனுமில்லை. குணங்களைப் பற்றித் தான் விருததர்களையும் தாண்டிக் கிருஷ்ணனே முதலில் பூஜிக்கத்தக்கவரென்று நாங்களறினாக்கிறோம். பிராம்மணர்களுக்குள் அறிவில் மிகுந்தவனும், க்ஷத்திரியர்களுக்குள் பலத்திலும் மிகுந்தவனும், வைசியர்களுக்குள் தனதானயங்களிலும் மிகுந்தவனும் பூஜ்யன். சூரதிராகளிலுமட்டுமே வயதில் முதிர்ந்தவன் பூஜ்யன். பிராம்மணர்களுக்குரிய வேதவேதாங்கங்களின் ஞானமும் க்ஷத்திரியர்களுக்குரிய சக்தியுமாகிய இரண்டிகாரணங்களும் இவரைப் பூஜை செய்வதற்குச் சோந்தன. கேசவனைத் தவிரச் சிறந்தவன் வேறு யாரும் இல்லாவிட்டாலோகத்திலிருக்கிறான். கொடை, காரியஞ்செய்யும் திறமை, கல்வி, கேள்வி, சூரதனம், நாணம், புகழ், உயர்ந்த புத்தி, வணக்கம், லக்ஷ்மி, தைரியம், சந்தோஷம் இவையெல்லாம் கிருஷ்ணனிடத்தில் தவறாமலிருப்பவை. உலகங்களுக்கெல்லாம் சிறந்த ஆசார்யரும் தந்தையும் பெரியவருமாயிருப்பதனால் பூஜைக்குரியவரும் பூஜிக்கப்படுகிறவருமான அநதக்கிருஷ்ணபகவானே இதோ பூஜிக்கிறோம். நீங்கள்னைவரும் பொறுக்கவேண்டும். ரிதவிக்ரு, ஆசார்யன், கல்யாணப் பிள்ளை, ஸ்நாதகன், அரசன், நண்பன் ஆகிய எல்லாருமாயிருப்பவர்கிருஷ்ணன். ஆதலால், (அநத) அச்சுதா பூஜிக்கப்பட்டார். உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸமஹாரத்திற்கும் கிருஷ்ணனே காரணம். ஜங்கமமும் ஸ்தாவரமுமாகிய இந்த உலகம் கிருஷ்ணனாலே தான் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ஸுஷ்ருமாயிருந்த பிரகிருதியும் இவரே. அதைப்படைத்த ஆதிபுருஷரும் இவரே. எல்லாவற்றிற்கும் எட்டாதவரும் இவரே. ஆதலால், அச்சுதர்தாம் பூஜைக்கு மிகவும் உரியவர். புத்தி, மனம், (மூலபாகிருதியின் விகாரமான) மஹாத் என்னும் தத்துவம், வாயு, தேயு, ஜலம், ஆகாயம், பூமி, (அண்ட

ஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம், ஜராயுஜம்என்னும்) நால்வகைப்பொருள்கள் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனையே ஆதாரமாகவுடையவை. ஆதித்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், நவகரஹங்கள், திசைகள், திசைகளின்மூலைகள் இவையனைத்தம்கிருஷ்ணனிடத்திலநிலைபெற்று நிற்பவை. எல்லாருக்கும் ஆதமாவான் ருத்திரபகவானும் என்றுமுள்ள பிரமமதேவரும் இவரே. அநுபியானபொருள், ரூபததையெடுத்துக் கொண்டு மானிடவடிவத்துடன் வந்திருக்கிறது. வேதங்களுக்கு¹ முகம் அகனிஹோததிரம்; மந்திரங்களுக்குமுகம் காயதர்; மனிதர்களுக்குமுகம் அரசன்; நதிகளுக்குமுகம் ஸாகரம்; நக்ஷத்திரங்களுக்குமுகம் சந்திரன்; ஒளிகளுக்குமுகம் ஆதித்யன்; மலைகளுக்குமுகம் மேருமலை; பறவைகளுக்குமுகம் கருடன்; கீழ்மேலாகவும்குறுக்காகவுமுள்ள உலகத்தின்விஸ்தாரம் எவ்வளவோ அவ்வளவிலுமுள்ள தேவலோகமுதலான எல்லா உலகங்களுக்கும் கிருஷ்ணபகவானே முகம். ஆனால் சிறுபிள்ளையான இரதசசிசபாலன் அறியான். அத்தனால, எங்கும் எக்காலமும் கிருஷ்ணனை இவ்வாறுபேசுகிறான். புத்தியுள்ள எந்தமனிதன் எல்லாவற்றிலும்கிறந்த தாமததைத்தேடுவதோ அவன் தாமததையறிவதுபோல இரதசசிசதிராஜன் அறியான். அல்லது முதிர்ந்தவர்களும் சிறுவர்களுமாயுள்ள மஹாதடாக்களான அரசர்களில் எவன் கிருஷ்ணனைத்தஞ்ஞதவராகதினையாதவன்? எவன் இவரைபூஜிக்கமாட்டான்? அல்லாமலும், இரதபூஜை தவறாகச் செய்யப்பட்டதென்று சிசபாலனரினைப்பானாகில் குற்றமநடந்தால் எப்படிச்செய்வதுநியாயமோ அப்படி இவன்செய்யலாம்” என்றான்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(க்ருஷ்ணபூஜையில் பொறுமையுற்ற அரசர்களை ஸஹதேவன் மறுபடியும் உலகீகாண்பித்து வீரவாதம்செய்தது.)

காங்கேயரால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட சிசபாலன் அவர்மீது கோபித்தான். அவன் கோபித்ததைக்கண்டு அப்போது ஸஹதேவன் பேசத்தொடங்கினான்.

“சேதிராஜாவே! இப்போது நடந்ததெல்லாம் நான் புத்தியினால் ஐராய்ந்தருடத்தினது. அதன்உண்மையைக் காரணத்தோடு

நான் இங்கேசொல்லுகிறேன்; கேள். அரசர்களனைவருக்கும் கிருஷ்ணன் ஒருவரேபெரியவர். வேறுயாருமில்லை. ஆதலால், அவர் எங்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். நீங்களெல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியவர்கள். இநதராஜாக்களுக்குள் எவன் அதைப்பொறுக்கவில்லையோ அவன் உடனே சேனைகளோடும் வா ஹனங்களோடும் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டும். அவன்தலையில் இதோ என்கால்வைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு பூஜிததகாரணம் என்னாற்சொல்லப்பட்டது. எனக்கு எவனாவது மறுமொழிசொல்லட்டும்” என்றான். அதன்மேல் புத்திமான் களும் கௌரவமுள்ளவாகளும் பலசாஸிகளுமாயிருந்த ராஜாக்களின் நடுவில் அவ்வாறு காலேக்காண்பித்தபோது அவர்களில் யாரும் ஒன்றும்பேசவில்லை. இவ்வாறு ஸஹதேவன் கண்ணனைப்பற்றிசொன்னபோது ஸ்வபாவமாகச் சிவநதிருந்தசிசுபாலன்கண்கள் கோபத்தினால் அதிகமாகச்சிவந்தன. அவனுக்குக் கோபமுண்டானதைக்கண்டு பராக்ரமசர்லியானபீஷ்மர் மறுபடியும் அவனுக்குக் கிருஷ்ணனுடைய சிறந்தகுணங்களைப்பேசொன்றான். பேசுகிறவர்களிலும் புத்திமான்களிலும் சிறந்தவரான பீஷ்மர் சிசுபாலனையும் ஸபையோரான எல்லா அரசர்களையும் கூப்பிட்டு, “ராஜாக்களே! கிருஷ்ணனைக்குறித்து ஸஹதேவன்சொன்னது எதுவோ அதுஸரிதான் என்று அறியுங்கள். இன்னமும் அவரைப்பற்றிசொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்” என்றார்.

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன்மஹிமையைப்பற்றி யுதிஷ்டிரர்கேட்க, பீஷ்மர் அவருடைய நாராயணநுபத்தையும்உலகஸ்ருஷ்டியைம்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மர்சொல்லியதைக்கேட்டவுடன், அக்காலத்தில யாவர்க்கும் கிருஷ்ணனைத்தெரிவிப்பதற்காகத் திருமபவும் பீஷ்மரைக்கேட்கத்தொடங்கினார். “பிதாமஹரே! தேவதையும் பகவானுமாகிய கண்ணபிரானுடையசெய்கைகள் எல்லாவற்றையும் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவற்றைவிவரித்துச்சொல்லும். பிதாமஹரே! பகவானுனை கிருஷ்ணனுடைய அவதாரங்களைப்பற்றியும் செய்தகாரியங்களைப்பற்றியும் கிருஷ்ணபகவானிடத்தில் பிரகிருதியானது எவ்வாறு இருக்கிறதென்பதைப்பற்றியும் எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்” என்றார். பரதச்சேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறுகேட்

கபபட்டபீஷ்மர் அநதராஜஸபையில் தேவேநதிராஜைப்போலவிளங்கு
கின்ற கண்ணபிரான்முனனிலையில் சததுருக்களைஸம்ஹரித்தவரான
யுதிஷ்டிரரைநோக்கி மற்றவாசெய்தற்கரிய கண்ணபிரான்செய்கை
களைச் சொல்லத்தொடங்கினார். அரசாக்கரசானஜனமேஜயராஜாவே!
அறிஞர்களில்சிறந்தவரும் பிறருக்குப் பயத்தைதருமசெய்கைகளை
புடையவருமான அநதபீஷ்மா, தர்மராஜரிடத்திலிருக்கும்அரசர்
கள்கேட்க எதிரிகளைஜயிப்பவனானசேதிராஜனைப் பெயர்சொல்லி
அழைத்து, கிருஷ்ணனைப்பற்றிப்பின்வருமாறுசொல்லலானார்.

“ ராஜாவே! யுதிஷ்டிரா! எல்லாக்கும்மேற்பட்ட ஈச்வரு
டையசெய்கைகளின்முறை யார்க்கும் அறியக்கடாதது. அதுநிகழ்
கிறதையும் சென்றதையும்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; கேள். யார்க்கும்
புலப்படாத பிரபுவானபகவான் இங்கே புலப்படும்வடிவத்தோடுஇரு
க்கிறார். தம்மாலேயே தாம்நிலைபெற்றிருப்பவரும, பிரம்மதேவருக்
குத்தந்தையும் அசைவற்றவரும் அளவில்லாதவரும் எப்போதுபிறந்
பவரும் ஆயிரம்தலைகளும் ஆயிரமவாய்களும் ஆயிரம்கண்களும் ஆயி
ரம்கால்களும் ஆயிரமகைகளும் ஆயிரமராமங்களும் ஆயிரமகிரீடங்
களும்முள்ளவரும் ஸாவவ்யாபியும் ஸாவஜ்ஞரும் விச்வரூபியும் ஒளி
யுள்ளவரும் அனேகமநிறங்களுள்ளவரும் தேவர்களுக்குமுதன்மையு
மானபகவான் நாராயணன்ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் மூலபரகிருதியைக் கடந்
திருந்தார். அநதபிரபுவானநாராயணன் முதலில்அப்புவைப்படைத்
தார். அதன்பிறகு பகவான் அநதஜலத்தில் தாமே பிரம்மதேவரைப்
படைத்தார். நான்முகரானபிரம்மதேவர் மறறலோகங்கள்எல்லா
வற்றையும் தாமேபடைத்தார். 'ஆதிகாலத்தில் எல்லாலோகங்களின்
உறபத்தியும் இவ்வாறுதான் முதலில் பிரளயம்வந்தது ஸ்தாவரங்களும்
ஜங்கமங்களும்அழிந்தது ஸ்தாவரஜங்கமங்களடங்கிய உலகங்களும்
அழிந்தது பிரம்மாதிதேவர்களும் லயமாகிப் பஞ்சபூதங்களும்மூழ்கி
மஹத்தானது பிரகிருதியில் லயமானபோது எல்லாவற்றிற்கும்ஆத்
மாவும் ஸர்வேசுவரருமான அநதநாராயணன் ஒருவரேநின்றார். தாம்
ராஜாவே! எல்லாதேவர்களும் நாராயணனுடையஅங்கங்கள். ராஜா
வே! மேலுலகம் அவருக்குத்தலை; ஆகாயம் நாபி; பூமி கால்கள்;
அசுவின்னீதேவர்கள் செவிகள்; சந்திரனுமஸூரியனும்கண்கள்; இந்தி
ரனும் அக்னியுமாகிய இரண்டுதேவர்களும் அநதமஹாதமாவுக்கு
முகம். மற்றுமுள்ளதேவர்களைவரும் அமமஹாதமாவின் மற
றெல்லாஉறுப்புக்களும். நூலிழையிலகோக்கப்பட்ட மணிகள்போல

எல்லாப்பொருள்களும் அவரைஆச்ரயித்திருக்கின்றன. மஹாயோகியும் ஸர்வஜ்ஞரும் பரமாத்மாவும் பரப்பிரம்மமுமான நாராயணன் மஹாபரளயம்முடிந்தபிறகு எல்லாம் தமஸ்என்னப்பட்டமூலப்பிரகிருதியில் லயித்திருப்பதைக்கண்டு தாமேதம்மைப் பிரம்மதேவராகஸ்ருஷ்டித்தார். பரப்பிரமத்தினிடத்திலேயேபிறந்தவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஈச்வரரும் குற்றமற்றவருமான அநதபிரம்மதேவர் ஸனத் குமாரரையும் ருத்திரரையும் தவமேதனமாகக்கொண்ட ஸப்தரிஷிகளையும் ஏமூலகங்களையும் ஜனங்களையும் மற்றுமுள்ளஎல்லாவற்றையும் படைத்தார். யுகிஷ்டிரா! அவர்கள் அநதஅந்தக்காலங்களில் அந்தஅந்த இடங்களில் பற்பலபொருள்களை உத்பத்திசெய்தனர். அந்தமஹாத்மாக்களிடமிருந்து அழிவில்லாத பிரகிருதியானது பல உருவங்களாக உண்டாயிற்று. பாரதனே! அனேககோடிகல்பங்களும் அனேகம்பிரளயங்களும் வரிசையாகக் கடநதுபோயின. ராஜாவே!¹ மன்வந்தரங்களும் தேவயுகங்களும் மனுஷ்யயுகங்களும் பிரளயங்களும் சக்கரம்போலச் சுழல்கின்றன. உலகமஅனைத்தும் முகத்தில்² விஷமுள்ளது. லோகநாதராகிய அநதப பகவான்நாராயணன் நான்முகக்கடவுளைப் படைத்து எல்லாலோகங்களுக்கும் நன்மைக்காகத் திருப்பாற்கடலில்இருக்கிறார். எல்லாலோகங்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் பிரம்மதேவர் பிதாமஹர். ஆதலால், அவருக்கும் பிதாவானநாராயணன் எல்லாவற்றிற்கும் பிரபிதாமஹராயிருக்கிறார்.

நாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மதுகைடவருடைய, ஸம்ஹாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியது.)

யுகிஷ்டிரா! யார்க்கும்புலப்படாதவரும் புலப்படத்தக்கதில்யமங்களமூர்த்தியுள்ளவரும் ஸர்வேசுவரருமானபகவானே நரநாராயணர்களாகிக் கிருஷ்ணனுரை. எப்பொழுதுமுள்ளவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியுமாகிய அந்தப்பகவான் காரியங்களுக்குத்தக்கபடி பிரம்மா, இந்திரன், ஸூர்யன் தர்மதேவதையெனப் பல ரூபங்களாக அவதாரமெடுக்கிறார். தேவலோகத்தில் தேவக்கூட்டங்களுடன்சேர்ந்திருக்கும் அவதாரங்களைச்சொல்வேன். ஆயிரயுக

¹ மன்வந்தரம் = தேவயுகங்கள் எழுபத்தொன்று சேர்ந்தது.

² நாசத்தையே முடிவாகவுடையது.

காலம் தூங்கிப்பிறகு காரியங்களுக்காகத் தேவர்க்குந்தேவரும் லோகநாதருமானபகவான் அவதரிக்கிறார். தேவருக்குந்தேவரும் லோகநாதரும் அதிதேவரும் ஜவலிக்கின்ற அக்னிக்கொப்பான ஒளியுள்ளவருமான பகவான் அனேகஆயிரவருஷங்களுக்குப் பிறகு பிரம்மாவையும் கச்யபரையும் கபிலரையும் பரமேஷ்டியையும் தேவர் களையும் ஸபதரிஷிகளையும் சங்கரரையும் ஸனத்தாமாரரையும் பிரஜை களைஸ்ருஷ்டிப்பவராகிய மனுவையும் முதலில்படைத்தார். ஸ்தாவ ரங்களும் ஜங்கமங்களும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அழிந்துபோன பிரளயகாலத்தில் கடல்நடுவிலிருப்ப வரும், யாராலும் ஜயிக்கமுடியாதவரும், யுத்தஞ்செய்யவிருப்பமுள்ள வருமான மதுகைடவரென்னும் அண்ணன் தம்பிகளிருவர் அந்தப்பக வானால் கொல்லப்பட்டனர். அஸுரர்களுக்குமுதன்மையான அவ் விரண்டு மஹாஅஸுரர்களும் ஆதியில் அந்தப்பகவானால் மண்ணைப் பிடித்து, யாராலும் வெல்லப்படாமலிருக்கும்படி வரன்கொடுத்துப் படைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் இருவரும் கருங்கடலில் துயின்ற அந்த மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் காதுக்குறுமபியிலிருந்துபிறந்து இர ண்டிபெருமலைகளைப்போல நின்றனர். பிரம்மாவினால் நன்றாகவப் பட்ட வாயுதேவதை தானே அவர்களுக்குள்பிரவேசித்தான். அத னால் அந்தப்பெரியஅஸுரர்கள் ஆகாயத்தைமறைத்துக்கொண்டு வள ர்ந்தனர். காற்றளவாக விருத்தியடைந்த அவ்வஸுரர்களைக்கண்டு பிரம்மதேவர் மெல்லத்தடவினார். அவர்களில் ஒருவனை மிகமிருது வாகவும் மற்றொருவனைக் கடினமாகவும் உணர்ந்தார். ஜலத்தில்பிற ந்தவரான பிரம்மதேவர் மிருதுவாயிருந்தவனுக்கு மதுவென்றும் கடினமாயிருந்தவனுக்குக் கைடவனென்றும் தாமே அவ்விருவருக் கும் பெயரிட்டார் தர்மராஜாவே! இவ்வாறுபெயரிடப்பட்ட அவ் விரண்டுஅஸுரர்களும் பலத்தினுல்கர்வங்கொண்டு திரிந்து ஆகாய மெல்லாம்வியாபித்தனர். முற்றிலும்அச்சமற்ற அந்தமதுகைடவர் கள் ஆகாயமமுழுமையும் மறைத்து யுத்தஞ்செய்யவிரும்பி எல்லா உலகத்தின் பிரளயமாகியசமுத்திரத்தில் திரிந்தனர். அந்த அஸு ரர்கள் வருவதைக்கண்டு உலகங்களுக்குக்கர்த்தாவான பிரம்மதேவர் உலகமெங்கும் ஒரேரீராகஇருக்கும் அந்தக்கடலுக்குள்மறைந்தனர். அந்தப்பிரம்மதேவர் பத்மநாபருடைய நாபியிலிருந்துகிளம்பின தாம மைமலரினின்றும தாமாகவேஜனித்தார். அந்தக்கமலம் சேற்றில் உண்டாகாதது. லோககர்த்தாவான பிரம்மதேவர் தாமிருந்தவிட மாகிய அந்தக்கமலத்தைப் பூஜித்தார். அந்தநாராயணனும் நான்

முகனுமாகியிருவரும் அனேகம்பதியிரவருடங்கள் ஜலத்துக்குள் அசையாமல்படுத்திருந்தனர். வெகுகாலத்திற்குப்பிறகு பிரம்மாவிருந்தவிடத்திற்கு, அந்தமதுகைடவரென்னும் இரண்டு அஸுரர்களும் வந்தனர். லோகநாதரும் பேரொளியுள்ளவருமான் பத்மநாபர் அவர்களைக்கண்டு கோபத்தால் சிவந்தகண்களோடு படுக்கையிலிருந்து எழுந்தார். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களும் ஜலமாகவிருந்த அந்தபயங்கரமானகருங்கடலில் அந்தப்பத்மநாபருக்கும் அவ்விரண்டு அஸுரர்களுக்கும் பயங்கரமானயுத்தம் உண்டாயிற்று. அந்தக்கடுஞ்சண்டை ஆயிரக்கணக்கானவருஷங்கள் நடந்தது. அந்தயுத்தத்தில் அவ்வஸுரர்கள் சோர்வையடையவில்லை. யுத்தத்தில் அடங்காத கொழுப்புள்ள அவ்வஸுரர்களிருவரும் நெடுங்காலமானபிறகு ஸமர்த்தரான நாராயணனைப்பார்த்து மனத்தில்ஸந்தோஷத்துடன், “ஐயா! உம்முடையயுத்தத்தினால் நாங்கள் மகிழ்ந்தோம். நீர்எங்களுக்குச்சிறந்த நமனாயிருக்கிறீர். ஜலத்தினால் நனைக்கப்படாத இடத்தில் எங்களைக் கொல்லும். தேவசரேஷ்டரே! உமமாலகொல்லப்பட்டநாங்கள் உமக்குப்பயத்திரர்களாக்ககடவோம். எவன் எங்களை யுத்தத்தில்ஜயிப்பினே அவனுக்குப் பிள்ளைகளாகுமபடி நாங்கள் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறோம்” என்றுகூறினர். ஈசுவரானநாராயணன் அவர்கள்சொன்னதைக்கேட்டவுடன் நகைத்துக்கொண்டே யுத்தத்தில் மதுகைடவர் என்னும் அந்தஇரண்டு அஸுரர்களையும் தமதுஇருபுஜங்களாலும் துடைகளாலும் கசக்கி வதஞ்செய்தார கொல்லப்பட்டுத் தண்ணீரில்கரைக்கப்பட்ட அவ்விரண்டுதேகங்களும் ஒன்றாகப்போயின. ஜலத்தின்அலைகளினால் அடிக்கப்பட்ட அந்தஅஸுரா தேகங்களிலிருந்து கொழுப்பு வெளிப்பட்டது. அந்தஜலம் அவவிருவா கொழுப்பினாலும் வியாபிக்கப்பட்டுமறைந்தது. பகவானுகியநாராயணன் பிறகு பலவகைப்பிராணிகளைப்படைத்தார் தர்மராஜாவே! பூமி முழுதும் அவ்வஸுரர்களின் கொழுப்பினால் மூடப்பட்டதனால் அப்போதுமுதல¹ மேதினினின்று சொல்லப்படுகிறது. பத்மநாபருடைய பிரபாவத்தினால் பூமியானது மனிதர்களுக்குச் சாக்ஸவதமானஇடமாக்கச் செய்யப்பட்டது.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.
அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

—❖❖❖—

கௌரவச் சேஷ்டனே! அநேகமாபிரம அவதாரங்கள் நடந்திருக்கின்றன. கூடியவரையில் அவற்றைக் குறித்துச் சொல்லுவேன்; கேள்.

ஆதிகாலத்தில் கடலநீரில்துயின்ற பத்மநாபருடைய எந்தத் தேகத்தின் நாபிகமலத்தில் தேவர்களும் ரிஷிக்கூட்டங்களும் பிறந்தனரோ அந்த அவதாரம் ¹பௌஷ்கரிகமென்று கூறப்படுகிறது. மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும் மாகிய வேதங்கள் உருக்கொண்டதாகிய பகவா னுடைய வராகாவதாரம் புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது செவிகளுக்கின்பமாக இருக்கிறது. அப்போது தேவர்களுக்கெல்லாம் ச்ரேஷ்டரும் பெருந்தவமுள்ளவரும் மாயைக்கு மேற்பட்டவரும் மஹிமைபொருந்தியவரும் தர்மமும் ஸத்தியமும் உருக்கொண்டவரும் திருமகளை விட்டு அகலாதவரும் தமது சரித்திரத்தினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவருமான விஷ்ணு நான்கு வேதங்களே நாலு கால்களும், யூபஸ்தம்பமே கோரப்பலலும், யாகங்களே பற்களும், சயனம் என்னப்பட்ட அக்னியின் மேடையே முகமும், அக்னியே நாவும், தர்ப்பங்களே ரோமங்களும், பிரமமான்னுமிதவிக்கே தலையும், இரவுபகல்கள் கண்களும், வேதம் அங்கமும், ஸ்வரங்கள் அணிகளும், நெய் ²நாசியும், நெய் எடுக்கும்பாத்திரமான சுருவமே அடிமூக்கும, ஸாமவேதகோஷமே ஒலியுமாகவிளங்கும் வராகரூபத்தையெடுத்து மலைகளும் செடிகளும் காடுகளும் அடங்கிய பூமியை ஜலத்திலிருந்து தூக்கினான். வெளிப்பொருள்களாகிய ஜடங்களுக்கும் உட்பொருள்களாகிய ஜீவன்களுக்கும் ஆதமாவும், காண்பதற்கினியவரும், சிறந்த ஒளியுள்ளவரும், யோகியும், முதன்மையான சாஸ்திரங்களே உருக்கொண்டவரும், எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டவரும், நிலைதவருதவருமான அந்தவராகமூர்த்திக்கு, பிராயச்சித்தமே முகமும், யாகப்பசுவாகிய ஆடே முழங்கால்களும், தர்மமே உருவமும், ³உதகாதாவென்பவன் செய்யும் ஸாமகானத்தோடு கூடிய ஹோமமே ஆண்குறியும், பசுக்களும் ஸோமலதையுமே பீஜங்களும், மந்திரங்களே ஹமபுகளும், யாகவேதிகையே தோள்களும், நெய் மணமே தேகவாஸனையும், ஹவ்ய

¹ புஷ்கரம் என்னும் கமலத்திலிருந்து உலகத்தைப் படைத்ததுபற்றி அந்த அவதாரத்துக்கு 'பௌஷ்கரிகம்' என்று பெயர்.

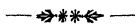
² துகரும்புலன்.

³ யாகத்தின் ஒரு ரித்விக்கு.

மும்கவ்யமுமே மலமுத்திரங்கனும், பிராக்வம்சமென்னும் யாகசாலையின்முன்பாகமே தேகத்தின்முன்பாகமும், யாகநீக்ஷகளேபலமும் தக்ஷிணையே மனமுமாயிருந்தன. மேலும் உபாகாமமென்னும் அத்தியயன ஆரம்பமே அழகியஉதமும், பரவர்கயமென்னும்யாகாங்கமான கிரியையே அலங்காரமானசுழியும், யஜ்ஞசாலையே தனக்குத்துணையானபத்தியும், (சொறிவதற்குள்ள) ரத்னமயமானகொம்பே உயரமான கொம்புமாக இருந்தன. என்றுமழியாத ஈச்வரரான விஷ்ணுவானவர் இவ்வாறு யஜ்ஞவராஹராகி ஸமுத்திரத்தில்அழுந்தி, குன்றுகளும் செடிகளும் காடுகளும்அடங்கிய பூமிமுழுதையும் தூக்கினார். அந் தத்தண்ணீரில் முழுகிப்போன தமதுதேவியானபூமியை மார்க்கண்டேயர்பார்த்திருக்கையில் கொம்பினுஸ்தூக்கினார். தேவர்க்கும்ஈச்வரரும் ஆயிரந்தலைகளுள்ளவருமாகியபிரபு உலகங்களின்நன்மையைக் கருதித் தம்கொம்பினுல் பூமியைத்தூக்கி நிலைநிறுத்தினார். கடலை ஆடையாகஉடுத்தவனும் பூஜிக்கத்தக்கவளுமான பூமிதேவி நடந்ததும் நடக்கின்றதும் இனிநடப்பதுமான எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியான யஜ்ஞவராகரால இவ்வாறுஎடுக்கப்பட்டாள். தேவர்க்கும்தேவரானவிஷ்ணுவினால் தானவாகள்அனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். இவ்வாறு வராகாவதாரத்தைபற்றிச் சொன்னேன். இனிசகிங்க வடிவமெடுத்து ஹிரணியகசிபுவைக்கொன்ற நரஸிம்மாவதாரத்தைக்கேள்.

நாற்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரஸிம்மாவதாரம்.)

தர்மராஜாவே! மிகுந்தபலசாலியும் பலத்தினுலகர்வமடைந்தவனும் தேவர்களுக்குப்பகைவனும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் முள்ளைப்போன்றவனும் அஸுரர்களுக்குமூலபுருஷனும் பராகாமத்தில்ஒப்பற்றவனுமான ஹிரணியகசிபுவென்னும் அஸுரராஜன் ஒருவனிருந்தான். ராஜாவே! அவன் கடலுக்குள்பிரவேசித்துப் பதினேராயிரத்துநூறுவருஷகாலம் சிறந்ததவஞ்செய்தான். அவன் மௌனவரத்தைவெறித்து அனுஷ்டானத்திலும் உபவாஸத்திலும் உறுதியாக அசைவற்றிருந்தான். குற்றமற்றவனே! அவன் மனத்தையும்மீம்புலன்களையும்அடக்கிப் பிரம்மசரியவிரதத்துடன் செய்ததவத்தினாலும்

நியமத்தினாலும் பிரமமதேவர் அவன்மீது ஸநதோஷமடைந்தார். ராஜாவே! அப்போது, தாமே உண்டானவரும், ஜங்கமங்களுக்கும் ஸ்தாவரங்களுக்கும் தந்தையும், பிரம்மஜ்ஞானிகளின், சிறந்தவரும், மஹிமையுமீசுவரியமும் பொருந்தினவரும், ஸுரீர்யணப்போலப் பிரகாசிப்பதும் ஹமஸங்கட்கட்டினதுமாகிய விமானத்திலேறினவருமான பிரமமதேவர் ஆதிதயர்களும் வஸுக்களும் ஸாதயர்களும் மருத்துக்களும் ருத்திரர்களும் விசுவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கின்னரர்களுமாகியதேவர்களாலும் திசைகளாலும் திசைக் கோணங்களாலும் நதிகளாலும் கடல்களாலும் நக்ஷத்திரங்களாலும் முகூர்த்தங்களாலும் ஆகாயத்திற்சஞ்சரிக்கும்மற்றக்கிரஹங்களாலும் தவத்திற்சிறந்ததேவரிஷிகளாலும் ஸித்தர்களாலும் ஸபதரிஷிகளாலும் மிக்கபுண்ணியவான்களான ராஜரிஷிகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அபஸரஸின்கூட்டங்களாலும் மற்றுமுள்ள எல்லாத் தேவர்களாலும் சூழப்பட்டவராக அநத அஸுரனிடமதாமேவநது, “ நற்றவமுள்ளவனே! பக்தியுள்ள உனது இநதத்தவத்தினால் நான் ஸநதோஷமடைந்தேன். வரமகேள். உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நீ நினைத்தபயனையடைவாய் ” என்று சொன்னார். அதனைக்கேடட ஹிரணியகசிபு, “ தேவச்ரேஷ்டரே! தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், “நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், மனிதர்கள், பிசாசர்கள் இவர்களையாரும் என்னைக் கொல்லவல்லராகாமலிருக்கவேண்டும். உலகங்களுக்கெல்லாம் கர்த்தாவே! சிறந்ததவமுள்ளரிஷிகளும் கோபித்து என்மேலிடும்சாபங்கள் பயன்படாமலிருக்கக்கடவன. ஆயுதத்தினாலும் அஸ்தரத்தினாலும் மலையினாலும் மரத்தினாலும் உலர்ந்ததனாலும் ஈரமுள்ளதனாலும் மற்றென்றினாலும் என்னைவதஞ்செய்யக் கூடாமலிருக்கவேண்டும். பிதாமஹரே! ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் இரனிலும் பகலிலும் உள்ளேயும் வெளியிலேயும் எனக்கு வதமநேரிடாமலிருக்கவேண்டும். ¹பசுக்களாலும் ²மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் ஊவனவற்றாலும் எனக்கு மரணம்வராமலிருக்கவேண்டும். இநதவநநான் நான்விரும்புவது. தேவர்க்குநதேவரே! நீங்கள் கொடுக்கிறதாயிருந்தால் நான் இநத வரங்களைக்கேட்கிறேன் ” என்று சொன்னான். “ அப்பா! மேலானவையும் புதுமையானவையுமான இநதவரங்களை உனக்கு நான் கொடுத்தேன். நீவிரும்பினவரங்களைல்லாவற்றையும் நிச்சயமாகப் பெறுவாய் ” என்று சொல்லி, அநதப்பகவானை பிரமமதேவர் ஆகாயமார்க்கமாகவேசென்று பிரமமரிஷிகளின்கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்

பட்டவராகப் பிரம்மலோகத்தில்விளங்கினார். அவர் வரம்கொடுத்ததைக்கேட்டவுடன் தேவர்களும் நாகர்களும் கந்தர்வர்களும் முனிவர்களும் பிரம்மாவினிடமசென்று, “பகவானே! இந்தவரத்தினால் அநதஅஸூரன் எங்களைப்பிடிப்பான். பகவானே! அதனால்தயை செய்து அவனைவதஞ்செய்வதற்கு உபாயத்தைஆலோசிக்கக்கடவீர்” என்றனர். உலகங்களுக்குஅனுகூலமான அவர்களுடையசொல்லைக்கேட்டு மஹிமைபொருந்தியபிரம்மதேவர் தேவக்கூட்டங்களனைவரையும்பார்த்து, “தேவர்களே! அவன்செய்த தவத்தின்பயனை அவன் பெறவேண்டியது அவசியநதான். தவப்பயன்முடியும்போது பகவானானவிஷ்ணு அவனை வதஞ்செய்வார்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறு அவன் வதத்தைப்பற்றிப் பிரம்மதேவர்களையெல்லாம் கேட்டபின் அநதத்தேவர்களனைவரும் ஸந்தோஷத்துடன் தந்தம்திவ்யலோகங்களுக்குச் சென்றனர். வரமகிடைத்தவுடனே அநதவரத்தினால்கர்வங்கொண்ட ஹிரணியக்கிபுவென்னுமஅஸூரன் அநதஜனங்களெல்லாரையும் துன்பப்படுத்தினான். அநதஅஸூரராஜன் அஸூரக்கூட்டங்களினால் சூழப்பட்டு ராஜ்யாதிபத்தியஞ்செய்தான். லோகாலோகம்என்னப்பட சக்கரவாளபர்வதத்திற்கு உட்பட்ட ஏழுதீவுகளையும் தன்பலத்தினால் உட்படுத்தினான். தேவலோகத்திற்குரியபோகங்களெல்லாவற்றையும் இவ்வுலகத்தில் அவன் பூர்ணமாகஅடைநதான். தானவனாகிய அநதஅஸூரராஜன் மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள தேவர்களைவென்று மூன்றுலோகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸஞ்செய்தான். வரத்தினால் தங்கொண்ட அநதமஹாபலசாலியானஅஸூரன் தேவலோகத்தில்வாஸஞ்செய்து எல்லாஉலகங்களையும்ஜயித்து, ‘இந்திரன், சந்திரன், அக்னி, வாயு, ஸூரியன், ஜலம், ஆகாயம், நக்ஷத்திரங்கள், பத்துத்திசைகள், அஹம், கோபம், காமம், குரோதம், வருணன், வஸுக்கள், அரியமன், யக்ஷர்களுக்கும்கின்னர்களுக்கும் ராஜாவும்தனங்களுக்கு அதிபதியுமானகுபேரன் ஆகிய இவர்கள்எல்லோருமாக ‘நானேஇருப்பேன்’ என்றுசொல்லி அப்படியே பலவந்தமாக அவர்களுடையஇடங்களை ஆக்ரமித்து அவர்கள் அதிகாரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டான். தேவச்சேஷடர்களாலும் கின்னரச்சேஷடர்களாலும் உயர்ந்தயாகங்கள்செய்து பூஜிக்கப்பட வேண்டியவனானான். அவன் நரகத்திலிருப்பவர்களைக் கொண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கச்செய்தான். பலசாலியான அநதஅஸூரராஜன் இவ்வாறானகாரியங்களைச் செய்தபிறகு ரிஷியாச்சாமங்களில் முஹானு

1 த்வாதசாதித்யர்களிலொருவன்.

பாவர்களும், ச்லாக்கியமான தவமுள்ளவர்களும், ஸத்தியமும் தர்ம முந்தவறுதவர்களும், ஜிதேந்திரியர்களுமான முனிவர்களைப் பிடித் தான். அஸுரர்களை யாகங்களின் ஹவிர்ப்பாகங்களுக்கு உரியவர்க ளாகவும் தேவர்களை யாகஞ்செய்பவர்களாகவும் செய்தான். தேவர் கள் போன இடங்களெல்லாம் அவனும் போய்க்கொண்டிருந்தான். தேவர்களின் ஸ்தானங்களை ஆகரமித்து அரசுபுரிந்தான். இவ்வாறு அநதத்தூராத்மாவுக்கு ஐந்தாகோடியே எழுபத்திரதது அறுபத தொருவருஷங்கள் சென்றன. அவ்வளவு வருஷகாலமும் அநத அஸுரராஜன் எல்லாச்சுகங்களோடும் ஐச்வரியத்தையடைந்திருந் தான். அதிகபலசாலியான அநத அஸுரராஜானினால் மிகத்துன்புறுத் தப்பட்ட அநதத்தேவர்கள் சிவனையும் இந்திரனையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு பிரமமலோகமசென்றனர். 1 பிரமமதேவரையடைந்து வ்ய ஸனப்பட்டுக் கைகூப்பி, “பகவானே! சென்றதற்கும் வருவதற்கும் ஈசுவரரே! இங்கேவந்திருக்கும் எங்களைக் காப்பாற்றக்கடவீர். எங் னுக்கு இப்போது அல்லுமடிகலும் கொடிய அஸுரன்பயமே இருக் கிறது. பகவானே! நீர் சுயமாக உண்டானவர்; எல்லா அஸுரர்களை யும் ஆதியில உண்டுபண்ணினவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரர்; ஹவ் யங்களையும் கவ்யங்களையும் படைத்தவர்; யாருக்கும் புலப்படாத மூலபுருஷர்; அழிவிலலாதவர்” என்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட் டிப், பிரமமதேவர் “தேவர்களே! கேளுங்கள். இந்த அறுபதது இப் படிநேருமென்று என்னாலும் அறியமுடியவில்லை. 1 புருஷரும் 2 விசுவ ரூபரும் பேரொளிபொருந்தினவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அறிய வும் சிந்திக்கவும்கூடாதவரும் பின்புவும் அழிவில்லாதவருமான நான் நாராயணாதாம இந்தவயஸனகாலத்தில எனக்கும் உங்களுக்கும முக் கியமான ஆதாரம். நாராயணன் அவயக்தமென்று சொல்லப்பட்ட மூலப்பிரகிருதிக்கும் மேற்பட்டவர். 3 நான், அநத அவயக்தத்திலிரு நது பிறந்தவன். ஜனங்கள், லோகங்கள், தேவர்கள், அஸுரர்கள் எல்லாரும் என்னிடம்பிறந்தவர்கள். தேவர்களே! உங்களுக்கு நான் எவ்வாறே அவவாறே எனக்கு நாராயணன்; எல்லாருக்கும் நான் பிதாமகன். அநதவிஷ்ணு எல்லாருக்கும் பிரபிதாமகர். அநதவிஷ்ணு அவ்வஸுரனைக் கொல்வது திண்ணம் அவருக்கு முடியாதது ஒன்று மில்லை. ஆதலால், விரைவாக அவரிடமசெல்லுங்கள்” என்று சொன் னார். பாதச்சேஷ்டனான யுதிஷ்டிரா! பிதாமஹா, சொன்னதைக் கேட்டவுடன் அநததேவர்களனைவரும் பிரமமதேவருடன் கூடவே

திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்றனர். ராஜாவே! ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், விசுவேதேவர்கள், மருத்துக்கள், ருத்திரர்கள், மஹரிஷிகள், அழகுள்ள அசுவினீதேவர்கள் முதலான தேவர்களனைவரும் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் நான் முகனைமுன்னிட்டு¹ சுவேதத்வீபம் சேர்ந்தனர். “தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரே! ஹிரணியகசிபுவை வதஞ்செய்து இப்போது எங்களைக் காப்பாற்றக்கடவீர். தேவர்களுக்கெல்லாம் உத்தமரே! பிரமமாமுதலான எங்கள் எல்லாருக்கும் முதல் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா நீர்தாம். மலர்ந்ததாமரையின் இதழ்போன்ற கண்களையுடையவரே! பகைவர்களுக்குப் பயங்கரரே! அஸூரவமசத்தை அழிப்பதற்கு நீரே எங்களுக்குச் சரணமாவீர்” என்று தேவர்கள் சொன்னார்கள். பரிசுத்தமான புகழுள்ளவரும் காணக்கூடாதவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவுமான மஹாவிஷ்ணு தேவர்களின் அந்தச் சொல்லைக்கேட்டவுடனே மறுமொழி சொல்லத்தொடங்கினார்.

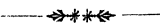
“அமரர்களே! பயத்தை விடுங்கள். உங்களுக்கு நான் அபயம்தருகிறேன். தேவர்களே! அதேஸ்வர்க்கத்தைத் திரும்பவும் சீக்கிரத்தில் பெறுவீர்கள். வரம்பெற்றதனால் கர்வமடைந்தவனும் இந்திராதிதேவர்களால் வதஞ்செய்யமுடியாதவனும் அஸூரராஜாவுமான அநதஹிரண்யனை அவனினங்களுடன் நான் இதோ கொல்லுகிறேன்” என்றார். அது கேட்ட பிரமமா, “பகவானே! தேவர்க்கும் தேவரானவர்களுக்கும் ஈசுவரே! இந்தத்தேவர்கள் மிகவருந்தியிருக்கின்றனர். ஆதலால், அநத அஸூரராஜனைச் சீக்கிரத்தில் கொல்லுவீராக; அவனைக்கொல்ல இதுகாலம்; தாமதம் செய்யலாகாது; வரம்பெற்றுக் கர்வங்கொண்ட அஸூரனை அவன் இனத்தாருடன் நீர்கொல்லும்” என்று சொல்ல, விஷ்ணு, “அவ்வஸூரனைத் துரிதமாகவே அழித்துவிடுவேன். ஆதலால், தேவர்களும் நீரும் உங்களையெல்லாம் களுக்குச் செல்லுங்கள்” என்று மறுமொழி கூறினார். ராஜாவே! இவ்வாறு சொல்லித் தேவர்களை அனுப்பினபிறகு, ஈசுவரரும் பகவானுமான அநதமஹாவிஷ்ணு, பாதி உடம்பு மனிதவடிவமாகவும் பாதி உடம்பு சிங்கவடிவமாகவுமுள்ள நரணிம்மரூபம் எடுத்துப் பயங்கரமான ரூபமும் பேரொளியுமுள்ள வராகக் கையினுல்கையைப்பிசைந்து வாயைத்திறந்துகொண்டு நடுநின்ப்போல ஹிரண்யகசிபுவினிடம் போனார். மிகுந்த பலமுள்ள நரணிம்மரூபத்தோடு வந்த அநதமஹாவிஷ்ணுவைக்கண்டு, அவ்வஸூரர்கள் மிகக்கோபித்து ஆயுதவாஷ்டங்களை

¹ திருப்பாற்கடலிலுள்ள தீவு.

அவர்மேல் வர்ஷித்தனர். அவர்களால்விடப்பட்ட ஆயுதங்களெல்லா வற்றையும் ஹரியானவர் விழுங்கிவிட்டார். யுத்தத்துக்குவந்த அனேக மாயிரம் அஸுரர்களைக்கொன்றார். கோபங்கொண்ட மஹாபலசாலிக ளான அவ்வஸுரர்களைவரையும்கொன்றபிறகு மிக்ககோபத்துடன் பலத்தினால் கர்வங்கொண்ட ஹிரண்யனை எதிர்த்தோடினார். இருண்ட மேகநிறமுள்ளவரும் நீருண்டமேகம்போலக்கர்ஜிப்பவரும் மேகத் தின்மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்கும்ஒளியுள்ளவரும் மேகம்போல வேகமுள்ளவரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவருமாகிய அநதபபகவான், அதிகபலமும் கொழுப்புமுள்ளவனும் கொழுததபுனிபோன்றபராக் ரமமுள்ளவனும் கர்வித்த அஸுரகூட்டங்களினால் காப்பாற்றப்பட்ட வனுமாகிய அநதஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரனுடன் நகங்களா லும் பற்களாலும் யுத்தஞ்செய்து ஸந்திபாகாலத்தில் வீட்டுத்தலை வாயிலில் அநதஹிரண்யனைத் தமதுதுடைமேல்வைத்துக்கொண்டு விரைவாக நகங்களால் கிழித்தாரா சிறந்தபல்மும் பராக்ரமமுமுள்ள வனும் வரம்பெற்றதனால்கர்வித்தவனுமாகிய அநதஅஸுரச்ரேஷ்ட னைத் தேவசுரேஷ்டரானவிஷ்ணு தம்பராகரமத்தினால் கொன்றார். மஹா மஹிமைபுள்ளபகவான் ஹிரண்யகசிபுவையும் மற்றுமுள்ள அஸுரர்கள் அனைவரையும் கொன்று தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக் கும் நன்மையைசெய்து பூமியில் தாமதததிலேநிறுத்தி ஸந்தோஷ மடைந்தார். பாண்டுபுத்திரனே! இநதநரஸிமமாவதாரம் என்னால் உனக்குச்சொல்லப்பட்டது. மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் வாமனாவ தாரத்தைப்பற்றியும் கேள்.

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹராணபர்வம். (தொடர்கீச்சி)

(வாமனாவதாரம்)

தர்மராஜாவே! முன்னொருதிரேதாயுகத்தில் சூரனும் பலததில் ஒப்பற்றவனும் மனோதிரமுள்ளவனும் விரோசனன் ஸ்மந்தனுமான பவிள்ளனும் அஸுரராஜன் ஸ்ருவனிநுநதான். மஹாராஜாவே! அநதக்காலத்தில் அநதப்பலியா னவன் தன்பராக்ரமத்தினால் இநதிரனை ஜயிப்பதற்காக அஸுரக்கூட்டங்களினால் சூழப்பட்டுவனாக இநதிர லோகம்சேர்ந்தான். அநதக்காலத்தில் அநதபபலியினால் அசசமுறசு செய்யப்பட்ட இநதிராதிதேவர்கள் அனைவரும்சேர்ந்து பிரம்மாவை

முன்னிட்டுக்கொண்டு திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்று ஈசுவரானநாராயணனைத் துதிசெய்தனர். அப்போது அநதஹரியானவர் அந்தத் தேவர்களுக்குத் தமதரிசனத்தைக்கொடுத்தார். அநதப்பிரபுவுக்குத் தேவர்களின்மேலுள்ளகருணையினால் அத்தியினிடம் ஜன்னமநோநததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இநதக் கண்ணபிரான் அத்தியின்புத்திரராகவும்பிறந்து விஷ்ணுவென்று க்யாதிபெற்று இநதிரனுக்கு இநையஸஹோதரராயிருந்தார். அதேகாலத்தில பலத்திலும் பராக்ரமத்திலும்சிறந்த அநதஅஸுரனைபலி யாகங்களில்சிறந்த அசவமேதத்தைச் செய்யத்தொடங்கினான். புதிஷ்டிரா! அஸுரராஜாவின் அந்தயஜ்ஞம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் அநதவிஷ்ணு பிராம்மணவேஷத்தால்மறைந்து க்ஷேளரமசெய்துகொண்டு குடுமியுடன் யஜ்ஞோபவீதத்தையும் கிருஷ்ணஜிஷ்த்தையும்தரித்துப் பலாசதண்டத்தைப்பிடித்து ஆச்சரியமானகாட்சியுள்ள குள்ளமானபிரமமசாரியாகப் பலியின்பாகசாலையில் தக்ஷிணைகொடுக்குமகாலத்தில் புகுந்து, “எனக்கு இவ்விடத்திலேயே மூன்றுஅடிநிலைதைத் தக்ஷிணையாகக் கொடு” என்றும், “மூன்றடிமாததிரமே கொடுக்கவேண்டும்” என்றும் அஸுரராஜாவானபலியினிடம் யாசித்தார். அவன் அநதவிஷ்ணுவுக்கு ‘அப்படியேஆகட்டும்’ என்று வாககுத்தத்தஞ்செய்து உடனேகொடுத்தான். விஷ்ணுவானவா அவனிடம் பூமியைப்பெற்றுக் கொண்டவுடன் மிகவும்வளராதாரா. ராஜாவே! சிறுகுழந்தையாயிருந்த அநதவிஷ்ணுவானவர் அவனைஜயித்து மூன்றுஅடிகளாலேயே மேலுலகம் இடையிலுள்ள ஆகாயம் இவைபெயல்லாவறறையும் வசப்படுத்தினார். முன்னர் மஹாபலசாலியான பலியினுடையயாகத்தில யாராலும் அசைக்கமுடியாத அநதஅஸுரர்ஷ்டர்கள் அதிகபலசாலியான விஷ்ணுவினால் கலக்கப்பட்டனர்

பரதவமசத்தரசே! , பலவிதமானமுகங்களும் பற்பலவேஷங்களும் பறபலஆயுதங்களும் பலவகைபுஷ்பங்களும் சாநதுகளுமுடையவரும் பெரியதேகங்களுடையவரும் பயங்கரருமான விப்பிரசித்திமுதலான அஸுரத்தலைவர்கள் கோபித்து எல்லாச்சேனைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு, பராக்ரமத்தினால் ஜ்வலிப்பவாபோலத் தங்கள்ஆயுதங்களைபெடுத்து அங்கே அடிஅளக்குமபகவானிடம் ஓடிவந்தனர். அநதப்பகவான் மிக்கபயங்கரமான உருவமெடுத்து உள்ளங்கால்உள்ளங்கைகளினாலேயே ஆவ்வுஸுரர்களனைவரையும் மர்த்தனஞ்செய்து உடனே பூமியைவாங்கிக்கொண்டார். எல்லாபிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான அநதப்பகவான் மேலுலகத்தையும் ஆகாயத்தையும் வ்யாபித

துப் பிறகு தாமிருக்குமிடமான ஸூர்யனிருக்குமிடத்திலிருந்து தமஒளியினால் ஆதிதயனைமிஞ்சிப் பிரகாசித்தார். நீண்டகைகளை புடையவரும் பெருமபுகழ்பெற்றவருமாகிய 'அந்தப்பகவான் எல்லாத் திசைகளையும் மூலைகளையும் எல்லாலோகங்களையும் பிரகாசப்படுத்தி னார். அவர் பூமிபையனக்குங்காலத்தில் சந்திரனும் ஸூர்யனும் ஸ்தனங்களின் ஸ்தானங்களில் இருந்தனர்; திருமபவும் விருத்தியாகும்போது அவருக்கு நாபிஸ்தானத்தில் இருந்தனர். அதற்குமேல் விருத்தியாகும்போது அவர்கள் முழங்காலகளிலிருந்தனர். அளவில் லாதமஹிமைபுள்ள விஷ்ணுவைப்பற்றிப் பிராமமணர்கள் இவ்வாறு உரைக்கின்றனர். புதிஷ்டிரா ' அதன்பிறகு அவர் காலத்தாக்கின தனால் அண்டம்பிளந்தது. ' அந்தப்பிளப்பின்வழியாய் அவருடைய பாதத்திலிருந்து ஒருநதி பெருகிச்சமுத்திரத்தில்போய்விழுந்தது. கடலொடுகலந்த அந்தநதியானது பரிசுத்தமானநதியாயிற்று. அந்தப் பகவான் அஸுரத்தலைவர்களைக்கொன்று அஸுரர்களுடைய ஐசவரியத்தையும் மூன்றுலோகங்களையும் பூமியனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டார். நமுகி, சம்பரன், உயாதமனமுள்ளபிரஹ்லாதா ஆகிய இருத அஸுரர்களைமட்டும் மனைவிமக்களுடன் பாதாளலோகத்தில் நிலைபெறச்செய்தார் ராஜாவே ' எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆதமாவான ஹரியானவர் தமதம்குணங்களோடுகூடிய இருதபூதங்களையும் காலமனைத்தையும் தமஉறுப்புக்களாகக் காண்பித்தார். எல்லாலகங்களும் அவருடையசரீரத்தில் சோத்துவைக்கப்பட்டதை ஜனங்கள் கண்டனர். அமமஹாத்மாவினால் வ்யாபிக்கப்படாதது ஒன்றும் உலகங்களில்இல்லை. உபேந்திரனுடைய அவவுருவத்தைக்கண்டு தேவர், தானவர், மானவர் அனைவரும் விஷ்ணுவின்மஹிமையினால் பீடிக்கப்பட்டு மூர்ச்சித்தனர். கர்வமுள்ளபலியானவன் மஹாதமாவான விஷ்ணுவினால் யாகசாலையிலேயே கட்டப்பட்டான். விரோசனன் குலமனைத்தும் பாதாளத்திலுமிழ்த்தப்பட்டது. கருடவாகனராகிய விஷ்ணு தமது ஈசவரசுத்தியினால் இவ்வகையானசெய்கைகளைசெய்தும கர்வப்படவில்லை. அஸுரர்களைமஹரிப்பவரானவிஷ்ணு அஸுரர்களின்செல்வமஅனைத்தையும் மூன்றுஉலகங்களையும் 'இந்திரனுக்கு அளித்தார். மஹாதமாவான விஷ்ணுவின் இந்தவாமனாவதாரத்தையும் உனக்குச்சொன்னேன். விஷ்ணுவினுடைய இந்தக்கீர்த்தியானது வேதம்அறிந்த அந்தணரால் ஓதப்படுகிறது இனி விஷ்ணுவின் மனுவ்யாவதாரங்களைக்கேள்.

நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தத்தாத்ரேயஅவதாரம்.)

பெருங்கீர்த்தியுள்ள தததாத்ரேயரெனனும ரிஷியிருந்தா
ரன்றோ? அவா மஹாத்மாவானவிஷ்ணுவின் மற்றொருஅவதாரம்.
வேதங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் யாகங்களுங்கெட்டு நாலுவருணங்
களும்கலந்து தர்மம்தளர்ந்து பாவம்வளர்ந்து உண்மையழிந்து பொய்
மிகுந்து பிரஜைகள் குறைந்து தர்மசாஸ்திரங்களும் ஒழிந்துபோன
காலத்தில் அநதத்தத்தாத்ரேயரால் யாகங்களும் நல்லொழுக்கங்
களும் வேதங்களும் திரும்பவும்கொண்டுவரப்பட்டன. அவர் ஹேஹய
தேசத்தாசனாகிய க்ராததவீரயார்ஜுனனுக்கு வரமளித்தபோது அம்
மஹாத்மானினால் நாலுவருணங்களும் ஒன்றோடொன்று தனித்
தனியே நிலைநிறுத்தப்பட்டன. ஹேஹயதேசாதிபதியான கார்த்த
வீரியாரஜுனன் தததாத்ரேயருடைய அனுக்ரஹத்தைபெறுவதற்
காக வனத்திலிருந்துகொண்டு கோபத்தையும் நான் எனதுஎன்ற
எண்ணங்களையும் ஒழித்து நீண்டகாலம் நன்றாகபணிவிடை செய்து
அவரைச்சந்தோஷப்படுத்தினான். எல்லாமெதிரிந்தவனாகிய அநதக்
கார்த்தவீரயார்ஜுனன் தததாத்ரேயருக்குச் சுச்சுரஷைசெய்து தன
க்குவேண்டினவரும் விதவானகளினுல்பூஜிக்கப்பெற்றவருமாகிய அந
தப்பிராம்மணரிடம் பின்சொல்லப்போகிற தனக்குமிகவும்வேண்டின
வரங்களைப்பெற்றான். சிறந்தஜ்ஞானமுள்ளபிராம்மணராகிய தத்தாத்
ரேயரால் மரணமில்லாமையைததவிர வேறுநாலுவரங்களைக்கேட்கும
படிசொல்லப்பட்ட அவ்வாசன், “ நான்செல்வமுள்ளவனாகவும் சிற
ந்த மனமுள்ளவனாகவும், பலவானாகவும் ஸத்தியமுள்ளவனாகவும்
பொறுமையில்லாதவனாகவும் ஆயிரம்க்கைகள்வளவனாகவும் இருக்கக்
கடவேனென்பது எனதுமுதலவரம். கருப்பையில் பிறப்பனவும்
முட்டைகளில்பிறப்பனவும் மற்றுமுள்ளசராசரங்களுமான எல்லாவற்
றையும் நான் தர்மத்தினால் ஆளவிரும்புகிறேன். இஃது எனதுஇரண்
டாவதுவரம். பிதிர்க்களையும் தேவர்க்களையும் ரிஷிகளையும் பிராம்
மணர்களையும் பெருவேள்விகளாலும் பகைவர்களைக்கூடம்புகளாலும்
வசப்படுத்தக்கடவேன். இஃது எனதுமூன்றாவதுவரம். இவ்வுல
கத்திலும் ஸவர்க்கலோகத்திலும் எவனுக்கிடானபுருஷன் முன்னும்
பின்னும் இப்போதும்இல்லையோ அவன்தான் என்னை வதஞ்செய்பவ

கைஇருக்கவேண்டும்” என்று இந்தநான்குவாங்கனையும் கேட்டான். கிருதவீர்யன்புத்திரனாகிய அநதஅர்ஜுனன் யுத்தத்தில் சிறந்தவனாக இருந்தான். அவன் அனேகமாயிரவருஷகாலம் மாஹிஷ்மதிரகாத தில் விருத்தியடைந்தான். அநதஅர்ஜுனன் பூமிமுழுமையையும் கடல்கூழ்ந்த தீவுகளையும் வென்று ஆகாயத்தில் ஸூரியன்பிரகாசிப்பது போலத் தனது புண்ணியகர்மங்களினால் பிரகாசித்தான். அளவற்ற பராக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் முன்னிருந்தவர்களால் ஜயிக்கப் படாதவையான இரத்திரதீபம், கசேருதவீபம், காமதவீபம், கபஸ்திமத்தன் னுமதவீபம், கருதர்வதவீபம், வருணதவீபம், ஸௌஹ்ருஷ்டம் என்னுமதவீபம் ஆகிய தீவுகளை ஜயித்தான். கார்த்தவீர்யர்ஜுனன் கடலிலென்ற போது ஆடைகளை கிறதில்லையென்பது அவனுக்கு மனிதர்களில் ஒப்பற்ற செய்கையாயிருந்தது. அவன்போன வழியை முந்திய அரசர்களும் அனுஸரிக்கவில்லை. பிரதிய அரசர்களும் அனுஸரிப்பதில்லை. அவன் வீடுகளெல்லாம் உயர்ந்த பொன்மயமாயிருந்தன. அவன் தன்னை நாலுபாகங்களாக வகுத்து ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தான். அவற்றில், ஒருபாகத்தினால் சேனையை நடத்தினான்; இரண்டாவதுபாகத்தினால் அரண்மனையிலவ்வித்தான்; இனியதும் மிக்க நன்மையை தருவதுமான அவ்வரசனுடைய மூன்றாவதுபாகம் ஜனங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. அநதபபாகத்தினால் பாகங்களைச் செய்தான். கிராமங்களிலும் வனங்களிலுமிருக்கும் துஷ்டர்களனைவரையும் நாலாவதுபாகத்தினால் தடுத்தான். அவனுடைய அநதபபுரங்களிலும் வாயில்கள் மூடப்படுவதில்லை. ராஜாவே! அநதஅர்ஜுனன் தானே ராஜ்யத்தையும் ஸ்திரீகளையும் ஆடுமாடுகளையும் காப்பவனாக இருந்தான். அநதஅர்ஜுனன் தத்தாத்ரேயரின் அனுக்ரஹத்தினால் இவ்வாறு அனேகமாயிரவருஷகாலம் பூமியை ஆண்டு ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தான். அவன் உலகத்தின் நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச் செய்தான். பரதச்ரேஷ்டனே! தத்தாத்ரேயரென்று சொல்லப்பட்ட இரதவிஷ்ணுவின் அவதாரத்தை உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் அம்மஹாதமாவின் அவதாரத்தைக் கேள்.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.
அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடீச்சி.)

—❖❖❖—

(பரசுராமாவதாரம்.)

மஹாதமாவானவிஷ்ணு ஜமதக்னியா என்று பெயர்பெற்றுப்
பிருகுமவசத்தில் ஜனித்த அவதாரம் எதற்காகவென்று சொல்லு
கிறேன்.

ராஜாவே 'ஜமதக்னியின்புத்திரரான அநதராமரென்பவா சிறந்த
பாக்கரமுள்ளவா, ராஜாவே 'அபிபோது பலசாலிகளிறசிறந்த அநத
ராமர் ஹேஹயராஜாவானகாத்தவியார் ஜுனனைமுடித்தவர். மஹா
வீரனும வலிமையிலுப்பற்றவனுமாகிய கார்த்தவீர்யன் பிழைசெய்த
தலை ஜமதக்னிபுத்திரரான ராமரால் கொல்லப்பட்டான். பரசுராமர்
ஹேஹயதேசத்தரசனும் பூமிக்குரசவரனும் பகைவரையடக்கினவனு
மாகிய அநதக்கார்த்தவியானே யுத்தத்தில் தேரிலிருந்தபடியே கீழே
தள்ளிக்கொன்றார். ஜம்பனென்னும் அரசனுடைய யாகத்தைக்கெடு
த்து அவன்யாககாரியத்திலிருந்த ரிதவிக்குகையடித்து அவன்தலை
யைப்பிளந்தார். சத்தூரதுபியென்பவனையும் கொன்றார். கோவிந்த
னென்றுசொல்லப்பட்ட சிறந்தசக்தியுள்ள இந்தக்கிருஷ்ணன்தான்
யுத்தத்தில் ஆயிரம்பேரைஜயிப்பவனும் ஆயிரங்கைகளையுடையவனு
மான கார்த்தவீர்யா ஜுனனைக்கொல்லப் பிருகுமவசத்தில் அவதரித்
தார். பெருமபுகழ்பெற்றவாகியஇவா ஸர்ஸ்வதிரதிக்கரையில்சேர்ந்த
ஆறுலக்ஷத்தூரபதினாயிரம் ஸூத்திரியர்களை வில்லைக்கொண்டுஜயித்
தார். அதிகக்கொடியவரும் மஹாதருமான அநதபரசுராமர் பிராம
மணத்வேஷிகளானக்ஷத்திரியர்களை வதனசெய்த அநதத்தருணத்தில்
பின்னும் பதினாலாயிரம் குரர்களைக்கொன்றார். அநதவீரா முதலில்
ஆயிரம்அரசர்களை முறிய அடித்துப் பின்னும் ஆயிரவர்களை உலககை
யாலடித்துக்கொண்டு மற்றும் ஆயிரம்பேரை (கத்தியால்) வெட்டி
னார். பதினாலாயிரம்பேரை நெருப்புப்பொறியையும் புகையையும்
குடிப்பித்தார். அநதபரசுராமர் மிச்சமுள்ள பிரம்மத்வேஷிகளான
க்ஷத்திரியர்களையும் ஜபித்தபிறகு ஸ்நானஞ்செய்தார். க்ஷத்திரியர்க
ளால்பீடிக்கப்பட்டு, துயரந்துடன் பிரம்மமணர்கள், 'ராமராமா'
என்று உரக்கக்கூவி, 'அநதசொல்லப்பொறுக்காமல் லக்ஷக்கணக்
கானராஜாக்களைக் கோடாலியினுறகொன்று ஜயித்தார். 'பிருகுராம
ரே! ஓடிவாரும்' என்று பிரம்மமணர்கள்கதறின்போது காசமீரர்,

தரதர், குருதிகள், கூடத்திரகா, மால்வர், சகா, சேதிகள், காசிதே சத்தவர், கருசா, ரிஷிகர், விதாபபர், அங்கா, வங்கா, களிங்கர், மாகதா, காசிகோஸலா, ராதராயணா, வீதிஹோதர், கிராதர், கார் ததிகாலதர் முதலான பறபலதேசத்தூராஜாககளை ஆயிரக்கணக்காகக் கூரம்புகளால் அறுதது, 'ஸூரியனுக்குக்கொடுத்து மேருமலையையும் மந்தாமலையையும் பூஷணங்களாகவுடைய இப்புலனி அனேகம் கோடி கூத்ததிரியப்பிணங்களால் நிரப்பப்பட்டது. அந்தப்பரசராம ரால மூவேழுமுறை கூத்ததிரியாகன அழிக்கப்பட்டனா. பெருங்கோ ததியுள்ளவீரான அந்தப்பரசராமா கூத்ததிரியாகனில்லாமற்செய்த பிறகு பட்டுப்பூச்சிநிறமும சகோபகூதிநிறமுமுள்ள ரகதத்தினால் நதி களையும் தடாகங்களையும்நிரப்பி அவற்றில் பிதிர்க்களுக்குத் தாப்ப ணஞ்செய்தார். அந்தப்பரசராமா பதினெட்டெண்ணும கணக்கான தீவுகள் அனேததையுமவசப்படுத்தி அனேகமாவிரமஅசுவமேதயாகங் களையும் அனேகநூறு நரமேதங்களையுஞ்செய்து கடல்குழந்தபுலனி யைக காச்யபருக்குக்கொடுத்தார் இவ்வாறு பூமியில் துஷ்டாகனில் லாமற்செய்துவிட்டு அதன்கோடியைப் பிரதக்ஷிணமசெய்தார். அது முதல் பூாவகதைதெரிந்தஜனங்கள் மஹாதமாவான பரசராமரைப் பற்றி அக்காலத்திற்செய்யப்பட்டதும் உண்மையானபொருளுள்ளது மான ஒருசலோகததைச சொல்லுகின்றனா. அதன்பொருளாவது, “பதினெட்டடி அகலமுள்ள தும் புருஷபரமானததிறகுமேற்பட்டது மான பொன்யாகவேதிகையைப் பரசராமரிடம் காச்யபர்வாங்கிக்கொ ண்டார்” என்பது. சிறந்தகைகளையுடையபரசராமா இவ்வாறு நிரம பினதக்ஷிணைகளுள்ள யாகங்களைச்செய்து பின்னும் நூறுவருஷகாலம் ஸௌபராஜாவான ஸாலவனோடு யுத்தஞ்செய்தார். பரதச்சேஷ்ட னானதர்மராஜாவே 'ஸமர்த்தரான அந்தப்பரசராமா மிககஅழகான ரதத்திலேறி ஸௌபராஜனோடுயுத்தஞ்செய்தபோது,பருவமடையாத கன்னிகைகள் “ராமராமா! சிறந்த கைகளையுடையவரே! பருசுவமசத் தாருக்குப் புகழைவளப்பவரே! ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் விட்டு விடும. நீரௌபணைககொல்லடாடடா. சங்கசக்கரகதாயுதங்களைக கைகளிலேந்தியவரும் தேவாக்கு அபயமஅளிப்பவருமாகிய கண்ண பிரான் பிரத்யுமன சாடபாகளுடன்சோரந்து யுத்தத்தில் ஸௌபணைக கொல்லப்போகிறார்” என்று பாடியதைக்கேட்டார். புருஷச்சேஷ்டரும் பெருங்கீர்த்திபெற்றவருமான பரசராமர் அதைகதேடடவுடன் கால

1 யுத்தத்திலிற்பவர ஸூரியமண்டலவழியாக வீரஸவர்க்கம்போகிறார்க ளென்பதுபற்றி இங்ஙனம்கூறப்பட்டது;

த்தைவ்யத்ரீபார்த்து ஆபுதங்களெல்லாவற்றையும் எறிந்துவிட்டு ஸந்யாஸஞ்செய்துகொண்டு அங்கிருந்தே வனத்திற்குச்சென்றார். பாசராமர் தேர், ஆபுதங்கள், அம்புகள், கோடாலி, விற்கள் இவையெல்லாவற்றையும் ஜலத்திலவைத்துவிட்டுச் சிறந்ததவஞ்செய்தார். பகைவரையழிப்பவரும் தர்மாத்மாவுமான பாசராமர், நாணம், மதி, சக்தி, புகழ், பாக்யம் இவ்வைநதைமட்டும்கைக்கொண்டு அநத ரதத்தை விட்டுவிட்டார். ஈசவரானபாசராமா ஆதிகாலத்திலுற்பட்ட பாகத்தைக் (கிருஷ்ணனுக்குப்) புகுதுக்குகாடுததார். பெரும்புகழுள்ள பாசராமர் விதியின் நம்பிக்கையினாலேதான் அப்போது ஸௌபணைக் கொல்லவில்லை. அவா சக்தியில்லாதவரல்லர். ஜாமதகனியரென்று பெயர்பெற்ற பசவானுகியரிஷி இரதக்கிருஷ்ணனுடைய அமசநதான். உலகங்களில்பேர்பெற்ற அநதபாசராமர் பிறகு தவஞ்செய்தார்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி)

— ❦ —

(இராமாவதாரமும் கிருஷ்ணவதாரச்சுருக்கமும்.)

ராஜாவே ! மஹாதமாவா நவிஷ்ணுவின் பின் அவதாரத்தையும் கேள். அழிவில்லாதவரும் சிறந்தகைகளுள்ளவருமான விஷ்ணுவானவர் இருபத்தெட்டாவதுசதுர்புகத்தில் மார்க்கண்டேயரைமுன்னிட்டுத் தம்மைராலுபாகங்களாகச்செய்துகொண்டு நவமிதிதியில் தசரதபுத்திரராக அவதரித்தார். குருதிபுத்திரா ! அழிவில்லாதவிஷ்ணுவானவர் பராக்ரமத்தில்ஸூர்யனுக்குஒப்பானவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான ராமபிரானென்று உலகதில்பெயர்பெற்றுத் தர்மத்தைக்காப்பதற்காகவும் உலகத்தை அணுகாஹிபதற்காகவும் தசரதரிடத்தில் அவதரித்தார். அநதமஹாராஜாவையும் எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈசவரானபகவானுடையதேகமென்று கூறுகின்றனா. பாரதனே ! அநத அவதாரத்தில் விசுவாமிததிரருடையவேள்விக்கு இடையூறுசெய்த ஸுபாகுவென்றாகுஷன் அந்தராமபிரானுல்கொல்லப்பட்டான். மாரீசன் அதிகமாக அடிக்கப்பட்டான். சிறந்தஜ்ஞானமுள்ள விசுவாமித்திரர் சத்துருக்களையெல்லாம்வதஞ்செய்வதற்காகத் தேவர்களாலும்தடுக்கமுடியாத அஸ்த்ரங்களை அவருக்கு அளித்தார். மஹாத்மாவான ஜனகருடைய பெருவேள்விநடக்குமபோது வினையாடிக்கொண்டிரு

1 ஸௌபராஜனைக் கொல்லாமல்விட்டது.

ந்த ராமபிரானால் மிகேசுவரருடைய உறுதியானவில்லானது விளையாட்
டாகொடிக்கப்பட்டது அந்தபிரபு அதன்பிறகு ஜனகபுத்தரியான
ஸீதையைத் தமதுபாயையாக விவாகஞ்செய்துகொண்டார். மறுபடி
யும் ஸீதையுடன் கூட்டி அயோத்திகர்சேர்ந்து அங்கேமகிழ்ந்திருந்
தார். பின்பு சிலகாலத்துக்குப்பிறகு தமபிதாவினால்கட்டளையிடப்
பட்டுக் கைகேரியின்விருப்பத்தைச் செய்க்கருதி வனத்துக்குச்சென்
றார். எல்லாதாமகளுந்தெரிந்தவரும் எல்லாபிராணிகளுக்கும்
நன்மைசெய்வதிலேயே ஊக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தராமபிரான் லக்ஷ்
மணருடன்கூட்டி பதினான்குவருஷகாலம் வனத்திலவாஸஞ்செய்தார்.
பாரதனே! ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியானவள் எப்போதும் அகலாமலிருப்
பவளாதலால் ஜனகனால் ஸீதையென்று சொல்லப்பட்டு, மானிடவடி
வத்துடன் அவாபக்கத்திலேயேயிருந்துகொண்டு, பதினான்குவருஷ
காலத்தையும் வனத்திலிப்பாக்கித் துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.
தாமாதமாவான அவவிராமபிரான் ஜனஸ்தானத்திலவாஸஞ்செய்யும்
போது மாரீசனையும் தூஷணனையும் கரணையும் திரிகிரஸையும் கொடிய
செய்கையுள்ள பதினாலாயிரநாகுஷஸாகனையும் ஜனங்களின்நன்மைக
காகக்கொன்று தேவகாரியத்தைச் செய்தார். அப்போது ராமர், சாபத்
தினால்கெடுக்கப்பட்டுக் கொடியசெய்கையுள்ள ராகுஸாகளாயிருந்த
விராதன் கபந்தன் னும் இரண்டுகந்தாவாகனையும்கொன்றார். அவர்,
ராவணன்சகோதரியான சூர்ப்பணகையை மூக்கரியச்செய்தார். அத
னால் தமமனைவியின்பிரிவைபடைந்து அவனைத்தேடி வனமெல்லாந்
திரிந்தார். அவர் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பம்பையென்றுநடக்கத்
தைக்கடந்து ரிசயமுரமலைக்குச்சென்று ஸுகீர்வனையும் ஆஞ்சனைய
ரையும்கண்டு அவர்களுடனும் ஸ்ரீஹமசெய்துகொண்டார். ராம
பிரான் உடனே ஸுகீர்வனுடன்கூடவே கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று
மஹாபலசாலியும் வானராஜாவுமான வசுலிபை யுத்தத்திற்கொன்று
உடனே ஸுகீர்வனை வானராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார்.
ராஜாவே! பிரிவாற்றாத அம்மஹா வீரருக்கு வாயுபுத்திரரான ஆஞ்ச
னையா லங்கையில் ஸீதையைத்தேடி விரைவாகத்தெரிவித்தார். பிரி
வாற்றாத ஸ்ரீ ராமா, வானரர்களால் ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டுவித்து
ஸீதையிருக்குமிடந்தேடி லங்கையில்பிரவேசித்தார். அவர், அங்கே
தேவர்களாலும் நாகர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் ராகுஸர்களாலும்
பக்ஷிகளாலும் கொல்லவும்வெல்லவும் கூடாதவனும் அனேக ராகு
ஸர்களோடுகூடியவனும் உடைக்கப்படாத மைத்திரளபோன்றவனும்
தேவர்களால் கண்ணெடுத்ததுப்பார்க்கமுடியாதவனும் வரம்பெற்றத

னால் கர்வமடைந்தவனுமான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸராஜாவை மந்திரிகளுடனும் குலத்தோர்களுடனும் போரில்வதைத்தாரா. எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரரான ஸ்ரீராமபிரான் மூன்றுலோகங்களுக்கும் முட்போன்றவனும் வீரனும் பெரியதேகமும் மிகுந்தவலிமையுமுள்ளவனுமான ராவணனையும் அவன்சேனையையும்கொன்று மஹாத்மாவென்றுபெயர்பெற்ற விபீஷணரை லங்கையில் ராக்ஷஸர்களுக்கு ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ததுப பிறகு அவருக்கு ¹ அமரத்வத்தையும்அளித்தார். பாண்டவனே! ராமபிரான் வீதையையழைத்துக்கொண்டு புஷ்பகவிமானம்எறிச் சேனையுடன் தமதுராஜதானியான அயோத்திக்குச்சென்று தர்மமாக ராஜ்யப்பரிபாலனஞ்செய்தார். ராஜாவே! அப்போது மதுவிற்புத்திரனும் மஹாபலசாலியுமான லவணனென்னும்அஸுரனை ஸ்ரீராமபிரானுடையகட்டளையினால் சத்துருக்கள் வதஞ்செய்தார். தர்மபரிபாலனஞ்செய்கிறவர்களிற் சிறந்தவராகிய 'அர்தஸ்ரீராமபிரான் உலகங்களின்நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேககாரியங்களைசெய்து நீதியாக ராஜ்யப்பரிபாலனஞ்செய்தார். விளங்குகின்ற ஸாமகோஷங்களையுடைய நூறுஅசுவமேதயாகங்களை இடையூறினிச்செய்தார். ஸ்ரீராமர் அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில் அமுகுரலகன்கேட்கப்படவில்லை. பிரானிகளுக்கு அகாலமரணம்இல்லை திருடர்களின்பயமுமில்லை. ஸ்ரீராமர் அரசுபுரியும் போது பூமியிலுள்ள எல்லாஜனங்களும் ² ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் செய்யுங்கடமைகள் தவறாமலிருந்தனர். ராமராஜ்யம்நடக்கும்போது எவ்விடத்திலும் எந்தமனிதனும் பிரானிகளுக்குத்தீங்குசெய்யவில்லை. ³ பிராணனும் ⁴ அபானனும் ⁵ ஸமமாக விருந்தன. பூர்வகதையைத்தெரிந்தஜனங்கள் ஸ்ரீராமராஜ்யத்தைப்பற்றிப் பின்வரும் சலோகங்களையும் சொல்லுகின்றனர். அவற்றின் பொருள் :- இளமைபருவமுள்ளவரும் சிவந்தகண்களும் கருநிறமும் அழகியமுகமும் சிங்கம்போன்றதோள்களுமுடையவரும் யானைக்கூட்டத்தரசுபோல மஹாபலசாலியுமான இராமபிரான் பதினோராயிரம் வருஷகாலம் ராஜ்யாதிபத்யத்தையும் ஸுகததையும்அடைந்து இப்புவனியைஆண்டார் - என்பது. ஸ்ரீராமர் ராஜ்யப்பரிபாலனஞ்செய்யுங்கா

¹ மரணமில்லாமை.

² ரிஷிகள்கடமை = வேதமோதல் முதலியவை; தேவர்கடமை = வேள்விமுதலியவை; மனிதர்கடமை = விருந்தோம்பல் முதலியவை.

³ வேண்டியநன்மையைவெளியிலிருந்துகிரஹிப்பது.

⁴ இருக்கும்செடுதலைவிவக்கி வெளிப்படுத்துவது.

⁵ இதனால் ஜனங்களுக்கு வியாதியில்லையென்பது கருத்து.

லத்தில் 'ராமர், ராமர், ராமா' என்றே பிரஜைகள் பேசினர். இவ்வுலகம் ராமமயமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் அநாதைகள், ரிக்வேதத்தையும், யஜுர்வேதத்தையும், ஸாமவேதத்தையும், ஒதாமலிருக்கவில்லை. அவர் தண்டகவனத்திலவனித்துக்கொண்டு தேவர்களின் காரியத்தைச் செய்தார். தமக்கு முதலில்தீங்குசெய்தவனும் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும்பகைவனும் வீரர்களில் சிறந்தவனுமான ராவணனைக்கொன்றார். தைரியமும் குணங்களுமுள்ளவரும் தம்பராக்ரமத்தினுலபிரகாசிப்பவரும் சிறந்தகைகளையுடையவரும் இக்ஷ்வாகுகுலத்தைச் சிறப்பிப்பவருமான ராமபிரான் ராவணனையும் அவன் இனங்களையும்கொன்று எல்லாவற்றையுமஜயித்துத் தம்முடைய மேலுலகத்திற்குச்சென்றார். இவ்வாறு மஹாத்மாவான தாசரதியின் அவதாரம் சொல்லப்பட்டது. ராஜாவே! இருபத்தெட்டாவதுசதாயுகத்தில் அநத அவதாரத்திற்குப்பிறகு சிறந்தகைகளையுடையவரும் பயந்தவர்க்கு அபயமளிப்பவரும் 'மார்பிலுள்ள ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மச்சத்தை அடையாளமாகவுடையவருமான விஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணாவதாரஞ்செய்தார். காட்சிக்கினியவரும் வள்ளலும் இவ்வுலகத்திலுள்ளமனிதர்களால் கொண்டாடப்பெற்றவரும் அமித்தவரைமறவாதவரும் தேசகாலங்களையறியாதவரும் சங்கம் சக்கரமகதை நந்தகமென்னும் கத்திமுதலிய ஆயுதங்களைத்தரித்தவரும் எப்போதும் உலகங்களுக்கு நன்மையேசெய்பவருமாகிய அநதப்பகவான் பூமிக்கு நன்மையைச்செய்யக்கருதி 'வாஸுதேவரென்று பிரஸித்திபெற்று யாதவகுலத்திறிறந்தார். எதிரிகளுக்குப் பயத்தைச் செய்கிறவரும், வேண்டினவற்றை அளிப்பவரும், மதுவென்ற அஸுரனைக் கொன்றவரென்று பேர்பெற்றவருமாகிய அநதக்கிருஷ்ணபகவான் சகடாஸுரன், மருதமரங்கள், பூதனையென்னுமாக்கி இவர்களின் உயிரைமாய்த்தார். மானிடதேகத்தோடுகூடிய கமஸன்முதலான அஸுரர்களைப் போரில்கொன்றார். மஹாத்மாவான பகவானுடைய இநத அவதாரமும் உலகங்களின்கேஷமத்துககாகத்தான். பாதச்ரேஷ்டனே! இனியும் கலியுகத்தின்முடிவுவந்து தர்மம்தளரும்போது பாஷண்டிகளின்கூட்டங்களைக் கொல்லவும் தர்மத்தைப்பெருகச்செய்யவும் பிரம்மணர்களின் நன்மைக்காகவும் விஷ்ணுவானவர் 'விஷ்ணுயசஸ்' என்றுபெயர்பெற்ற கல்கியாக அவதரிக்கப்போகிறார். விஷ்ணுவுக்கு இநத அவதாரங்களும் தேவக்கூட்டங்களுடன்சேர்ந்த இன்னும் அனேக அவதாரங்களும் பிரம்மவிஷ்டர்களால் புராணங்களில் சொல்லப்படுகின்றன.

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.
அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

— ❧ ❧ ❧ —

(கிருஷ்ணுவதாரத்தின் காரணம்.)

பீஷ்மர் இவ்வாறு சொன்னபோது குருதிபுதரரும் கௌரவர்களை விருத்திசெய்கிறவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரா திருமபவும் பீஷ்மரைநோக்கி, “மனுஷ்யாகளில்ச் சேஷ்டரே! பேசுகிறவரில்கிறந்தவரே! புஷ்பெற்றறவிஷ்ணு யாதவவசததில் அவதரித்ததைப் பற்றி மறுபடியுப் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். பிதாமஹரே! சிறந்த ஞானமுள்ளிருஷ்ணபகவான் இப்புவியில் யதுவாசததில் எவ்வாறு அவதரித்தாரென்பதைப்பற்றி எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்” என்று கேட்டார். யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட வீரரான பீஷ்ம மஹாதமாவான விஷ்ணு யாதவாகளில் அவதரித்ததைப்பற்றிச் சொல்லலானார்.

“ஓ! கௌரவனாயுதிஷ்டிரனே! ஸந்தோஷம்; நாராயணன் இவ்வுலகத்தில் யாதவாகளுக்குள் எதற்காக அவதரித்தாரென்பதை நடந்தவாறு உனக்குச்சொல்லுவேன். ஓ! மஹாராஜாவே! முன்னா இவ்வுலகத்தில் கிருதயுகம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் மூன்றுலோகங்களிலும் பேர்பெற்றதான தாரகாமயமென்னும் ஓயுததம் நடந்தது. ராஜாவே! விரோசனன், மயன், தாரன், வராகன், சவேதன், விபரசித்தி, பிரலம்பன், விருத்திரன், ஜமபன், பலன் முதலானோர்களும் நமசி, காலநேமி, பிரஹலாதனென்றுபோபெற்றவன், லம்பன், கிசோரன், ஸ்வர்ப்பானு, ஆரிஷ்டனென்னும் ராக்ஷஸராஜன் முதலியோருமான திதிபுத்திரர்களும் தனுபுத்திரர்களுமாகிய அனேகமாயிரம் அஸுரக்கூட்டங்கள் பற்பல ஆயுதங்களைத் தரித்துப் பலவகை அணிகளையணிந்துகொண்டு பற்பலவாகனங்களிலேறித் தேவர்களுக்கு எதிராக நின்றன. அநதயுத்தத்தில் தேவர்களும் யுத்தஞ்செய்துகொண்டே அஸுரர்களுையெதிர்த்துச்சென்றனர். ஆதிதயாகள், வஸுக்கள், ருத்திராகள், ஸாதயர்கள், விசவேதேவாகள், மருத்துக்கள், இந்திரன், யமன், வருணன், சந்திரன், சூபேரன், மிருநதசகதியுள்ள அசுவினிதேவர்கள் முதலான தேவக்கூட்டத்தாரா அசுரர்களுடன் வரிசையாகச்சேர்ந்து மிக்கபயங்கரமான யுத்தத்தைச் செய்தனர். தேவர்கள், தைதயர்களையும் தானவர்களையும் யுத்தத்தில் ஸந்தித்தனர். தேவர்களும் அஸுரர்களும் நிரம்பின அநதச்சண்டை பயங்கரமாகவிருந்தது. அவ்விரண்டுசேனைகளுக்கும் முதலில் பொதுவானசன்

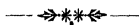
நடந்தது. கூாமையான ஆயுதங்களை இறைத்துக்கொண்டே தேவாஸூர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துச்சென்றனர் தேவர்களோடும் கந்தர்வர்களோடும் யக்ஷர்களோடும் நாகர்களோடும் சாரணர்களோடும் அஸூரர்களொன்றனர். அநதபபோரில் அஸூர்களால் கொல்லப்படும் தேவகூட்டத்தாரா ஸமாததரும் ஈசுவருமாகியநாராயணனையே சரணமாக மனத்திலுலபற்றினா. அநதசசமயத்தில் ஈசுவரரான மஹாவிஷ்ணு தமஒளியினால் போரகளை ததைப்பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு சங்க சககர கதாபாணியாக அவ்விடத்தில் ஆவிப்பவித்தார். உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற அநதமஹாவிஷ்ணு கருடவா ஹனமே, விவர ததைக்கண்டு தேவர்கள் அனைவரும் யுத்தத்திலபயததைவிட்டு உதஸாஹதேதோடிருந்தனர் திருமபவும் தேவகளைவைவரும் தைதயதானவாகளுடன் போரபுரிந்தனர். அநதயுத்தம் பயங்கரமும் நினைக்கவும் கூடாததும் மயிரிபொடிக்கச்செய்வதுமாயிருந்தது. உகரமுள்ளவர்களான இந்திரன் முதலான தேவகளைவைவரும் யுத்தத்தில அஸூரர்களை அடித்தனர். தேவகளால்பிடிக்கப்பட்ட சைத்தயதானவாகள் ஒடினர். பாரதனே! அநதயுத்தத்தில் அஸூரர்களொடக்கண்டு, காலநேமியென்றுபிரஸித்திபெற்ற அஸூரன் எதிரில்தோன்றினான். நூறுகைகளும் நூறுவாய்களும் நூறுதலைகளுமுள்ளவனும் சிறப்புள்ளவனும் கொடியவனுமான காலநேமி நூறுகொடிமுடிகளுடையமலை போலச சததுருககளை அடிப்பதற்காகநின்றான். ஸூராயனைபோல ஜ்வலிக்கின்றகிரீடமும் ஒலிக்கின்றதோளவளைகள் முதலிய ஆபரணங்களும் புகைநிறமானகொடியும் செம்பட்டைநிறமானமீசையுமுடையவகை வாயால் உதடுகளைக்கடித்துக்கொண்டு மூன்றுலோகங்களின் இடத்தையும் மறைக்கும் பெருந்தேகத்தையெடுத்ததுக்கொண்டு யுத்தபூமியிலிருக்கும் தேவகளைப் பயமுறுத்திப் பத்துத்திசைகளையும்றைத்து யமனைபோலக்கோபித்து வாய்திறந்து எதிர்த்தோடிவந்தான். அநதயுத்தத்தில் ஆயுதங்களைமிசூதியாகப்பிரயோகித்துத தேவர்களைப்பிடித்தான். ஒடிப்போன தைதயர்களும் தானவர்களும் திரும்பவும் தேவர்களைவைவரையும் எதிர்த்துவந்தனர். யுதிஷ்டிரா! பிறகு அவர்கள் கோபித்து யுத்தத்தில் தேவகளை ததுன்பப்படுத்தினர். மஹாராஜாவே! காலநேமியினாலும் அஸூரர்களாலும் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்ட அநததேவர்கள் பத்துத்திசைகளிலும் ஒடினர். தேவர்கள் ஒடிக்கண்டு அஸூரசரேஷ்டனான, காலநேமி இந்திரன், யமன, வருணன், வாயு, குபேரன், ஸூராயன் முதலான தேவகளைத் தன் வன்மையினாலையித்து அவர்களின் வேலைகளையெடுத்ததுக்கொண்

டான். காலநேமியென்னும் பெரிய அஸூரன் அவர்களெல்லாரையும் விரைவில் வென்றபின், கருடவா ஹனமேறிப் பேரொளியோடிருக்கும் விஷ்ணுவை ஆகாயத்திற்கண்டான். அவரைக்கண்டவுடன் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன் பயமுறுத்தி எதிர்த்துச்சென்றான். பாரதனே! அந்தயுத்தத்தில் அவ்வஸூராஜன் கோபத்துடன் நூறு கைகளையும் ஒங்கி எல்லா அஸ்திரங்களையும் விஷ்ணுவின்மார்பிலெறிந்தான். மயன்முதலான தைதயர்கள் தானவர்களைவரும் தமதம்ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு விஷ்ணுவைத்தொடராதனர். அதிகபல சாலிகளான அஸூரர்களால் எல்லா ஆயுதங்களையும் ஒங்கியடிக்கப்படும் மலை அசைபாமலிருப்பதுபோல விஷ்ணு யுத்தத்திலிருந்து அசையாமலிருந்தார். ராஜாவே! காலநேமி மறுபடியும் கோபிதது வேறு ஓர் உறுதியான கதையை ஒங்கி அக்கதையினால் விஷ்ணுவையும் கருடனையும் அடித்தான். மஹாவிஷ்ணுவானவர் கருடன் களைத்திருந்ததைக்கண்டு சக்ராயுதத்தையெடுத்ததுக காலநேமியின் நூறுதலைகளையும் கைகளையும் அறுத்தார். யுத்தத்திற்குவந்த மறந்த தைத்யதானவர்களை வரைபும அடித்தார். தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் அவரவர்பதங்களை அளித்தார். பாரதனே! அப்போது ஹரியானவர் மிக்க அன்புடன், அவரவர்க்குரிய அதிகாரங்களைத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தும் பிரமமாவுட்கூடப் பிரமமலோகத்துக்குச் சென்றார். பிரபுவான நாராயணன் பிரமமலோகத்திலுள்ள வேசித்தபிறகு பழமையான பரப் பிரமஸ்தானமும் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டதுமான ¹ நாராயணச் சயத்தில் பிரவேசித்து மஹரிஷிகளால் துதிக் கப்பெற்று ஆயிரமகிரங்களுள் எவராகி யோகரித்திரைக்கு 'ஆரம்பித்தார். அழிவற்றவரும் முதலதேவரும் நித்தியசரீரமுள்ளவருமான மஹாவிஷ்ணு உலகத்தை மாயையில் மயங்கச்செய்துகொண்டு நித்திரையில் பாவசமடைந்தவர்போல எக்காலமும் ஸுகமாகச் சயனித்திருந்தார். அம்மஹாத்மா அவவாறு சயனித்திருக்கையில் மானிடவருஷ எண்ணினால் முப்பத்தாறு லக்ஷ மவருஷங்கள் சென்றன. கிருதயுகமும் திரேதாயுகமும் சென்று த்வாபரயுகத்தின் முடிவில் விழித்துக்கொண்டார். பிரம்ன்முதலான தேவர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் துதிக்கப்பட்ட மஹாவிஷ்ணு சயனத்திலிருந்து எழுந்தார். பிரமமாதிரேதவர்களோடுங்கூடத் தேவகாரியத்திற்காகத் தேவஸபைக்குச் சென்றார். பாரதனே! மேருவின் சிகரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் ஒளிமிகுந்ததுமான அந்தச்சிறந்த ஸபையில் அந்தத் தேவர்களைவரும் பிரமமதேவருட்கூடப் பிர

வேசித்தனர். அங்கேபோய் அநதச்சபையில் அவர்கள் உட்கார்ந்தனர். அப்போது அநதச்சபை இரைச்சல் அடங்கியிருந்தது. அநதச்சபையில் பூமிதேவி துயரத்தினால் மெலிந்த குரலோடு பேசலுற்றாள். “தேவர்களே! பலசாலிகளான அரசர்களின் சேனைகளினால் மிகவும் நெருக்கப்பட்டு நான் துயரப்பட்டவளாக இருக்கிறேன். எக்காலமும் பார்த்தினால் சிரமமடைந்த நான் ஜீனிப்பதே கடினமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நகரத்திலும் கோடிக்கணக்கான சேனைகள் குழந்தை அரசனிருக்கிறான். தேசநதோறும் ஆயிரம் ஆயிரமவீடுகள் அடங்கின கிராமங்கள் நூற்றுக்கணக்காயிருக்கின்றன. பலசாலிகளான அவ்வரசர்களின் அனேகமாயிரம் சேனைகளாலும் கிராமங்களாலும் நகரங்களாலும் தேசங்களாலும் நான் நெருக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆதலால், என்சக்தியினால் நான் ஜனங்களைத் தாங்க முடியவில்லை. அநதப்பிரஜைகளும் துராத்மாக்களான அஸுரர்களால் எக்காலமும் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்றனர்” என்றாள். பூமியின் சொல்லைக்கேட்டுப் பகவானுணராராயணன் அப்போதே அநதத்தேவர்களை வருகரும் பூமியில் அவதரிக்கும்படி கட்டளையிட்டுத் தாமும் பூமியில் வஸிக்க மனத்தில் நினைத்தார்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணவதாரத்தின்பால்யசரித்திரம்.)

பிறகு, பகவானுவிஷ்ணு வஸுதேவகுமாரராயிருந்து செய்த காரியங்களுையெல்லாம் உனக்குத் தெளிவாகச் சொல்வேன்; முழுதுங்கேள். மஹாத்மாவான வஸுதேவருடைய மஹிமையும் சரித்திரமும், தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் நன்மையைத் தருவன. அப்பா! ஸர்வவியாபியும் பிரபுவும் விசாலமான கண்ணுள்ளவரும் ஈசுவருமான அநதவிஷ்ணு தமதுவைகுண்டத்தில் எப்போது திருப்பதியடையவில்லையோ அப்போது பூமிக்கு ஸுகத்தைச் செய்யவும் அஸுரர்களுையழிக்கவும் (கருதி) மருத்துக்கள், வஸுக்கள், ஸூரியன், சந்திரன், கந்தர்வர்கள், அபஸஸுகள், ருத்திரர்கள், ஆதிதயர்கள், அக்ஷினிதேவர்கள் ஆகிய தேவர்களை, “உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரர்களே! நீங்கள் மானிடலோகத்தில்திரவுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டுத் திரியக்ஜாதிமுதலான எல்லா ஜங்கமப்பிராணிகளையும் இவையுண்

டாகக்கடவனவென்று ஸங்கல்பிததுத் தமக்காகப்படைத்தார். ஸர்
வஜ்ஞானதாமம் யதுகுலத்தில்திறந்தார். குழந்தாய்! புருஷோ
த்தமரானவிஷ்ணு தமரைத்தாமாகவே பலவுருவங்களாகச்செய்து
கொண்டு விளையாட்டிற்காக இவ்வுலகத்தில் ஆக்கனமேய்த்தார்.
அஜாதசத்ருவே! 'ராஜாவே' அவர் தமஇசையினால் பூமியிலாவ
தரித்தவர். 'பாதசரேஷ்டனே' குழந்தாய்! நான்உரைப்பதைக்கேள்.
ஜனார்த்தனார் அவதரிக்குமபோது ஸரீதோஷத்தினால் கடலகன்கொந
தளித்தன மலைகள் அசைந்தன. அக்னிகள் புகையிலாமல்ஜ்வலித்
தன. ஸுகமானகாறுங்கள்வீசின புழுதிஅடங்கியிருந்தது. கா
ஹங்களும் நக்சுத்திரங்களும் நன்றாகப்பிரகாசித்தன ஆகாயத்தில்
தேவர்களின் தூதுபிவாததிபங்கள் 'விக்ரமுங்கின அககாலத்தில்
தேவர்கள்வந்து பூமாரிகளபொழிந்தனர் மங்களவாககியங்களினால்
மதுஸூதனாரைத் துதித்தனர். அந்தஅவதாரகாலத்தில் மஹரிஷிகள்
ஸந்தோஷத்துடன்வந்தனர். அப்போது நாரதாமுதலான அந்தரிஷி
களைக்கண்டு கந்தர்வபுஸரஸுக்களின்கூட்டங்கள் ஆடிப்பாடின.
அப்போது ஆயிரங்கண்களையுடையவனும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவனு
மான தேவேந்திரன் கோவிந்தனிடமவந்து அந்தமஹரிஷிகளைப்பூஜி
த்து, "உலகங்களைப்படைத்தவரானபகவான் தமதுதிவ்யசக்தியினால்
தேவர்கள்செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் தேவர்களுக்குஆகவேண்
டியநன்மைகளைபுருசெய்து திருமபயும் தமதுலோகத்துக்குசெல
வர்" என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி ரிஷிகளுடன்கூட மது
படியும் ஸ்வர்க்கத்துக்குசென்றான். கண்ணபிரான் அவர்கள்எல்லா
ருக்குமவிடைகொடுத்தனுபபித் தமதுதிவ்யபரபாவத்தை மறைத்து
கொண்டு நந்தகோபன்வீட்டில் அனேகவருஷங்கள்வளித்தார். பிறகு
ஒருகாலத்தில் யசோதை வண்டியின்கீழ்தூங்கிக்கொண்டிருந்தஅந்
தக் குழந்தையைவிட்டுவிட்டு யமுனைபாற்றிறகுச்சென்றான். அப
போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் குழந்தைவிளையாட்டைநடித்துத் தமது
கைகால்களைபுதறிக்கொண்டு கால்களைமேலேதூக்கி, காலின்பெருவிர
லால் சகடத்தையுடைத்து இனியகுரலாகஅமுதார். அந்தச்சிசுவான்
கண்ணன் ஒற்றைக்காலால் சகடத்தைஅங்கேதள்ளிவிட்டு முலைஉண்
ணவிரும்பிக் கவிழ்ந்துபித்ததுஅமுதார். அங்குள்ளஜனங்கள் அந்தக்
குழந்தையினுடையகைகப்பட்டுக் குடமுமஅசையும் பாயும் முறிந்தசக
டத்தைக்கண்டு மீக்களியப்படைந்தனர். கமஸன்பக்சுத்தைச்சேர்ந்த
சகடாஸுரனை உக்ரமானசக்தியுள்ள அந்தக்குழந்தை பித்திருந்தே
கொன்றதென்னும் பெரியஆச்சரியத்தைச சூரசேனதேசத்தாரீரேரில்

கண்டனர். பேருடனும் பருததஸ்தனங்களுமுடைய பூதனையென்
பவனும் கொல்லப்பட்டார். மஹாராஜாவே! அதன்பிறகு கிருஷ்ண
பலராமா இருவரும் ஆகாயத்தில் சந்திரஸூரியர்கள், கிரணங்களால்
ஒருவர்க்கொருவர் சேருவதுபோலச் சேர்ந்து தவழத்தொடங்கினர்.
ராஜாவே! அப்போது மஹாஸாபங்களைப்போன்ற புஜங்களையுடைய
ராமகிருஷ்ணர்கள் அவ்வனத்தில் சிலவிடங்களில் முழங்காட்களினால்
தவழ்ந்தும் சிலவிடங்களிலினையாடியும் எங்கும்போவதனால் அங்
கங்களில் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு விளங்கினா. பாரதனே! கடை
யும்போது தயிரப்பெருககுக்களைக் குடித்துக்கொண்டு அநதப்பால்
கோபாலர் ஒருகால அவ்விடத்தில் மிகுதியானவெண்ணெயை விழுங்
கிக்கொண்டிருக்கையில் கோபஸ்திரீகளாலகாணப்பட்டனர். பின்பு
அவர்கள், கண்ணனைக் கயிற்றினால் உரலில்கட்டுவித்தனர். அநத
உரலை அப்படியே இழுத்துக்கொண்டுபோன அநதச்சிசுவினால் இர
ண்மருதமாங்கள் வேரோடும் கிளைகளோடும் முறிக்கப்பட்டன.
அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. அதன்பிறகு, ராமகிருஷ்ணரிருவரும்
குழந்தைப்பருவத்தைத்தாண்டி அதேஇடைச்சேரியில் ஏழுவயதுப்
பிள்ளைகளாயினர். 'காகபக்ஷங்களோடுகூடிய அழகியமுகங்களையுடை
யராமகிருஷ்ணர்கள் ஒருவாடீலாமபததையும் மற்றொருவர் பீதாம்பர
ததையும்தரித்தும் ஒருவர் பொன்னிறமான சாரதும் மற்றொருவர்
வெண்ணிறமானசாரதும் அணிந்தும் இலையினால் காதுக்கினிமையாக
வாத்தியமவாசித்தும் கன்றுமேய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள்,
காட்டில் மூன்றுதலைநாகங்கள்போல விளங்கினர். காதில் மயில்
தோகையையும் சிரஸில் இளந்தனீர்க்களையும் மார்பில் 3வனமாலையை
யுமதரித்த அவ்விருவரும் கிளைத்திருக்கும் இரண்ம-ஆச்சாமரத்தின்
போத்துக்கள போல விளங்கினர் ராஜாவே! தலையில் தாமரைமலர்
சூழக் கயிறறை யஞ்ஞோபவீதமாகப் போட்டுக்கொண்டும கையில்
தூக்கோடு சுரைக்காய்களைவைத்துக்கொண்டும இடையர்க்குரிய புல்
லாங்குழல்களை ஊதிக்கொண்டும, வனத்தில்சிலவிடங்களிலதங்கியும்
சிலவிடங்களில் சேர்ந்துவினையாடியும் தூங்கவேண்டினபோது ஓரி
டத்தில் இலைப்பரப்புகளில்படுததும் ஸந்தோஷமாகப் பலவிடங்களில்
ஒடியும் அழகான பெருவனத்திற்கு அலங்காரமாகக் கன்றுகளை
மேய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். குந்திபுத்திரனே! அதன்பிறகு வஸு-
தேவபுத்திரர்கள் இருவரும் பிரநதாவனத்திற்குச்சென்று அங்கே
ஆநிரைமேய்த்துவினையாடினர்.

1 பக்ககருமீ; சிலுப்பாவென்பது உலகவழக்கு.

2 இருபுறம் சிலுப்பாக்களைச்சேர்த்து மூன்றுதலையென்றது.

3 பகவானுகுரிய வைஜயந்தியென்னும் மலை.

ஐம்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத்தில் கம்ஸவதம்வரையில்சொல்லியது.)

பின்புஒருகால், அழகியஉருவமும் சிறந்தமுகமுமுள்ள கண்ண பிரான் அந்தஅழகானவனத்தில் மூத்தவரானபலராமரின் நிச் சஞ்சரித்தார். காகபக்ஷத்தைததரித்தவரும் நீலநிறமுள்ளவரும் தாமரைமலர் போன்ற கண்களையுடையவரும் சந்திரனநடுவில் களங்கமிருப்பது போலத் திருமார்பினில் ஸ்ரீ வத்ஸமென்னும்மறுவுள்ளவரும் கயிற்றையஜ்ஞோபவீதமாகவுடையவரும் பீதகவாடைபடுத்தினவரும் உடம்பில் வெண்சாந்தை அணிந்தவரும் கறுத்தும்சுருண்டுமிருக்கும்குழல் களோடுகூடியவரும் அழகும்ஒளியுமுள்ளவருமான யௌவனப்பருவத்திலிருந்த அந்தப்பிரபு காகாலத்தில் ஒருவனத்தில் தென்றற்காற்றினால்அசையும்அழகானமயிலிறகோடு சிலவிடங்களில்பாடியும், சிலவிடங்களிலாடியும், சிலவிடங்களில்விளையாடியும், சிலவிடங்களில் நகைத்தும், பசுக்களைஉதஸாஹபபடுத்துவதற்காக அந்தஇடையர்க் குரியபுல்லாங்குமுழை மிக்கஇனிமையாகஊதியும் கோகுலத்தைச்சேர்ந்தபசுக்கூட்டத்தில் சஞ்சரித்தார். பரதசேஷ்டனே! மஹாப்ரபுவும்விஷ்ணுவுமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மிக்கஅழகான அந்தவனப்பிரதேசத்தில் வரிசைகளானகாடுகளில் ஸந்தோஷமாகவிளையாடிக்கொண்டு பசுக்களுடன்கூடப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அவ்வனத்திலுள்ள பாண்டரமென்னுமஆலமரத்தைக்கண்டு அதன்நிழலில்தங்க மனங்கொண்டார். குற்றமற்றவனே! முன் கன்றுமேய்த்தவர்களும் தமக்கு ஒத்தபிராயமுள்ளவர்களுமான இடைப்பிள்ளைகளுடன்கூட அந்தத்தினமெல்லாம் முன்பு தமதுதிவ்யலோகத்திலிருந்ததுபோல மகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறுவிளையாடிக்கொண்டிருந்த கண்ணனைப் பாண்டரமென்னுமஆலமரத்தின்கீழ் வளிக்கும்இடையர்கள் பலர் உயர்ந்தவிளையாட்டுக்களினால் மகிழ்வித்தனர். வனத்தில்விருப்பமுள்ள ஆயர்களில் சிலர் மனங்களித்துப்பாடினர். மற்றும்சிலர் கோபாலராகிய கிருஷ்ணபகவானைப்பற்றியே கீதங்கள்பாடினர். அங்கே அவர்கள் பாடிக்கொண்டும் இலைவாததியம் வாசித்துக்கொண்டுமிருக்கும்ஸமயத்தில் கிருஷ்ணன் குழலையும் சரைக்காய்விணையையும்வாசித்தார். இவ்வாறு அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் இடையர்களுடன் அனேகவிளையாட்டுக்கள்விளையாடினார். குந்திபுத்திரனே! அந்தயௌவனப்பருவ

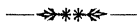

முள்ளகண்ணாலை அரதவினையாட்டுக்காலத்திலும் உலகங்களுக்கு நன்மைசெய்யப்பட்டது. பாரதனே! எல்லாப்பிராணிகளும் பார்க்கையில் வாஸுதேவர் மடுவில்குதித்தது அங்குள்ள அரவிற்படத்தின் மேல் நடனஞ்செய்தார். எல்லாஜனங்களும்பார்த்திருக்கையில் காளியனென்னும்நாகத்தையடக்கிப் பின்பு கண்ணன் பலராமருடன்வினையாடினார். ராஜாவே! அப்போது கமுதைஉருவமாகவந்த தேனுகனென்னும் கொடிய அசுரன் பனங்காட்டில் பலராமரால்கொல்லப்பட்டான். குருதிபுத்திரனே! பின்புஒருகால் அழகியமுகங்களோடு கூடியராமகிருஷ்ணர்கள் மிகவிருத்தியடைந்தகோதனங்களை மேய்த்துக்கொண்டு வனத்துக்குப்போயினர், சததுருக்களைத்துயரப்படுத்துகிறவர்களும் தோல்வியடையாதவர்களுமான அவ்விருவரும் ஸரதோஷமாக உலகவழக்கப்படி வினையாடிகொண்டும் காடுகளைப்பார்த்துக்கொண்டும் கர்ஜித்ததுக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் மரங்களிலுள்ள இலைகாய் முதலியவற்றைப்பறித்துக்கொண்டும் கன்றுகளையும் பசுக்களையும்பேரிட்டு அழைத்துக்கொண்டும் ஸஞ்சரித்தனர். தேவர்களாலும்பூஜிக்கப்பெற்ற அவ்விருதேவர்களும் மானிடப்பிறப்பென்னும் தீக்ஷையைவழித்து அரதஜாதிக்குரியகுணங்களபொருந்தின வினையாட்டுக்களுடன் வனத்தில்திரிந்தனர். இளமையிலும் கோபாலர்களுடன் இவ்வாறுவினையாடித்திரிந்தனர். சிறந்தமஹிமைபொருந்தியவரும் எல்லாப்பிராணிகளையும் படைப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அதன்பிறகு கோகுலத்திற்குச்சென்று அங்கே இடைபிள்ளைகளாற்செய்யப்பட்ட கிரியஜ்ஞமென்னும் கோவர்த்தனகிரிபூஜையில் தேவதாரூபத்தோடு பார்யஸான்னத்தைப்பூஜித்தார். அரதரூபத்தைக்கண்ட கோபாலர்களைவரும் கிருஷ்ணனையே பூஜித்தனர். அப்போது திவ்யரூபத்தைத்தரித்துத் தேவர்களால்பூஜிக்கப்பெற்றார். பகைவரைப்பிடிப்பவனே! பசுக்களைக்காப்பதற்காகக்கோவர்த்தனமென்னும்குன்றம் இளைஞரானவாஸுதேவரால் ஏழுநாள்தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்டது. அப்போது அரதச்செயற்கரிய காரியத்தைக் கிருஷ்ணன்வினையாட்டாகச்செய்தார். பாரதனே! அஃது எல்லா உலகங்களுக்கும் மிக்கஆச்சரியமாயிருந்தது. தேவர்களுக்குராஜாவானஇந்திரன் பூமிக்குவந்து கிருஷ்ணனுக்குவந்தனமளித்து ஸந்தோஷத்துடன் அவரை, 'கோவிர்தன்' என்றுசொல்லி அவருக்குராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தான். இந்திரன் கிருஷ்ணனை, 'கோவிர்தா!' என்று அழைத்துத் தழுவிக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றான். அதன்

பிறகு காளீவடிவமாகவந்த அரிஷ்டனென்றுபெயாபெற்ற அஸுரனைக் கிருஷ்ணன் பசுக்களின்நன்மைக்காகப் பராக்ரமத்திறைகொன்றார். ராஜாவே! அதன்பிறகு கீகிஎன்னுமஅஸுரன் குதிரையுருவமாகவந்தான். பார்த்தனே! அவ்வாறு பதினாிரமயானைபலமுள்ளதாக வனத்திற்குவந்த அநதக்குதிரையைத் தமது தாமரைமலர்போன்றகையையே வஜ்ராயுதமாகக்கொண்டு மதுஸூதனர்கொன்றார். அதன்பிறகு மல்லகைஇருந்த சாணூரனென்னும பெரிய அஸுரனைக்கொன்றார். பகைவரையழிப்பவனே! பார்த்தனே! எல்லாச்சேனைகளாலும்குழப்பட்டுவந்த ஸுதாமனென்னும் அரசனைக் கோவிரதன் சிறுபிராயத்திற்கொன்றார். முஷ்டிகனென்பவன் பலராமரால் கமஸஸையில எளிதாகக்கொல்லப்பட்டான். பார்த்தனே! கமஸன் மந்திரிகளுடன் கூடவே கிருஷ்ணனொலக்கப்பட்டான். பகைவர்களை யழிப்பவரான கண்ணபிரான் எல்லாரும்பாரத்திருக்கையில் கமஸனைக் கொன்று 'உக்ரஸேனனுகு ராஜ்யபிஷேகஞ்செய்து தமதுதாய்தந்தையரின் அடிபணிந்தார். கண்ணபிரான் இப்படிப்பட்டகாரியங்களைச் செய்தவர்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடீச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத் தோடீச்சி.)

அதன்பிறகு, ராமகிருஷ்ணர்களை ஸாந்தீபனியென்னும ஆசாரியரிடம்சென்றனர். தாமரதெரிந்தவரும் தாமததையனுஷ்டிப்பவருமாகிய அவ்விரண்டுமஹாதமாக்களும் அவரத்திதேசத்தில் கடுமையான பிரம்மசாரியனிரத்ததையனுஷ்டித்துக் குருவுக்குப் பணிவிடை செய்து அறுபத்துநான்கு இரவுபகல்களில் வேதவேதாங்கங்களைக் கிரஹித்தனர். அநதயாதவர்களிருவரும் எழுதது, எண், சங்கீதம், வைத்தியம், யானைப்பயிற்சி, குதிரைப்பயிற்சி இவற்றையெல்லாம் பன்னிரண்டுநாட்களில் கற்றுக்கொண்டனர். தர்மரதெரிந்தவரும் தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவருமாகிய அவ்விரண்டுமீரர்களும் தனுவேதங்கற்றுக்கொள்வதற்காகத் திரும்பவும் ஸாந்தீபனியென்னும ஆசாரியரை அடைந்தனர். ராஜாவே! அவ்விருவரும் விவலித்தையிற் சிறந்தஆசாரியரான ஸாந்தீபனியினிடம்சென்று நமஸ்கரித்து அவரால் கௌரவிக்கப்பெற்று அவந்திதேசத்தி லிருந்துகொண்டே ஐம்பது

இராப்பகல்களில் * பத்து அங்கங்களோடுகூடிய தனுர்வேதத்தை ரஹஸ்யங்களுடன்கூட மனத்தில் செவ்வையாகப்பதியுமபடி முறையும் கற்றனர். பிராமணசரேஷ்டரான ஸாந்தீபனி, அவர்கள் காரியமநிறைவேறினதைக்கண்டு அவர்களிடம் குருதக்ஷிணைகேட்டார். ஸாந்தீபனியானவர் ஸமாததான கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, “எனது புதரன் இரதக்கடலில் மசசத்தினால் இழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டான்; திமிங்கிலத்தினால்விழுங்கப்பட்ட என்புதல்வனைக் கொண்டுவா; உனக்கு நன்மைஉண்டாகட்டும்” என்று தம்பிரயோஜனத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார். புத்திரனைப்பற்றித் துயரப்பட்ட குருவுக்காகக் கிருஷ்ணன், எவவுலகிலும் மறறெவராலும் செயற்கரிய காரியத்தைப்பற்றியும் பிரதிஜ்ஞைசெய்தார். பரதசரேஷ்டனே! ஸாந்தீபனியின்புத்திரனை இழுத்துக்கொண்டுபோன மதஸ்யமாகிய அஸுரன் ராமகிருஷ்ணர்களால் கடலில்கொல்லப்பட்டான். வெருகாவுதனுக்குமுன் இறந்துபோயிருந்த ஸாந்தீபனி புதரன் அளவற்றமஹிமையுள்ள கிருஷ்ணனுடைய அதுக்கரஹத்தினால் அப்போது டுபபடியும் சரீரத்துடன் பிழைத்துவந்தான். செய்யவும் நினைக்கவும்முடியாத அநத மிகப் பெரிய புதுமையைக்கண்டு எல்லாஜனங்களுக்கும் ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. ராமகிருஷ்ணர்கள் குருவுக்கு உயரந்தஆஸனங்களையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் தனமுதலிய எல்லாவற்றையும் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்தனர். கதாயுத்தத்திலும் பரிகாபுதசசண்டையிலும் எல்லா அஸ்தாவிததைகளிலும் கிருஷ்ணன் எல்லாருக்கும் முதன்மையடைந்து எல்லாஉலகங்களிலும் பெயர்பெற்றார். எல்லாரத்தினங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆதித்தனைப்போலப்பிரகாசிக்கும் தேவேந்திரரத்தத்தில் நாராயணனைத்தவிர வேறுயாராவதலாம்? இந்திரனுடைய ஓபபற்ற ஸாரதியும் அன்புள்ள ஸ்நேஹிதனுமாகிய மாதவி புருஷோத்தமரைத் தவிர வேறுயாருக்குக் கடிவடும்பிடித்து ஓட்டுவான்?

அப்பா! யுதிஷ்டிரா! போஜராஜன்மகனான கமஸனும அஸ்தாவிதத்தையிலும் தேகவன்மையிலும் சூரதனத்திலும் காராததவீரயாரா

* 1. சாரி=ஒற்றைக்காலால் நடப்பது. 2. ஸதானம்=வில்லாளி நிறுவல். 3. நியாயம்=கத்திசசண்டையில் கைகளைப் பலவிதமாக மாற்றுவது. 4. பிரவிசாரம்=அஸ்திரங்ககளையும் பாணங்களையும் விடுமபோது தக்கபடி அங்கங்களை அமைத்துக்கொள்வது. 5. ஸௌஷ்டலம்=இடுப்பு, முழங்கால், முழங்கை, தோள், தலை, இவைகள் சமமாகநிற்பதும் மாபுடையநிறுப்பதும். 6. கரணம்=பாணத்தை எடுப்பது விடுப்பது முதலியன. 7. வியாயாமம்=தேகப்பயிற்சி. 8. மண்டலம்=மேலேசொன்ன சாரிகளைக் கூட்டுவது. 9. கதி=நடை. 10. ஆஸனம்=இலகைப்பார்ப்பதற்காகப் பலகைகளாக உட்கார்தல்.

ஐனனுக்குச் சமானமாயிருந்தவன். போஜராஜனுள் உக்ரஸேனன் புதல்வனும் போஜராஜர்களின்வமசத்தைச் சிறப்பித்தவனுமாகிய அந தக்கம்ஸனைக்கண்டு மற்றஅரசர்கள் கருடனைக்கண்ட நாகங்களைப் போல நடுங்கினர். பாரதனே! விற்களாலும் கத்திகளாலும் கூர்மையான பிராஸாயுதங்களாலும் சித்ரபுத்தமசெய்பவர்களான காலாட்கள் நூறுலக்ஷம்பேர் அவனிடமிருந்தனர். புத்தத்தில பின்வாங்காத சூரர்கள் எட்டுலக்ஷம்பேர்கள் கம்ஸனிடமிருந்தனர். புதிஷ்டிரா! அவனுடையகொடிகள் பொன்மயமானவை; அவனுடையதேர்கள் உயர்ந்த பொற்கச்சை கடடினவைகள்; யானைகளும் அவ்வாறே; அவன் ஸேனை அவ்வளவுபெரிது. விற்களாலும் கத்திகளாலும் கூர்மையான பிராஸாயுதங்களாலும் சித்ரபுத்தருசெய்யும் வீரர்களையும்குதிரைகள், பலாசமலர்போலச்சிவந்தநிறமுள்ளவை பதினாயிரமிருந்தன. புதிஷ்டிரா! கம்ஸனுக்குஸதேஹாதான ஸுநாமாஎன்பவனைச் சேர்ந்த தும்யாராலும் புஜவலிம்மயினால் ஐயிக்கமுடியாததும் சிறந்தகுதிரைக்காரர்கள் ஏறியதுமாகிய குதிரைக்குட்டிகளின் மற்றொரு பெரிய ஸேனை இருந்தது. அந்த ஸுநாமாவென்பவன் கம்ஸனை நாற்புறமுங் காத்தான். அவன்ஸேனை¹ மிசரகம் என்னப்பட்டது; அறுபதினாயிர மென்று கணக்கிடப்பட்டது. புதிஷ்டிரா! கம்ஸனுடைய கோபமே பெரியவேகமாகவும், கொடிகளே தீவுகளிலுள்ள பெருமரங்களாகவும், மதயானைகளே பெரியமுதலைகளாகவும் ஆயுதக்கூட்டங்களே நுரைக்கூட்டங்களாகவும், குதிரைக்காரரின் ஓட்டமே பெருவெள்ளமாகவும், கதைகளும் பரிகாயுதங்களுமே மீன்களாகவும், பலவகைக் கவசங்களே பாசிகளாகவும், தேர்களும் யானைகளுமே பெருஞ்சுழல்களாகவும், பலவகைஉதிரங்களே சேறுகளாகவும், விசித்ரமானவிறகளே அலைகளாகவும், தேர்க்குதிரைகளே கலங்கினமடுக்களாகவும், யுத்தவீரர்களின்கர்ஜனமே சத்தமாகவுமுடையதும் யமனென்னுங்கடலிற்சேருவதும் பயங்கரமுமான போரென்னும் மஹாநதியைத் தாண்டிக் கம்ஸனைக்கொல்லுகிறவன் நாராயணனைத்தவிர மற்றவன் எவனிருக்கிறான்? பாரதனே! இந்தக்கிருஷ்ணன் இந்திரனுடைய ரத்தத்திலிருந்து கம்ஸனுடைய அநதச்சேனைகளை மஹாமேகங்களைக் காற்றுஅடிப்பதுபோல ஊதிவிட்டார். பிறகு மந்திரிகளுடன்கூட ஸபையில் வீற்றிருந்த கம்ஸனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொன்று ஐயத்தைக்கொண்டிவந்தார். இந்திரனுக்கிளையவரான கிருஷ்ண பகவான் வெகுமானிக்கத்தக்க தேவகியையும் மற்றுமுள்ளசுற்றத்தா

¹ நால்வகைச்சேனைகளும் கலந்தது.

ரையும் யசோதையையும் ரோஹிணியையும் பலமுறைநமஸ்கரித்து உக்ரஸேனனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்வித்து யாதவத்தலைவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். புருஷோத்தமரானகண்ணன் அதன்பிறகு எல்லா அரசர்களோடும் ஒன்றுசேர்ந்து யுத்தத்திற்குவந்த ஜராஸநதனென்னும் அரசனை ஸாஸ்வதியாற்றினருகில் ஜயித்தார்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரகாஸுரவதம்.)

பாரதனே! அதன்பிறகு யாதவமசத்தில்அவதரித்த கிருஷ்ணபகவான் மதுராபுரியைவிட்டுத் துவாரகாபுரியைச்சேர்ந்தார். அதன்பிறகு மஹாத்மாவானதாமரைக்கண்ணன் நாகாஸுரனிடமிருந்து தமக்குததக்கவா ஹனங்களையும் பலவகைநனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டார். அப்போது தைத்யர்களும் தானவாகளும் தடைசெய்தனர். சிறந்தகைவன்மையுள்ள கிருஷ்ணபகவான், வரம்பெற்று மதங்கொண்ட அவ்வஸுரத்தலைவர்களை ஹதம்செய்தார். அநநரகனென்னும் அஸுரன் அவருக்கு விரோதஞ்செய்தான். யுகிஷ்டிரா! குண்டலத்துக்காக அதிதியென் னுமதேவமாதாவைபீடித்தான். அப்போது நரகாஸுரன்செய்த அநதமிகக்கொடியகாரியத்தை இதற்குமுன் அஸுரக்கூட்டங்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்தும் செய்யவில்லை. அநநரகாஸுரன் பூமிதேவிக்குப்பிறந்தவன். அவனுக்குஇருப்பிடம் பிராக்ஜயோதிஷ்புரமென்பது. யுத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ளவர்களும் தேவக்கூட்டங்களுக்கு அச்சத்தை உண்டிபண்ணுகிறவர்களாகிய ஹயக்ரீவன், நிகுமபன், கொடியவனானபுஞ்சஜனன், ஆயிரம்புத்திரர்களோடுகொடியவனும் வரம்பெற்றதனால்கவித்தவனுமான முரனென்னும் அஸுரசிரேஷ்டன் ஆகியஇந்நால்வரும் அவன் தேசத்தின் நான்குநிலைகளையும் காப்பவராயிருந்து ஆகாயமார்க்கமவரையில் தகைநதுகின்றனர். சிறந்த கைவன்மையுள்ளவரும் சூக்ரத்தையும் கதையையும் கத்தியையுமதரிப்பவருமான இந்நக்கிருஷ்ணன் நரகாஸுரனை வதஞ்செய்வதற்காக யதுவமசத்தவரான வஸுதேவருக்குத் தேவகியினிடத்தில் ஜனித்தார். உலகங்களில், பிரஷித்தமானமஹிமையுள்ள இந்தப்புருஷோத்தமருக்குத் துவாரகாபுரிதான் முக்கியமான இருப்பிடமென்பது உங்களுக்குத்தெரியுமே. யுகிஷ்டிரா! அநதத்

துவாரகாபுரியானது இந்திரனுடைய அமராவதிப்பட்டணத்தைக்காட்டிலும் குபேரனுடைய வைராஜமென்னும் பட்டணத்தைக்காட்டிலும் மிக்க அழகுள்ளதென்பதும் உனக்கேதெரியும். தேவநகருக்குநிகரான அநதத்துவாரகாபுரியில் ஒருயோஜனைதூரம் நீளமும் அகலமுமுள்ளதும் ஸுதர்மையென்று பெயர்பெற்றதும் யாதவர்களிருப்பதுமாகிய ஒருஸபை இருக்கிறது. விருஷ்ணிகளும் அநதகர்களுமாகிய அனைவரும் ராமகிருஷ்ணர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு இநதஉலகத்தின் இயல்புமுழுமையையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு அநதச்சபையிலிருக்கின்றனர். பரதசிரேஷ்டனே! ஒருகால் அவர்களனைவரும் அநதச்சபையின்கண் வீற்றிருக்கையில் சிறந்தமணமுள்ள காற்றடித்துப் பூமாரியும்பொழிந்தது. உடனே ஆயிரமஸூரியர்களுகுநிகராக மிகக ஆச்சரியமான ஒருபேரொளி சற்றுநேரம் ஆகாயத்திலிருந்தது. அஃது அங்கிருந்து பூமியில் இழிந்தது. அநதஒளியின்மத்தியில் வெள்ளையானையின்மேலேறித் 'தேவககூட்டங்களனைவராலும் சூழப்பெற்ற தேவேந்திரன் காணப்பட்டான். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் ராஜாவான ஆகுகளும் விருஷ்ணிகள அநதகார்களின் கூட்டங்களோடுகூட விரைவாக எழுந்து இந்திரனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனர். அநத இந்திரன் உடனே யானையிலிருந்து இறங்கிக் கிருஷ்ணனைத் தழுவிக்கொண்ட பிறகு பலதேவரையும் ராஜாவான ஆகுகளையும் வஸுதேவரையும் உத்தவரையும் சிறந்தபுத்திசாலியான விகத்ருவையும் தழுவிக்கொண்டான். அப்பா! மஹாராஜாவே! மஹிமைபொருந்தியவனும் பிராணிகளைக் காப்பவனும் பாகனென்ற அஸுரனைக் கொன்றவனுமாகிய அநதத்தேவேந்திரன் பிரத்யும்னன்; ஸாயபன், நிசடன், அனிருத்தன், ஸாத்யகி, கதன், சாரணன், அகநூன், பானு, ஜல்லி, விநோதன், கிருதவாமா, மஹாபலசாலியான சாருதேஷ்ணன் ஆகிய தேவர்களுக்கொப்பான யாதவசிரேஷ்டர்களையும் மற்றுமுள்ள விருஷ்ணிகள் அநதகாகளிலுள்ள பெரியமனிதர்களை யுங்கண்டு தழுவிக்கொண்டு அவர்களால் அளிக்கப்பட்ட பூஜையப்பெற்றுக்கொண்டு மிக்க அன்புடன் கண்ணிராணிப்பார்த்தது, "மனிதர்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரே! 'குண்டலத்திறகாக நரகாஸுரனைக்கொல்லும்' என்று அத்திதிசொல்லச்சொன்னான்" என்று சொன்னான். கோவிந்தன், "பூமியின்புத்திரனான நரகனைக்கொன்று உடனே குண்டலங்களைக்கொண்டுவருவேன்" என்று தேவேந்திரனுக்குச் சொல்லிப் பலராமரை அழைத்தார். பெருங்கீர்த்தியுள்ளவரும் ஸீமபுலன்களையும் நடத்துகிறவருமான வாஸுதேவர், பிரத்யும்னன் அனிருத்தன் பலத்திலுட்பற்ற ஸாய்பன் இவர்

களுக்கும் அவ்வாறேசொல்லி உடனே கருடன்மேலேறி, சங்கத்தையும்சக்கரத்தையும் கதையையும் கத்தியையும்தரித்துக்கொண்டு தேவகாரியம்செய்யுச்சென்றார். அடுத்தவரைக்கைவிடாத விஷ்ணுவாகிய அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் சத்ருவைக் கொல்வதற்காகச் செல்லும் போது இந்திரன்முதலானதேவர்கள் மனமகிழ்ந்து துதித்துக்கொண்டே பின்சென்றனர். நரகாஸுரனைச்சேர்ந்த அஸுரத்தலைவர்களையும் கொடியராக்ஷஸர்களையும்கொன்றபிறகு, முரனுடைய அருகில் கத்தி கட்டினவலைகள் ஆரூயிரத்தைக்கண்டனர். அந்த வலைகளை அஸ்தரத்தினுலதுணிதது முரனையும் அவன்புத்திரர்களையும்கொன்று மலைக்கூட்டங்களைக்கட்டி நிகமபனை அடித்தார். ஆயிரம்பேரை ஒரு வனுகளதிர்க்கத்திறமையுள்ளவனும் எல்லாதேவர்களையும் அடித்தவனும் சிறந்த பலபராக்ரமமுள்ளவனுமான ஹயக்ரீவனென்னும் அஸுரனைக்கொன்றார். அளவறறசக்தியுள்ளவரும யார்க்கும்வெல்ல முடியாதவரும யாதவர்களெல்லாரையும்சிறப்பிக்கின்றவரும் தேவகிபுத்திரருமான கிருஷ்ணபகவான், எங்குமஜலபிரவாஹம்நிரம்பின லோஹித கங்கையின் நடுவில் விருபாக்ஷனைன்னும் அஸுரனைக்கொன்றார்.

அதன்பிறகு ஒளியினால் ஜ்வலிப்பதுபோன்ற பராக்ஜயோதிஷ்மென்னுமநகரையடைந்தார். அங்கே யுத்தமநடந்தது. பாரதனை சிறந்தசக்தியுள்ளவனும் பூமிபுதரனுமாகிய அந்தநரகாஸுரனுடன் தேவேந்திரனுடையகுண்டலத்துக்காக அந்தப்பயங்கமானசண்டை நடந்தது. பலததில்மிசூரதமதுஸூரதனா தமதுசக்தியினால் சற்று நேரம் நரகாஸுரனை விளையாடவிட்டு அவன்சக்ராயுதத்தை எடுத்தவுடன் தம் சக்ராயுதத்தினால்கொன்றார். வஜ்ராயுதத்தினாலடிபட்ட விருத்திராஸுரன் தலைபோலச சக்ராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்ட நரகாஸுரனுடையதலை தேகத்தைவிட்டு உடனேகீழேவிழுந்தது. பூமி தேவி தன்மகனவிழுந்துபோனதைக்கண்டு தானேகுண்டலங்களைக்கொடுத்துச் சிறந்ததைகளையுடைய கண்ணைப்பார்த்து, “மதுவைக கொன்றவரே! இந்தநரகன் உம்மாலேயே படைக்கப்பட்டான்; உம்மாலேயேகொல்லப்பட்டான். நீர் எப்படிநினைக்கிறீரோ அப்படிவிளையாடும். அவனுடையஸரத்திகளைமட்டும் காப்பாற்றும்” என்றுசொன்னாள். அதற்கு வாஸுதேவர், “மஹாத்மாக்களான தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் மற்றுமுள்ளபிராணிகளுக்கும் பயங்கரனும் பிராமணத்வேஷியும் புருஷர்களில் இழிவானவனும் உலகத்தினால் வெறுக்கப்பட்டவனும் தேவர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும்

கும் முன்னிப்போல உறுத்துகிறவனுமான உன்புதல்வன் உலகமெல்லாம் நமஸ்கரிக்கத்தக்க அத்திதேவியைத் தன்பலத்தினால்பீடித்தான். அவளுடையகுண்டலங்களைக் கர்வத்தினால்அபஹரித்தான். அதனால் அவன்கொல்லப்பட்டான். பெண்ணரசியே! நான்செய்ததைப்பற்றி நீவருத்தப்படவேண்டாம். உன்புத்திரன் உன்னுடைய மஹிமையினால் மேலானகதியைஅடைந்தான். மேன்மை பொருந்தியவளே! உன்னுடையசுமையைத்தான் இறக்கினேன்; ஆதலால் நீசெல்” என்றுசொன்னார்.

ஐம்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

ஸத்யபாமையைத் துணையாகவுடைய கிருஷ்ணன் பூமியின் புத்ரனாகிய நரகனைக்கொன்று திக்குப்பாலக்கருடன்கூட நரகனுடையபட்டணத்தையபார்த்தார். பிறகு சிறந்தசக்தியுள்ள அநநரகனுடைய கிருஹத்தையடைந்து அளவற்ற தனங்களையும், அக்னிபோலவும் சந்திரன்போலவும் பிரகாசிக்கும்மணிகளும் முத்துக்களும் பவழங்களும் வைபீரியங்களும்முதலான பலவகை ரத்தினங்களையும், பெரிதும்சிறிதுமான ஸூரியகாந்தக்கற்களையும், படிக்கற்களையும், ஜாம்பூநதமென்றும் சாதகும்பமென்றும் சொல்லப்படும் பொன்வகைகளையும் பார்த்தார். அவனுடைய அநதபபுரம் பொன்னிறமும் வெண்ணிறமுமாக அழகாயிருந்தது. நரகன்கிருஹத்தில் அளவற்ற தனம் மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. அவ்வளவு தனப்பெருக்கையக்ஷராஜாவான குபேரனுடையகிருஹத்திலும் தேவேந்திரனுடைய கிருஹத்திலும் இதற்குமுன் யாருங் கண்டதில்லை. தேவக்கூட்டங்களோடுகூடிய தேவேந்திரன், நரகனும் நிகம்பனும் கொல்லப்பட்ட பிறகு அத்தியின் ரத்னகுண்டலங்களை வாங்கிக்கொண்டு வீற்றிருந்த யதுநாதரிடம், “ஜனார்த்தனரே! பொற்கொடிகள் அணிந்து பொற்கசசைகள்கட்டி அங்குசங்களோடுகூடியவையும் சிறந்தபராக்ரமமுள்ளவையும் பயத்தைத்தரும் உருவமுள்ளவையுமான இருபதினாயிரம்யானைகள் இருக்கின்றன. பலவகையான வெள்ளைவஸ்திரங்களினுற் செய்யப்பட்ட கொடிகளோடும் பவழங்களினுற்செய்யப்பட்ட சேணங்களோடுகூடிய நாற்பதினாயிரம்யானைகளும் பலதேசங்களிலுண்டான எட்டுலக்ஷம் உயர்ந்தகுதிரைகளும் இருக்கின்றன. பகைவரைஸம்ஹரிப்பவரே! ஜனார்த்தனரே! உமக்கு விருப்பமிருந்

தால் நீர் தர்மமமாகச் சம்பாதித்த மூன்றுலோகங்களுக்கும் சிறந்த இரத்தத்தனங்களையெல்லாம் பழக்கப்பட்ட காளைமாடுகளின்மேலேற்றி உமது துவாரகாபுரியில் சேர்ப்பிக்கிறேன்” என்றுசொன்னான். தேவர்களிடத்திலும் கந்தர்வர்களிடத்திலும் “அஸுரர்களிடத்திலுமுள்ள பொன்களும் மணிகளும் நரகன் அரண்மனையிலிருந்தன. இந்திரன் அவையெல்லாவற்றையும் மணிபாவத்தையும் கருடன்மேலேற்றிக் கிருஷ்ணனுடன்கூடத் திருமபிசுசென்றான். பொன்னினாலலங்கரிக் கப்பட்ட விதானங்களோடுகூடிய மாளிகைகளவிளங்கும் அந்தமணிக் குன்று பலநிறங்களான மேகங்கள்சேர்ந்தாற்போல விளங்கிற்று. அதில் ரத்தினப்படிகள்கட்டின பெரியமாளிகைகளிருந்தன. கந்தர்வச் சேர்ஷ்டர்களும் தேவச் சேர்ஷ்டர்களுமாகிய இவர்களுடைய அன்புள்ள புத்திரிகளாகிய பெண்ணரசிகள் அவற்றிலிருந்துகொண்டு மதுஸூதனரைக் கண்டனர். ஒற்றைப்பின்னலான சடையைத் தரித்துக் காஷாயமுடுத்துத் தவத்திலிருப்பவரான அந்தப்பெண்களனைவரும் ஸ்வர்க்கத்துக்குநிகரான இடத்திலிருப்பவரும் தோல்வியடையாத மஹாவீரருமான கிருஷ்ணனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அப்போது தவத்தின் கடுமையினாலுண்டான துயரம் எவ்வளவும் அவர்களைப் பாதிக்கவில்லை. தாமரைமலருக்கொப்பான கண்களையுடைய அந்தப் பெண்களனைவரும் வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பட்டுக்களையும் உடுத்துக்கொண்டு, புலன்களை நடத்துகிறவரும் இந்த யாதவசிங்கமுமான கிருஷ்ணனிடமவந்து கரங்குவித்து, “ஓ! புருஷோத்தமரே! ‘தேவர்களுடைய காரியத்தைச் சூதிப்பதற்காகக் கிருஷ்ணன் வரப் போகிறார். அவர் பூமியின்புத்திரான நரகன், நிசம்பன், முரன், ஹயக்ரீவன், பஞ்சஜனனென்னும் அஸுரர்களையும் அவர்கள்சேனைகளையும் வதஞ்செய்து அளவற்றதனத்தை யடையப்போகிறார். அவர் சொற்பகாலத்தில் உங்களைச் சிறையிலிருந்து மீட்பார்’ என்று நாரதர் எங்களுக்குச்சொன்னார். சிறந்த ஞானியும் தேவரிஷியுமாகிய அவர் இவ்வாறு சொல்லிச்சென்றார். நாங்கள் எப்போதும் உம்மையே நினைத்துக்கொண்டு கடுந்தவஞ்செய்கிறோம். புருஷச் சேர்ஷ்டரே! இந்தக் கெட்டகாலந்தாண்டி, சிறந்தகைகளையுடைய மாதவனை எப்போது காண்போமென்று மனத்தில எண்ணிமிட்டுக்கொண்டு அஸுரர்களால் காவல்காக்கப்பட்டு எக்காலமும் தவஞ்செய்துவருகிறோம். அதன்பிறகு எங்கள்விருப்பத்தைச் செய்வதற்காக வாயுபகவான்வந்து, ‘நாரதர் சொன்னதுசொன்னபடியே சீக்கிரத்தில் நடக்கும்’ என்றுசொன்னார்” என்றுசொன்னார்கள். அந்தச் சிறந்தபெண்களின் முன்னிலையில்

விருஷபப் பார்வையுடையவராயிருந்த கண்ணனைத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பசுக்களின் முன்னிற்கும் மஹாவிருஷபம்போலக் கண்டனர். அநதப்டுபண்கள் சந்திரனுக்கொப்பான அவருடைய முகத்தைக்கண்டு கண்மலர்ந்து மனங்களித்துச் சிறந்தகைகளையுடைய அநதப் பகவானைப்பார்த்து, “ஓ! எடுத்தவிரதம் தவறுதவரே! வாயுபகவானும் எல்லாப்பிரானிகளுக்கும் நன்மையைக்கருதின நாரதமஹரிஷியும் முன்னர் இங்கே எங்களைப்பார்த்தது, ‘சங்கம் சக்கரம் கதைவாளேந்தின மஹாவிஷ்ணுவான நாராயணன் பூமியின்புத்திரனான நரகனைக் கொன்றபிறகு உங்களுக்குக் கணவராவா என்பது திண்ணம்’ என்றும் சொன்னார்கள். ரிஷிச்சேஷ்டரும் முதன்மையான மஹாத்மாவுமான அநத நாரதரின்கொற்படி எங்களுக்கு உண்மையாக நீர் பர்த்தாவாகவேண்டும். இஃது எங்கள்பாகயம். பகைவரையடக்குகிறவரே! கேள்விக்குப் பிரியமாயிருந்தவரைக் காட்சிக்குப் பிரியமாகப் பார்க்கிறோம் என்பது ஸந்தோஷமானது. இநதமஹாத்மாவான (உம்மைக்) கண்டதனால் நாங்கள் கிருதார்த்ததர்களாமே” என்று கூறினர்.

யாதவச்சேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மதனனால் மயலுற்றிருக்கும் அநதபெண்களனைவரையும் நோக்கி, “விசாலமானகைகளையுடைய பெண்களே! நீங்களகேடப்தெல்லாம் உங்களுக்குநேரும்” என்று மறுமொழியுரைத்தார். உடனே தேவகிபுத்திரரானபகவான் ரத்தினங்கள் தனக்குவியல்களுடன்கூடவே அநதப் பெண்களெல்லாரையும் கருடன்மேலேற்றிவைத்தார். தேவேந்திரனுக்குஇளையவனேஹாதாரான அநதக்கண்ணபிரான் பக்ஷிகள் யானைகள் புலிகள்முதலான துஷ்டமிருகங்களும், ஸாபபங்களும், குரங்குகளும், மானகளும், பன்றிகளும், புள்ளிமான்களும் கூட்டங்கூட்டங்களாகிறைந்திருப்பதும், கறகளும் கறபாழைகளும் தாழ்வரைகளும் உயர்ந்தசிகரங்களுமுடையதும், விசித்திரமான மயில்களிறைந்திருப்பதுமான மணிபர்வதத்தை எல்லாப்பிரானிகளும் பார்த்திருக்கும்போதே பேர்த்துக் கருடன்மேல்வைத்தார். பெருமலைச்சிகரம்போன்ற அநதக்கருடன் மஹாபலசாலிகளான கிருஷ்ணனையும் பலராமையும் இரதிரனையும் தூக்கிக்கொண்டு தமவன்மையுள்ள சிறகுகளைவிரித்தது மலைச்சிகரங்களையிடித்தும் மரங்களைப்பெயர்த்தும் எல்லாதிசைகளிலும் பேரொலியையெண்டாக்கிலார். “வீரனே! பகைவரைவெல்லுகிறவராகிய கருடன் வைசவநாமார்க்கமென்றுசொல்லப்பட்ட நக்ஷத்திரவீதியிற் சென்று பெரியமேகங்களையிழுத்தார். தமஒளியினால் நவக்ரஹங்

செய்ய ஆரம்பித்தார். துவாரகாபுரியின் நாற்புறங்களிலும் பலவகை மலர்களும் கணிகளுமுள்ளவையும் அநேக ஜனங்களுள்ளவையுமான அழகிய அனேகநதோட்டங்களைக் கண்டார். சூரியனைப்போலும் சந்திரனைப்போலும் பிரகாசிக்கின்றவையும் மேருமலையின் சிகரங்கள் போன்றவையுமான மாளிகைகள்நிரம்பி அழகாயிருப்பதும், தாமரைகளின் வரிசைகள் நிரம்பினவையும் ஓறம்ஸங்களால் அடையப்பட்ட தண்ணீரோடு கூடியவையும் கங்கைதிக்கும் விரதூரதிக்கும் ஒப்பானவையுமான அகழிகளினுல்சோயிப்பதும், சூரியனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும் ஆகாயத்தின்மேல் எட்டியிருப்பதுமானவெண்மதிலினுல் மேகங்கள்சூழ்ந்த ஆகாயம்போல விளங்குவதுமாக விசுவக்ரமாவின்னொல்செய்யப்பட்ட அழகிய துவாரகாநகரியைக் கண்டார். நரதனவனத்திற்கும் மிச்சகம்என்னும் தேவோத்தியான வனத்திற்கும் சமானமான வனங்களோடு, அதிகமாச சங்கீதகோஷமும் சிறந்த பொன்மாளிகைகளும் நிரம்பி ஜனங்களுக்கு ஸந்தோஷகரமாக அநதச்சிறந்த நகரம் விசுவக்ரமாவின்னொல் ஸ்வயமாகவே உண்டாக்கப்பட்டது. எல்லாநகரங்களுக்கும் மேலான அநதநகரத்திலு, கொடிகள் தூக்கிக் கட்டியிருப்பதனால் பறப்பவைபோன்றவையும் பொன்மயமாயிருப்பதனால் மேருமலையின் சிகரங்கள்போலப் பிரகாசிப்பவையுமான புகழ்பெற்ற யாதவர்களின் மாளிகைகளைக்கண்டு, மகிமைபெற்ற இரதிரன் மகிழ்ந்தான். வெள்ளைபூசி வெளுத்தசிகரங்களோடு கூடியவையும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும், மேருமலையின் கொடுமுடிகள்போலப் பெரிய மேல்மாளிகைகளோடு கூடியவையும், எல்லா ரத்தினங்களு முள்ளவையும், ¹ஹர்மியம், ²அர்த்தசரதிரம், ³நிர்யோகம், ⁴பஞ்சம என்னும் கட்டிடங்களோடுகூடியவையும், யநதிரசாலைகளநிரம்பினவையும், ரதனமும் பொன்னும்சேர்ந்த தளவரிசைகளும் சுண்ணம்புக்குழம்பு பூசினதரைகளுமிருப்பதனால் பல நிறக்கற்களோடுகூடிய மலைகளபோலிருப்பவையும், பொன்மயமான வாயிற் படிகளும் வைரீயக்கல்லாலாகிய தாழ்களுமுடையவையும், எல்லாக்காலங்களிலும் ஸுகமான காற்றுள்ளவையும், மிக்கவிலைபெற்ற சாமான்களுள்ளவையும், அழகியதாழ்வரைகளாலும் கொடுமுடிகளாலும் சோபிக்கின்ற குன்றுகளுக்கொப்பானவையும், ஐநதுநிறங்களுள்ள புஷ்பவர்ஷங்கள் நிரம்பினவையுமான கிருகங்களினாலும் மேகமுழக்

1 விசாலமான மேல்மாடி. 2 அர்த்தசரதிரன் வடிவாயிருப்பது.

3 கொடுங்கை, அதாவது மேல்வளைவான கட்டிடம்.

4 கூடுபோலக் கம்பிகளால் செய்யப்பட்ட கட்டிடம்.

கம்போன்ற ஜனகோஷங்களினாலும் அந்நகரமானது போகவதிஎன் னும் நாகலோகநகரம்போலிருந்தது. கிருஷ்ணனுடைய வெண் கொடியே ஐராவதமும், யாதவர்களின் ஆயுதங்களே வானவிற்களும், வீரர்களான யாதவர்களே மயில்களும், அனேகமாயிரம் ஸ்திரீகளே மின்னல்களும், கிருஷ்ணனும் இந்திரனுமே மேகதேவதைகளும்¹ க வுடைய வீடுகளென்னும் மேகங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட துவா ரகாநகரானது மேகங்களால்மூடப்பட்ட ஆகாயம்போல மிக்கஅழ காயிருந்தது. அவர்கள் நான்குயோஜனைநீளமும் அவ்வளவேஅகல மும் சிறந்ததனங்கள் நிரம்பினதும் உயர்ந்த மேல்மாளிகைகளோடு கூடியதும் சிறியசெய்குன்றுகளோடு கூடியதுமாக விசுவகர்மாவினாற் செய்யப்பட்ட கிருஷ்ணபகவானுடைய மாளிகையைக் கண்டனர். சுற்றிலும் ஒருயோஜனைவிஸ்தாரம் இடமுள்ள அந்தக்கிருஷ்ணன் மாளிகையைச் சிறந்தமஹிமையுள்ள விசுவகாமாவானவன் இந்திர னுடையகட்டளையினாற் செய்தான். மேருமலையின்சிகரம்போல உயர மும் பொன்மயமுமான ருக்மிணியினுடைய சிறந்தகிருஹமும் மிகச் சிறந்தமஹிமையுள்ள விசுவகர்மாவினாலேயே செய்யப்பட்டது. எப் போதும் வெண்ணிறமானகிருஹத்திலேயே வஸிப்பவளான ஸத்திய பாமையின்கிருஹமும், பலநிறங்களான ரத்தினங்களிழைத்த படிக ளுள்ளதும் “சீதவான்” என்று பெயருள்ளதுமாக மேகம்முதலிய மறைவுநீங்கிய ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிக்கும் பதினாறு பெரிய கொடிகள்கட்டி அலங்கரித்து முதன்மையானவிடத்தில் தனித்துத் தெரியுமபடி கட்டப்பட்டது. அதேஇடத்தில் பலநிறமான ரத்தி னங்களின்ஒளிகள் எங்கும் வ்யாபிப்பதனால் மூன்றுலோகங்களையும் பிரகாசப்படுத்துவதும் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டதும் எல்லாமாளிகை களிலும் முதன்மையுமான ஜாம்பவதியின் கிருஹமிருந்தது. அவ் விரண்டு கிருஹங்களுக்குமிடையில் (சத்தியபாமையின்வீட்டிற்கும் ஜாம்பவதியின்வீட்டிற்கு மிடையில்) கைலாஸசிகரம்போன்ற வெண் ணிறமான பிரகாசமுடையதும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியைப்போல விளங்குகிற பொன்மயமான சிகாங்களையுடையதும் மேருவென்று பெயர்பெற்றதுமான ஒருகிருஹம் கடலுக்குஒப்பாக விசுவகர்மாவி னால் செய்யப்பெற்றிருந்தது. அதில் காந்தாரதேசத்தரசன்மகளும் குலத்திலுயர்ந்தவளுமான ஸுகேசியென்று பெயர்பெற்றமனைவி கிரு ஷ்ணனால் வைக்கப்பட்டிருந்தாள். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மரா ஜாவே! தாமரைமலர்நிறமுள்ளதும் அதிகப்பிரகாசமுள்ளதும் மிக்க

உயரமுமான பதம்கூடமென்று பெயர்பெற்ற கிருகமானது ஸுப்ரபையென்னும் கிருஷ்ணன் மனைவியுடையது. கௌரவச் சேஷ்டனே! ஸுடிர்யப்பிரபம் என்றுபிரசித்தமாகச் சொல்லப்படும் சிறந்தமாளிகையானது சார்ங்கபாணியினால் லக்ஷணையென்னும் மனைவிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. பாரதனே! உயர்ந்தவைதேயக்கற்களின் ஒளியும் பசுசைக்கற்களின் ஒளியும் நிரம்பினதும் வெண்மையான பலகணிக்கம்பிகள் வைக்கப்பட்டதும், 'ஹரி' என்று எல்லாராலும் சொல்லப்பட்டதும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டதும் எல்லாவிடிகளுக்கும் அலங்காரமானதுமாகிய மாளிகை ஸுமிதரவிஜயையென்னும் கிருஷ்ணன்மனைவி இருக்குமிடம். அவள் அங்கே கிருஷ்ணனாலவைக்கப்பட்டாள். எல்லாமாளிகைகளிலும் முதன்மையானதும், 'கேதுமான்' என்று பெயர்பெற்றதுமான கிருஷ்ணன்மனைவியின் கிருஹம் எல்லாசிற்பிகளும் சேர்ந்துட்டியது. 'விசு' மென்று பெயர்பெற்றதும் 'ரஜஸ்' என்றுசொல்லப்பட்ட அழக்கில்லாமையால் அப்பெயருக்குஒத்ததும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனை யாவரும்வந்து பார்க்குமிடமும் அங்குள்ள எல்லாஅரண்மனைகளிலும் சிறந்ததும் ஒருயோஜனைவிஸ்தாரமான சுற்றுபரதேசமுள்ளதும் எல்லாரத்தினங்களும் நிரம்பினதுமான அந்தக்கிருஹத்தைப் பிரபுவுக்காக விசுவகர்மா தானேசெய்தான். அவர்களுடையகிருஹங்களெல்லாம் பொன்மயமானகொடிமரங்களும் கொடிகளும் கட்டினவையாகச் செய்யப்பட்டிருந்தன. கண்ணனுடையகிருஹத்துக்குக் கொடிகளே வழிகாட்டுகின்றவை. அங்குள்ள எல்லாருடையகிருஹங்களிலும் மணிகளின்கோவைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அறுபது பனைபுரமுள்ளதும் அரையோஜனை விஸ்தாரமுள்ளதும் கின்னரர்களின் ஸங்கீதகோஷமுள்ளதும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதும் 'இந்திரத்யும்னம்' என்னும் தடாகமுள்ளதுமான ஹம்ஸகூட சிகரத்தையும், ஸுடிர்யனுடையமாக்கத்தையும் எட்டினதும் எல்லாஜோதிக்கொடிகளும் பிரகாசிப்பதனால் ஒளியுள்ளதும் தேவர்களிருக்குமிடமும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதுமாகிய மேருமலைச்சிகரத்தையும், எல்லாஜனங்களும் பார்த்திருக்கையில் அளவற்றமஹிமையுள்ள யாதவசிக்கமான கிருஷ்ணன் பெயர்த்துப் பிரயத்தனத்துடன் தமதிருப்பிடம் கொண்டுவந்து, வைஜயந்தமென்னும் இந்திரன்கிருஹத்தைப்போன்ற பெரியமாளிகையை முன்னமே செய்துகொண்டார். பகைவரைத் துன்பப்படுத்துகிறவரான கிருஷ்ணனால் இந்திரன்விட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து கொண்டுவந்த பாரிஜாதமரமும், அங்கே

யே நாட்டப்பட்டிருந்தது. அனேகநூறு முழவுள்ள பொன் பூசின மேல்வீடுகளினால் அநதக்கிருஹம் சூழப்பட்டது. அந்தஇடத் திலேதான் கிருஷ்ணனால் சிறந்தமரங்களும் வைக்கப்பட்டன. தாமரைமலர்களும் செங்கழுநீர்ப்புஷ்பங்களும் செவ்வல்லிப்பூக்களும்நிரம்பின ஜலமுள்ளவையும் ரத்தினங்களும் முதலுக்களுமே பெருமணல் களாகவுடையவையுமான ஓடைகளும், தடாகங்களும் அங்கேயேயிருக்கின்றன. அவற்றின் அழகானகரைகளை அநதச்சிறந்தமரங்கள் சிறப்பிக்கின்றன. ஆச்சா, பனை, அசுவகாணம், அனேகமகிகளைகளோடு கூடிய ஆல், ¹பல்லாதகம், விளா, ²இந்திரவிருக்ஷம், சமபகம், கருங்காவி, மிருதகமுதலிய மரங்கள் சுற்றிலும் வளர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இமயமலையிலும் நந்தனவனத்திலுமுள்ள மரங்களனைத்தும் யாதவசிங்கமான கண்ணனால் கொண்டுவந்து அங்கேநாட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. அநதக்காடுகளிலுள்ள மரங்களில் எல்லாக்காலங்களிலும் ரத்னங்களைப்போலப் பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் வெண்மை நிறமுமான மலர்களும் கனிகளும் நிரம்பியிருந்தன. ஆயிரம்இதழ்களுள்ள தாமரைகளும் அனேக மந்தாரமரங்களும் அசோகம், கர்ணிகாரம், திலகம், நாகமல்லிகை, குரவகம், நாகபுஷ்பம், சண்பகம், திருணபுல்லிகை, ³ஸபதபர்ணம், கபந்தம், நீபம், குரகம், தாழை, நாககேஸரம், சிறுதாழை, தலதாடகம், பனை, பிரலம்பம், மகிழ், பிண்டிகை, ⁴பீஜபூசகம், அரிஞ்சி, ஆமலகம், தருதாமலகம், ⁵கர்ச்சுரம், சிறந்தநாவல், மா, பலா, திலதிரதுகம், எலுமிச்சை, அமிருதகம், கூரிகை, கர்ணிகை, தென்னை, புஞ்சு, உதகுரோசகம், வாழை, ஜாதமல்லி, பாதிரிமுதலிய இவற்றின்வனங்களும், ஆமபலம், செவ்வல்லியும், கருநெய்தலும் நிரம்பினவானிகளும் கிணறுகளும் அனேகமிருந்தன. பூத்த அசோகங்களும், விளாமரங்களும், செம்பருத்திகளும், பிரியாளமரங்களும், அசோகங்கள் இலந்தைமரங்களும் அவற்றின் கரைகளிலிருந்தன. பிரியங்கு, இலந்தை, யவம், தினிசம், சந்தனம், சசியென்னுமமரம், சரேஷ்மாதகம், பலாசம், தவம், அரசு, அத்தி, 'வில்வம், வேம்பு, இந்திரவிருக்ஷம், மருதம், சிரிபில்வம், பெளமம், கஞ்சா, பல்லாதகம், அசுவவிருக்ஷம், ஸர்ஜம், 'வெற்றிலைக்கொடி, லவங்கம், பாக்குமரம், பல்வகைமூங்கில்கள் இவை நாற்புறமும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. நந்தனவனத்திலும் சைதராதமென்னும் குபேரன் தோட்டத்திலுமுள்ள மரங்களனைத்தும் யதுநாதரால்

¹ 'சே' என்னும் மரம்   ² சேவநாரு.   ³ ஏழிலம்பாவை.

⁴ கொய்யா; மாதூனையுமாம்.   ⁵ பேரீஞ்சு.

அவ்வனத்தில் நாலுபக்கங்களிலும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. அழகான அந்தச்சிறந்தவீட்டில் பலவகையாந்தரத்தனங்களே பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் இத்திரநீலக்கல் நிறமுமான மணற்குன்றுகளாயமைந்த மஹாநதிகள் இருந்தன. களித்தமயில்களும் குயில்களும் சப்திக்கும் செய்குன்றுகளெல்லாம் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தன. அங்கே யானைக்கூட்டங்களும் பசுக்களும் எருமைகளும் இருந்தன. பன்றிகளுக்கும் மான்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் அங்கே இடங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நானூறுமுழையா முள்ளதும் அமிர்தம்போன்ற நிறமுள்ள துமாகிய ஒருமலை அந்தவீட்டிற்குப்பிராகாரமாக விசுவகர்மாவினால் செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்குள்ள மற்றச்சிறந்த குன்றுகளும் நதிகளும் தடாகங்களும் காடுகளும் தோட்டங்களும் அந் தப்பிராகாரத்தினால் சூழப்பெற்றிருந்தன.

ஐம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

இந்திரன் கிருஷ்ணவிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு
ஸ்வர்க்கலோகம்சென்றது.)

கிருஷ்ணனும் பலராமரும் பெருங்கீர்த்திபெற்ற இந்திரனுமாகிய இந்தமுன்றுபுருஷச்ரேஷ்டர்களும் இவ்வாறு துவாரகாகரத்தைக்கண்டனர். பிறகு கண்ணன் ஸந்தோஷத்துடன் கருடன் தலைமேலின்றுகொண்டு பகைவர்களுக்கு மயிர்சிலிரிக்கச் செய்வதாகிய தமதுவெண்சங்கை ஊதினர். அந்தச்சங்கின் முழக்கத்தினால் கடல் மிகக்கலங்கியது. ஆகாயமெல்லாம் சப்தித்தது. அப்போது அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பாஞ்சஜன்யத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் மதுஸூதனரையும்கண்டு குகூரர்களும் அந்தகர்களும் மகிழ்ந்துவந்தனர். ராஜாவாகிய உக்ரஸேனன் வஸுதேவரைமுன்னிட்டுக்கொண்டு புல்லாங்குழல்களும் சங்கங்களும் முழங்க வாஸுதேவர்மாளிகைக்குச்சென்றான். தேவகியும், ரோகினியும், 'ஆஹுகனுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளுமாகிய அனைவரும் மகிழ்ந்து கண்ண பிராணையழைப்பதற்குத் தம்தம்வீடுகளிற் பரபரப்போடு ஸஞ்சரித்தனர். 'பிராம்மணத்வேஷிகளானவரும் அழிக்கப்பட்டனர். அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளும் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றனர்' என்றுசொல்லிஸ்திரீகள்சேர்ந்து அக்ஷதைகள்போட்டபிறகு கண்ணபிரான், கருடவாஹனராகவே தமது அரண்மனைக்குட் சென்றார். ஈசுவரானமது

ஸுடுதனர் உடனே அம்மணிபர்வதத்தைத் தக்கவிடத் தில்வைத்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய மதுஸுடுதனர் அந்தத்தனங்களையும் ரத்தினங் களையும் ஸ்பைபில்வைத்துத் தந்தையைத்தரிசிக்க ஆவலுற்றார். பார தனே! அப்போது மிக்கபுகழ்பெற்ற வாஸுடுதேவர் பிராம்மணரான ஸாந்திபனியின்பாதங்களை முறைப்படி முதலிற்பிடித்து வந்தனஞ் செய்தார். அகன்றும் சிவந்துமுள்ள கண்களையுடையவரும் பகை வர்களானவீரர்களைக்கொல்லுகிறவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவரும் இந திரனுக்கு இனையவருமான கண்ணன், மனத்தில் ஆனந்தம்நிரம்பின வரும் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் ததுமபிக்கொண்டிருப்பவரும் தந்தையுமானவஸுடுதேவரைப் பிரிபததுடன் வந்தனஞ்செய்தார்; சாந்திபனி வஸுடுதேவர்இருவராலும் உச்சியில்மோக்கப்பெற்றார். யாதவச்சேரஷ்டரானகண்ணன் யாதவர்களை வயலின்கிரமப்படி சந்தி த்து அவர்களெல்லாரையும் பெயரிட்டழைத்தார். பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ் ணன் எல்லார்தனங்களும்நிரம்பின தனங்களெல்லாவற்றையும் அவர்க ளனைவர்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்தார். கண்ணனுக்கு முக்கியமந்திரிக ளும் இந்திரனைப்போன்றவருமான அந்த யாதவப்புலிகளிருக்கும் அச்சபை, சிங்கங்கள்வலிக்கும் மலைக்குகைபோலவிளங்கிற்று. பிறகு ஆஸனங்களில்உட்கார்ந்த முக்கியமானகுரூரர்களையும் அந்தகர்களை யும் ராஜாவானஅந்த ஆகுனையும்பார்த்து, தேவர்க்கதிபதியும் பர ந்தகீர்த்தியுள்ளவனுமாகிய தேவேந்திரன் இன்சொல்லினால் அவர் கள்மகிழும்படி பேசலானான்.

“மஹாத்மாவான கிருஷ்ணபகவான் மானிடலோகத்தில் வஸுடுதேவபுத்ரராக எதற்காகஜனித்தாரென்பதையும் அவர்என்ன செய்தாரென்பதையும் சுருக்கமாகசொல்லேன். பகைவரையடக்கு கிறவரான இந்தத்தாமரைக்கண்ணர் நூறாயிரம் அஸுரர்களைக்கொ ன்று பாதாளலோகத்துக்குட்சென்றார். மூர்தியவர்களான பிரஹ் லாதன், பஸி, சம்பரன்முதலியவர்களால் அடையப்படாத இந்தத் தனம் கிருஷ்ணனால் உங்களுக்கு இங்கேகொடுக்கப்பட்டது. சிறந்த ஞானமுள்ள கிருஷ்ணன், வலைகட்டிக்கொண்டிருந்தமுானையும் பஞ்ச ஜனையும் வென்றபிறகு கற்கோட்டைகளைக்கடந்து நிசும்பனையும் அவன்சேனைகளையும்கொன்றார். சிறந்தசக்தியுள்ள ஹயகீர்வனென் னும் வலிய அஸுரனும் இவரால்கொல்லப்பட்டான். நரகாஸுரனும் யுத்தத்தில்அடிக்கப்பட்டான். அதிதியின்குண்டிலங்களும் திரும் பிக்கொண்டுவரப்பட்டன. மறுபடியும் பாணஸுரவதம் நடக்கப் போகையில் ஆதிதயர்களும் வஸுக்களும் ஸாதயர்களும் என்னை

முன்னிட்டுக்கொண்டு மதுஸூதனரிடம் வரப்போகின்றனர்” என்றான். இந்திரன் இவ்வாறுசொல்லிக் குகூர் அநதகர்களுல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு ராமகிருஷ்ணாகளையும் வஸுதேவரையும் தழுவினான். பிரதயுமன் ஸாம்பன்முதலானவர்களையும் அனிருத்தன், ஸாரணன், பபரு, ஜல்விஇவர்களையும் கதன், பாணு, சாரு தேஷ்ணன், ஸாரணன், அக்ருர், ஸாதயகமுதலானவர்களையும் கௌரவித்து விடைகேட்டுக்கொண்டு விருஷ்ணிகளுக்கும் குகூர்களுக்குமரஜாவான ஆஹுகளைதழுவிக்கொண்டான். போஜன் கிருதவர்மாமுதலான அநதக விருஷ்ணிகளிடம் சொல்லிக்கொண்டும் கிருஷ்ணனிடம் தேவர்களுடன்விடைபெற்றுக்கொண்டும் பிரபுவும் இந்திரானியின கணவனுமாகியஇந்திரன் எல்லாரும்பாராதிருக்கையில் வெள்ளைமலைபோன்ற ஸீராவதமென்னும் யானைமேலவறினான். அடிககடி வாயிஷிருதுண்டான பெரியகோஷங்களினால் உலகங்களை நிரப்புவதும் பொன்மயமான பெருங்கச்சை கட்டப்பட்டதும் பொன்னையணிந்த தந்தங்களுடையதும் அழகிய சேணமவிரிக்கப்பட்டதும் எல்லாததினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மழைபொழியும்மேகம்போல மதஜலத்தை எககாலமுமவர்ஷிப்பதும் பொன்மாலையணிந்ததும் திக்கஜங்களிலசிறந்ததுமான ஸீராவதத்தின்மேலேறின இந்திரன் மந்தாமலைச்சிகரத்தில் பிரகாசிகும ஸூர்யன் போலவிளங்கினான். அதன்பிறகு தேவேந்திரன் வயிரக்கலவிறை செய்யப்பட்டதும் பயங்கரமுமான சிறந்தஅங்குசத்தைக் கையிற் பிடித்து மிக்கபலசாலியான அக்னிபகவானுடன்சென்றான். குபேரன், வருணன், நவக்கிரஹங்கள், ஸ்பதமருததுக்கன்முதலிய தேவக்கூட்டங்கள் பெண்யானைகளிலும் ஆண்யானைகளிலும் விமானங்களிலும்வறி அன்புடன் இந்திரன்பின்சென்றனா. அநதஇந்திரன் வாயுமார்க்கத்தைத்தாண்டி வைசவாரமராககம் என்று சொல்லப்பட்ட ஆகாயத்தின் மத்தியரேகைக்குசென்று ஸூர்யமண்டலத்தைச்சார்ந்து அங்கேயே அநதர்த்தானமானான்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்க்சி.)

(தாய்மார்களும் பத்திகளும் கிருஷ்ணனைக்கண்டது.)

பிறகு யாதவர்களைவருடைய ஸ்திரீகளும் ஆஹுகன்பத்னிகளும் உலகத்தில் புகழ்பெற்ற நந்தகோப பத்னியாகிய யசோதையும்

மிக்கபாக்கியவதியான ரேவதியும், பதிவ்ரதையான ருக்மிணி, ஸத்யபாமை, ஜாம்பவதி, காரதாரி, சிமசுமை, விசோகை, லக்ஷ்ணை, ஸுமித்ரை, கேதுமை, முதலான கிருஷ்ணனுடைய அநதபுபுரஸ்திரீகளும் மஹாதமாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஐசுவரியத்தைக்காண விரும்பி அன்புடன் மங்களத்திரவியங்களை யெடுத்தாக்கொண்டுஸபைக்குச்சென்றனர். அவர்கள் கண்ணைப்பாக்க ஆவலுடன் ஸபைக்குச்சென்றனர். தேவகியும் ரோஹிணியும் எல்லா அரசிகளிலும் முன்வைக்கப்பெற்றனர் அவர்கள் பலராமருடன்வீற்றிருக்கும் கிருஷ்ண பகவானைக் கண்டனர். அவ்விரண்டுதேவர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்கள் முதலில் ரோகிணிக்கு அபிவாதனஞ்செய்து பிறகு தேவகிக்கு அபிவாதனஞ்செய்தனர். அநதத தேவகியானவள் ரிஷபப்பார்வையுள்ள அவ்விரண்டு புத்திரர்களுடன்சேர்ந்து ஸுமீரயனோடும் வருணனோடுங்கூடிய தேவமாதாவான அதிதியைப்போல ஸிங்கசோபையுள்ளவளாய் விளங்கினாள். பாரதனே! தேக்காரத்தினால் மிகஜ்வலிப்பவளபோல யசோதையின்பெண் உடனேஅங்குவந்தாள். அவளவகாநங்கையென்னும் பெயருள்ளவள், நினைத்தாற்பெடுப்பவள்; எப்போதும் கண்ணிகையாடிரப்பவள். அவளுக்காகத்தான் புருஷோத்தமரானகண்ணன் கம்ஸனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களையும் கொன்றார். பகவானாகிய பலராமா அநதப பெண்ணரசியைத்தழுவி உச்சிமோந்து இடக்கையினால் பிடித்துக்கொண்டார். கண்ணன் அங்கே அவனைக்கண்டவுடன் அன்புள்ளபாங்கியைப்போல வலக்கையிற் பிடித்தார். ஸபையின்நடுவிலு் பொற்றாழைபோன்ற கைகளையுடையவரும் தாமரையானேபோன்றவளும் பத்மநாபருடைய அவதாரமாகிய ராம கிருஷ்ணர்களுடைய ஸஹோதரியுமான அநதபபெண்ணை யாதவர் ஸபைநடுவிற்கண்டனர். பிறகு அவர்கள் மகிழ்ந்து ராமகிருஷ்ணர்களின்மேல் அக்ஷதைகளையும் நெறப்போரிகளையும் புஷ்பங்களையும் நெய்யையும் பொழிந்தனர். யாதவர்கள் குழந்தைகள் கிழவர்கள் குலத்தோர்சுற்றத்தவருடன் கிருஷ்ணனருகில உட்கார்ந்தனர். சிறந்தகைகளை யுடையவரும் நகரத்துஜனங்களுக்குச் சநதோஷத்தைப்பெருகச்செய்பவரும் புருஷச்சேஷ்டருமான கண்ணபிரான் எல்லாராலும் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தமதுகிருஹத்தில் பிரவேசித்தார். எப்போதும் ஸுகமுள்ளபகவான் ருக்மிணிதேவியுடன் சேர்ந்து ஸுகமாகவும் உறசாகமாகவுமிருந்தார். பாரதனே! பிறகு ஸத்தியபாமை, ஜாம்பவதிமுதலான எல்லாஸ்திரீகளின் வீடுகள்தேறும் யாதவச்சேஷ்டரானகண்ணன் ஸநதோஷமாயிருந்தார். கண்ணபிரான் திரும்

பவும் ருக்மிணியின் கிருஹத்துக்குச்சென்றார். அன்பனே! சிறந்த கைகளையுடையவனே! சார்ங்கபாணியான கண்ணனுடையஜயம் இவ்வகையானது. இதற்காகத்தான் இம்மஹாத்மா மானிடரில்ஜனித் தாரென்று சொல்லுகின்றனர்.

அறுபதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் பாணஸுரனை ஜயித்தது.)

மஹாராஜாவே! பெரும்புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் பிறகு தமது அந்தப் புரஸ்திரீகளிடம் இரவும்பகலும் ஸுகமடைந்து துவாரகைநகரில் மகிழ்ந்திருந்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! அக்காலத்தில் தம்போனான அனிருத்தனுக்காக இந்திராதேவரணைவராலும் செய்யமுடியாத தேவகாரியத்தைச்செய்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! பலிசக்கரவர்த்தியின் மூத்தகுமாரனும் வன்மையும் குரத்தனமுள்ளவனும் ஆயிரங்கைகளையுடையவனுமாகிய பாணனென்னும் அஸுராஜனிருந்தான். ராஜாவே! அந்தபாணன் உறுதியானமனத்துடன் அனேகவருஷகாலம் கடுந்தவஞ்செய்து சிவபெருமானை ஆராதித்தான். அவனுக்கு மஹாத்மாவான சங்கரபகவானால் அனேகவாங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அந்தபாணன் இப்புனியில் அஸுர்களுக்கக்கிடைக்க அரியனவாகிய அவ்வாங்களைப்பெற்று ஒப்பற்றபலசாலியாகச் சோணிதபுரமென்னும் நகரத்தில் ராஜ்யபாரஞ்செய்தான். பாண்டவனே! அந்தபாணனால் தேவர்களைவரும் நடுங்கச்செய்யப்பட்டனர். பாரதனே! பாணன், இந்திரானமுதலான தேவர்களைவென்று அனேகவருஷகாலம் குபேரனைப்போலப் பெரியராஜ்யத்தை ஆண்டான். ராஜனே! அப்போது பாணனுக்கு உஷையென்று ஒருபுதல்வி இருந்தான். குந்திபுத்திரனே! சிறந்தசக்தியுள்ளவனும் பிரத்யும்னன் புதல்வனுமான அனிருத்தனென்பவன் ஏதோ ஓர்உபாயத்தினால் அந்தஉஷையையடைந்து ஈஹஸ்யமாகச் சுகித்துக்கொண்டிருந்தான். யுதிஷ்டிரா! அப்போது சிறந்தசக்தியுள்ள பாணன், பிரத்யும்னன் மைந்தன் தன்மகளுடன் அங்கேமறைந்து வஸிப்பதை அறிந்து அவனைத் தன்வலிமையினுற்பிடித்துச் சிறைச்சாலையி லிருக்கச்செய்தான். ராஜாவே! ஸுகத்துக்குரிய அந்தராஜகுமாரனான அனிருத்தன் அப்போது பாணனால்பிடிக்கப்பட்டுத் துயரமடைந்து மகிகலங்கினான். குந்திபுத்திரனே! அதேகாலத்தில் நாரதமஹா

முனிவர் துவாரகையைச்சார்ந்து கண்ணபிராணைக்கண்டு, “கிருஷ்ண ! கிருஷ்ண ! சிறந்தகைகளையுடையவரே ! யாதவர்களுக்குப் புகழைப் பெருகச்செய்கிறவரே ! உமதுபேரனான அனிருத்தன் அளவிறந்த சக்தியுள்ள பாணஸூரனால்பீடிக்கப்பட்டு இப்போது துயரமடைந்து சிறைச்சாலையிலேயே கிடக்கிறான்” என்றுசொன்னார். இதைச்சொன்னவுடன் அந்தத்தேவரிஷி, பாணனுடையநகரத்துக்குச் சென்றார்.

ராஜாவே ! நாரதருடையசொல்லைக் கேட்டவுடன் கிருஷ்ணன் பலராமரையும் சிறந்தசக்தியுள்ள பிரத்யும்னனையும் அழைத்து அவரிருவருடன்கூடக் கருடன்மேலேறினார். பாதச்சேஷ்டனே ! அம்மஹாவீரர்கள் கோபத்துடன் கருடன்மேலேறிப் பாணனைஜயிப்பதற்காக உடனே அவனது நகருக்குச்சென்றார். மஹாராஜாவே ! உடனே அவர்கள் அங்கேபோய் அநதச்சோணிதபுரத்தைக்கண்டனர். மதிவினால்குழப்பட்டதும் பொன்மாளிகைகள் நிரம்பினதுமாகிய அந்நகரைக்கண்டு அவர்களனைவரும் ஸந்தோஷத்தையும் மிகுந்தஆச்சரியத்தையும் அடைந்தனர். சிவன் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பத்திரகாளி விநாயகர் என்னும் தேவர்கள் எப்போதும் பாணனுடையநகருக்கு வாயில்காப்பவர்களாயிருந்தனர். யுகிஷ்டிரனே ! மேலானசக்தியுள்ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளைததரிப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மிகக்கோபமுற்றுத் தமவன்மையினால் வாயில்காப்பவரை ஜயித்துச் சங்கரபகவானால் காக்கப்பட்ட வடக்குவாயிலையடைந்தார். அவ்விடத்தில் சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் சூலபாணியுமான மஹேசுவரர், வாய்திறந்த நமனைப்போலவந்திருக்கும் கிருஷ்ணனைக்கண்டு பாணனுக்கு நன்மைசெய்யக்கருதிப் பிடுகம்என்னும் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்து அந்தவாயிலிலின்றார். அப்போது வாஸுதேவர் மஹேசுவரரிருவரும் யுத்தஞ்செய்தனர். அநதயுத்தம் சிந்திக்க முடியாததும் மயிர்பொடிக்கச்செய்யும்பிடி பயங்கரமுமாயிருந்தது. அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதி ஒருவரையொருவர் அம்புகளினால்கிதைத்தனர். அப்போது அவ்விண்ணுதேவர்களும் கோபமுற்றுத் திவ்யாஸ்த்ரங்களைப் பொழிந்தனர். ஜனர்த்தனராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சங்கரபகவானுடன் சற்றுநேரம் போர்செய்து உடனே அவரைஜயித்துப் பிறகு மற்றவாயில்காப்பவரையும் யுத்தத்தில் வென்று அந்தச்சிறந்தநகருக்குள் புகுந்தனர் பாண்டவனே ! புகுந்தவுடன் கிருஷ்ணன் அங்கே பாணனைசசந்தித்து மிகக்கோபமுற்று அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தார். பாதச்சேஷ்டனே ! பாணனும் அநத யுத்தத்தில் மிகக்கோபித்துக் கூர்மையான ஆயுதங்களெல்லாவற்றை

யும் கண்ணன்மேல் பிரயோகித்தான். அவன் திரும்பவும் அதிகக் கோபத்துடன் போர்த்தலையில்லின்று தனது எல்லாக்கைகளாலும் கிருஷ்ணன்மேல் ஆயிரம் அஸ்தரங்களை விடுத்தான். பாரதனே! அப் போது கீம்புலன்கட்கும் எட்டாதவராகிய கிருஷ்ணன் சற்றேரோம பாணனுடன் யுத்தஞ்செய்து பாணன்பிரயோகித்த அஸ்தரங்கள் எல்லாவற்றையும் துணித்துக் கோபத்துடன் எல்லா அஸ்தரங்களிலும் சிறந்ததும் தெய்வத்தன்மையுள்ள துமாகிய தமது சக்கராயுதத்தை ஒங்கிப் பெருஞ்சக்தியுள்ள பாணனுடைய ஆயிரங்கைகளையும் அறுத்தார். மஹாராஜாவே! கிருஷ்ணனால் கைகளுக்கப்பட்டு மிகப் பீடிக்கப்பட்டபாணன் உடனே கிளைகளபோன மரம்போல வீழ்ந்தான். அநதக்கண்ணபிரான் விரைவாகத் தம்பாணங்களினால் அநதப் பாணனைவீழ்த்திப் பிரத்யுமனன்மைந்தனான அநிருத்தனைப் பாணன் சிறைச்சாலையிலிருந்து உடனே விடுவித்தார். கிருஷ்ணன் அநிருத்தனை அவன்மனைவியான் உஷாதேவியுடன் விடுவித்துப் பாணனுடைய எண்ணிறந்த ரத்தினங்களைத்தையும் கொணர்ந்தார். யதுவம்சத்தை விளங்கச்செய்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாணன்வீட்டிலிருக்கும் பசுக்கூட்டங்களையும் மற்றுமுள்ள ஐசவரியங்க ளெல்லாவற்றையும் தம்வன்மையினால் எடுத்துக்கொண்டார். மதுஸூதனார் ரத்தினங்க ளெல்லாவற்றையும் மற்றுமுள்ள எல்லாத்தனங்களையும் எடுத்துக் கருடன்மேல் ஏற்றினார். குருதிபுத்திரனான ராஜாவே! சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் பீதாம்பரமதரித்தவரும் சிறந்தபலமுள்ளவரும் திவ்யாபரணங்களினால் விசித்திரமாகவிளங்கும் அங்கங்களுள்ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளாநதின்வரும் வீரருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மஹாபலசாலியான பலராமரையும், மஹாவீரனும் சிறந்தஒளியுள்ளவனும் பிரத்யுமனன் புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனையும், உஷாயென்னும் அழகுள்ளபெண்ணையும், அவள்வேலைக்காரர் வேலைக்காரிகளையும் கருடன்மேலேற்றிய பிறகு ஸூர்பன் உதயமலையில் ஏறுவது போல ஸநதோஷத்துடன் தாமும் கருடன்மேலேறினர்.

அறுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுடைய வேற்பலஜயங்களைச் சொல்லியது.)

பரதச்சேஷ்டனே! கிருஷ்ணன் துவாரபாலகர்களையும், நிசும்பனையும் நரகனென்னும் அஸுரனையும் கொன்று, பிராக்ஜ்யோதிஷ

புரமென்னும் நகரின்வழியை கேஷமமாகச்செய்தார். (அன்றியும் ருக்மிணிகல்யாணத்தில்) அரசர்கள், கிருஷ்ணனுடைய வில்லியினாலும் பாஞ்சஜன்யமுழக்கத்தினாலும் அச்சமுறுத்தப்பட்டனர். பரதச்ரேஷ்டனே! மேகநிறமுள்ள தென்தேசத்துப்படைத்தலைவர் அனேகரால்குழப்பட்ட ருக்மிணைக் கிருஷ்ணன் பயமுறுத்தினார். சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன் மேகம்போன்றதும் ஸுடிர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளதுமான ரதத்தில் போஜன் புத்திரியான ருக்மிணியை மனைவியாகக்கொண்டுவந்தார். (அப்போது) கோபித்த ஜாருத்யனும் சிசுபாலனும் ஜயிக்கப்பட்டனர். தந்தவக்கிரனும் சததன்வாளன்னும் அரசனும் இவரால் யுத்தத்தில்கொல்லப்பட்டனர். இரதிரத்யுன்னும் காலயவனனும் கசேருஹனும் ஸௌபர்களின் அரசனாகிய ஸால்வனும் வில்வித்தையில்தோந்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணனால் கோபித்துக் கொல்லப்பட்டனர். இந்தப் புருஷோத்தமராகிய தாமரைக்கண்ணர் தமதுசக்கராயுதத்தினால் ஆயிரம் மலைகளிலைக்கி த்புமத்ஸேனனை அடித்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! மஹேரதிரமலைச்சிகரத்தில் இமைநொடிப்பதற்குள் வெகுதூரம் ஸஞ்சரித்து நார்புறமுமஓகிகிழவர்களாகிய (மைந்த துவிதர்கள்) என்னும் இரண்டு வானரர்களைப்பிடித்தார். துவாரகாபுரியில் அக்னிக்கும் ஸுடிர்யனுக்கும் ஸமமானசக்தியுள்ள மஹாபோஜனும் கொல்லப்பட்டான். ராஜாவே! அக்ஷரம் என்னும் பட்டணத்தில் கிருஷ்ணனைப் பரிகாசஞ்செய்பவர்களாகிய கோபதி தாலகேதுஎன்னும் இரண்டு அரசர்களும் கிருஷ்ணனால் கொல்லப்பட்டனர் அவ்விருவரும் அவர்களின் தேசத்திலேயே கிருஷ்ணனால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டனர். அன்பனே! மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனால் காசிகர் எரிக்கப்பட்டது. சேர்ந்துவந்த பாண்டியன், புண்டரதேசத்தரசன், மத்ஸ்யதேசத்தரசன், அங்கதேசத்தரசன், கலிங்கதேசத்தரசன் ஆகிய இவர்களை வரையும் மாதவர்கொன்றார். யாதவச்ரேஷ்டரான இந்தக்கிருஷ்ணன் ஒருதேராளியாக நூறுகூத்தரியர்களைக்கொன்று காந்தாரதேசத்துப் பெண்ணாகிய நம்மனைவியைக் கொண்டுவந்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! பிரபுவான மதுஸூதனா அர்ஜுனனைக் குந்தியின்முன்னிலையில் விளையாட்டுக்காக ஜயித்தார். பரதச்ரேஷ்டனான ராஜாவே! யுத்தத்திற்காகச்சேர்ந்துவந்த அசுவத்தாமா, கிருபர், கர்ணன், பீமஸேனன், துரியோதனன் இவர்களையும் ஜயித்தார். யுதிஷ்டிரா! சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன், பப்ருவென்னும் யாதவனுடைய விருப்பத்தைச்செய்யக்கருதி வேணுதாரியென்னும்

அரசன்வரித்த பாரியையைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்தார். குதிரைகள், தேர்கள், யானைகளுள்ளும் செல்வந்திரம்பின துமானவேணுதாரியின் வசத்திலிருந்த பூமியனைததையும் கிருஷ்ணன் ஐயித்தார். பாரதனே! தவத்தினுல்கூர்த்தனத்தையும் தேவ்விமையையும் ஐயிக் குந் திறமையையும்பெற்ற பாணஸூரனால் தேவச்ரேஷ்டர்களனைவரும் சேனைகளுடன் கூடத் தூரத்தப்பட்டனர். இந்நிராதிதேவர்களும் வஜ்ராயுதத்தினாலும் இடியினாலும் கதைகளினாலும் பாணங்களினாலும் அனேகநதரம் அடித்தும் பாணனுக்கு யுத்தத்தில் மாணமுண்டாகவில்லை. அப்படிப்பட்ட பாணன் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனால் ஆயிரங்கைகளையுருணித்து வெல்லப்பட்டான்; கொல்லப்படவில்லை. சிறந்தகைகளையுடைய இரதக்கிருஷ்ணன் கமஸனையும் கொன்றார். பாரதனே! தவத்தினுல் சூர்த்தனத்தையும் வன்மையையும் பிறரை வெல்லுநதிறமையையும் அடைந்த கைடபாஸூரனையும்¹ கணக்கிட முடியாத அனேக அஸூரர்களையும் கிருஷ்ணன்கொன்றார். பரதச்ரேஷ்டனே! சிறந்தபுகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் ஜமபுவையும் ஐராவதனையும் விருபனையும் எதிரிகளையழிப்பவனாகிய சமபரனையும் கொன்றார். பரதச்ரேஷ்டனே! இந்தத் தாமரைக்கண்ணா போகவதியென்னும நாகநகருக்குச்சென்று வாஸுகியை ஐயித்து ருக்மிணிதேவியின்மைந்தனான பிரத்யுமனனை விவித்தார். இரதக்கிருஷ்ணன் இளம்பிராயமாயிருக்கும் போதே பலராமரை துணையாகக்கொண்டு இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச் செய்திருக்கிறார். இரதபிரபுவான கிருஷ்ணன் இவ்வாறு அஸூரர்களனைவருக்கும் பயத்தையும் தேவர்களனைவருக்கும் அபயத்தையும் கொடுத்தவரும் எல்லா உலகங்களுக்கும்² ஈச வரருமாயிருப்பவர். சிறந்தகைகளையுடைய கிருஷ்ணன் இவ்வாறு கவே துஷ்டர்களெல்லாரையும் தண்டித்துத் தேவர்களின் அளவற்ற காரியத்தை நிறைவேற்றின்பின் திருமபவும் தமதுலோகமாகிய வைகுண்டத்தையடைவார். எல்லா ஐசவரியங்களும் திரம்பின துமான புண்ணியசேஷத்திரமும் ஸ்ராயணைப்போலப் பிரகாசிப்பதுமான துவாரகாநரத்தைத் தம்வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் பெருங்கீர்த்திபெற்ற கிருஷ்ணன், முடிவில் தமநகரத்தைக் கடலில் முழுகச்செய்யப் போகிறார். அந்நத் துவாரகா நகரத்தில் வஸிக்கும் அரசன் கிருஷ்ணனைத்தவிர மற்றொருவன் தேவர்களிலும் அஸூரர்களிலும் மனிதர்களிலும் இருந்த துமில்லை; இருக்கப்போவதுமில்லை. மஹாரதர்களாக விளங்கும் கிருஷ்ணிகள் அந்நதர்களனைவரும் இறந்தபின் மிக்க ஒளி

¹ மூலத்தில் 'அதிலோமாரி' என்றிருக்கிறது.

யுள்ள ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடையப்போகின்றனர். தமகட்டளையி னால் யாதவர்களுக்கு இவ்வகையான முடிவைச்செய்தபிறகு ஸாவ வியாபியான நாராயணன் தமமுடைய மேலுலகத்தையுடைவது திண் ணம். அறிவிறகுஎட்டாதவரும் யாருக்குமவசப்படாதவரும் விருப பபபடிருடப்பவரும் எல்லாம் தமவசத்திலிருப்பவருமாகிய பகவான், குழந்தை விளையாட்டுப்பொருள்களால் விளையாடுவதுபோல ஸ்ருஷ்டி- முதலிய வியாபாரங்களைச்செய்துகொண்டு ஸந்தோஷமாக அவவுலக த்திலிருக்கிறார். பிரபுவான இரதக்கிருஷ்ணன் காப்பததில்பிரவே சித்தவருமன்று. ஒருவயிறறிலும் வஸித்தவருமன்று. தமது திவ்ய சக்தியினால் எல்லாருக்கும் நன்மையைச்செய்கிறார். எவ்வாறு நீர்க்கு மிழி நீரிலிருந்துஎழுநது நீரிலேயே லயிக்கிறதோ அவ்வாறே ஜங்க மங்களும் ஸ்தாவரங்களுமாகிய பொருள்கள் நாராயணனிடமிருந்து எழுநது அவரிடத்திலேயே லயப்படுகின்றன. பரதனே! சிறந்த கைகையுடைய கேசவனைகண்டறிய யார்க்குமமுடியாது. உலக மெல்லாம் தாமாயிருப்பவரும் எல்லாவற்றிற்கு மேற்பட்டவருமாகிய அவருக்குமேல ஒன்றுமில்லை” எனறா.

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்க்சி.)

(ஸஹதேவன் அரசர்களைநிராகரித்து மரியாதைகளைச்செய்ததும், அவர்கள் யுத்தஸன்ஞஹம் செய்ததும்.)

மஹாபலசாலியானபீஷ்மர் இவ்வாறுசொல்லி ஓய்ந்தார். அநத ஸபையில் ஸஹதேவன் பயன்தரத்தக்க மறுமொழியைச் சொல்லலா னான். “அரசர்களே! கேசியைக்கொன்றவரும் அறிவுக்கெட்டாத பராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய கேசவன் என்னால் பூஜிக்கப்பெறுவதை எவர்கள் பொறுக்கவிலையோ அநதவீரர்களின் தலையிலும் என்னால் இரதக்கால் வைக்கப்பட்டது. நான்சொல்வதற்குச் சரியான மறு மொழிகூறட்டிம். அபபடிக்கூறுகிறவனே என்னால் கொல்லப்படத்தக் கவனுவானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அறிவுள்ள அரசர்கள் யாராவ திருந்தால் அவர்கள், ஆசாரியரும் தந்தையும் சிறப்புற்றவரும் பூஜைக் கும் காணிக்கைகளுக்கும் உரியவருமான கிருஷ்ணனை நான்பூஜித்த தைப்பற்றி ஒப்புக்கொள்ளக்கடவர்கள்” என்றான். அறிவிற்சிறந்த வர்களும் தெளரவப்பட்டவர்களும் பலமுள்ளவர்களும் யோக்கியர் களுமான ராஜாக்களின்ஸபையில் அவ்வாறு ஸஹதேவன் காலேக்

காண்பித்தபோது யாரும் ஒன்றும்பேசவில்லை. அப்போது ஸஹ தேவன்தலையில் பூமாரிபெய்தது. அசரீரவாக்குக்கள, ‘சரி, சரி’ என்று கூறின. வரப்போவதையும் கடந்துபோனதையும் பேசுகிற வரும் எல்லாச்சந்தேகங்களையும் தீர்ப்பவரும் எல்லாஉலகங்ளுந் தெரிந்தவருமாகிய நாரதர் தமதுகிருஷ்ணஜினத்தை உதறிக்கொண்டு, “தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய கண்ணபிரானை எந்தமனிதர்கள் பூஜியார்களோ அவர்களை உயிரோடிற்றநதவாகளென்று அறிய வேண்டும்; அவர்களிடம் ஒருகாலும் ஸம்பாஷணைசெய்யலாகாது” என்று எல்லாநடுவிலும் மிகததெளிவாகச் சொன்னார். பிராமமணர்களுடையவும் கூத்திரியர்களுடையவும் தராதரமறிந்தராஜாவான ஸஹதேவன் பூஜிக்கத்தக்கவாகளைப் பூஜித்து அநதக்காரியத்தை நிறைவேற்றினான்.

அந்தக் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தபிறகு சததுருக்களையழிப்பவனாகிய சிசுபாலன் கோபத்தினால் மிகச்சிவந்தகண்களுடன் அரசர்களைப் பார்த்து, “நான் இப்போது சேனைத்தலைவனாக இருக்கிறேன். நாம் யாதவர்களும் பாண்டவர்களும் சோரதுவந்தாலும் யுத்தஞ்செய்ய ஸன்னதமாயிருப்போம்; நீங்கள் எது ஸரியென்றுநினைக்கிறீர்கள்?” என்றசொன்னான். அநதச்சேதிதேசத்தரசன் இவ்வாறு அவ்வரசர்களெல்லாரையும் தூண்டிவிட்டு அவர்களுடன்சேர்ந்து யாகத்தைக் கெடுக்க ஆலோசனைசெய்தான். அநதயாகத்தில் அழைக்கப்பட்டு வந்த ஸுநீதன்முதலானகூட்டத்தாரனைவரும் கோபித்து முகத்தின் நிறம்மாறினவர்களாகக் காணப்பட்டனர். தர்மராஜாவுக்கு (யாக முடிவில்நடக்கும்) அபிஷேகமும் கண்ணனாகுப்பூஜையும் நடவாழ்விருக்குமபடி செய்யவேண்டுமென்று அவர்களனைவரும் அப்போது பேசிக்கொண்டனர். எல்லா ராஜாக்களும் கோபமுண்டு தம்மைத் தாமேசிறந்தவர்களாக நினைத்ததனாலும் பூஜைபெறாத வெறுப்பினாலும் தாங்கள்ஜயிக்கலாமென்ற நிச்சயத்தினாலும் ஆலோசித்துப் பேசிக்கொண்டனர். வேண்டினவர்களால் தடுக்கப்படும்போது அவர்களின்உருவங்கள், புசிக்குமமாமஸத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டுக் காஜிக்கும்சிங்கங்களின் உருவங்கள்போல விளங்கின. தேகபலமே வேகமாகவுடையதும் வரம்புகடந்ததும் குறையாததுமான அரசர்களென்னும் அந்தக்கடலைக்கண்டு யுத்தத்திற்குள்ளுஹருசெய்வதாக உடனே கிருஷ்ணன் தெரிந்துகொண்டார்.

அரீகாஹாணபர்வம் முற்றிற்று.

அறபத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம்.

—*—

(ராஜாக்கள்கோபித்ததைக்கண்டு கலங்கின யுதிஷ்டிர
ரைப் பீஷ்மர்தேற்றினது.)

யுதிஷ்டிரா, பிரளயகாலக்காற்றிறை கிளப்பப்பட்ட கடலைப் போலப் பயங்கரமாகக் கோபத்தினுலெழுந்ததும் ஸமுத்திரத்துக் கொப்பானதுமான அரசாசூட்டமனைததையும்கண்டு, புத்திமான களிற்சிறந்தவரும் முதியவரும் கௌரவர்களின் பாட்டனருமாகிய பீஷ்மரைநோக்கி, பெருஞ்சக்தியுள்ளவனும் பகைவரைக்கொல்லுகிற வனுமாகிய தேவேந்திரன் பிருஹஸ்தியைக்கேட்பதுபோலக் கேட்கத்தொடங்கினார். “பிதாமஹே! இந்தஅரசர்களுன்னும் பெருங்கடல் கோபத்திறை கலங்கியிருக்கிறது. இந்தவிஷயத்தில் நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதனை எனக்குச்சொல்லும். பிதாமஹே! எப்படிநடந்தால் நமதுயாகததுக்கு இடையூறுவராமலும் பிரஜைகளுக்கும் நன்மைதவறாமலுமிருக்குமோ அவ்வாறு எல்லா ரிடத்திலும் நடக்கவேண்டியதையெல்லாம் எனக்கு இப்போது உரைக்கக்கடவீ” என்றார். தர்மநதெரிந்த தாமராஜரான யுதிஷ்டிரா இவ்வாறுகேட்டபோது கௌரவர்களின்கூடஸ்தராகிய பீஷ்மரின்வருமாறுசொல்லானார்:—

“கௌரவபுஷியே! நீ அஞ்சாதே. நாய் சிங்கத்தைக் கொல்ல வல்லதா? இந்தவிஷயத்தில் நல்லநீதியுள்ளதும் அபாயமில்லாததுமான மார்க்கத்தை முன்னமே! அவலம்பித்திருக்கிறேன். அப்பா! சிங்கமதூங்கும்போது நாய்கள எப்படிச்சேர்ந்து வந்து குரைக்குமோ அப்படி யாதவஸிமமம்² தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் இவ்வரசர்க ளனைவரும் எதிரின்று குரைக்கின்றனர். அன்பனே! தூங்கின சிங்கம் விழித்துக்கொள்ளயததனிக்காதவரையில் விம்மத்தினருகில் நாய்கள்கோபித்துக் குரைக்கும். அச்சதர் விம்மத்துக்குஒப்பான வர். உனக்கு இது முன்னமேதெரிந்ததுதானே. ஆனால் நான் கிருஷ்ணனைத்துதிக்கவேண்டுமென் நினைக்கிறாய், அரசர்களிற்சிறந்தவனே! அப்பா! கிருஷ்ணன் தூங்குவதனாலேதான் சிற்றறிவாள னும் சேதிதேசத்தரசனுமான சிசுபாலன் இவ்வரசர்களுல்லாரையும்

¹ “கிருஷ்ணனை ஆசிரியத்திருக்கிறேன்” என்பது.

² கவனியாமலிருக்கையில்.

சேர்த்து யமலோகத்துக்கனுப்பக்கருதித் தான்ஸிமமமல்லாமலிருக்கையில் இவர்களைஸிமமங்களாககுகிறான். பாரதனே ! இந்தச்சிசுபாலனிடத்திலிருக்கும் 'சக்தியைக் கிருஷ்ணன் திருமபடுத்துக் கொள்ளக் கருதுகிறாரென்பதுதிண்ணம். புத்திமான்களிற் சிறந்தவனே ! குருதியின்புத்திரனே ! உனக்குரன்மைபுண்டாகட்டும். இந்தச்சேகிராஜனுக்கும் மற்றஅரசர்களுக்கும் அறிவுதடுமாறிப்போயிற்று. இந்தபபுருஷ சரோஷடரானகண்ணன் எவனெவனையெடுத்து விடக்கருதுகிறாரோ அவர்களுக்கெல்லாம் இந்தச்சிசுபாலன்புத்தியைப்போலவே புத்தி உடனென்கெடும். புதிஷ்டிரா ! மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள 'நால்வகைப் பிராணிகளின் உதபததிக்கும் நாசத்துக்கும கண்ணனையிடம்" என்றா, ஜாமேஜயரே ! இவ்வாறு பிஷ்மர்சொன்னதைக்கேட்பிறகு சேதிநேசத்தரசனானசிசுபாலன் பிஷ்மரைப்பார்த்துக் கொடியசொற்களைச்சொல்லலானான்.

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவுதபர்வம். (தொடர்க்கி.)

—→*←—

(சிசுபாலன், பிஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் நீந்தித்தது.)

“ஓ ! பிஷ்மா ! கிழவனாயிருந்தும தன்குலத்தைக் கெடுப்பவனாகிய நீ பயமுறுத்தும் பலசொற்களிலுல அரசாகளைப் பயப்படுத்துவதனால் ஏன் வெட்கப்பபடாமலிருக்கிறாய் ? 2 மூன்றாவது இயற்கையாகிய நபுமஸகததனத்திலிருப்பவனாகிய நீ தாமத்துக்கு விலக்கான விஷயங்களைப்பேசுவது பொருந்தியதுதான். நீயன்றோ கௌரவரனை வர்க்குந் தலைமையானவன். பிஷ்மா ! உன்னைத் தலைவனாகப்பெற்ற கௌரவர்கள் ஓடத்திற்சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட ஓடம்போலவும் குருடன்பின்செல்லும் குருடன்போலவும்ஆயினா. பூதனைவதம் முதலான இந்தக்கிருஷ்ணனுடைய செய்கைகளை நீகிறப்பித்துப் பேசினதனால் எமதுமனம் மிகநொந்தது. பிஷ்மா ! கர்வமடைந்தவனும் ஒன்றுந் தெரியாதவனுமாகிய நீ கிருஷ்ணனைத்ததிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே உன்னுடையநாவானது நூறாக வெடியாமலிருப்பது ஏன் ? பிஷ்மா ! மிக்கசிறுவரும் எவனை இகழ்த்தகுமோ அந்தஇடையனை நீ அறிவில்

1 1. ஸ்வேதஜம். 2 அண்டஜம். 3. உதபிஜம். 4. ஜராயுஜம்என்பன ; அல்லது தேவர், மனிதர், திரியக், ஸ்தாவரம் எனினுமாம்.

2 ஆணும் பெண்ணுமல்லாதது.

முதிர்ந்தவனாயிருந்தும் துதிக்கநினைக்கிறாய். பீஷ்மா! பறவை இவன் குழந்தையாயிருக்கும்போதே இவனா கொல்லப்பட்டிருந்தால் இவ் விஷயத்தில் வியக்கத்தக்கது என்னிருக்கிறது? பீஷ்மா! யுத்தத் தேர்ச்சியில்லாத குதிரையும் காளைமாடுமே கொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அறிவற்ற கட்டையாகிய சகடம் இவன்காலால் தள்ளப்பட்டிருந்தாலும் அதில் என்ன ஆச்சரியமான காரியமிருக்கிறது? எருக்கினள வான அம்மரங்கள் இவனால்தள்ளப்பட்டதிலும் காளியநாகம் அடிக் கப்பட்டதிலும் என்ன ஆச்சரியம் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது? பீஷ் மா! புற்றளவான கோவர்தநனமலை இவனால் ஏழுநாள தூக்கப்பட்டிருந்தால் அஃது எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை. பீஷ்மா! இரதக்கிருஷ்ணன் விளையாட்டாக மலையின்மேலிருந்து மிகுதியான அன்னத்தைப் புஜித்தானென்று நீசொல்லக்கேடட (எனனைத்தவிர) மற்றவர்கள் வியப்புறனர். தர்மநதெரிந்தவனே! மிககபலசாவி யான எரதக்கம்ஸனுடைய அன்னத்தை இவன்புஜித்தானே அந்தக் கம்ஸனே இவனாக்கொல்லப்பட்டானென்பதுமட்டுமே பெரியஆச்சரி யம். பீஷ்மா! குருவம்சத்தில் இழிவானவனே! தாமமே தெரியாத உனக்கு நான் இப்போது சொல்லப்போகிறசொல் பெரியோர்கள் சொல்லுமபோது உன்னாற்சேடகப்படவில்லையென்று நினைக்கிறேன். பெண்கள்மேலும் பசுக்கள்மேலும் அநதணர்மேலும் எவனுடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறானோ அவன்மேலும் தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவன்மேலும் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கலாகாதென்று தர் மிஷ்டரும் அறிஞருமானநல்லோர், எப்போதும் உபதேசிக்கின்றனர். பீஷ்மா! உலகத்திலுள்ள அநதத்தர்மமெல்லாம் உன்னிடத்திற் பயன் படவில்லையென்று தெரிகிறது. கௌரவர்களில் இழிவானவனே! கிருஷ்ணன் அறிவிற்பெரியவனென்றும் பெருமைபொருந்தியவனென் றும் எல்லாருக்கும் மேறப்பட்டவனென்றும் துதித்து, தெரியாதவ னுக்குரைப்பதுபோல எனக்கு உரைக்கிறாய். பீஷ்மா! கோஹத்தி செய்தவனும ஸ்திரீ ஹத்திசெய்தவனும உன்சொல்லினாற் பூஜிக்கப் பெறுவது? பீஷ்மா! இவ்வுகையானவனெவனும துதிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனா? இவன் அறிஞருட்சிறந்தவனென்றும் ஈசுவரனென் றும நீசொல்வதனால் இரதஜனரத்தனன இவையெல்லாம் சரிதானெ ன்று நினைக்கிறான். இவையனைத்தும் பொய்யென்பது திண்ணம். பீஷ்மா! ஜனரத்தனன் தன்னைத்தானே தெரிந்துகொள்ளத் திறமை யுள்ளவனாயின் அவன் எதிர்பாராமலிருக்கும்போது நீ எப்படிமரி யாதைசெய்ய நினைக்கிறாய். ஒருவன் ஒருகாதையைப் பலமுறை

உரைப்பினும் அந்தக்காளை அவ்வுரைப்பவனைக்காவாது. பிராணிகள், குலிங்கசகுனியென்னும் பறவைபோலத் தம்மியற்கையையே பற்றும். உண்மையில் உன்னுடைய இந்த இயற்கையே இழிவானது. இதில் யீயமில்லை. நீ நதியின்மகனுயிருப்பதனால் உன்மனம் நிலை தப்பி ஓடுகிறதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ணனைப் பூஜிக்கத்தக்கவரிற் சிறந்தவனாகவும் உன்னை அதற்கு உபதேசிப்பவனாகவும் பெற்ற பாண்டவர்களின் இயற்கை உன்னியற்கையிலும் மிக்க இழிவானதென்று நினைக்கப்படுகிறது. தர்மந்தெரியாதவனும் பெரியோர்கள் வழியைவிட்டு விலகினவனுமாகிய நீயா தர்மவீஷ்டன்? பீஷ்மா! தன்னிடத்தில் தர்மமிருப்பதாக நினைத்திருக்கும் எந்தஅறிஞரிற்சிறந்தவன் தர்மந்தெரிந்த நீசெய்ததுபோலச் செய்வன்? நீ தர்மத்தை அறிந்திருந்தாலும் உன்மதி தேர்ந்திருந்தாலும் பண்டிதனென்று எண்ணிக்கொண்ட உன்னால் மற்றொருவன்மேல் காதல்வைத்தவனும் தர்மந்தெரிந்தவனுமான அம்பையென்னுங் கன்னிகை அபஹரிக்கப் பட்டது எப்படி? பீஷ்மா! உனக்குக் கோபம்வேண்டாம். உன்னால் கொண்டுவரப்பட்ட கன்னிகையைப் பெரியோர்களின் வழியைநினைத்த உன்ஸஹோதரனான விசித்ரவீர்யனென்னும்அரசன் விரும்பவில்லையே. 'தெரிந்தவனே! தான்என்ற அபிமானமுள்ளவனும் யோக்கியர்கள்நடந்த வழியிலிருப்பவனுமாகிய நீ ஜீவித்திருக்கையில் விசித்ரவீரியன் மனைவிகளுக்கு மற்றொருவனானேரே ஸந்ததிகள்உண்டாயின. பீஷ்மா! உனக்கென்ன தர்மமிருக்கிறது. இந்தப் பிரம்மசாரிவிரதம்பொய். நீ அறியாமையாலேயோ ஆண்மையிலலாமையாலேயோ இதை வஹிக்கிறாயென்பது திண்ணம். தர்மந்தெரிந்தவனே! எந்த விஷயத்திலும் உனக்குச்சிறப்பிருப்பதாக நான் அறியவில்லை. நீ பெரியோர்களை அடுக்கவில்லை. அதனால் இவ்வகையான தர்மத்தை உரைத்தாய். தேவர்களைப் பூஜிப்பதும் கொடுப்பதும் வேதமோதுவதும் மிகுதியாகத் தகஷிணைகளைக்கொடுத்து வேள்விபுரிவதுமாகிய தர்மங்களனைத்தும் ஸந்ததியென்னுந் தர்மத்தின் பதினாறிலொரு பாகத்திற்கும் ஈடாகா. பீஷ்மா! பலவகைவிரதங்களும் உபவாசங்களும் இருந்து செய்யுமிடம் கருமங்களனைத்தும் ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் பயனற்றவையென்பது சாஸ்திரங்களின் துணிபு. பிள்ளையில்லாதவனும் பிராயமுதிர்ந்தவனுமாகிய நீ, பொய்யானதர்மத்தை உபதேசிப்பதனால் ஹம்ஸம்போல உன்சுற்றத்தாராலேயே இனி மரணமடைவாய். பீஷ்மா! முற்காலத்திய விஜ்ஞானிகளாகிய சிலமனிதர்கள் சொல்லுகின்ற ஒருகதையை நீ கேட்பதற்காக நான்தெளிவாகச்சொல்வேன். முற்

காலத்தில் தர்மத்தைச் சொல்வதும் அதற்குமாறாக நடப்பதுமான ஒருகிழஹம்ஸம் கடற்கரையிலிருந்தது. அது மற்றபறவைகளுக்கு உபதேசிப்பது வழக்கம். ‘புண்ணியஞ்செய்யுங்கள். பூவஞ்செய்யா தீர்கள்’ என்பதே அதுசொல்வதாம். பீஷ்மா! அதைப் பக்ஷிகள் கேட்டன. எப்போதும் தர்மத்தையே உரைப்பதான அன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு எல்லாபறவைகளும் மகிழ்ந்தன. பறவைகளெல்லாம் அவ்வன்னத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு, “பக்ஷிகளுள் ச்ரேஷ்டனே! நீ தர்மங்களுையெல்லாம் பறவைகளுக்குத் தொகுத்துச்சொல்; எங்களுக்குச் சிறந்ததர்மமாயாது என்பதைச்சொல்” என்றுகேட்டன. அதற்கு அநதஹம்ஸம், “பறவைக்கூட்டங்களே! பிரஜைகளுக்கு ஹிம்ஸைசெய்யாமையே தர்மம். ஹிம்ஸைசெய்வதே பாவம். புண்ணியபாவங்களை இவ்வாறாகவே சுருக்கமாக அறியவேண்டும்” என்றது. தர்மத்தில் ஆசையுற்ற அநதபறவைகள் அந்தக் கிழஅன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு மகிழ்ந்து ஒன்றுசேர்ந்து, “ஐயா! இவ்வுலகில் எந்தபறவை மிக்கமனஉறுதியுடன் எப்போதும் தர்மத்தைச் செய்கிறதோ அநதததர்மாதமா சேரும் கதியாதென்பதை இப்போது எங்களுக்கு விளக்கிச்சொல்வாயாக” என்று கேட்டன. அதைக்கேட்டு அநதஹம்ஸம், “பறவைகள்! நீங்கள் சிறுவர்கள்; அறத்தின் நுட்பத்தை அறியீர். எவன் இவ்வுலகில் நல்லெண்ணத்தோடு எப்போதும் தர்மத்தையே செய்கிறானோ அவன் தன்வாழ்நாள் முடிவில் தேகத்தைவிட்டு ஸ்வர்க்கம்சேருவான். பக்ஷிகளே! நானும் அவ்வாறே முடிவுக்காலத்தில் இவ்வுடம்பைவிட்டு ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் செல்வேன். இதுதான் தர்மத்தின் முடிவு” என்று இவ்வாறாகத் தர்மத்தைப்பற்றிய பேச்சையே பக்ஷிகளுக்கு வற்புறுத்திப் பேசிற்று. பீஷ்மா! அநதபறவைகள் எக்காலமும் தர்மத்தைப் பற்றியே அதனிடம்கேட்டன. பீஷ்மா! அதன்பிறகு கடல்நீரில் ஸஞ்சரிக்கும் மற்றபறவைகள் புண்ணியமபெறுவதற்காக அவ்வன்னத்திற்கு உணவுகளைக் கொணர்ந்தனவென்று நாமகேட்டிருக்கிறோம். பீஷ்மா! அந்தப் பறவைகளெல்லாம் தங்கள் முட்டைகளை அவ்வன்னத்தினருகில் வைத்துவிட்டுக் கடல்நீரில் உலாவிக்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தன. ஸ்வகாரியத்தில் ஊக்கமுற்ற அந்தப்பாவியான அன்னம் ஜாக்ரதையிலலாமலிருந்த அநதபறவைகள் எல்லாவற்றின் முட்டைகளையும் தின்றது. பிறகு ஒருகநல் அந்தமுட்டைகள் குறைந்துவருவதை மிக்கபுத்திக்கூர்மையுள்ள ஒருபறவை கண்டு ஐயமுற்றது. அந்தஹம்ஸம்செய்யும் பாவத்தைக்கண்டு மிகத்துயரமுற்ற

அந்தப்பட்டி அப்பறவைகளெல்லாவற்றிற்கும் நடந்ததைத் தெரிவித்தது. கௌரவச்சேஷ்டனே! அதன்பிறகு அந்தப்பக்கிகளும் கண்ணாக்கண்டு அதனருகேசென்று பொய்யொழுக்கமுள்ள அவ்வன்னத்தை அப்போதேகொன்றன. பீஷ்மா! அந்தப்பக்கிகள் அவ்வன்னத்தைக் கொன்றதுபோலவே அவ்வன்னத்தின் ஒழுக்கத்தை வறிக்கின்ற உன்னையும் இவ்வரசர்கள் சீறிககொல்வர். பீஷ்மா! பாரதனே! புராணகதைதெரிந்த ஜனங்கள் மேற்சொன்ன ஹம்ஸவிரூத்தாந்தத்தைப்பற்றிய ஒருகாதையையும் பாடுகின்றனர். அதையும் உனக்குச் சரியாகஉரைப்பேன். அதன்பொருள் 'ஓ! பறவையே! மனமகெட்டிருக்குமபோது மனததூய்மையில்லாத பேச்சைப் பிற்றுக்கிரும். முட்டைகளைப் பக்கிப்பதாகிய இந்த உன்செய்கை உன் சொல்லுக்கு மாறியிருக்கிறது' என்பது.

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

சி சு பா டு வ த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனைநித்தீத சிகுபாலநேடு யுத்தஞ்செய்யத் தோடங்கிண்பீமனைப் பீஷ்மர் தடுத்தது.)

இந்தக்கிருஷ்ணன் தாஸனென்றுநினைத்தது இவனோடுயுத்தஞ்செய்யவிரும்பாத மஹாபலசாலியான ஜராஸநராஜனை நான் வெகுமானிக்கிறேன். ஜராஸநனைவதஞ்செய்தபோது கிருஷ்ணன்செய்த காரியத்தையும் பீமார்ஜுனாகள்செய்த காரியத்தையும் எவன்சரியென்றுமதிக்கிறான்? வாயிலல்லாவுழியாலதுழைந்து கபடமாகத் தன்னைப்பிராம்மணனென்று சொல்லிக்கொண்ட கிருஷ்ணனுக்கு ஜராஸநராஜாவின் பராக்ரமந்தெரியும். தான பிராம்மணர்களுக்குவேண்டினவனாகினைத்திருந்த மஹாதமாவான ஜராஸநன் இந்தத்தூரத் தாவுக்கு முதலிற்கொடுக்குமபடி ²பாதபதையைனுப்பினான். பீஷ்மா! கிருஷ்ணன், பீமன், ஆர்ஜுனன்இவர்கள் ஜராஸநனை 'சாப்பிடுங்கள்' என்றுசொல்லப்பட்டனர். கிருஷ்ணன் அதற்குமாறுகச் செய்தான். 'முர்க்கனே' ¹நினைக்கிறபடி இவன் உலகத்தைப்படைப்பவனாயிருந்தால் தன்னைவன் உண்மையில் பிராம்மணனென்று அறியவில்லை? இந்தப்பாண்டவர்கள் உன்னால் பெரியோர்களின்வழியை விட்டு இழுக்கப்பட்டும் அதைச்சரியென்றுநினைக்கிறார்களே; இது

¹ கம்ஸனுக்கடிமை.

² கால்கழுவுவதற்கு நீர்.

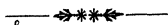
³ பிரம்மதேவர் பிராம்மணரானதால், இவன்பிராம்மணனாயிருக்கவேண்டும்; அப்படியானால் இவன்வேஷம் போடுவானேன் என்பதுகருத்து.

வும் எனக்கு ஓர் ஆச்சரியநதான். பாரதனே ! மேலும், பெண்தன்மையுள்ளவனும் வயதுமுதிர்ந்தவனுமாகிய உன்னை எல்லாவிஷயங்களுக்கும் உபதேசிப்பவனாகப்பெற்றவர்களுக்கு இஃது ஆச்சரியமன்று” என்று சிசுபாலன் சொன்னான். மிகக்கோபமாகவும் கடுஞ்சொல்லாகவும் சிசுபாலன் சொன்னதைக்கேட்டு, பலவான்களிற்கிறந்தவனும் பராக்ரமசாலியுமான பீமஸேனன்கோபித்தான். இயற்கையில் நீண்டும் அகன்றும் தாமரைமலர்போலசசிவரத்னமிருக்கும் பீமனுடையகண்கள் கோபத்தினால் இன்னும்திகமாகச்சிவந்தன. பீமஸேனன் நெற்றியில் மூன்றுபகுப்புக்களாக எழுமபியிருந்த புருவநெறிப்பை, திரிகூடமலையில் மூன்றுபிரிவுகளாகஓடும் கங்கையைப்போல அரசர்களனைவரும் கண்டனா. கோபத்தினால் பற்களைக்கடிக்கும் பீமஸேனன்முகம் பிரளயகாலத்தில எல்லாபிராணிகளையும்விழுங்கத்தொடங்கும் யமன்முகம்போலக் காணப்பட்டது. கோபம்தாங்காமல் வேகமாகக்கிளம்பின பீமனைச் சிறந்தகைகளையுடையபீஷ்மரேகுமார்க்கடவுளைப் பரமசிவன் அடக்குவதுபோல் அடக்கினார். ஜனமேஜயரே ! பெரியவரானபீஷ்மர் பலவகைச்சொற்களாலத்தடுத்தபின்னர் அந்தபீமனுடையகோபம் அடங்கிற்று. கார்காலம்கடந்த பிறகு கொந்தளிக்கின்றகருங்கடல் கரையைக் கடவாமலிருப்பது போலப் பகைவரையடக்குகிறவனாகிய பீமன் பீஷ்மர்சொல்லையீராமலிருந்தான். ஜனமேஜயராஜாவே ! தன்பராக்ரமத்தில் உறுதியுள்ள வீரனானசிசுபாலன், பீமன்கோபித்தபோது கலங்கவில்லை. பீமஸேனன் பலமுறை வேகமாகக்கிளம்பியும் அந்தவீரனானசிசுபாலன், கோபித்த சிங்கம் (அர்ப) மிருகத்தை எப்படிமதியாதோ அப்படியே அவனைமதிக்கவில்லை. பராக்ரமசாலியானசேத்ரராஜன் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன்கோபித்ததைக்கண்டு நகைத்துக்கொண்டே, “ஓ ! பீஷ்மா ! இவனைவிட்டுவிடு ; விளக்கில்விழுந்த விட்டிற்பூச்சியைப்போல என்பராக்ரமத்தினால் இவனளிரிந்துபோவதை அரசர்களனைவரும் பார்க்கட்டும்” என்றுசொன்னான். அந்தச்சேத்ரராஜன் சொன்னபேச்சைக்கேட்டபிறகு புத்திமான்களிற்கிறந்தவரும் கௌரவர்களில்சரேஷ்டருமாகிய பீஷ்மர் பீமஸேனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறுசொல்லலானார். “பீமஸேனா ! சிறந்தகைகளையுடையவனே ! யுத்தத்தில் தோல்வியடையாதஉன்னை இவன் யுத்தத்திற்கழைக்கிறானே ; இஃது இவன்ஸ்வபுத்தியன்று ; இது கிருஷ்ணனுடைய எண்ணம்.

அறுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

சீகபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் பீமனுக்குச் சீகபாலன்வரலாற்றைக் கூறியது.)

இவன் சேதிராஜன்விட்டில் மூன்றுகண்களும் நான்கு கைகளும் பிறந்தான். கழுதைக்குரலுக்கொப்பான குரலினால் இரண்டு ஊனையிட்டான். அதனால் இவன்தாய்தந்தையரும் சுற்றத்தாரும் பயந்தனர். இவனுடைய விகாரரூபத்தைக்கண்டு தாய்தந்தையர்கள் இவனைவிட்டுவிட நிச்சயித்தனர். அப்போது மனைவியோடும் மந்திரிகளோடும் புரோஹிதர்களோடும் கூடச் சிறதையினால் மனங்கலங்கியிருந்த அவ்வரசனைப்பார்த்து ஓர் அசரீரவாணியானது “ஓ! ராஜாவே! இந்த உன்புத்திரன் பெருமைபொருந்தியவனும பலத்தில மிகுந்தவனுமாகப் பிறந்திருக்கிறான். ஆதலால், இவனைக்கண்டு பயப்படவேண்டாம். கலங்காமல் குழந்தையைக்காப்பாற்று. இவனுக்கு உன்னால் மரணமில்லை. மரணகாலம் இப்போது வரவுமில்லை. இராஜாவே! இவனை ஆபுத்ததினால் கொல்லப்போகிறவன்எவனோ அவனும் பிறந்திருக்கிறான்” என்று சொல்லிற்று. இவ்வாறுசொன்னவார்த்தையை அரசன்முதலானவர்கள் கேட்டவுடன், அதைச்சொன்னபூதம் அந்தர்த்தானமாயிற்று. புத்திரனிடமுள்ள ஸ்நேஹத்தினால் துயரப்பட்ட தாயானவள, “என்னுடையஇந்தப்புத்திரனைப்பற்றிய இந்தச்சொல்லைச் சொன்னவனாரோ அவனைக் கைகூப்பி வந்தனஞ் செய்கிறேன். அந்த மஹிமையுள்ளபுருஷன் தேவனுயிருந்தாலும் மற்ற யாராயிருந்தாலும் எனக்கு மறுபடியும் அந்தச்சொல்லை விரிவாகச் சொல்லக்கடவன். இந்தப்பிள்ளைக்கு யமனாகப்போகிறவன் எவனென்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்றுசொன்னான். மறைந்திருந்த அந்தப்பூதமானது திருமபவும், “எவன்மடியி லெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டபோது இந்தக் குழந்தையினுடைய இயற்கைக்கதிகமான கைகளிரண்டும் ஐந்துதலை நாகங்கள்போலத் தரையில்விழுமோ, நெற்றியிலிருக்கும் மூன்றாவதுகண் எவனைக்கண்டவுடன் மறைந்துபோகுமோ, அவன் இவனுக்கு நமனாவான்” என்று சொல்லிற்று. அந்தக்குழந்தை மூன்றுகண்களும் நான்குகைகளുമாயிருந்ததையும் அசரீரவாக்கு அவ்வாறுசொன்னதையும் கேள்விப்பட்டு, பூமியிலுள்ள அரசர்களனைவரும் பார்க்கக்கருதி வந்தனர். அவ்வரசன் வந்த அரசர்களைத் தகுதிப்படி பூஜித்து ஒவ்வொரு ராஜாவின்மடியிலும்

பிள்ளையைவிட்டான். இவ்வாறு அனேகமாயிரம் ராஜாக்களின்மடிகளில் தனித்தனியே வரிசையாக அநதக்குழந்தை ஏறிற்று; அசரீரவாக்குசு சொன்னபயனை அடையவில்லை. மஹாபலசாலிகளும் யாதவர்களும்மான ராமகிருஷ்ணர்கள் துவாரகாநகரத்தில் இவ்விஷயத்தைக் கேள்விபபட்டு யாதவகுலத்துப் பெண்ணாகிய தம்தநதையின் ஸேஹாதாரியைக் காண்பதற்குச் சேதிரகரத்துக்கு வந்தனர். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் முறையே அவவரசனுக்கும் அவவாசிக்கும் வழக்கப்படி வந்தனஞ்செய்து கேஷமத்தையும் ஆரோககியத்தையும் விசாரித்து உட்கார்ந்தனர். அப்போது அவ்வாசி அவ்விருவரையும் மிக்கஅன்புடன் பூஜித்து உடனே தன்பிள்ளையைத் தானே கிருஷ்ணன்மடியில் வைத்தாள். அநதக்குழந்தையைக் கிருஷ்ணன்மடியில்விட்ட மாத்நிரத்தில் அதிகக்கைகளிரண்டும் விழுந்தன. அநத நெற்றிக்கண் ணும் மறைந்தது. அதைக்கண்டு அவ்வாசி துயரமும் அசச்சமுற்றவளாகி, “கிருஷ்ண! சிறந்தக்கைகளை யுடையவனே! பயத்தினுல்பிடிக்கப்பட்ட எனக்கு ஒருவுரமதருவாயாக. துயரப்பட்டவர்களுக்கு ஆறுதலும் பயந்தவர்களுக்கு அபயமுமளிப்பவன், நீயன்றோ?” என்றுசொல்லிக் கிருஷ்ணனிடம் வரங்கேட்டாள். யாதவராகிய கிருஷ்ணன் அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபிறகு, “அரசியே! தர்மந்தெரிந்தவனே! நீ பயப்படாதே; என்னால் உனக்குப் பயமிராது. எந்தநதையின் ஸேஹாதாரியே! உனக்கு என்னவரம நான் கொடுக்கவேண்டும்; அல்லது நான் என்னசெய்யவேண்டும்; ஸாத்தியமாயிருந்தாலும் அஸாத்தியமாயிருந்தாலும் நீசொல்வதைச் செய்வேன்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசியானவள் கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, “மஹாபலசாலியே! யாதவசரேஷ்டனே! பிரபுவே! சிசுபாலன்செய்யும் பிழைகளை எனக்காகப் பொறுப்பாயாக; இதுதான் எனக்குவரமென்றறி” என்று கேட்டுக் கொண்டாள். அதற்குக் கிருஷ்ணன், “அத்தையே! இந்த உன்புத்திரன் கொல்லத்தக்க குற்றஞ்செய்யினும் இவனுடைய நூறுபிழைகளை நான்பொறுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நீ துக்கத்தில் மனத்தை வைக்காதே” என்றுசொன்னார். வீரனான பீமஸேனா! யாதவர்களுக்கு ஸுகத்தைத்தரும் கிருஷ்ணன்தான் தனக்குயமெனன்று அறிந்திருக்கும் இந்தப்பாவியான சிசுபாலன் அவர் கொடுத்தவரத்தினுல் கர்வமடைந்தது மதிக்கெட்டு உன்னை இவ்வாறு யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான்.

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

— ❦ —

(நம்மையிகழ்ந்த சிசுபாலனையும் அவனோடுசேர்ந்த அரசர்களையும்
பீஷ்மர் அவமதித்துப் பேசியது.)

பீமஸேனா ! இந்தச்சிசுபாலன் புததத்தில் தோலவியடையாத
உன்னை புததத்திற்கழைப்பது இவனுடைய சொந்தப் புததியினு
லன்று. லோகநாதராகிய கிருஷ்ணனுடைய எண்ணந்தான் இது.
குலக்கேடனும் கெட்டகாலத்தினால் மதிக்கெடவனுமாகிய இந்தச்
சிசுபாலன்போல என்னைத் தூஷிக்கத்தக்க அரசன் இப்புவியில் எவ
னிருக்கிறான் ? சிறந்தகைகளையுடைய இந்தச்சிசுபாலன், இந்தக்கிரு
ஷ்ணனுடைய சக்தியின் ஒருபாகமென்பது திண்ணம். கிருஷ்ண
னானவர் இவனிடத்திலுள்ள அநதப்பாகத்தை மறுபடியும் எடுத்துக்
கொள்ள எண்ணங்கொண்டிருக்கிறார். ஸ்ரேஷ்டனே ! அத
னால்தான் இந்தமதிக்கெட சேதிராஜன் நம்மெல்லாரையும் மதியா
மல் புலிபோல மிகவும் கர்ஜிக்கிறான்” என்று பீஷ்மர்சொன்னார்.
அப்போது அநதச்சேதிராஜன் அநதப்பீஷ்மா சொல்லைப் பொறாமல்
மிக்ககோபத்துடன் மறுபடியும் அநதப்பீஷ்மருக்கு மறுமொழிசொ
ல்லலானான்.

“பீஷ்மா ! நீ கிருஷ்ணனுக்குச்சொல்லுகிற மஹிமையெல்லாம்
கிருஷ்ணனுக்கு எதிரிகளான எமக்கேயிருக்கட்டும். நீ ராஜாக்க
ளுக்குத் துதிபாடம்படிக்கும் வந்திஷயப்போல எப்போதும் ஓயாமல்
இவனை ஸ்துதிசெய்கறாய். பீஷ்மா ! அயலரைத்துதிப்பதில் உன்மன
த்திற்கு விருப்பமிருக்குமாயின் நீ இந்தஜனாத்தனைவிட்டு ராஜாக்
களைத் துதிக்கலாம். ராஜசரேஷ்டனும் பாஹ்லீகதேசாதிபதியுமான
இந்தத்தரதனைத் துதி. இவன்பிறக்கும்போதே இந்தப்பூமியைப்பிளந்
தவன். பீஷ்மா ! வங்கதேசத்துக்கும் அங்கதேசத்துக்கும் அதி
பதியும் பலத்தில் இந்திரனுக்கொப்பானவனும் சிறந்தவில்லவனைப்ப
வனுமாகிய இந்தக் கர்ணனைத் துதிக்கலாம். சிறந்தகைகளையுடைய
வனே ! இவனுக்கு இந்தத்திவ்யகுண்டலங்களும் இளஞ்சூரியனைப்
போல ஒளியுள்ளகவசமும் உடன்பிறந்தவையாகக் கடவுளாலேயே
படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்திரனுக்கொப்பானவனும் ஜயிக்
கவேமுடியாதவனுமாய்க் கரணதனை இவன் கைச்சண்டையில்
வென்று அவன்தேகத்தையுமகிழித்தவன். பீஷ்மா ! மஹாசதர்க
ளும் பிராம்மணச்சரேஷ்டர்களும் துதிக்கத்தக்கவர்களான துரோ

ணரும் அசுவத்தாமாவுமானதகபப்பிள்ளைகளிருவரையும் நீ இடைவிடாமல் துதிப்பாயாக. அதுநன்று. பீஷ்மா ! இவ்விருவர்களில் ஒருவர்கோபித்தால் சராசரங்கள் அடங்கின. இப்புவனியில் ஒன்றும் மிச்சமில்லாமல் செய்துவிடுவாரென்பது, என்கருத்து. பீஷ்மா ! யுத்தத்தில் துரோணருக்கும் அசுவத்தாமாவுக்கும் ஸமமாகிறகததக்க இவர்களுக்கிடான அரசனைக் கடலசூழ்ந்தஉல்கதத்தில் நான் பார்க்கவில்லை. நீ இவர்களைத் துதிககநினைக்கிறதில்லை. அரசர்க்கரசனும் சிறந்த கைகளையுடையவனுமாகிய துரியோதனனையும் அஸ்திரங்களில்தேர்ந்தவனும் உறுதியான பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜயதரதனென்னும் ராஜாவையும் கிம்புருஷர்களைன்னும் தேவர்களுக்குஆசாரியனும் உலகத்திலபெயர்பெற்ற பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய துருமனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாக்கிக்குறும்? பெரியவரும் பரதகுலத்தவருக்கு ஆசாரியருமாகிய சாரத்வதர் என்றுசொல்லப்பட்ட கிருபாசாரியரைவிட்டுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாக்கிக்குறும்? வில்லாளிகளிறசிறந்தவனும் புருஷசேஷ்டனுமாகிய ருகமியைவிட்டுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாக்கிக்குறும்? பீஷ்மகராஜனையும் சிறந்தசக்தியுள்ள தந்தவகராஜனையும் பகதத்தனையும் யூபகேதுவையும் மகததேசாதிபதியான ஜயதஸேனனையும் விராடதுருபதர்க ளிருவரையும் சகுனியையும் பிருஹத்பலனையும் அவநதிதேசத்தரசர்களான விரதானு விரதர்களையும் பாண்டியராஜாவும் சிறந்தவனுமானசுவேதனையும் மிக்கபெருமபாக்யமுள்ளசங்கனையும் கர்வமுள்ளவிருஷஸேனனையும் பராக்ரமசாலியான ஏகலவ்யனையும் மஹாரதனுனகலிங்கதேசத்தரசனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாக்கிக்குறும்? பீஷ்மா ! எப்போதும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்வதற்கே உனக்கெண்ணமிருந்தால சல்லியன்முதலான அரசர்களையும் நீஎன்னுதிக்கலாகாது? ராஜாவே! தாமங்களைச்சொல்லும் பெரியோர்கள் முற்காலங்களில் கதைகள்சொல்லும்போது நீகேட்டதில்லையென்பது திண்ணம். அதற்கு நான்ஏன்னசெய்யலாம்? பீஷ்மா! தன்னையிகழ்வதும் புகழ்வதும் பிறரையிகழ்வதும் புகழ்வதும் பெரியோர்களின் ஒழுக்கமில்லையென்று நீகேட்டிலை. பீஷ்மா! மேலும் புகழ்த்தகாத இரதக்கேசவனை நீ அறியாமையால் அன்புகூர்ந்து துதிப்பதை யாரும்ஒப்பவில்லை. கம்ஸனுடையஆளாகக் கன்றுமேய்த்த துராத்மாவினிடத்தில் வீண்அபிமானத்தினால் உலகமெல்லாவற்றையும் நீஎப்படிச்சுமத்தலாம்? பாரதனை! மேலும் உன்னுடையஇந்தப்புத்தி தன்னிலைக்குவராது. நீ குலிங்கசகுனியைப்போலென்று

நானே முன்னம்சொல்லியிருக்கிறேன். பீஷ்மா! குலிங்கசகுனி யென்பது இமயமலையின் பின்புறத்திலிருக்கிறது. அதனிடத்தில் எப்போதும் செய்கைக்குமாறான சொற்களே கேட்கப்படுகின்றன. அது தான் அதிகஸாஹஸம்செய்துகொண்டிருப்பதை 'நினையாமல் 'ஸாஹஸஞ்செய்யாதே' என்று எப்போதும் கூறுகிறது. பீஷ்மா! அற்பப்பிராணியான அந்தப்பறவை இரைதின்னும் சிங்கத்தின்வாயி லிருந்து பற்சநிலகப்பட்டு வெளியில்தெரியும் மாம்ஸத்துண்டை இழுக்கிறது. பீஷ்மா! சிங்கம் ஒப்பியிருப்பதனால் அதுஜீவிக்கிற தென்பது நிச்சயம். பாபிஷ்டனே! அதுபோலத்தான் நீயுமெப்போ தும் சொற்களைச்சொல்லுகிறாய். பீஷ்மா! அரசர்களிடப்படுவத னால் நீ உபிரோடிருக்கிறாயென்பது திண்ணம். உலகத்தினால் வெறுக் கத்தக்க செய்கைகளையுடையவன் உன்னைப்போல வேறொருவனு மில்லை" என்றான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! சேதிராஜனுடைய அநதக்கடுஞ்சொல் லைக்கேட்டு அந்தப்பீஷ்மர் அவன்கேட்டிருக்க, "இவ்வரசர்கள் இஷ்ட ப்படுவதனால்லவோ நான்ஜீவிக்கிறேனும்! நான்இவ்வரசர்களைத் துரும்புக்குங்கூடச் சரியாக நினைக்கவில்லை" என்றுசொன்னார். இவ் வாறு பீஷ்மர்சொன்னவுடன் அங்கிருந்த அரசர்கள்கூவினார்கள். அவர்களிற்சிலர் ஸநதோஷித்தனர். சிலர் பீஷ்மரையிகழ்ந்தனர். சிறந்த வில்லாளிகளாகிய சிலர் பீஷ்மருடைய அநதச்சொல்லைக் கேட்டு, "பாபியும் கர்வியும் வயதுசென்றவனுமான இந்தப்பீஷ்மனை நாம்பொறுக்கத்தகாது. அரசர்களே! இநதக் கெட்டபுத்தியுள்ள பீஷ்மன் யாகப்பசுபோலக் கொல்லப்படுவதுநலம்; எல்லோரும் கோபித்து ஒன்றுசேர்நது கட்டைத்தணலினால் இவனைஎரித்தாலும் எரிக்கலாம்" என்றுகூறினர். இவ்வாறு அரசர்கள்சொன்னதைக் கேட்டபிறகு கௌரவர்களின்பிதாமகரும் அறிவில்சிறந்தவருமான பீஷ்மர் அரசர்களைநோக்கி, "சொல்லுக்குமறுமொழி சொல்வதில் ஒருமுடிவையும் நான்பார்க்கவில்லை. அரசர்களே! நான்சொல்லப் போவதை முற்றிலும்கேளுங்கள். என்னை யாகப்பசுவைப்போலக் கொல்லுவதையாவது கட்டைத்தீயினால்எரிப்பதையாவது செய்யுங் கள். இந்தக்கால்முழுமையும் உங்கள்தலையிலவைத்தேன். இதோ கோவிந்தன் எங்களால்பூஜிக்கப்பெற்றுப் பின்வாங்காமல் நிற்கிறார். உங்களில் யாருக்கு இறக்க மனம்துடிக்கிறதோ அவன் இப்போதே சக்கரத்தையும் கதையையும்ஏந்தின கண்ணனை யுத்தத்திற்கழைக்க லாம். அவன் வீழ்த்தப்பட்டு யதுவம்சத்தவரான பகவானுடைய தேகத்திலேயே பிரவேசிக்கட்டும்" என்றார்.

அறுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

சி சு ப ர ல வ த ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

— ❖ ❖ ❖ —,

(சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை யுத்தத்திற்கழைத்தபோது அவன்
தூற்றங்களைக் கிருஷ்ணன் எடுத்துரைக்கக் கேட்டு
அரசர்களியுத்தத்தின்மூலியகியது.)

பெருமபராக்ரமமுள்ளசேதிராஜன் பீஷ்மர் சொல்லைக்கேட்ட
தும், வாஸுதேவருடன்போர்புரியக்கருதி வாஸுதேவரைநோக்கி,
“ஓ! ஜனார்த்தனா! உன்னையழைக்கிறேன். என்னுடன் சண்டை
செய்; பாண்டவர்களெல்லாரையும் உன்னையும் இப்போதேகொல்லப்
போகிறேன். கிருஷ்ணா! பாண்டவர்கள் எவ்விதத்திலும் உன்னு
டன்சேர்த்தே என்னல்கொல்லத்தகுந்தவர்கள். அவர்கள் அரசர்
களைவிட்டு அரசனல்லாத உன்னைப் பூஜித்தனானரே? அரசனல்லாத
வனும் தாஸனும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் புதுஜைக்குத்தகாதவனு
மாகிய உன்னைத் தகுந்தவனைப்போலச் சிறுபிள்ளைத்தனமாகப் பூஜி
த்தபாண்டவர்கள் வதருசெய்யத்தக்கவர்களென்பதே என்கருத்து”
என்றுசொன்னான். ராஜச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! ‘பராக்ரம
சாலியான அந்தச்சிசுபாலன் இவ்வாறுசொல்லிப் புலிபோலிஇரைந்து
எல்லாப்பிராணிகளும்பார்த்திருக்கையில் மிகக்கோபமுற்று எல்லா
அரசர்களோடுங்கூட யுத்தஸந்நாஹஞ் செய்துகொண்டு தர்மராஜ
ருடைய யாகத்தைக்கெடுக்கும் எண்ணத்துடன் விரைவாகச்சென்
றான். அதன்பிறகு, கேசியைக்கொன்றவரும் பகைவரையழிப்பவரு
மாகிய கேசவர் சக்கரத்தையும் கதையையும் கையிலேறிக்கொண்டு
தாருகனென்னும்ஸரதியினால் கொடிகட்டி அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
ரதங்களுள் உத்தமமான தமதுரத்தினருகிற்சென்று பீஷ்மரால் கை
கொடுக்கப்பெற்று அதன்மேலேறினார். கெட்டஸ்வபாவமுள்ள அந்
தச்சிசுபாலனால் கோபம்மூட்டப்பட்ட அரசர்களனைவரையும் கிரு
ஷ்ணபகவான் ஒற்றைத்தேராளியாக யுத்தத்தில்ஸரதித்தார். அப்
போது கருடக்கொடிகட்டினரத்திலிருப்பவரும், உதயகாலஸூர்ய
னைப்போலத் தம்ஒளியினால் பிறருக்குத் தாபத்தையுண்டுபண்ணிக்
கொண்டு வில்லிநானேறிகிறவரும், உயர்ந்த புஷ்பரத்திலிருக்
கும் இரண்டாவதுமனம்தனைப்போன்றவரும், தாமரைமலர்போன்ற
கண்களையுடையவருமான கண்ணபிரானை அரசர்களனைவரும்கண்ட
னர். அவ்வாறு தம்பராக்ரமத்தினால் கொளுத்துகிறவர்போல ஸஞ்

சரீரக்குமகண்ணனைக்கண்டு அரசாசனங்களாகப் பரவசங்களாகக் கிருஷ்ணனுக்குத் தக்கமரியாதையைச் செய்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! கிறந்தகைகளையுடையவரும் அஸுரச் சேனையுடையவரும் பகைவர்களானவர்களைக்கொல்லுகிறவருமாகிய அநதயாதவவீரர் அவ்வரசர்களைநோக்கி இன்சொல்லாகச்சொல்லலானார். “அரசர்களே! நீங்கள் எல்லோரும் என்கட்டையினால் அச்சமற்றுச் சேனைகளுடன்செல்லுங்கள். தான்கெட்டஇரதப்பாவி உங்களையும் கெடுக்கலாகாது. இவன் எங்களுக்கு முற்றிலும்பகைவன்; யாதவர்களை ஹிம்ஸைசெய்பவன்; யாதவகுலத்துப்பெண்ணின்மகனுயிருந்தும் யாதவர்களிடத்திலேயே மிக்கபகைகொண்டாடுகிறான். அரசர்களே! கொடியசெய்கைக்காரனாகிய இவன் எனக்குஅததைமகனுயிருந்தும் நாம் பிராஜ்யோதிஷ் நகரத்திற்குச்சென்றதையறிந்து துவாரகையைக்கொளுத்தினான். முன்னே போஜராஜனாகிய உக்ரஸேனன் ரைவதகமலையில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் யாதவர்களைவரையும் அடித்துமசிறைபிடித்தும தன்ஊருக்குத் திருப்பிச்சென்றான். எந்தநதை அசுவமேதயாகத்துக்காகக் காவலாளிகளின் காப்புடன்விடுத்த குதிரையை யாகத்திற்கிடையூறுசெய்வதற்காக இரதக்கொடுநீனைவுள்ள இவன் ‘கொண்டுபோனான். குற்றமற்ற பபருவென்னுமயாதவனுடைய மனைவி தந்தேசத்திலிருந்து ஸௌவீரதேசத்துக்குப்போனபோது அவன் இஷ்டப்படாமலிருந்தும் தனது காமமயக்கத்தினால் அவனை எடுத்துக்கொண்டுபோனான். இவன் தனதுமாதலனுக்குத்தீங்கிழைப்பவனாக மாயையினாலமறைந்து விசாலனுடைய புதல்வியாகிய பத்ரையென்பவனை அவன் துயரப்படுத்திப் குரூரர்களையும் அநதகர்களையும்கொன்று அவர்களின் மனைவிகளையழவைத்துக் கருசுதேசத்தரசனுக்காகக் கொண்டுபோனான். கெட்ட எண்ணமுள்ள இவன் எந்தநதையினால்வரிககப்பட்டவரும் பதிவரதையும் விசாலராஜன் பெண்ணுமான பத்ரையைப் பரப்பபுடன் உள்ளேயிரவேசித்துஎடுத்தான். ‘இவன் என்னை ஜயிக்கக்கருதிக் கருசராஜாவுடன் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு ஜராஸநதனையிடுத்து என்க்குதின்னாதவற்றைச்செய்தான். அரசர்களே! அவற்றையெல்லாம் நான் எண்ணமுடியாது. இவ்வாறு ‘இவன் யாதவர்களுக்கு எல்லையில்லாததீங்குகள்செய்தவன். இவன் மிக்கபடமாகவே நம்முடைய விஷயத்தில் அனேககாரியங்களைச்செய்தான். ‘இவனைக்கொல்லுவதற்குரியகுற்றங்கள் நூற்றைநாமபொறுப்போம்’ என்று இவன் தாயாருக்கு நான் செய்த கொடியசபதங்களினால் நான்கட்டுப்பட்டிருந்

தேன். அவ்வாறாகவே இவ்வேழப்பதற்குரிய குற்றங்கள் நூறும் என்னுல்பொறுக்கப்பட்டன. இவ்வேனக்கொல்லுகிறகாலமாகிய இந்த ஸமயத்தில், நான் எவ்வகையிலும் பொறுக்கக்கூடாத பிழைகள் இரண்டுள்ளன. ‘யாகததுக்கிடையூறுசெய்பவனைக் கொல்வேன்; பாண்டவர்களுக்கு விரோதியைக்கொல்வேன்’ என்ற இரண்டு வகைநிச்சயம எனக்கு இருக்கிறது. அதை நான் எப்படி மாற்றுவேன்? எந்தநகையின்ஸதேஹாதரிக்காக மிகப்பெருநதுரததை நான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நறகாலத்தினுல இந்தக்குற்றம் இப்போது எல்லாராஜாக்களின் முன்னிலையிலும் நடந்திருக்கிறது. இப்போது என்விஷயத்தில் இவன் அளவுக்குமீறிச் செய்த அக்ரமத்தை நீங்களே பார்க்கிறீர்களல்லவா? நீங்கள் பாராமலிருக்கும்போது செய்தவற்றையும் நீங்களே ஊஹித்துத்தெரிந்துகொள்ளலாம். எல்லாராஜாக்களும்நிரமபினஸதஸில இவன் காவத்தோடுசெய்த “இந்தவதத்திற்குரிய அக்ரமத்தைமட்டுமே நான் பொறுக்கமுடியாது. இறப்பதற்கு ஆசையுள்ள இந்தமுடன் ருகமிணியின்மேலு ஆசைகொண்டிருந்தான். சூதரன் வேதமோதலைப்பெறாததுபோல இவன் அநதஇஷ்டத்தைஅடையாமற்போனான்” என்றார்.

அங்கே சேர்ந்திருந்த அவ்வரசாக்களனைவரும் இவ்வாறு சிசுபாலனைப்பற்றிய துஷ்ணையைக் கண்ணன் சொல்லக்கேட்டனர். வாஸுதேவருடைய சொல்லைக்கேட்டவுடன் சேதிராஜனையிகழ்ந்தனர். ரதத்தின்நடுவில் சேதிராஜன் கோபத்தோடு வில்லெடுத்த அம்புகளைத் தொடுப்பதைக்கேட்டும் பாராததும் அரசர்களனைவரும் மிக்க பயமுற்றது, சேதிராஜனைச் சேனைத்தலையில் விட்டுவிட்டு விரைந்துஓடினர். சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள சிசுபாலன் அநதக்கிருஷ்ணன் சொல்லைக்கேட்டு இரைச்சலுள்ள அட்டஹாஸஞ்செய்து கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, “கிருஷ்ண! ருகமிணியை நான்முதலில்வரித்ததாக ராஜஸபையில் விசேஷமாகச்சொலலியும் நீவெடகப்படாமலிருப்பதேன்? மதுஸூதனா! உன்னைவிட வேறுஎந்தப்புருஷன் தன்மனைவியை வேறொருவன் முன்னுல்வரித்ததாகஅறிந்து அதைச்சான்றோரிடம் விளம்புவன். கிருஷ்ண! உனக்கு என்விஷயத்தில் விசுவாஸமும் பொறுக்கவிருப்பமுமிருந்தால் பொறு. இல்லாவிட்டால் பொறுதே. நீ கோபமுற்றாலும் அனுக்ரஹமுற்றாலும் உன்னுல் எனக்கு என்ன ஆகும்?” என்றான். ஜனமேஜயரே! அநதச் சிசுபாலன் அவ்வரசர்களனைவரும் கிருஷ்ணனுடைய மஹிமையினாலேயே வலிமையற்றுக் குதிரைகளோடும் காலாட்களோடும் தேர்களோடும் யானை

களோடும் ஒடிப்போனதைக்கண்டு கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன் விட்டிற்பூச்சி தீயையெதிர்த்துப்போவதுபோல ஒற்றைரத்ததினாலேயே கிருஷ்ணனை எதிர்த்துச் சென்றான்.

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

சி சு ப் ப ல வ த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(சிகபாலனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் யுத்தம்ஆரம்பித்தபோது உண்டானதுநீழ்மீத்தங்களையும் அவற்றின் லக்ஷணங்களையும்பற்றி யுதிஷ்டிரருக்கு நாரதர் உரைத்தது.)

அப்போது புத்திமான்களிற சிறந்தவராகிய யுதிஷ்டிரர், சிகபாலன் யுத்தத்திற்காக ஸன்னாஹமசெய்துகொண்டிருந்ததைக்கண்டு, நாரதரிடம், “ஓ! மஹரிஷியே! ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் எவ்விடத்திலும் உங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இப்போது அரசர்களின் நாசக்குறிப்பாகப் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பலவகைகளான எந்த உத்பாதங்களும் அபசகுனங்களும் உண்டாகின்றனவோ அவற்றையெல்லாமபற்றி உம்மிடத்தில கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்று கேட்டார். இவ்வாறுகேட்ட சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜருக்குச் சிறந்தஅறிவுள்ளவரும் பெருமபுகழ்பெற்றவருமான நாரதமுனிவர் எல்லாவற்றையும் தெளிவாகச் சொல்லலானார்.

“குருச்சேஷ்டனே! ஜ்யோதிஷசாஸ்திரம் கறறுணர்ந்தவன் கிரஹங்களின் பராக்ரமத்தையும் செல்லுமவழியையும் சேருதலையும் உச்சத்தையும் ²ஆரோஹணத்தையும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துச் செல்வதையும் கிரணங்கள்சேருவதையும் முயற்சியோடிருப்பதையும் நிலைகுலைதலையும் காணக்கூடிய கிரஹங்கள்காணப்படாதிருத்தலையும் காணக்கூடாதவைகாணப்படுதலையும் நீசமடைதலையும் ஏற்றக்குறைவுகளையும் நிறத்தையும் இடத்தையும் பலாபலங்களையும் முழுதும் பரீக்ஷிக்கவேண்டும். இவ்வுலகத்தில தெய்விகமாக உண்டாக்கப்பட்ட உத்பாதங்கள் பூமியைச்சார்ந்தவை முதலிலும், ஆகாயத்தைச்சார்ந்தவை பிறகும் உண்டாகின்றன. ஸூர்யன் மேற்றிசையிலிருக்கும் போது எல்லாப்பொருள்களின் நிழலும் கிழக்கேதிரும்பாமலிருந்தால் தோல்விக்கு அடுத்து ஓர் அடையாளம். எப்போது கிராமங்களிலுள்ள ³தலைமையான மரங்களின்நிழல் வெயிலில்லாமலிருக்கும்

¹ எரிகொள்ளி விழுதல் முதலிய அபசகுனங்கள்.

² மேற்செல்லுகை; அல்லது அபிவிருத்தி.

³ மூலத்தில் ‘சைத்யகா’ என்றிருக்கிறது.

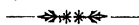
போது) பிரதிபிம்பம்போலத் தெளிவாகக்காணப்படுகிறதோ அப் போது பெரிய அச்சத்தையறியவேண்டும. கிராமங்களின் தலைமையான மரங்கள் இலைகள் உலர்ந்தும் இலைகளும் தளிரகளும் (அகாலத்தில்) உதிர்ந்தும் துளிராகள்கெட்டும் போமாயின் அப்போது நாசத்தைச் சொல்லவேண்டும. கிராமவிருகூங்கள், செழித்த இலைகளும் தளிர்களுமுள்ளவையாகவும் விருத்தியடைகிறவையாகவும் காணப்படுமாயின் அப்போது கீழ்மத்திறகு ஸந்தேஹமில்லை. பூவின் மேல்பூவும் காயின் மேல்காயும் சேர்ந்து உண்டாகுமாயின் அப்போது ராஜாவாயினும் ராஜாவைப்போன்றவனுயினும் மரணமடைவான். கார்காலம் சரதகாலம் பனிக்காலம் வஸந்தகாலம் ஆகிய எல்லாக்காலங்களிலும் அவ்வக்காலத்திற்குரியவையல்லாத மலர்களும் கனிகளும் உண்டாகுமாயின் தேசத்தில் கலக்கத்தை உரைக்கவேண்டும். அகாலத்தில் நதிகளபெருகுவதும் மஹாபயத்திற்குக் குறிப்பாம். சிலாக் யமான மரமானது பூஜிக்கப்பெற்றதாயினும் பெருத்தாயினும் காற்றினால் முறிக்கவாவது பெயர்க்கவாவது சரய்க்கவாவது படுமாயின் அகனிபயத்தையாவது வாயுபயத்தையாவது அறியவேண்டும. சிறந்த மனிதனாவது அழிந்துபோவான். திசைகளெல்லாம் எரியுமாயின் ராஜாக்களுக்கு மாறுதல்கள் உண்டாகும். வெட்டித் தள்ளப்பட்ட மரம் சரதம் செய்யுமாயின் அதனுடன்கூட அநதராஜ்யமே விழுந்துபோகும். ஆதலால், மரத்தை வீழ்த்தலாகாது. மரத்தை ஒருவன் வெட்டுவிப்பானாயின் அநதமரம் அவன் மேல் அதற்காகக் கோரிக்கும். வெட்டினவனுடைய ப்ரதவனும் அம்மரத்திற்குடையவனும் உடனேயழிவார். தேவதாவிக்கிரஹங்கள் விழுவதும் மண்டபங்களிடவதும் மலைகள் அசைவதும் தோலவிக்குறிகள். இவ்வில வானவிலைக்கண்டாலும் அதனாலபெருமபயமுண்டு. பரதச்ரேஷ்டனே! ஆனால், அதைக்கண்டவனுக்குமட்டும் பயமுண்டாகுமேயன்றி மற்றவனுக்கு இராது. இரவில் வானவிலைக்கண்டவன் உடனே அநதத்தேசத்தை 'விடக்கடவன். 'எங்கே தேவதாவிக்கிரஹங்கள் ஆடவும் கூவவும் நகைக்கவும் கண் திறக்கவும் கண்மூடவும் செய்கின்றனவோ அநதத்தேசத்தில் கலகத்தைச் சொல்லவேண்டும. 'கற்களினின்றும் நீர்க்கசிவுகளும் மற்ற எவ்வகையான மாறுதல்களும் உண்டாகுமாயின் அவை பயத்திற்கு அடையாளங்கள்; பெரிய மனிதர்களாயினும் பரிஜனங்களோடு கூடிய அரசனாயினும் இறந்துபோவார்கள்; நகரத்தில் வியாதி யாவது உண்டாகும்; ராஜ்யத்திலும் தேசத்திலும் கலக்கங்களாவது உண்டாகும். தேவதைகளின் ஆலயங்களின்

லும் ராஜாக்களின் அண்மணிகளிலும் பூஷணசாலைகளிலும் ஆபுத சாலைகளிலும் தேன்கட்டப்படுமாயின் அப்போது அநதத்தேசமே மேலான்பலவானால் அழிக்கப்படும். அநதத்தேசத்தில் திடீரென்று பயமுண்டாகுமென்றே சொல்லவேண்டும். மரத்திலிருந்தும் யானையின் தந்தத்துனியிலிருந்தும் காளைபாட்டின் கொம்பிலிருந்தும் சிவந்தரதம்பெருகுமாயின், மரத்திலிருந்துவதனால் தேசம்போவதும் யானைத்தந்தத்திற் பெருகுவதனால் டிரசுமாறுவதும் மாட்டுக்கொம்பிற் பெருகுவதனால் பசுக்களுக்கும் பிராமணாளுக்கும் நாசமுண்டாகுமென்று சொல்லலாம் ராஜாவே' ராஜாவின் குடை தரையில் விழுமாயின் அவ்வரசனும் அவன் ராஜ்யமும் உடனேயழிந்துவிடும். தேவாலயங்களிலும் ராஜகிருகங்களிலும் யானைகட்டுகிற இடங்களிலும் வேறுபாடு காணப்படுமாயின் அநதத்தேசத்திற்கும் ராஜாவுக்கும் ஊருக்கும் பீடையுண்டாகும். கொடிய 'அனுவிருஷ்டிபயத்தையும் பெருமபஞ்சத்தையும் சொல்லவேண்டும். தேவதாவிக்கூறுகளின் கைகளொடிவதனால் கிருஹஸ்தர்களுக்குப் பயமுண்டாகும். (அவற்றின்) ஆபுதம்ஒடிநதால் ஸேனாபதி இறப்பென்றறியவேண்டும். புதிதாகவந்த தேவதாவிக்கூறும் ஆறுமாதத்திற்குள் இடத்தில் நிலைபெறுத்தப்படாமற் போமாயின் அநநகரத்தை ராஜாவிட்டுவிடுவான். பூமிவெடித்தாலும் சபதம்செய்தாலும் இடிந்துவிழுந்தாலும் அநதத்தேசத்தது அரசன் இறப்பான். தேசமும்கெடும். ஏண்பதம், ஸர்ப்பம், மிண்டுபம், தீபயகம் என்னும் பாம்புஜாதிகளைத் தவிர விழுங்குமாயின் அங்கே ராஜநாசம்உண்டாகும். அன்னமானது ஒன்றும்சேர்க்கப்படாமலும் சமைக்கப்படாமலும் அதிகப்படுமாயின் அநதத்தேசத்தார் நோயுற்று இறந்துபோவார். அநத அன்னத்தை அவர்கள் புசியார். யுதிஷ்டிரா' (தடாகமமுதலிய) ஜலாசயங்களில் நீர்பொங்கினாலும், மரமுதலிய ஸ்தாவரங்களில் தண்ணீர்உண்டானாலும் அங்கிருந்துவெளிப்பட்டாலும், பெண்கள் காவில்லாமலாவது மூன்றுகால்கள் இரண்டுதலைகள் நான்குக்களோடுகூடவாவது இருக்கும்சூழ்நதையைப்பெற்றாலும் அநதத்தேசத்திற்குத் தோல்வியைச் சொல்லவேண்டும். வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும் பெண்களும் பசுக்களும் மற்றுமுள்ளபலஜாதிகளும் இயற்கைக்கு மாறான ஸந்திகளைப் பிரஸவித்தால் அநதத்தேசத்தில் தோல்வி நிச்சயம். நதியானது கலங்கிநீர்ஜலமாக எதிர்நோக்கிச்சென்றாலும் திசைகள் ஒளியில்லாமற்போனாலும் அவை தோல்விக்குறிகளாம். பாரதனே!

இவையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையும்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள சகுனங்களும் கிருஷ்ணாலேயே உண்டாகின்றன. பாரதனே! சந்திரஸூர்யர்கள், க்ரஹங்கள், ரக்ஷத்திரங்கள், காற்று, நீர், நிலம் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனிடமிருந்து உண்டானவை. எந்தத்தேசத்துக்குக்குறைவையாவது விருத்தியைப்பாவது கிருஷ்ணன் செய்யவிரும்புகிறாரோ அந்தத்தேசத்தில் அததற்குத்தக்க சகுனங்களை இவரேஉண்டு பண்ணுகிறார். அப்பா! அந்தக்கிருஷ்ணன் இப்போது தமமாலுண்டான நிமித்தங்களாலேயே சேதிராஜனான சிசுபாலனுக்கு நாசம் வந்திருப்பதைத்தெரிவிக்கிறார். ஸந்தேஹமில்லை. ராஜாவே! இதோ பூமிஅசைகிறது. கெட்டகாற்றுவிசுகிறது. பருவமில்லாத காலத்தில் ராஹு சந்திரனைப்பிடிக்கிறான். இடிகளோடு எரிகொள்ளிகள் விழுகின்றன. இருள் மிகுதியாகுண்டாகிறது. சிசுபாலனையழிப்பதற்காக இந்தக்கிருஷ்ணன் விருத்தியடைகிறார்” என்றார். தேவரிஷியாகிய நாரதர் இவ்வாறுசொல்லி ஓய்ந்தார். புருஷஸிம்மங்களான சிசுபாலனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் அந்தயுத்தம் நேரந்தபோது அவ்வரசர்கள் பயங்கரமான அனேகம் தூர்நிமித்தங்களைக் கண்டனர். பாரதரே! ராஜாவே! அப்போது அவ்விடத்தில் எல்லாத்திசைகளிலும் நரிகள் காணப்பட்டு அம்மங்கள்கரமான அவற்றின், ஊன்களும் கேட்கப்பட்டன. மரங்களும் காடுகளும் மலைகளும் அடங்கின பூமியனைத்தும், சபதித்தது. அமாவாஸ்யையல்லாததினத்தில் மதயான்னத்தில் ஸூர்யனை ராஹு விழுங்கினான். வீரரே! எல்லாரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிசுபாலன்கொடியின்மேல் கூர்மையான மூக்குள்ளகமுகு ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி உட்கார்ந்தது. அந்தயுத்தம் நேரந்தபோது காடுகளிலும் நாடுகளிலுமுள்ள மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் அங்கே வேகமாக உத்ஸாஹத்தோடு சேர்ந்து பயங்கரமாகக்கூவின. கிருஷ்ணன் கோபித்தபோது பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் இவ்வகையான கொடிய தூர்நிமித்தங்கள் காணப்பட்டன.

எழுப்தாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(சிசுபாலவதம்.)

பிறகு சேதிதேசாதிபதியான சிசுபாலன், பெரியவில்லைநானேறிட்டு ஹ்ருஷீகேசரான மதுஸூதனரை எதிர்த்துச்செல்லும்போது அவரைப்பார்த்து, “ஓ! மாதவா! எனக்கு நீ ஒரு சத்ருவே

யிருக்கிறாய். ஆகையால், இப்போது உன்னைக் கொன்றுவிட்டுப் பிறகு கடல்குழந்தபுவனியை ஆள்வேன். வாஸுதேவா! நான் உன்னோடு வெகுகாலமாகவிரும்பின இருதேர்ச்சண்டை எனது பாக் கியத்தினால் இப்போது எனக்குநேர்திருக்கிறது. ஆ! ஆ!! இப் போது உன்னையும் பீஷ்மனையும் பாண்டவர்களையும் சேர்த்துக் கொல் லப்போகிறேன்” என்றுசொன்னான். அநதச்சிசுபாலன் இவ்வாறு சொல்லி, சாண்பிடிக்கப்பட்டுக் கூர்மையானமுனையுள்ள உக்ரமான பாணங்களினால் யுத்தத்தில் கிருஷ்ணனையடித்தான். சேதிராஜ னுடைய வில்லினின்றும் வெளிப்பட்ட கமுகுஇறகுகள்கட்டப்பட்ட அந்தஅம்புகள் அரவங்கள் மலையிற்பிரவேசிப்பதுபோலக் கிருஷ்ண னிடத்தில் பிரவேசித்தன. அந்தச்சிசுபாலன் பாணங்களையெடுப்ப தற்கும் விடுபதற்கும் இடையிலுள்ளகாலம் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக் கும் காற்றின்நடைபோல யாவர்க்கும் புலப்படாமலிருந்தது. அம்பு களின் கோவைகளென்னும் நீர்த்தாரைகளேவாஷிக்கும் சேதிராஜ னென்னும் மஹாமேகமானது மலையின்மேல் மேகம்வாஷிப்பது போ லக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தது. வீரர்களாகிய சத்ருக்களையழிப் பவரும் சிறந்தகைகளையுடையவருமாகிய கிருஷ்ணன் உடனேதம் சார்ங்கமென்னும் வில்லில் அம்புதொடுத்ததுக்கொண்டு ஸுநீதனை நோக்கி, “ஓ! சேதிராஜாவே! எனதுஉக்ரமான இரதப்பெரியபாணம் சிறந்தவஜ்ராயுதம் மலையைப்பிளப்பதுபோல உன்னைவிரைவாகப் பிளக் கத்தக்கது” என்று சொன்னார். கோவிந்தர் இவ்வாறு சொல்லும் போது சேதிராஜன் மறுபடியும் அனேகமகூர்மையான அம்புகளைக் கிருஷ்ணனைக் குறிப்புவைத்து எய்தான். பராக்ரமசாலியான கிருஷ் ணன் அவன்பாணங்களாலடிக்கப்பட்டு, தமதுசார்ங்கத்தை வளைத் துக் கூர்மையான பாணங்களை நூற்றுககணக்காகவும் ஆயிரக்கணக் காகவும் விடுத்தார். அநதச்சேதிராஜன் அநதப்பாணங்களையும் அம்புகளைப்பொழிந்தது துணிததுவிட்டு உடனே வேறு ஆறுபாணங் களினால் கிருஷ்ணனையும் அடித்தான். உலகத்திற்குத் தந்தையான கிருஷ்ணன் உடனே அஸ்திரத்தைவிட்டார். சிறந்தகைகளையுடைய சிசுபாலன் அநத அஸ்திரத்தை அஸ்திரத்தினாலேயே தடுத்தான். அதன்பிறகு பலமும பராக்ரமமுமுள்ள சிசுபாலன் கோபித்துத் தாழ் நத கணுக்களோடுகூடிய லக்ஷம்பாணங்களை வஸுதேவபுத்திரரான கிருஷ்ணனைச் சுற்றிலுமிறைத்துக் கர்ஜித்தான். பகைவர்களான வீரர்களைக்கொல்லுகிறவனான சிசுபாலன் கிருஷ்ணனேநோக்கி, மிக்க கோபத்துடன், “இப்போது என்பாணங்கள் யுத்தத்தில் உன்தேகத்

தைப் பிளக்கப்போகின்றன. உன்னையும் உனதுபுத்ரர்களையும் அமைச்சர்களையும் பராக்கரமசாலிகளான பாண்டவர்களையும் கொன்று சிறந்த புத்தியுள்ள ஜராஸந்தன், கம்ஸன், கேசி, 'நரகன் இவர்களுடைய கடனையும் அப்படியே, தீர்த்துக்கொள்ளப் போகிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறுசொல்லிக் கோபத்தினுற் சிவந்தகண்களையுடைய சிசுபாலன், நாற்புறங்களிலும் பாணங்களைவர்த்தித்துக் கிருஷ்ணனை மறைத்தான். பிறகு கிருஷ்ணன் அஸ்திரத்தினாலேயே அனேகபாணங்களையும் அறுத்துப் பாணவர்ஷங்களினால் சிசுபாலனையும் மறைக்கத்தொடங்கினார். மஹாரதர்களான அவ்விருவரையும எல்லாப்பிராணிகளும், “நல்லது, நல்லது; இப்படிப்பட்டயுத்தம் இதற்குமுன் நாங்கள் கண்டதில்லை” என்று புகழ்ந்தன. பிறகு சிசுபாலன் மூன்று பாணங்களினால் கிருஷ்ணனை உடனே அடித்தான். கிருஷ்ணனும் அந்ரயுதத்ததில் ஐந்ருபாணங்களினால் சிசுபாலனை அடித்தார். பல சாலியான கிருஷ்ணன் மறுபடியும் எழுபதுபாணங்களினால் சிசுபாலனை அடித்தார். கிருஷ்ணனால் அதிகமாக அடிக்கப்பட்ட சிசுபாலன் கோபம்மேற்கொண்டு கூாமையான பாணங்களினால் கிருஷ்ணனை மார்பிலடித்தான். அவன் மறுபடியும் ஸமயமமார்த்து மூன்று பாணங்களினால் கிருஷ்ணனையடித்துக் காஜித்தான். பிறகு மிகக் கொடியயுத்தத்தை அவ்விருவரும் வேகமாகச்செய்தனர். அப்போது யுத்தத்தில் அவ்விருவரும் நகங்களால் புலிகள்போலவும் தந்தங்களினால் மஹாகஜங்கள் போலவும் கோரப்பற்களினால் சிங்கங்கள்போலவும் கால்களினால் கோழிகள்போலவும் கூர்மையான பாணங்களினால் ஒருவரையொருவர் பிளந்தனர்; அப்போது கோபித்து மிகச் சிறந்தசரமாரியைப் பொழிந்தனர். அவ்விருண்டு புருஷச்ரேஷ்டர்களும் பாணங்களாலேயே பாணங்களைத் தூணித்து மலிதர்களுக்கு முடியாத பயங்கரமான அஸ்திரயுத்தத்தைச் செய்தனர். பராக்கரம சாலியான சிசுபாலன் ஆக்னேயாஸ்தரத்தைவிடுத்தான். கிருஷ்ணன் உடனே அதைவாருணஸ்தரத்தினால் அழித்தார். சிசுபாலன் உடனே குபேராஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்தான். ஜகத்பிரபுவான கண்ணன் அதைக் குபேராஸ்தரத்தினாலேயே விரைவாக அழித்தார். பிறகு காலத்தினால் மதிப்பின சிசுபாலன் கோபித்து யமாஸ்தரத்தைப்பிரயோகித்தான். கிருஷ்ணன் யமாஸ்தரத்தினாலேயே யமாஸ்தரத்தை யடித்தார். கிருஷ்ணபகவான் கந்தாவாஸ்தரத்தினால் கந்தாவாஸ்தரத்தையும், மானவாஸ்தரத்தினால் மானவாஸ்தரத்தையும், வாயவ்யா

தஸ்ரத்தினால் வாயவ்யாஸ்தரத்தையும், ரௌத்ராஸ்தரத்தினால்ரௌத்ராஸ்தரத்தையும், ஐந்திராஸ்தரத்தினால் ஐந்திராஸ்தரத்தையும், வைஷ்ணவாஸ்தரத்தினால் வைஷ்ணவாஸ்தரத்தையும் அடித்தார். மஹாபலசாலியான அவர்கள் இவ்வாறு அஸ்தரங்களைப்பிரயோகித்து யுத்தஞ்செய்தனர். பலசாலியான சிசுபாலன் பிறகு யுத்தத்தில் மாயையையுண்டாக்கி, கதாயுதங்கள், முஸலங்கள், சக்தியாயுதங்கள், தோமரங்கள், அம்புகள், கோடாலிகள், முசண்டிகள் இவற்றைக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தான். கேசியைக்கொன்றவராகிய கிருஷ்ணபகவான் அவற்றையெல்லாம் வீணுகாத அஸ்தரத்தினால் அழித்தார். யுத்தத்தில் சேதிராஜன் மிகக்கொடியகல்மழைபொழிந்தான். பிரபுவானவர் கோபித்து அதை வஜ்ராஸ்தரத்தினால் பொடிசெய்தார். அதன்பிறகு சேதிராஜன் பயங்கரமான ஜலவாஷத்தைப் பொழிந்தான். கிருஷ்ணபகவான் வாயவ்யாஸ்தரத்தினால் அதை நூறுகூறாக்கி விலக்கிவிட்டார். மஹாரதரானகிருஷ்ணன் சிசுபாலனுடைய மாயைகளெல்லாவற்றையும் அடித்துச் சற்றுநேரம் அவனுடன் ஸமயுத்தம்செய்தார். தமகோஷன்மகனுள் அநதச்சேதிராஜன் பாணயுத்தஞ்செய்துகொண்டே கிருஷ்ணனைப்பயமுறுத்தி, “இப்போது என்பாணங்கள் கிருஷ்ணனைக் கிருஷ்ணனாயில்லாமற்செய்யட்டும்” என்று துணிவாகச்சொன்னான். துஷ்டயுத்தியுள்ளவனும சிறந்த வீரனுமானசிசுபாலன் இவ்வாறுசொல்லிக் கிருஷ்ணன்மேல் உக்ரமான சரமாரிபொழிந்தான். ஒரு நொடிநேரத்தில் பாணங்களினாலறுக்கப்பட்ட அங்கங்கையுடைய கண்ணிரான் மதயானையானது மதஜலத்தைப்பெருக்குவதுபோல ரக்தத்தைப்பெருக்கினார். மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனுடையஸாரதியும் ரதமும மலைகள்போன்ற குதிரைகளும் பாணங்களால் மறைக்கப்பட்டுக் காணப்படாமற் போயின. கிருஷ்ணன் அநதநிலையிலிருந்ததைக்கண்டு பிராணிகள் கதறின. அப்போது தாருகனென்னும்ஸாரதி யாதவசரேஷ்டரானகிருஷ்ணனை நோக்கி, “மாதவரே! இப்படிப்பட்டசண்டையை இதற்குமுன்னான் கண்டதில்லை. உமது பிரபாவத்தினால் நிற்கலாமென்றுநிற்கிறேன். ஜனார்த்தனரே! இல்லாவிட்டால் என்உயிர்நில்லாது. கோவிந்தரே! ஆதலால், நன்றாக ஆராய்ந்து உடனே இவனைவதஞ்செய்யக் கடவீர்” என்றான். இவ்வாறு ஸாரதியினாற்சொல்லப்பட்டகேசவர், (அவனைநோக்கி), “இவன் முன்னே தேவர்களுக்குச்சத்துருவும் வரம்பெற்றதனால்உர்வமடைந்தவனும அதிகபலசாலியுமான ஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரனாக இருந்தான். பிறகு அதிகப்பராக்ரமசாலி

யான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸனுக்கப்பிறந்தான். அந்நபபலத்தின் வன்மையினாலேதான் வன்பலத்தை மதிக்கவில்லை. இந்தத்தூராத் மாவுக்கு ஒவ்வொருகாலத்திலும் நானே பிமனாயிருப்பவன். ஸாரதியே! ஆதலால், அச்சப்படவேண்டாம். நானிருக்குமபோது இவனென்றுமில்லை” என்றுசொன்னார். கருடக்கொடியையுடையவரான் கிருஷ்ணபகவான் இவ்வாறுசொல்லிக் கர்ஜித்துப் பாஞ்சஜன்யமென்னும் மஹாசங்கத்தைஊதி மயங்கச்செய்து தமது திவ்யமானசகராயுதத்தை எடுத்தார். சக்ராயுதத்தினால் யுத்தத்தில் ஸுரீதனுடைய சிரத்தையறுத்தார். சிறந்தகைகளை யுடையசிசுபாலன் வஜ்ராயுதத்தினால் லடிக்கப்பட்டமலேபோல கீழ்நதான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! உடனே ஆகாயத்திலிருந்து ஸூரியன் உதயமாவதுபோலச் சேதி ராஜனுடையதேகத்திலிருந்து கிளம்பின சிறந்தஒளியை அரசர்கள் கண்டனர். ராஜாவே! அநதச்சிறந்தஒளியானது அப்போது உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பெற்றவரும் தாமரைக்கண்ணருமாகிய கிருஷ்ணனை வந்தனஞ்செய்து அவருக்குட்பிரவேசித்தது. அநதஒளி சிறந்தகைகளை யுடைய புருஷோத்தமரிடம் பிரவேசித்ததைக்கண்டு அரசர்களனைவரும் ஆச்சரியமென நுநினைத்தனர். கிருஷ்ணனால் சிசுபாலன் கொல்லப்பட்டபோது மேகமில்லாமலே ஆகாயம் மழைபெய்தது. ஜவலித்துக்கொண்டு இடி விழுகிறது. பூமி நடுங்கிறது. சொல்லுக்கெட்டாததான அநதக்காலத்தில் கிருஷ்ணனைக்கண்ட அரசர்களில் சிலர் ஒன்றுமபேசவில்லை மற்றுமசிலர் கோபித்துக்கைகளாறகைகளைப்பிசைந்தனர். வேறுசிலர் கோபமேறகொண்டு பற்களால் உதிகளைக்கடித்தனர். சிலஅரசர்கள் ரஹஸ்யமாகக் கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்தனர். சிலர் மிகக்கோபித்தவராகவும் சிலர் மதயஸ்தராகவுமிருந்தனர் மஹரிஷிகள் மகிழ்ந்து துதித்துக்கொண்டு கிருஷ்ணனிடம்சென்றனர். மஹாத்மாக்களானபிரமம்மணர்களும் மஹாபலசாலிகளான ராஜாக்களுமாகிய அனைவரும் கிருஷ்ணனுடையபராக்ரமத்தைக்கண்டுஸந்தோஷமாகச் சிலாகித்தனர். தேவகநதர்வக்கூட்டங்களும் பூமியிற பெயர்பெற்றஅரசர்களும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனர். இவ்வுலகத்தில் க்ஷத்திரியர்களாகப் பிறந்த அஸுரக்கூட்டத்தாராகிய அல்பாயுஸுக்களான துராத்மாக் கள்மட்டும் கிருஷ்ணனைநிந்தித்தனர். பிரம்மதேவரைச்சேர்ந்தவர்களும் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனிடத்தில் மகிப்பீதர்களும்பிரம்மரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் கந்தர்வர்களும் நாகர்களும் சாரணர்களும் மங்களமானதேவகானங்களால் கிருஷ்ணனைத் துதித்தனர்; பலவகை

யாகப் பாடி ஆடினர்; மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனிடம் அன்புகூர்
நது அவரிடம்வந்தனர். மஹரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் மஹா
பலசாலிகளானபாண்டவர்களும் மகிழ்நது மிக்கஅன்புடன் துதித்
துக்கொண்டு கண்ணனிடம்சென்றனர். தர்மராஜா தம் ஸ்வேஹாதர்
களைப்பார்த்து, “ தம்கோஷன்மைந்தனும் சூரனுமானசிசுபாலனுக்
குச் சிறப்பாகத் தேக ஸமஸ்காரமசெய்யுங்கள்; காலதாமதமவேண்
டாம்” என்று கட்டளையிட்டார். தர்ப்புதர்சொன்னதைக்கேட்ட
வுடன் அவர்ஸ்வேஹாதர்களும் பரபரப்புடன் அவாகட்டளையை அப
போதேதிநிறைவேற்றினர். தர்மராஜர் கிருஷ்ணனுடையகட்டளையினால்
அரசர்களனைவரோடும்சேர்நது சிசுபாலன்புதரனுக்குச் சேதிராஜ்
யாபிஷேகஞ்செய்தார்.

எழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகம் நடந்தவராலும்.)

பிறகு, சிறந்தபுத்திசாலியான தர்மராஜருடைய யாகமானது
இடையூறுகளும் பூஜையைப்பற்றின கலகங்களும்அடங்கி மஹரிஷி
களுடைய கூட்டங்கள் நிரம்பினதாக நடந்தது. சிறந்தகைகளை
யுடைய கிருஷ்ணபகவான் சார்ங்கத்தையும் சக்கரத்தையும் கதையை
யும் ஏந்திக்கொண்டு அவ்வேள்வியை முடியும்வரையிற்காததார்.
அநதயஜ்ஞம் நடக்குமபோது சிறந்தவாக்குள்ள தர்க்கப்பிரஸங்கி
கள் பிறர்பகூங்களை ஜயிக்கக்கருதினவாகளாய் அனேகயுக்திவாதங்
களைப் பேசினர். ஜனமேஜயரே! உபேந்திரரான கிருஷ்ணனுக்காக
வே ஸஹதேவனால் நடத்தப்பட்டதுபோன்ற அநத யாகத்தின்
சிறந்தமுறையை அவ்வரசர்கள் கண்டனர். ஜனமேஜயராஜாவே!
அநதயாகத்தில் பிராம்மணர்கள் மிக்கவிருப்பத்துடன் புண்யகதை
களைச் சொல்லிக்கொண்டும் நாடகங்களுையும் நர்ததனங்களையும் பார்த
துக்கொண்டுமிருந்தனர். அநதயாகத்தில் ஒளியினால் ஜ்வலிப்பவை
போன்றவையும் ஸூரியனைப்பேர்லப் பிரகாசிப்பவையுமான பொற
பனைமாங்களினுற் செய்யப்பட்ட தோரணங்களைக் கண்டனர். நவக்
ரஹங்களினால் ஆராயம் விளங்குவதுபோல அநத யாகபூமியா
னது அநதத் தோரணங்களினால் விளங்கிற்று. படுக்கைகளும்
ஆஸனங்களும் விளையாட்டுப் பொருள்களும் குடங்களும் பாணை

களும் சாலகளும் கலயங்களும் ரத்னமயமாகவும் மிகுதியாகவு
மிருக்கக்கண்டனர். அரசர்கள் அங்கே பொன்னல்லாததொன்றை
யும் காணவில்லை. பலவகையான இனியஉணவுகளைப்புகித்து ஸந்
தோஷப்படும் மஹாதமாக்களான பிராமமணர்களின் (குரல்) இடை
விடாமல் அங்கே கேட்கப்பட்டது. 'பரிமாறவேண்டும், பரிமாற
வேண்டும்' என்றும், 'புகிக்கவேண்டும், புகிக்கவேண்டும்' என்
றும் இவ்வகையான பேச்சுகளே எப்போதும் அங்கே கேட்கப்
பட்டன. அநதமஹாயாகத்தில் ராஜாவிஷ் வேலைக்காரர்கள் பலவகை
ருசியுள்ள சிதரானனங்களையும் பக்ஷணங்களையும் இனியபானங்களையும்
பிராமமணர்களுக்கு எககாலமும் அளித்தனர். ஒவ்வொரு
நாளும் லக்ஷம்பிராமமணர்கள் புஜித்ததற்கடையாளமாக ஏற்படுத்தப்
பட்ட சங்கம்ஊதப்பட்டது. ஜனமேஜயரே! அநதச சங்கி
னுடைய பெருமசபதம் அடிககடி கேட்கப்பட்டது. அதைக்கேட்ட
வர்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு ஸநதோ
ஷமும் போஜனத்திருபதியுமுள்ள ஜனங்கள்நிரம்பின யாகம்நடந்த
போது குன்றுகளுக்கொப்பான அனேகம் அன்னக்குவியல்களையும்
தயிர்வாய்க்கால்களையும் நெய்மட்டுக்களையும் ஜனங்கள் கண்டனர்.
ஜனமேஜயரே! தர்ப்புத்திரரின் அம்மஹாயாகத்தில் அனேக தேச
ங்களடங்கின ஜம்புத்தீவு முழுமையும் ஒரிடத்திற் சோந்ததாகக்
காணப்பட்டது. அநதராஜாவின் மஹாயாகத்தில் அனேகமாயிரம்
அரசர்கள் தங்கள் வேலைக்காரர்களைக்கொண்டு தனங்களையெடுத்துக்
கொண்டு பலதேசங்களிலிருந்து வந்தனர். அரசர்கள் பூமலை
களகூடித் துலக்கப்பட்ட ரதன்குண்டலங்களையணிந்து நூற்றுக்
கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமுள்ள பிராமமணர்களுக்குப்பரி
மாறினர். ராஜாக்கள்புஜிக்கத்தகுந்த பலவகை அன்னங்களையும்
பானங்களையும் ¹லேஹ்யங்களையும் அவ்வரசர்கள் பிராமமணர்களுக்
களித்தனர். பலவகைப்பக்ஷணங்களையும் இனியமலர்களையும் கனி
களையும் வெல்லங்களையும் நல்லதேன்களையும் அவர்கள் பிராமமணர்
களுக்கு அளித்தனர். பலதேசங்களிலிருந்துவந்த பிராமமணர்க
ளனைவரும் அந்தயாகத்தில் இவற்றையெல்லாம் ஸநதோஷமாகப்
புஜித்து எப்போதும் மிகுந்த திருபதியையடைந்திருந்தனர். இவ்
வாறு தனங்களும் தான்யங்களும் மிகுதியாகநிரம்பி ஜனங்கள்ஸந
தோஷமாயிருந்த அந்தயாகசாலையைக்கண்டு அரசர்கள் மிக்க ஆச்
சரியத்தையடைந்தனர். தர்மராஜருடைய ராஜஸூய மஹாயாகத்

தில் ரிதங்குகளனைவரும் சாஸ்திரப்படி அகன்களை வளர்த்து முறைதவறாமல் ஹோமங்களைச் செய்தனர். வியாஸர் தெளமியர் முதலான பதினாறு ரித்விக்குக்கள் தர்மராஜருடைய அந்த மஹா யாகத்தில் தம்மத காரியங்களை விதிப்படிசெய்தனர். அந்தயாக ஸ்தலில் ஆறுவேதாங்கங்களுந் தெரியாதவனுமமிகுதியான கேள் வியில்லாதவனும நியமந்தவறினவனும பிறருக்குக் கற்பிக்கத்தகா தவனும பாவமுள்ளவனும் திறமையிலலாதவனுமான பிராமணன் யாருமிருக்கவில்லை. அங்கே லோபியும தரித்திரனுமில்லை. பசி த்தவனும் துன்பப்பட்டவனும இழிவானவனுமானமனிதன் எவ னுமில்லை. சிறந்தபராக்ரமசாலியான ஸஹதேவன் தாமராஜருடைய கட்டளையினால் போஜனமவேண்டினவாருளுக்கு எப்போதும் போஜ னம்போடுவித்தான். அகனிகாரியங்குகளில் ஸமாததர்களும் சாஸ் திரங்களையே கண்களாகவுடையவர்களுமான ரிதவிக்குக்கள ஓவ வொருநாளும் எல்லாக்காரியங்களையுமசெய்தனர். வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும்தெரிந்தபிராமமணர்கள் எல்லாவிடங்களிலும் வாதங் கள்செய்தனர். வாதமமுடிந்தபோது எல்லாரும் அமமஹாயாகத் தில் ஸந்தோஷமாகஇருந்தனர். வேதஸம்பன்னர்களான தேவர்கள் பிராமமணர்கள் மஹரிஷிகளோடுகூடிய அந்தயாகவேதிகையானது நகூத்திரங்கள்நிரம்பின மாசற்ற ஆகாயம்போலவிளங்கிற்று. சில பிராமமணசரேஷ்டர்கள் தங்கள் கல்வித்திறமையைக் காண்பிப்பதற் காகவும் மற்றுமசிலர் தாக்கஞ்செய்வதற்காகவும் வேறுசிலர் கல்வி விருப்பத்தினாலும் சிலர்யாகத்தைப்பார்த்தும்கும்விருப்பத்தினாலும் சிலர் பராக்ரமசாலியான தாமராஜாவினிடத்திலுள்ள பயத்தினாலும் வந்த னர். யாகம் செய்விப்பவாகளாக வந்தபிராமமணர்களனைவரும் தாம தாம யாகஞ்செய்து அவபிருதஸ்நானஞ்செய்தவர்கள். சிறந்தபராக் ரமசாலியான ஸஹதேவன் யாகத்தின் அழகுக்காக எல்லாரத்தனங் களும் இழைக்கப்பட்ட பொன்யூபஸ்தம்பங்களைச் செய்வித்தான். பொற்பனைமங்களாற்செய்த தோரணங்களை ஜனங்கள் அங்கேகண்ட னர். அந்தயாகபூமி அந்தத்தோரணங்களால் ஆகாயம் கிரஹங்க ளால்விளங்குவதுபோலவிளங்கிற்று. அந்தஸ்தானது பழகின திசை யானைகள்போலவும் ஆதித்யர்கள்போலவும் ஒளியுள்ள அந்தத்தோர ணங்கள் எல்லாத்திசைகளிலும்வைக்கப்பட்டதனாலும், கிரீடங்களைத் தரித்தஅரசர்கள் ஶ்ரீருந்ததனாலும் சேடித்தது. சிறந்தபுத்திசாலி யும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜருடைய ராஜஸூயமஹாயாகம், தேவலோகத்திலுள்ளதேவர்களும் யகூதர்களும் நாகர்களும் தேவ

லோகத்திலும் மானிடலோகத்திலுமுள்ள வித்யாதரர்களும் நிரமபி
யிருந்ததனால், மிகவிளங்கிற்று; கந்தர்வர்களும் அபஸரஸுகளும்
தேவர்களும் முனிவர்களும் யக்ஷர்களும் இருந்ததனால் இரண்டாவது
தெய்வலோகம் போலவிளங்கிற்று; கிம்புருஷ கின்னரர்களின்ஸங்கீ
தத்திலும் சிறப்புற்றிருந்தது. அங்கே நாரதர் பாடினர். சிறந்த
ஒளியுள்ள தும்புரு விசுவாவஸு சிதரஸேனன்முதலான ஸங்கீதவித்
வான்களானதேவர்கள் யாககார்யங்களினிடையில் (பாடி) அங்குள்ள
வர்களை ஸந்தோஷிக்கச்செய்தனர். பாடிப்பதற்கினிய அழகுள்ளவர்
களான அபஸரஸுகளைவரும் ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின்
இடையில் பாடினர்; ஆடினர். வியாகரணசாஸ்திரங்கள் தெரிந்தவர்
கள் ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின் இடையில் இதிஹாஸங்களையும்
புராணங்களையும் கதைகளையும் முழுதும் உரைத்தனர். பேரிகைகள்,
முரசுகள், மடிகைகள், கோமுகங்கள், கொம்புகள், புல்லாங்குழல்
கள், சங்குகள், வீணைகள் இவை ஆயிரக்கணக்காகக் கேட்கப்பட்டன.
இவவுலகத்திலுள்ள பிராமமணர்களைவரும் க்ஷத்ரியவைசிய
சூத்ரர்முதலானவர்களும் மிலேசசர்களைவரும் முதலிடைகடை
வர்ணங்களைச் சேர்ந்த ஸந்திரஜாதிகளெல்லாரும் அங்கேவந்தனர்.
பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார்களும் வந்திருந்ததனால் இவ்
வுலகமே யுதிஷ்டிரா கிருஹந்தில் (வந்தது) நிரம்பினதுபோலிருந்தது.
பீஷ்மரும் தரோணரும் துரியோதனன் முதலான கௌரவர்களும்
யாதவர்களும் பாஞ்சாலாகளைவரும் அந்தயாகதத்தில் அடிமைகள்
போல எல்லாவேலைகளையும் செய்தனர். சிறந்தகைகளையுடைய ஜன
மேஜயரே' இவ்வாறு நடந்த சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜருடைய அந்த
யாகமானது சந்திரனுடைய யாகம்போலவிளங்கிற்று. தர்மராஜர்
வானவர் அந்தயாகத்தில் பிராமமணர்களுக்கு வஸ்திரங்களையும் சால்
வைகளையும் போர்வைகளையும் பொன்னாணயங்களையும் பொற்பாத்
திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் நிரமபக்கொடுத்தார். பரதச்சேஷ்
டரான தர்மராஜர் அந்தயாகத்தில் அரசர்களால்கிடைத்த ரத்னங்க
ளெல்லாவற்றையும் பிராமமணர்களுக்கு அளித்தனர்.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(யுதிஷ்டிர யாகத்தைநிறைவேற்றி அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து யாகத் தீர்த்த வந்தவர்களுக்கு வீடைகொடுத்தனுப்பித் துரியோத னன்முதலான பிரதாக்கனோடுகூடச் சேர்த்திருந்தது.)

ஐனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு தர்மராஜாவின் அநதயாக மானது எல்லாக்கிரியைகளும் குறைவில்லாததாகவும் எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தைபுண்டுபண்ணுவதாகவும் பெரிய உத்ஸவமாகவும் விளங்கிற்று; இடையூறுகள்நீங்கிச் செய்வதற்கெளிதும் நிரம்பின தனங்களும் தானியங்களுமுள்ளதும் அன்னமும்பக்ஷணங்களும் மிகுதியாகவுள்ளதும் கிருஷ்ணனால நன்றாகக் காப்பாற்றப்பட்டது மாக நடந்தது. அவ்வாறு ராஜஸூயமஹாயாகத்தை யுதிஷ்டிர ர் நிறைவேற்றினார். மஹாத்மாக்களான பிரம்மணர்களுக்கு ஆயிர ம்கோடி திரவியங்களைக்கொடுத்தார். உலகத்தில் மற்றோர் அரசன் அந்தயாகம் செய்யமாட்டான். யாகத்தைச்செய்தவர்கள் வேண்டின எல்லாவற்றையும் தனங்களையும்பெற்று எப்போதும் திருபதியடைந்திருந்தனர். பிறகு பாண்டுத்தரான தர்மராஜர் யாகத்தின் முடிவில் அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து வியாஸரையும் தெளமியரையும் வஸிஷ்டரையும் நாரதமா முனியையும் ஸாமரதுவையும் ஜைமினியையும் பைலரையும் வைசம்பாயனரையும் யாஜ்ஞவல்க்யரையும் கபிலரையும் கபாலரையும் கௌசிகரையும் பூஜ்யர்களான மற்றுமுள்ள சிறந்த ரித்விக்குக்களையும் பூஜித்தது, “உங்களுடைய அனுக்ரஹத்தினால் இந்த ராஜஸூயமஹாயாகம் எனக்கு நிறைவேறிற்று. கிருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் தான் என்எண்ணம் நிறைவேறிற்று” என்று சொன்னார். யஜ்ஞம் முடிந்தபிறகு தேவச்சேஷ்டரான கிருஷ்ணனையும் பலராமரையும் பீஷ்மர்முதலான கௌரவச்சேஷ்டரையும் தர்ம ராஜர் பூஜித்தார். தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர், அவபிருதஸ்நானஞ்செய்தபிறகு பூமிக்கதிபதிகளான க்ஷத்திரியர்களைவரும் அருகில் வந்து, “தர்மந்தெரிந்தவரே! நீர் அபிவிருத்தியடைந்திருப்பது ஸந்தோஷம். ஸம்ராட்என்னும்ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறீர். அஜமீடவம்சத்தவரே!” அஜமீடவம்சத்தாரின்புகழ் உம்மால் பெருகச் செய்யப்பட்டது. அரசர்க்கரசே! இந்த ராஜஸூயமாகம் செய்ததனால் மிகப் பெரியதர்மத்தைச் செய்ததாகிறது. புருஷச்சேஷ்டரே!

வேண்டினவை யெல்லாவற்றினாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பெற்றோம்; விடைகேட்கிறோம். எங்கள் தேசங்களுக்குச் செல்வோம். அதற்கு அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர்” என்று கேட்டனர். ராஜாக்கள் சொன்னதைக் கேட்டபிறகு தர்மராஜாவான்புதிஷ்டிர் அவ்வரசர்களுக்குத் தகுதியின்படி மரியாதைசெய்து தமது ஸேஹாதார்களனைவரையும்நோக்கி, “வீரர்களான இந்த அரசர்களைவரும் அன்புடன் நம் மிடமவந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் என்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு தமதம் தேசங்களுக்குச் செல்லுகின்றனர். இந்த உததமர்களான ராஜர்களைத் தேசத்தின் எல்லாவரையிற் பின்செல்லுங்கள். உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும்” என்று சொன்னார். தர்மத்தைச் செய்கிறவர்களாகிய பாண்டவர்கள், ஜ்யேஷ்டரான தர்மராஜர் சொல்லைக் கேட்டு அவ்வரசர்களைவரையும் ஒவ்வொருவராக அவரவர்க்குத் தக்கபடி பின்சென்றனர். பராக்ரமசாலியான திருஷ்டத்யும்னன் பரபாபுடன் விராடன் பின்சென்றான். தனஞ்சயன் மஹாத்மாவும் மஹாதனுமான த்ருபதனை அனுஸரித்தான். பீஷ்மரையும் த்ருதராஷ்டிரனையும் மஹாபலசாலியான பீமஸேனன் பின்தொடர்ந்தான். வீரரானத்ரோணரையும் அசுவத்தாமாவையும் புததங்களில் தலைவனான ஸஹதேவன் பின்சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸுபலனையும் அவன் புத்திரர்களையும் நகுலன் பின்சென்றான். கூத்தரியச்ரேஷ்டர்களான த்ரௌபதியின் புத்திரர்களும் ஸுபத்தையின் புத்திரனான அபிமன்யுவும் மஹாரதர்களான மலைநாட்டரசர்களையும் மற்றுமுள்ள கூத்திரியர்களையும் பின்சென்றனர். ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்களெல்லாரும் இவ்வாறே நன்றாகப் பூஜிக்கப்பெற்றுச் சென்றனர். ராஜச்ரேஷ்டர்களும் பிராம்மணர்களும்னைவரும் சென்றபிறகு சிறந்த மஹிமைபுள்ள வாஸுதேவர் புதிஷ்டிராணைநோக்கி, “கௌரவச்ரேஷ்டரே! நான் உம்மிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். துவாரகைக்குச் செல்வேன். யாகங்களிற்சிறந்த ராஜஸூரியயாகத்தை நீர்நிறைவேற்றினதில் சநதோஷம்” என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பெற்ற தர்மராஜர் ஜனார்த்தனரைநோக்கி, “ஓ! கோவிந்தா! இந்தச் சிறந்தயாகத்தை நான் நிறைவேற்றப்பெற்றது உமது அனுகூலத்தினாலேதான். கூத்திரியர்களைவரும் சிறந்தகாணிக்கைகளை யெடுத்துக்கொண்டு என்னையேயடைந்து எனக்குட்பட்டிருந்ததும் உம்முடைய அனுகூலத்தினாலேதான். குற்றமற்றவரே! நீர்செல்வதைப் பற்றி என்வாக்கானது எவ்வாறுவிடைகொடுக்கும்? வீரரே! உம்மை விட்டு ஒருகாலும் நான் ஸுகமடைவதில்லையே. ஆனால் நீர் துவா

ரகாபுரிக்குச் செல்வதும் இன்றியமையாததுதான்” என்றுசொன்னார். தர்மாத்மாவும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான கிருஷ்ணன் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்று அன்புகூர்ந்து யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே குந்தியிடம்சென்று, “அத்தையே! உன்புத்திரர்கள் இப்போது ஸாம்ராஜ்யமென்னும் பதத்தைபெற்றனர்; ஜயத்தையும் தனத்தையும் அடைந்தனர். அதனால் நீ ஸந்தோஷத்தையடையக்கடவாய், உன்னுல்விடை கொடுக்கப்பெற்று நான் துவாரகைக்குப்போக விரும்புகிறேன்” என்றுசொன்னார். பிறகு கிருஷ்ணன் ஸுபத்தரையையும் த்ரௌபதியையும்கண்டு பிரியம்பாராட்டினர். யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே அந்த அந்தப்புரத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஸ்நானஜபங்களைச்செய்து பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்தார். பிறகு சிறந்த கைகளையுடைய தாருகனென்னும்ஸாரதி மேகத்தின் வடிவம்போல விளங்குவதும் அன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான தேரைப்பூட்டிக் கொண்டு வருதுசேர்ந்தான். சிறந்தமனமுள்ள தாமரைக்கண்ணர் சிறந்த கருடக்கொடியோலேந்த ரதத்தைக்கண்டு பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அதன்மேலேறித் துவாரகாநகரத்திற்குப் புறப்பட்டார். தர்மராஜாவும் ராஜலக்ஷ்மிபொருந்தினவருமான யுதிஷ்டிரர் தம்பிமாருடன் கூடச் சிறந்தவலிமையுள்ள கிருஷ்ணனைக் காலநடையாகப் பின்சென்றார். தாமரைக்கண்ணராகிய கண்ணன் சிறந்ததேரைச் சிறிதுநேரம் நிறுத்திக்கொண்டு குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “அரசே! நீர் எப்போதும் ஜாக்ரதையாயிருந்துகொண்டு பிரஜைகளைக் காக்கக் கடவீர். பிராணிகள் மேகத்தையும் பறவைகள் பெருமாத்மையும் தேவர்கள் இரத்திரனையும் போல உறவினர் உம்மை அபித்திருக்கக்கடவர்” என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணனும் யுதிஷ்டிரரும் ஒருவரோடொருவர் இவ்வாறு ஸமபாஷணைசெய்துகொண்டபிறகு ஒருவரிடத்தொருவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்தமகிருஹங்களை நோக்கிச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! யாதவச்சேஷ்டரான கிருஷ்ணன் துவாரகைக்குச் சென்றபோது ராஜாவாகியதுரியோதனன் ஒருவனும் ஸுபலன்மகனான சகுனியும் ஸுபதனுக்கும் ராதைக்கும்புத்ரனான கர்ணனும் துச்சாஸனன் முதலியோரும், விரும்பத்தக்க சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றினாலும் நிரம்பப் பூஜிக்கப்பெற்று அந்தத்திவ்யஸபையில் பாண்டவர்களுடன் இருந்தனர்.

சீகபாலவதபரீவம் முற்றிற்று.

எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

த் யு த ப ர் வ ம்.

(வியாஸர் விடை கேட்டுக் கொண்டு சென்றபிறகு தர்மராஜர்
புரப்பாவேசஞ்செய்தது.)

சிறந்தவில்லாளிகளான பாண்டவர்கள் ராஜாக்களைப் பின் சென்றபிறகு பாண்டவர்களில் மூத்தவரும் தர்மராஜருமாகிய யுதிஷ்டிரரிடம் வந்தனர். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மபுத்திரர் ஸ்வேஹாதரர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பினார். வியாஸர் தம்சிஷ்யர்களால் சூழப்பெற்றவராய்த், தர்மராஜர் எதிரில்வந்தார். ஸ்வேஹாதரர்களாற்சூழப்பட்ட அந்தத் தர்மராஜரும் ஆஸனத்திலிருந்து விரைவாக எதிர்கொண்டுசென்று பாத்யத்தையும் ஆஸனத்தையும் அளித்துத் தமது பிதாமகரான வியாஸரைப் பூஜித்தார். வியாஸ பகவான் பொன்மயமான சிறந்த ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து தர்மபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரையும் ‘உட்காரலாம்’ என்று சொன்னார். பலவிஷயங்களைப்பற்றியும் பேசுவதில் ஸமர்த்தரான வியாஸபகவான், ஸ்வேஹாதரர்களாற்சூழப்பட்டு உட்கார்ந்திருந்த தர்மராஜரைநோக்கி, “ஓ! குந்திபுத்திரனே! பெறுதற்கரிதான ஸாமராஜ்யமென்னும் ஸ்தானத்தைப்பெற்று நீ விருத்தியடைவது நல்லகாலம். குருவம்சத்தை வஹிப்பவனே! கௌரவர்களெல்லாரும் உன்னால் சிறப்பிக்கப்பெற்றனர். ராஜனே! நான் பூஜிக்கப்பெற்றேன். உன்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு செல்வேன்” என்று சொன்னார். வியாஸரால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்ற தர்மபுத்திரரான யுதிஷ்டிரா தமது பிதாமகரை அபிவாதனஞ்செய்து கால்களைப்பிடித்துக்கொண்டு, “மனிதர்களிற்சிறந்தவரே! யாராலும் தீர்ப்பதற்கரிதான ஒருஸந்தேஹம் எனக்குண்டாயிருக்கிறது. பிராம்மணச் சேஷ்டரே! அதற்கு (நிச்சயம்) கூறுவதற்கு உம்மைவிட வேறுபாருமில்லை. பிதாமஹரே! திவ்யம் ஆந்தரிக்ஷம் பார்த்திவம் (பூமியிலுண்டானது) என்றுமூன்றுவகை உத்பாதங்களைப் பகவானான நாரதமுனிவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவற்றிற்கு மிகப்பெரியபயன் வருவது திண்ணம். சிசுபாலனிறந்ததனால் அந்தப் பெரிய உத்பாதபயமானது அடங்கிற்று?” என்றுகேட்டார். பராசரபுத்திரரும் ஸமர்த்தரும் கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்று பெயர்பெற்றவருமான வியாஸர் தர்மராஜருடைய சொல்லைக்கேட்டுப் பின்வருமாறு மறுமொழிக்கூறலானார் :—“ராஜனே! பதின்மூன்றுவருஷங்கள்வரை

யில் தூர்நிமித்தங்களின்பலன் பெரிதாயிருக்கும். மனிதர்க்கதிபதியே! இந்தஉத்பாதம் எல்லாகூத்திரியர்களும் அழிவதற்குக்குறிப்பாம். பரதச்ரேஷ்டனே! நாளடைவில் உன்னையேகாரணமாகக்கொண்டு பூமியிலுள்ளகூத்திரியர்கள்சேர்ந்து தூர்யோதனன்செய்தகுற்றத்திற்காகப் பீமார்ஜுனர்களுடையபலத்தினால் நாசமடைவர். அரசாக்கரசே! அந்தக்காலம் நேரும்போது நீ ஒரு கனவுகாண்பாய். புதிஷ்டிரா! அதனை நான் உனக்குச்சொல்வேன்; தெரிந்துகொள். அரசாக்கரசே! ரிஷபக்கொடியுள்ளவரும் நீலகண்டரும்¹பவரும் ஸ்தாணுவும் கபாலமேந்தினவரும் திரிபுரர்க்ளையழித்தவரும் உகரூபமுள்ளவரும் ருத்ரரும் பசுபதியும் மஹாதேவரும் உமாகாநதரும் ஹரரும்²சர்வரும்³ விருஷரும் சூலத்தையும் பிளாகமென்னுமவிலையும்கொண்டவரும் ஏந்தினவரும் தோலாடை உடுத்தவருமாகிய சிவபெருமான் கைலாஸசிகரத்துக்குச்சமானமான விருஷபத்திலேறிக்கொண்டு யமனுடையதிசையான தென்திசையை இடைவிடாமல் நோக்கிச்செல்வதாக இரவின்முடிவில்காண்பாய். மனிதர்க்கதிபதியே! இவ்வகையானஸ்வபந்தத்தை நீ காணப்போகிறாய். அதைப்பற்றிநீசிரதையுறாதே. காலம் கடக்கமுடியாததன்றோ? உனக்குநன்மையுண்டாகக்கடவது. நான்கைலைமலைக்குச்செல்வேன். நீ கீம்புலன்களையும்அடக்கி ஜாக்கிரதையோடிருந்து ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யக்கடவாய்” என்றார். கிருஷ்ணத்தைவபாயனரென்று சொல்லப்பட்ட அநதனியாஸபகவான் இவ்வாறுசொல்லிச் சிஷ்யர்களோடும் பின்செல்லுமரிஷிகளோடும் கைலைமலைக்குச்சென்றார். தர்மராஜா தமது பிதாமஹானவியாஸர் சென்றபிறகு சிந்தையும் வியஸனமுமுற்று அவர் சொன்னவிஷயத்தையே பலமுறைநினைத்து உஷ்ணமாகப்பெருமூச்செறிநது, “விதியை மானிடசக்தியினால்வெல்லுவது முடியுமா? மஹரிஷிசொன்னது தவறாமலே வந்துதீரும்” என்றுநினைத்தார். சிற்றந்தமஹிமைபெற்றபுதிஷ்டிரர் உடனே ஸஹோதரர்அனைவரையும்நோக்கி, “ஓ! புருஷபபுலிகளே! த்வையாயனர் எனக்குச்சொன்னதை நீங்கள் கேட்டீர்களன்றோ? அவர்சொன்னதைக்கேட்டபோதே என்புத்தி மரணமடையநிச்சயம்செய்தது. எல்லாகூத்திரியர்களுடையஅழிவுக்கும் நானன்றோ காரணமாகக் காலத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டேனென்று அவர் நினைத்தது. அப்பா! ஜீவித்திருப்பதனால் எனக்குப்பயன்யாது?” என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லுகின்ற தர்மராஜாவுக்குப் பற்குணன், “ராஜாவே! புத்தியைக்கெடுக்கும் கொடியகலக்கத்தில் நீர்

1 என்றுமிருப்பவர். 2 சிற்றஅடிப்பவர். 3 அபீஷ்டங்களை வர்ஷிப்பவர்.

பிரவேசிக்கவேண்டாம. மஹாராஜாவே! நன்றாய் ஆராய்ந்து எது யுக்தமோ அதைச் செய்யக்கடவீர்” என்று சொன்னான். பிறகு ஸத யத்தில் உறுதியுள்ள யுதிஷ்டிரா ஸ்வேஹாதாரதாளனைவர்க்கும் வியாஸா சொன்னதைச் சொல்லினா; அதைப்பற்றியே நினைத்தனர். “ஸ்வேஹாதாரர்களே! உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. இன்றுமுதல் நான் செய்த பிரதிஜ்ஞையைக்கேளுங்கள். நண்பர்களே! நான் ஜீவித்திருப்பதென்பதென்ன? இன்றுமுதல் பதின்மூன்று வருஷகாலம் என் ஸ்வேஹாதாரர்களையும் மற்ற அரசர்களையும், கடிந்து பேசமாட்டேன். என்குலத்தோரின் கட்டளையிலிருந்துகொண்டு அவர்களுக்கு தக்க படி பேசிக்கொண்டு கூடியிருப்பேன். இவ்வாறு நடக்கின்றனக்கு என்பிள்ளைகளிடத்தும் மற்றவர்களிடத்தும் வேறுபாடிராது. உலகத்தில் கலகம் வேறுபாட்டினால்தான் உண்டாவது. மனிதர்களிற சிறந்தவர்களே! சண்டையைத் தூரத்திலேயே தடுத்து இனிய காரியங்களுையே செய்து உலகத்தில் நிரதைக்கு ஆள்காமலிருப்பேன்” என்று சொன்னார். தமது ஜ்யேஷ்டஸ்வேஹாதாரான யுதிஷ்டிரருடைய அநதச்சொல்லைக்கேட்டு அவருடைய நன்மையில் ஊக்கமுள்ள பாண்டவர்கள் அவரையே ஒத்துக்கொண்டனர். பரதச்சேஷ்டாரான ஜனமேஜயராவே! தாமராவானவர் ஸபையின் முன்னிலையில் தம் ஸ்வேஹாதாரருடன் இவ்வாறு நிச்சயஞ்செய்து கிரமமாகப் பிதிர்தர்ப்பணமும் தேவபூசையும் புரிந்து மங்களகாரியங்களைச் செய்து ஸ்வேஹாதாரருடைய சேஷர்களெல்லாரும் சென்றபிறகு ஸ்வேஹாதாரர்களாலும் அமைச்சர்களாலும் சூழப்பெற்றவராய்த் தமது சிறந்த நகரத்திற் பிரவேசித்தார். ஜனமேஜயமஹாராவே! துரியோதனனும ஸுபலன்புத்ரனும்கூட அநத அழகான ஸபையின்கண்ணே இருந்தனர்.

எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தொடர்க்கி.)

(துரியோதனன் ராஜஸூயஸபையில் தமோநி, பொறமையுற்றுச் சதுர்த்தியை முறையிட்டது.)

புருஷசிரேஷ்டாரான ஜனமேஜயரே! அநதஸபையிலிருந்த துரியோதனன் சகுனியுடன்கூட அநதச்சபையை முழுதும் வரிசையாகப் பார்த்தான். கௌரவசிரேஷ்டனை துரியோதனன் ஹஸ்திபுரத்தில் இதற்குமுன் தான்கண்டிராத தெய்விகவிஷயங்களைக் கண்டான்,

அந்தத்தூரியோதனமஹாராஜன் ஒருகால் அநதச்சபைநடுவில் படி கத்தளவரிசையுள்ளவிடத்திற்குச்சென்று ஜலமென்றுநினைத்து மநி மயங்கித் தன்வஸ்திரத்தைததுக்கிக்கட்டிக்கொண்டான். அதனால் துயரமடைந்து யாருக்கும்முகங்கொடாமல் அநதச்சபையைச்சுற்றித் திரிந்தான். பிறகு, மேடுபள்ளந்தெரியாமல் தரையில்விழுந்ததனால் துயரமும் வெட்கமுமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு வெறுப புடன் அநதச்சபையில் ஸஞ்சரித்தான். அதன்பிறகு, படிமேடுபோலத் தெளிந்த நீருள்ளதும், படிக்கத்தாமரைமலர்களால் சோப்பிப்பது மாகிய வாவினையத் தரையென்றுநினைத்து ஆடையோடு ஜலத்தில விழுந்தான். அநதத்தூரியோதனன் ஜலத்திலவிழுந்ததைக்கண்டு மஹாபலசாலியான பீமசேனனும் வேலைக்காரர்களும் நகைத்தனர். தர்மராஜாவின்கட்டளையினால் அவனுக்குவேலைக்காரர்கள் உயர்ந்த வஸ்திரங்களைக்கொடுத்தனர். அவன் அவ்வாறிருக்கக்கண்டு மஹாபல சாலியான பீமசேனன் அர்ஜுனன் நகுல ஸஹதேவர்களனைவரும் சிரித்தனர். பொருமைக்காரனான தூரியோதனன் அவர்களுடைய பரி ஹாஸத்தைப்பொறுக்கவில்லை. தன்எண்ணத்தை வெளிக்காட்டாம விருப்பதற்காக அவன் அவர்களைக்கண்ணெடுத்துப்பாராமலிருந்தான். திரும்பவும் ஜலத்தைத்தாண்டுகிறவன்போல வஸ்திரத்தைத்தாக்கிக் கட்டிக்கொண்டு நிலத்தில அடியைததுக்கிவைத்தான். அதனால் எல்லா ஜனங்களும் மறுபடியும்நகைத்தனர். படிக்கத்தவினால் மூடப் பட்டவாயிலைப்பார்த்து அதில்துழையும்போது தூரியோதனன், தலையிலடிபட்டுக் கலங்கிநின்றான். அதுபோலவே¹ பெரும்படிகக் கதவுள்ள மற்றொருவாயிலைக் கைகளினால் இடித்துத்திறக்கும் போது வாயிலுக்குவெளிப்பட்டு முன்னேவிழுந்தான். மறுபடியும் அவன் திறந்திருந்தஒருவாயிலையடைந்து அது முன்போன்றதே என் றுநினைத்து அநதவாயிலிலிருந்துதிரும்பினான். ஜனமேஜயமஹா ராஜாவே! அநதத்தூரியோதனராஜன் அவ்விடத்தில் இவ்வாறு பல வகைகூறுதல்களையடைந்து பாண்டவர்களால் விடைகொடுக்கப் பெற்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்திலுள்ள அநதஆச்சரிய மானஸம்பத்தைப்பார்த்ததினால் துயரமுற்றமனத்துடன் ஹஸ்திபுர த்திற்குச்சென்றான். பாண்டவர்களின்செல்வத்தினால் கொதிப்புற்று அதையே நினைந்துகொண்டுசெல்லுகின்ற தூரியோதனராஜனுக்குக் கெட்டஎண்ணமுண்டாயிற்று. ஜனமேஜயரே! பாண்டவர்கள் மனம்

¹ இலகுவாகத்திறக்கக் கூடியகதவுகளை மிக்கபலத்துடன் இடித்துத் திறந்ததனால் வெளியில் விழுவதுமுந்தான்.

களித்திருந்ததையும் அரசர்கள் அவர்களுக்குவசப்பட்டிருந்ததையும் குழந்தைமுதல் எல்லாஜனங்களும் அவர்களிடமஅன்புவைத்திருந்ததையும் மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின் சிறந்தமேன்மையையும்கண்டு திருதராஷ்டிரன்மைந்தனான துரியோதனன், நிறம்மாறிப்போனான். அவன்செல்லும்போது மனம்கலங்கி, சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜருடைய அந்த ஒப்பற்றஐசுவரியத்தையும் ஸபையையுமே தனிமையில்நினைந்துகொண்டிருந்தான். திருதராஷ்டிரபுத்ரனான துரியோதனன் அப்போது மதிகலங்கி அடிக்கடிபேசுகின்றசகுனிக்கு மறுமொழிகூறவில்லை. அவ்வாறுகலங்கிின்றதுரியோதனனைக்கண்டு சகுனியானவன், “துரியோதனா! பெருமூசசெறிகிறவன் போலச் செல்லுகறாய்; இதற்குள்ளன்னகாரணம்?” என்றுகேட்டான். அதற்குத்துரியோதனன், “மாமா! இந்தபழ்விழுமுமையும் மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுடைய அஸ்திரபரதாபத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டு யுதிஷ்டிரனுக்கு உட்பட்டுப்போனதையும் யுதிஷ்டிரனுடைய அம் மஹாயாகம அவ்வாறுநடந்ததையும் தேவர்களில் இந்திரன்போல யுதிஷ்டிரன் மிகுந்தமஹிமையுள்ளவனான யிருந்ததையும்கண்டு பொருமையால்நிரப்பப்பட்டு இரவும்பகலுமளிக்கப்பட்டவனாக, ஆனி ஆடிமாஸங்கள்வந்தபோது சிறியதடாகமவறறுவதுபோலவற்றுகிறேன்; பார். யாதவசிரேஷ்டனானகிருஷ்ணனால் சிசுபாலன்கொல்லப்பட்டான். அந்தசசபையில் அந்தசசிசுபாலன் அடியைத்தொடரும் ஆண்பிள்ளை யாருமில்லாமற்போனான். பாண்டவர்களிடமிருந்துண்டான தீயினால்சுடப்பட்ட அரசர்கள், அந்தக்குற்றத்தைப்பொறுத்தனர். அதை யார்பொறுக்கத்தகும்? அந்தத்தகாதபெருங்காரியம் கிருஷ்ணனால்செய்யப்பட்டது. மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின்பராக் கிரமத்தினால் அதுநிலைத்தது. அதனாலேதான் ராஜாக்கள்பலவகை ரத்தனங்கனையெடுத்துக்கொண்டு வைசியர்களைப்போலக் கப்பமகட்டிக் குருதிபுத்ரனானதர்மராஜாவைஸேவித்தனர். அவ்வாறுதர்மராஜாவிடத்தில் ஜவலிப்பதுபோலப்பிரகாசித்த அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டு அந்தத்தகுதிபெறாதநான் பொருமையின்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தாபமுற்றிருக்கிறேன்; தீயிலாவதுகுதிப்பேன்; விஷத்தையாவதுதின்னேன்; ஜலத்திலாவதுவிழுவேன்; ஜீவிக்கமாட்டேன். உலகத்தில்பராக்ரமமுள்ள எந்தஆண்பிள்ளை எதிரிகள்விருத்தியடைந்திருக்கவும் தான்குறைந்திருக்கவும்கண்டு ‘பொறுப்பான்? அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்டஐசுவரியம்வந்திருப்பதைக்கண்டு இப்போது பொறுத்திருக்கிறான் பெண்ணுமல்லேன்; பெண்ணல்லாதவனுமல்

லேன் ; ஆணுமல்லேன் ; ஆணல்லாதவனுமல்லேன். பூமிக்கெல்லாம் ஈசுவரனாயிருப்பதையும் அப்படிப்பட்டதன்ஸம்பததையும் அவ்வகையானயாகத்தையும்கண்டு என்போன்றவன் எவன் தாபமடையாம விருப்பன் ? நான் ஸஹாயமீன்றி அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியை அபகரிப்பதற்குச் சக்தனல்லேன், ஸஹாயம் யாருமிருப்பதாகவும்தெரியவில்லை. ஆதலால், இறப்பதைப்பற்றியே நினைக்கிறேன். யாராலும்கெடுக்கப்படாத பரிசுத்தமான ஐசுவரியம் குந்திபுத்ரனிடமிருப்பதைக்கண்டு, தெய்வமேவலியதென்றும், முயற்சியபயனற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். ஸுபலபுத்திரனே ! முதலிலேயே அவனை யழிப்பதற்கு நான் முயன்றேன். அவற்றையெல்லாங்கடந்து ஜலத்தில்தாமரைபோல அவன் வளர்ந்து கிளம்பினான். அதனால், விதியேபெரியதென்றும் முயற்சி பயனற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்கள் குறைந்து போகின்றனர். பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் விருத்தியாகின்றனர். கிருஷ்ணன் அவர்களிடம் அன்புகூர்ந்து அவர்களுக்குச் செல்வங்களை விருத்திசெய்கிறான். ஆதலால், நான் அந்த ஐசுவரியத்தையும் அவ்வகையான அந்த சசபையையும் காவலாளிகளசெய்த அந்த பபரிஹாஸத்தையும் பார்த்துத் தீயினால் சுடப்படுவதுபோலச் சுடப்படுகிறேன். மாமா ! மிக்த்துயரமுற்றஎன்னை இப்போது நீ விட்டுவிடு. எனக்குள்ள ஆற்றாமையைத் திருதராஷ்டிரருக்குத்தெரிவி” என்று சொன்னான்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடர்க்சி.)

(துரியோதனனும் சகுனியும் துதாடுவதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது.)

சகுனி, “ துரியோதனனா ! நீ யுதிஷ்டிரனைப்பற்றிப் பொறுமைப்படத்தகாது. பாண்டவர்கள் எப்போதும் தங்கள்பாகங்களையே தாம் அனுபவிக்கிறார்கள். விதி பலவகைகளாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு விதியினால் மேன்மையுண்டாயிருக்கிறது. மஹாராஜாவே ! பகைவரையடக்குகிறவனே ! முன்னே நீ அனைக உபாயங்கள்செய்ய ஆரம்பித்தும் உன்னால் அவர்களைப் பீடிக்கமுடியவில்லை. புருஷச் ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள், அவர்கள் அதிருஷ்டத்தினாலேயே (ஆபத்துக்களினின்றும்) விடுபட்டனர். முயற்சியுள்ளமனிதர் தம்காரியங்களில் இகழ்ச்சியடையார். அவர்களுக்குத் திரௌபதி பார்வையாகக் கிடைத்தாள். துருபதனும் அவன்புத்ரர்களும் சிறந்தசக்தி

யுள்ள கிருஷ்ணனும் அரசர்களும் துணைவர்களாகக் கிடைத்தனர். ராஜனே! (பிறருடைய) காரியத்தைக்கெடுக்காமல் தங்கள் பிதாவின் பாகத்தை அவர்களடைந்தனர். அஃது அவர்களின்சக்தியினால் அபிவிருத்தியடைந்தது. அதில் (உனக்கு) என்ன துயரமிருக்கிறது? தனஞ்சயன் அக்னிபகவானைத் திருபதிசெய்வித்துக் காண்டபத்தையும் பெரிய அம்பறத்துணிகளையும் திவ்யாஸ்திரங்களை யு மடைந்தான். அந்த உயர்ந்தவில்லினாலும் தன் கைவன்மையினாலும் அவன் ராஜாக்களை வசப்படுத்தினான். அதில் உனக்கென்ன துயரமிருக்கிறது? பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவனாகிய அந்தஸ்வயஸாசி மயனென்னுமஸூரனை அகனியிவிருந்துவிடுவித்து அவனால் அந்த ஸபையைச் செய்வித்துக்கொண்டான். அந்தமயனால் நியமிக்கப்பட்ட கிங்கரர்களென்னும் பயங்கரமான அரசர்கள் அந்தசபையைக் காக்கின்றனர். அதில் உனக்கென்ன துயரம்? பாரதனே! ராஜனே! உனக்குச் சஹாயம் யாருமில்லையென்று சொன்னாயே; அது பிழை. இந்தச் சகோதரர்களைவரும் உனக்குடபட்டிருக்கின்றனர். சிறந்த வில்லாளியும் வீரருமான துரோணரும் அவர்புதரான அச்வத்தாமாவும் உனக்குடபட்டிருக்கின்றனர். ஸூரனுக்கும் ராதைக்குமபுத்ரனான கர்ணன் உறுதியானவில்லாளி; மஹாரதன். அவன் ஒருவனே பாண்டவர் ஸோமகர்களெல்லாரையும் யுத்தத்தில் வெல்லத்தக்கவன். சிறந்தகைகளையுடையவனே! வேறுசஹாயங்களால் நீ செய்யப்போவது யாது? புருஷசரேஷ்டரான பீஷ்மரும் மஹாரதானகிருபரும் பலசாலியான ஜயத்ரதனும் ஸோமதததனும் நானும் என்ஸேஹாரதாரும் ஸோமதததன்புதரனுமாகிய எங்கெல்லாருடனும் சேர்ந்து பூமிமுழுமையையும் நீ ஜயிக்கக்கடவாய்” என்றுசொன்னான். அப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், “ராஜனே! உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் உன்னோடும் நீசொன்ன மற்ற மஹாரதர்களோடும் சேர்ந்து இந்தப்பாண்டவர்களை நான்ஜயிப்பேன். இவர்களை ஜயித்தேனேயாயின் பூமியும் அரசர்களனைவரும்மிக்க விலைபெற்ற அந்தச்சபையும் என்வசமாகிவிடும்” என்றுசொன்னான். அதற்குச் சகுனி, “தனஞ்சயன், கிருஷ்ணன், பீமஸேனன், யுதிஷ்டிரன், நகுலன், ஸஹதேவன், துருபதன், அவன்புத்திரர்கள் இவர்களை யுத்தத்தில் வெல்வதற்குத் தேவக்கூட்டங்களாலுழடியாது. எல்லாரும் மஹாரதர்கள்; சிறந்தவில்லாளிகள்; அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவர்கள்; யுத்தத்தில் அடங்காதகர்வமுள்ளவர்கள். ராஜனே! எந்தஉபாயத்தினால் யுதிஷ்டிரனை நான் ஜயிக்கமுடியுமோ அந்தஉபாயம் எனக்குத்தெரி

யும். நீ அதையறிந்து நடத்துவாயாக” என்றுசொன்னான். துர்யோதனன், “மாமா! நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள மஹாத்மாக்களுக்கும் தீங்கில்லாமல் அவர்களை ஜயிக்கமுடியுமாயின் அதை எனக்குச்சொல்” என்றுகேட்க, சகுனி, “யுதிஷ்டிரன் சூதாபட்டத்தில் ஆசையுள்ளவன். அவனுக்கு ஆடததெரியாது. ராஜச்ரேஷ்டனான அவன் நாமழைத்தால் வராமலிருக்கபாட்டான். கௌரவனே! நான் ஆட்டத்தில்தேர்ந்தவன். எனக்குகிரானவன் பூமியிலும் மூன்றுலோகங்களிலுமீ இல்லை. நீ அவனைச் சூதுக்கழை. புருஷச்ரேஷ்டனான ராஜனே! பாச்சுக்கைகளிலிடிபுணனாகிய நான் அவனுடையராஜ்யத்தையும் அந்த விளங்குமயீசுவரியத்தையும் உனக்காக வாங்கிவிடுவேனென்பது திண்ணம். தூயோதனா! இவற்றையெல்லாம் நீ திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவுக்குத் தெரிவி. உன்தந்தையினால் உத்தரவுதொடுக்கப்பட்ட பிறகு அவர்களை யியமின்றி ஜயிப்பேன்” என்றுசொன்னான். துரியோதனன், “ஸௌபலனே! கௌரவச்ரேஷ்டரான திருதராஷ்டிரருக்கு நீயே காரணங்களுடன் தெரிவிப்பாயாக. நான்தெரிவிப்பது முடியாது” என்றுசொன்னான்.

எழுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனாலும் சதுர்யினாலும் தூதரெவதைப்பற்றித் தேர்விக் கப்பட்ட திருதராஷ்டிரன் ஸபைகட்டுவித்து, தர்மராஜாவை அழைத்துவரும்படி விதூரையனுப்பியது.)

மிகக் கெட்டபுத்தியுள்ள சகுனி ராஜாவான யுதிஷ்டிரருடைய அந்த ராஜஸூயயாகத்தைத் துர்யோதனனுடன் கூடப்பார்த்து ஹஸ்திபுரத்திற் பிரவேசித்தான். பாபஞ்செய்பவனும் அரசர்களுையழிப்பவனும், கெட்டபுத்தியுள்ளவனுமாகியசகுனி, துரியோதனனுடைய துயரத்தைக்கண்டு பரதவங்சத்தார் கெடுவதற்காக அவனுடைய அபிப்பிராயமே சரியென்று மனத்தில் உறுதியாகவைத்துக்கொண்டான். துரியோதனன் விருப்பத்தைச்செய்கிறவனாகிய சகுனி அவன்சொல்லைக்கேட்டு அவன்கருத்தையறிந்துகொண்டு அறிவே கண்ணை வுடையவனும் சிறந்தபுத்திசாலியுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வீற்றிருக்கும்போது அவனருகிற்சென்று, “மஹாராஜவே! மனிதர்களுக்கதிபதியே! துரியோதனன் நிறம்மாறி வெளுத்து இளைத்துத் துயரத்தையும் விசார்த்தையுமடைந்திருக்கிறான். அதையறியும்.

உமது ஜ்யேஷ்டபுத்திரனுன துரியோதனனுக்குத் தாங்கக்கூடாத மனத்துயரம் பகைவரால் உண்டாயிருப்பதை நீர் விசாரிக்கவில்லை; ஏன் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கிறீர்? ”, என்றான். சகுனியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் துரியோதனனை யழைத்துச் சொல்லத்தொடங்கினான். “என் அன்புள்ள மகனே! துரியோதன! என்னகாரணத்தினால் நீ மிகத்துயரப்படுகிறாய். கௌர வசரேஷ்டனே! அநதவிஷயத்தை நான் கேட்கலாபாயின் எனக்குச் சொல்; நீ நிறமயாறி வெளுத்து இளைத்திருப்பதாக இநதச்சகுனி சொல்லுகிறான். நான் நினைத்துப்பாக்கையில் நீ துயரப்படுவதற் குக காரணம் எனக்குத்தெரியவில்லை புதல்வனே! பெரியபீச்வரி யம் முழுதும் உன்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. உன்ஸேஹாத ரர்களும் நண்பர்களும் உனக்கு இன்னொதவற்றைச் செய்வதில்லை. உயர்ந்தஆடைகள் உமிக்கிறாய்; மாமஸத்தோடுகூடிய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறாய்; உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகள் ஏறுகிறாய்; எதனால் வெளு த்துமிளைத்துமிருக்கிறாய்? விலைபெற்றபடுகைகளும் மனத்திற்கினிய பெண்களும் சிறந்தவீடுகளும் ஸுகமான தோட்டங்களும் தேவர்க ளுக்கிருப்பதுபோல உனக்கு இருக்கின்றன. உலகமெல்லாம் உன் சொல்லிற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது; ஸந்தேஹமிலை. யாராலும் வெல்ல முடியாத அன்புள்ளபுதரனே! அப்படிப்பட்ட நீ ஏழைபோல ஏன் துயரப்படுகிறாய்? அப்பா! தாய்தந்தையாகளால் புதரனுக்குச் செய் யததக்கவற்றுள் எதுசிறந்ததாக நினைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதை யும் நமமுடையசூலத்தின் ராஜ்யலக்ஷமி எல்லாவற்றையும் நீ அடைந திருக்கிறாய். தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுக்கு இருப்பதுபோல வே எல்லாவிருப்பங்களும் பலவகைச் சிறந்தஉணவுகளும் பானங் களும் உனக்கு இருக்கின்றன. ஏன் வயஸனப்படுகிறாய்? நிருக் தம் சந்தம்முதலான ஆறுஅங்கங்களோடுகூடிய வேதத்தையும் அஸ் தாவித்தையையும் சாஸ்திரங்களையும் பதது இலகணங்களுடன் கிருபாசாரியரிடம் படித்துத் தோந்திருக்கிறாய்; பலராமரிடத்திலும் கிருபரிடத்திலும் துரோணரிடத்திலும் அஸ்தாவித்தைகற்றிருக்கி ராய்; நீ ஸேஹாதராகளில் ஜ்யேஷ்டன்; ராஜ்யத்திலிருக்கிறாய்; புத் திரனே! ஏன் துயரப்படுகிறாய்? புத்திரனே! நீ பிரபுவாயிருந்து கொண்டு ஸூத்ரர்களாலும் மாகதர்களாலும் துதிக்கப்பெற்று ஸாமா ன்யஜனங்களுக்குக்கிடையாத உணவுஉடைகளை மிகுதியாக அனு

1. 1. ஸ்வரம்; 2. வர்ணம்; 3. பதம்; 4. தாது; 5. வேற்றுமையுரு புகள்; 6. வினையுறுப்புக்கள்; 7. கிருதபத்யம்; 8. தத்திதபத்யம்; 9. காரகம்; 10. ஸமாஸமன்பன.

பவிக்கிராய். எல்லாநதெரிநதவனே ! இவ்வுலகத்தில் மற்றொருவன் மேன்மையையடைந்திருக்கிறானென்பது உன்வயஸனத்திற்குக்காரணமாவதெப்படி? அதை நான்கேட்கிறேன் ; சொல்” என்றான்.

மந்தபுத்தியுள்ளவனும் கோபம் மேற்கொண்டவனுமான துரிபோதனன் திருதராஷ்டிரனுடைய அநதச்சொல்லைக்கேட்டுத் தநதையேநோக்கி, தன்எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான் :— “நான் அல்பமனிதன்போலஉண்ணுகிறேன் ; உடுக்கிறேன் ; கெட்டகாலத்தைக்கடக்கக்கருதித் தாங்கக் கூடாதகோபத்தைத் தாங்குகிறேன். அவமானத்தைப் பொறாமல் தனதுராஜ்யாங்கங்களை ஆக்ரமித்து மேலாயிருந்து பிறராலுண்டாகும் கஷ்டங்களை விடுவிக்கமுயலுகிறவன் தான் ஆண்பிள்ளையென்று சொல்லப்படுகிறான். பரதவம்சத்தவரே ! உள்ளதுபோதுமென்றிருப்பதும் தபையும் பயமும், ஐசவரியத்தையும் கௌரவதையும் கெடுக்கின்றன. அவற்றினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவன் மேன்மையையடையான். மிகப்பிரகாசிப்பதும் என்னை நிறமகுறையச்செய்வதுமான ராஜ்யலக்ஷ்மி குருதிபுத்திரான யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருப்பதைக்கண்டபிறகு நான் அனுபவிப்பது எனக்குத்திருபதிகரமாயில்லை. எதிரிகள் மேன்மையடைவதையும் நான்குறையதையும் கண்டபின் தர்மராஜாவின் ஐசவரியம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயினும் எதிர்திற்பது போலத்தோன்றுவதனால் நான் நிறம்குன்றியிருந்து வெளுத்தும் இளைத்துமிருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்நாதகர்களும் கிருஹஸ்தர்களும் எண்பத்தெண்ணாயிரவர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகளுண்டு. யுதிஷ்டிரனுடைய வீட்டில் ஜிதேந்திரியர்களான யதிகள் பதினாயிரவர் பொற்பாத்திரங்களில் புஜிக்கின்றனர். கறுப்பும் நீலமும் சிவப்புமான வர்ணங்களோடு கூடிய மாஷ்டேதால்களையும் விலைபெற்ற சால்வைகளையும் காம்போஜதேசத்தரசன் யுதிஷ்டிரனுக்கனுப்பினான். நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமாகப் பெண்யானைகளையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் முந்நாறு ஒட்டகங்களையும் அநேகநூறு பெண்குதிரைகளையும் கப்பமாக எடுத்துக்கொண்டு ராஜகுமாரர்கள் யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். ராஜாவே ! அநதச்சிறந்த யாகத்தில் அரசர்கள் பலவிதங்களானரத்தினங்களை யுதிஷ்டிரனுக்கு மிகுதியாகக்கொணர்த்துகொடுத்தனர். சிறந்தபுத்தியுள்ள பாண்டு புத்திரனுக்கு அந்தயாகத்தில் திரவியலாபம்வந்ததுபோல எவ்விடத்திலும் இதற்குமுன் நான்கண்டதுமில்லை ; கேட்டதுமில்லை. இதைல்

லாம் பொய்யாயிருந்தால் நீர் ஸஞ்சயனைக்கேட்கலாம். ராஜாவே! நமதுசததுருவின் அளவற்ற அநததனகருவியலைக்கண்டு அதையே நினைநது நான் ஸுகமபெறாமலிருக்கிறேன். பிராமமணர்களும பயிரிகிறவர்களும் பசுக்கள்வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் துற்றுக்கணக்காகக் கூட்டமசேர்நது மூவாயிரமகோடி பொன்களைக் கப்பமாக எடுத்துக்கொண்டுவநது வாயிலில் திக்கப்பட்டுநின்றனர். திரிகர்வதேசத்தார் அழகானபொற்கூடங்களைக்கொண்டுவநது தர்ம ராஜாவுக்குத் தெரிவித்தபிறகு உள்ளேவிடப்பட்டனர். தேவஸ்திரீகள் எதிலிர்திரனுக்கு மதுவைவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனரோ வருணனுடைய அநத வெண்கலப்பாத்திரத்தைத் திருப்பாற்கடல் தர்மராஜாவுக்குக் கொண்டுநதுகொடுத்தது. ஆயிரம்பொன் விலைபெற்ற தும அனேகரத்நங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் உறியில்வைக்கப்பட்டதுமான சிறநதசங்கதையெடுத்துக் கிருஷ்ணன் தாமராஜாவுக்கு அபிஷேகஞ்செய்தார். அதையெல்லாமகண்டு எனக்குப் பெரிய ஜ்வரம் உண்டானதுபோலிருந்தது. பரதசுரேஷ்டரே! பறவைகள் அநதசசங்கையெடுத்துக்கொண்டு கீழ்கடலுக்கும் தென்கடலுக்கும் மேல்கடலுக்கும் சென்றன; வடகடலுக்கும்டும் செல்லவில்லை. அர்ஜுனன் அநதவடதிசைக்குச்சென்று அளவற்றதனத்தைக் கப்பமாகக்கொண்டுவநதான். பாரதரே! மயனால பிரதுஸாஸிலுள்ள ரத்னங்களைக்கொண்டுவநதுசெய்து படிக்கல்லமேலே மூடியிருநததூறல் ஜலம்நிரம்பின தாமரைக்குளம் போலிருக்குமபூமியைக் கண்டேன். பரதசுரேஷ்டரே! அங்கே நான் துணியைத் தூக்கினதைப்பார்த்து நெருகோதரனும் ஸபைகாக்குமவேலைக்காரர்களும் நகைத்தனர். அப்போது என் தாய்தநதையர்களுக்காக என்உயிரைச் சிரமப்பட்டுக்கூப்பாற்றினேன். என்னால்முடிநதிருக்குமாயின் விருகோதரனை அங்கேயேகொன்றிருப்பேன். பாரதரே! என்பகைவறற்செய்யப்பட்ட அந்தப்பிரிகாசம் என்னையெரிக்கிறது. ராஜாவே! அநதஸபையில் படிக்கத்தாமரைகளினால் விளங்குவதும படிக்கமேஜலம்போற் செய்யப்பட்டதுமாகிய தாமரைக்குளத்தை ஸபையென்றுநினைத்து விழுந்தேன். அப்போது பீமனும் அர்ஜுனனும் சபத்ததுன்சிரித்தனர். திரௌபதியும் பெண்களுடன்சோநது என்மனமவிழுவதுபோகும் படி நகைத்தாள். ஜலத்திலிறங்கி வஸ்திரம்நனைநதுபோன எனக்கு ராஜாவினால் கட்டளையிடப்பட்டவேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்களைக்கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப்பெருந்தயரமே. துண்களிருக்குமிடத்தில் துண்களில்லாததுபோலவும் துண்களில்லாதவிடங்

களில் ஆயிரம்தூண்களிருபதுபோலவும் காணப்படுகிறது. ராஜாவே! பிரபுவே! அநதஇடத்தில் நான்படி கக்கற்களின்நடுவில் அடிபட்டுக் கொண்டேன். வாயிலில்லாதஇடம் வாயில்போலிருந்ததனால் அங்கேவெளியில்போகத்தொடங்கிக் கல்லிலமுடிக் கொண்டு நெற்றியில்மிகவும் அடிபட்டுக்கொண்டேன். அதைப்பார்த்துத் தடவிக் கொண்டு வேறுமார்க்கத்திற்சென்றேன் விருகோதரன்பரிஹாஸஞ் செய்து என்னைப்பார்த்து, “ராஜாவே! இதுவாயில்; இதுவாயிலன்று” என்றுபுதுமையாகச்சொன்னான். ராஜாவே! அவ்விடத்தில் அநதநிலைமையிலிருந்த என்னைக்கண்டு பெண்களுமநகைத்தனர். புருஷசரேஷ்டரே! அநதச சபையிலுள்ளவர்களுக்கு இதெல்லாம் சிரிக்கக்காரணமாயிருந்தது. நான் இதுவரையில் எங்கும் கண்டதும் கேட்டதுமில்லாத ரதனங்களை அவ்விடத்திற்கண்டேன். அதனால் கொதிப்பு துயரமும்அடைந்தேன். தீயிறகுதிப்பேன்; கருங்கடலில்விழுவேன். புகழ்பெற்றவனுக்கு அபகீர்த்தியானது மாணத்திலும்அதிககஷ்டம். மற்றோர்ஆச்சரியமும் அங்குஉண்டாயிற்று; அதையும்சொல்லுகிறேன்; கேளும். எப்போதும் புஜிக்கும்பிராமமணர்கள் ஒருலக்ஷம் கணக்கானதற்கடையாளமாக அங்கே சங்குவைத்துத் தினம் ஊதப்படுகிறது. பாரதரே! அநதச்சங்கு அடிக்கடி ஒலிக்கும்போது இடைவிடாத சபதத்தைக்கேட்டேன். அதனால் எனக்கு மயிர்கள்பொடித்தன. மஹாராஜாவே! காணவந்த அனேக ராஜாக்களினாலிரம்பின அநதஸபையானது மாசற்றஆகாயம் நகூத் திரங்குளினால் விளங்குவதுபோல் விளங்கிற்று. மஹாராஜாவே! பிரஜைகளுக்கதிபதியே! சிறந்த புத்திசாலியான தர்மராஜாவினுடைய அநதயாகத்தில் அரசுகள வைசியர்கள்போல எல்லார்த்நங்கலையும் காணிக்கைகளாகக் கொண்டுவந்தனர். பிராம்மணர்களுக்குப் பரிமாறுகிறவர்கள் ஆசர்களே. ஒ’ ராஜாவே! யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருந்த லக்ஷமியானது தேவேந்திரனுக்கும் யமனுக்கும் வருணனுக்கும் குபேரனுக்குமில்லை. பாண்டிபுத்திரனுடைய அநதசசிறந்த ராஜலக்ஷ்மியைக்கண்டு மனக்கொதிப்புற்றநான் ஆறுதலடையவில்லை. பாண்டவர்களுடைய ஐசவர்யத்தையடையாமல் எனக்கு ஆறுதலில்லை. பாணங்களினால் பங்கைவரையாவது படுக்கவைப்பேன். நாவைது பிறரால்அடிக்கப்பட்டுச்சாய்வேன். பங்கைவரைத் துன்புற்செய்கிறவரே! இநதநிலைமையிலிருக்கும்எனக்கு உயிரினாலாவதென்ன? ராஜாவே! பாண்டவர்கள் மேன்மேலும்ஒங்குகின்றனர், நமதுஉயர்வு நின்றிவிட்டது” என்றான்.

அப்போது சகுனி, “தவறுதபராக்ராமமுள்ளவனே! தர்ம ராஜாவினிடத்தில் எந்தஒப்பற்றஐச்வரியத்தைக்கண்டாயோ அதை யடைவதற்கு நான் ஓர்உபாயம்சொல்லுகிறேன்; கேள். பாரதனே! இந்தப்பூமிமுழுமையிலும் பாசசிகைகளில் நான்தோந்தவன். ஆடும் போது காய்போகும்வழி எனக்குத்தெரியும்; பந்தயம்தெரியும்; தன் ஆட்டம் பிறர்ஆட்டம் இவைகளின் வித்தியாஸம் தெரியும். யுதிஷ்டிரனுக்கு ஆட்டத்தில் விருப்பமுண்டு; ஆனால் ஆடத்தெரியாது; அழைத்தோமானால் அவசியம்வருவான். அவன் எப்போதும் தானே எண்ணியழைப்பதுண்டு. பிரபுவே! நான் கபடத்தைச்செய்து அவனை நிச்சயமாக ஜயிப்பேன். அந்தச்சிறந்த ஐசுவாயததைத் திருப்பி வாங்கிவிடுவேன். அவனையழை” என்றுசொன்னான். சகுனியினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட துரியோதனமஹாராஜன் உடனே திருத ராஷ்டிரனைநோக்கி, “ராஜாவே! சொக்கட்டான் ஆட்டம்தெரிந்த இந் தச்சகுனி ஆட்டத்தினாலேயே யுதிஷ்டிரனுடைய ராஜ்யலக்ஷ்மியை வாங்கத் திறமையுள்ளவன் அதற்கு நீர் அனுமதிக்கொடுக்கக்கடவீர்” என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன், “விதுரன் மஹாபுத்திசாலி; எனக்கு மந்திரி; நான் அவன்சொற்படியிருப்ப வன். அவனுடன்கலந்து இரதக்கார்யத்தின் முடிவைப்பற்றித் தெரி ந்துகொள்வேன். தீர்க்கதர்சியாகிய அந்தவிதுரன் தர்மத்தை முன் னிட்டு இருபக்கத்தாருக்கும் தகுந்ததும் மிக்கநன்மையுமாகக் காரி யத்தின்முடிவைச் சொல்வன்” என்றுசொன்னான் துரியோதனன், “அரசர்க்கரசே! விதுரா வருவாராயின் அவர் உம்மைத்திருப்பிவிடு வர். நீர்திரும்பினால் நான்இறந்துபோவது திண்ணம். ராஜாவே! நானிறந்துபோனபிறகு நீர் விதுரருடன் ஸுகமாயிரும். பூமிமுழு மையையும் நீர்ஆளாம். உமக்கு என்னுலாவதென்ன?” என்று சொன்னான். அவன் அன்போடும் துயரத்தோடுமொன்றை அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன் அவனுடையஎண்ணத்தை அங்கீ கரித்து வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, “சிற்பிகாள்! அனேகமாயிரம் தூண்கள்நிரம்பினதும் தூறுவாரில்களுள்ளதும் மனத்திற்கும் பார் வைக்கும் இனியதுமான ஸபையை எனக்கு உடனேசெய்யுங்கள். சில்பிகளெல்லாரையும் வருவித்து அந்தச்சபையில் ரத்னங்களால் தள வரிசைகள்போட்டுப் பிரவேசிப்பதற்கு ஸுகமாகவும் அழகாகவுஞ் செய்து உடனே எனக்குத்தெரிவிப்புகள்” என்று கட்டளையிட் டான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனுடைய ஸமாதா னத்திற்காகத் திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறு நிச்சயம்செய்து

விதூருக்குத் தூதனையனுப்பினான். விதூரைக்கேட்காமல் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தன்மனத்தில் ஒருநிச்சயமும் உண்டாகவில்லை. திருதராஷ்டிரன் சொக்கட்டானுவதிலுள்ள குற்றங்கனையறிந்திருந்தும் புத்திரனிடத்திலுள்ள ஸ்தேகத்தினால் இழுக்கப்பட்டான். புத்திமானான விதூரர் கலகத்திற்கு வாயிலாகவந்திருப்பதும் நாசத்திற்கு ஆரம்பமாக உண்டானதுமாகிய அந்தச் சமாசாரத்தைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரனிடம் ஓடிவந்தார் அந்தவிதூரர் தமக்குத் தமயனும் மஹாத்மாவுமான திருதராஷ்டிரனையடைந்து பாதங்களில் தலைவணங்கி, “அரசரே! பிரபுவே! உம்முடைய இரதமுயற்சியை நான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இந்தச் சூதாட்டம் காரணமாக உமதுபுத்திரர்களுக்கு விரோதம்வராமலிருக்கும்படி செய்யக்கடவீர்” என்றுசொன்னார். அதற்குத் திருதராஷ்டிரன், “விதூரா! தேவர்கள் அனுக்ரஹம்செய்வராயின் எனதுபுத்ரர்களுக்கும் பாண்டுபுத்ரர்களுக்கும் கலகம் உண்டாகாமலிருக்குமென்பது நிச்சயம். நல்லதோ கெட்டதோ, அனுகூலமோ பிரதிகூலமோ, மித்திரர்களுக்குள் சூதாட்டம் நடக்கட்டும். இது விதியின் கட்டளையென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பாரதனே! நானும் துரோணரும் பீஷ்மரும் நீயும்இருக்கும்போது இவ்விருவருக்கும் தெய்விகமாகக்கூட அக்கிரமம் எவ்வகையிலும் நேரிடாது. நீ இப்போதே காற்றுவேகமான குதிரைகள் பூட்டின ரதத்திலேறிக்கொண்டு காண்டவப்ராஸ்தம்சென்று புதிஷ்டிரனை யழைத்துவா. விதூரா! என்னுடைய எண்ணம் புதிஷ்டிரனிடத்திற் சொல்லத்தகாது. இதை உனக்குச்சொல்லுகிறேன். தெய்வந்தான் மேலானதென்று நினைக்கிறேன். அதனாலேதான் இதுநேரிடுகிறது” என்றுசொன்னான். இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட புத்திமானான விதூரர், ‘இந்தக் குலம் இனிஇல்லை’ என்றுநினைத்து மிகத்துன்பமுற்றுச் சிறந்தபுத்தியுள்ள பீஷ்மரிடம்சென்றார்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் விரிவாகச்சொல்லும்படி கேட்டதன்மேல் வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கி, திருதராஷ்டிரனிடம் துரியோதனன் துயரப்பட்டதை மறுபடியும் கூறியது.)

ஜனமேஜயர், “ஓ! பிரமஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரே! எனது பிதாமஹர்களான பாண்டவர்கள் அப்படிப்பட்ட வ்யஸன்மயுடைந்த

தற்குக்காரணமும் பராதாக்களுக்கே பெரியநாசத்தைவிளைவித்ததுமாகிய அந்தச்சூதாட்டம் எவ்வாறு நடந்தது? அந்த ஆட்டத்திற்கு ஸபையோராயிருந்த அரசர்களாயாவர்? அதை ஸந்தோஷித்தவர் யாவர்? மறுத்தவர் யாவா? பிராமமணரே! நீங்கள் இதைவிரிவாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பிராமமணோத்தமரே! பூமியே அழிந்ததற்கு இதன்றே ஆதிகாரணம்” என்று கேட்க, பிறகு வியாஸருடைய சிஷ்யரும் சிறந்தமஹிமைபுள்ளவரும் வேதராதங்கனையறிந்தவருமாகிய வைசம்பாயனர் நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“பாதவமசுதவரிற் சிறந்தவரே! மஹாராஜாவே! உமக்கு இரதக்கதையைக் கேட்க விரும்பமிருந்தால் மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லுகிறேன்; கேளும. அம்பிகையின்புத்திரனாகிய திருதராஷ்டிரன் விதுருடைய அபிப்பிராயத்தையறிந்தபிறகு மறுபடியும் ஏகாநதத்தில் துரியோதனனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான். “காந்தாரியின்மகனே! த்யூதமவேண்டாம். விதுரன் அங்கீகரிக்கவில்லை. மிகச்சிறந்தபுத்தியுள்ளவிதுரன் நமக்கு இன்னததை உரையான். விதுரன் சொல்வதே நமக்கு மிக்க நன்மையென்றல்லவோ நான் நினைப்பது. புத்ரனே! அவன் சொன்னதையெல்லாம் நீ செய்ககடவாய். அதுதான் உனக்கு நன்மையென்று யான் நினைக்கிறேன். தேவரிஷியும் இந்திரனுக்கு ஆசாரியரும் மூன்றுகாலங்களையும் அறிந்தவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமான பிருஹஸ்பதி இந்திரனுக்கு எந்தச்சாஸ்திரத்தையுரைத்தாரோ அதையெல்லாம் மஹாகவியாகிய விதுரன் ஸுக்ஷ்மங்களுடன் அறிந்திருக்கிறான். புத்ரனே! நான்குட எப்போதும் அவன் சொல்லிவிருப்பவனன்றோ? ராஜனே! சிறந்தபுத்திரசாலியான விதுரன்தான் கௌரவர்களுக்குத் தலைவனாக நினைக்கப்பட்டிருப்பவன். மஹாபுத்திரசாலியான உத்தவன்தான் யாதவர்களில் பூஜிக்கத்தக்கவன். மகனே! ஆதலால், சூதுவேண்டாம். சூதில் விரோதத்தை காண்கிறோம். விரோதம் வந்தால் ராஜ்யமே அழியும். புத்ரனே! அநதச்சூதை விட்டுவிட்டு தாய்தந்தையாகள் மகனுக்கு ஆக்கும்பேருதவியென்று எது சொல்லப்படுகிறதோ அதை நீயடைந்திருக்கிறாய். தந்தைபாட்டனாகளிடமிருந்து வந்த ராஜ்யத்தைப் பெற்றிருக்கிறாய். நீ ஓதினவன்; சாஸ்திரங்களிறேற்றந்தவன்; வீட்டில் எக்காலமும்கொண்டாடப்பட் டவன்; ஸஹோதரர்களில் மூத்தவன்; ராஜ்யத்திலிருப்பவன்; என்ன நன்மையை நீ பெறும்விரும்புகிறாய்? சிறந்தகைகளையுடையவனே! மற்ற ஜனங்கள் பெறுதற்கரிய சிறந்த உணவுகளைப் பூம உடைகளையும் நீ பெற்றிருக்கிறாய். அன்புள்ள மகனே! நீ துயரப்படுவதென்?

சிறந்தகைகளையுடையவனே ! தந்தைபாட்டனார்வரிசையாகக்கிடைத் ததும் செழித்ததுமாகிய பெரியராஜ்யத்தை எப்போதும்கட்டளையிட்டுக்கொண்டு தேவலோதத்தில்தேவேந்திரன்போல (இப்புவிபில்) விளங்குகிறாய். ராஜனே ! உனக்குள்ளீசுவரியமும் முன்புஎன்னால் உரைக்கப்பட்டஉனக்குள்ளஸுகங்களும் மற்றவர்கள்பெறுதற்கரியவை. எல்லாந்தெரிந்தவனே ! அபபடிப்பட்டஉனக்குத் துயரத்திற்குக்காரணம் என்ன உண்டாயிற்று ? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்றான். அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், “உண்ணுகிறேன், உடுக்கிறேனென்றுபாத்துக்கொண்டு ஆண்மையைவிட்டுப் பிறர் பெருமையில் பொறுமைப்படாதவனெவனோ அவன் இழிவானமனிதனென்றுநினைக்கப்படுகிறான். அரசார்க்கரசே ! பிரபுவே ! எல்லாருக்குமிருப்பதுபோன்ற ராஜ்யலக்ஷ்மியானது எனக்குஸந்தோஷத்தைத் தருவதில்லை. குந்திபுத்ரானிடத்தில் சிறப்புற்றுவிளங்கின ராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டுதான் வ்யஸனமுற்றேன். பூமிமுழுவதும் யுதிஷ்டிரனுடைய ஆஜ்ஞைக்குட்பட்டிருப்பதைக்கண்டு ஜீவிததிருக்குமயான் மிக்ககடினமானவன். துக்கத்தினால் இதை உமக்குச்சொல்லுகிறேன். நீபர்கள், சிதரர்கள், குராதேசத்தவர்கள், காரஸ்கர்கள், லோகஜங்கர்களுள் ஹமரசாகள யுதிஷ்டிரன்வீட்டில அடிமைகள்போல வசப்பட்டிருக்கின்றனர். இமயமலையிலும கடற்றீவுகளிலுமுள்ள ரத்னநிதிகளோடுகூடிய அரசாகளனைவரும் மிலேசசஜாதியார்களனைவரும் யுதிஷ்டிரன் கிருஹத்தில் தூரவிலக்கப்பட்டிருந்தனர். அரசார்க்கரசே ! யுதிஷ்டிரன் என்னை மூத்தவனென்றும் சிறந்தவனென்றும் நினைத்து மரியாதையுடன் ரத்னங்களை வாங்கும்படி ஏறபடுத்தியிருந்தான். பாரதரே ! அங்கேவந்த மிகச்சிறந்த ரத்னங்களுக்கும் காணிக்கைகள் கொண்டுவந்தவர்களுக்கும் இக்ககையுந்தெரியவில்லை ; அக்ககையுந்தெரியவில்லை. அந்தத் தனங்களைவாங்குவதற்கு என்கைபோதாமற்போயிற்று. நான் களைப்படைந்திருந்தபோது தூரத்திலிருந்து கொண்டுவந்த தனங்களைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு அவரவர்கள் நின்றனர். பிறதுஸரஸிலுள்ள ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து மயனால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டதும் படிக்கக்கல் மூடப்பட்டிருப்பதனால் ஜலம்நிரம்பின தாமரைக்குளம்போன்றதுமான ஓரிடத்தைக் கண்டேன். நான் ஆடைஹைத் தூக்கிக்கொள்ளும்போது சத்ருவின் செல்வச்சிறப்பைக்கண்டு மயங்கினவனும் ரத்னங்களில்லாதவனுமாகிய என்னைக்கண்டு விருகோதரன் நகைத்தான். என்னால் முடிந்திருக்குமாயின் அங்கேயே விருகோதரனைக்கொன்றிருப்பேன்.

ராஜாவே! பீமனைக்கொல்ல யத்தனஞ்செய்திருப்பேனாயின் சிசுபால னுக்குவந்த கதிதான் நமக்கும்வருகிருக்கும்; ஸந்தேஹமில்லை.* பார தரே! என்பகைவன் பரிஹாஸஞ்செய்தது என்னைச்சுகுகிறது. ராஜா வே! திரும்பவும் அதுபோன்ற மற்றொருகுளம் தாமரைமலர்களி னால் விளங்கியிருந்ததைப் படிக்கக்ல் பூமியாகுநினைதது ஜலத்தில் விழுந்தேன். அவ்விடத்தில் என்னைப்பார்த்துக் கிருஷ்ணன் ஆர் ஜுனனுடன்கூட, சபதம்கேட்கும்படி நகைத்தான். தரோளபதியும் அனேகஸ்திரீகளுடன்கூட என்மனம் துயரப்படும்படி நகைத்தான். ஜலத்தில் வஸ்திரம்நனைநதுபோன எனக்குத் தர்மராஜாவினால் ஏவப பட்ட வேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்களைக் கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப் பெருந்துயரம். ராஜாவே! நான் மற்றொருமோசம்போன தையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். வாயிலிருப்பதுபோலத் தோன றும் வாயிலில்லாதவிடத்தில் வெளியே போகத்தெடிங்கிக் கலலில் அடிபட்டு நெற்றியில் புண்பட்டுக்கொண்டேன். அங்கே அவ்வாறு அடிபட்டஎன்னை, சோநதிருந்த நகுலஸஹாதேவாகளிருவரும் தூர த்திலிருந்துபார்த்து வ்யஸனப்படடுக கைகளால் அணைத்தனர். அந்த ஸமயத்தில் ஸஹதேவன், என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, “திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! வாயில் இங்கேயிருக்கிறது; அங்கே போகாதே” என்று அடிக்கடிசொன்னான். அந்தஸமயத்தில் பீம ஸேனனும், ‘திருதராஷ்டிரபுத்திரனே!’ என்றஹழத்து, சிரித்து, “ராஜாவே! வாயில்இங்கே” என்றுசொன்னான். அந்தஸபையில் நான்கண்ட ரதனங்களுக்குப் பெயர்களைக்கூட இதற்குமுன் நான் கேட்டதில்லை. அதுவும் என்மனத்தைச் சுகுகிறது.

எழுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

த யு த ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

—***—

(ராஜஸூயயாகத்தில் தர்மராஜாவுக்குவந்த காணிக்கைகளைப்பற்றித் துரி யோதனன் விரிவாகத்திருதராஷ்டிரானுக்குரைத்தது.)

பாரதரே! ஆங்காங்கிருந்து அரசர்கள் பாண்டவர்களுக்குக் கொண்டுவந்த சிறந்த தனங்கள் யான்கண்டனவற்றைக் கேளும். பகைவனுடைய அந்தத்தனத்தைக்கண்டு மயங்கினான் என்னையே அறியாமற்போனேன். பாரதரே! பூமியிலிருந்து பூமியிலுண்டான

¹ பூமியிலிருந்து உண்டானவை ரத்னங்கள் முதலியவை; பூமியிலிருந்து உண்டான பொருள்களிலிருந்து உண்டானவை வஸ்திரங்கள் முதலியவை.

பொருள்களிலிருந்தும் உண்டான திரவியங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும். ஆடும்பிரிகளாற் செய்யப்பட்டனவும் எலி பெருச்சாளி முதலியவற்றின் தோல்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பூனைத்தோல்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பொற்சரிகையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டனவுமான சிறந்தபொர்வைகளையும் தோல்களையும் மிகுதியாகக் காமபோஜராஜன்கொடுத்தான். குருவிகள்போலச் சித்ராநிறமுள்ளவையும் கிளிமூக்குப் போலச் சிவநிற மூக்குள்ளவையுமான முந்நாறுகுதிரைகளையும் சிலேஷ்மாதகம் வன்னி புன்கு இவற்றின்காய்களினால் வளர்க்கப்பட்ட ஒட்டகங்களையும் பெண்குதிரைகளையும் திரிகாத்தேசத்தார்த் கொடுத்தனர். இடையாகத் தங்கள் இனத்தாருடன்கூட¹ நாகாற்பிராணிகளையும், வஸாதிகள் என்னப்பட்ட எப்போதும் திரிந்துகொண்டிருக்கும் ஜாதியா மறறஅனேக தனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தாம ராஜாவின்வாயிலில் நின்றனர். மஹாதர்களிற சிறந்தவனாகிய திரிகர்வதேசத்தரசன் தன் பரதுக்களாற்குழுப்பட்டு மனமகிழ்ச்சியோடும் அன்போடும் அழகான பொற்கூடங்களையும் ரத்தினங்களையும் பொன்னாயங்களையும் பொற்கடிகளையும் எடுத்துக்கொண்டிவநது தர்மராஜாவுக்கு அளித்தான். குவிந்தென்னும் பிராமமணச் சேஷ்டுல புத்திமானான தாமராஜாவுக்குக் காண்பித்து அன்போடு அளிக்கப்பெற்ற சங்கத்தை ஸ்வேஹாதார்களனைவரும் அரஜுனனுக்குக் கொடுத்தனர். பொன்னேகைகளோடு கூடியதும் ஆசசரியப்படத்தக்கதும் ஆயிரக்கணக்கான பொன்னாயத்தினால் விசித்ரமானதும் தன் ஒளியினால் விளங்குவதும் அழகானதும் கண்களைக்கவருவதும்² விசுவகர்மாவினால் பூஜிக்கப்பெற்றதுமாகிய அநதச்சங்கை அர்ஜுனன் வாங்கிக்கொண்டான். தர்மராஜனும் அதைப் பலமுறை நமஸ்காரஞ் செய்து எடுத்துக்கொண்டான். ஊதாமலிருக்கையிலும் கர்ஜிக்கத்தக்க அநதச்சங்கம் அரஜுனன் ஊதினபோது மிகவும் ஒலித்தது. அநதச்சங்கின் ஒளியினால் அரசர்கள் தங்களவலிமைகுன்றி விழுந்தனர். தமது சக்தி நிரம்பினவரும் ஒருவர்க்கொருவா இனியனசெய்பவருமாகிய திருஷ்டதயுமன்னும் பாண்டவர்களையெவரும் ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனுமாகிய இரதஎண்மரும் மூர்ச்சையடைந்த அரசர்களையும் என்னையும்கண்டு அப்போது நகைத்தனர். பாரதே! பிறகு அர்ஜுனன் ஸரதோஷமடைநது பொன்கட்டின கொம்புகளையுடைய யீநதுறுவிருஷபங்களை அநதக்குவிந்தன் என்னும் பிராமமணச் சேஷ்

¹ பசுக்களையும்.

² விசுவகர்மாவின் சிற்பத்திற்குமேலாகவே இயற்கையிலமைந்தது.

டனுக்குக் கொடுத்தான். 'குவிந்தனென்னும் பிராமமணன் முகமலர்ச் சீயுடன் பொன்னும் பலவகைவஸ்திரங்களுமாகிய சிறந்தக் கணிகைகளைத் தர்மராஜாவுக்கனுப்பினான். கர்சமீரதேசத்தரசன் சுத்தமும் மதுரமுமான திராசைப்பழமதயத்தையும் இன்னும் எல்லாக் காணிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு தாமராஜாவினிடம் வந்தான். யவனர்கள் மனோவேகமுள்ள மலைநாட்டுக் குதிரைகளையும் பெரிய விலைபெற்ற ஆஸனங்களையும் புதியவையும் இலேசானவையும் அழகியவையும் விலைபெற்றவையும் பிரகாசிப்பவையுமான சாலவைகளையும் மற்றுமுள்ள பலவகை ரதனங்களையும் கொண்டு வந்து வாயிலிலின்றனா. களிங்கதேசத்தரசனாகிய சுருதாயுள்பவன் மிகச்சிறந்த முததுக்களையும் ரதனங்களையும் அளித்தான். அங்கதேசத்தரசன் பொன்மயமான ஆபரணங்களையணிந்த அழகியபெண்களைக் கொடுத்தான். பாரதரே! ராஜாவே! தென்கடற்கரையிலிருந்து வங்கதேசத்தரசன் நூற்றுக்கணக்கான பொற்கடடில்களையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட போர்வைகளையும் ஜலத்திலுண்டான ரதனங்களையும் மற்றச்சிறந்த சரிகளிடமிருந்து அவன் வாங்கின கப்பங்களெல்லாவற்றையும் தாமபுதரனுக்குக் கொடுத்தான். பாண்டியராஜன் தாதுரமலையிலுண்டான தொண்ணூற்றுபாரம் நிறையுள்ள முதலதரமான சந்தனக்கட்டைகளையும் தொண்ணூற்று சங்கங்களையும் தர்மராஜாவுக்கு விரைந்து கொடுத்தான். சோளராஜன் கேரளராஜன் இருவரும் கணக்கில்லாத சந்தனங்களையும் அகிலங்களையும் பலவகையான முததுக்களையும் வைடூர்யங்களையும் பாண்டுபுதரனுக்குக் கொடுத்தனர். அச்மகராஜன் கொம்புகளில்பொன்கட்டினவையும் பொன்ஆபரணங்களையணிந்தவையும் கன்றுகளோடுகூடியவையும் குடங்குடமாகக் கற்க்கிறவையுமான பதினாயிரம் பசுக்களைக் கொடுத்தான். விரதுதேசத்தரசன் பொன்மாலையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் விரதுதேசத்திலுண்டானவையுமான குதிரைகளில் இருபத்தையாயிரம் கொடுத்தான். ஸௌவீரதேசத்தரசன் பொன்னினாலும் முததுக்களினாலும் ரதனங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஒளியினால் மத்தியான்னஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பவையும் யானைகளூட்டினவையுமான முந்நூறு சிறந்ததேர்களையும் மற்றுமுள்ள கப்பங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டுபுதரனுக்குக் கொடுத்தான். பாரதரே! ராஜாவே! அவநதிதேசத்தரசன் ஆயிரக்கணக்கான பலவகைரதனங்களையும் உயர்ந்த முததுமாலையையும் தோள்வளைகளையும் மற்றும் பலவகைஆபரணங்களையும் பதினாயிரம்தாஸிகளையும் கப்பமர்க்கக்கொண்டு ஸபையின்

வாயிலில்வந்து பார்க்கவிருப்பமுள்ளவனாகக் காத்திருந்தான். தசா
ர்ணதேசத்தரசனும் சேதிதேசத்தரசனும் வீரனை சூரஸேனதேசத்
தரசனும் உயர்ந்தவஸ்திரங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் மற்று
முள்ள காணிக்கைகளெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து
பாண்டவனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தனர். காசிராஜன் மிக்கஸந்தோஷ
த்துடன் எண்பதினாயிரம்பசுக்களையும் எண்ணுறுயானைகளையும் தர்
மராஜாவுக்குக் கப்பமாகக்கொடுத்தான். பொன்மாலையணிந்தவை
யும் ஸ்ரீரத்தினத்தையுடையவையுமான குதிரைகள் பதினாயிர
த்தையும் பலவகை ரத்னங்களையும் காசிராஜன் காணிக்கையாகக்
கொடுத்தான். விதேஹதேசத்தரசனாகிய கிருதக்ஷணனும் கோஸல
தேசத்தரசனாகிய பிருஹத்பலனும் பதினாலாயிரம் சிறந்தகுதிரைக
ளைக் கொடுத்தனர். வஸாதிகளென்னும் தேசத்தாரோடுகூடிய சைப
பியராஜனும் மாலவர்களோடுகூடிய திரிகாததராஜனும் பாண்டவர்க
ளுக்கு ரத்னங்களைக்கொடுத்தனர். ஒவ்வொரு அரசனும் கொடுத்த
ரத்னங்களுக்கும் அளவிலலை. ராஜாவே! பாருகச்சதேசத்தரசன்
உயர்ந்தஹாரங்களையும், மற்றும் பலஆபரணங்களையும், நூல்வஸ்திரங்
களை உடுத்துகிறவரும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவரும் மெல்லிய
தேகமும் நீண்டகூந்தலுமுள்ளவரும் பொன்னணிகலங்களை அணிந்த
வருமாகிய நூறுயிரம்தாஸிகளையும், பிராம்மணோத்தமர்கள் தரிக்கத்
தக்க சிறந்த சுத்தமானசால்வைகளையும், எல்லாக் காணிக்கைகளையும்
கொணர்ந்து கொடுத்தான். அவர்களனைவரும் தர்மராஜாவைக்
காண்பதற்காக ஆரண்மனைவாயிலில் நின்றனர். காணிக்கையளித்
தும்போதுமட்டுந்தான் அவர்களுக்கு வழிகிடைத்தது. மழைபெய்
வதனாலும் நதிகள்பாய்வதனாலும் கிருஷ்ணியில் சிரமப்படாமலே தான்
யங்களை விருத்திசெய்பவரும் ஸமுத்திரக்கரையில் பிறந்தவரும்
ஸ்ரீரத்தினத்தையுடையவருமான த்ருமர், பாரதர், காச்யர், கிரா
தகர்என்னும் அரசர்கள் பலவகைரத்னங்களையும் வெள்ளாடுகள்,
செம்மறியாடுகள், பசுக்கள், கோவேறுகழுதைகள், ஒட்டகங்கள்
இவைகளையும் பொன்னையும் பழத்தினுண்டான மதுவையும் பல
வகைச் சால்வைகளையும் காணிக்கைகளாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து
ஆரண்மனைவாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாபலசாலியும் சூர
னும் மிலேச்சர்களுக்கு அகிபதியும் பிராக்ஜ்யோதிஷதேசத்தரசனு
மான பகதததராஜன், யவனர்சேனையுடன் காற்றுக்கொப்பான வேக
முள்ள உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகளையும் மற்ற எல்லாவகையான காணி
க்கைகளையும்கொண்டு விரைவாகவந்து வாயிலிற்றடுக்கப்பட்டு நின்

றான். பிராக்ஜ்யோதிஷாதிப்தியான அவன் குதிரைகளுக்குப் போட
த்தக்க சிறந்தஆபரணங்களையும் தந்தப்பிடிபோட்ட சிறந்தகத்திகளை
யும்கொடுத்துச் சென்றான். பலதேசங்களிலிருந்து¹வந்த ²தீவியக்ஷர்,
³லலாடாக்ஷர், ⁴ஒளஷ்ணீஷர், ⁵அஹயர், ⁶பாஹுகர்,
⁷புருஷாதகர், ⁸ஏகபாதர்என்னும் ஜாதியார் ஆங்கே பொன்வெள்ளி
முதலிய தனங்களை யுதிஷ்டிரனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்க
வந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன். பட்டுப்பூச்சிநிற
முள்ளவையும் கிளிநிறமுள்ளவையும் வானவில் நிறமுள்ளவையும்
செவ்வானநிறமுள்ளவையுமாகப் பலநிறங்களாயிருக்கும் மனோவேக
மான அனேகம் காட்டுக்குதிரைகளையும் விலையில்லாதபொன்னையும்
ஏகபாதர்கள் யுதிஷ்டிரனுக்கு அளித்தனர். அப்போது ஸிம்ஹாதேச
த்தரசன் மிகுதியான தனத்தையும் சிவபபும் பசுமையும் கறுப்புமான
நூறுபாரம் சிறந்தசந்தனகட்டைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து
வாயிலில்தடுக்கப்பட்டு நின்றான். மஹாராஜாவே! நக்ஷத்ரங்களையா
ளென்றும் பாபபரேயாகளென்றும் பெயர் பெற்ற அரசர்கள் நூறாயிரம்
தாஸிகளையும் ஆயிரம் சாலவைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வாயிலில்
தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். ஒ! மஹாபலசாலியே! நினைத்தபடிசெய்
கிறவர்களாகிய பெண்டார், தாமஸிபதர் என்னுமரசர்கள் சந்தனத்
தையும், வெள்ளியையும், அகிறகட்டையாலும் பளிங்கினாலும் தந
தங்களினாலும் செய்யப்பட்ட சாமான்களையும், ஜாதிக்காய்களையும்
தக்கோலம் லவங்கம் கர்ப்பூரமுதலான பலவகைப் பொருள்களையும்
எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். மஹாத்மாக்களான அவர்களனைவரும்
வாயிலில்தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாராஜாவே! சைலேயனென்
னுமரசன் வெண்பட்டுக்களை யெடுத்துக்கொண்டு வாயிலில் நின்ற
போது காவறகாரரால் தடுக்கப்பட்டான். சீனரும் ஹூணரும்
கஷ்ஞம் காசரும் மலைகளுக்குள்ளிருப்பவருமாகிய இவர்கள் எல்லாத்
தேசங்களிலும் பெயாபெற்றவையும் பழகினவையுமான பதினாயிரம்
குதிரைகளையும், உஷ்ணதலைக்காகாகும் கம்பீரத்தையும், விசாலமும்
நல்லதிற்பும் மென்மையுமுள்ளவையும் பாஹூலீகதேசத்திலும் சீன
தேசத்திலு முண்டானவையும் பட்டுப்பூச்சிகளினாலும் ⁹ரதனங்களி
னாலு முண்டானவையுமான பட்டுக்களையும், சுவையுள்ளகனி முத

¹ இரண்டுகண்களை யுடையவர். ² மூன்று கண்களையுடையவர். ³ நெற்
றியில் கண்ணையுடையவர். ⁴ தலைப்பாகைக்காரர். ⁵ குதிரையில்லாதவர்.
⁶ கைகீண்டவர்கள்; நீந்துகிறவர்களென்பர் சிலர். ⁷ மனிதனைத்தின்பவர்.
⁸ ஒற்றைக்காலர். ⁹ கற்சாயங்களினாலும்.

வியவற்றையும், நல்லமணமுள்ளவற்றையும் கொணர்ந்து தெரிவித்த பிறகு வழிவிடப்பட்டனர். கர்வடர், தோமார், சூரர், வர்த்தனக ரென்பவர்கள் பலவிதமான வஸ்திரங்களுையெடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். மஹாராஜாவே! பிராக்கோடர், நாடகேயர், நந்திரகரகர், நாபிதர், தரைபுரர், பஞ்சமேயர், ஊருஜர் முதலான காட்டரசர்களைவரும் மிகுதியான தனங்களையும் ஸாமான் களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். கௌரவராஜாவே! சகர், துஷாரா, ரோமகர், சிருங்கிகள், அசமகர், ஊருகமர்ஆகிய இவர்கள் என்னால் பத்துக்கோடிகளாக எண்ணப பட்டவையும் தாமரைத்தாது நிறமுள்ளவையுமான பொற்குவியல் களையும் கூர்மையும் நீளமுமானகத்திகளையும் தடிகள, சக்திகள், கோடாலிகள் முதலிய மற்றையுதங்களையும் பருத்தினூலாற செய்யப் பட்டாத மெல்லியவஸ்திரங்களையும் பதப்படுத்தின ஆட்டுத்தோல் களையும் கொழுத்தஸேனைகளையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப பட்டு நின்றனர். கிழக்குத்தேசத்துக்கு அதிபதியான அரசன் பொன்னினாலும் ரத்னங்களினாலும் விசித்ரமானவையும் யானைத்தந தங்களினா செய்யப்பட்டவையும் மிக்க விலைபெற்றவையுமான ஆஸ நங்களையும் வாஹனங்களையும் சயனங்களையும் பொன்னிலாலங்காரிக் கப்பட்டவையும் பழகினகுதிகளான பூட்டப்பட்டவையும் புலித் தோல் போர்க்கப்பட்டவையும் மேலே அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்ட வையும் விசித்ரமான பலஉருவமுள்ளவையுமான ரதங்களையும் அனேக விதமான விறகளையும் நாராசங்களையும் ஆரத்தசரதிரபாணங்களையும் பலஅஸ்திரங்களையும் இவ்வகையான இன்னும் அனேகமபொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மஹாத்மாவான பாண்டவனுடைய யாகசாலையில் பிரவேசித்தான். பட்டுபூச்சியினாலுண்டான பட்டுக்கள் இர ண்டாயிரத்தையும் செடிகளாலுண்டான பட்டுக்கள் பதினாயிரத்தையும் வெண்கலப்பாத்திரங்களையும் விலைபெற்ற ரத்னகம்பளங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் ஸந்தோஷத்துடன் தர்மராஜாவுக்கு அளித் தான். ராஜாவே! கடற்கரையிலுள்ள மனிதர்கள் இன்னும்னேக ரத் நங்களைக் கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்குக் கொடுத்தனர். ராஜா வே! மாலவர்கள் பலவகைரத்னங்களைக் கொடுத்தனர். அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியான ஸுராஷ்டிரதேசத்தரசன் கோடிமரக்கால் அள வுள்ள கோதுமைமுத்தலான பலவகைத்தானியங்களையும் பலவகைரத் நங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்கு அன்புடன் கொடுத்து மஹாயாகத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! அந்த

ஸ்ராவணராவன் இரண்டுமரக்கால்பிடிக்கும் நல்லெண்ணெய்க்குடங்கள் பதினாயிரமும் ஆயிரம்வண்டி உயர்ந்தவெல்லங்களுமாகிய இவை எல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து குந்திபுத்ரனுக்குக் கொடுத்தான். ராஜாவே! ப்லதேசங்களிலிருந்தும் வந்த மற்ற அரசர்களும் பலவகை ரத்தனங்களைக் கொண்டுவந்து தாமராஜாவுக்குக் கொடுத்தனர். தேசங்களும் வனங்களும் மலைகளுமடங்கிய இரத்தஜம்புதநீவுமுழுமையிலும் தாமராஜனுக்குக் கப்பம் கொடாத அரசன் ஒருவனுமில்லை. அந்த யாகத்திற்கு வராதமனிதன் ஏழுவருஷங்களிலுமில்லை. பலவகைக் கூட்டங்களும் நிறைந்த அந்த யாகசாலையானது இரத்திரஸபைபோல விளங்கிறது. ராஜாவே! அரசர்கள் யாகத்துக்கு வெகுமதிகளாகக் கொடுத்த பலவகைப் பெருந்தனக்குவியலகளைப்பற்றி நான் சொல்லப் போவதைக் கேளும். மேருமலைக்கும் மந்தரமலைக்குமிடையில் சைலோதையென்னும் நதிக்கரையில் மூங்கில்களின் இனியநிழலை அடுத்தது வஸிப்பவர்களும் தனிஆஸனம்முதலிய மரியாதைகளுக்குத்தக்கவர்களுமான கஷர், பிரதர், தீர்க்கவேணுக்கள், பாரதர், குலிந்தர், தங்கணர், பரதங்கணர் ஆகிய மனிதர்கள், எறுமபுகளினால் வளைகளிலிருந்து வெளியிற்றொண்டுவரப்பட்ட பிபிலிகமென்னும் பெயருள்ள சிறந்ததங்கத்தை மரக்காலால் அளக்குமபடி குவியல்களாகக் கொணர்ந்து கொடுத்தனர். கறுத்தவாலும் வெளுத்தவாலுமுள்ள அனேகம் கவரிமான்களையும், இமயமலையின் மலர்களிலிருந்துண்டான மிகுதியான இனியதேனையும், வடகுருதேசத்திலிருந்தும் கைலாஸத்துக்கு வடக்கிலிருந்தும் வந்த மிகச்சிறந்த சக்தியுள்ள மூலிகைகளையும், மஹாத்மாக்களான வ்யூடமால்யர்களென்னும் அரசர்களும் மலைநாட்டரசர்களும் அஜாதசதருவுக்குக் கொண்டுவந்து வணங்கி நின்றனர். ராஜாவே! அவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மனிதர்க்கதிபதியே! இமயமலைக்குப் பின்புறத்திலும் ஸூர்யன் உதயமாகிற மலைச்சாரலிலும் கடற்கரையிலும் லௌஹித்யமென்னும் ஆற்றின் அருகிலும் வஸிப்பவர்களும் கனிகளையும் கிழங்குகளையும் புஜிப்பவர்களும் தோலாடையுடுப்பவர்களுமாகிய இன்னுமனேக கிராதர்கள் உயர்ந்தசந்தனங்களையும் அகிலங்களையும் சிறந்த சால்வைகளையும் தோல்களையும் ரத்தனங்களையும் பொன்களையும் பலவகை வாஸனைத்திரவியங்களையும் கிராதஜாதிப் பெண்களாகிய தாலிகள் பதினாயிரவரையும் கண்ணுக்கினிய அனேகம்பொருள்களையும் நெடுநூர்மச்செல்லத்தக்க மிருகங்களையும் பறவைகளையும் மலைகளிலிருந்து சேர்க்கப்பட்ட மிருந்தஒளியுள்ள தங்கத்தையும் கப்

பமாகக் கொண்டுவந்து வாயிலிற்றடுக்கப்பட்டு நின்றனர். ராஜா வே! காபவ்யர், தாதர், தர்வர், சூரர், யமகர், ஓளதும்பரர், தூர்வி பாகர்ஆகிய இவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். காசமீரர், குமாரர், கௌரகர், ஹம்ஸகர், சிபிகள், திரிகர்த்தர், யௌதேயர், மத்ரகர், வஸுதேயர், மௌலேயர், தாஹர், கூடூதரகர், மாலவர், செளண்டிகர், ஓளதகர், ஸால்வர், ஆங்கர், வங்கர், யவனர், கயர் என்னும் உயர்குலத்தோரும் சிறந்தவரும் குற்றமற்றவருமாகிய அரசர்கள் நூற்றுக்கணக்காக வரிசையாக ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அஜாதசத்ருவுக்குத் தனத்தைக்கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். பாரதரே! வங்கர், களிங்கர், மகதர், தாம்ரலிபதர், புண்டரகர்என்னு மரசர்கள், தங்கள்தேசங்களிலிருந்துவந்து ¹கௌசிகம, ²பத்ரோர் ணம் என்னும் பட்டுக்களைத் தர்மராஜனுக்குக் கொடுத்தனர். நுகத் தடிகள்போன்ற தந்தங்களையுடையவையும் பொற்கசசைகள் கட்டப் பட்டவையும் தாமரைமலரின் நிறமுள்ளவையும் மேலே சித்ரகமபளங் கள் விரிக்கப்பட்டவையும் மலைகளபோன்றவையும் எக்காலமும் மத ஜலம் பெருகுகின்றவையும் காம்யகமென்னும் தடாகத்தின்அருகி லிருப்பவையும் அடக்கமுள்ளவையும் நல்லஜாதியிற் பிறந்தவையும் அலங்காரங்களுள்ளவையுமான ஆயிரமயானைகளை ஒவ்வொருவனும் கப்பமாகக் கொண்டுவந்து நிற்கும்போது, 'வாயில்விட்டபிறகு போக லாம்' என்று வாயிற்காவறகாரர்களால் சொல்லப்பட்டதனால் அவர் கள் ஸந்தோஷமடையவில்லை. விதேஹர், புண்டர், கௌலேயர், தாம்ரலிபதர், மருகர், காசிகர், தர்த்தர், பெளமேயர், நடநாடகா, கர்நாடர், காம்ஸ்யகுட்டர், பத்மஜாலர், ஸதீரரர், தக்ஷிணதேசத் தார், புளிந்தர், சபேரர், தங்கணர், கஷர், பர்ப்பரர், யவனர், கர்க் கர், ஆபிரகர், பல்லவர், சகர், காருசர், துபபகர், காசிகர்முதலான பல ராஜாக்களும் பலதிசைகளிலிருந்தும் வந்தனர். மற்றுமுள்ள அனேகமஹாத்மாக்களினால் அங்கே ரத்னங்கள் கொண்டுவரப்பட் டன. கடலிலுண்டான உயர்ந்தவைரீயக்கற்களையும் முத்துக்களையும் வலம்புரிச்சங்கங்களுையும் சிறந்தசிப்பிகளையும் ஸிம்ஹுளர்கொடு த்தனர். இந்திரனுடைய வேலைக்காரனாகிய சித்ராதனென்னும் கந் தர்வராஜன் ரத்னச்சேணம் போடப்பட்டவையும் கடைக்கண்கள் சிவந்தவையும் வாயுவேகமுள்ளவையுமான நானூறு கறுப்புக்குதிரை களைக் கொடுத்தான். ஆம்புருவென்னும் கந்தர்வன் ஸந்தோஷ மடைந்து மானிலேநிறமுள்ளவையும் பொன்மலைகளணிந்தவையுமான

¹ நாரிஹுண்டானது.

² பூச்சியிஹுண்டானது.

நூறுகுதிரைகளையளித்தான். கௌரவராஜாவே! ஸமாததனை சூகர தேசத்தரசன் அனேகமநூறு சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். மத் ஸ்யதேசத்தரசனாகிய விராடனால் பொன்மாலையையணிந்த இரண்டாயிரம் மத்யானைகள் கப்பங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டன. ராஜாவே! பாமஸுராஷ்டிரமென்னும் தேசத்திலிருந்து வஸுதானனென்னும் அரசன் பொன்மாலையையணிந்தவையும் வேகமும் பலமுமுள்ளவையும் இளமைபருவத்திலிருப்பவையுமான இரண்டாயிரம்குதிரைகளையும் இருபத்தாறுயானைகளையும் நிரம்பின காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தான். ராஜாவே! துருபதனால் பதினாலாயிரம் தாஸிகளும் மனைவிகளோடுகூடிய பதினாயிரம் தாஸிகளும் யானைகள் பூட்டின இருபத்தாறு தோகளும் தனது முமுராஜ்யமும் யாகத்திற்காகப் பாண்டவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டனர். கிருஷ்ணிகுலத்தோனாகிய கிருஷ்ணனும் ஆர்ஜுனனைக் கௌரவிப்பதற்காகப் பதினாலாயிரம் சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். கிருஷ்ணன் ஆர்ஜுனனுடைய ஆத்மா; ஆர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுடைய ஆத்மா; ஆர்ஜுனன் எதைச்சொன்னாலும் அதையெல்லாம் கிருஷ்ணன் செய்வானென்பது திண்ணம். தனஞ்சயனுக்காகக் கிருஷ்ணன் ஸ்வர்ககலோகத்தையும் விட்டுவிடுவான். அவ்வாறே கிருஷ்ணனுக்காகத் தனஞ்சயன் உயிரையும்விடுவான். சோழராஜனும் பாண்டியராஜனும் மலயம் தாத்தாரமென்னும் மலைகளிலிருந்து பொறகுடங்களில் வைக்கப்பட்ட மணமுள்ள சந்தனக்குழம்புகளையும் சந்தனக்கட்டைகள் அகிற்கட்டைகளின் குவியல்களையும் ஒளியுள்ள முத்துக்களையும் சந்தனங்களையும் பொன்மயமான மெல்லியவஸ்திரங்களையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் வழிகிடைக்காமலிருந்தனர். ஸீமஹளர்கள் ஸமுத்திரத்திலுண்டான உயர்ந்த வைபீர்யக்கற்களையும் முத்துக்குவியல்களையும் நூற்றுக்கணக்கான விரிப்புக்களையும் அங்கே கொண்டுவந்தனர். சந்தனமயமான உடைகள் போரத்தவரும் கறுத்தநிறமுள்ளவரும் கிட்கடைகள் சிவந்தவருமான ஸீமஹளர்கள் அந்தக் காணிக்கையையெடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். பிராமமணர்களும் ஜயிக்கப்பட்ட கூத்திரியர்களும் வைசியர்களும் பணிவிடைசெய்யக்கருதின சூத்ரர்களும் தர்மராஜாவை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காகக் காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்தனர். மிலேச்சர்களனைவரும் முதலீடடைகடைசியாகிய எல்லாவருணத்தாரும் யுதிஷ்டிரனிடம் அன்போடும் கௌரவத்தோடும்வந்தனர். பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார் வந்திரு

ந்ததனால் இவ்வுலகமே யுதிஷ்டிரனுடையகிருஹத்தில் சோக்கபபட்டது போலிருந்தது. அரசர்களால் எதிரிகளுக்கரசு சேர்ப்பிக்கப்பட்ட அளவற்ற பலவகைக்காணிக்கைகளைப் பார்த்தபோது துயரத்தினால் எனக்கு இறப்பதில் எண்ணமுண்டாயிற்று. ராஜாவே! யுதிஷ்டிரன், எவர்களுக்குச் சமைத்தவற்றையும் சமைக்காதவற்றையும் பகுத்துக்கொடுத்தானே அநதப்பாண்டவாகளின் வேலைக்காரர்களைப்பற்றி உமக்குச்சொல்வேன். யானைப்பாகாகளும் குதிரைக்காரர்களும் மூன்றுகோடியேபதினாயிரவர். ரதிகர்கள் பத்துக்கோடி. காலாட்களுக்குக்கணக்கில்லை. பசுசையாக அளக்கப்படுவதும் பிறகுசமைக்கப்படுவதும் உடனே கொடுக்கப்படுவதுமாயிருந்தது. மறறோரிடத்தில் சுத்திசெய்வதற்காகப் புண்ணியாகவாசனத்தின்கோஷமேயிருந்தது. யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் எல்லாவருணங்களிலும், உண்ணாதவனையும் குடிக்காதவனையும் அலங்காரஞ்செய்துகொள்ளாதவனையும் வெகுமதிககப்படாதவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்நாதகர்களும் கிருஹஸ்தர்களும் எண்பத்தெண்ணாயிரவர். ஒவ்வொருவருக்கு முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகள். அவர்கள் மிக்க அன்போடும் திருபதியோடும் யுதிஷ்டிரனுடைய பகைவர்கள் அழியவேண்டுமென்று பிராத்திக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் பொறபாத்திரங்களில்புஜிக்கும் ஊர்த்துவரேதஸ்களான யதிகள் பதினாயிரவர். ராஜாவே! த்ரௌபதி, தான்புஜியாமல் கூனாகள் குள்ளர்களமுதலான எல்லாஜனங்களும் உண்டதையும் உண்ணாததையும் கவனித்தாள். பாரதரே! பாஞ்சாலர்கள் ஸம்பந்திகளாயிருப்பதனாலும் அநதகர்களும் விருஷணிகளும் சினேகிதர்களாயிருப்பதனாலும் அவ்விருதிறத்தாராட்டும் தர்மராஜாவுக்குக்¹ கப்பமாகக்கொடுக்கவில்லை.

எழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யுதயர்வம். (தோடர்ச்சி.)

— ❖ ❖ ❖ —

(துரியோதனன்சொல்லியதன் தோடர்ச்சி.)

பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் ஸத்யமதவருதவர்களும் சிறந்தவரும் நிரம்பின விதையுமுள்ளவர்களும் நன்றாகப் பேசுகிறவர்களும் வேதங்களின்முடிவுகண்டு அவபிருதஸ்நானம் செய்தவர்களும் தைரியமும் அகாரியங்களில் வெட்கமுமுள்ளவர்களும் தர்மத்தில் மன

¹ அவர்கள் பீரீதியினால்கொடுத்தனர்.

முன்னவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களும் ராஜ்யபட்டாபிஷேகமசெய்யப் பெற்றவர்களுமான அரசர்களும் யுதிஷ்டிரனிடம் காதத்திருக்கின்றனர். வெண்கலத்திறை செய்யப்பட்ட கற்க்கும்பாத்திரங்களுடன் அரசர்களினால் தக்ஷிணைககக்கொண்டுவிடப்பட்ட அனேகபாயிரம் காட்டுபபசககள் ஆங்காங்குகாணப்பட்டன. பா.ரதே! அந்நியாகத்தில் அரசர்கள் தாமராஜனைமரியாதை செய்வதற்காக ஊககத துடன் அபிஷேகத்திற்குரிய பலவகைப்பொருள்களையும் தாமாகவேண்டுமென வந்துகொடுத்தனர். பா.ஹ்லீகதேசத்தரசன் பொன்னினால்லகாரஞ் செய்யப்பட்ட ரத்ததைகக்கொண்டுவிந்தான். ஸுதக்ஷிணனென்னுமரசன் காமபோஜதேசத்திலுள்ள வெள்ளைக்குதிரைகளை அந்நிபூட்டினான். சேதிதேசத்தரசனும் மஹாபலசாலியுமான சிகபாலன் அன்புடன் தேரசசையும் உயரமான கொடிமரத்தையும் தாளுகவேகொணாரது கொடுத்தான். தென்தேசத்தரசன் தவசத்தையும், மகத்தேசத்தரசன் மாலையையும் கிரீடத்தையும், சிறந்தவிலவாளியான வஸுதானனென்பவன் அறுபதுவயதுள்ள சிறந்தயானையையும், மதஸ்யதேசத்தரசன் பொன்பாசசிகைகளையும், ஏகலஷ்யன் பாதுகையையும், அவந்திதேசத்தரசன் அபிஷேகத்திற்குரிய அனேக தீர்த்தங்களையும், சேகிதானன் தூணியையும், காசிராஜன் விலையும, சல்லியன் பொன்னினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உறையிலைவக்கப்பட்டுமான அழகானபிடியுள்ள கத்தியையும் கொடுத்தனர். பிறகு தெளமயரும் மிகச்சிறந்ததவமுள்ளவியாஸரும் நாரதரையும் தேவலரையும் அஸிதரையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு அபிஷேகஞ்செய்தனர். அநதஅபிஷேகத்திற்கு மஹரிஷிகள் அன்புடன்வந்திருந்தனர். வேதங்களிற கரைகண்டவர்களான பரசுராமமுதலியமற்றுமுள்ள மஹாதமாக்களும் மிகுதியாகத் தக்ஷிணைகக்கொடுக்கும் தர்மராஜாவினிடம் ஸபதரிஷிகள் தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனிடம்வருவதுபோல மந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தனர். தவறுதபராக்ரமமுள்ள ஸாதீயகி தர்மராஜாவுக்குக் குடைபிடித்தான். பாண்டவர்களாகிய தனஞ்சயனும் பீமஸேனனும் இரண்டுவிசிறிகளை யெடுத்துக்கொண்டனர். நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும் இரண்டு வெண்சாமரங்களை எடுத்துக்கொண்டனர். முன்யுகத்தில் பிரம்ம தேவர் இந்திரனுக்காக எடுத்துக்கொண்டதான அநதவருணனுடையசங்கத்தைத் திருப்பாறகடல் தர்மராஜாவுக்குக் கொணர்ந்து கொடுத்தது. ஆயிரம்பொன்களால் விசுவகர்மாவின்ஷ் நன்றாகசெய்யப்பட்டதும் உறியில்வைக்கப்பட்டதுமான அநதச் சங்கத்தினால்

கிருஷ்ணன் அபிஷேகஞ்செய்தான். அத்தனல் எனக்குத் துயரமென் டாயிற்று. பக்ஷிகள் கீழ்கடலிலிருந்து மேல்கடலுக்கும் தென்கட லுக்கும் சென்றன. வடகடலுக்கும்ட்ம செலலனிலலை. அநதக் காலத்தில மங்களகரமானசங்குகளை நூற்றுக்கணக்காக ஊதினர். அவை ஊதப்பட்டுச சபதிக்கும்போது எனக்குமயிர்சிலிர்த்தது. பரா க்ரமம குறைந்தவர்களான அரசர்கள் விழுநதனர். தைர்யமும் பராக் ரமமுமுள்ளவர்களும் ஒருவாமேல ஒருவர் அன்புள்ளவாகளுமான திருஷ்டத்யுமனனும் பாண்டவாகளும் ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனு மாகியஎன்மரும் மயக்கமுற்றஅரசர்களையும் என்னையுமகண்டு நகைத் தனர். ராஜாவே! பிறகு அாஜுனன் ஸந்தோஷத்துடன் பொன் கடடின கொம்புகளோடுகூடிய ஐந்துறுவிருஷபங்களைப் பிராமமண ச்ரேஷ்டர்களுக்குத் தானஞ்செய்தான். குரதிபுதரனும் ராஜாவு மான யுதிஷ்டிரன், மிகச்சிறந்த பெருமையையடைந்திருந்ததுபோல ரந்திதேவன், நாபாகன், மாந்தாதா, மனு, வேனன்புத்ரனாகியபிருது சக்ரவர்த்தி, பகீரதன், யயாதி, நகுஷன்இவர்கள் யாருமிருந்ததில்லை. இவ்வாறு ஹரிச்சந்திரன்போல ராஜஸூயத்தைச்செய்து யுதிஷ்டிர னன்பிரபுவானுன் பிரபுவே! பாரதரே! ஹரிச்சந்திரனிடத்திலிருந ததுபோல் யுதிஷ்டிரனிடமிருக்கும் ராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டபிறகு என்உயிர்வாழ்க்கையைச் சிலாகயமாக எப்படிநினைக்கிறீர்? ராஜாவே! இரதக்காலமே குருடனல்படைக்கப்பட்டதுபோலத் தாறுமாறாயிரு க்கிறது. தாழ்ந்தவர் விருத்தியாகின்றனர். உயர்ந்தவர் குறைகின் றனர். கௌரவரே! இவ்வாறு பாரததபிறகு என்ன ஆராய்ந்துபாரத் தும் நான்ஸுகம்பெறவில்லை. அதனால, இவ்வகையான இளைப்பை யும் நிறமாறுதலையும் துயரததையும் அடைந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

எண்பதாவது அத்தியாயம்.

த யு த ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

—***—

(துரியோதனனுக்குத் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களைப் பகையாமலிருக்கும்படி நியாயம்சொல்லியது.)

த்ருதராஷ்டிரன், “புத்ரனே! நீ முதல்புத்ரன்; எனதுமுதல் பார்வையின்புத்திரன்; பாண்டவர்களைப்பகையாதே; பகைப்பவன் மா ணத்துக்குஸலமானமான் துயரத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறான். பரத ச்ரேஷ்டனே! பிறகுடைய கபடத்தையறியாதவனும் நம்மைப்போ லவே ஐசுவரியமுள்ளவனும் நமமுடைய மித்திரர்களையே தனக்கும்

மித்திரர்களாக உடையவனும் நம்மைப் பகையாதவனுமாயிருக்கிற யுதிஷ்டிரனை உன்னைப்போன்றவன்பகைப்பது எவ்வகை? ராஜாவே! புத்ரனே! குலத்திலும் பராக்ரமத்திலும், அவனுக்குச்சரியாயிருக்கிற நீ அறியாமையால் உன்பிராதாவினுடைய ஐச்வரியத்திற்கு ஏன் ஆசைப்படுகிறாய்? இப்படியிராதே; அடங்கு; வயஸனப்படாதே; பாதச்ரேஷ்டனே! அநதயாகச்சிறப்பை நீவிரும்புகிறாயின் அம் மஹாயாகத்தை உனக்கும் ரித்விக்குக்கள செய்விக்கட்டும். அரசர்கள் உனக்கும் மிகுதியான திரவியத்தையும் ரத்னங்களையும் ஆபரணங்களையும் அன்போடும் கௌரவத்தோடும் காணிகையாகக் கொடுப்பர். குழந்தாய்! அயலானுடையபொருளில் ஆசைப்படுவது கெட்டவர்களின்நடை. தனக்குள்ளதில் திருபதியையடைந்து தன் தர்மத்தைவிடாமலிருப்பவனெவனோ அவன்தான் எளிதில் விருத்தியாவான். வேண்டினவற்றைக் கறக்கும் பூமி வீரனுக்குப்பத்தியென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுபோலவே ராஜ்யலக்ஷ்மியும் வீரனுடைய பாரியைதான். இவ்விரண்டும் பாராயகளைப்போன்றவையே. உனக்கும் சக்தியிருக்குமாயின் இந்தபுவனியை ஆளவாய். அயலான் பொருளை அபஹரிப்பதுமட்டும் சிறிதும் தகாது. வேண்டினவர்கள் விஷயத்தில் அக்ரமத்தைக்கருதுகிறவனுக்கு இம்மைமறுமைஇரண்டிலும் துயரந்தான். அன்னியருடைய திரவியங்களையடையப்பிரவிர்த்தியாமலிருப்பதும் தன்கார்யங்களில் விடாமுயற்சியும் ஈட்டினபொருள்களைக்காப்பதுமாகிய இவைதாம் பிரபுவத்தின் அடையாளங்கள். ஆபத்துக்களில் துயரப்படாதவனும செய்வனவற்றைத் திருநதச் செய்பவனும என்றும் முயற்சியுள்ளவனும தவறுதலில்லாதவனும மனத்தையடக்கினவனுமான மனிதன் எககாலமும் சேஷமங்களையே பார்ப்பான். தன்கைகளையே வெட்டுவதுபோல இந்தப்பாண்டுபுத்ரர்களை நீ வெட்டலாகாது. அநதப்பாண்டவாகளும் உன்விஷயத்தில் அபபடியே. உன்பிராதாககளின் அநதத் தனத்தைப்பெறுவதற்காக மித்திரத் துரோஹஞ்செய்யாதே. ராஜாவே! பாண்டுவின்புத்ரர்களைப் பகையாதே. அப்படியே உன்பிராதாக்களான அவர்களுடைய நிரம்பினஐச்வரியத்தையும் வெறுக்காதே. குழந்தாய்! மித்திரத் துரோஹஞ்செய்வதில் பெருமபாவமிருக்கிறது. உனக்கு எவர்கள் கூடஸ்தர்களோ அவர்கள்தாம் அவர்களுக்கும் கூடஸ்தர்கள். பாதச்ரேஷ்டனே! நீயும் அநதர்வேதிகையென்னும் யாகசாலையில் திரவியங்களைத்தானஞ்செய்து மனத்திற்கினிய போகங்களையனுபவித்து மங்கையருடன் வினையாடிக் கவலையின்றிச் சாந்தனாயிரு” என்றான்.

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிராண்டம் துரியோதனன் தன்கருத்தை
வற்புறுத்திக்கூறியது.)

அங்ஙனம் கூறியதைக்கேட்ட துரியோதனன் சொல்லுகிறான்:—“எவனுக்குக் கேளவிமட்டும் மிகுதியாயிருநது இயற்கையறிவில்லாமலிருக்கிறதோ அவன், அகப்பை பக்ஷணங்களின் சுவையை அறியாமலிருப்பதுபோலச் சாஸ்திரங்களின் கருத்தையறிவதில்லை. அல்லது தெரிந்தே என்னையுபிரமிக்கச் செய்கிறோ? நீர் ஓடத்திற கட்டின ஓடம்போலிருக்கிறீர். உமக்கு ஸ்வகார்யத்தில் ஊக்கமில்லையா? அல்லது என்னை நீர்பகைக்கிறீர்? உமமைக்கட்டையிடுபவராக அடைந்த இந்த உமது புத்திரர்கள் நிலைபெறுர்கள். தனக்குத் தானே நேரிடக்கூடிய விஷயத்தையே நாமசெய்யத்தக்க காரியமாக நீர் எப்போதும் சொல்லுகிறீர். பிறப்புத்திகேட்பவனைத் தலைவனாகப் பெற்றவன் வழிதெரியாமல் மயங்குவான். அவன்பின் செல்பவர்கள் சரியான வழியில் செல்வதெவ்வகை? ராஜாவே! முதிர்ந்த அறிவுள்ளவரும் பெரியோரை அடுத்தவரும் மீட்புலன்களையும் கட்டின வருமானநீர் தமகாரியங்களைச் செய்யத்தொடங்கின எங்களை மிகவும் பிரமிக்கச் செய்கிறீர். உலகநடையைக்காட்டிலும் அரசன்நடை வேறென்று பிருஹஸ்பதிகொல்லியிருக்கிறார். அதனால் வேந்தன் ஊக்கத்துடன் எப்போதும் தன்லாபத்தையே சிந்தித்தலவேண்டும். மஹாராஜாவே! கூத்தரியனுடைய தொழில் ஜயத்திலே தானிருக்கிறது. அது தர்மமாயிருந்தாலும்கூட; அதர்மமாயிருந்தாலும்கூட; தன் தொழிலைப்பற்றிப் பரிகையேது? பரதச்சேஷ்டரே! எதிரிகளினுடைய சிறப்புற ராஜ்யலக்ஷமியைப் பெறவிருமபுகிற அரசன் சாட்டையினால் ஸாரதி குதிரைகளை ஓட்டுவதுபோல எதிரிகளை எல்லாத்திசைகளிலும் ஓட்டவேண்டும். கபடமாகவோ வெளிப்படையாகவோவுள்ள எந்த உபாயமானது எதிரியைத் துன்பப்படுத்துமோ அதுதான் அஸ்தமறிந்தவரின் அஸ்தம். வெட்டுங்கருவியே அஸ்தம்மென்று, சொல்லப்படவில்லை. சத்துருவென்பதும் மித்திரனென்பதும் எழுதிவைத்திருப்பதுமன்று; படையுமன்று. ராஜாவே! எவன், எவனுக்குத் துன்பத்தை யுண்டிடுபண்ணுகிறானோ அவன் அவனுக்குச் சத்துருவென்று சொல்லப்படுகிறான், திருப்தியடை

யாமலிருப்பதுதான் ஐச்வரியத்திற்குக்காரணம்; அதனால் அதை நான்விரும்புகிறேன். ராஜாவே! விருத்தியாவதற்கு முயற்சிசெய்வது தான் நீதியின் துணிபு. ராஜ்யத்திலும் செல்வத்திலும் எனதென்கிற எண்ணத்தை யாருமசெய்யத்தகாது. முன்கிடைத்ததைப் பிறர் பிறகுஎடுத்துக்கொள்ளுவார்கள். அஃது அரசர்களின்தர்மமென்றே அறிகின்றனா. இந்திரன் துரோகமபண்ணுவதில்லையென்று வாக் குதத்தஞ்செய்து நமுகியென்னுமஅஸ்ரனுடைய தலையெவெட்டி னான். சத்துருவினிடத்தில் அவ்வகையான ஒழுக்கம எப்போது முள்ளதென்று இந்திரனாலேயே நினைக்கப்பட்டது. பகையிலலாத அரசன் ஊரைவிட்டுச்செல்லாதபிராமமணன் இவ்விருவரையும் பூமி, எலிகளைப்பாமபுதின்பதுபோலத் தின்றுவிடுகிறது. ராஜாவே! ஒரு மனிதனுக்குப் பிறப்பினாலேயே பகைவன்இல்லை. எவனுக்கு எவ னோடு தொழிலொன்றாயிருக்கிறதோ அவனுக்கு அவன்பகைவன்; மற்றஜனங்கள் பகைவராகார். எவன் சத்துருவிற்பகூதம் அபிவிருத் தியாவதை அறிவின்மையினால் கவனியாமல் விடுகிறானோ அவனுக்கு அநதச் சத்துருபகூதம், சிகித்தைசெய்யாமல் விடப்பட்டரோகம போல வேரையறுத்து விடுகிறது. பராக்ரமத்தினால் மிக்கமேன்மையை யடையும் சிறியசத்ருவுங்கூட வேரிலஉண்டானபுற்று மாததைத்தின் பதுபோல அருகிலிருந்தே அரித்துவிடுவான். அஜமீடவமசத்த வரே! பாரதரே! எதிரியின்சிறப்பானது உமக்குப்பிரியமாயிருக்க லாகாது. இந்தநீதியானது புத்திமான்கள் தலையிலவைத்திருக்கும் பாரமாயிருக்கிறது. தன்தேஹத்தின் வளர்ச்சியைப்போலத் திரவி யங்கள்விருத்தியாவதை எவன்விரும்புகிறானோ அவன்தான் தன் இனத்தாரில சிறப்பையடைகிறான். உடனே மேன்மையைத்தருவது பராக்ரமந்தான். பாண்டவர்களின் ஐச்வரியத்தைக்காணாமலிருந்தால் எனக்குப் பிராணஸந்தேஹம் உண்டாகாது. ஆதலால், அந்தஐச் வரியத்தைப் பெறக்கடவேன்; அல்லது புத்தத்திலடிப்பட்டுப் படக் கடவேன். ராஜாவே! பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் மேலாகின்றனர். நம்முடையமேன்மையோ நிலையற்றதாயிருக்கிறது. இந்தநிலைமையி லிருக்கின்ற எனக்கு உயிரினாலாவதென்ன? ” என்றான்.

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

— ❦ —

(சதனியும் துரியோதனனும் சூதாட்டத்தைப்பற்றி வற்புறுத்திக் கொள்ள தன்மேல் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களுையழைத்து வரும்படி விதூரரை அனுப்பியது.)

சகுகுனி துரியோதனனைப்பார்த்து, “ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனே! பாண்டுபுத்திரனான யுகிஷ்டிரனிடத்திலுள்ள எந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக் கண்டு நீ துயரப்படுகிறாயோ அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைச் சூதாட்டத்தினால் நான்வாங்கிவிடுவேன். ராஜாவே! குந்திபுத்திரனான யுகிஷ்டிரனை நீ அழைக்கமாத்திரம் வேண்டும். நான் படைததலையில் யுத்தஞ்செய்யாமலும் பிராணஸமசயத்தையடையாமலும் புண்படாமலும் பாச்சிகைகளைஇறைத்து, தெரியாதவனானதர்மராஜனை ஜயிப்பதில்ஸமர்த்தன். பாரதனே! எனதுபந்தயங்கள்தாம் விற்கென்றும், காய்கள்தாம் அம்புகென்றும், சூதாட்டத்தினுடைய ரஹஸ்யநதான் நாண்கயிறென்றும், காய்களைப்போடும் வகைதான் தேரென்றும் அறி” என்றுசொன்னான். பிறகு துரியோதனன், “வேருதே! சூதாட்டந்தெரிந்த இந்தச்சகுகுனி சூதினாலேயே பாண்டவர்களிடமிருந்து ராஜ்யலக்ஷ்மியைவாங்கத் திறமையுள்ளவனாயிருக்கிறான். அதற்கு நீர் அனுமதிக்கொடுக்கவேண்டும்” என்றான். திருதராஷ்டிரன், “நான் எனதுஸஹோதரனும் மஹாத்மாவுமான விதூரனுடைய சொல்லில் நிற்பவன். அவனுடன்கலந்து இந்தக்காரியத்தின்முடிவைத் தெரிந்துகொள்வேன்” என்றுசொன்னான். துரியோதனன், “ராஜாவே! அந்தவிதூரனும் வியாஸரைவிட அதிகமாகத் தெரிந்தவர்தாம்; ஆனால் வெறுந்தர்மத்தையே சொல்லுவார். அது ஜயத்துக்கு ஸாதகமாகாது. பரதச்சேஷ்டரே! ஜயம் தர்மத்திற்குமாருனது. ஆதலால், தந்திரமுள்ளவன்தான் ஜயிப்பவன். (வியாஸரும் விதூரருமாகிய) அவர்களிருவரும் (ஜயத்துக்கு) விரோதிகள். நிச்சயபுத்தியுள்ளவிதூர் உமதுஎண்ணத்தை மாற்றிவிடுவார். கௌரவரே! அவர் பாண்டவர்களின்விஷயத்தில் நன்மைசெய்யஊக்கத்தோடு ரூபபதுபோல என்விஷயத்திலில்லை. ஒருமனிதன் பிறர்திறமையையேபற்றித் தன்காரியத்தைஆரம்பிக்கலாகாது. கௌரவரே! காரியங்களில் இருவருடையபுத்தி ஒன்றாயிருப்பதுமில்லை. பயததையொதுக்கிக்கொண்டும்

1 ‘பயத்திற்கேதுவான காரியங்களைவிலக்கித் தன்னைக்காக்கும்நியீனன் மழைக்காலத்தில் ஈரப்பாப்போல இருந்தபடியே மடித்துப்போகிறான்’ என்பது பழைய உரை.

தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொண்டும் மழைக்காலத்தில் நனைந்த ஆலமரம்போலிருப்பவன் கெடான். வியாதிகளும் யமனும் (ஒரு வன்) நன்மையையடையுமவரையில் காததிருப்பதில்லை. தான்சக்தனாயிருப்பதற்குள்ளாகவே நன்மைக்காகுமகாரியங்களைச் செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “புத்திரனே! எப்படியானாலும் பலவான்களோடு விரோதம் எனக்கிஷ்டமாயில்லை. பகையானது மாறுதலையுண்டாக்குகிறது. அதுதான் இருமபிணற்செய்யப்படாதஆயுதம். ராஜபுத்திரனே! சண்டையைத் தொடுப்பதும் கரைகடந்துபோவதுமாகிய சூதாட்டமென்னும் அனர்த்தத்தை ஸாதகமென்று நினைக்கிறாய். அநதச்சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுமாயின் எவ்வகையிலாவது கூாமையானகத்திகளையும் அம்புகளையும் உண்டாக்கிவிடும்” என்றுசொன்னான். அதற்குத் துரியோதனன், “முன்னோர்களாலும் சூதாட்டத்தின்பழக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அபாயமும் புத்தமும் இருந்திருக்கவில்லை. ஆதலால், இப்போது சகுனியசொல்லும் வார்த்தையை நீர் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். சீக்கிரத்தில் இங்கொருஸபை செய்யக்கட்டளையிடும். சூதாட்டமானது, ஆடுகிற நமக்கு ஸ்வர்க்கததிறகுச் சிறநதமார்க்கம். ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்குங்கூட அநதஆட்டமே சிறநதது. ஆதலால், அதற்கு ஒப்பு அதுதான். அநதச்சூதாட்டத்தைப் பாண்டவர்களுடன்கூட நீர்செய்விக்கக்கடவீர்” என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “ராஜனே! நீசொன்னசொல் எனக்குப்பிரியமாயில்லை. உனக்கு எதுவிருப்பமோ அதைச்செய்யலாம். இநதச்சொல்லை நினைத்துப் பிறகு வருததப்படுவாய். இப்படிப்பட்டசொல் பின்னால் ஸுகத்தைத்தராதன்றோ? புத்தியும் கல்வியுமுள்ளவனும் நன்றாகப்பார்த்தும ஆராய்ந்தமிருப்பவனுமாகிய விதூனாலேயே இவையெல்லாம் அறியப்பட்டன. கூத்திரியர்களுடைய உயிர்களைமாய்க்கும் அநதப்பெரும்பயம் நமமாலதடுக்கமுடியாமல்வருகிறது” என்றுசொன்னான். புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறுசொல்லி விதிபெரிதென்றும் கடக்கமுடியாதென்றும் நினைத்து விதியினால்மனமயங்கித் தன் மகன்சொல்லிலகப்பட்டவனாகி, வேலைக்காரர்களைப்பார்த்து, “நீங்களெல்லாரும் ஆயிரம் தூண்களுள்ளதும், பொன்னினாலும் வைரீயக்கற்களினாலும் விசித்ரமானதும், தூறுவாயில்களுடையதும், ஸ்படிகத்தோரணங்களுள்ளதும், ஒருகுரோசம்நீளமும அவ்வளவு அகலமுமுள்ளதுமான ஒருசிறநதஸபையை ஜாக்காதையோடு விரைவிற்செய்யுங்கள்” என்று உரக்கக்கட்டளையிட்டான். புத்தி

சாலிகளும் வேலையிறழ்ந்தவர்களும் ஜாக்ரதையுள்ளவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான சிற்பவேலைக்காரர்கள் திருதராஷ்டிரன்சொல்லைக் கேட்டவுடன் சிந்திக்காமலும் விரைவாகவும் ஸபையைச்செய்தனர். அந்தச்சபையில் எல்லாப்பொருள்களையும் கொண்டுவருதுசேர்த்தனர். ராஜாவுக்கு நம்பிக்கையான வேலைக்காரர்கள், அனேகரத்தனங்களிழைத்துப் பல்நிறமுள்ளதும் புதிய பொன்ஆஸனங்களுள்ளதுமான அந்த ஸபை விரைவில்முற்றுப்பெற்றதைப்பற்றி அரசனிடம் தெரிவித்தனர். பிறகு தெரிந்தவனான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் மந்திரிகளிற் சிறந்தவரான விதுரைப்பார்த்து, “ராஜகுமாரனான யுதிஷ்டிரனிடம் சென்று, ‘இந்தஎன்ஸபை அனேகரத்தனங்களினால் அழகாகவும் மிக்கவிலைபெற்ற படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. நீ ஸஹோதரர்களுடன்கூடவந்து இதைப்பார்க்க வேண்டும். இதில் ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் ஒருசூதாட்டம் நடக்க வேண்டும்’ என்று நான்சொன்னதாகச்சொல்லி அவனைச் சீக்கிரம் இங்கே அழைத்துவா” என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயராஜாவே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தன்புத்திரனுடைய எண்ணத்தையறிந்து விதியைவெல்லமுடியாதென்றுநினைத்தது இவ்வாறுசெய்தான். அறிஞரிற் சிறந்தவிதுரா அவ்வாறு அநீதியாக்ககட்டளையிடப்பட்டபோது தமதுபிராதாவினுடைய அந்தச்சொல்லை அங்கீகரியாமல், “ராஜாவே! உம்முடைய இந்தக்கட்டளையை நான்ஒப்பவில்லை. குலத்திற்குக் கெடுதிவருமென்று பயப்படுகிறேன். இவ்வாறுசெய்யாதீர். உமது புத்திரர்களுக்குள் வேறுபாடும் சண்டையும் நிக்சயமாக உண்டாகும். ராஜாவே! இதற்காகவே சூதாட்டத்தைப்பற்றிப் பயப்படுகிறேன்” என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், “விதுரா! விதியானது பிரதி கூலமாகாமலிருக்குமாயின் இந்தக்கலகத்தைப்பற்றி எனக்குத் துயரமில்லை. இந்த உலகமனைத்தும பிரம்மாவினால் விதியின்வசத்தில் வைக்கப்பட்டுத்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. எதுவும் ஸ்வதந திரமாகஇல்லை. விதுரா! ஆதலால், இப்போதே தர்மராஜாவினிடம் சென்று யாராலும் வெல்லமுடியாதவனும் குருதிபுத்திரனுமான அவனை என்கட்டளைப்படி விரைவில் அழைத்துவா” என்றுசொன்னான்.

எண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடரிச்சி.)

(விதூரர் அழைக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் அஸ்திவு
பூர்வசென்று ஸபாப்ரவேசம்செய்தது.)

திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் வலிந்து கட்டளையிடப்பட்ட விதூர், உடனே மிக்கவேகமும் பலமுமுள்ளவையும் நன்றாகப்பழக் கப்பட்டவையுமான உயர்ந்தகுதிரைகளினால் புத்திசாலியானபாண்ட வர்களிடம்போகப் புறப்பட்டார். மஹாபுத்திசாலியான விதூர் அந்தவழியைத்தாண்டிப் பிராமமணாகளால் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தர்ம ராஜாவின்கரத்தில் பிரவேசித்தார். 'தாமாதமாவான விதூர் குபேரன் கிருஹத்துக்கொப்பான தாமராஜருடைய கிருஹத்தையடைந்து தர்மபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரிடமசென்றார். ஓதரியத்தை விடாதவரும் மஹாதமாவும் அஜாதசதருஷுமான தர்மபுத்திரர் அநதவிதூரைத் தக் கபடி மரியாதையோடு அழைத்துத் திருதராஷ்டிரனையும் அவன்பிள்ளைகளையும்பற்றிவிசாரித்தது, “ விதூரே! உமக்கு மனமகிழ்ச்சியில்லாமையெனக் காணப்படுகிறது. க்ஷேமகாரியத்தோடு வந்திருக்கிறீரா? பிள்ளைகள் கிழவருக்கு அனுசூலர்களாயிருக்கிறார்களா? பிரஜைகள் அடங்கியிருக்கின்றனரா? ” என்றுவினவினார். (விதூர்,) “ ராஜாவே! மஹாதமாவான திருதராஷ்டிரமஹாராஜா தமபுத்ரர்களாலும் குலத்தோராலும்சூழப்பெற்று இந்திரன்போல ஸுகமாக இருக்கிறார். அநத மஹாதமாவானவர் தமபுத்ரர்களுடையகுணங்களால் மாற்றப்பட்டவராய் வயஸினத்தைவிட்டுத் தமமிலேயே ஸுகமடைந்து ஸந்தோஷமுற்றிருக்கிறார். கௌரவராஜாவான திருதராஷ்டிரர் முதலில் உன்னுடையக்ஷேமத்தையும் குறைவின்மையையும் விசாரித்தது, பிறகு ‘புத்ரனே! உன்ஸேஹாதார்களின் இரத்தஸ்பை உன்ஸ்பைக்குச் சமமான அழகுள்ளதாயிருக்கிறது. நீவந்து பார்க்கவேண்டும். குருதிபுத்ரனே! ஸேஹாதார்களுடன்கூட நீஇரதச்சபைக்கு வந்து ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் சொக்கட்டானுட்டத்தைஆடி மகிழவேண்டும். நீங்கள் எல்லாரும் சேருவதில் நமக்கு விருப்பமிருக்கிறது. கௌரவர்களேவரும் முன்னமே வந்துசேர்ந்திருக்கின்றனர்’ என்று (உனக்குச்சொல்லுமபடி) சொன்னார். ராஜாவே! மஹாதமாவான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டு அந்தசபையில் உட்கார்ந்திருக்கும் மோசக்காரர்களான சூதாட்டக்காரர்களை நீபார்க்

கக்கடவாரென்பதைச்சொல்வதற்காக நான்வந்தேன். இதைநீசெய்வாயாக” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “விதூரே! சூதாட்டத்தில் நமக்குக் கலகம்திசசயம். தெரிந்தவன்எவன் சூதைவிருமபுவன்? நீர் தாம் எதுசரியென்றுநினைக்கிறீர். நாங்களனைவரும் உமதுசொற்படி நடப்பவர்கள்” என்றுசொன்னார். விதூர், “வித்வானே! சூதா னது தீங்குக்குவேரென்று எனக்குத்தெரியும். அதைத்தடுப்பதற்கு நான்முயற்சிசெய்தேன். ஆகிலும், ராஜா என்னை உன்னிடத்திற்கு அனுப்பினார். இதைக்கேட்டபிறகு உனக்கு எதுநன்மையோ அதைச் செய்துகொள்” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “விதூரே! திருத ராஷ்டிரமஹாராஜருடைய புத்ரர்களைத்தவிர வேறுஆடததக்க சூதர் கள் அங்கே யாரிருக்கிறார்கள்? எவர்களுடன்சேர்ந்து நான் பலமுறை ஆடவேண்டியிருக்கும்? அவர்களை எமக்குசொல்லும்; உமமைக் கேட்கிறேன்” என்றுகேட்டார். விதூர், “ராஜாவே! காரதார தேசத்தரசனாகிய சகுனி எல்லாரையுமிஞ்சி ஆடுகிறவன்; கைதேர்ந தவன். காய்கள் அவனுக்குவசப்பட்டவை. விவிமசதி, சிதரஸேனன், ஸத்யவ்ரதன், புருமிதான், ஜயன் என்னுமரசர்களும் ஆடுகிறவர் களே” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “மிக்க பயங்கரர்களும் மோசமே உபாயமாகவுடையவர்களுமான சூதர்கள் அநதச்சபையில் ஆடுவதற்கு உட்காரத்திருக்கின்றனர். பிரமமதேவரால் இவ்வுலக மனைததும் விதியின்வசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்றும் ஸ்வ தந்திரமாயில்லை. எல்லாநதெரிந்தவரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜா கட்டளையிட்டபிறகு நான் சூதாட்டத்திற்குப்போக விருமபாமலிரு க்கவில்லை. புத்ரனுக்குப் பிதாவின்மேல் பற்று எப்போதும் உள்ளது தானே. விதூரே! நீர் எனக்கு என்னசொல்லுகிறீரோ அதைச் செய்வதை இருக்கிறேன். ஜயிக்குரதிறமையுள்ளசகுனி அநதச் சபையில் என்னை அழையாமலிருப்பானாயின் விருப்பமில்லாத நான் அவனுடன் ஆடப்போவதில்லை. அழைத்தபிறகு ஒருபோதும் திரும பேன். இது நான் நெடுநாளாகவைத்துக்கொண்டவிரதம்” என்று சொன்னார். தர்மராஜர் இவ்வாறு விதூருக்குசொல்லி உடனே பிர யாணத்திற்குவேண்டியவற்றிற்கெல்லாம் கட்டளையிட்டு ஸபைசேரு வதற்குமுதல்நாள் தன் இனத்தாரோடும் வேலைக்காரர்களோடும் ஸ்திரிகளோடுங்கூடத் திரௌபதியை முதன்மையாகவைத்துகொ ண்டு புறப்பட்டார். “சுடுதியில்வந்துவிழும் மின்னலானது கண் ணைப்பறிப்பதுபோல விதியானது மதியைப்பறித்துவிடுகிறது. மனி தன் வலைகளினால் கட்டப்பட்டவன்போல விதிக்குவசப்படுகிறான்”

என்றுசொல்லிவிட்டு, வீரானதர்மராஜா திருதராஷ்டிரன் அவ்வகையாக அழைத்ததைப்பொறாமல் விதாருடன்கூடப் புறப்பட்டார். பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவரான தர்மராஜர் பாஹ்லீக தேசத்துக்குத்திரைகவு பூட்டின ரதத்திலேறி ராஜ்யலக்ஷ்மியால் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஸ்வேஹாதார்களோடும் விருதுகளோடும் பிரம்ம மணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டார். பிறகு தம்மிடம்வந்த வேலைக்காரர்களை நகரத்தைக்காப்பதற்கு நியமித்தார். ராஜசேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! உடனே அவர்கள் ராஜாவின் கட்டளையைச்செய்தனர். சிறந்தசக்தியுள்ள தர்மராஜாவானவர் தேரையும் விருதுகளையும் நிறுத்திக்கொண்டு பிராமமணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்வித்தபிறகு அரண்மனையிலிருந்து வெளிப்பட்டார். பிராமமணர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் யாதாதானமாக விதிப்படி ரதனங்களை யளித்துச் செல்லத்தொடங்கினார். ஜனமேஜயராஜாவே! ஹாரம, கிரீடமமுதலிய எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு பொன்னிறமாகவிளங்குகின்ற யுதிஷ்டிரர் எல்லா லக்ஷணங்களும்பொருந்தியதும் ராஜஹமஸம்போன்ற வெண்மையானவஸ்திரம போர்க்கப்பட்டதும் அறுபதுவயதுள்ள துமாகிய சிறந்த யானையின்மேலேறிக் கொண்டு, பொன்மயமானவேதிகையில் நெய் ஆகுதிசெய்யப்பட்டு ஜ்வலிக்கும்அக்நிபோல, ராஜலக்ஷ்மியினால் பரகாசித்தார். அப்போது தர்மராஜாவானவர் உற்சாகமுள்ள மனிதர்களோடும் வாஹனங்களோடும் ரதங்களின்பெருங்கோஷத்தினால் ஆகாயத்தையிரப்பிக்கொண்டும், ஸூத்ரர்களாலும்¹ மாகதர்களாலும் துதிக்கப்பெற்றவராய்க் கிரணங்களுடன் கூடிய ஸூர்யன்செல்லவதுபோலப் பெருஞ்சேனையுடன்கூடச் சென்றார். வெண்குடை தலைமேற்பிடிக்கப்பட்டதனால் பெளர்ணமாஸிச் சந்திரன்போல விளங்கினார். பரதச்ரேஷ்டரான தர்மராஜர் பொன்காம்புள்ளவேண்சாமங்கள் நாற்புறமும் வீசப்பெற்றவராய் வழியில் மனிதர்கள் உண்மையோடும்கிழ்ந்தது சொல்லும், 'ஜய! ஜய' என்ற ஆசீர்வாதங்களை முறைப்படிபெற்றுக்கொண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! ராஜாவுக்குப்பின்செல்லும் ஸேனாஜனங்களின் 'ஹல, ஹல' என்ற சப்தம் ஆகாயத்தில் நிரம்பி நின்றது. ஜனமேஜயராஜாவே! பலசாலியானபீமஸேனன் ரதத்திலேறித் தர்மராஜாவுக்கு முன்சென்றான். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! அழகுள்ளவர்களாகிய நகுல ஸ்ஹதேவர்களிருவரும்

¹ நகரத்துக்குள் யானைமேலேறிச்சென்று பிறகு ரதமேறி வழியிற் சென்றாரென்று கொள்ளல்வேண்டும்.

மெத்தைபோடப்பட்டும் அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டுமிருந்த இரண்டு தேர்களின்மேலேறிப் பெருஞ்சேனையைமகிழ்வித்துக்கொண்டு ராஜாவுக்கிருபக்கங்களிலும் சென்றனர். வீரனும் ஆயுதம்பிடித்தவரிற்சிறந்தவனும் வெண்மையான குதிரைகளுள்ளவனுமாகிய அர்ஜுனன் அக்னிபகவான்கொடுத்த ரதத்திலேறிக் காண்டபத்தையெடுத்துக்கொண்டு பின்சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! குருதிபுத்ரரானயுதிஷ்டிரர் சேனையின்நடுவிற சென்றார். ஜனமேஜயராஜாவே! அழகான அங்கங்கையுடைய தரௌபதிமுதலிய அரசிகள் வேலைக்காரிகளோடும் விருதுகளோடுங்கூடப் பலவிதமான வாஹனங்களிலேறிப் பெருஞ்சேனையுடன் ராஜாவுக்கு முனசென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! வழியிறசெல்லுகின்ற பாண்டவர்களின்சேனை, மனிதர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் நிரமபினதும் கொடிகளோடுகூடிய உயர்ந்த தோகளுள்ளதும் சிறந்த கத்திகளைத்தரித்ததும் சங்கங்கள், துந்துபிகள், தாளங்கள், புல்லாங்குழல்கள், வீணைகள் இவைகளின் முழக்கங்களினால் பெருஞ்சுப்தமுள்ளதுமாக விளங்கிற்று. ஆதிகாலத்தில் லங்கையில் வலித்துக்கொண்டிருந்த குபேரன் பெரியஸேனையுடன் மிக்சிறப்பாகத் தேவராஜாவான இரதிராண்டம சென்றது போலக் குபேரனுக்கொப்பான தர்மராஜாவும் எண்ணமுடியாத பெருமையையுடையதான நிரமபினஸேனையுடன் சென்றார். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அரதத்தர்மராஜர் தடாகங்களையும் நதிகளையும் காடுகளையும் சோலைகளையும்தாண்டி நகரததையடைந்தார். கௌரவராஜாவான அரதயுதிஷ்டிரர் ஹஸ்திஸுபுரத்திற்குச் சமீபத்தில் ஸேனைகளுடன் விடுதியைச் செய்துகொண்டார். க்ஷேமமாயும் மேடுபள்ளமில்லாமலுமிருக்குமிடத்தில் தர்மபுத்திரர் வாஸஞ்செய்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு விதுரர் வ்யஸனத்தினால் தழுதழுத்த குரலோடு தர்மராஜாவையழைத்து, திருதராஷ்டிரன் செய்யக்கருதின விஷயமெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி அவருக்குச்சொன்னார். அவர் சொன்னதைக்கேட்டுத் தர்மராஜாவானவர், “விதுரே! என்னையழைத்தது எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. எனக்கு விரதமன்றோ இருக்கிறது. உலகத்திலுள்ள பிராம்மணர்களுக்கும் பிரஜைகளுக்கும் எப்போதும் க்ஷேமமுண்டாகக்கடவது” என்றுசொன்னார். அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரனாலும் காலத்தினுடையவன்மையினாலும் அழைக்கப்பட்ட தர்மராஜாவானவர் அஸ்திஸுபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தர்மராஜாவானவர் அஸ்திஸுபுரம்சேர்ந்தபிறகு திருதராஷ்டிரனுடையகிருஹத்திற்குப்போனார். பிரபுவும் தர்மாத்மாவுமான யுதிஷ்டிரர்

திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் துரோணரையும் கர்ணனையும் கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் தகுதிப்படி ஸந்தித்தார். சிறந்த கைகளையுடைய வீரரான தர்மராஜர் பிறகு சோமதத்தனையும் தமது பிராதாவான துரியோதனனையும் சகுனீயையும் முன்னமே அங்கு வந்திருந்த அரசர்களையும் வீரனான துச்சாஸனன்முதலிய ஸுஹோதரர்களனைவரையும் ஜயத்தரனையும் மறற்க் கௌரவர்களனைவரையும் ஸந்தித்தார். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மராஜர் ஸுஹோதரர்களனைவராலும் சூழப்பெற்றுச் சிறந்தபுத்திசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினுடைய அந்தப்புரத்திற்கு பிரவேசித்தார். நகூத்திரங்களாற் சூழப்பெற்ற ரோஹிணியைப்போல மருமக்களால் எப்போதும் சூழப்பட்ட பதிவரதையான காந்தாரியை அங்கேகண்டார். அவர் காந்தாரியை நமஸ்கரித்து, அவளால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, வயதுசென்றவனும் அறிவே கண்ணாகவுடையவனும் ராஜாவும் தந்தையுமான திருதராஷ்டிரனேக்கண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மபுத்திரரும் பீமேஸனன்முதலான மற்றநாலுபாண்டவர்களும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் உசுசியில் மோக்கப்பெற்றனர். ராஜாவே! காண்பதற்கினிய புருஷச்ரேஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்களைக் கண்டதனால் குருவம்சத்தவர்களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. அந்தப்பாண்டவர்கள் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுடைய அனுமதிபெற்று ரத்தனங்கள் நிரம்பின கிருஹங்களில் பிரவேசித்தனர். அங்குவந்தவர்கள் திரௌபதிமுதலான ஸ்திரீகளையும் கண்டனர். ஜவலிப்பதுபோலப் பிரகாசிக்கின்ற திரௌபதியின் பெருஞ்செல்வத்தைக்கண்டு திருதராஷ்டிரன்மருமக்கள் மனத்தில் அதிகஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. பிறகு புருஷச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் ஸ்திரீகளுடன் தனித்தனியே பேசிச்சென்று தேகப்பயிற்சிமுதலான காரியங்களையும் அலங்காரங்களையும்செய்தபிறகு ஸந்தியாவந்தனம்முதலிய கடமைகளைச்செய்து உயர்ந்த சாந்துகளையணிந்து கொண்டும் சுபத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டும் பிராம்மணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்வித்து மனத்திற்கினிமையான உணவுகளையுண்டு தீமதம்படுக்கையறைகளிற் பிரவேசித்து மங்கையர்களின் கானங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு நித்திரை செய்தனர். பெண்கலவியில் கலந்த அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு அவ்விரவு ஸுகமாகச்சென்றது. *சிரமபரிகாரஞ் செய்துகொண்ட பிறகு வந்திகளால் துதிக்கப்பெற்று விடியற்காலத்தில் நித்திரையை விட்டெழுந்தனர். அவர்களனைவரும் இரவுமுழுதும் ஸுகமாயிருந்து காலைபில் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு சூதாட்டக்காரர்களால் அழைக்கப்பெற்றவர்களாகி அழகானஸபையிற் பிரவேசித்தனர்.

எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (நோடர்ச்சி.)

(தர்மபுத்திரருக்கும் சகுனீக்கும் ஸம்வாதம்.)

யுதிஷ்டிரர்முதலான பாண்டவர்கள் அந்தஸ்பையில் பிரவேசித்து அரசர்களனைவரையும் ஸந்தித்து, பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப்பிராயத்துக்குத்தக்கபடி சேர்ந்துபூஜித்து விசித்ரமும் உயர்ந்தமெத்தைகளுள்ளவைபுமான ஆஸனங்களில் தகுதியின்படி உட்கார்ந்தனர். அந்தஸ்பையில் பாண்டவர்களும் மற்ற எல்லா அரசர்களும் உட்கார்ந்தபிறகு ஸுபலபுத்ரனான சகுனி யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “ராஜனே! யுதிஷ்டிரனே! ஸ்பையில் ஆட்டத்துணி விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாரும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காய்களை உருட்டிவினையாடுவதற்கு ஸமயம்கொடுக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னான். அதற்கு யுதிஷ்டிரர், “ராஜனே! சூதாடுவதானது மோசமும்பாவமுமானது. அதில் கூத்திரியனுக்குரிய பராக்ரமமில்லை. நிச்சயமானநீதியும் ஒழுங்குமில்லை. நீ என்னுதைப் புகழுகிறாய்? சூதனுடையமோசத்தில் கௌரவத்தையாரும்புகழ்வதில்லை. சகுனியே! கொடியவன்போல இவ்வகையான தப்புவுழியால் எம்மைஜயிக்காதே” என்றுசொன்னார். சகுனி, “ஆடுகிறமுறைதெரிந்து காய்களிலுண்டாகும் மாறுதல்களில் சேர்வில்லாமல் கணக்கையும்ஆட்டத்தையும்அறியும் மஹாபுத்திரவிதான் ராஜ்யகாரியங்களிலும் எதையும்தாங்குவான். சூதாடுபுத்ரனே! பாச்சிகைகளில் நமதுபந்தயம் பிறரைத்தோற்கச்செய்யும். அதனாலேதான், இதில்குற்றமுண்டாகிறது. ராஜாவே! ஆடுவோம்; பயப்படாதே; பந்தயம்வை; காலதாமதம்செய்யாதே” என்றுன்.

யுதிஷ்டிரர், “இவ்வுலகமார்க்கங்களில் எப்போதும் திரிந்து கொண்டிருக்கும் அஸிதரும் தேவலருமாகிய முனிச்சேஷ்டர்கள், ‘சூதர்களுடன் மோசமாகச்செய்யும் சூதாட்டமானது பாவம். யுத்தத்தில் தர்மமாகஜயிப்பதுதான் சிலாக்யமானது. சூதாடுவது சிலாக்கியமன்று. ஆர்யர்கள் மிலேச்சப்பாஷைபேசார்; மோசஞ்செய்யார். பாவமும் வஞ்சகமுமில்லாதது யுத்தம். அதுதான் ஸத்புருஷர்களுக்குவிரதம்’ என்றுசொல்லியிருக்கின்றனர். நாம் கூடியவரையில் பிராம்மணர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் துஷ்டர்களைச்சிக்ஷிப்பதற்கும் முயலுகிறோம். அதுதான் நமக்குத்தனம். சகுனியே! அக்ரம்மாகச் சூதா

டிப் பிறரை ஜயிக்காதே. வஞ்சகத்தினால் ஸுகங்களையும் தனங்களை யும் அடைய நான்விரும்புவதில்லை. ஸமர்த்தனை சூதாடுகிறவனு டைய நடை கௌரவிக்கப்படுவதில்லை” என்றுசொன்னார். அதற் குச் சகுனி, “யுதிஷ்டிரா! வேதமோதினவன்! வேதமோதாதவரை யும், கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும் ஜயிக்கப்போவது மோச நதான். ஜனங்கள் அதை மோசமென்று கூறுவதில்லை. யுதிஷ்டிரா! அவ்வாறே சூதாட்டத்தில் கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும், அஸ்தரத்தோர்ச்சியுள்ளவன் அஸ்தரத்தோர்ச்சியில்லாதவனையும், மிகு நதபலமுள்ளவன் பலமகுறைந்தவனையும் ஜயிக்கப்போவதும் மோசந தான். இவ்வாறே எல்லாச்செய்கைகளிலும் தெரிந்தவன் தெரியாத வர்களை ஜயிக்கப்போவது மோசநதான். ஜனங்கள் அதை மோச மென்பதில்லை. அப்படி நீ என்னிடமவருவதை மோசமாகநினைப்பா யாயின், உனக்குப் பயமிருக்குமாயின், ஆட்டத்தை விட்டுவிடு” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரார், “அரசனே! அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்புவதில்லை. இது நான் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் விதம். விதி பெரிது. விதியின்வசத்தில் நானிருக்கிறேன். இநதச சேர்க்கையில் நான் யாரோடு ஆடவேண்டியிருக்கும்? எனக்கு எதிர்ப்பந்தயம் வைப்பவன் யாரென்று தெரிந்தபிறகு ஆட்டம்நடக்கலாம்” என்று சொன்னார். துரியோதனன், “அரசனே! ரதநங்களையும் தனங்களை யும் நான்கொடுப்பேன். எனது மாமாவாகிய இநதச்சகுனி எனக் காக ஆடுவான்” என்றான். யுதிஷ்டிரார், “ஒருவனுக்காக மற்றொரு வன்ஆடுவது தவறாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. தெரிந்தவனே! அதைத் தெரிந்துகொள். அப்படியும் இஷ்டமிருந்தால் நடக்கட்டும்” என்றார்.

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த யூ த பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிராருக்கும் சதுன்கீதம் நடந்தபின்னர்த் தில் யுதிஷ்டிரார் பொருள்களைத் தோற்றது.)

சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுமீப்போது அவ்வரசர்களனைவரும் திருதராஷ்டிரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அநதச்சபைக்குப் போயினர். ஜனமேஜயரே! பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், சிறந்தபுத்திமானான விதுரர் இவர்கள்மட்டும் மனத்தில் அதிகதிருப்தியில்லாமல் திருத

1 இங்கு ‘அச்ரோத்ரியாந’ என்றபாடங் கொள்ளப்பட்டது.

ராஷ்டிரனை அனுஸரித்தனர். மஹாபர்க்ரமசாலிகளும் சிங்கம்போன்ற, கழுத்துள்ளவர்களுமாகிய அவர்கள் சிறந்த பலஸிம்மாஸனங்களில் சிலர் இருவர்களாகச் சேர்ந்தும் சிலர்தனித்தும் உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதமஹானுபாவர்களான அரசர்கள்சேர்ந்தநிலை அந்தச்சபையானது தேவர்கள்சேர்ந்த தெய்வலோகம்போல விளங்கிற்று. எல்லாரும் வேதங்கள் தெரிந்தவர்கள். எல்லாரும் சூரர்கள். எல்லாரும் ஒளியுள்ள உருவங்களையுடையவர்கள். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அவர்கள் வந்தவுடன் சினேகிதர்களுக்குள் சூதாட்டமானது நடக்கத்தொடங்கிற்று அப்போது யுதிஷ்டிரர், “ராஜாவே! மிககவிலைபெற்றதும் கடற்சுழியில் உண்டானதும் என்னுடையஹாரத்தில் முதன்மையானதும் சிறந்த பொற்கட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சிறந்த ஒளியுள்ளதுமாகிய இந்தரத்தினம் எனதுபொருள். மஹாராஜாவே! என்னோடு எதிர்ஆட்டம் ஆடுவதற்குச் சரியானபந்தயம் உனக்கென்ன இருக்கிறது?” என்றுகேட்க, துரியோதனன், “ரத்தினங்களும் மிக்க அதிகமானதனங்களும் என்னிடத்திலுமிருக்கின்றன; திரவியங்களைப்பற்றி எனக்கு விரோதமில்லை; இந்தஆட்டத்தை ஜயி” என்றுசொன்னான். உடனே பாச்சிகைகளின் உண்மையையறிந்த சகுனி அந்தக்காய்களைக் கையிலெடுத்தான். ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “கொழுததவனே! சகுனியே! ஆ ஆ! சூதாட்டத்தில் மோசமாகவே உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேன். இன்னும் இருவரும் பந்தயம்வைத்து ஆடுவோம். ஆயிர¹ நிஷ்கங்கள் நிரம்பின² சூடங்களும் அழியாத பொன்பொக்கிஷமும் மிகுதியான சிறந்ததங்கமும் என்னிடமிருக்கின்றன. ³இஃது என்னுடையதனம். இதனைவைத்து நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட சகுனி கௌரவர்களுடைய வமசத்தை விருத்திசெய்பவருமபாண்டவர்களில் மூத்தவரும் ஸதயந்தவருதவருமான தர்மராஜரை நோக்கி ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றேசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ஆயிரம்தேர்களுக்கு ஸமமானதும், புலித்தோலினால் மூடப்பட்டதும், அசையாததும், அழகானசக்கரங்களும் மற்றஸாமான்களுமுள்ளதும், சதங்கைகளின் மாலைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஒளியுள்ள

1 நூற்றெட்டுப்பலம்கொண்ட பொன்னாணயம்.

2 ‘பெட்டிகள்’ என்பது பழையவுரை.

3 தொகுதிபற்றி ஒருமையாகக் கூறுகிறார். இங்ஙனம் வருமிடத்தோறுங் கண்டுகொள்க.

தும், மேகமுழக்கம்போலும் கடலொலிபோலும் சப்தமுள்ளதும், நாமேறிவந்ததும், ராஜரதமுமாகிய கொற்றத்தேர் இதோவிருக்கிறது. ¹ குராம் என்னும் பக்ஷிபோல (வெண்மை) நிறமுள்ளவையும் எல்லாத்தேசங்களிலும் பழக்கமுள்ளவையுமான சிறந்த எட்டுக குதிரைகள் இரத ரதத்தை இழுக்கின்றன. ² பூமியில்ஸஞ்சரிக்கும் பிராணிகள் இவற்றின்காலடியிலிருந்து விடுபட்டாட்டா. அரசனே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டவுடன் தன்னிடத்தில நிச்சயமுள்ள சகுனி வஞ்சகத்தை ஆச்ரயித்து ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். பிறகு யுதிஷ்டிரா, “ இளமைபட்டுவந்திலிருப்பவர்களும், பொன்னிறமுள்ளவர்களும், சங்குவனையுமே தோள்வனையுமே கழுத்தில் 3காசமாலையுமே மறுமுள்ள மிக்கவிடைபெற்ற ஆபரணங்களையும் பூமாலையுமே அணிந்தவர்களும், உயர்ந்த ஆடைகளே உடுத்திச் சாந்தணிந்து ரதனங்களையும் பொன்களையும் தரித்தவர்களும், அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும், ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் ஸமர்த்தர்களுமான நூரூயிரம் தாஸிகள் என்கட்டையின்படி ஸ்ரத்தாகாருக்கும் மந்திரிகளுக்கும் அரசர்களுக்கும் பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அரசனே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி அதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். மறுபடியும் யுதிஷ்டிரா, “ ஸமாததர்களும், அனுகுலர்களும், எப்போதும் உயர்ந்தபேர்வைகளையும் ஆடைகளையும் தரித்தவர்களும், அறிவிலும் புத்தியிலும் சிறந்தவர்களும், ஜிதேந்திரியாகளும், இளமைப்பருவத்திலிருப்பவர்களும், ஒளியுள்ள குண்டலங்களைத் தரித்தவர்களும், இரவும்பகலும் பாததிரங்களாக கையிலெடுத்தாக்கொண்டு அதிதிகளுக்குப் போஜனம் பரிமாறுகிறவர்களுமான தாஸிகள் நூரூயிரவர், என்னிடத்திலிருக்கின்றனர். வேரதனே! இஃது என் தனம்; இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி அதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைப்பிடித்து ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். மறு

¹ ‘குமுத’ என்று பாடங்கொண்டு, ‘குமுதம்போல வெண்மையான’ என்பது பழையவுரை.

² எவ்வளவு வேகமுள்ளவற்றையும் இவை பிடித்துவீடும்.

³ மூலத்தில் ‘நிஷ்கம்’ என்றிருக்கிறது.

படியும் யுதிஷ்டிரர், “ஸுபலபுத்ரனே! பொற்கச்சை கட்டினவையும, மஸ்தகங்களுக்கு அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டவையும, பத்மம் என்னும் சிவப்புப் புள்ளிகளுள்ளவையும, பொன்மாலைகள் பூண்டவையும, யுத்தங்களிலுள்ள எல்லாக் கோஷங்களையும் பொறுக்கும் படி நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவையும, கலபபைக்கால்கள்போன்ற தந்தங்களும் பெருந்தேகங்களுமுள்ளவையுமான ஆயிரம் மதயானைகள் என்னிடமிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றுக்கும் எவ்வெட்டுப் பெண் யானைகள் இருக்கின்றன. நீருண்ட மேகங்கள்போன்ற அநதயானைகளெல்லாம் நகரங்களையே அழித்துவிடும். ராஜாவே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொன்ன யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே ஸுபலன்புதரான சகுனி, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “பொன்மயமான ஏர்க்கால்களுள்ளவையும, சிறந்தகொடிகள் கட்டினவையும, அடங்கின குதிரைகளோடும விசித்ரயுத்தங்கள் செய்யத்தக்க தோரளிகளோடுங் கூடியவையுமான தேர்கள் ஆயிரம் என்னிடத்திலிருக்கின்றன. அந்தத்தோரளிகளில் ஒவ்வொருவனும் ஆயிரம்பொன்னுக்கு மேற்பட்ட சம்பளமவாங்குகிறவன். அவர்கள் யுத்தஞ்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் மாஸநதோறும் சம்பளம் கொடுக்கப்படும். ராஜாவே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். மனத்தில் பகைவைத்தவனும் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனுமாகிய சகுனி அவா இவ்வாறு சொன்னவுடன், ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “யுத்தத்தில் அர்ஜுனனால் தோலவியடைந்த சித்ராதன் என்னும் கந்தர்வன் அர்ஜுனன்மேல ஸநதோஷமடைநது குருவி போலச் சித்திரநிறமுள்ளவையும பொன்மாலையூண்டவையுமான கந்தர்வலோகத்துக் குதிரைகளை அர்ஜுனனுக்கு அன்புடன் அளித்திருக்கிறான். ராஜாவே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். மறுபடியும் யுதிஷ்டிரர், “பதியிரம் சிறந்த ரதங்களும் வண்டிகளும் பலவகைக்குதிரைகளும் பூட்டியேயிருக்கின்றன. அப்படியே ஒவ்வொரு வர்ணத்திலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்காகப் தொகுக்கியெடுக்கப்பட்ட சிறந்த பராக்ரமமுள்ள

1 மூலத்தில் ‘புத்மிநி’ என்றிருக்கிறது. ‘சமுத்திலும் கபோலத்திலும் தாமரைமலர்போன்ற புள்ளிகளுள்ளவை’ என்பது பழையவுரை.

வீரர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் பாலைக்குடித் துக்கொண்டும் சம்பா அரிசிச்சோற்றை யுண்டுகொண்டும் இருக்கின்றனர். எல்லாரும் அகன்றமார்புள்ளவர்கள். அவர்கள் அறுபதினு யிரவர். ராஜாவே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னோடு ஆடு வேன் ” என்றுசொன்னா. தன்னில் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக் கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ துரியோதனா! ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வவ்நது துரோணங்கள் விலைதிக்கப்படாத சிறந்த ஆணிப்பொன்னடங்கினவையான நானூறுசெம்பு இரும்புப்பாத் திரங்கள் இருக்கின்றன. ராஜாவே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன் ” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சய முள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித் தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான்.

எண்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதூரர் திருதராஷ்டிரனிடம் சூதாட்டத்தை நிறுத்திக்கொள்ளது.)

இவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களையும் கொண்டுபோவதாகிய கொடிய சூதாட்டமானது நடத்தப்படும்போது, எல்லாஸநதேஹக் களையும் விவிபவவராகிய விதூரர், திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லா னார்:—“ பரதவம்சத்து மஹாராஜாவே! நான் உமக்குச் சொல்லப் போவதை நீர் தெரிந்துகொள்ளும். இறக்கப்போகிறவனுக்கு மருந்து எப்படியோ அப்படியே கேள்வி உமக்குப் பிரியப்படாமலுமிருக்கும். கெடுநினைவுள்ளவனும் பரதவம்சத்தைக் கெடுப்பவனுமாகிய இந்தத் துரியோதனன் முன்னர்ப்பிறந்தபோதே நரிபோல விகாரமானசூர லோடு ஊனையிட்டானன்றோ? இவன் உங்கள்மரணத்ததுக்கு ஹேதுவா யிருக்கத் தரும். துரியோதனன் வடிவமாக வீட்டுக்குள் நரியிருப் பதை நீர் அன்பினால் அறியவில்லை. எனது நீதியுள்ளசொல்லைக்கே ளும். தேனெடுப்பவன் தேன்கிடைத்தபோது தன்விழுகைக்குக் காரணமான மலைச்சரிவைப் பார்ப்பதில்லை; தேனிருக்குமிடத்தில்தான் அதிலேயே ஆழ்ந்துபோகிறான்; அதனால், விழிப்பு விழுகிறான். அப் படியே இந்தத் துரியோதனனும் சூதாட்டமென்னும்தேனில் மயங் கித் தான் விழுவதைப்பற்றி ஆராய்ந்துபார்க்கவில்லை. மஹாதர்க

ளோடு பகைசெய்வதனால் வரும்பெருதியை அறிபவிலை. மிகத்தெரிந்தவரே! முன்னர் போஜவம்சத்தாருக்குள்ளேயே அஸமஞ்சஸனென்னும் புத்திரனை நகரத்தோருடைய நன்மைக்காகத் தந்தையே விட்டுவிட்டானென்று எனக்குத்தெரியும். பகைவரைக் கொல்லுகிறவராகிய கிருஷ்ணபகவானால் கம்ஸன் கொல்லப்பட்டபோது அவர்கட்டையினால் அந்தகர்களும் யாதவர்களும் டோஜர்களும்சேர்ந்து கம்ஸனை விட்டுவிட்டனர். 'அதனால், அந்தக்குலத்தோரனைவரும் அனேக வருஷகாலங்களாக ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றனர். அர்ஜுனன் உமது கட்டையினால் துரியோதனனை அழிக்கட்டும். இந்தப்பாபியையழிப்பதனால் மற்றக்கௌரவர்கள் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருக்கட்டும். ராஜாவே! காக்கையும் நரியுமாகிய துரியோதனனைக்கொடுத்து மயில்களும் புலிகளுமாகிய பாண்டவர்களை விலைக்குவாங்கும். துயரக்கடலில் நீர்முழுகவேண்டாம். ஒருகுலத்திற்காக ஒருமனிதனை விட்டு விடவேண்டும். தேசத்திற்காகக் கிராமத்தை விடவேண்டும். தனக்காகப் பூமியையே விட்டுவிடவேண்டும். எல்லாநதெரிந்தவரும் எல்லாருடைய அபிப்பிராயங்களையும் அறிந்தவரும் சத்துருக்களெல்லாருக்கும் பயத்தைத் தருபவருமாகிய சுக்கிராசாரியர் ஐம்பாஸுரனை விடவேண்டியதற்காக அஸுரசரேஷ்டர்களைப் பார்த்து இவ்வாறு சொன்னார். ஒரு ராஜாவானவன் பொன்னைஊகின்ற சிலகாட்டுப் பறவைகளை வீட்டில்கொணர்ந்துவைத்துக்கொண்டு பொன்னுசையினால் அஃற்றைக்கொன்றுவிட்டானாம். வீரரே! பொன்னைவிரும்பின அவ்வரசன் பொன்னையெல்லாம் ஒரேகாலத்தில் அனுபவிக்கும் ஆசையினால் கண்ணில்லாமல் எதிர்காலமரிகழ்காலமிடண்டின்பலபங்களையும் உடனேயழித்துவிட்டான். வேரதரே! ஆதலால், நீரும் அவனைப்போலவே பொருளாசைகொண்டு பாண்டவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யலாகாது பறவைகளைக்கொன்றபுருஷனைப்போல ஆசை கொண்டநீரும் பின்னால்துயரப்படுவீர். பாரதரே! புஷ்பக்காரன் தோட்டத்தில் அன்புசெய்து (காப்பாற்றி) பூத்தபுஷ்பங்களைமட்டும் எடுத்துக்கொள்ளுவதுபோல நீர் பாண்டவர்களிடம் அன்புவைத்து அப்போது அப்போது அவர்கள் பிரியப்பட்டுக்கொடுக்கும் தனங்களை வாங்கிக்கொள்ளும்; தீவைப்பவன் மரங்களைக்கொளுத்துவதுபோல அவர்களை வேரோடுகொளுத்தாதீர்; பிள்ளைகள் மந்திரிகள் ஸேனையுடன் கூட யமலோகத்திற்குச் செல்லாதீர். பரதரே! ஒன்றுசேர்ந்த பாண்டவர்களுடன் தேவர்களோடுசேர்ந்து நேரேவந்ததேவேந்திரனாயினும் எதிரின்று யுத்தஞ்செய்யமுடியுமா? கலகத்திற்கு

‘வீரானசூதானது பெருங்காடுமைக்குக்காரணமாக ஒருவர்க்கொருவர் பகையை அழைக்கிறது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனாகிய இந்தத் துரியோதனன் அநதசசூதாட்டத்தையடைந்து கொடிய துவேஷத்தை யுண்டாக்குகிறான். துரியோதனன் செய்தபிழையினால் பிரதீபவம்சத்திற்பிறதவரும சரதனுவம்சத்திற்பிறதவரும கீமஸேனவம்சத்திற்பிறதவருமாகிய கௌரவர்களனைவரும் பாஹ்லீகர்களுடன்கூடத் துயரத்தையடையப்போகின்றனர். விருஷபம் கொழுப்பினால் தன் கொம்பைத் தானேயொடித்துக்கொள்வதுபோல இரத்ததுரியோதனன் கர்வத்தினால் கீஷமத்தையும் ராஜ்யத்தையும் இழந்துவிடுகிறான். ராஜாவே! வீரனும சிறந்தபுத்தியுள்ளவனுமாகிய ஒருவன் தன்னறிவைவிட்டுப் பிறன்மனத்தை ஒதுப்போவானாயின் அவன் சிறுவனை மாணுமியோடுகடிய கப்பலிலேறினவன் கடலில் மூழ்குவதுபோலக் கொடுந்துயரத்திலுமூழ்குவான். துரியோதனன் பாண்டவனுடன் பந்தயம்போடுகிறான். இவன் ஜயிக்கிறுன்னென்று நீர் அதில் பிரியப்படுகிறீர். அதிகவினையாட்டு சண்டையாகமுடியும். அதனால் மனிதர்களுக்குக் கேடுகிறீரிடம். நன்றாக நடத்தப்படும் உமதுசூதாட்டமானது தலைகீழாகப்பயனைத்தரும் மந்திராலோசனை அடியாக மனத்தைக்கட்டுவது மேலானது. உமமுடையபுத்திரனாகிய புதிஷ்டிரனுடன்றேரும இரத்தக்கலகத்தைப்பற்றி நீர் நினையாமலே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறீர். பிரதீபவம்சத்தவரும சரதனுவம்சத்தவருமான அரசர்கள்! இரத்தக்கௌரவர்களின் ஸபையில் இரத்தநீதிவாகையத்தைக்கேளுங்கள். புத்தியில்லாதனனையனுஸரிப்பதனால் ஜவலிக்கின்ற கொடியதீயில் விழாதீர்கள். சொக்கடான்காய்களின் மயக்கத்தினால் மூடப்பட்ட பாண்டிபுத்திரனாகிய தாமராஜாவும் விருகோதரனும் ஸவ்யஸாகியும் நகுலஸஹதேவர்களும் கோபத்தைபடக்காமற்போவாராயின் அநதப்பெருங்கலகத்தில் உங்களுக்குத் தீவுபோலிருப்பவன் யாவன்? மஹாராஜாவே! இரத்தயூதமாடுவதற்குமுன்னமே மனத்தில் விரும்பக்கூடிய தனங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நீர் இருப்பிடமாயிருக்கிறீர். அதிகதன்முள்ள பாண்டவர்களை ஜயித்தால் அநதத்தன்ம உமக்குள்ளன்ன ஆகும்? இப்போது பாண்டவர்களுடையும் சகுனியனுடைய ஆட்டத்தை நாம் அறிவோம். பர்வதராஜாவான சகுனி சூதுள்ளனசூதையறிநிறுக்கிறான். சகுனி, எங்கிருந்துவந்தானோ அங்கே போகட்டும். பாரதரே! பாண்டவர்களைச் சண்டைமூட்டாதீர்” என்றார்.

1 கடல்நெயில் தீவுபோல ஆதரவாயிருப்பவனென்பது பொருள்.

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

— ❖ ❖ ❖ —

(துரியோதனன் விதூரைநீத்ததும், அவர் அவனுக்கு ஷிதமுரைத்ததும்.)

துரியோதனன், “ விதூரே! நீர் எப்போதும் திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்களை இகழ்நது பிறர்புகழையே புகழ்கிறீர். விதூரே! உமக்கு யாரிடத்தில் அன்பிருக்கிறதென்பது எங்களுக்குத்தெரியும். எங்களைச் சிறுவர்களைப்போலவே எப்போதும் தாழ்வாகப்பேசுகிறீர். அப்படிப்பட்டமனிதன் வேறிடத்தில் விருப்பமுள்ளவனென்று அறியத்தக்கவன். அதற்குத் தக்கபடிதான் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் செய்கிறான். அவனவன்நாவே அவனவன் உள்ளத்திலிருப்பதை வெளியிடுகிறது. உமதுமனம் விரோதமாயிருப்பதை நாங்கள் அறிய திருக்கிறோம். அரவத்தைமடியில் வைத்ததுபோலிருக்கிறீர்; பூனை போல வளர்ப்பவனையேகெடுக்கிறீர். ஸ்வாமிதரோஹமசெய்யும் உமமை மிக்கபாவியென்று யாரும் சொல்வதில்லை. விதூரே! அதனாலே தான் நீர்பாவத்திற்கஞ்சவிலையோ? விதூரே! பகைவர்களை ஜயித்துப் பெரியலாபத்தைப்பெற்றிருக்கிறோம். இனி எங்களைப்பார்த்துக் கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லாதீர். நீர் எங்களபகைவர்களோடு சேர்க்கையில் விருப்பமுள்ளவர்; எங்கள் சேர்க்கையில் வெறுப்பை அடைகிறீர். தகாத சொல்லைச் சொல்லுகிற மனிதன் சத்ருவாகிறான். அவன் சத்ருக்களைத் துதிக்கும்போது, அவர்களின் ரஹஸ்யங்களை மறைத்துவிடுகிறான். வெடகமற்றவரே! பாண்டவர்களைச் சார்ந்துகொண்டு ஏன் பீடிக்கிறீர்? நீர் எதை எண்ணுகிறீரோ அதைத்தான் இப்போது பேசுகிறீர். எங்களை அவமதிக்காதீர். உம்முடைய மனத்தை நாங்களறிவோம். பெரியோர்களிடமிருந்து நல்லறிவைக்கற்றுக்கொள்ளும். விதூரே! நன்றாக ஸம்பாதிக்கப்பட்ட புகழைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும். அயலார்காரியங்களில் நீர் பிரவிருத்திக்கவேண்டாம். விதூரே! நீர், ‘நானே அதிகாரி’ என்று நினைத்துக்கொள்ளாதீர். எப்போதும் எங்களைப்பார்த்துக் கொடுஞ்சொற்களைச் சொல்லாதீர். விதூரே! எனக்கு எது நன்மையென்று உமமை நான்கேட்கவில்லை. விதூரே! உமக்குக் கூட முண்டாகட்டும். பொறுத்தவர்களை நீர் துன்பப்படுத்த வேண்டாம். கட்டினையிடுகிறவன் ஒருவன் தான்; மற்றொருவன் கட்டினையிடுகிறவனில்லை. அந்தக்கட்டினையிடுகிறவன் மனிதன்கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதே கட்டினையிடுகிறான். ஜலமானது பள்ளத்தாக்

கிணிலிழுக்கப்படுவதுபோல ¹ அவனுடையகட்டளையினால் மனிதன் இழுக்கப்படுகிறான். நான் எப்படிக்கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறேனோ அப்படி இருக்கிறேன். தலையினால் மலையைஉடைக்கிறவனும் பாம்பைப் புசிப்பிக்கிறவனும் எவ்வேனோ அவனுக்கு ² அவன்புத்திதான்காரியங்களில்கட்டளையிடுகிறது. எவன்வலிநதுகட்டளையிடுகிறானோ அவன் அநதக்கட்டளையினாலேயே தனக்குச் சதருவைத்தேடுகிறான். ஸ்நேஹத்தை விடாமலிருப்பவனைத் தெரியாத்வன் அலக்ஷியஞ்செய்கிறான். பரதவம்சதவரே! ¹ எவன் காப்பூரத்தை முதலில்கொளுத்தி வெகுநேரம் கவனியாமலிருக்கிறானோ அவன் அதில் மிஞ்சிய சாமபலைக்கூட ஒருகாலும் அடையான். விதூரரே! எதிரிகளின்பக்கத்திற் சேர்ந்து பகைப்பவனாகிய வேண்டாதழனிதனை ஸமீபத்தில வைத்துக்கொள்ளாமலிருப்பது முக்கியம். விதூரரே! ஆதலால், உமக்கு எங்கே விருப்பமிருக்கிறதோ அங்கேபோகலாம். கெட்டநடையுள்ள ஸ்திரீயானவள மிகவும் நல்லவார்த்தை சொல்லப்பட்டாலும் விட்டேவிடுவாள்” என்றுசொன்னான்.

விதூரா, “ ² இவ்வளவினாலேயே ஒருமனிதனை எவர்கள் விடுகிறார்களோ அவாகளின்நட்பு முடிவுள்ளது. மஹாராஜனே! சொல்லு. அரசர்களுடைய உள்ளங்கள் கலங்கியேயிருக்கின்றன. அவர்கள் இன்சொல்லைக்கொடுதது உலக்கைகளால் இடிப்பவா. மிகக்குறைநதபுத்தியுள்ள ராஜபுத்திரனே! நீ உன்னைச் சிறுவனல்லாதவனாகவும் என்னைச் சிறுவனாகவும் நினைக்கிறாய். எவன் ஒருமனிதனை ஸ்நேஹத்தில் வைத்துக்கொண்டு பிறகு அவனையேதூஷிக்கிறானோ அவன்தான் சிறுவன். வேதமோதின பிராமணன்விட்டில் கெட்டுப்போனபெண் எப்படியோ அப்படியே கெட்டபுத்தியானது நன்மையைததராது. சிறுபெண்ணுக்கு அறுபதுவயதான கணவன் எப்படியோ அப்படியே பரதசிரேஷ்டனான உனக்கு நல்லதைச்சொல்லுகிறவன் வேண்டியிரான். அரசனே! ஆதலால் உன்மனத்திற்கினியதையே நீ விருமபுவையாயின், மாதர், பித்தர், முடவர்முதலியவர்களிடத்தில் நன்மையும் தீமையுமான எல்னாக் காரியங்களையும் பற்றிக் கேட்கக்கடவாய். இவ்வுலகத்தில் இன்சொற்சொல்லும் பாபியானமனிதன் எப்போதும் கிடைப்பான். இன்னுததும் நன்மைப்பய

¹ நிந்திததவன் உடனே பரிஹாரம் செய்யுலிஷில் பழையஸ்நேஹம் எவ்வளவும் நில்லாது என்பது கருத்து.

² திருதாரஷ்டிரிணைப்பார்த்துச்சொன்னதாகப் பழையபுரா அப்பிராயப்படுகிறது.

பதுமானசொல்லே உரைப்பவனும் கேட்பவனும் கிடைப்பது அரிது. எவன் தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டு தன்ராஜாவின் விருப்பையும் வெறுப்பையும் கவனியாமல் இன்றாதவையாயினும் நன்மை பயப்பனவற்றையே உரைக்கிறானே அவன்தான் அரசனுக்குத் துணைவன். மஹாராஜாவே! வியாதியினாலுண்டாகாமல் கடுமையினாலுண்டானதும் கூர்மையானதும் வெப்பமானதும் கீர்த்தியை அழிப்பதும் கொடியதும் நாற்றமுள்ளதும் ஸத்புருஷர்கள் அடக்கிவிடுவதும் அயோக்யர்கள் அடக்காததுமான அதை நீ¹ அடக்கிவிட்டுச் சாந்தனாக இரு. திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் அவர் புத்ரர்களுக்கும் புகழும் செல்வமும் நீழிகாலமிருப்பதை நானவிரும்புகிறேன். ஆதலால், உனக்கு அஃது இருக்கவேண்டும். உனக்கு ஒருவநதனம். எனக்கும² பிராமணர்கள் கேஷமததைக் கொடுக்கக்கடவர். பாவையில் விஷமுள்ளஸாபங்களைத் தெரிநதவன் கோபமமூட்டமாட்டான். கௌரவனே! நான் உனக்கு இதைத்தான் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லுகிறேன்” என்றுசொன்னார்.

எண்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஆடதத்தில் தர்மபுத்ரர் எல்லாப்பொருள்களையும் தோற்றபிறகு ஸஹோதரர்களையும் தம்மையும் திரைபதியையும் தோற்றது.)

சகுனி, “யுதிஷ்டிரா! பாண்டவர்களுடைய மிகுதியான தனங்களைத் தோற்றாய். குந்திபுத்ரனே! தோறகாததிரவியம் உனக்கு ஏதாவதிருக்குமானால் சொல்” என்றுகேட்டான். “தாமபுத்திரா, “ஸம்பலபுத்திரனே! என்னுடையதனம் எண்ணமுடியாது. அஃது எனக்குத்தெரியும். சகுனிபே! நீ தனத்தைப்பற்றி ஏன்கேட்கிறாய்? 3 அயுதம், 4பரயுதம், 5சங்கு, 6பதமம், 7அர்ப்புதம், 8கர்வல, 9சங்கம், 10நிகர்வம், 11மஹாபத்மம், 12மதயம், 13பரார்த்தம் என்னும் கோடி ஸங்கியைகளும் அதற்கு மேற்பட்டவையும் பந்தயமவைக்கலாம். ராஜாவே! இஃது என்னுடையதனம். இதனால் நான் உன்னுடன்

1 மூலத்தில் ‘பேயம்’ என்றிருக்கிறது; பேயம்=குடிக்கத்தக்கது.

2 பிராமணசீர்வசனம் வேண்டுமேயன்றி உன்விருப்பம் வேண்டாம் என்பது கருத்து.

3 பதினாயிரம்; 4 பத்துலக்ஷம்; 5 பத்துலக்ஷம்கோடி; 6 நூறுகோடி; 7 பத்துக்கோடி; 8 ஆயிரங்கோடி; 9 லக்ஷம்கோடி; 10 பதினாயிரம்கோடி; 11 நூறுலக்ஷங்கோடி; 12 பதினாயிரலக்ஷங்கோடி; 13 லக்ஷலக்ஷங்கோடி.

ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளவனான சகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “சகுனியே! பசுக்கள்நிரம்பின் மரதைகளும் குதிரைக்கூட்டமும் எண்ணிறந்த வெள்ளாடுகளும் செமமறியாடுகளின் கூட்டமும் ஸிந்துநதிக்குக் கீழ்க்கே பர்ணாசியென்னும நதியின்கரையில் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் என்னுடைய தனங்கள. அதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “அரசனே! நகரமும் தேசமும் பூமியுடைய தும பிராமமணரல்லாதவர்களுடைய தனங்களும் பிராமமணரல்லாத மனிதர்களுநதாம் எனக்கு மிச்சமுள்ளபொருள்கள். ராஜாவே! இதுதான் என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ராஜனே! இந்த ராஜகுமாரர்கள் எவற்றினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றனரோ இந்தக்குண்டலங்கள் கண்டிகள் முதலான ராஜாபரணங்களினத்தும் எனதுதனம். அரசனே! இவைகளால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்று யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “கறுத்தவனும் இளவயதிலிருப்பவனும் சிவந்தகண்களும் ஸிமமம்போன்ற தோள்களும் நீண்டகைகளுமுள்ளவனுமாகிய நகுலனொருவனே எனக்குப்பந்தயம். இவன் எனதுதனமென்றறி” என்று சொன்னார். சகுனி, “ராஜனே! யுதிஷ்டிரனே! உனக்கன்பனும் ராஜகுமாரனுமான நகுலன் எங்களவசமாய்விட்டான். இன்னும் யாவைதது ஆடுகறாய்” என்றுசொல்லி அந்தக்காய்களை மறுபடியும் ஆடினான். ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “இந்தஸஹதேவன் தர்மங்களை உபதேசிப்பவன். இவ்வுலகத்தில் பண்டிதனென்று பெயர்பெற்றவன். என் அன்பனாகிய இந்தராஜகுமாரன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனான இவனை வேண்டாதவனைப்போலப் பந்தயமவைத்தாடுகிறேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, “ஓ! ராஜனே! மாத்திரிபுத்ரர்கள் உனக்கு அன்பர்கள். இவர்கள் என்னால்

ஜயிக்கப்பட்டனர். பீமஸேனனும் தன்ஞ்சயனும் உனக்குமேற்பட்டவரென்று நான் நினைக்கிறேன்” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “மூடா! எங்களுடையநீதியை நீ பார்க்கவில்லை. நீ பாபம்செய்கிறாய். ஒத்தமனமுள்ள எங்களுக்குள் மித்திரபேதஞ்செய்யக் கருதுகிறாயன்றோ?” என்றுசொன்னான். சகூனி, “தனமதமுள்ளவன் பள்ளத்தில்விழுகிறான்; ஜாகரதையில்லாமல் ஸ்தாவரம்போலாகிறான். ராஜாவே! பரதச்ரேஷ்டனே! நீ மூத்தவனும் சிறந்தவனுமாயிருக்கிறாய்; உனக்கு நமஸ்காரம். யுதிஷ்டிரனே! ¹சூதாடுகிறவர்கள் ஆடும் போது வரம்புகடந்தவர்கள்போலப் பிதற்றுவன, கனவிலாவது விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலாவது காணாதவைகள்தாம்” என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “சகூனியே! யுத்தத்தில் கபல்போல எங்களைக் கரைசேர்ப்பவனும் பகைவரைஜயிப்பவனும் பராக்ரமசாலியும் உலகத்திலொப்பற்ற வீரனும் ராஜகுமாரனுமாகிய அர்ஜுனன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனாயினும் அவனைவைத்து ஆடுகிறேன்” என்றுசொன்னான். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகூனி இதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, “ராஜாவே! பாண்டவனே! பாண்டவர்களுள் சிறந்தவல்லாளியாகிய இந்த ஸ்வயஸாசியையும் நான் ஜயித்து விட்டேன். இனி உனக்கனபனை பீமனைவைத்தாடு. ஆட்டத்திற்குப் பந்தயமாக ஒருவன்தான் மிச்சமிருக்கிறான்” என்றும் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ராஜாவே! எங்களுக்குத்தலைவனும் யுத்தத்தில் எங்களைநடத்துகிறவனும் இந்திரனைப்போல அஸுரர்களுக்கு ஒப்பற்ற சத்ருவும் குறுக்கானபார்வையும் வளைந்தபுருவங்களும் ஸிம்மம்போன்ற தோள்களுமுள்ளவனும் எப்போதும் அவமதிப்பைப் பொறுதவனும் மஹாத்மாவும் தேகவன்மையில் தனக்கொப்பற்றவனும் இவவுலகில் கதை பிடித்தவர்களுள் முதன்மையானவனும் பகைவரைத் தொலைப்பவனும் ராஜகுமாரனுமான அரதப்பீமஸேனன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனாயினும் அவனைவைத்தாடுகிறேன்” என்று சொன்னான். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகூனி இதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி, “சூரதிபுத்ரனே! அதிகதிரவியங்களையும் ஸஹோதார்க்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தோற்றாய். தோலாதிரவியம் வதாவது உனக்கிருக்குமானால் சொல்லு” என்று கேட்டான். யுதிஷ்டிரர், “என்ஸஹோதார்கள் எல்லாரிலும் நான் சிறந்தவன்; அவர்க

¹ ஆட்டத்திற் பேசினதற்காகக் கோபிக்கவேண்டாம் என்பது கருத்து.

ளுக்கன்பன். நான் ஜயிக்கப்பட்டு என்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்தினால் நானே ஊழிபஞ்செய்வேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சய முள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித் தாயிறறு’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, “ராஜாவே! உன்னை நீதோற்றது மிகப்பாவமானது. மற்றத தனழிருக்கும்போது தன்னைத்தோற்பது பாவம்” என்றும் சொன்னான். சூதாடு கருவிகளைத் தெரிந்த சகுனி இவ்வாறுசொல்லி லோக்ஷீரர்களாகிய அவர்களெல்லாரும் தன்பந்தயத்தில்கப்பட்டிருப்பதைத் தனித்தனியே ராஜாக்களுக்குச்சொல்லி வென்றான்.

(பிறகு) சகுனி, “வேந்தனே! நீ தோலாதபந்தயம் ஒன்றிருக்கிறது; அதாவது உனதுமனைவி; பாஞ்சாலராஜன்புதரியான கிருஷ்ணையைப் பந்தயத்திலவை, அவளால் மறுபடியும் உன்னை மீட்டுக்கொள்” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ஸுபலபுத்திரனே! அரசனே! குறுமையும் நெடுமையும்ல்லாமலும் இளைத்திராமலும் அதிகச் சிவப்பில்லாமலும்புருப்பவளும், கறுத்தும் சுருண்டிருக்கும் கூந்தல்களையுடையவளும், சரதகாலத்திய தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளும், சரதகாலத்துத் தாமரைபோன்ற மணமுள்ளவளும், சரத்காலத்துத் தாமரைமலரணிந்தவளும், அழகிலும் தபையிலும் ஒளியிலும் நல்லொழுகத்திலும் லக்ஷ்மிக்கொப்பானவளும், புருஷர்கள் விருமபததக்கவளும், எல்லாநற்குணங்களும் நிரம்பினவளும், அனுகூலமானவளும், இன்சொல்லே சொல்லுகிறவளும், அறம்பொருளின் பமென்னும் மூன்றுபுருஷார்த்தங்களும் வித்திப்பதற்குக் காரணமாக மனிதன் நினைக்கத்தக்கவளும், பின்தூங்கி முன்னெழுந்திருப்பவளும், ஆடுமாடுமேய்ப்பவர்களமுதல் எல்லாருடையவேலைகளும் ஆனதையும் ஆகாததையும் முற்றிலும்அறிகிறவளும், வேர்வை அருமபும் போது மதுததுளிகளுள்ள தாமஸரமஷ் போலவும் மல்லிகைமலர் போலவும் விளங்கும் முகமுள்ளவளும், துண்ணிடையும் நீண்டகூந்தலும் சிவந்தவாயுமுள்ளவளும், தேஹத்தில் ரோமங்கள் குறைந்தவளும், இன்னும் இவ்வகையான அனைகளு சிறப்புக்களுற்ற அழகான அங்கங்களுடையவளும், பாஞ்சாலராஜன் குமாரியுமான திரௌபதியைப் பந்தயமவைத்து ஆடுகிறேன்; ஐயோ!” என்றுசொன்னார். சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜரால் இந்தச்சொல் சொல்லப்பட்டபோது ஸபையோரான பெரியோர்களிடமிருந்து, ‘சீ! சீ!’ என்ற சொற்கள் வெளிப்பட்டன. ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தச்சபையே கலங்கிற்று. அரசர்களுக்கும் பிஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலியோர்க்கும் கண்

னீரும் வியர்வையுமுண்டாயின. விதுரர் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு உயிர்போனவர்போலத் தலைகுனிந்து சிரத்தித்துக்கொண்டு ஸர்ப பம்போலப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். பாஹ்லீகன், ஸோமதத்தன், பரதீபவம்சத்தாரைச்சேர்ந்த ஸஞ்சயன், அச்வத்தாமா, பூரிசிரவஸ், திருதராஷ்டிரன் புத்ரனாகிய யுபுத்ஸு ஆகிய இவர்களும் தலைகுனிந்து நாகங்கள் போலப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு பார்த்திருந்தனர். திருதராஷ்டிரன் மட்டும் மிக்கலநதோஷத்துடன், ‘ஜயித்தாயிற்று? ஜயித்தாயிற்று?’ என்று பலமுறை கேட்டான்; எண்ணத்தை மறைக்கவில்லை. துச்சாஸனன் முதலானவர்களுடன்கூடக் கர்ணன் மிகமகிழ்ந்தான். மற்ற ஸபையோரின் கண்களினின்றும் கண்ணீர் விழுந்தது. ஜயத்தினால் பிரகாசிப்பவனும்துக்கரவமுள்ளவனுமாகிய சகுனி இவ்வாறு சொன்னபிறகு, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே அந்தக்காய்களை மறுபடியும் ஆடினான்.

எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துச்சாஸனனால் ஸபையில் ஒழுத்துவாப்பிட்ட திரௌபதி சபையோரைப் பார்த்துத் தர்மங்கேடது.)

துரியோதனன், “விதுரே! வாரும்; பாண்டவர்களால் கௌரவிக்கப்பெற்ற அனபுள்ள மனைவியாகிய திரௌபதியை அழைத்து வாரும். வீட்டை விளக்கவேண்டும்; சீக்கிரம்வாட்டும. அந்தக் கெட்டநடையுள்ளவள் வீட்டில் தாஸிகளுடன் சேர்ந்திருக்கட்டும்” என்று சொன்னான்.

விதுரர், “மூடனே! உன்னைப்போன்றவன் பேசத்தகாததை நீபேசினாய்; கயிற்றினால் சுருக்கிடப்பட்டும் அதை அறியாமலிருக்கிறாய்? படுகுழியில் தொங்குகிறாய்; அதை நீ அறியவில்லை. நீ மானாக இருந்து புலிகளை அளவுக்குமீறிக் கோபிக்கச்செய்கிறாய் மிக மந்தமான புத்தியுள்ளவனே! கொடியவிஷமுள்ள ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த கோபத்தோடு உன்தலையில் இருக்கின்றன. அவற்றை இன்னும் கோபிக்கச்செய்யாதே. நீ யமலோகத்திற்குப் போகாதே. கிருஷ்ண யானவன் தாஸித்தனத்தை அடையதகாதவன். தர்ப்புதான் தனக்கு ஸ்வதந்தரமில்லாத காலத்தில் அவனைப் பந்தயத்தில் வைத்திருக்கிறானென்று என் அபிப்பிராயம். திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரனாகிய இந்த

ராஜாவானவன், தன்னைக்கொல்லவதற்காக ¹மூங்கில் காய்ப்பதுபோல, பகையையும் பெரியபயத்தையும் தரத்தக்க சூதைக் கைப்பற்றியிருக்கிறான். இவன் மதங்கொண்டு தன்நாசத்தை அறிபுமலிருக்கிறான். புண்ணிற்கோலிகிறவனாகவும் கொடுஞ்சொற் சொல்லுகிறவனாகவும் இருக்கலாகாது. ²இழிவானவனிடத்திலிருந்து மேலான பொருளை வாங்கலாகாது. இவனுடைய எந்தச்சொல்லினால் பிறன் துயரப்படுவதோ நரகலோகத்திற்குக் காரணமும் அடிங்களமுமான அந்தச் சொல்லைச் சொல்லலாகாது. வாயிலிருந்து கரைகடந்தசொற்களும் வெளிப்படுகின்றன. அவற்றினால் அடிக்கப்பட்டவன் அனேகம் இரவு பகல்கள் துயரப்படுகிறான். அவை, அயலானுடைய உள் 3மர்மங்களில்தவிர மற்ற இடங்களில் விழுவதில்லை தெரிந்தவன் அவற்றைப் பிறர்மேல் விடுக்கமாட்டான். ஓர் 4ஆடு கத்தியைவிழுங்கிற்று. ஆயுதம் தலைக்குள் மறைந்துபோனதனால் அதன்தலையை அறுத்துப் பூமியில் தள்ளுவதாகிய கொடுஞ்செய்கை நேர்ந்தது. அதுபோலப் பாண்டவர்களுடன் பகைசெய்துகொள்ளாதே. பாண்டவர்கள் இவ்வாறு ஒன்றும் சொல்வதில்லை. நாய்த்தன்மைபுள்ள மனிதர்கள் காட்டிலுள்ள வேடனாலும் கிருஹஸ்தனாலும் வித்தைநிரம்பின ரிஷியானாலும் அவர்களைக்கண்டு எப்போதும் இப்படித்தான் சூரைக்கின்றனர். மிக்ககொடிய நரகவாயிலான இந்தப்பாவத்தைத் திருதராஷ்டிரருடையபுத்ரன் அறியவில்லை. துச்சாஸனன் முதலான கௌரவர்களேனோர்கள் சூதாட்டத்தின்ஜயத்தில் துரியோதனனை அறுஸரிக்கின்

1 “வேனனென்னும் அரசன் ரிஷிகளை அவமதித்ததனால் அழிந்தான்” என்று கூறுவது பழைய உரை.

2 “இழிவான சூது முதலியவற்றால் சத்துருவை ஜயிக்கலாகாது” என்பது பழைய உரை.

3 உயிர்நிலை.

4 ஆடு கத்தியை இலை என்று நினைத்து விழுங்குமாயின் அதன்கழுத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ளும் அந்தக்கத்தியை ஆயுதம் வேண்டுபவன் இழுக்கும் போது அஃது அவ்ஆட்டின் கழுத்தைவெட்டிக்கொண்டுதான் விழும். அப்படியே பாண்டவர்பகை உன் உயிரைக்கொண்டுதான் முடியும் என்பது கருத்து.

‘ஓர் ஆடு ஒருகத்தியை விழுங்கத்தொடங்கி அதை விழுங்கமுடியாமையால் பூமியில் வாயைவைத்துக்கொண்டு கால்களினால் கத்தியைத் தள்ளிக் கொண்டு விழுங்கத்தொடங்கிற்று. கத்தியைத் தூக்கினதனால் தன் கலையும் கழுத்தும் அறுபட்டுவிழுந்தது’ என்பதும், ‘ஒருமீன்பிடிப்பவன் தூண்டின் முள்ளில் மாவைத்தடவி ஜலத்தில்போட்டபேரது அவன்வீட்டுஆடு அந்த மாவுக்காக அந்தத் தூண்டின்முள்ளைக் கடித்துக்கொண்டது. அந்தமுள்ளை இழுக்கும்போது கழுத்தறுந்து ஆடு இறந்தது என்றதை இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது’ என்பதும் பழைய உரை.

றனர். சுரைக்காய்கள் அமிழ்கின்றன. கற்கள் மிதக்கின்றன. கப்பல்கள் அடிக்கடி வழிதப்பிப்போகின்றன. மூடராஜாவான துரியோதனன் நான்சொல்லும், ஹிதங்களைக் கேட்கிறதில்லை. கௌரவர்களுக்கு முடிவு இதோ வரப்போகிறது; நிச்சயம். எல்லாரையும் கொண்டுபோகும் மிகக் கொடியநாசம் வரும். (ஏனெனில்) மிக்கநன்மையுள்ளவையான நண்பர்களின் நீதிச்சொற்கள் கேட்கப்படுவதில்லை. ஆசையே மேலோங்குகிறது” என்று சொன்னார்.

மத்ததினால் தன்னைமறந்த துரியோதனன் விதுரை, ‘சீ’ என்று சொல்லிப் பிராதிகாமியென்னும் வேலைக்காரனைப்பார்த்தான். ஸபையில் சிறந்த பெரியோர் நடுவில், “ஓ! பிராதிகாமியே! நீ திரௌபதியை அழைத்துவா. உனக்குப் பாண்டவர்களிடத்தில் பயமில்லையே. இந்தவிதுரர் தாம் பயந்து விரோதமாகப் பேசுகிறார். அவர் எப்போதும் நம்முடைய விருததியில் விருப்பமில்லாதவர்தாமே” என்று அவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட பிராதிகாமியென்னும் தேர்ப்பாடகன் ராஜாவின்சொல்லைக்கேட்டு விரைவாகச் சென்றான். ஸிம்மமிருக்கும் குகையில் நாய்புகுவதுபோலப் பாண்டவர்களின் அரசியான திரௌபதியிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, “திரௌபதியே! யுதிஷ்டிரர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கியிருக்கிறார். துரியோதனன் உன்னை ஜயித்துவிட்டான். ஆதலால், நீ திருதராஷ்டிரன்விட்டுக்குள் போ. யாஜ்ஞஸேனியே! வேலை செய்வதற்காக உன்னை அழைக்கவந்திருக்கிறேன்” என்றுசொன்னான். திரௌபதி, “பிராதிகாமியே! ஏன் இப்படிப்பேசுகிறாய்? எந்தராஜபுத்திரன் மனைவியைவைத்தாடுவான்? ராஜாவானவர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கி மூடராஜா? அவருக்குப் பந்தயம் மற்றொன்றுமில்லையா?” என்றுசொன்னான். பிராதிகாமி, “வேறு பொருள் ஒன்றுமில்லாதபோதுதான் பாண்டவரான அஜாதசத்ரு உன்னைவைத்தாடினார். ஓ! ராஜகுமாரியே! அந்த ராஜாவினால் முதலில் ஸஹோதரர்களும் பிறகுதாமேயும் பந்தயம் வைக்கப்பட்டபிறகு நீ பந்தயம் வைக்கப்பட்டாய்” என்றான். திரௌபதி, “ஸூதபுத்ரனே! செல்; நீ அந்தசகுதாடினவரிடம் சென்று, ‘நீர் முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? அல்லது என்னைத்தோற்றீரா?’ என்று ஸபையில் கேள். ஸூதபுத்ரனே! இதைத் தெரிந்து கொண்டுவா. பிறகு என்மையழைத்துப்போகலாம். ராஜாவின் கருத்துத்தெரிந்தபிறகு நான் துக்கத்துடன் போவேன்” என்றான். அப்போது அந்தப் பிராதிகாமியானவன் ஸபைக்குச்சென்று அரசர்களின் நடுவிலிருக்கும் தர்மராஜா

வைப்பார்த்து, “ஐயா! ‘நீர் எந்த ஸ்வதந்திரத்துடன் என்னைத்தோற்றீர்? முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? என்னைத்தோற்றீரா?’ என்று திரௌபதி உம்மைக்கேட்கிறாள்” என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர் மனம்குன்றி உயிர்போனவர்போலிருந்தார்; அந்த ஸூத்ரைப்பார்த்து நல்லதென்றாவது தீதென்றாவது ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. தூர்யோதனன், “பாஞ்சாலி இங்குவந்தே இந்தக்கேள்வியைக் கேட்கட்டும். அவன்சொல்லுகிறதையும் இவன்சொல்லுகிறதையும் இங்குள்ளவரனைவரும் கேட்கட்டும்” என்று சொன்னான். தூரியோதனன் கட்டளைக்குட்பட்ட அந்தப் பிராதிகாமியென்னும் ஸூதன் தர்மராஜாவின் கிருஹத்திற்குச்சென்று திரௌபதியைப் பார்த்துத் துக்கத்துடன், “ராஜபுத்ரியே! இந்தச்சபையோர் உன்னை யழைக்கின்றனர். கௌரவர்களுக்கு ஸந்தேஹம்வந்ததென்று நினைக்கிறேன். ராஜபுத்ரியே! அந்தஅல்பன் உன்பெருமையைக் கவனிக்கவில்லையே! அவன் உன்னைச் சபைக்குக்கொண்டுபோக நினைக்கிறான்” என்று சொன்னான். திரௌபதி, “பிரமமதேவ! இவ்வாறு கட்டளையிட்டிருக்கிறாரென்பது நிச்சயம். ‘சீதமும் உஷ்ணமுமாகிய இரண்டு உணர்ச்சிகளும் கிழவனையும் சிறியவனையும் தொடுகின்றன. உலகத்தில் தர்மமொன்றே முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நாம் காப்பாற்றினால் அது நமக்கு நன்மையைச்செய்யும். அந்தத்தர்மம் கௌரவர்களைவிட்டுப் போகாமலிருக்கவேண்டும். என்னுடைய இந்தத்தர்மமுள்ள கேள்வியைச் சபையோரிடம் சென்று கேள். தர்மத்தி லெண்ணமுள்ளவர்களும் நியாயத்திலிருப்பவர்களும் மிகச்சிறந்தவர்களுமான அந்தச்சபையோர்கள் எதை நிச்சயமாக எனக்குச்சொல்லுகிறார்களோ அதைச்செய்வேன்” என்று சொன்னான். திரௌபதியின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸூதன் ஸபைக்குச்சென்று அவன்சொன்னதைச் சொன்னான் அவர்கள் தூரியோதனனுடைய அந்தப் பிடிவாதத்தையறிந்துகொண்டு தலைகுனிந்தவர்களாகிய யாதொன்றும் பேசாமலிருந்தனர். ஐனமேஜயரே! யுதிஷ்டிரர் அதைக்கேட்டுத் தூரியோதனன் செய்யக்கருதினதையறிந்து திரௌபதிக்கு நம்பிக்கையான தூதனிடம், “பாஞ்சாலியே! ராஜஸ்வலையாயிருக்கும் நீ அரையில்முடிபப்பட்ட ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் அழுதுகொண்டு ஸபைக்குவந்து மாமனார்முன் நில். ராஜபுத்ரியாகிய நீ ஸபைக்குவந்ததைக் கண்டபோது ஸபையோரெல்லோரும் துரி

1 ஸூதனுக்கவகள் தகுந்தவனுக்கும் தகாதவனுக்கும் வருகின்றன என்பது கருத்து.

யோதனனை மனத்தினுல்திட்டுவார்” என்று சொல்லியனுப்பினார். ஜனமேஜயராஜாவே! புத்திமானாகிய அந்தத்தாதன் திரௌபதியின் கிருஹத்திற்கு விரைவாகச்சென்று தர்மபுத்திரருடைய உள்கருத்தைத் தெரிவித்தான். மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் சோர்வும் ஆயரழுமுற்று ஸத்யத்தினுல் மிகக்கட்டப்பட்ட அங்கங்களுடையவர்களாய்ச் சிறிதும்கண்ணெடுத்துப் பாராமலிருந்தார்கள். பிறகு ராஜாவான துரியோதனன். அவர்கள்முகத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து தேர்ப்பாகனைப்பார்த்து, “பிராதிதாமியே! அவனை இங்கேயே அழைத்து வா. அவன் முன்னிலையிலேயே கௌரவர்கள் மறுமொழிசொல்லுவார்கள்” என்று சொன்னான். அதன்பிறகு துரியோதனன்கட்டளையில் அகப்பட்டவனும் திரௌபதியின்கோபத்திற்குப் பயந்தவனுமாகிய பிராதிதாமியென்ற ஸூதன் வெட்கத்தைவிட்டு ஸபையோரையோடு, “திரௌபதிக்கு நான் என்னசொல்வது” என்று திரும்பவும் கேட்டான்.

அப்போது துரியோதனன், “துச்சாஸனா! புத்தியில்லாத இந்த என்ஸூதபுத்ரன் விருகோதானுக்கு நடுங்குகிறான். நீயே நேரில்போய்த் திரௌபதியைப் பிடித்துக்கொண்டுவா. ஸ்வதந்திரம் தப்பிப்பலகவர்கள் உன்னை என்னசெய்வார்கள்?” என்றுசொன்னான். ராஜபுத்திராகியதுச்சாஸனன் தன்தமையனுடைய கட்டளையைக்கேட்டவுடன் ஸபையிலிருந்துஎழுந்து சிவந்தகண்களுடன் மஹாபூதர்களான பாண்டவர்களின் கிருஹத்திற் பிரவேசித்து ராஜகுமாரியான திரௌபதியைப்பார்த்து, “ஓ! பாஞ்சாலி! வா; வா; ஓ! கிருஷ்ணையே! நீ ஜயிக்கப்பட்டாய்; வெட்கத்தைவிட்டுத் துரியோதனைக்காணக்கடவாய். தாமரையிதழ்போன்ற நீண்டகண்களையுடையவனே! கௌரவர்களைச் சேர். தர்மத்தினுல அடையப்பட்டிருக்கிறாய். ஸபைக்கு வா” என்றுசொன்னான். பிறகு மிக்கதுயரமுற்ற அந்தத் திரௌபதி எழுந்து நிறமாறின தன்முகத்தைக் கையினுல்துடைத்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் கௌரவச்சேஷ்டனும் முதியோனுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜனுடைய ஸ்திரீகளிருக்குமிடத்திற்கு ஓடினான். பிறகு துச்சாஸனன் கோபத்தோடு அவனைப்பார்த்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு விரைவாக எதிரில் ஓடிவந்து, நீண்டும்இருண்டும் அலைகள்போலப்படிப்படியாயுமிருக்கும் கூந்தல்களில் ராஜபத்தியான திரௌபதியைப்பிடித்தான். ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தின் அவபிருத, ஸ்நானகாலத்தில் மந்திரங்களால் பரிசுத்தமான ஜலத்தை அபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற திரௌபதியின் கூந்தல்கள் திருத

ராஷ்டிரன்மகனால் பாண்டவர்களின் பராக்ரமத்தையவமதித்துப் பலாத்காரமாகத் தொடப்பட்டன. அநதத்துச்சாஸனன் மிகநீண்டகூர் தலையுடைய அநதத்திரௌபதியை, நாதர்களுள்ளவளாயிருந்தும அநாதையைப்போல் இழுத்து ஸபையினருகிற்கொண்டுவந்து வாழை மரத்தைக் காற்றுஅலைப்பதுபோல அலங்கோலமாக இழுத்தான். அவன் இழுக்கப்படுமபோது கொடிபோன்ற உடம்பு குன்றி, “புத்தியில்லாதவனே! அயோக்கியனே! நான். ரஜஸ்வலையாயிருக்கிறேன். எனக்கு ஒற்றைவஸ்திரமேயுள்ளது. என்னை ஸபைக்குக்கொண்டு போகத்தகாது” என்று மெல்லச்சொன்னான். துச்சாஸனன் அப்போது திரௌபதியைக் கறுத்தகூரதல்களில் பலாத்காரமாகப்பிடித்துக்கொண்டு, “கிருஷ்ணனையும் ஜிஷ்ணுவையும் ஹரியையும் நரனையும் தன்னைக்காப்பதற்காக யாஜ்ஞஸேனி கூவுகிறான். யஜ்ஞஸேனன்மகனே! ரஜஸ்வலையாகத்தானிரு; ஒற்றைவஸ்திரத்தோடிரு; அல்லது வஸ்திரமில்லாமலேயிரு; ஆட்டத்திலஜயிக்கப்பட்டுப்போனாய்; தாஸியாகச்செய்யப்பட்டாய்; உன் தகுதிப்படி தாஸிகளிறசேர்ந்திருக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னான். கூர்தல்விரிந்து பாதிவஸ்திரமவிழ்ந்து துச்சாஸனனால் அலைக்கப்பட்ட திரௌபதி வெட்கமுற்றுக் கோபத்தினால்உள்கொதிப்புறவளாகிப் பின்வரும்சொல்லை மெல்லச்சொல்லலானாள்;— “இநதச சபையோரனைவரும் சாஸ்திரங்களை ஓதி ஒழுக்கத்தோடிருப்பவர்கள். எல்லாரும் இநதிரனுக்கொப்பானவர்கள். இவர்களெல்லாரும் எனக்குக்குருவைப்போன்றவர்களும் குருக்களுமாயிருப்பவர்கள். அவர்களின்முன் நான்இவ்வாறு நிற்க முடியவில்லை; கொடுஞ்செய்கைக்காரா! கெட்டநடையுள்ளவனே! என்னை வஸ்திரம்போகும்படி செய்யாதே. என்னையிழுக்காதே. இந்திராதிதேவர்கள் உனக்குததுணையாகவந்தாலும் ராஜபுத்ரர்களானபாண்டவர்கள் உன்னைப் பொறுக்கமாட்டார்கள். மஹாத்மாவானதர்ப்புதரர் தர்மத்தைவிடாதவர். தாம்மானது யாவர்க்கும்தெரியாது; தெரிந்தவாமட்டுமே அறியக்கூடியது. என்கணவர்விஷயத்தில் சூணங்கனையல்லாமல் அணுவளவு குற்றத்தையும் வாக்கினுற்சொல்லவும் கருதேன். ரஜஸ்வலையானஎன்னைக் கௌரவவீரர்களின் நடுவில் நீஇழுப்பது மிகவுங்கெட்டசெய்கை. இநதச்சபையில்ஒருவனும் உன்னையிகழவில்லை. உன்எண்ணத்தையே இவர்கள்அங்கீகரித்திருக்கின்றனரென்பது திண்ணம். சீ! பாதவம்சத்தவர்களில் தர்மமும்

1. ஒவ்வொருவரையும் இரண்டுபெயர்களால் அவன்சொன்னதாகக் கூறிப் பரிஹாஸஞ் செய்கிறான்.

கூத்திரியர்களுடைய ஒழுக்கமும் அழிந்துபோயின. கௌரவர்களின் தர்மத்தின் வரை தப்பிப்போனதை இச்சபையில் கௌரவர்களை வரும் பார்த்திருக்கின்றனர். மஹாத்மாக்களான துரோணருக்கும் பீஷ்மருக்கும் இந்தவிதாருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் விவேகமில்லையே. அதனாலேயே கௌரவர்களில் மூத்தவர்களும் சிறந்தவாளுமான இவர்கள் இந்தகல்காடியபாவத்தைக் காணாமலிருக்கின்றனர்” என்றார். அழகானஇடையுள்ள அந்தத்திரௌபதி அவ்வாறு அழுதுகொண்டேகிளம்பி, கோபமுற்றதன்கணவர்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்து முன்னமே கோபத்தினால் எரிக்கப்பட்டதேஹமுள்ள அவர்களை அந்தப்பராவையினால் தூண்டிவிட்டாள். வெட்கத்தோடும் கோபத்தோடும் பார்த்த திரௌபதியின் பார்வையினால் அவர்களுக்குண்டானதுயரம் ராஜ்யமும் தனமும் சிறந்த ரத்னங்களும் கவரப்பட்டதனாலும் உண்டாகவில்லை. துச்சாஸனன், அசுத்தர்சளான தன்கணவர்களைநோக்கும் திரௌபதியைக் கண்டு வேகமாக அலைத்துடும்பூர்ச்சித்தவள்போன்ற அவளைப்பார்த்து, இரைந்துசிரித்துத் தாஸியென்று அழைத்தான். கர்ணனும் மிகமகிழ்ந்து இரைந்துசிரித்துத் துச்சாஸனன் சொன்னதைச் சிலாகித்தான். அவ்வாறே காரதாரதேசத்தரசனாகியசகுனியும் துச்சாஸனனைப்புகழ்ந்தான். அவ்விருவரையும் துரியோதனனையும் தவிர அந்தஸ்பையிலிருந்தமற்றவர்களுக்கு ஸபையில் திரௌபதி இழுக்கப்படுவதைக் காண்பது மிக்கதுயரமாயிருந்தது.

பீஷ்மர், “பாக்யமுள்ளவளே ! தனக்குத் தான்ஸ்வதநதிரமில்லாதவன் அயலானுடையபொருளைப் பந்தயம்வைக்கமுடியாதென்பதையும் பெண்ணானவள் கணவனுக்குட்பட்டவளென்பதையும், பார்க்கும்போது தர்மம்அறியக்கூடாமலிருப்பதனால் நீகேட்டஇந்தக் கேள்விக்குச் சரியாகப்பகுத்து மறுமொழிசொல்ல என்னால் முடியவில்லை. யுதிஷ்டிரன் செல்வமநிறைந்த பூமியனைத்தையும்விட்டாலும் விடுவனையன்றித் தர்மத்தைவிடான். நான் ஜயிக்கப்பட்டேனென்று அவனேசொன்னான். அதனால் இதில்ஒருநிச்சயமும் நான்சொல்ல முடியவில்லை. சகுனி ‘சூதாட்டத்தில் மனிதர்களுள் ஒப்பற்றவன். குந்திபுத்ரனையுதிஷ்டிரன்¹ அவனால் இஷ்டப்படி விடப்பட்டான். அந்த வஞ்சகத்தை யுதிஷ்டிரன் அறியவில்லை. அதனால் உன்இந்தக் கேள்விக்கு நான்மறுமொழிகூறாமலிருக்கிறேன்” என்றுசொன்னார்.

¹ இஷ்டமிருந்தால் உன்னைப் பந்தயம்வைக்கலாமென்றுதான் சகுனி சொன்னான்

திரௌபதி, “சூதில் தேர்ந்தவர்களும் அயோக்கியர்களும் கெடுகினை வுள்ளவர்களும் சூதிலேயே ஊக்குமுள்ளவர்களுமான மோசக்காரர்கள் அதிக ஜாக்ரதையெடுத்துக்கொள்ளாதராஜாவை ஸபையில் அழைத்தபிறகு அவர், இஷ்டப்படி விடப்பட்டவராவதெப்படி? கெட்ட எண்ணத்துடன் மோசத்துக்கே ஆரம்பித்த எல்லாரும் சேர்ந்து, மோசமறியாதவரும் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் சிரேஷ்டருமான தர்மராஜாவை ஜயித்தபிறகுதான் அவர் இந்தப் பந்த யத்தை ஒப்புக்கொண்டார். தங்கள் பெண்களுக்கும் மருமக்களுக்கும் அதிகாரிகளாயுள்ள இந்நதக்கௌரவர்கள் ஸபையிலிருக்கின்றனர். நீங்களெல்லாரும் இந்நதஎன்கேள்வியை ஆராய்ந்துபார்த்துச் சரியானமறுமொழிகூறுங்கள். 2பெரியோர்களில்லாதது ஸபையன்று; தர்மத்தைஉரையாதவர் பெரியோர்களுமல்லர்; உண்மையில்லாதது தர்மமுமன்று; கபடம்சேர்ந்தது உண்மையுமன்று” என்றுசொன்னான். அவ்வாறுசொல்லிப் பரிதாபப்படும்படி அழுதுகொண்டு அசக்தர்களான தன் கணவர்களைநோக்குடி திரௌபதியைப்பார்த்துத் துச்சாஸனன் கொடியவையும் கேட்பதற்கு இனிமையில்லாதவையும் வெறுக்கத்தக்கவையுமானசொற்களைச் சொன்னான். இழுகப்பட்டவனும் அவ்வாறுசெய்யப்படத்தகாதவனும் ரீஜஸ்வலையாயிருப்பவனும் மேலாடைவிழுநதுபோனவளுமான திரௌபதியையும் தர்மராஜாவையும்கண்டு மிகவுமமனம்நொந்த விருகோதரன் கோபமுற்றான்.

தோண்ணுருவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீமனும் ஹிக்ரிணனும்கூறியதும், துச்சாஸனன் திரௌபதியின்துகிலுரித்ததும், கிருஷ்ணனுடையஅனுகூலத்தினால் அவளுக்கு வஸ்திரம் வளர்ந்ததும், விதாரீ நீதிமொழிகூறியதும்.)

பீமஸேனன் “ஓ! புதிஷ்டிரே! சூதாடுகிறவர்களின் வீடுகளில் தாஸிகளிருக்கின்றனர். அவர்களைக் கூடப் பந்தயம்வைத்தாடுவதில்லை. அவர்களிடத்திலும் தையயுண்டு, காசிராஜன் முதலான

1 மூலத்தில் ‘கைதவம்’ என்றிருக்கிறது; ஐகதவம்=வஞ்சனை.

2 துர்யோதனனிடம் பயந்த தந்திரமாகப்பேசுவது ஸத்யமாகாது; ஸத்யந்தவறினபிறகு தர்மமில்லை. தர்மஞ்சொல்லாதவர்கள்* பெரியோரல்லர், பெரியோரில்லாதது ஸபையென்று என்பது கருத்து.

அனேக அரசர்கள் காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து கொடுத்த உயர்ந்தபொருள்கள், ரத்னங்கள், வாஹனங்கள், கவசங்கள், ஆயுதங்கள் முதலியவையும், ஸாஜ்யமும் உமதுசரீரமும் நாங்களும் எதிரிகளால் சூதினாலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டோம்; எனக்குக் கோர்பமுண்டாக வில்லை; ஏனெனில், எங்களுடைய எல்லாவற்றிற்கும் நீர்தாம் அதிகாரி. திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்ததை மாத் திரம் அக்ரமமென்று நினைக்கிறேன். இந்த நிலைமைக்குத்தகாத இந்தச்சிறுமி, பாண்டவர்களுையடைந்து, அற்பர்களும் கொடியவர்களும் புத்தியில்லாதவர்களுமான கௌரவர்களால் உம் காரணமாகவன்றோ துன்பப்படுகிறாள். ராஜாவே ! இவளுக்காக இந்தக்கோபத்தை உம்மேல் போடுகிறேன். உமது கைகளிரண்டையும் நொளுத்தப்போகிறேன். ஸஹதேவா ! அக்னியைக்கொண்டுவா” என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன், “பீமஸேனா ! இதற்குமுன் நீ இவ்வகையான பேச்சுகளைப் பேசுகிறவனல்லன். கொடியவர்களான நமதுபகைவர்களால் உனக்குத் தர்மத்திலிருந்த மரியாதைகூட அழிக்கப்பட்டதென்பது நிச்சயம். பகைவர்களின் எண்ணம் நிறைவேறும்படி செய்யலாகாது. தர்மமே சிறந்தது. அதையே செய். தர்மவீஷ்டரும் ஜ்யேஷ்டருமான ஸதேஹாதாரை மிஞ்சுவது எவனுக்குத்தகம்? பிறரால் அழைக்கப்பட்ட ராஜாவானவர் கூடித்திரியனுடைய விரதத்தைநினைத்து அயலான் விருப்பத்தையனுஸரித்து ஆடினார். அது நமக்குப் பெரும்புகழைத் தருவது” என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், தனஞ்சய ! இவ்வாறு இவர் தர்மமாகச்செய்ததை நான் அறியாமலிருப்பேனாயின் இவர் இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துப் பலாத்காரமாய் எரிகிறநெருப்பில் கொளுத்தியிருப்பேன்” என்றுசொன்னான். அந்தப்பாண்டவர்கள் அவ்வாறு துக்கப்பட்டிருப்பதையும் பாஞ்சாலி இழுக்கப்படுவதையுங் கண்டு திருதராஷ்டிரன் புத்தரனாகிய விகர்ணன் “ஓ ! அரசர்களே ! திரௌபதிசொன்ன சொல்லுக்கு விவரிதது மறுமொழிகூறுங்கள். கேள்விக்கு மறுமொழிகூறுவிடின் நமக்கு நரகம் உடனேவரும். கௌரவர்களுக்குள் மிக்க வ்யதுமுதிர்ந்தவர்களாகிய பீஷ்மரும் திருதராஷ்டிரருமாகிய இவ்விருவரும் சேர்ந்திருந்தும் ஒன்றும்சொல்லாமலிருக்கின்றனர். மஹாபுத்திசாலியான் விதுரரும் ஒன்றும்சொல்லவில்லை. எல்லாருக்கும் ஆசார்யர்களாகிய துரோணர் கிருபர் இவ்விருண்டு பிராமமணோத்தமர்களுங்கூடக் கேள்விக்கு மறுமொழி ஏன்கூறவில்லை ? எல்லாத்திசைகளிலிருந்தும் வந்துசேர்ந்த மற்ற அரசர்களும் விருப்பையும் வெறுப்பையும்விட்டுத் தங்களுக்குத் தெரிந்தஅளவு

சொல்லலாம். அரசர்களே! சிறந்தவளான திரௌபதி பலமுறை சொன்னசொல்லை ஆராய்ந்துபார்த்து, யாருக்கு என்ன அபிப்பிராயமோ அந்தப்படி மறுமொழி சொல்லுங்கள் ” என்றுசொன்னான். அவன் இவ்வாறு அந்தச்சசபையிலுள்ள வீரர்களெல்லாரையும் பார்த்துப் பலமுறை கூறினான். அவ்வரசர்கள் சரியென்றாவது பிழையென்றாவது அவனுக்குச்சொல்லவில்லை. விகர்ணன் அவ்வரசர்களைவரையும்பார்த்து அவ்வாறு பலமுறைசொன்னபின் கையினற் கையைப் பிசைந்து பெருமூச்செறிநதுகொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். “அரசர்களே! இந்தச்சசொல்லுக்கு நீங்கள் மறுமொழி சொல்லுங்கள்; அல்லது எந்தக்காரணத்தினாலாவது சொல்லாமலிருந்தாலுமிருங்கள். கௌரவர்களே! இந்தவிஷயத்தில் நான் எதைச் சரியென்று நினைக்கிறேனோ அதைச்சொல்லப்போகிறேன். புருஷச்ரேஷ்டர்களே! வேட்டை, கள், சூதாட்டம், சிறறின்பத்தில் மிக்கபற்று இந்நான்கும் அரசர்களுக்கு வயஸன்ங்களென்று சொல்லுகின்றனர். இவற்றில் பற்றுள்ளமனிதன் தாமததைவிடயுருப்பான். எந்த நிலைமையிலிருக்கும்மனிதன்செய்த செய்கையை உலகத்தார் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்களோ அவ்வகையான சூதால் அழைக்கப்பட்டுச் சூதாட்டமென்னும் வயஸனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்ட தர்மராஜாவின் திரௌபதியைப் பந்தயமாகவைப்பது ஒப்புக்கொள்ளப்படடது. குற்றமற்ற இந்தத் திரௌபதி பாண்டவர்களெல்லாருக்கும் பொதுவானவள். மேலும் இந்தப்பாண்டவரான தாமராஜர் தம்மைத் தோற்றபிறகு இவளைப் பந்தயம்வைத்திருக்கிறார். சகுனியே திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்க விரும்பி அவள் பெயரைக்கூறினான். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்கையில் இவளை ஜயிக்கப்பட்டவளாக நான்நினைக்கவில்லை” என்றான். இதைக்கேட்டவுடன் விகர்ணனைப் புகழ்வதும் சகுனியை யிகழ்வதுமாயிருந்த ஸபையாரின்பேரொலி உண்டாயிற்று. அந்தக்கோஷம் ஓய்ந்தவுடன் கோபம்மிசுரந்த கர்ணன் அழகானகையைத் தூக்கிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். “விகர்ண! இதில் அனேகமகெடுதல்கள் காணப்படுகின்றன. அரணியிலுண்டான அக்கினிபோல நீ எதில்பிறந்தாயோ அதையேயழிப்பதற்கு இருக்கிறாய். இந்தஸபையோ கிருஷ்ணையினால் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டமையாதொன்றும சொல்லாமலிருக்கின்றனா. திரௌபதி தர்மத்தினாலேயே ஜயிக்கப்பட்டவளென்று இவர்கள் நினைக்கின்றனர். திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! நீமட்டுமே வெறுஞ்சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் வெறுத்துப்பேசுகிறாய். சிறுவனாகிய நீ ஸபையினில் பெரிய

1 அடங்காமற்பேசுகிறாய்.

வன்போலப் பேசுகிறாயன்றோ? துரியோதனனுக்கு இனையவனே! ஜயி
க்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படாதவளென்று சொல்வதனால்
நீ தர்மத்தைச் சரியாக அறியவில்லை. உன்புத்தி மிகக்குறைவானது.
திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! பாண்டவர்களில் மூத்தவனாகிய யுதிஷ்டி
ரன் எல்லாப்பொருள்களையும் ஸபையில் வைத்துவிட்டபோது திரௌ
பதிமட்டும் ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? பரதச்
ரோஷ்டனே! அந்தத்திரௌபதியும் எல்லாச்சொத்திலும் அடங்கின
வள்தானே? இப்படி நியாயமாக ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்
கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? திரௌபதியை வாக்கி
னால் சகுனிசொன்னதுண்டு. பாண்டவர்களும் ஒப்புக்கொண்டன
ரே. இவளை ஜயிக்கப்படாதவளாக நீ நினைத்தகாரணம் யாது? ஒற
றைவஸ்திரத்தோடு இவள் ஸபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது அதர்ம
மென்று நினைக்கிறாயா? அந்தவிஷயத்திலும் என்னுடைய முடிவான
பேச்சைக்கேள். கௌரவனே! பெண்ணுக்கு ஒருகணவன் தான்
தேவர்களால் விதிக்கப்பட்டவன். இவளோ அனேகருக்கு வசப்பட்
டவன்; அதனால், வேசையென்பது நிச்சயம். இவளைச் சபைக்குக்
கொண்டுவருவதும் இவள் ஒற்றைவஸ்திரம் உடுத்திருப்பதும் வஸ்
திரமேயில்லாமலிருப்பதும் வியக்கத்தக்கதன்றென்று நான் நினைக்கி
றேன். இந்தப் பாண்டவர்களின் பொருள்களனைத்தும் இவளும் இந்
தப்பாண்டவர்களும் எல்லாம் தர்மமாகவே சகுனியினால் ஜயிக்கப்
பட்ட உடைமைகள். துச்சாஸனா! இந்த விகர்ணன் மிகச்சுறியவன்;
தெரிந்தவன்போலப் பேசுகிறான். «பாண்டவர்களின் வஸ்திரங்களையு
ம் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தையும் கொண்டு வா» என்றான்.

ஜனமேஜயரே! அதைக்கேட்டவுடன் பாண்டவர்களனைவரும்
தங்கள் மேல்வஸ்திரங்களை எறிந்துவிட்டு ஸபையில் உட்கார்ந்தனர்.
ராஜாவே! அதன்பிறகு துச்சாஸனன் ஸபையினில் திரௌபதியின்
வஸ்திரத்தைப் பலாத்காரமாக அவிழ்த்து இழுக்கத்தொடங்கினான்.
வஸ்திரமிழுக்கப்படுமே! து திரௌபதி மிக்கதுயரத்துடன் அழுது,
‘முற்காலத்தில் மஹாத்மாவான வஸிஷ்டமஹரிஷி பெரிய ஆபத்து
வரும்போது பகவானான ஹரியை நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லி
யிருப்பது எனக்குத்தெரியும்’ என்று மனத்திலிருச்சியித்துத் தன்வஸ்
திரம் இழுக்கப்படுமே! து சரணாகதவத்ஸலரான கிருஷ்ணனை நினைத்
தாள். “சங்கம் சக்கரம் கதைகளைக் கையிலிவந்தினவரே! துவார
கையிலிருப்பவரே! அச்சுதா! கோவிந்தா! தாமரைக்கண்ணா! சரண
மடைந்தஎன்னைக் காப்பாற்றும். ஆ! கிருஷ்ணா! த்வாரகாவாஸா!

யாதவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறவரே ! எங்கிருக்கிறீர். இந்நிலை மையையடைந்தவனும் அநாதையுமான என்னை ஏன் கவனியாமலிருக்கிறீர் ? கோவிந்தா ! துவாரகாவாஸியே ! கிருஷ்ண ! கோபீஜனப் பிரியா ! கேசவா ! கௌரவர்களால் அவமதிக்கப்படுகிற என்னை நீர் ஏன் அறியவில்லை ? ஒ ! லோகநாதா ! ஒ ! ஸ்ரீபதியே ! ஆய்ப்பாடியைக்காப்பவரே ! துன்பத்தையழிப்பவரே ! ஜனார்த்தனா ! கௌரவர்களென்னும் கடலிலமழ்க்கின என்னைக் கைதுக்கவிடும். கிருஷ்ண ! கிருஷ்ண ! மஹாயோகியே ! உலகத்துக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியே ! உலகத்தையடைப்பவரே ! கோவிந்தா ! கௌரவர்களின் நடுவில் கஷ்டப்பட்டுச் சரணமடைந்த என்னைக் காப்பாற்றும் ” என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே ! அந்தச் சிறந்தபெண்ணை திரௌபதி மூன்று லோகங்களுக்கும் ஈசுவரரான ஹரியாகிய கிருஷ்ணனை இவ்வாறு இடைவிடாமல் நினைத்து மிக்க துயரத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதான். அப்போது திரௌபதியின் வஸ்திரத்தை இழுக்க இழுக்க, கிருஷ்ணனுடைய அனுகூலத்தினால், அதைப்போல இன்னும் அநேகவஸ்திரங்கள் உண்டாயின. ஜனமேஜயராஜாவே ! தர்மத்தைக் காப்பாற்றினதனால் மறுபடியும் பலபலநிறங்களுள்ளவையும் சத்தவெண்மையுமான அநேகவஸ்திரங்கள் நூற்றுக்கணக்காக உண்டாய்க்கொண்டேயிருந்தன. பிறகு அந்தஸ்பையில் கேட்க மிகக் கடினமான ஹலஹலவென்னும் சத்தமெண்டாயிற்று. அந்தஸ்பையிலுள்ள அரசர்களனைவரும் உலகத்திலில்லாத அநதப்பெரிய ஆச்சரியத்தைக்கண்டு துசசாஸனையிகழ்ந்து திரௌபதியைப் புகழ்ந்தனர். கௌரவர்களைப்பற்றி, ‘சீ சீ !’ என்ற இழிவான சொல்லைச் சொல்லினர். ஸபைநடுவில் வஸ்திரங்களின் ராசி குவிந்துபோனபோது துசசாஸனன் களைத்து வெட்கி உட்கார்ந்துவிட்டான். அந்த அரசர்கள் நடுவில் பீமன் கோபத்தினால்துடிக்கும் உலகங்களுடன் கையைப்பிசைந்து பெருங்குரலோடு சபதம்செய்தான்.

பீமன், “ உலகத்திலுள்ள கூத்திரியர்களனைவரும் மற்றமனிதர்கள் இதற்குமுன் சொல்லாததும் இனியும் யாரும் சொல்லப்போகாததுமான இந்நதளன்சொல்லைக் கேளுங்கள். பூமிக்கு ஈசுவரர்களே ! ” நான் இதைச்சொல்லி இவ்வாறு செய்யாமற்போவேனாயின், அதாவது—பானியும் துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் பரதவம்சத்தவரில் இழிவானவனுமாகிய இந்தத்துசசாஸனுடைய மாப்பையுத்தத்தில் பிளந்து பலாத்காரமாக இவன்ரகத்தைக்குடியாமல் விடுவேனாயின் என்முன்னோர்களான கூடஸ்தர்கள்சென்றகதிக்கு நான் செல்லாமற்

போகக்கடவேன்” என்றான். கொடியதும் மயிர்ப்பொடிக்கச்செய் வதுமாகிய பீமனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸபையோர் துச்சா ஸனனைநிந்தித்துப் பீமனுக்கு மிகுந்த கௌரவத்தைச் செய்தனர். அங்குள்ள யோக்கியர்கள் ‘திருதராஷ்டிரனை இகழ்ந்து திரௌபதியின்கேள்விக்குக் கௌரவர்கள் சரியான மறுமொழிசொல்லவில்லை யென்றுகூவினர். பிறகு எல்லாததர்மங்களுந் தெரிந்தவிதூர் கைகளைத்தூக்கி ஸபையோரையடக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

“திரௌபதியானவள கேள்விகேட்டு இவ்வாறு அநாதைபோலக் கதறுகிறாள். ஸபையோரே! அவள்கேள்விக்கு நீங்கள் மறுமொழிகூறவில்லை. இதனால் தர்மம் கெடுக்கப்படுகிறது. கேள்வியானது ஜ்வலிக்கிற அக்னிபோல ஸபையில்விழுந்திருக்கிறது. ஸபையிலுள்ளவர்கள் ஸத்தியத்தினாலும் தர்மத்தினாலும் அதை அவிக்க வேண்டும். ஆதலால், யோக்யனுனமனிதன் தர்மமுள்ள கேள்விக்கு உண்மையோடு மறுமொழிகூறவேண்டும். கர்மக்குரோதங்களின்வன்மையைத் தாண்டினவர்கூன் அந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிசொல்ல வேண்டும். வேரதர்களே! விகர்ணன் தன்புத்திகுத் தக்கபடி கேள்விக்கு மறுமொழிசொன்னான். நீங்களும் அறிவுக்கெட்டினவரையில் அந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிகூறுங்கள். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மத்தையறிந்தும் கேள்விக்கு மறுமொழிகூறாமலிருப்பானாயின், பொய்சொல்வதனுண்டாகும்பயனில பாதியை அனுபவிப்பான். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மந் தெரிந்தும் தப்பாக மறுமொழிகூறுவானாயின், அவன்பொய்யின்முழுப்பயனையும் அடைவானென்பது நிச்சயம். இநதவிஷயத்தில் பிரஹ்லாதருக்கும் ஆங்கிரஸரென்னும் முனிவருக்கும் நடந்த ஸம்வாதமாகப் பெரியோர் சொல்லும் பழமையான இதிஹாஸத்தை நான் சொல்லுகிறேன்.

பிரஹ்லாதனென்னும் ஓர் அஸுரச் சேஷ்டனிருந்தான். அவனுடைய புத்ரனான விரோசனனென்பவன் ஒருகன்னிகைக்கர்க அங்கிரஸின்புத்ரனாகிய ஸுதன்வாவை நெருங்கித் தொடர்ந்தான். அப்போது அந்தக் கன்னிகையை யடைவதற்காக அவ்விருவருக்கும் ‘நான் பெரியவன் ; நான் பெரியவன்’ என்று அவ்விஷயத்தில் உயிர்ப்பந்தயம் உண்டானதென்று யாம்கேட்டிருக்கிறோம். அவர்களுள் யார்பெரியவனென்ற கேள்விபுட்பற்றி விவாதமுண்டாயிற்று. அவ்விருவரும் பிரஹ்லாதனிடம் சென்று ‘எங்களில் எவன்பெரியவன்.

1 ‘தோற்றவன்’ உயிருள்ளவரையில் ஜயித்தவனுக்கு அடிமைசெய்வது’ என்பது பழைய உரை.

இந்தக்கேள்விக்குப் பொய்யில்லாமல் மறுமொழிசொல்லும்' என்று கேட்டனர். அநதப்ரஹ்லாதன் ஸுதன்வாவைக்கண்டு மறுமொழி சொல்வதற்குப் பயந்தான். ஸுதன்வா கோபித்துப் பிரம்மதண்டம் போல் ஜ்வலிததுகொண்டு பிரஹ்லாதனைப்பார்த்து, 'ப்ரஹ்லாத! நீபொய்சொன்னாலும் ஒன்றுமசொல்லாமலிருந்தாலும் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தினால் உன்தலையை நூறுசுக்காகும்படி அடிப்பான்' என்று சொன்னான். ஸுதன்வாவினால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது பிரஹ்லாதனென்னும்அஸுரன் அரசிஷோபால்நடுங்கிச் சிறந்தமஹிமையுள்ள கசிபயபரிடமகேட்கச்சென்றான். 'மஹானுபாவரே! நீர்தாம் தேவாஸுரர்களுடைய தர்மங்களையும் பிராமமணதர்மங்களையும் அறிந்தவர். இந்தத்தர்மஸங்கடத்தைக் கேளும. கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாதவனுக்கும் தப்பாகமறுமொழிசொல்லுகிறவனுக்கும் மறுமையில்வரும்உலகங்கள் யாவைஎன்பதை நான்கேட்கிறேன்; சொல்லும்' என்றுகேட்டான். அதற்குக் கசியபர், 'தேரிநதிருந்தும் விருப்பினாலாவது வெறுப்பினாலாவது அச்சத்தினாலாவது கேள்விகளுக்கு உததரஞ்சொல்லாமலிருப்பவன் ஆயிரமவருணபாசங்களைத் தன்மேல மாட்டிக்கொள்ளுகிறான். நேரேகண்டவன் கண்டதைச் சரியாகச் சொல்லாமல்¹ மாட்டின்காதுபோல ஆடிக்கொண்டு திரிவானாயின் அவன் ஆயிரமவருணபாசங்களைத் தன்மேல்மாட்டிக்கொள்வான். அவனுக்கு ஒருவருஷம்நிரமபின்பிறகு ஒருபாசமமேலேமாட்டப்படுகிறது. ஆதலால், தெரிநதவன் ஸதயம் சொல்லவேண்டும். ஸத்யநதான் முகயமானது. எங்கே தர்மமானது அதர்மத்தினால் கெடுக்கப்பட்டு, எந்தஸ்பையைடைகிறதோ அந்த ஸபையோர் தர்மத்தில்தைத்தஆணியை எடுத்ததுவிடாவிடின் அவர்களே அந்த ஆணியினால் குத்தப்படுகின்றனர். தலைவன் பாதிப்பயனையடைகிறான். செய்தவனுக்குக் கால்பாகம்; இகழ்ததக்கு காரியத்தை யிகழாமலிருந்த ஸபையோருக்கு மற்றக்கால்பாகம். நிரதிக்கத்தக்கவனை நிந்திப்பராயின் தலைவனும் ஸபையோரும் பாவத்திலிருந்து விடப்படுகின்றனர். பாபம் செய்தவனைமட்டுமசாருகிறது. பிரஹ்லாதா! தர்மத்தைக் கேட்கிறவனுக்கு எவர்கள் தப்பாகமறுமொழிகூறுவார்களோ அவர்கள் முன்னேழுபின்னேழு தலைமுறைகளையும் யாகப்பயன்களையும் தானதர்மங்களையும் அழிக்கின்றனர். பொருளைப் பறிகொடுத்தவனுக்கும் பிள்ளை இறந்தவனுக்கும் கடன்காணுக்கும் காரியம்கெட்டவனுக்கும் கணவனில்லாதபெண்ணுக்கும் ராஜாவினில்பிடி ததுவருத

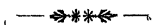
¹ 'இரண்டுபேரத்திலும் சேருவது' எனப்பது பழையவுரை.

தப்பட்டவனுக்கும் பிள்ளையில்லாதவனுக்கும் புலியினுல்மோக்கப் பட்டவனுக்கும் மாற்றாளுள்ளவனுக்கும் ஸாக்ஷிகளால்கெடுக்கப் பட்டவனுக்கும் உள்ளதுக்கங்களுள்ளாம் ஸமானமானவையென்று தேவச்ரேஷ்டர்கள் சொல்லுகின்றனர். அஸத்தியஞ்சொல்லுகிறவன் மேற்சொன்னஎல்லாத்துக்கங்களையும் அடைகிறான். கண்ணுல்கண்ட தனாலும் கேட்டதனாலும் விஷயங்களை ஞாபகம்வைத்திருப்பவன் ஸாக்ஷியாகிறான். ஆதலால், உண்மைசொல்லுகிற ஸாக்ஷியானவன் அறம்பொருள்கள் கெடாமலிருப்பன்' என்றுசொன்னார். கசியபர் சொல்லியதைக்கேட்டபிறகு பிரஹ்மதன் தன் புத்ரனைப்பார்த்து, 'விரோசனா! உன்னைவிட ஸுதன்வாபெரியவன். அப்படியே அங்கி ரஸ் என்னைவிடபெரியவர். ஸுதன்வாவின் தாய் உன் தாயைவிடப் பெரியவள். ஆதலால், இந்தஸுதன்வாதான் உன் உயிருக்கு அதிகாரி' என்றுசொன்னான். அதற்கு ஸுதன்வா, 'நீபுத்ரஸ்நேஹத்தைக்கூட விட்டுத் தர்மத்திலினைநின்றாயாதலின் உன்புத்ரனை விட்டுவிடுகிறேன். இவன் நூறுவருஷகாலம் ஜீவித்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னான். இந்தச்சிறந்ததர்மத்தைக்கேட்ட ஸபையோரனைவரும் திரௌபதியின்கேள்விக்கு எதுசரியானமறுமொழியென்று நினைத்துப்பாருங் கள்" என்றார்.

விதுர்சொல்லக்கேட்டு அரசர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கர்ணன் துச்சாஸனைப்பார்த்து, "தாசியானகிருஷ்ணையை விட்டுக்குஅழைத்துப்போ" என்றான். நடுக்கத்தோடும் வெட்கத்தோடும் பாண்டவர்களைப்பார்த்து அழுதுகொண்டிருக்கும் பரிதாபப் படத்தக்க திரௌபதியை ஸபைநடுவில் துச்சாஸனன்இழுத்தான்.

தொண்ணூற்றேராவது அத்தியாயம்.

த்யு தப்ர்வம். (தோடீச்சி.)

(திரௌபதி ஸபையிலுலம்பி, பீஷ்மர் தாமோன்றும் சொல்லழடியா மையையும் அவன்விஷயத்தில் தமகீதுள்ளவருத்தத்தையுஞ்சொல்லித் திரௌபதிகேள்விக் துதிஷ்டிராரைமறுமொழிகூறச்சொன்னது.)

துச்சாஸனனாலும் மனத்துயரத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டவனும் அப்படிப் பீடிக்கப்பட்டதகாதவளுமான திரௌபதி, "இரதப்பலவா னை துச்சாஸனன் பலத்தகாரமாகஇழுத்ததனால் சக்தியற்றவளாகச் செய்யப்பட்டேன். ஸபையிலுள்ள இரதக்குருவம்சத்தோருக்கு நான்

வந்தனஞ் செய்கிறேன். இநதக்குதாட்டம் நான் செய்ததன்று. இதற்கு முன்காரியத்தையும் பின்காரியத்தையும் நான்செய்யவில்லை. ஆதலால், இநதக்குற்றம் எனக்கிருக்கலாகாது” என்றுசொல்லி ஸபையில்விழுந்து யாவருக்கும் துயரமுண்டாகும்படி பின்வருமாறு புலம்பலானான்.

“இதற்குமுன் ஸ்வயம்வாஸபையில் வந்திருந்த அரசர்களால் காணப்பட்டதுதவிர மற்றெங்கும் காணப்படாமலிருந்தநான் இப்போது அம்பலத்துக்குவநதேன். முன்னேவீட்டிலிருக்கும்போது காற்றும்கதிரோனுங்குட என்னைக் கண்டதில்லை. அந்தநான் இப்போது ஸபைநடுவில் ஜனக்கூட்டத்தில் காணப்படுகிறேன். முன்னேவீட்டிலிருக்கும்போது மேலேகாற்றுப்பட்டாலும் பாண்டவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். அவர்களே இப்போது இநதத்தூராத்மா வான துசசாஸனனால் நான்தொடபபடுவதைப் பொறுக்கின்றனர். மருமகளும் மகளும் கஷ்டப்படத்தகாதவளுமான நான் பீடிக்கப்படுவதை இந்தக்குருவமசத்தவருமொறுப்புது விபரீதகாலமென்று நான்நினைக்கிறேன். கற்புள்ளசிறந்தபெண்ணாகியநான் ஸபைநடுவில் இப்போது பிரவேசிக்கிறேனென்பதைவிடப் பெரியஇழிவு என்ன இருக்கிறது? அரசர்களின்தர்மம் இப்போது எங்கேபோயிற்று? முன்னோர்கள் கற்புள்ளபெண்ணை ஸபைக்குக்கொண்டுவருவதில்லையென்று நாம்கேட்டிருக்கிறோம். முன்னோர்கள்செய்ததும் என்று மழியாததுமான அந்தத்தர்மம் கௌரவர்களிடத்தில் அழிந்துபோயிற்று. பாண்டவர்களுக்குப்பாரியையும் திருஷ்டத்யும்னன்ஸவேஹாதரியும் கிருஷ்ணனுக்குத்தோழியும் கற்புள்ளவளுமானநான் இந்தராஜஸபைக்கு எப்படிவரலாம்? குருவம்சத்தோரே! தர்மராஜருக்குத் தமக்குச்சரியான கூதத்திரியவருணத்தில் பிறந்த பாரியையாகிய என்னைத் தாஸியென்றாவது தாஸியல்லென்றாவது நீங்கள் சொல்லுங்கள். நீங்கள்சொன்னபடி செய்வேன். குருவம்சத்தவர்களே! குருவம்சத்தவர்களின்கீர்த்தியையழிப்பவனாகிய இந்தஅல்பன் என்னைமிகஉறுதியாகப்பிடித்துத் துன்பப்படுத்துகிறான். அஷ்ட நான் வெகுநேரம் ஸஹிக்கமுடியாது. குருவம்சத்துஅரசர்களே! என்னை ஜயிக்கப்பட்டவனென்றே ஜயிக்கப்படாதவனென்றே எப்படி. நீங்கள்நினைக்கிறீர்களோ அப்படி மறுமொழிகூற விரும்புகிறேன். உங்கள்சொற்படி செய்வேன்” என்றுசொன்னான்.

அதைக்கேட்ட பீஷ்மர், “மேன்மைபொருந்தியவளே! முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். உலகத்தில் தர்மத்தின் சிறந்த வழியை

அறிவது மிகத்தெரிந்த மஹாத்மாக்களுக்கும் முடியாது. உலகத்தில் பலவாணமனிதன் எதைத் தர்மமாகிவினைக்கிறானோ அதுதான் தர்மமாகிறது. ¹மற்றது தர்மத்தின்கரையில் தடைப்பட்டு நிற்கிறது. மேலும் இந்தத்தர்மம் ஸஞ்ஜமாயிருப்பதனாலும் அறிதற்கு அரிதாயிருப்பதனாலும் முக்கியமாயிருப்பதனாலும் உன்னுடைய இந்தக் கேள்விக்கு நிச்சயமாகப்பகுத்து மறுமொழிகூற என்னால் முடியவில்லை. ஆனால், இந்தக்குலத்துக்குச் சீக்கிரத்தில் அழிவுவருவது திண்ணம். அதற்குத் தகர்படிதான் கௌரவர்களனைவரும் ஆசையையும் அறியாமையையுமே கைப்பற்றியிருக்கின்றனர். மேன்மையுற்றவளே! அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு நீ மருமகளாயிருக்கிறாய். மேற்குலத்தோர்கள் வியஸனங்களினால் மிகவும் பிடிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் தர்மத்தின் மார்க்கததைவிட்டு வழுவதில்லை. பாஞ்சாலியே! துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தும் தர்மத்தையே கவனிப்பதாகிய இந்தச் சிறந்தஸ்முக்கம் உனக்கேதும். பெரியோர்களும் தர்மந்தெரிந்தவர்களுமாகிய இந்தத் துரோணர் முதலானவர்களும உயிர்போனவர்களபோலத் தலைகுனிந்து வெறுந்தேகங்களுடையிருக்கின்றனர். இந்தக்கேள்விக்கு நிச்சயம் சொல்லவேண்டியவன் யுதிஷ்டிரனென்பது எனது அபிப்பிராயம். நீ ஜயிக்கப்பட்டவனென்றாவது ஜயிக்கப்படாதவனென்றாவது தானே வியக்தமாகச் சொல்ல வேண்டியவன் அவன்” என்றுசொன்னார்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் முதலானவர்கள் பேசுவதும், துரியோதனன் திரௌபதிகுத் துடையைக் கீர்த்தித்தனால் பாண்டவர்கள் துரியோதனன் கீரணன் முதலானவர்களை வதந்த்செய்யப் பிரதிஜ்ஞை செய்வதும், துரியோதனன் முதலானவர்களைத் திரௌபதி சபித்தபோது ஆகாயத்தினின்று பூமாரிபொழிந்ததும்.)

அந்தத் தேவி, ²அன்றிற்பெடைபோல அவ்வாறு அழுது மிகுதியாகக் கதறுவதைக்கண்டும் அந்தச் சபையிலுள்ள அரசர்கள் துரியோதனனுக்கஞ்சி, சரியென்றே அல்லது பிழையென்றே ஒருசொல்லும் சொல்லவில்லை. அரசர்களின் பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களும்

¹ ஐசுவரியபல்முள்ளவன் அதர்மத்தைத் தர்மமென்று சொன்னாலும் மறுக்கக்கூடவில்லை யென்பது கருத்து. ² 'சூரி' என்பது மூலம்.

அவ்வாறு பேசாமலிருந்ததைக் கண்டபொழுது திருதராஷ்டிரன் மகன் பாஞ்சால ராஜபுத்திரியான திரௌபதியைப்பார்த்துப் புன்னகை நகைத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லவானான்: “மேலான தைரியமுள்ளவளே! த்ருபதபுத்திரியே! இந்த உன்கேள்வி உன்புருஷர்களாகிய பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன், ஸஹதேவன் இவர்களிடத்திலேயேயிருக்கட்டும். உன்னிடமிருந்து வந்த சொல்லுக்கு இவர்களே மறுமொழிகூறட்டும். பாஞ்சாலியே! உன்விஷயத்தில் யுதிஷ்டிரனுக்கு யாதொரு உரிமையும்இல்லைமென்று பெரியோர்களின் நடுவில் சொல்லட்டும். எல்லாரும் தர்மராஜாவைப் பொய்யனாகச் செய்யட்டும். பாஞ்சாலி! (அப்போது) நீ தாஸித்தனத்திலிருந்து விடப்படுவாய். தர்மத்திலிருப்பவனும் மஹாத்மாவும் இரதிரானுக்கொப்பானவனுமாகிய தர்மபுத்ரன் உனக்கு அதிகாரியா? அல்லனா? என்பதைத் தானே சொல்லட்டும். இவன் சொன்னவுடனே இரண்டிலொன்றை யடையலாம். இரத ஸபையிலிருக்கிற சிறந்த குணவான்களான கௌரவார்களனைவரும் உனதுபூரத்தில் அகப்பட்டிருந்தும் உன்புருஷர்கள் பாக்கியம் குறைந்தவர்களாயிருப்பதை உண்மையாக அறிந்ததான் மறுமொழி சொல்லவில்லை” என்றான். பிறகு ஸபையோரனைவரும் கௌரவராஜாவான துரியோதனன் சொன்னதை முழங்கிப் புகழ்ந்தனர். கூவிக்கொண்டு மேல்வஸ்திரங்களையெடுத்து விசிறினர். ஆ! ஆ! என்ற துக்கசத்தமும் உண்டாயிற்று. மனத்தைக் கவருவதாகிய துரியோதனன்சொல்லைக் கேட்டபிறகு ஸபையிலுள்ள கௌரவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. எல்லா அரசர்களும் கௌரவச் சேஷ்டனான துரியோதனன் தர்மமாக நடக்கிறனென்று அவனைக்கொண்டாடி அவன்மேல் அன்போடிருந்தனர். அவ்வரசர்களனைவரும், தர்மநெதிரிந்தவரான யுதிஷ்டிரரும் யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத அர்ஜுனனும் பீமஸேனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் என்னசொல்லப்போகிறார்களென்று மிகக் ஆவலோடு முகங்களைக் குறுக்காகத்திருப்பி ஏறிட்டுப்பார்த்திருந்தனர். அந்த ஒலி ஓய்ந்தபிறகு பீமஸேனன் அழகும சிறப்புமுள்ளதும் சாந்தணியப் பெற்றதுமான கையெடுத்துப் பேசலானான்.

“சிறந்தமனமுள்ளவரும் மூத்தவருமாகிய இந்தத்தர்மராஜர் எங்களுக்கு அதிகாரியாக இல்லாமற்போனால் இந்தக்கௌரவவம்சத்தை நாங்கள் பொறுத்திருக்கமாட்டோம். எங்கள் புண்ணியங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் உயிருக்குங்கூட அவரே அதிகாரி. அவர் தம்மைத் தோற்றதாக நினைக்கும்போது நாங்களும் (எங்களைத்) தோற்றவர்தாம்.

காலால் பூமியைமிதிக்கும் மானிடத்தன்மையுள்ளவன் பாஞ்சாலியின்” இந்தக்கூந்தல்களைத் தொட்டபிறகு உயிரோடு என்னிடத்திலிருந்து விடுபட்டாட்டான். நீண்டும திரண்டும் பரிகாயுதங்களைப் போன்றுமிருக்கும் என் இருபுஜங்களையும் பரூங்கள். இவற்றின் நடுவில் அகப்பட்டபிறகு இந்திரனாலும் விடப்படமாட்டான். தர்மமென்னும் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டும் எந்தமையனரிடத்திலுள்ள மரியாதையினால் தடுக்கப்பட்டும் அர்ஜுனனால் அடக்கப்பட்டும் இருப்பதனால் இந்தத்துயரத்தையனுபவிக்கிறேன். தர்மராஜரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றேனாயின் இந்தப்பாபிகளான திருதராஷ்டிர புத்ரர்களைச் சிங்கம் அற்பமிருகங்களை யழிப்பதுபோலக் கைகளென்னும் கத்திகளால் துணித்துவிடுவேன்” என்றுசொன்னான். அப்போது பிஷ்மரும் துரோணரும் விதூரரும், “உன்னிடத்தில் எல்லாச்சக்தியும் இருப்பது தெரியும். இப்போது பொறுத்துக்கொள்” என்று பீமனுக்குச் சொன்னார்கள்.

கர்ணன், “சிறந்தபெண்ணே! அடிமை, புத்ரன், பிறருக்குட்பட்டபெண் இம்மூவரும் பொருளில்லாதவர்கள். நீ பொருளில்லாத தாஸனுடையமனைவி. உனக்கு நாதனுமில்லை. தாஸனுடைய தனமெல்லாம் எஜமானனுடையது. நீ உள்ளேபோய்த் துரியோதனனுடைய பரிவாரங்களைச்சேர். அதுதான் நீ செய்யவேண்டியகாரியம். மற்றது அவ்விடத்தில் கட்டளையிடப்படும். ஒ’ ராஜபுத்ரியே! திருதராஷ்டிர புத்ரர்களெல்லாரும் உனக்கு எஜமானராகிறார்கள்; பாண்டவர்களல்லர். சிறந்தபெண்ணே! யாரையடைந்தால் சூதாடிப்பந்தயத்தினால் அடிமைத்தனம்வராதோ அப்படிப்பட்ட மற்றொருவனைக் கணவனாக உடனேதேடிக்கொள். தாஸியாகப்போனபிறகு தன்னிஷ்டப்படி புருஷர்களைவைத்துக்கொள்வது குற்றமாகாது. அஃது உனக்குத்தெரிந்திருக்கட்டும். யஜ்ஞஸேனன்மக்களே! நகுலன் பீமஸேனன் யுகிஷ்டிரன் ஸஹதேவன் அர்ஜுனன் ஆகிய எல்லோரும் தோற்றுப்போனார்கள். அதனால், நீ தாஸியானாய், தங்களைத்தோற்றவர்கள் உனக்குக்கணவராகார்கள். பாஞ்சாலராஜனுனதுருபதன்பெண்ணாகியஇவளை ஸபைநடுவில் பந்தயம்வைத்தாடின தர்மராஜன் தன்பிறப்பின்பயனையும் பராக்கரமதையும ஆண்மையையும் நினைக்கவில்லையோ?” என்றுசொன்னான். பீமஸேனன் அதைக்கேட்டு மிகவும்பொருத்தவனாகி ராஜாவையனுஸரித்துத் தர்மமென்னும் கயிற்றினால்கட்டப்பட்டும் கர்ணனையெழிப்பவன்போல (பார்த்து) கோபத்தினால் சிவந்தகண்களோடு துயரத்துடன் மிகப்பெரு

மூச்செறிந்தான். அவன், “தர்மராஜாவே! இந்தத்தேர்ப்பாகன் மகன்மேல் எனக்குக்கோபமில்லை. உண்மையாக அடிமைத்தொழில் தான் அவனிட்டகட்டலை. நீர் இவனைப்பந்தயம் வைக்காமலிருப்பீ ராயின் பகைவர்கள் நம்மை இவ்வாறுபேசுவார்களா ” என்று தர்ம ராஜாவைப்பார்த்துச் சொன்னான்.

பீமஸேனன்சொல்லைக் கேட்டவுடன் ராஜாவான துரியோத னன், மதிமயங்கி மௌனமாயிருந்த யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “ஓ! அரசனே! பீமஸேனனும் அராஜனும் நகுலஸஹதேவர்களும் உன்னு டையகட்டளையை எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். கிருஷ்ண ஜயிக்கப் படாதவளென்று நீ நினைக்கிறாயா? அவன்கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்” என்றுசொன்னான். தர்மராஜாவைப்பார்த்து, இவ்வாறு சொன்னபிறகு தன்னுடையஐசுவர்யத்தின் காவத்தினால் மதிகெட்ட துரியோதனன் புன்னகையுடன் பாஞ்சாலியைப்பார்த்துப் பீமஸே னனை அவமானப்படுத்துவதற்காகக் கர்ணனுடன்பரிசாகச்செய்து தன்வஸ்திரத்தைவிவக்கி வாழைமரத்துக்கும் யானைத்துதிக்கைக்கும் ஒப்பானதும வஜ்ராயுதத்துக்குஒப்பானதிடமுள்ளதும் எல்லாலக்ஷ ணங்களும் பொருந்தியதுமான தன்¹இடத்துடையை, திரௌபதி பார்க்க அவளுக்குக்காண்பித்தான். பீமஸேனன் அவனைப்பார்த் துச் சிவந்தகண்களைவிழித்தது அரசர்களின்நடுவில் அந்தஸ்பையோ ரெல்லாம்கேட்கும்படி, “ஓ! துரியோதன! விருகோதரன் பெரும் போரில் உன்னுடைய இந்தத்துடையைக் கதையினால்பிளந்துவிடா னாயின் அவன்முன்னோர்கள் சென்றலோகத்திற்குச் செல்லான்” என்றுசொன்னான். கோபித்த பீமஸேனனுடைய மயிர்க்கால்கள் எல் லாவற்றினின்றும் அக்னிஜ்வாலைகள், கொளுத்தப்பட்ட மரத்தின் பொருதுகளினின்றும் கிளம்புவதுபோல வெளிப்பட்டன.

அப்போது விதுரர், “பிரதீபவம்சத்து அரசர்களே! பெரும் பயத்தைப்பாருங்கள். பீமஸேனனால் அந்தப்பயமவருமென்று தெரி நதுகொள்ளுங்கள். இந்தப் பரதவம்சத்தாழிதத்தில் இந்தப்பெரிய அரீதி¹ முந்தியவினைப்பயனாக உண்டாயிருப்பதென்பது திண்ணம். ஓ! திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! ஸபையில் ஸ்திரீயைக்கொண்டுவந்து விவாதஞ் செய்வதென்பது அளவுக்குமேற்பட்ட சூதாட்டமாகச் செய்யப்படடிருக்கிறது. உங்களுடைய யோக்கேஷமீங்களனைத்தும் அழிந்தன. கௌரவர்கள் பாவமானஆலோசனைகளைச் செய்கின்ற

¹ இடத்துடை தன்ஸ்திரீக்கு உரியது; ஆதிபர்வம் ௩ அகம் பக்கத்திற் காண்க

னர். கௌரவர்களே! இந்தத்தர்மத்தைச் சீக்கிரம்தெரிந்துகொள்ளுங்கள். தர்மம் கெட்டால் ஸபைகெடும். சூதாடுகிறவன் தன்னைத் தோற்பதற்குமுன்னே இவனைப்பந்தயம்வைத்திருப்பானாயின் இவனுக்கு அதிகாரியாயிருந்திருப்பன். ஸ்வதநதிரமில்லாதவன் எதை வைத்தாடுகிறானோ அதைஜயித்தது கனவில்ஜயித்த தனம்போலத் தானாகுமென்று நினைக்கிறேன். கௌரவர்களே! சகுனிசொல்லைக் கேட்டு இந்தத்தர்மத்தை விட்டுவிடக்கப்போகாதீர்கள்” என்றுசொன்னார். அப்போது துரியோதனன், “யாஜ்ஞஸேனியே! பீமன் அர்ஜுனன் நகுலஸஹதேவர்கள் இவர்களுடைய சொல்லுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனுக்கதிகாரமில்லையென்று அவர்கள்சொல்லட்டும். உடனே அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடப்படுவாய்” என்று சொன்னான். அப்போது அர்ஜுனன், “சூர்திபுத்ரரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜர் முதலில் எங்களைப்பந்தயம்வைத்தபோது அதிகாரமுள்ளவராயிருந்தார். அவர்தம்மைத் தோற்றபிறகு யாருக்கதிகாரியென்பதைக் கௌரவர்களேவரும் அறியுங்கள்” என்றுசொன்னான். கர்ணன், “துசசாஸனா! நான்சொல்வதைத்தெரிந்துகொள். வெகுநேரம் இவனோடென்னபேச்சு? வீரனே! திரௌபதியையழைத்துப்போ துரியோதனா! நீ அவளைத்தாஸியாகவைத்து உன்னிஷ்டப்படியனுப்பி” என்றுசொன்னான். பிறகு கார்த்தாராஜாவின் புத்ரனானசகுனி, “கர்ணா! சிறந்தகைகளையுடையவனே! ‘உன்னிஷ்டப்படிசெய்’ என்று நீ சொன்னது நன்றாயிருக்கிறது” என்றுசொன்னான். தூராத்மாவானதுசசாஸனன் பிறகு திரௌபதியைப்பலாத காரமாகச் சீக்கிரத்தில் உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோக ஆரம்பித்து அவளையிழுத்தான். அதனால் பெண்ணரசியான பாஞ்சாலிகதறினாள். “பீஷ்மரே! துரோணரே! அசுவததாமாவே! கிருபரே! தர்மிஷ்டரும் தர்மத்தில் ஆன்புள்ளவருமானவிதூரரே! என்னைக்காப்பாற்றுங்கள். திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! உமதுமருமகளைக் காப்பாற்றும். மஹானுபாவையும் எல்லாமதெரிந்தவனும் எல்லாவற்றையும் பார்த்திருப்பவனும் கார்தாரியே! துரியோதனன்பயத்தினால்வருத்தப்பட்டு நடுங்கியிருக்குமென்னைக் காப்பாற்று. வீரர்களைப் பெற்ற சூர்திதேவியே! என்னை நீ பார்க்கவில்லையே. அயோக்யனால் பீடிக்கப்படும் உன்மருமகளை நீ காப்பாற்றவில்லையே. இவ்வாறு அடிக்கடிபுலம்புகிறஎன்னைப்பற்றி யாரும் ஒன்றும்சொல்லாமற்போனால் பாக்கியமற்றநான் துரியோதனனுக்குவசப்பட்டுக் கெட்டுப்போவேன் பாண்டுமஹாராஜாவும் தர்மதேவதையும் தேவேந்திரனும்

வாயுபகவானும் அச்வினிதேவதைகளும் தங்கள்மருமகளைக் காப்பாற்றவில்லையே. பதிவிரதையும் பாக்கியமில்லாதவளுமானநான் ஜீவிப்பேனாயின் கஷ்டம். சீ!” என்றாள்.

விதூர், “ராஜகுமாரியே ! நீசொல்லுகிறதை நான்கேட்கிறேன். இந்தப்பாண்டவர்கள் ஒன்றும் பேசுவதில்லையே. பாபபுத்தியுள்ளவனும் செய்நன்றிகொன்றவனுமான துரியோதனனை உன்னிருப்பதற்காக நான்சொல்லும் சொல்லை நீயே கேள். துரியோதனனும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களும் மிகக்கெட்டவர்கள். திருதராஷ்டிரமஹாராஜர் பிள்ளைகளுடன்கூடவே மோசம்செய்கிறார். பாபபுத்தியுள்ளவனும் மிகக்கெட்டவனுமாகிய இந்ததுரியோதனன் நான்சொல்லும் பெரியசொல்லைக் கேளாமற்போவதினோ என்னவோ” என்று திரௌபதிக்குச்சொல்லித் திருதராஷ்டிரனுடைய புத்ரனை துச்சாஸனைப்பார்த்து, “ராஜபுத்திரா ! திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்தாதே; நீ நாசத்தைபயராமலிருக்கலாம்” என்று சொன்னார். துச்சாஸனனுக்கு இவ்வாறு சொன்னபிறகு திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, “மஹாராஜாவே! நீர் இவ்வாறு திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்தினாயின் பாண்டவர்களைக் கெடுத்தகாரணத்தினாலேயே இந்தப்பாவியான உமதுபுத்ரனும் அவன்மந்திரிகளும் கோபிததபிமாஜாஹ்நர்களிருவர்களாலும் நகுலஸஹதேவர்களாலும் வெகுசீக்கிரத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள். ஆதலால், பிள்ளையைத் தடுக்கக்கடவீர். கெட்டுப் போகக்கருதவேண்டாம்” என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டு, புத்திகெட்ட திருதராஷ்டிரன் ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. அப்போது நீண்டகண்களையுடைய பாபியான துரியோதனன் விதியினால் வந்த அறிவின்மையினால் இழுக்கப்பட்டு விதூர்சொன்னதை லக்ஷயஞ்செய்யாமல் ஸநதோஷத்தான் அடிக்கடி திரௌபதிக்குத் துடையைக்காண்பித்தான். துடையைக்காண்பிக்கும்போது தர்மபுத்ரரின் தமபியும் பலமும்அகங்காரமுமுள்ளவனுமான விருகோதரன் துரியோதனனைப்பார்த்தான்.. அப்போது பீமஸேனன், தனக்குச்செய்த அந்த அவமானத்தைநினைத்துச் சிவநதகண்களைவிழித்துக் கோபத்தையடக்கி வெளிப்படையாகப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

“நான் துரியோதனனைக்கொல்வேன். தனஞ்சயன் கர்ணனைக் கொல்வான். சூதில் தேர்ந்தவனாகிய சகுனியை ஸஹதேவன் கொல்வான். இந்த ஸபைநடுவில் மறுபடியும் இந்தப் பெரியசொல்லைச் சொல்வேன். நமக்கு யுத்தமநேரும்போது தேவர்கள் இதை ஸத்யமாகச்செய்வார்கள். இந்தப்பாவியான துரியோதனனை யுத்தத்தில்

கதையினால் கொல்வேன். தரையில்விழுந்த இவன்தலையைக் காலால் மிதிப்பேன். சூரனும் கொடியவனும் தூராத்மாவுமான துச்சாஸனனுடைய மார்பைப்பிளந்து சிங்கம்போல ரகத்ததைக்குடிப்பேன்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன், “பீமஸேனா! உன்னுடன்பகைத்தவர்கள் இருப்பதில்லை. வீட்டில் ஸுகமாயிருக்கும் மூடர்களுக்குப் பெரும்பயம்தெரியாது. பீமா! சிறந்தவர்களுடையமுயற்சி பேச்சினால்தெரிவிக்கப்படாது. கூடித்திரியதர்மத்தின்படி இவர்கள் யுத்தத்தில் நம்முடன்நிற்பார்களாயின் துரியோதனன் கர்ணன் தூராத்மாவானசகுனி துச்சாஸனன் இந்நால்வருடைய ரகத்ததையும் பூமிக்குட்கும். பீமஸேனா! இநதததூராத்மாககள் ஸநதோஷப்படும்படி பேசுகின்ற பொறாமைக்காரனாகர்ணனை உன்ஆஜ்ஞையினால் நான் யுத்தத்தில் கொல்வேன். கர்ணனையும் கர்ணனைச சேர்ந்தவர்களையும் பாணங்களினால் யுத்தத்திற்கொல்வேன். மறறுமுள்ளஎநதஅரசர்கள் புத்தியில்லாமல்”என்னோடு யுத்தஞ்செய்வார்களோ அவர்களெல்லோரையும் கூரியஅம்புகளினால் யமலோகத்திறகனுப்புவேன். என்னுடையஸத்யம்போமானால் இமயமலை இடத்தைவிட்டுவிலகும்; ஸுபிரயன் ஒளியற்றுப்போவான்; குளிர்ச்சி சந்திரனைவிட்டுப்போய்விடும்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு பெருமையுள்ளவனும் பராக்கரமமும சிறப்புமுள்ளவனும் மாதரிபுத்ரனுமான ஸஹதேவன் பெரியகையைத்தாக்கிச் சகுனியின்வதத்தைச்செய்யக் கருதிக்கோபத்தினால் கண்கள்சிவரது பலமுறைபெருமூச்சவிட்டுக்கொண்டு பின்வருமாறுசொல்லலானான். “மூடா! காரதாராஜாக்களின்புகழைக் கெடுத்தவனே! நீ எவற்றைப பாசசிகைகளென்று நினைக்கிறாயோ இவைபாச்சிகைகளல்ல; உன்னால் யுத்தஞ்செய்வதற்காக எடுக்கப்பட்ட கூர்மையானபாணங்களாகும். ஸுபலபுத்ரனே! கூடித்திரியதர்மப்படி நீயுத்தத்தில்நிற்பாயாயின் உன்னைப்பற்றிப் பீமன் சொன்னதை உன்விஷயத்திலும் உன்பந்துக்கள்விஷயத்திலும் செய்கையினால் நிறைவேற்றுவேன். ¹முடித்துக்கொள்ள வேண்டியவற்றையெல்லாம் முடித்துக்கொள்” என்றான். ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவன்சொல்லக்கேட்டு மீனிதர்களுள் மிக்கஅழகானருகுலனும் சொல்லலானான். “இந்தச்சூதாட்டத்தில் மோசக்காரர்களும் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களும் துரியோதனனுக்கு வேண்டினவர்களுமான எவர்களால் இநதத்திரௌபதி கொடுஞ்சொற்கள் சொல்லப்பட்டாளோ, மிகக் கொடியநடையுள்ளவாகளும் இறக்கப்போகிறவர்களும் காலத்

¹ பிறகு நீயிருக்கமாட்டாய்என்பதுகருத்து.

தினால் ஏவப்பட்டவர்களுமான அவர்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு யமலோகத்தை நான்காண்பிப்பேன். எனக்குப் பகையானியும் மனிதர்களில் இழிவானவனும் துராத்மாவுமான உலூகனென்னும் சகுனியின் அன்புள்ளபுத்ரனை யுதசுததில் நான்கொல்லப்போகிறேன். தர்மராஜருடைய கட்டளையினாலும் திரௌபதியின் கருத்தையனுஸரித்தும் பூமியில் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் இல்லாமற் சீக்கிரத்தில் செய்துவிடுவேன்” என்றான். திரௌபதி, “பாபிஷ்டா! நீ துடையை எனக்குக்காண்பித்து நீயும்பார்த்துக்கொண்டதனால் உனக்கு மரணம் துடையிலேயே வரப்போகிறது. துராத்மாவான் உன்ஸஹோதரன் என்னை இப்படிப்பிடிப்பதனால் இவனது ரகத்தத்தை விருகோதரன் குடிக்கவேபோகிறான். மிகக்கெடுகிறீனவுள்ள இந்தக் கர்ணனைப் பிள்ளைகள் பரதுக்கள மந்திரிகள் சேனைகள் முதலியவர்களோடு தனஞ்சயன்கொல்லப்போகிறான். அலபததனமுள்ளவனும் மோசக்காரனும் பாபத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய சகுனியையும் அவன் சுற்றத்தாரையும் ஸஹதேவன் கோபித்து யுத்தத்தில்கொல்லப்போகிறான்” என்றுசொன்னான். தர்மமான ஒழுககமுள்ள திரௌபதியினால் இந்தசசொல் சொல்லப்பட்டபோது அநதச்சபையில் ஆகாயத்திலிருந்து மிகப்பெரியபூமாரிபொழிந்தது. ஜனமேஜயராஜாவே! அவர்கள்சொன்னதைகேட்டு அந்நஸபையோர் பேசவில்லை. அர்ஜுனன்பயத்தினால் அநதச்சபையெல்லாம் ஒவியடங்கி யிருந்தது.

தோண்ணாற்றுழன்றவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடிக்சி.)

(கோபித்தர்அர்ஜுனனை யுதிஷ்டிரர்ஸமூநானப்படுத்தியதும், திரௌபதிக்குத் திருதராஷ்டிரன் வரமளித்ததும்.)

அப்பொழுது திரௌபதி சொல்லியதைக்கேட்டுக் கோபமுற்றதனஞ்சயன் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன், “இந்தத்தர்மராஜரானயுதிஷ்டிரர் என்னைத்தடுக்கிறார்” என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி வீரனானஸவயஸாசியானவன் கோபத்தாற் சிவந்தகண்களுடன் வில்லையெடுத்துக்கொண்டெழுந்த அநதச்சத்துருக்களைப் பார்த்தான். பிரளயகாலத்தில் எல்லாலோகங்களையுமெரிக்கும் அக்னியைப்போலவும் தகூடியாகத்தில் பசுக்களைக்கொல்ல யததனித்துக் கோபித்த நுத்திரரைப்போலவும் வில்லைக்கையிற்பிடித்துக் கொல்

வதற்காகப் பலமுறைநோக்கிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குமுயற்சியுள்ள வனாயிருந்த அர்ஜுனனை அங்குள்ள அரசர்களனைவரும் கண்டனர். அவ்வாறிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு அங்குள்ளமனிதர்கள் வ்யஸன முற்றனர். தனஞ்சயனுடைய பராக்ரமத்தையறிந்தவரனைவரும் அப் போது உயிரில் ஆசையைவிட்டு இமைகொட்டாத கண்களோடு இறந்தவர்போலிருந்தனர். அர்ஜுனனையும் தர்மபுத்திரரையும் அரசர்கள் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தனர். அப்போது அர்ஜுனன் கோபித்ததைப்பார்த்துப் பூமிநடுங்கிற்று. ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும்பிராணிகளும் பயப்பட்டுநடுங்கின. அப்போது ஸத்ராபனும் பிரகாசிக்கவில்லை; காற்றும்டிக்கவில்லை; சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், ஆகாயம், திசைகள் ஒன்றும்பிரகாசிக்கவில்லை; ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய உலகமனைத்தும் கலங்கிப்போயிற்று. அந்த அர்ஜுனன் எழுந்திருக்கும் போது ஆகாயத்தில் ஸூர்யன் உதயமாவதுபோல விளங்கினான். அவ்வாறுகோபித்துப் பிரளயகாலத்தில் உலகத்தையழிக்கும் யமனுக்கொப்பாயிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு பீமஸேனனும் ஸந்தோஷமடைந்து யுத்தஞ்செய்யவே எண்ணங்கொண்டான். அப்போது கருடன் நாகங்களைக்கொல்வதுபோல எல்லாப்பகைவரையும் கொல்லக்கருதி மிங்குகோபித்த தனஞ்சயனைத் திரௌபதியும்நோக்கினான். கோபித்துப் பிரளயகாலத்து அக்னியைப்போல ஜ்வலிக்கின்ற அர்ஜுனன், கண்ணெடுத்துப்பார்க்க முடியாமலிருந்தான். பராக்ரமத்தோடுகூடிய அர்ஜுனனைக்கண்டு அந்தநகரத்திலுள்ளோர் வ்யஸனப்பட்டனர். வேகமாகக்கிளம்புகின்ற தனஞ்சயனைக்கண்டு தர்மராஜாவானவர் இந்திரன் உபேந்திரனையடக்குவதுபோல அடக்கினார். தையபுள்ளவரும் மூத்தவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர், “அர்ஜுன! அவரைமாகக் காரியமசெய்யாதே. கீர்த்தி அழியலாகாது. பாபஞ்செய்தவர்களாகிய இந்தசகுதாட்டக்காரர்களை நான்எரித்துவிடமுடியும். ஆனால், அஸ்தயத்திற்கு அதுமார்க்கமென்றறிந்ததனால் என்கோபம் அடங்குகிறது. ‘பாண்டவனே!’ உலகநன்மைக்காக நீயும் இந்தக் கோபத்தையடக்கு” என்றுசொன்னார். தர்மராஜாவினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பாண்டவனான தனஞ்சயன் துரியோதனன் மேலிருந்தகோபத்தை அடக்கிக்கொண்டான். அந்தவீரனானபற்குனன் அடங்கினபோது ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமடங்கிய உலகம் மறுபடியும் ஸந்தோஷமடைந்தது. ஜனமேஜயரே! அவ்வாறு தமையனரால் அர்ஜுனன் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு விருகோதரன் துயரமடைந்தான். அந்தச்சபை சப்தமில்லாமலிருந்தது. ஜனமேஜயரே!

அப்போது திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் கிருஹத்தில் அக்னிஹோத்ரசாலையில் நரி உரக்கஊனையிட்டது. நாலுபக்கங்களிலும் கழுதைகளும் கொடியபக்கிகளும் நரிகளுக்கு எதிராக ஒலித்தன. தத்துவஜ்ஞானிபானவிதூரம காந்தாரியும் வித்வானான பிஷ்மக்ரோண்கிருபர்களும் அநதவிகாரமான சப்தத்தைக்கேட்டு, ‘சபமுண்டாகவேண்டும், சபமுண்டாகவேண்டும்’ என்று உரக்கக்கூறினர். பிறகு காந்தாரியும் எல்லாந்தெரிந்தவரானவிதூரமும் அந்தக்கொடிய அபசகுணத்தைக்கண்டு துக்கத்துடன் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்குத் தெரிவித்தனர்.

அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரன், “புத்தியில்லாததுரியோதனா! அயோக்யா! கௌரவர்களின்ஸபையில் ஒருபெண்ணை - அதிலும் தர்மபத்னியான திரௌபதியைப்பார்த்துப் பரிஹாஸமாகப்பேசினாய். அதனால், கெட்டுப்போகிராய்” என்றுசொன்னான். நல்லபுத்தியுள்ளவனும் உண்மையையறிந்தவனுமான திருதராஷ்டிரன் இவ்வாறுசொல்லித் தன்புத்ரர்களுக்கு அபாயம் நேர்ந்திருப்பதைப் புத்தியினால் ஆராய்ந்து அவர்களின்நன்மையைத்தேடி, பாஞ்சாலராஜன் மகளான கிருஷ்ணையைநோக்கி, இன்சொல்லைமுன்னிட்டு, “பாஞ்சாலீ! தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டவனும் கற்புள்ளவளுமாயிய நீ எனது மருமக்களுக்குள் சிறந்தவளாகையால உனக்கென்னவரம்பேண்டுமோ அதை என்னிடம்கேள்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டுத் திரௌபதி, “பரதசரேஷ்டரே! நீர் எனக்குவரமகொடுப்பதாயிருந்தால் கேட்கிறேன். எல்லாத் தர்மங்களையும் அனுஸரிப்பவரும் மேன்மை பொருந்தினவருமான புதிஷ்டிரர் தாஸராகாமலிருக்கக் கடவர். உயர்ந்தமனமுள்ளவனும் என்புதல்வனுமாகிய இந்தபாதி விந்தியனை அறியாதகிறுவர்கள் ‘தாஸபுத்ரா!’ என்றழையாமலிருக்கவேண்டும். பாரதரே! முதலில் ஸாதாரணமனிதனாகஇராமல் ராஜபுத்ரானாகஇருந்து கொண்டாடப்பட்டபுருஷன் தான்தாஸபுத்ரனென்றறிந்தால் இறந்துவிடுவான்ன்றோ?” என்றுசொன்னான். “சிறந்தவளே! நீஎப்படிச்சொல்லுகிறாயோ அப்படியேயாகட்டும். மங்களமானவளே! உனக்கு இரண்டாவதுவரமும் கொடுப்பேன்; கேள். என்மனமேகொடுக்கிறது. உனக்கு ஒருவரம்போதாது” என்று சொன்னான். திரௌபதி, “ராஜாவே! ஏதங்களும் விற்களுமுள்ளவர்களான பீமசேனாஜனர்களும் நகுலஸஹதேவர்களும் அடிமைகளாயிராமல் ஸ்வதந்திரர்களாயிருக்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்” என்றுகேட்டாள். திருதராஷ்டிரன், “மஹானுபாவை

யே! பெண்ணே! நீ விரும்புகிறபடியே ஆகட்டும். நம்மிடத்தில் மூன்றாவதுவாழ்வுமுகேள். இவ்விரண்டுவாழ்வுகளினால் நீமுழுநன்மையும் பெறவில்லை. தர்மந்தவறுதவளானநீதான் எனது மருமக்களெல்லா ரிலும் சிறந்தவள் ” என்றுசொன்னான். திரௌபதி, “ மஹிமை பொருந்தியவரே! ஆசையானது தர்மத்தைக்கெடுக்கும். ஆதலால், நான் ஆசைப்பட்டவில்லை. ராஜச்ரேஷ்டரே! நான் மூன்றாவதுவாழ் வாகத்தகாதவள். அரகச்சகரே! வைசியனுக்கு ஒருவாமென்றும், கூத்திரியப்பெண்ணுக்கு ‘இரண்டு வரங்களென்றும், ராஜாவுக்கு மூன்றுவரங்களென்றும், பிராமமணனுக்கு நூறுவரங்களென்றும் சொல்லுகின்றனர். இந்தஎன்கணவர்கள் மிகப்பாபமுள்ளவர்களாக ஆகி இப்போது கரையேற்றப்பட்டனர். ராஜாவே! இனி, தம்நற் செய்கைகளினால் நன்மைகளையடைவார்கள் ” என்று சொன்னான்.

தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடிக்சி.)

(கர்ணன்சொன்னதற்காகக்கோபித்த பீமனைத் தர்மபுத்திரர் அடக்கினது.)

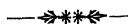
கர்ணன், “ அழகினால் பெயர்பெற்றமானிடப்பெண்கள் நாம் கேட்டிருப்பவர்களுள் யாருக்கும் இப்படிப்பட்ட செய்கையிருந்த தைக் கேட்டிலம். இந்தஸபையில் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் பாண்டவர் களின்மேல் கரைகடந்த கோபாவேசம்கொண்டிருந்த ஸடயத்தில் துருபதபுத்திரியானகிருஷ்ணை பாண்டவர்களுக்குப்பரிஹாரமானான். ஓடமில்லாத ஜலத்தில்விழுநது தரை அகப்படாமல் முழுகிக்கொண் டிருக்கும்பாண்டவர்களுக்கு இந்தபபாஞ்சாலி கூரைசேர்க்கும் கப்ப லானான் ” என்றுசொன்னான். கௌரவர்களின் நடுவில் அவன்சொல் லியதைக்கேட்டு, பீமஸேனன் மிக்ககோபமும் துயரமுமுற்றவனாகி, ‘ பாண்டவர்களுக்கு ஸ்திரீதான்கதியா ’ என்றுசொல்லி அர்ஜுன னைப்பார்த்து, “ ஒ! தன்ஞ்சயா! ஸந்ததி, புண்ணியகர்மம், ஞானம் என்னும் மூன்றுஒளிகள் சேர்ந்தவன்தான் மனிதன்; ஏனெனில், இம்மூன்றோடுநீந்தான் பிரஜைகள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். உயிர்போனபிறகு அசுத்தமும் ஒன்றுமில்லாததுமானதேஹம் உறவி னரால்விடப்படும்போது இம்மூன்றுந்தான் ஆத்மாவுக்கு ஸாதகங் களாகின்றன ’ என்று தேவலர்சொல்லியிருக்கிறார். பெண்டாட்டியை அயலாந்தொட்டதனால் நமக்கு அந்தஒளிகெடுக்கப்பட்டது. பிறன்

தொட்டவளிடத்தில் உண்டானது ஸந்ததியாவதெப்படி?” என்று சொன்னான். (அதற்கு அர்ஜுனன்) “பாரதனே! மேலோர், இழிவானவன் கடுஞ்சொற்களைச்சொன்னாலும், சொல்லாவிட்டாலும் அவனுக்கு மறுமொழிகூறுவது ஒருகாலுமில்லை. எல்லாந்தெரிந்தவர்களும் தமக்குத்தாமே கௌரவத்தைப்பெற்றவர்களுமான சான்றோர்கள் பிறர்செய்தஉபகாரங்களைமட்டும் நினைப்பார்கள். அபகாரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவற்றைநினைப்பார்” என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், “அரசர்க்கரசே! தர்மராஜாவே! சேர்ந்திருக்கும் இந்தச்சத்துருக்களனைவரையும் இங்கேயே வேரோடுஅழித்துவிட்டோமா? அல்லது இதைவிட்டுவெளிப்பட்டபிறகு செய்யட்டுமா? பாரதரே! இதில் நமக்குஸந்தேகந்தான் எதற்கு? வாய்ச்சொல்தான் எதற்கு? இந்தஇடத்தில் இப்போதே இவர்களைக்கொன்றுவிடுகிறேன். இந்தப்பூமியை நீர்ஆளும்” என்றுசொல்லித் தன்தமபிமார்களுடன்கூட மான்களின் நடுவிலிருக்கும் ஷிம்மம்போல அடிக்கடி பகைவரைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தான். சிறந்தகைகளுடைய வீரனாகியபீமன் சிறந்தசெய்கையுடைய தர்மராஜானினால் ஸமாதானஞ்செய்யப்பட்டும் அவரைப்பார்த்து உட்கொதிப்பினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தான். ஜனமேஜயரே! கோபித்தபீமஸேனனுடைய காதுகள்முதலான துவாரங்களிலிருந்து புகையோடும் பொறிகளோடும் ஜ்வாலையோடுங்கூடத் தீயுண்டாயிற்று. அவனுடையமுகம் பிரளயகாலத்தில் உருவமெடுத்ததுவந்த யமனுடையமுகம்போலப் புருவநெறிப்பினால் பார்க்கக்கூடாமலிருந்தது. கைகளால் சோப்பிப்பவனாகிய அநதபபீமனை யுதிஷ்டிரர் கையினுல்தடுத்தது, “பாரதனே! இதுவேண்டாம்; பேசாமலிரு” என்றுசொன்னான். கோபத்தினுற் சிவந்தகண்களையுடைய அம்மஹாவீரனைத் தடுத்தபிறகு தம்தந்தையானதிருதராஷ்டிரனிடம் கைகூப்பிநின்றார்.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொ. ௩௬.)

(திருதராஷ்டிரன் விடைகொடுத்ததன்மேல் தர்மபுத்திரர் இந்திரபர்ஸ்தம்சென்றது.)

யுதிஷ்டிரர், “பாதவம்சததரசே! உமக்கு நாங்கள் என்ன செய்யக்கூடவோம்? எங்களுக்குக் கட்டளையிடும், நீர்தாம் எங்களுக்குப்பிரபு. பாரதசே! எப்போதும் உமதுகட்டளைப்படி நடக்கக்

கருதுகிறோம்” என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன், “அஜாதசத்ருவே! உனக்கு நன்மையுண்டாகட்டும். நீங்கள் கேஷமமாய் உபத்திரவமில்லாதவழியிற் செல்லுங்கள். என்னால்விடைகொடுக்கப்பெற்ற நீங்கள் உங்கள் தனங்களுடன் சென்று ராஜ்யத்தையாளுங்கள். முதிர்ந்தவனாகிய எனது இந்தக்கட்டளையை நீங்கள் ஆறியவேண்டும். நான் சொல்வதெல்லாம் உங்கள் நன்மைக்கும் மேன்மைக்கும் முக்கியகாரணமாகும். அப்பா! யுதிஷ்டிரா! தர்மங்களின் துட்பமானவழிகளை நீ ஆற்றிந்தவன். சிறந்த அறிவுள்ளவனே! நீ நன்றாகக் கற்பிக்கப்பட்டவன்; பெரியோர்களிடத்தில் பணிவுசெய்தவன். அறிவுள்ள இடத்தில் அடக்கமிருக்கும். பாரதனே! நீ ஆறுதலடை. மரமல்லாதனவற்றில் வாள்முதலிய ஆயுதங்கள் பிரவேசிப்பதில்லை. ஆதலால், மரத்திலேதான் அவைபோடப்படுகின்றன. எவர்கள், தீங்குகளைமறந்து குற்றங்களைப்பாராமல் குணத்தையே ஆறிந்து பகைசெய்யாமலிருக்கின்றனரோ அவர்கள் தாம் மேன்மக்கள். மேன்மக்கள் பிறர்செய்த உபகாரங்களையே நினைப்பதன்றிப் பிறரார்செய்யப்பட்ட தீங்குகளை நினையார்; அயலாருக்கு உபகாரஞ்செய்யும்போது பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பாரார். யுதிஷ்டிரா! கீழ்மக்கள் ஒற்றுமையாகப்பேசும்போதே கடுஞ்சொற்களைச்சொல்வார். தாங்கள் முதலிற் சொல்லாமல் பிறர் சொன்னபிறகு அவர்களுக்குக் கடுஞ்சொல்சொல்லுகிறவர்கள் நடுத்தரத்தினர். தீரர்களான மேன்மக்கள் பிறர் இன்னதாகடுஞ்சொற்களைச் சொன்னாலும் (சொல்லக்கருதி) சொல்லாமலிருந்தாலும் தாங்கள் ஒருபோதும் மறுமொழிசொல்லார். எல்லாந்தெரிந்தசான்றோர் ஆத்மஞானத்தையடைந்து உபகாரங்களையே நினைப்பதன்றி அபகாரங்கள் பிறரார்செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றை நினையார். ஸாதுக்கள் ஆரியர்களின் வரம்புகளைக்கடவாமல் காண்பதற்கினியவராகவேயிருப்பார். அப்படியே யோக்யனாகிய நீயும் ஸபையில் சான்றோர் நடப்பது போலவே நடந்திருக்கிறாய். அப்பா! துரியோதனன் செய்த அந்தக் கொடுமையை மனத்தில் வைக்காதே. பாரதனே! உன்தாயான கார்தாரியையும், உன்குணத்தில் அன்புடன்வந்திருக்கும் முதியோனும் கண்டெரியாதவனும் உன்தந்தையுமாகிய என்னையும் பார். நான் நமதுபுதரர்களின் ஸ்நேஹிதார்களையும் பலாபலங்களையும் பார்க்கக்கருதினதனால் தெரிந்துதான் இரதச் சூதாட்டத்தை விலக்காமலிருந்தேன். வேந்தே! உன்னை ராஜாவாகவும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்த சிறந்தபுத்தியுள்ள விதூஷை மந்திரியாகவும் பெற்றகௌர

1 பொறுத்தவனிடத்தில்தான் பகைசெய்வாள் என்பது கருத்து.

வர்களுக்கு யாரும் கவலைப்படவேண்டியதேயில்லை. உன்னிடத்தில் தர்மமும் அர்ஜுனனிடத்தில் மனவுறுதியும் பீமசேனனிடத்தில் பராக்ரமமும் புருஷச்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களிடத்தில் சுத்தமானகுருபக்தியும் இருக்கின்றன. ‘அஜாதசத்ருவே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். காண்டவப்ரஸ்த்ததைச்சேர். உன்பிராதாக்க ள்ளான துரியோதனன் முதலானவர்களுடன் உனக்குஸ்நேஹமிருக் கட்டும். உன்மனம் தர்மத்திலேயேவைக்கப்படவேண்டும்” என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! தாமராஜாவர்னயுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவராய் யோக்யர்கள்செய்யும் பிரதிஜ்ஞையெல்லாவற் றையுஞ்செய்து ஸநேஹாதாரகளுடன் புறப்பட்டார். அந்தபாண்டவர் கள் கிருஷ்ணையுடன் மேகங்களபோன்றதங்கனிலேறி மனமகிழ்நது இந்திரப்ரஸ்தமென்னும சிறநதநகரத்திற்குச் சென்றனர்” என்றனர்.

த்யுதபர்வம்முற்றியு.

தோண்ணுற்றுவது அத்தியாயம்

அனுத்யுதபர்வம்.

—❖❖❖—

(துரியோதனன் அர்ஜுனனிடம் தனக்கிருக்கும்பயத்தையும் அவன் பராக்ர மத்தையும் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லி அதற்கு உதாரணமாகக் கார்த்தவீர்யாரீஜுனன் சரித்திரத்தை எடுத்துரைத்தது.)

‘ஜனமேஜயர், “அந்தப்பாண்டவர்கள் மிகுதியான ரத்னங்க ளோடும் த்னங்களோடும் அனுப்பப்பட்டதையறிந்தபிறகு திருத ராஷ்டிரபுத்திரர்களின்மனம் எவ்வாறாயிற்று?” என்றுகேட்க, வைசம் பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“ஜனமேஜயராஜாவே! புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரனால் அந்தப பாண்டவர்கள் அனுப்பப்பட்டதையறிந்து, துச்சாஸனன் உடனே தன்தமையனிடம்சென்றான். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜய ரே! பரதச்ரேஷ்டனை துச்சாஸனன் மனத்தில் வருத்தங்கொண்டு (கர்ணன்சகுனிமுதலான) மந்திரிகளுடன் கூடியிருக்கும் துரியோத னனையடைநது, “ஓ! மஹாரதர்களே! நாம்கஷ்டப்பட்டுக் கொணர் ந்துசேர்த்த இரதப்பொருள்களையெல்லாம் கிழவர் சததுருக்கருக் குக்கொடுத்து அழித்துவிடுகிறார். இதனையறியுங்கள்” என்றுசொன் னான். பிறகு பாண்டவர்களின்மீது பொருமைமிகாண்டவர்களாகிய

துரியோதனன், கர்ணன், ஸுபலன்புத்ராளுள் சகுனி இவர்கள் ஒரு வரோடொருவர்சேர்ந்து விசித்ரவிரியன்புத்ரனும் புத்திசாவியுமான திருத்ராஷ்டிரமஹாராஜனிடம் விரைவாகச்சென்று நயமாகத்தெரி வித்தனர். துரியோதனன், “ராஜாவே! வித்வானும் தேவர்களுக் குப்புரோஹிதருமான பிருஹஸ்பதி இந்திரனுக்கு ராஜநீதியைச் சொல்லும்போது சொன்னவிஷயம் நீர்கேட்டதில்லையா? சத்துருக் களைக் கொல்லுகிறவரே! ¹ எல்லாஉபாயங்களையும்செய்து சத்துருக் களைக்கொல்லவேண்டும். பின்னிட்டு யுத்தத்தினாலாவது ஸஹாயஞ் சேர்த்துக்கொள்வதனாலாவது உமக்கு அவர் தீங்குசெய்வார். அத னால், நாம் பாண்டவர்களின் தனங்களினால் எல்லா அரசர்களையும் வசப் படுத்திப் பாண்டவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வோமாயின் நமக்கென்ன குறையும்? கெடுப்பதற்காகவந்த கோபித்தஸர்ப்பங்களைக் கழுத்தி லும்முதுகிலும் போட்டுக்கொண்டு எவன் (கொல்லாமல்) விட்டுவிடு வான்? தந்தையே! கோபித்து ஆயுதங்களையெடுத்துத் தேர்களி லேறிக்கொண்டு போருமபாண்டவர்கள் சிறினஸர்ப்பங்கள்போல நம்மைமிச்சமில்லாமற்செய்துவிடுவார்கள். அர்ஜுனன் கவசத்தை நன்றாகப்போட்டுக்கொண்டும் சிறந்த தூணிகளையெடுத்துக்கொண் டும் போகிறான்; காண்டுவத்தை அடிக்கடி எடுக்கிறான்; பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பார்க்கிறான். விருகோதரன் விரைவுடன் பெருங் கதையையெடுத்துத் தனதுதேரைப் பூட்டிக்கொண்டு வேகமாகச் சென்றானென்று நாம்கேள்விப்படுகிறோம். நகுலன் கத்தியையும் அர்த்தசந்திரன்வடிவமான கேடகத்தையும் எடுத்துச்சென்றானும். ஸஹதேவனும் தர்மராஜாவும் குறிப்புக்களினால் ஸம்ஜ்ஞைசெய்து கொண்டனராம். அவர்களனைவரும் அனேக ஆயுதங்களோடும் ஸாமான்களோடுங்கூடிய தேர்களிலேறிக்கொண்டு மற்றாதிகர்களை அடிப்பதற்காக ஸேனைசேர்க்கப் புறப்பட்டுப்போயினர். ஒருகாலத் தில் நம்மால்தீங்குசெய்யப்பட்ட அவர்கள் அதைப் பொறுக்கமாட் டார்கள். திரௌபதியைக்கஷ்டப்படுத்தினதை அவர்களில் எவன் பொறுக்கக்கூடியவன்? யுத்தத்தில் கோபித்த அர்ஜுனனுக்கு எதிர் நிற்பவனை நான்காணவில்லை. தோளிகளிற சிறந்தவர்களான பிஷ் மர், த்ரோணர், கர்ணன், அச்வத்தாமா, கிருபர், விருஷ்ணேன், விகர்ணன், ஜயத்ரதன், பாஹ்லீகன், ஸோமதத்தன், பூரி, பூரிசர்வன்,

1 ‘உமக்குத்தீங்குசெய்திருவர்களை யுத்தஞ்செய்யாமலே எல்லாஉபாயங்க ளாலும் கொல்லவேண்டும்; அல்லது, யுத்தத்திலாவது கொல்லவேண்டும்’ என்பது பழையஉரை.

சலன், சகுனி, அவன்புத்ரன், கௌரவரைச்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள அரசர்கள் இவர்களனைவரும் யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கினாலும் அர்ஜுனனுக்கு எதிர்நிறகமாட்டார்கள். பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவிலல்லாவிட உலகத்திலில்லை. * இரண்டுகைகளுள்ள இவ்வர்ஜுனன் ஆயிரக்கைகளுள்ள (கார்த்தவீரிய) அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவன் ” என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “ புத்ரனே ! அர்ஜுனனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ள வீரபுருஷனென்று உன்னால் எடுத்துரைக்கப்பட்டவன் யார் ? அந்நமஹா வீரனை யான்கேட்க விரும்புகிறேன் ; சொல் ” என்றுகேட்க, துரியோதனன் சொல்லலானான்.

“ ராஜாவே ! மஹாத்மாவான கார்த்தவீரியனுடைய சரித்திரத்தைக் கேளும். எல்லாலோகங்களுக்கும் காரணமாயுள்ள பிரம்ம தேவர் பரபரம்மத்திலிருந்து உண்டானவர். வித்வானாகிய அத்ரி மஹரிஷி பிரம்மாவின்புத்ரர். அதரியின்புத்தல்வன் சந்திரன். சந்திரன் பிள்ளை புதன். புதன்மகன் புருரவன். அவன்மகன் ஆபு. ஆபுவின் பிள்ளை நகுஷன். நகுஷன்பிள்ளை யபாதி. யபாதியின்மகன் யது. மஹாராஜாவே ! யதுவின் புத்ரன் ஸஹஸ்ரௌஜனென்று பெயர் பெற்றவன். ராஜாவே ! ஸஹஸ்ரௌஜனுடைய புத்ரன் சக்ரதாஸனென்னப்பட்டவன். சக்ரதாஸனுடையபிள்ளை ஹேஹயனென்னுமரசன். ஹேஹயனுக்குத் தர்மநேத்ரனென்னும் புத்ரனிருந்தான். தர்மநேத்ரனுக்குக் கிருதியென்பவன் புத்ரன். கிருதியின் புத்ரன் கிருதவீரியன். கிருதவீரியன்புத்ரன் பலவான்கனிற்சிறந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுனனென்பவன். மஹாராஜாவே ! அந்த அர்ஜுனன் உக்ரமான தவஞ்செய்தகாலம் பதினாயிரம்வருஷத்துக்கு மேலானதென்று நான் முன்கேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே ! பிதாவே ! ஏழு தீவுகளும் பட்டணங்களும் ஸமுத்திரங்கிலும் நதிகளுமுள்ள இந்தப் பூமியனைத்தும் அவனால் உக்ரமானசெய்கையினால் ஜயிக்கப்பட்டது. சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அந்த அர்ஜுனன் யாருமசெய்யமுடியாததவத்தைச் செய்து அதரியின்புத்ரரான தத்தரேன்னும்முனிவரை ஆராதித்தான். அந்தத் தத்தாத்ரேயர் அவ்வரசனுக்கு நாலுவரங்கள்கொடுத்தார். அவன் முதலில் ஆயிரக்கைகளை முக்யமானவரமாகக் கேட்டான். அதர்மத்தில் மனம்இறங்கும்போது சான்றோரால் தடுக்கப்படுவது இரண்டாவதுவரம்; கூத்திரியதர்மத்தினால் பூமியைஜயித்துத் தர்மத்தினாலேயே பிரஜைகளை மகிழ்ச்செய்வது மூன்றாவது வரம்; அநேக யுத்தங்களைச்செய்து சத்துருக்களை ஆயிரக்கணக்காகக்கொன்று மேன்

மேலும் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்குப்போது தனக்கு மேற்பட்டவனால் மாத்திரம் வதஞ்செய்யப்படுவது நான்காவதுவாம். பாரதரே! அவன் யுத்தஞ்செய்யும்போது ஆயிரம்கைகளும் ரதமும் கொடியும் உண்டாயினவென்று நான்முன்னேகேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே! தந்தையே! அபபடியே ¹ஏழுதீவுகளும் பட்டணங்களும் கடல்களும் நதிகளுமுள்ள இந்தபபூமி அவனுலுஜிக்கப்பட்டது. சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அந்த அர்ஜுனன் பிறகு ஏழுதீவுகளுக்கும் அதிபதியானான். மஹாபலசாலியான அந்தஅரசன் மஹாயாகங்களைச்செய்தான். அந்த மஹாவீரன் அனேகவருஷகாலம் பூமியையாண்டான். பரதச்சேஷ்டரானராஜாவே! மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்கு அதிபதியான அவ்வர்ஜுனன் ஒருகால் தன்மனைவிகளுடன்கூடி நர்மதையாற்றுக்குச்சென்றான் பரதசேஷ்டரே! ராஜாவே! அவ்வரசன் அந்தநதிக் குசசென்று ஜலத்துக்குள்ளிறங்கி ஜலக்ரீடைசெய்ய ஆரம்பித்தான். பிதாவே! அதேகாலத்தில் லங்காதிபதியும் சிறந்தபலசாலியுமான ராவணன் ராக்ஷஸர்களுடன் அவ்விடம்போனான். எப்போதும் கோபமுள்ளவனும் வரம்பெற்றதனால் களித்தவனுமாகிய அந்தராவணன் நர்மதையில் அவ்வர்ஜுனனைக்கண்டு மிக்ககோபத்துடன் தேவேந்திரனைச் சம்பராஸூரன் எதிர்த்ததுபோல எதிர்த்துசென்றான். அர்ஜுனனும் அந்தராவணனைக்கண்டு எதிர்த்தான். பிறகு அந்த ராவணஅர்ஜுனர்களிருவரும் போர்புரிந்தனர். ராஜாவே! அப்போது யாராலும் வெல்லமுடியாதவீரனும் வரம்பெற்றதனால் கர்வங்கொண்டவனுமாகிய ராவணனை ராஜாவானஅர்ஜுனன் தன்பலத்தினால் யுத்தத்திலுஜியித்து வில்லின்நாணினால்கட்டித் தன்நகரத்திற்குச்சென்றான். புலஸ்தியமுனிவர் அந்தராவணன் கட்டப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டிக் கார்த்தவீரியார்ஜுனனை நகரத்திற்போய்க்கண்டு ராவணனைக் கட்டிலிருந்துவிடுவித்தார். பாரதரே! பராக்ரமமும் பலமுமுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனன் பிறகு ஒருகால் கர்வத்தினால் ஒன்றுந்தெரியாமல் ஸமுத்திரக்கரைக்குச் சென்று திரிந்துகொண்டே ஸமுத்திரத்தின்மீது கூர்மையானபாணங்களை மிகுதியாகஎய்தான். ஸமுத்ராஜன் அவனுக்கு நமஸ்காஞ்செய்து கைகூப்பிக் கொண்டு, “விரேனே! பாணங்களைவிடாதே. உனக்கு நான்என்ன செய்யவேண்டும்; சொல். ராஜசேஷ்டனே! என்னைச்சேர்ந்தஜந்துக்கள் உன்னால்விடப்பட்ட சிறந்தஅம்புகளினால் பீடிக்கப்படுகின்றன. பிரபுவே! அவற்றிற்கு அபயங்கொடு” என்றுகேட்டான்.

¹ ஸபுரபர்வம் 43 - ம்பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

அர்ஜுனன், “ஸமுத்ராஜனே! இப்போதே சீக்கிரத்தில் எனக்கு ஒருபுத்தம்மகொடு. இல்லாவிடபால உன்னைப்பிடிப்பேன். ஆதலால், தாமதம்செய்யாதே” என்றுசொன்னான். ஸமுத்ராஜன், “ராஜனே உலகத்தில் அனேகமஹாவிர்கள் இருக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே மஹாபலசாலியே! அவர்களில் ஒருவரோடு யுத்தஞ்செய்” என்றான் அர்ஜுனன், “யுத்தத்தில் எனக்குஸமமானசிறந்தஆயுதம்பிடித்தவன் என்கையாவது இருப்பானாயின் அவனை எனக்குசொசொல். அவன் என்னோடுயுத்தத்தில் நிற்கவேண்டும” என்றுகேட்டான். ஸமுத்ராஜன் “ராஜனே! ஜமதக்னியென்னும்மஹரிஷியை நீகேட்டிருக்கிறாயா! அவருடையபுத்தன் உனக்குவேண்டியபடி யுத்தத்தைக் கொடுக்கத் தக்கவன்” என்றுசொன்னான். பாரதனே! முன்னமே நாரதருடையடெருங்கோபத்தினால் சூழப்பட்ட அநதமாஹிஷ்மதிகரத்தரசன் ஸமுத்ராஜன் கொல்லக்கேட்டவுடன் கோபத்துடன் விரைவாகச்சென்றான். அவன் அநதஆசரமததிற்குசசென்றுநினைத்தபடியெல்லாம்செய்தான். தன்பந்துக்களுடன்கூடத் தீங்குகளைமிகசெய்தான். அவன் மஹாத்மாவானபரசராமருக்கு மனவருதத்தையுண்டுபண்ணினான். பரசராமருடைய ஸூர்யன்போன்றஉக்மானபராக்ரமம் அவன்சேனைகளையெரிப்பதுபோல ஜ்வலித்தது. பிறகு அவர்களிருவரும் விருத்திராஸூரனும்இரதிரனுமபோல யுத்தஞ்செய்தனர். பிறகு பரசராமர் விரைவாகக் கோடாலியையெடுத்ததுக்கொண்டு ஆயிரம்கைகளுள்ள கார்த்தவிரியார்ஜுனனை அனேகம் கிளைகளோடுகூடியமரத்தைப் போல வெட்டினார். அவன் அடிப்பட்டுவிழுந்ததைக்கண்டு, அவனுடைய சுற்றத்தார்சேர்ந்து கத்திகளையும் சக்தியாயுதங்களையும்எடுத்துக்கொண்டு பரசராமரையெதிர்த்தனர். பலசாலியானபரசராமரும் விரைவாகத்தேரிலேறி வில்லைவளைத்து உயர்ந்த அஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்து அரசர்களையழித்தார். ராஜாவே! அதன்பிறகு பரசராமரிடத்தில் பயத்தினால்பிடிக்கப்பட்ட அரசர்கள், ஸிம்மத்தினிடத்தில் பயந்தமூன்கள்போல மலைக்குக்கைகளில் பிரவேசித்தனர். பரசராமரிடமுள்ளபயத்தினால் அவர்களில் யாரும் தங்களுக்குரியகர்மங்களைச் செய்யவில்லை. பிராம்மணர்களைப் பாராமையினால் அந்தஜனங்கள் சூத்ரராயினர். அதனாலேதான் கூத்திரியதர்மத்திலிருந்த திரவிடர், காசர், புண்டர், சபர் இவர்கள் தர்மங்கெட்டுச் சூத்திரர்களாயினர். பிறகு புருஷர்களிழந்த கூத்திரியபெண்களிடத்தில் பிராம்மணர்களால் கூத்திரியஸந்திகள உண்டாக்கப்பட்டன. அவற்றையும் பரசராமர் பலமுறைகொன்றார். அவ்வாறு இருபத்தொருமுறைகொன்ற

பிறகு தேவலோகத்திய அசுரீரிவாக்கானது இன்சொல்லாகவும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் கேட்கும்படியாகவும் பரசராமரைப்பார்த்து, “ராம! ராம! இதைவிடும். இநதக்ஷத்திரியர்களைப் பலமுறைகொல்வதனால் உமக்கு ஒருலாபத்தையும் நீர்பார்க்கவில்லை” என்றுசொல்லிற்று. அப்படியே ரிசிகர்முதலான பிதிர்க்களும் மஹாத்மாவர்ன பரசராமரைப்பார்த்து, “ராம! ராம! மஹாவீரனே! ஓய்ந்துவிடு” என்றனர். தம்பிதாவைக்கொன்றதைப் பொறுதபரசராமர் அந்த ரிஷிகளைப்பார்த்து, ‘நீங்கள் என்னைத் தடுக்கலாகாது’ என்று சொன்னார். பிதிர்க்கள், “ஜயிப்பவரிற் சிறந்தவனே! நீக்ஷத்திரிய ஜாதியாரைக்கொல்வது சரியன்று. குழந்தாய்! நீ பிராம்மணனாயிருந்தும் அரசர்களைக்கொல்வது தகாது” என்றனர். அந்தப் பரசராமர், தமதுபிதிர்க்கள் சொன்னதைக்கேட்டவுடன் கோபத்தைவிட்டு ஆயிரக்கணக்கான அசுவமேதங்களையும் நூற்றுக்கணக்கான நரமேதங்களையும்செய்து கடல்குழந்தபூமியைக் ‘காசியபருக்குக்கொடுத்தார். பிதாவே! தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் அந்தப்பரசராமருக்கும் அந்தக்கார்த்தவீரியார்ஜுனனுக்கும் ஸமமானவனென்பதில்ஸந்தேஹமில்லை. அரசர்க்கரசே! பராக்கமத்தினால் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைஜயிக்கமுடியாது” என்றான்.

தோண்ணுற்றேழாவது அத்தியாயம்.

அ னு த் யு த ப ர் வ ம் (தோடர்ச்சி.)

(துரியோதனன்சொற்படி திருதராஷ்டிரன் மறுபடியும்

சூதாடுவதை ஒப்புக்கொண்டது.)

துரியோதனன், “ராஜாவே! முன்னர் நினைக்கவும்முடியாத தாயிருந்த அர்ஜுனனுடையபராக்கமங்களைப்பற்றிக் கேளும். வில்லாளிகளிற்சிறந்த அர்ஜுனன் முன்னே செயற்கரியகாரியத்தைச் செய்தான். அரசரே! துருபதனுடையநகரத்தில் திரௌபதியின் ஸ்வயம்வரகாலத்தில் குழந்தைமுதல்குழவன்வரையில் கூடியிருந்த எல்லாக்ஷத்திரியர்களும் சேர்ந்தஸபையில் அர்ஜுனன் யார்க்கும் பார்க்கமுடியாமல் விரைவாக மதஸ்யத்தை ஜலத்தில்தள்ளினான். எல்லா அரசர்களாலும் ஸாதிக்கமுடியாத அந்தச்சிறந்தவில்கை எல்லா அரசர்களும்பார்த்திருக்கையில் ஒருநொடியில் நானேறிட்டான். பலவாணபற்குனன் அப்போது மதஸ்யந்திரத்தை அடித்த பிறகு திரௌபதியினால் கழுத்தில் பொன்மாலையோடப்பட்டான். திரௌ

ஸ ப ர ப ர வ ம்.

பதியினால் அர்ஜுனன் வரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு சிறந்தபராக்ரம் முள்ள வீரர்களாகிய அரசர்களனைவரும் கோபித்து எல்லா ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ரோஷத்தினால் கர்ணனைமுன்னிட்டுக் கொண்டு அர்ஜுனனையெதிர்த்துச்சென்றனர். அப்போது மஹா பசுசாலியான அந்த அர்ஜுனன் அங்கே எல்லா அரசர்களும் கோபித்திருக்கக்கண்டு கூர்மையானபாணங்களினால் அவர்களைத்தடுத்ததன் தான் ஜயம்பெற்றான். அர்ஜுனன் பராக்ரமத்தின் வன்மையினால் கர்ணன்முதலான அவ்வரசர்களைவரையும் யுத்தத்தில் ஜயித்து முன்னம் எல்லாக்கூத்திரியக்கூட்டங்களின் நடுவிலும் பீஷ்மர் அம் பையையடைந்ததுபோலச் சிறந்தவளான கிருஷ்ணையையடைந்தான். பிறகு ஒருகால் அர்ஜுனன் தீர்த்தயாத்திரைக்குசென்றான். தந்தையே! அப்போது நாகராஜன்மகளான உலூபியையடைந்தான். நாகர்களிற் சிறந்த வான்களிருக்கையில் அந்நதலூபியினால் அர்ஜுனனேவரிக்கப்பட்டான். அதன்பிறகு கோதாவரியிலும் கிருஷ்ண நதியிலும் காவேரியிலும் ஸ்நானஞ்செய்தான். அங்கே பாண்டியனையடைந்து அவன்பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டான்; அவ்விடத்திலிருந்து ஸந்தோஷமடைந்தபிடி கு அவன் தென்திசைக்குச்சென்றான். அவன் தென்கடற்கோடிக்குச்சென்று அப்ஸரஸுகளின்ஸம்பந்தமான குமாரதீர்த்தத்தைசேர்ந்து கன்னியாதீர்த்தத் தையடைந்து அதில் முதலேவடிவமாயிருந்த அந்நதலூபி அப்ஸரஸுகளையும் தன்பலத்தினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் கரையிலெடுத்துச் சாபத்திலிருந்து விடுவித்தான். அதன்பிறகு பற்குனன் துவாரகைக்குச்சென்று கிருஷ்ணனுடைய கட்டளையினால் ஸுபத்ரையை மனைவியாக அடைந்து அவளைத் தேர்மேலேற்றிக்கொண்டு தன்நகரத்திற்குச் சென்றான். அவன் அவளைத்துக்கிக்கொண்டுபோனதைக்கேட்டு, பிரத்யும்னன், கிருதவர்மீர், கீதன், ஸாரணன், ஸாத்யகி, ஆஹுகன், ஸாம்பன், சாருதேஷ்ணன், விதூரதன், பலராமர்முதலிய யுதவர்களனைவரும் புலிக்கூட்டம்போலவும் ஸிம்மக்கூட்டம் போலவும் மிக்ககோபித்து (அந்த) அர்ஜுனன்மீது யுத்தத்திற்குச் சென்றனர். யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் தேர்களிலுமேறிக்கொண்ட அனேகம்கோடியாதவர்கள் ஒருவனாகக் காட்டிநசெல்லும் அர்ஜுனனை மிக்ககோபத்துடன் சூழ்ந்துகொண்டு அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தனர். அர்ஜுனன் ஒருவனாகவே அவர்களுடன் மிக்கபயங்கரமான யுத்தத்தைச்செய்தான். அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் சில நேரம் ஸமயுத்தம்நடந்தது. அரசர்க்கரசே! பிறகு வீரனான அர்ஜு-

என் யுத்தத்தில்பராக்ரமத்தினால் யாதவர்களனைவரையும் கூர்மையானபாணங்களினால் தகைந்து ஜயித்து அநதஸுபத்ரையையழைத்துக்கொண்டு இரத்திரபரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! பல்குணனுடைய பராக்ரமத்தை மறுபடியும் கேளும. அநதஅர்ஜுனன் அக்னியினால்கேட்கப்பட்ட காண்டவவனத்தை அக்னிக்குக் கொடுத்தான். 'ராஜாவே! அர்ஜுனனால் அவ்வனமகிடைத்தவுடன் அக்னிபகவான் காண்டவவனத்தையும் அதிலுள்ளவற்றையும் பக்ஷிக் கத்தொடங்கினான். அரசர்க்கரசே! அவ்வாறுபக்ஷிக்கின்ற அநத அக்னியை மஹாபலசாலியும் ஸமர்த்தனுமான ஸவ்யஸாகி தேரி லேறி வில்லையும்அம்புகளையும்எடுத்துத் தூணிகளைத்தரித்துத் தன் பராக்ரமத்தினால்காத்தான். அதைக்கேட்டுத் தேவேர்திரன் மேகங்களையனுப்பினான். அவளுலேவப்பட்ட அநத மேகக்கூட்டங்கள் அதிகமழைபெய்தன. பிறகு அர்ஜுனன் ஆகாயமெங்கும் பாணக் கூட்டங்களைவிடுத்து அம்மேகக்கூட்டங்களைத் தடுத்தவிட்டான். அஃது ஆச்சரியமாகஇருந்தது. மேகங்கள் தடுக்கப்பட்டதைக்கேட்டுக் கோபமுற்றஇரத்திரன் வெள்ளையானையிலேறிகொண்டு எல்லாத் தேவர்களின்கூட்டங்களினாலும் சூழப்பட்டவனாகிக் காண்டவவனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அர்ஜுனனோடு யுத்தஞ்செய்யப்போனான். பாரதரே! நுத்ராகளும் மருததுக்களும் வஸுக்களும் அசுவினிதேவர்களும் ஆதிதயர்களும் ஸாதயர்களும் விச்வேதேவர்களும் கந்தர்வர்களும் மற்றுமுள்ளதேவக்கூட்டங்களுமாகிய தேவச் ச்ரேஷ்டர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஆயுதங்களைத்தரித்துத் தம்பராக்ரமத்தினால் ஜவலிப்பவர்களாகித் தனஞ்சயனைக்கொல்வதற்காக ஓடினர். ராஜாவே! பிரளயகாலத்தில் என்னபெரிய அபசகுனங்கள் காணப்படுமோ அவையெல்லாம் அப்போது காணப்பட்டன. பிறகு தேவக்கூட்டத்தாரெல்லாம் அர்ஜுனனை எதிர்த்தனர். அவர்களையும் அந்தத் தேவச்சேனையையுமபார்த்தது அர்ஜுனன் கலங்காமல் கூர்மையான அம்புகளைக் கையிற்பிடித்துப் பிரளயகாலத்துயமன்போல இரத்திரனையும் தேவர்களையும் நோக்கின்றான், ராஜாவே! பிறகு இந்திராதேவர்களனைவரும் மானிடனாகியஅவ்வர்ஜுனன்மேல் பாணவர்ஷங்களைப் பொழிந்தனர். சிறந்தபராக்ரமசாலியான அர்ஜுனன் அப்போது விரைவாகக் காண்டிவத்தையெடுத்துக்கொண்டு பாணக்கூட்டங்களினால் தேவர்களின்பாணங்களைத்தடுத்தான். ராஜாவே! மிகச் சிறந்த பலமுள்ளதேவர்களனைவரும் கோபித்து மனிதனைஅந்தஸவ்யஸாகியின்மேல் மறுபடியும் பற்பலஅஸ்திரங்களைப் பொழிந்தனர்.

அர்ஜுனன் தேவர்களால்விடப்பட்ட அநதஅஸ்திரவர்ஷங்களைக் கூர்மையான அம்புகளினால் இரண்டாகவும் மூன்றாகவும் துணித்தான். மறுபடியும் பார்த்தன் கோபித்து விலலைமண்டலமாகவளைத்துத் தேவக்கூட்டங்களைச்சுற்றி லும் கூர்மையான அம்புகளைவிடுத்தான். பரதச்ரேஷ்டரே! தேவக்கூட்டத்தினரெல்லாம் அர்ஜுனனுடன் பலமுறையுத்தஞ்செய்து அவனுடையபாணங்களினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகியுத்தத்தில் அவனைஜயிக்கமுடியாதென்று தெரிந்துகொண்டு சண்டையையொழித்தனா. இராவததையும் இரதிரனையும்விட்டுவிட்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். ருத்ரர்களும் கந்தாவர்களும் கிழக்கிலும், மருத்துக்கள்தெற்கிலும், வஸுக்களும் அசுவினிதேவர்களும் மேற்கிலும், ஆதித்யர்களும் விசுவேதேவர்களும்வடக்கிலும் பயரதோடினர். ஸாதயர்கள் அர்ஜுனன்பாணங்களைநினைத்துப் பயரதுமேற்றேக்கிசென்றனர். இவ்வாறு தேவக்கூட்டத்தினரெல்லாம் விற்பிடித்தஅர்ஜுனனையே அடிக்கடிபார்த்துக்கொண்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். யுத்தத்தில் அநததேவக்கூட்டங்கள்ஓடினதைக்கண்டு மஹாபரக்கமசாலியான இரதிரன் கோபித்து அர்ஜுனன்மேல் பாணங்களைப்பொழிந்தான். அர்ஜுனன் மனிதனாயிருந்தும் தேவர்க்குதிபதியான இரதிரனை அடித்தான். பிறகு அந்தத்தேவேரதிரன் கல்மழைப்பொழிந்தான். அர்ஜுனன் மிகக்கோபித்து அநதக்கல்மழையைப் பாணங்களினால்தடுத்தான். தேவேரதிரனும் ஸவ்யஸாசியின்சிறந்த பராகரமத்தையறியக்கருதி அநதக்கல்மழையை மிகவும் அதிகப்படுத்தினான். அர்ஜுனனும் இரதிரன்மகிழும்படி மஹாவேகமுள்ள அநதக்கல்மழையைத் தன்பாணங்களினால் அழித்தான். இரதிரன் அர்ஜுனனைக்கொல்வதற்காக அங்கதமென்னுமமலையை மரங்களுடன் இருகரங்களாலும்பெயர்த்து அர்ஜுனன்மீது எறிந்தான். உடனே அர்ஜுனன் வேகமுள்ளவையும் ஜ்வலிப்பவையும் குறிதபலாதவையுமான பாணங்களினால் அநதச்சிறந்தமலையை ஆயிரம் பொடியாகஅடித்தான். யுத்தத்திற்சிறந்தவனாகிய அர்ஜுனன் இரதிரனையும் பாணங்களால்அடித்தான். மஹாராஜாவே! அதன்பிறகு இரதிரன் பராகரமமுமபலமுமுள்ளவீரனாகிய அநதஅர்ஜுனனை ஜயிக்கமுடியாதவெனென்றுஅறிந்து தன்பிள்ளையின்பராகரமத்தினால் மிகுந்தஸந்தோஷத்தையடைந்தான். ராஜாவே! அப்பொழுது அந்தயுத்தத்தில் அர்ஜுனனைஜயிப்பதற்குத் திறமையுள்ளவன்ப்ரஸித்தமாகத்தேவலோகத்தில் யாருமில்லை. பூமமதேவருமசுத்தரல்லர். சிறந்தபராகரமுள்ள அர்ஜுனன் அப்போது யக்ஷர்களை

யும் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும் பாணங்களினால் அடித்து ஜவலிக்
கின்ற அக்னியில் இடைவிடாமல்தள்ளினான். அப்போது தேவேந்
திரனும் தேவக்கூட்டங்களும் ஆகாயத்தில்தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு,
யாரும் அர்ஜுனனைத்தடுக்கமுடியாமற்போயினர். முற்காலத்தில்
கருடன் அமிர்தத்துக்காகத் தேவர்களை எப்படிஜயித்தானோ அப்
படியே அர்ஜுனனும் தேவர்களைஜயித்து அக்னியைத்திருப்திசெய்
வித்தான். பாரதரே! அர்ஜுனன் அவ்வாறு தன்பராக்ரமத்தினால்
அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்துத் தேரையும் கொடியையும் குதிரை
களையும் திவ்யாஸ்த்ரங்களையும் காண்டவமென்னும் சிறந்தவிலையும்கூட
அம்பறுத்துணிகளையும் கீர்த்தியையும்அடைந்தான். அரசர்க்கரசரே!
பாதச்ரேஷ்டரே! மறுபடியும்கேளும். அர்ஜுனன் வடதிசைக்குச்
சென்று நகரங்களும் பர்வதங்களும்டங்கிய ¹ஒன்பதுவாஷங்களையும்
ஜயித்து ஜம்புத்தீவுமுழுமையையும் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு தன்
பலத்தினால் அரசர்களனைவரையும்ஜயித்துக் கப்பம்கட்டுவித்து ரத்
னங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி நகரத்துக்குச்
சென்று மூத்தவனும் மஹாத்மாவும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிர
னுக்கு ராஜஸூயமஹாயாகத்தைச்செய்வித்தான். அந்த அர்ஜுனன்
இன்னும்அனேகம் பிரஸித்தமானகாரியங்களையும்முன்னேசெய்தான்.
இந்த மூன்றுலோகங்களிலும் பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கொப்
பானவன் யாருமில்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும்
பிசாசர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மஹாரதர்களாகியபிஷ்மர்
துரோணர்முதலிய கௌரவர்களெல்லாரும் உலகத்திலீரர்களும்வில்
லாளிகளுமாகிய எல்லாஅரசர்களும் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடன்
எதிர்புத்தம் செய்யமாட்டார்கள். கௌரவரே! நான்எப்போதும்
என்மனத்திலிருக்கும் அர்ஜுனனையே பார்த்துக்கொண்டும் சிந்தித்
துக்கொண்டும் அவன்பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.
பிதாவே! நான், பாணத்தையும் காண்டவத்தையும்தரித்து, பாசா
யுத்தத்தைக் கையிற்பிடித்தயமனைப்போலிருக்கும் அர்ஜுனனை எப்
போதும்லீட்டுக்குவீடு பார்த்துக்கிறேன்; பாரதரே! பயத்தினால் அனேக
மாயிரம் அர்ஜுனர்களைப்பார்க்கிறேன். இந்தநகரமனைத்தும் அர்
ஜுனர்களாயிருப்பதாக எனக்குத்தெரிகிறது. பாரதரே! பிதாவே!
யாருமில்லாதஇடத்திலும் அர்ஜுனனைத்தான் பார்க்கிறேன். கன
வில் அர்ஜுனனைக்கண்டு² புத்திமயங்கித் தடுமாறுகிறேன். அர்ஜு
னனையே மனத்திலவைத்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு அச்வம்அக்ஷ

ரம் அம்புஜம்முதலிய அகீர்த்தைமுதலாகவுடையபெயர்களே பயத் தையுண்டுபண்ணுகின்றன. தந்ஷதயே! அர்ஜுனனைத்தவிர மற்ற வீரர்களிடத்தில் எனக்குப்பயமில்லை. யுத்தத்தில் அர்ஜுனன் பிரஹ் லாதனையும் பலியையுங்கூடவென்றுவிவென். மஹாராஜாவே! பிதா வே! அதனால் அவனோடுயுத்தஞ்செய்வது நமக்குததகாது. எனக்கு அவனுடைய பராக்ரமம்தெரியும். நான் எப்போதும் துக்கப்படுகி ரேன். முன்காலத்தில் தண்டகாவனத்தில் மாரீசனுக்கு, மஹாவிர ஶானராமரிடத்தில் எப்படிப்பயமிருந்ததோ அப்படியே எனக்கு அர் ஜுனனிடத்தில்பயமிருக்கிறது” என்றுசொன்னான்

திருதராஷ்டிரன், “யாராலும் அணுகமுடியாத மஹாபராக் ரமம் அர்ஜுனனிடத்திலிருப்பது எனக்குத்தெரியும். அந்தவிர னுனஅர்ஜுனனுக்கு வெறுக்கத்தக்கவாகிய சூதாட்டத்தையும் அஸ்த்ரயுத்தத்தையும் தீயசொற்சொல்வதையும் நீ எவ்வகையிலும்செய்யாதே. அவர்களிடத்தில் இவற்றைச்செய்தால் அர்ஜுனனுக்கும் உங்களுக்கும் சண்டையுண்டாகும். மகனே! ஆதலால் நீ எப்போதும் அர்ஜுனனோடு ஸ்நேஹமாயிரு. பாரதனே! பூமியில் எந்தமனி தனாவது அர்ஜுனனுடன்ஸ்நேஹமாயிருப்பானாயின் அவனுக்கு மூவுலகங்களிலும் யாதொருபயமுமில்லை. குழந்தாய்! ஆதலால், நீ எப்போதும் அர்ஜுனனுடன்சினேகமாயிரு” என்றுசொன்னான். துரியோதனன், “கௌரவரே! சூதாட்டத்தில் தர்மராஜனுக்குக் கபடமாகத் தோல்வியுண்டாக்கப்பட்டது. பிதாவே! அதனாலே தான் நமக்குஜயம். வேறுஉபாயத்தினால் நமக்கு ஜயம்வராது” என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “குழந்தாய்! பாரதனே! பாண்டவர்களைப்பற்றித் தந்திரஞ்செய்யலாகாது. முன்னமே பாண்டவர் களுக்குவிரோதமாக அனேகஉபாயங்கள் உன்னால்செய்யப்பட்டன. குந்தியுதரர்கள் அந்தஉபாயங்களெல்லாவற்றையும் தாண்டிவிட்டார்கள் என்றோ? குழந்தாய்! ஆதலால், நமதுகுலத்தோரும் பிரஜைகளும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கும்படி நன்மையைசெய்யும்விருப்பம் உனக்கிருக் குமாயின் நீ உன்சினேகிதரோடும் உறவினரோடும் ஸநேஹாதரரோடும் கூட அர்ஜுனனிடம் எப்போதும் ஸ்நேஹமாயிரு” என்று சொன் னான். ராஜாவானதுரியோதனன், திருதராஷ்டிரன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிறிதுநேரம்ஆலோசித்து விதியிலை ஏவப்பட்டுப் பேச லானான்.

“புருஷச்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்கள் வனம்போவதைப்பந்தய மாகவைத்து மறுபடியும்ஆடுவோம். உமக்கு நன்மையுண்டாகும்,

இப்படித்தான் நாம் 'அவர்களைவசப்படுத்தமுடியும். சூதாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் அவராயினும் நாமாயினும் தோலுடுத்துப் பன்னிரண்வருஷகாலம் மஹாவனத்தில்இருக்கவேண்டும. பதின்மூன்றாவதுவருஷம் சுற்றத்தாருக்குத்தெரியாமல்இருக்கவேண்டும. தெரிந்தால் திரும்பவும் பன்னிரண்வருஷகாலம் வனத்தில்வலிக்கவேண்டும். நாமாவது வலிப்போம். அவர்களாவதுவலிக்கட்டும். அந்த நிச்சயத்தோடு சூதுநடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் மறுபடியும் காய்களைபுருட்டி இந்தச்சூதையாட்டட்டும். பரதசேஷ்டரானராஜாவே! இதுதான் நமக்கு முதன்மையானகாரியம். இந்தசச்சுனி காய்கள் அனுகூலமாகவருவதென்னும் வித்தையையறிந்தவன். நாம் மிகுதியானதனங்களினால் எதிரிகள் அணுகமுடியாத பெருஞ்சேனையையும் மித்திரர்களையும்மகிழ்வித்து வசப்படுத்தி ராஜ்யத்திலவேருன்றிவிடுவோம். ராஜாவே! அவர்கள் பதின்மூன்றாவதுவருஷத்தின்விரதத்தைத்தாண்டுவாராயின் அவர்களை நாம்ஜயித்துவிடலாம். வீரரே! நீர் இதைஅங்கீகரிக்கவேண்டும" என்றான். திருதராஷ்டிரன், "வழியில் நெடுந்தூரம்போயிருந்தபோதிலும் அந்தபாண்டவர்களை உன் இஷ்டப்படி சீக்கிரம்திரும்பிவரச்செய். பாண்டவர்கள்வந்து மறுபடியும் இந்தச்சூதாட்டத்தை நடத்தட்டும்" என்றுசொன்னான். அப்போது துரோணா, ஸோமதத்தன், பாஹ்லீகன், கிருபர், விதுரர், அசுவத்தாமா, வைசயபுத்ரனும் வீரனுமாகியபுதுதஸு, பூரிசுவஸ், பீஷ்மர், மஹாரதனைவிகர்ணன் இவர்களெல்லாரும், 'சூதுவேண்டாம்; ஸமாதானமிருக்கட்டும்' என்றுகூறினர். ராஜகூரியந்தெரிந்தரண்பாணவரும் இஷ்டப்படாமலிருக்கையில் பிஷ்மையினிடம் அன்புள்ள திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களை அழைக்கச்செய்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அப்போது தர்மந்தவறுதவளானகார்தாரி பிள்ளைகளிடத்திலுள்ள அன்பினால் துயரப்பட்டுக்கொண்டு ராஜாவான திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

"மஹாபுத்திசாலியீனவிதூரர், துரியோதனன் பிறந்தபோதே 'குலத்தைக்கெடுப்பவனாகிய இவனைப்பரலோகத்துக்கு அனுப்புவது நலம்' என்றுசொன்னார். பாரதரே! இவன்பிறந்தவுடன் நரிபோலஊனையிட்டான்னன்றோ? கௌரவர்களே! இந்தக்குலத்திற்கு இவன்தான் முடிவுஎன்பதை அறிபுங்கள். பிரபுவே! பாரதரே! நீர் உம்முடைய பிழையினால் அகாதமர்னஜலத்தில் முழுகிப்போகாதீர். விவேகமில்லாத சிறுபிள்ளைகளுடையபுத்தியை ஏற்றுக்கொள்ளாதீர். கொடியதாகிய வம்சக்ஷயத்திற்கு நீர்காரணமாகவேண்டாம். பரதசேஷ்டரே!

கட்டின அணையை எவன் உடைப்பன்? அவிர்த்நெருப்பை எவன் ஊதுவன்? அடங்கியிருக்கின்ற குந்திபுத்ரர்களை எவன்கோபமுட்டுவான்? எப்போதும் உம்மைமறவாமலிருக்கும் தர்மராஜாவுக்கு நரீனும் மறுபடியும் நினைவுமுட்டுவேன். புத்திகெட்டவனுக்கு நன்மையையும் தீமையையும் பற்றிச் சாஸ்திரமகற்பிக்காது. ராஜாவே! பெரியவன் எவ்வகையிலும் சிறுவர்புத்தியையெடுத்துக்கொள்ளலாகாது. உமது புத்ரர்களாகிய பாண்டவர்கள் உம்மையே நரீதராகப்பெற்றிருக்கக் கடவர். அவர்கள் வேறுபடுத்தப்பட்டு உம்மைவிட்டுவிடலாகாது. ஆதலால், குலத்தைக்கெடுக்கும் இரத்தத்துரியோதனனை என்சொற்படி விட்டுவிடலாம். ராஜாவே! பிள்ளையினிடத்திலுள்ள அன்பினால் நீர் அவ்வாறு செய்யாமற்போனீர். அதன்பயன்தான் குலமழிவதற்குக்காரணமாகவந்திருக்கிறதென்று அறியும். அடக்கமும் தர்மமும் நீதியுமுள்ளதாகிய உமதுபுத்தியே உமக்கு இருக்கட்டும். தவறாதீர். கொடுமைகலந்த ஐசவரியமானது அழிந்துவிடும். நயத்தினால் விருத்தியடைந்த ஐசவரியமானது புத்ரபெனத் தர்மமுதலான ஸந்ததிக் கெல்லாம் செல்லும்” என்றான். அப்போது திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தர்மந்தெரிந்தவளான காதாரியைப்பார்த்து, “குலத்துக்கு நாசம்வந்தாலும் வரட்டும்; என்னுட்கு முடியாது. இவர்கள் எப்படி நினைக்கிறார்களோ அப்படியே நடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் திரும்பிவரட்டும். என்பிள்ளைகள் பாண்டவர்களுடன் திரும்பவும் சூதாடட்டும்” என்று சொன்னான்.

தொண்ணூற்றேட்டாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம் (தோடரீரீசி.)

— — — — —

(யுதிஷ்டிரர் நடுவழியிலிருந்து திருட்பிழிந்தி தீரும்பவும் துதாடினது.)

பிறகு புத்திமானான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞையினால் பிராதிசாமியானவன் வெகுதூரமசென்றிருந்த குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, “தர்மராஜாவே! ஸ்பையில் காய்களைவைத்துச் சொக்கட்டான்வஸ்திரம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாண்டவரே! உமதுபிதாவாகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜா உமனை வந்தது ஆடச் சொல்லுகிறார்” என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “பிராணிகள் நன்மையையும் தீமையையும் விதியின்கட்டளைப்படி அடைகின்றன. அவ்விரண்டும் விட்டுப்போவதில்லை. மறுபடியும் ஆடவேண்டுமா? சொக்

கட்டான் ஆடுவதற்காக அழைப்பது கெடுதலுக்குக்காரணமென்று தெரிந்திருந்தாலும் கிழவருடைய கட்டளையினால் அதை நான் விடமுடியவில்லை. பொன்மயமான மிருகம் இருப்பதில்லை. ஆகிலும், ராமர் பொன்மானின்மேலாசைப்பட்டார். கஷ்டம் நெருங்கின காலங்களில் புத்திகளும் மிகவும் மாறிப்போகின்றன” என்று சொல்லிக்கொண்டே தம்ஸுடைய ஹாதாரங்களுடன் திரும்பினார். சகுனியின்மோசத்தையறிந்திருந்தும் அவர் மறுபடியும் சூதாடப்போனார். மஹாரதர்களும் பரதச்ரேஷ்டர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் மறுபடியும் ஸபைக்குட்பிரவேசித்து வேண்டின்வர்களின் உள்ளங்களைத் துயரப்படுத்தினர். பாண்டவர்கள் விதியினால் பிடிக்கப்பட்டு எல்லா ஜனங்களும் அழிவதற்காக மறுமுறையும் சூதாடுவதில் தம் தந்தகுதிப்படி உட்கார்ந்தனர். அப்போது சகுனி, “ஓ! பரதச்ரேஷ்டனாயுதிஷ்டிரா! கிழவர் தனத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டது புகழத்தக்கது தான். ஆனால், பெருநிலைபெற்ற பந்தயமொன்றை மட்டும் கேள். நாங்கள் உங்களால் சூதாடியுறிக்கப்பட்டாலும் புள்ளிமான் தோலையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் மஹாவனத்திலிருப்போம்; பதின்மூன்றாவது வருஷம் உறவினரால் அறியப்படாமல் இருப்போம்; அறியப்பட்டால் மறுபடியும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வனத்தில் வலிப்போம். நீங்கள் எங்களால் ஜயிக்கப்பட்டாலும் கிருஷ்ணபுடன்கூடத் தோலையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்தில் வலியுங்கள்; பதின்மூன்றாவது வருஷம் உறவினரால் அறியப்படாமல் வலியுங்கள்; அறியப்பட்டால் திரும்பவும் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்திலிருங்கள்; பதின்மூன்றாவது வருஷம் சரியாக நிறைவேறினால் நீங்களானாலும் “நாங்களானாலும் மறுபடியும் வழக்கம்போலத் தங்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெறலாம். பாரதா! யுதிஷ்டிரா! இந்தரிச்சயம் செய்துகொண்டு எம்முடன் மறுதடவையும் காய்களையுருட்டிச் சூதாடவா” என்று சொன்னான். உடனே ஸபையிலுள்ளவர்களனைவரும் மனத்தில் வருத்தமுற்று ஸபைநடுவில் கைகளை விரைவாகத் தூக்கி, “ஆ! ஆ! சீ! இந்தப்பெரும்பயத்தைச் சுற்றித்தவர் தர்மராஜாவுக்குத் தெரிவிக்கவில்லையே! இந்தப் பரதச்ரேஷ்டன் தன் புத்தியினால் அறிவனோ அறியானோ” என்று கூறினர். ஜனங்களின் மிகுதியான சொற்களைக்கேட்டும் தர்மராஜர், வெட்கத்தினாலும் தர்மத்திற்காகவும் மறுமுறையும் சூதாடப்போனார். மஹாபுத்திரசாலியான தர்மராஜர் தெரிந்திருந்தும் கௌரவர்களுக்கு நாசங்கிட்டியிருந்தாலும் இருக்கலாமென்று நினைத்துத் திரும்பவும் சூதாடினார். அவர், “சகுனியே! தன் தர்மத்தைக்

காப்பாற்றுகிற என்போன்றஅரசன் அழைக்கப்பட்டபிறகு, திரும்பிப் போவதெப்படி? ஆதலால், உன்னுடன்கூடாடுகிறேன்” என்று சொன்னார். அதற்குச்சகுனி, “பாண்டவர்களே! ரிஷபங்களும் குதிரைகளும் பசுக்களும் செம்மறியாடுகளும் வெள்ளாடுகளும் யானைகளும் பொக்கிஷமும் பொன்னும் தாளிகளும் தாஸர்களும் அளவற்றனவாக நிரம்பியிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம்விட்டுக் காட்டில்வழிபடதுஒன்றே நமக்குப்பந்தயம்.” நீங்களாயினும் நாங்களாயினும் ஜயிக்கப்பட்டால் வனத்தையடைந்து வளிக்கவேண்டும், பதின்மூன்றாவதுவருஷம் உறவினரால் அறியப்படாமலிருக்கவேண்டும். புருஷச்ரேஷ்டர்களே! தர்மராஜாவே! இந்தஓரேபந்தயத்தை நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு ஆடுவோம்” என்றுசொன்னான். ஜனமே ஜயராஜாவே! தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், விதியின்பலத்தினால் இவ்வாறு தூண்டப்பட்டு, பிஷ்மர், துரோணர், புத்திமாணவ விதூரர், யுயுதஸு, கிருபர், ஸஞ்சயன், காந்தாரி, குப்தி, பீமார்ஜுனர்கள், நகுலஸஹதேவர்கள், வீரனான விகர்ணன், திரௌபதி, அசுவத்தாமா, ஸோமதத்தன், புத்திசாலியானபாஹ்லீகன் ஆகிய இவர்களால் அடிக் கடிதடுக்கப்பட்டும் நிறுத்தவில்லை. இவ்வாறு மேற்சொன்னவர்கள் நன்மையைக்கருதித்தடுத்தும் தேவகாரியமாகிய பூபாரம்தொலைவது நிறைவேறுவதற்காகச் சிறிதுநேரம்¹ கலியையடைந்தார். ராஜாவே! கலியினால் பிரவேசிக்கப்பட்டவராய் ‘அப்படியேயாகட்டும்’ என்று சகுனிக்குமறுமொழிகூறி வனவாசத்தையொப்புக்கொண்டு ஆடினார். தர்மராஜர் அந்தப்பந்தயத்தை யொப்புக்கொண்டார். ஸுபலபுத்திரனான சகுனி ஈயக்களையெடுத்தான்; ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான்.

தொண்ணூற்றொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் மறுமுறையும் தூதில்தோற்று வனத்திஃதுப் புறப்படும் போது கௌரவர்களை வதந்தியெய்தாகப் பிரதிஜ্ঞைசெய்தது.)

தோல்வியடைந்த பாண்டவர்கள் உடனே வனவாஸதிகைச்செய்துகொண்டு வரிசைப்படி தோல்உத்தரியங்களை¹யெடுத்துக்கொண்டனர். பகைவர்களை மடக்குகிறவர்களான பாண்டவர்கள் ராஜ்யம்

அபகரிக்கப்பட்டுத் தோல்களைப் போர்த்துக்கொண்டு வனவாஸத்திற் காகப் புறப்பட்டதைக்கண்டு துச்சாஸனன் பேசலானான் :— “மஹா த்மாவாகிய துரியோதனமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞாசக்கரம் சுழலத் தொடங்கிற்று. பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பெரிய ஆபத்தையடைந் தனர். ¹இப்போதுதான் தேவர்கள் ²இடமில்லாத ஸமவழிகளில் செல்லுகின்றனர். ஏனெனில், குணங்களிற்சிறந்தவர்களும் வயதில் பெரியோருமாகியநாம் அயலாறைவிடச் சிறப்புற்றிருக்கிறோம். பாண் டவர்கள் நீழேழிகாலம் முடிவில்லாத நாகத்தில் தள்ளப்பட்டனர். அனேகவருஷகாலம் ஸுகமுமகெட்டு ராஜ்யத்தையுமிழந்துபோயி னர். எவர்கள் தனத்தினுல்தங்கொண்டு திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை விட்டனரோ அநதப்பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பொருளிழந்து காட் டுக்குச்செல்லப்போகின்றனர். இவர்களுடைய விசித்திரமானகவசங் களையும் பிரகாசிக்கின்றஉயர்ந்தவஸ்திரங்களையும் மனிதர்கள் களையக் கடவர். சகுனியினுடையபந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டபடி எல்லோ ரும் புள்ளிமான்தோல்களை உடுத்தாவிக்கப்பட்டும், உலகங்களில் தங்களைப்போன்ற மனிதர்களில்லையென்று மனத்தில் எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்த இந்தபாண்டவர்கள், இப்போது விபிரீத த்தையடைந்து எள்ளுப்பதர்கள்போல் பயன்படாதவர்களாகித் தங் களைச் சரியாகத்தெரிந்துகொள்வர். இப்படிப்பட்ட அகங்காரமுள்ள மிக்கபலசாலிகளான பாண்டவர்கள் இந்தபுள்ளிமான்தோலாடையுடுத்தது யஜ்ஞதீசைச்செய்துகொள்ளாதவன் தோலுடுப்பதுபோ லிருக்கிறது; பாருங்கள். சிறந்தஅறிவுள்ளவனும் ஸோமகயம்சத் தவனுமாகிய துருபதன், தன்பெண்ணைபாஞ்சாலியைப் பாண்டவர் களுக்குக்கொடுத்ததனால் இவ்வுலகத்தில ஒருபாக்யமும் பெறாதவ னானான். ஆண்மையற்றபாண்டவர்கள் திரௌபதிக்குக்கணவர்கள். திரௌபதியே ! அற்பமான்உடைகளையுடுத்து மேலேதோல்போர்த் துச் செல்வமில்லாமலும் ராஜ்யமில்லாமலும் காட்டிலிருக்கும் கண வர்களைக்கண்டு நீ என்னஸந்தோஷத்தையடையப்போகிறாய்? எங்க ளுள் யாரை நீவிருமடிகிறாயோ அநதமற்றொருகணவனை வரித்துக் கொள். பொறுமையும் இந்திரியநிக்ரஹமுமுள்ளவர்களும் சிறந்த ஔசவரியமுள்ளவர்களுமாகிய இந்தக்கௌரவர்களனைவரும் கூடியிரு

¹ தங்களுக்கு ஏக்ராஜ்யம் வந்ததுதான் ஸரியான தெய்விகம் என்பது, கருத்து.

² அங்கேவந்திருந்த ஜ்னங்களின் நெருக்கத்தினால் இடமில்லாதவழி என் பது பழைய உரை.

க்கின்றனர். இவர்களில் ஒருவனைக் கணவனாக வரித்துக்கொள். இந்தக்காலவித்தியாஸம் உனக்குவராது. எள்ளின்பதரும் தேலால் செய்தமிருகமும் ¹நெற்பதருமெப்படியோ. அப்படியே பாண்டவர்க ளனைவரும் பயன்றழவர்கள். நிலைமைதவறினபாண்டவர்களை யனுச்ரி த்து உனக்கென்ன ஆவது? பதரானஎள்ளை ஆட்டுவது வீண்கிரம்ந் தானே?” என்றான். கொடியவனாகிய அந்தத்துச்சர்ஸனன் பாண்ட வர்களைப்பார்த்து இவ்வகையான கடுஞ்சொற்களைச்சொன்னான்.

பீமஸேனன் அதைக்கேட்டு மிகவும்பொருதவனாகி அவனைப் பயமுறுத்திக் கோபத்துடன் விரைவாக அவனிடைமசென்று இமய மலையிலுள்ள ஸிம்மம் நரியைவளைப்பதுபோல அவனை வளைத்துக்கொ ண்டு, “கொடியவனே! பாபிகள்பேசுவதுமபயன்படாததுமானபேச் சைப்பேசுகிறது. சகுனியின்வித்தையாலன்றோ நீ அரசர்கள்நடுவில் தற்புகழ்ச்சிசெய்கிறது? இப்போது சொல்லம்புகளினால் எங்கள்உள் ளங்களை எப்படி நீமிகவுமகுத்துகிறாயோ அப்படியே யுத்தத்தில்உன் ஹ்ருதயத்தைப்பிளந்து உனக்கு இதனைநினைவுமூட்டுவேன். இன் னும எவர்கள் கோபத்துக்கும் பொருளாசைக்குமவசப்பட்டு உன்னு டன்சேர்நது உன்னைக்காப்பாற்றுகின்றனரோ அவர்களையும் அவர் களைச்சேர்ந்தவர்களையும் யமலோகத்துக்கனுப்புவேன்” என்றுசொன் னான். தர்மமார்க்கத்தில்கட்டுப்பட்டுத தோலாடையுடுத்த பீமஸே னன் இவ்வாறுபேசும்போது துசசாஸனன் வெட்கமின்றி, “மாதே! மாதே!” என்று அவனையழைத்துக் கௌரவர்களின் நடுவில்கூத்தா டினான். பீமஸேனன், “துசசாஸனா! கொடியவனே! கொடுஞ்சொற் சொல்லத்தான் உன்னுல்முடியும். ஏமாற்றிப் பொருளையடைந்தபிறகு தன்னைப்புகழ்ந்துகொள்வது எவனுக்குத்தகும்? குந்திபுத்ரனா ன் விருகோதரன், யுத்தத்தில் உன்மாற்பைப்பிளந்து உதிரத்தைக்குடி யாவிட்டால் புண்ணியவான்கள்செல்லுமா உலகங்களுக்குச் செல்லமா ட்டான்.” வெகுசீக்கிரத்தில் யுத்தத்தில் எல்லாவிலலாளிகளும் பார்த் திருக்கையில் திருதராஷ்டிரன்பிள்ளைகளைக்கொன்றபிறகு ஓய்வேன். இதைஉனக்கு உண்மையாகச்சொல்லுகிறேன்” என்றான். ராஜா வும் புத்தியில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்கள் ஸபையி னின்று வெளியேபோகும்போது ஸிம்மம்போல உல்லாஸமாகநடக் கும்பீமஸேனனுடையநடையை உற்சாகத்துடன் தன்னடையினால் நடந்துகாட்டினான். விருகோதரன் பாதித்தேகத்தைத்திருப்பி அவ னைப்பார்த்து, “பூடா! இவ்வளவோடு முடிவானதொன்றுமில்லை.

¹ மூலத்தில் ‘காகயவா:’ என்றிருக்கிறது.

வெகு சீக்கிரத்தில் உன்சுற்றத்தாருடன் நீகொல்லப்படும்போது இதனை உனக்குஞாபகப்படுத்தி மறுமொழிகூறுவேன்” என்று சொன்னான். பலமும் மான்முழுள்ள பீமஸேனன், இவ்வாறு தன்னைச் செய்த அவமானத்தைப்பார்த்துக் கோபத்தையடக்கிக்கொண்டு வெளியிற் போவதற்காகத் தர்மராஜாவைப் பின்செல்லும்போது குருவம்சத்தவரின்ஸபையில் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

“நான் துரியோதனனைக்கொல்வேன்; தனஞ்சயன்கர்ணனைக் கொல்வன்; சூதாடத்தெரிந்தசகுனியை ஸஹதேவன்கொல்வன்; இந்தச்சபைநடுவில் மறுபடியும் ஒருபெருஞ்சொல்லைச்சொல்வேன். நமக்குயுத்தம்நேரிடும்போது தேவர்கள் அதைநிறைவேற்றச்செய்வர். அதாவது, இந்தப்பாணியான துரியோதனனை யுத்தத்தில் கதையினால் கொல்லப்போகிறேன். உடனே தரையில்விழுந்திருக்கும் இவன் தலையைக் காலால்மிதிப்பேன். பேச்சில்லாநாமும் கொடியவனும் துராத்மாவுமாகிய இந்தத்துசசாஸனனுடைய ரகத்ததைச் சிங்கம் போலக்குடிப்பேன்” என்றான். அர்ஜுனன், “பீமஸேனா! நீபகைக் கத்தக்கவர்கள் இங்கிலையே! வீட்டில்ஸுகமாகவளர்ந்து கர்வமுள்ளவர்கள் பெரும்பயத்தையறியார். பீமா! சிறந்தவர்களின் கருத்து இவ்வாறு சொல்லினால்அறியப்படுவதில்லையே. இதற்குப் பதினான்காவதுவருஷத்தில் எதுநேரிடுமோ அதனையாவரும் பார்ப்பார்” என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், “துரியோதனன், கர்ணன், துராத்மாவானசகுனி, துசசாஸனன் இந்நால்வருடைய ரகத்ததையும் பூமிகுடிக்கப்போகிறது” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன், “பீமஸேனா! அஸுரபைபபுகிறவனும் வேடிக்கைபார்ப்பவனும் மிகப்பேசுகிறவனும் தன்னைப்புகழுக்கிறவனுமாகியகர்ணனை உன்சொற்படி நான் யுத்தத்தில்கொல்வேன். பீமஸேனன்ஸந்தோஷப்படுவதற்காக அர்ஜுனன், பிரதிஜ்ஞைசெய்கிறான். கர்ணனையும் கர்ணனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் பாணங்களினால்கொல்வேன். மற்றுமுள்ள எந்தஅரசர்கள் புத்திமயங்கி எனக்கெதிர்புத்தம்செய்வரோ அவர்களைவரையும் பாணங்களினால் யமலோகத்திற்கு நான் அனுப்புவேன். என்னுடையஸத்யமதவறுமானால் இமயமலை இடம்விட்டுள்ளிடும். ஸுரர்யன்ஒளியற்றுப்போவான். சந்திரனை விட்டுக் குளிர்ச்சிபோய்விடும். இதற்குப்பதினான்காவதுவருஷத்தில் துரியோதனன் மரியாதையுடைய ராஜ்யத்தைக்கொடாமற்போவானாயின் நான்சொன்னவையெல்லாம் ஸத்யமாகும்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறுபேசினவுடன் அழகும் பராக்ரமமுமுள்ள

மாத்ரியின் புதல்வனுனஸஹதேவன் சகுனியின் வதத்தைச்செய்யக் கருதிப் பருத்தகையைததுக்கிக்கொண்டு கோபத்தினுற்சிவந்தகண்களுடன் பன்னகம்போற்சிறிப் பின்வருமாறுசொல்லலானான்:—“கார்தாரதேசத்தரசர்களின் புகழைக்கெடுத்தழுடா! எவற்றைப்பாச்சிகைகளென்று நீ நினைக்கிறாயோ அவைபாச்சிகைகளல்ல; யுத்தத்தில் நீவேண்டுகிற கூரியஅம்புகளே உன்னையும் உன்பந்துக்களையும் பற்றிப் பீமன்சொன்னபடியே அநதக்காரியுத்தை நான்நிறைவேற்றுவேன். நீ செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்துமுடித்துக்கொள். ஸுபலபுத்திரனே! நீ கூடித்திரியதர்மப்படி யுத்தத்தில்நீ திரிநிப்பாயாயின் என்பராக்கரத்தினால் உன்னையும் உன்பந்துக்களையும் இங்கேயே கொன்றுவிடுவேன்” என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன்சொல்லுக்கேட்டு மனிதர்களுள் மிக்கஅழகானரகுலனும் சொல்லலானான்:—“துரியோதனனுடைய விருப்பத்தையனுஸரித்த திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் எவர்கள் திரௌபதியைப்பார்த்துக் கொடுஞ்சொற்களைச்சொன்னார்களோ கெட்டநடையுள்ளவர்களும் காலத்தினால்ஏவப்பட்டவர்களும் மரணம்கிட்டினவர்களும்அகிய அவர்களில் பெரும்பான்மையோர்களை நான் யமலோகத்திற் சேர்ப்பிப்பேன். சகுனியின் அன்புள்ளமகனும் கொடியவனும் மனிதர்களில்இழிவானவனுமாகிய உலுகனென்னும் தூதர்மாவையும் யுத்தத்தில்கொல்வேன். நான் திரௌபதியின்கருததையனுஸரித்துத் தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் பூமியில்திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளில்லாமலிருக்கும்படி வெகுசிக்கிரத்திற்செய்வேன்” என்றான். நீளமானகைகளை யுடையவர்களும் புருஷச்சேஷ்டர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களை வரும் இவ்வாறு அனேகம்பிரதிஜ்ஞைகளைச்செய்து திருதராஷ்டிரனிடம்சென்றனர்.

நூறுவது அத்தியாயம்

அனுத்யுதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன்முதலானவர்களிடத்திலீடுபெற்றுக் கொண்டு தீர்ப்புத்தீர் புறப்பட்டது.)

யுதிஷ்டிரர், “பரதவம்சத்தவரையும் பிராயமுதிர்ந்த பிதாமகராகியபீஷ்மரையும் ராஜாவானசோமத்தனையும் மஹாராஜாவான பாஹ்லிகளையும் மற்றுமுள்ள அரசர்களையும் துரோணரையும் கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் விதுரரையும் திருதராஷ்டிரரையும் திருத

ராஷ்டிரபுத்ரர்களெல்லாரையும் மஹாவீரனான ஸோமதத்தன்மகனையும் சிறந்தபுத்திமானானவிகர்ணனையும் புயுத்ஸுவையும் ஸஞ்சயனையும் மற்றுமுள்ளஸபையோரையும் பெரும்பாக்கியத்தையுடைய கார்தாரியையும் எந்தாயாரானகுந்தியையும் விடைகேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விடைபெற்றுக்கொண்டுசென்று திரும்பிவந்து உங்களெல்லாரையும் காண்பேன்” என்றுசொன்னார். அப்போது அவர்கள் வெட்கத்தினால்குன்றித் தர்மராஜாவைப்பார்த்து ஒன்றும்பேசவில்லை. மனத்திலமட்டும் சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜாவினுடைய கேஷமத் தைப்பிரார்த்தித்தனர். விதூரர், “ராஜபுத்திரியும் பூஜிக்கத்தக்கவளும் கஷ்டந்தாங்காதவளும் எப்போதும் ஸௌக்கியத்திலேயே பழகினவளும் வயதுசென்றவளுமான குந்தி காட்டுக்குச்செல்லத்தகாதவள். மேன்மைபொருந்தின குந்தி இங்கேயே என்வீட்டில் மரியாதைசெய்யப்பட்டுவஸிப்பாள். பாண்டவர்களே! இதனை அறியுங்கள். உங்களெல்லோருக்கும் ஆரோக்கியம்உண்டாகட்டும்” என்றுசொன்னார். (அவரைப்பார்த்து) பாண்டவர்களெல்லாரும், “குற்றமற்றவரே! நீரெங்களுக்கு எப்படிச்சொல்லுகிறீரோ அப்படியேயாகட்டும். நீர் தந்தையின்ஸஹோதரர்; தந்தைக்கு ஸமமானவர். நாங்கள் உம்மையே, நம்பியிருப்பவாகள். நீர்தாம் எங்களுக்கு முதன்மையான ஆசார்யர். எல்லாம் நீர்ஆஜ்ஞாபிக்கிறபடியான. சிறந்த புத்தியுள்ளவரே! இன்னும் நாங்கள்செய்யத்தக்கதுயாதோ அதையும் கட்டளையிடக்கடவீர்” என்று கூறினர். விதூரர், “பரதச்சேஷ்டனானபுதிஷ்டிரா! நான்சொல்லுகிறதைத் தெரிந்துகொள். அதர்மத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டஒருவன் தோல்விக்காகத் துன்பப்படுவதில்லை. உனக்குத் தர்மந்தெரியும். அர்ஜுனன் யுத்தத்தில்ஜயிப்பவன். பீமஸேனன் பகைவரைக்கொல்லுகிறவன். நகுலன் பொருளீட்டுகிறவன். ஸஹதேவன் பொருளைக்காப்பாற்றுகிறவன். தெளம்யர் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவர். திரௌபதி அறம்பொருள்களை யறிந்தவள்; தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவள். நீங்களனைவரும் ஒருவர்மேலொருவர் அன்புள்ளவர்கள்; புரப்பவர்களுக்கும்பிரியமானவர்கள்; எப்போதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்கள். அயலார் உங்களைக்கலைக்கமுடியாது. இவ்வுலகத்தில் உங்களைப்பார்த்து ஆசைப்படாதவர்தான்? பாரதனே! இந்தஉன்மனவுறுதி எல்லா கேஷமங்களுக்கும்காரணம். உன்பகைவன் இந்திரனுக்கீர்ப்பானவனாயிருந்தாலும் இந்தக்குணத்திற்கெதிர்திறக்கமாட்டான். முன்னர் இமயமலையில் மேருஸாவர்ணி முனிவராலும் வீரணுவதநகரில் வ்யாஸபகவீனாலும் பிருகுதுங்க

மென்னும்மலையில் (பரசு) ஸாமராலும் திருஷத்வதியென்னும் நகரத்
தில் பாமசிவனாலும் உபதேசிக்கப்பெற்றிருக்கிறாய். கல்மாஷிநதித்
கரையில்வஸித்த பிருகமஹரிஷிக்கு நீ சிஷ்யனாக இருந்தபோது பிர
ஜைகளை மகிழ்விப்பதைப்பற்றி அவர் உபதேசித்ததையும் கேட்டிருக்
கிறாய். நாரதர் எந்தக்காலமும் உன்னைக்காண்பவா. இந்தத்தெள
மியர்தாம் உனக்குப் புரோகிதராயிருக்கிறார். ரிஷிகளால்கொண்டா
டப்பட்ட அந்தஉன்புத்தியை ஆபத்துக்காலத்தில் நீவிடாதே. பாண்டு
புத்ரனே! நீ அறிவினால் இளையின்புத்ரனான புருவனையும் மிஞ்சுகி
கிறாய்; பராக்ரமத்தினால் மற்றாஜாக்களையும் தர்மத்தையனுஷ்டிப்பத
னால் ரிஷிகளையும் ஜயிக்கிறாய். இந்திரனுடையஜயத்திலும் யமனு
டையபொறுமையிலும் சூரேனுடையதானததிலும் வருணனுடைய
இந்திரியஜயத்திலும் மனமவைத்திருக்கிறாய். தன்னைத்தருகையை
யும் குளிர்ச்சியாயிருப்பதையும் ஜீவனத்திற்குக்காரணமாயிருப்பதை
யும் ஜலத்தினிடமிருந்தும், பொறுமைமைய பூமியினிடமிருந்தும்,
நிரம்பினபிரகாபத்தை ஸூர்யனிடமிருந்தும், தேஹபலத்தை வாயு
வினிடமிருந்தும், தனக்குவேண்டின மற்றசகிப்படிக்களை எல்லாப்
பிராணிகளிடத்திலிருந்தும் பெறுவாயாக. உங்களுக்கு ஆரோக்கிய
மும் சேஷமமும் உண்டாகக்கடவன. திருமபிவந்தஉங்களைப் பார்க்
கக்கடவேன். யுதிஷ்டிரா! ஆபத்துக்குரியதர்மங்களிலும் ராஜ்ய
கஷ்டங்களிலும் மறறளலலாக்காரியங்களிலும் காலந்தோறும் சரியாக
நடக்கக்கடவாய். குருபுத்ரனே! பரதனே! விடைபெற்றுக்கொள்
ளுகிறேன். நன்மையைப்பெறுவாயாக. காரியமநிறைவேறி சேஷம
மாகத்திரும்பிவந்த உன்னைப் பார்க்கக்கடவோம். உங்களிடத்தில்
பூர்வஜன்மங்களிற்செய்த பாபத்தையும் கிஞ்சித்தேனும் யாருமறி
யான்” என்றுசொன்னார் ஸத்யத்தில் உற்சாகமுடைய பாண்டுபுத்ர
ரானயுதிஷ்டிரர் விதூரால இவவாறுசொல்லப்பெற்று ‘அபபடியே’
என்றுசொல்லிப் பிஷ்மனையும் துரோணரையும் நமஸ்கரித்துப் புறப்

நூற்றோராவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(தந்தியினிடம்சொல்லிக்கொண்டு பாண்டவர்கள் வளம்சென்றது.)

ஐனமேஜயராஜாவே! அந்தத்தர்மராஜர் வனத்திற்குப்புறப்
பட்டபோது துயர்முற்றஜனங்கள் அவரைப்பார்ப்பதற்காக நான்கு

பக்கங்களிலும் உயர்ந்தமாளிகைகளிலும் தேவாலயங்களின்மேலும் கோபுரங்களெல்லாவற்றிலும் மரங்களெல்லாவற்றிலும் ஏறினர். அவர்கள் ஸ்திரீகளுடன்ஏறித் தூரத்திலிருந்து பார்த்தனர். அந்தக்காலத்தில் அந்தவீதிகள் ஜனங்கள்நிறைந்து நடக்கமுடியாமலிருந்தன. ஜனங்கள், மேற்கண்டவிடங்களிலேறித் துயரத்துடன் தலைகுனிந்து பாண்டவர்களைநோக்கினர். குடையும் வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களும்ல்லாமல் மரவுரியையும் தோலையும்உடுத்துக் காலநடையாகச் செல்லுகின்ற தர்மபுத்திரரைப்பார்த்து மனதில்மிக்ககஷ்டமுள்ள ஜனங்கள் பலவிதமானசொற்களைச் சொன்னார்கள்.

“எவர் போகும்போது பெருஞ்சுதூங்கதளம் பின்சென்று கொண்டிருந்ததோ அவர் கிருஷ்ணையுடன் தனித்துப்போக, ஸேஹா தரர்களான நாலுபாண்டவர்களும் புரோஹிதரானதௌமயருமாத் திரம் பின்செல்லுகின்றனர். மஹாத்மாவானபுதிஷ்டிரர், சகுனி மோசஞ்செய்ததற்காக வில்லெடுத்தபீமார்ச்சுனர்களைத்தடுத்து ராஜ்யத்தையும்விட்டுத் தர்மத்திலேயேநிலைநின்றார். எவனே இதற்குமுன் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்தேவர்களும் பார்க்கமுடியாதோ அந்தத் திரௌபதியை இப்போது ராஜமாக்கத்தில் போகும்ஜனங்களும் பார்க்கின்றனர். உயர்ந்தவாஸனைகள் பூசிக்கொள்ளத் தக்கவளும் செஞ்சுந்தனம் அணிந்துகொள்ளுகிறவளுமான திரௌபதியை மழையும் வெப்பமும் குளிர்ச்சியும் சீக்கிரத்தில்நிறமமாறச்செய்யப்போகின்றன. இப்போது குந்திதேவி ஏதோஓர் ஆவேசம்கொண்டிதான் பேசுவாளென்பது நிச்சயம். இந்தக்காலத்தில் அவள் பிள்ளைகளையும் மருமகளையும் பார்க்கமுடியாது. குணமில்லாத பிள்ளையையும் துக்கப்படும்போது பார்ப்பதற்குமுடியாது. யாருடையஒழுக்கத்தினால் இவ்வுலகமனைத்தும் வசப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதோ அவரைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? ஹிமஸைசெய்யாமையும் தயையும் மனவுறுதியும் ஒழுக்கமும் அடக்கமும் மனஒழிவுமாகிய இவ்வாறுகுணங்களும் புருஷச்ரேஷ்டரானதர்மராஜாவை அலங்கரிக்கின்றன. அதனால், இவருடையகஷ்டத்தினால் பிரஜைகள்மிகத்துயரப்படுகின்றன. கோடைக்காலத்தில் தண்ணீர்வற்றிப்போவதனால் நீரிலுள்ளமீன்முதலியஜந்துக்கள் வருத்தப்படுவதுபோலப் பூமிக்குத்தலைவனாகிய தர்மராஜருடையகஷ்டத்தினால் உலகமெல்லாம் துயரப்படுகிறது. வேரறுத்துவிட்டால் மரம் மலர்களைளும் காய்களோடும் வாடுகிறது; இந்தச்சிறந்தமஹிமையுள்ளதர்மராஜர் மனிதர்களுக்குவோர்; மற்றஜனங்கள் இவருக்குப் பூவுங் கர்பும் இலையும் கிளைகளுமாயிருக்கின்றனர்.

ஆதலால், நாமும் அங்கே அவர்ஸஹோதரர்கள் போலவே புத்ரர்க ளோடும் சுற்றத்தாரோடுங்கூடத் தர்மராஜாபோகருமிடத்திற்கே செல் வோம். தோட்டங்களையும் நிலங்களையும் வீடுகளையும்விட்டு இன்ப துன்பங்களை ஒன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டு மிக்கதர்மவீரான தர்ம ராஜர்பின்செல்வோம். கொடிகள்¹ பெயாக்கப்பட்டும், மேடைகளி டிக் கப்பட்டும், தனங்களும் தானியங்களும் மற்றுமுள்ள முக்கியமான பொருள்களெல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டும், தூளிகளால் மூடப் பட்டும், கிருஹதேவதைகளினால் விடப்பட்டும், ஸேனைகளாகலும் பெருஞ்சாலிகளினால் வியாபிக்கப்பட்டும், தண்ணீரும்புகையுமில்லாம லும் விளக்கப்படாமலும், பலிகள் யாகங்கள் மந்திரஜபங்கள் ஹோமங் களழிந்தும், பாத்திரங்களுடையதும், கெட்டகாலத்தினால்கெடுக்கப் பட்டவைபோன்ற நம்மால்விடப்பட்டவீடுகளைச் சகுனியாளாட்டும். பாண்டவர்கள் போகும் வனமே நகரமாகட்டும். நம்மால்விடப்பட்ட நகரம் வனமாகட்டும். * நம்மிடத்தில்பயரூதி ஸர்ப்பங்கள் புற்றுக்களே யும், மான்களும் யானைகளும் ஸிம்மங்களும் பக்ஷிகளும் வனங்களையும் விட்டுவிட்டும். மிருகங்களும் பறவைகளும் நாமில்லாதவிடத்தை யடைந்து நாம்செல்லும் இடத்தைவிட்டுவிட்டும். (அவை) புற்க ளையும் மாம்ஸங்களையும் கனிகளையுமுண்ணுகிற பிராணிகளிருக்கும் இடங்களை விட்டுவிட்டும். நாம் பாண்டவர்களுடன் மிகச்சுகமாக வனத்தில்வஸிப்போம்” என்றார்கள்.

இவ்வாறு பலஜனங்களினுற் சொல்லப்பட்ட அநேகவிதமான சொற்களைத் தர்மராஜர்செவியுற்றார். அதனால், அவர்மனங்கலங்க வில்லை. பிறகு நாற்புறங்களிலுமுள்ள ஒவ்வொருவீட்டிலும் பிரம்ம கூத்தரியவைசியசூத்திராதிஸ்திரீகள் உப்பரிகைகளிலேறிப் பலகணி களின் அருகிற்சென்று கதவுகளைத்திறந்து, மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்து ஏழைகளாகவிருந்த பாண்டவர்களைக் கண்டனர். இதற்கு முன் ஈராலும்காணப்படாத அநத்ததிரௌபதி ராஜஸ்வலையாயிருக கையில் ஒற்றைவஸ்திரமும் அவிழ்ந்தகூடலுமாக அழுதுகொண்டு காலால் நடந்துபோகின்றதைக்கண்டு, அநதஸ்திரீகளனைவரும் மிக வும்புகங்கருகித் துக்கத்தினாலும் சோகத்தினாலும் வருத்தமுற்று மெய்ம்மறந்து பலவிதமாகபுலம்பி, “ஆ! ஆ! சீ! சீ!” என்று சொல்லிக் கண்களால் நீர்சொரிந்தனர். வனவாஸத்தைக்குறித்து மனத்தில்நிச்சயஞ்செய்துகொண்ட தர்மபுத்திரர் ஜனங்களின்சொல லைக்கேட்டுக்கொண்டே ஸஹோதரர்களுடன் புறப்பட்டார். அவர்

1 ‘ஸமுஜ்ஜிதாந்’ என்றுபாடம் இருத்தல்வேண்டும்.

புறப்படும்போது திரௌபதி மிக்கதுயரத்துடன் புகழ்பெற்றகுந்தியிடத்திலும் அங்குள்ள மற்றஸ்திரீகளிடத்திலும் விடைகேட்டுக் கொண்டாள். அப்போது பாண்டவர்களின் அநதப்புரத்தில் மிகப் பெரிய கூச்சல் உண்டாயிற்று. குந்தியும் திரௌபதிபோகிறதைக் கண்டு மிகக்கொதிப்புற்றவளாகித் துயரத்தினால் தழுதழுத்தசொல்லோடு கஷ்டப்பட்டுப்பேசலானாள்.

“குழந்தாய்! இநதபெரிய ஆபத்தையடைந்தும் நீ வ்யஸனப் படத்தகாது. ஸ்திரீதர்மங்கள் உனக்குத்தெரியும. நீ நல்ல ஒழுக்கமும் செய்கையுமுள்ளவள். வெண்மையான புன்னகையுள்ளவளே! உன்கணவர்களைப்பற்றி உனக்கு நான் ஒன்றும் உபதேசிக்கவேண்டாம். நீ கற்புள்ளவள்; குணங்கள் நிரம்பினவள்; (பிறந்ததும்புகுந்ததுமாகிய) இரண்டு குலங்களும் உனனால் அலங்கரிக்கப்பெற்றன. குற்றமற்றவளே! இநதக்கொளரவர்கள் அதிருஷ்டமுள்ளவர்கள். அதனாலேதான்* உன்னால் எரிககப்படாமலிருக்கின்றனர். என்னை நினைப்பதனால் எதரியமடைந்து திங்கில்லாமல் வழியிறசெல்வாயாக, அவசியமேரீடும் விஷயங்களில் நல்லபெண்களுக்கு மனவேற்றுமையுண்டாவதில்லை. எல்லாவற்றிலும் பெரிதான தர்மத்தினாலேயே காப்பாற்றப்பட்டுச்சீக்கிரத்தில் நன்மையை யடைவாய். என்பதான ஸஹதேவனை வனத்திலிருக்குமபோது நீ எப்போதும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். சிறந்த புத்தியுள்ள இவன் இந்தத்துயரத்தை யடைந்ததனால் சோர்ந்துபோகலாகாது” என்று சொன்னான். அநதத்திரௌபதி, ‘அபபடியேயாகடும்’ என்று சொல்லிப் பெருகும் கண்ணீரினால் நனைக்கப்பட்டவளாகி ‘ஓற்றைவஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூந்தலோடும் வெளிப்பட்டாள். அழுதுகொண்டுபோகின்ற திரௌபதியைத் துக்கத்துடன் குந்தி பின்சென்றாள்; அப்போது ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் எடுக்கப்பட்டுப் புள்ளிமான் தோலால் தேகத்தில் மூடப்பெற்றும வெடகத்தினால்கொஞ்சமதலைகுனிந்தும் பகைவர்களால் ஸநதோஷத்துடன் சூழப்பெற்றும் நண்பர்களால் துயரப்படப்பெற்றுமிருந்த தன்புத்திரர்களெல்லாரையும் பார்த்தாள். மிக்க அன்புள்ளவளான அந்தக்குந்தி அநதநிலைமையிலிருந்த புத்திரர்களெல்லாரையும் அணுகித் தழுவிக்கொண்டு வ்யஸனத்தினால் பலவாறாக மிகப் புலம்பிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள் :—“ நல்லதர்மத்தையும் நடையுமுடையவர்களும் ஒழுக்கத்தினாலும் மரியாதையினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் பெருந்தன்மையுள்ளவர்களும் உறுதியான

* இங்கே இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

பக்தியுள்ளவர்களும் எப்போதும் தேவதைகளுக்கு யாகஞ்செய்வதேகாரியமாபிருப்பவர்களுமான உங்களுக்குத் துயர்மவந்ததே! இஃது ஏன்னவியின்வித்தியாஸம். உங்களுக்கு இரதக்குற்றம் யாருடைய சாபத்தினால் வந்ததென்று எனபுத்தியில் ஆலோசித்தேன். உத்தம குணங்களுள்ளவாகளாயிருந்தும் மிக்கதுயரத்தையும் சிரமத்தையும் அனுபவிப்பவாகளான இது, உங்களைப்பெற்ற எனது பாக்கியக்கேடுதான். பராக்காம ததிரியம் பலம் உதஸாஹம் மஹிமை இவைகளில் குறைவில்லாமலிருந்தும் ஸ்வரியமில்லாமல் இளைத்துப் போனநீங்கள் காட்டில்சுருபுருகுகளில் எப்படிவசிப்பீர்கள்? உங்களுக்கு வனவாஸம் இவ்வாறு அவசியம்நேருமென்று முன்னமே எனக்குத் தெரிந்திருக்குமாயின பாண்டு இறந்ததின் சதகிருங்கமலையிலிருந்து அஸ்திரைகரத்திற்கு வந்திருக்கமாட்டேன். பிள்ளைகளின் துகடத்தைப் பாராமல் ஸ்வாக்கத்திற்குப்போவதையே பிரியமாகினைதவறும் தவமும் புத்தியுமுள்ளவருமாகிய உங்கள்பிதாபாக்யசாலியென்று நினைக்கிறேன். புலன்களுக்குப்புலப்படாதவற்றையும் அறிகிறவரும் தர்மநதிரிந்தவரும் மேன்மையுள்ளவரும் மேலானகதியையடைந்தவருமான மாதரி எவ்வகையிலும் பாக்கியம் பெற்றவரென்று நினைக்கிறேன். கணவனிடத்திலடைந்த இன்பத்திலும் அறிவிலும் பரலோகமடைந்ததிலும் அவளால் நான் ஏமாற்றப்பட்டேன். எனக்கு உயிர்தான்வேண்டும்; துகடத்துக்கேஏற்பட்ட நான் உதவியற்றவன். புதர்களை! நான் கஷ்டப்பட்டுப்பெற்ற என் அன்புள்ள நன்மக்களானஉங்களை நான்விட்டிரேன். நானும் வனத்திற்கு உங்களுடன்செல்வேன். திரௌபதி! என்னை ஏன்விட்டுவிடுகிறாய். இரத உயிர்வாழ்க்கையானது முடிவுள்ளதாயிருக்கிறது. பிரம்மதேவர் தவறுதலினால் எனக்குமட்டும் முடிவைவிதியாமற்போனரோ? அதனால்தான்ஆயுள் என்னைவிடவில்லையோ? ஹா! கிருஷ்ணா! த்வாரகாவாஸியே! பலராமனுக்கிளையவனே! எங்கிருக்கிறாய்? என்னையும் புருஷச்சேஷ்டாகளான இரதபாண்டவர்களையும் துக்கத்திலிருந்து நீ ஏன்காப்பாற்றவில்லை? 'முதலும் முடிவுமில்லாத உன்னை எந்தமனிதர்கள் விடாமல்தியானமசெய்கின்றார்களோ அவர்களை நீ காப்பாற்றுகிறாய்' என்னுமசொல்எப்படிப் பொய்யாயிற்று? நல்லதர்மத்தையும் மஹிமையையும் புகழையும் சூரத்தனத்தையும் அடைந்திருக்கும் இவர்கள் (பாண்டவர்கள்) துயரபட்டந்தகாதே! கிருஷ்ணா! இவர்களும்து தபைசெய்யவேண்டும். நீ திசாஸ்திரத்தின்வியங்களை யறிந்த பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர்முதலிய குலத்தலைவர்களிருக்கை

யில் இந்த ஆபத்து எப்படிவந்தது? ஆ! பாண்டுவே! ஆ! மஹாராஜா வே! - எங்கேயிருக்கிறீர்? யோக்யர்களானபுத்ரர்கள் பகைவரால் சூதாடிவெல்லப்பட்டுக் காடுபுகுவதை ஏன்கவனியாமலிருக்கிறீர்? ஸஹதேவா! மாத்திரிபுத்ரா! நீ திரும்பு. நீ என்சரீரத்தைக்காட்டிலும் எனக்கு அதிகப்பிரியமானவன். கெட்டபிள்ளைபோல என்னைவிட்டு விடாதே. உன்னுடைப இந்தஸஹோதாரர்கள் ஸத்தியத்துக்கு ஆசைப்பட்டவராயிருந்தால் செல்லட்டும். நீ என்னைக்காப்பாற்றுவதனால் இங்கேயே தர்மத்தைச்செய்” என்றான். இவ்வாறுபுலம்புகிறகுந்தி யைவணங்கி நமஸ்கரித்துப் பாண்டவர்கள் ஸநோஷமில்லாமல் காட்டுக்கேசென்றனர். விதுரர், தாமும்மிகத்துயரமுற்று, துயரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அநதக்குந்தியை நியாயங்கள்சொல்லித் தேற்றி மெல்லமெல்லத் தம்கிருஹத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களின் மனைவிகளனைவரும் சூதாடினஸபையில் திரௌபதியைக் கொண்டுவந்ததையும் வஸ்திரத்தைஇழுத்ததையும் முழுதும்கேட்டுக் கௌரவர்களை மிகவும்திட்டிக் குரல்விட்டழுதனர். தாமரைமலர்போன்ற முகங்களைக் கைகள்மேல் வைத்துக்கொண்டு நெடுநேரம் சிந்தையுற்றிருந்தனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜனும் தன் பிள்ளைகள்செய்த அக்ரமத்தை நினைத்துப் பரிதபிதமனத்துடன் ஆறுதலையடையாமலிருந்தான். மனம்ஒருவழிப்பட்டாமல் சிந்தைகொண்டு வியஸனத்தினால் மனங்கலங்கின திருதராஷ்டிரன் சீக்கிரம் வர வேண்டுமென்று விதுரருக்குச்சொல்லியனுப்பினான். பிறகு விதுரர் திருதராஷ்டிரன்விட்டிற்குச் சென்றார். ராஜாவான திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் கேட்கலானான்.

நூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் காட்டுக்குப்போனபிறகு திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் ஆலோசித்ததும், துரியோதனன் முதலானவர்கள் துரோணரைச்சாணமடைந்ததும், அவர் அவர்களுக்கீழ் புத்திசோன்னதும்.)

அம்பிகையின்புத்ரானை, திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தீர்க்கா லோசனையுள்ள ஸுந்தவிதுரர்வாக்கண்டு அச்சத்துடன், “ விதுரா! குந்திபுத்ரனும் தர்மபுத்ரனுமான யுதிஷ்டிரனும் பீமஸேனனும் ஸவ்ய

ஸாசியும் மாதிரியின்புத்ரர்களுள் நகுலஸஹதேவர்களும் தெளமய
 ரும் புகழ்பெற்றதிரௌபதியும் எப்படிச்செல்லுகின்றனர்? • நான்
 கேட்கவிரும்புகிறேன். அவர்களின் செய்கைகளெல்லா வற்றையும்
 சொல்” என்றுகேட்டான். விதுரர், “குருதிபுத்திரனாயுதிஷ்டிரன்
 வஸ்திரத்தினால் முகத்தைமுடிக்கொண்டு போகிறான். பீமன் தனது
 பெருங்கைகளிரண்டையும் பார்த்துக்கொண்டு போகிறான். ஸவ்ய
 ஸாசி மணல்களைஇறைத்துக்கொண்டே தர்மராஜாவின் பின்செல்லு
 கிறான். மாதிரியின்புத்திரனஸஹதேவன் முகத்தில்வாண்மப்பூசிக்
 கொண்டு போகிறான். உலகத்தில் மிக்கஅழகானநகுலன் மணஞ்சேர்
 ந்து உடம்பெல்லாம் புழுதியைப்பூசிக்கொண்டு தர்மராஜாவின்பின்
 செல்லுகிறான். நீண்டகண்களை யுடையவனும் அழகியவருமான
 திரௌபதி கூந்தல்களினால் முகத்தைமறைத்துக்கொண்டும் அழுது
 கொண்டும் ராஜாவின்பின்செல்லுகிறான். ராஜனே! தெளமயர் மார்க்
 கங்களிலுள்ள தர்ப்பங்களைக் கையினாலெடுக்கீது ருத்ரரையும் யமனை
 யும்பற்றின ஸாமங்களை ஸ்வரத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு செல்லு
 கிறார்” என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், “பாண்டவர்கள் இப்
 போது பலவிதமான குறிகளைச்செய்துகொண்டு போகின்றனரே!
 விதுரா! ஏன் அவர்கள் இப்படிப்போகின்றனர்? அதை எனக்குச்
 சொல்” என்றுகேட்க, விதுரர் சொல்லலானார்.

“ராஜ்யமும் தனங்களும் கவரப்படும் உமதுபுத்திரர்களால்
 அவமதிக்கப்பட்டுமிருந்தாலும் சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜாவின்
 புத்திதர்மத்தைவிட்டு விலகுவதில்லை. பாரதரே! எப்போதும் உமது
 புத்ரர்களிடத்தில் தயையுள்ள அந்தததர்மராஜன் மோசத்தினால்
 கெடுக்கப்பட்டுக் கோபத்தோடு உகரமானபார்வையினால் பார்த்து,
 இந்தக் கௌரவஜனங்களைத் தவறிக்லாகாதென்றுநினைத்துக் கண்
 களைத்திறக்கவில்லை. அதற்காக அந்தததர்மராஜன் முகத்தைமுடிக்
 கொண்டுபோகிறான். பரதச்சேஷ்டரே! பீமன் அவ்வாறுபோவதற்குக்
 காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். • ‘கைகளின்வன்மையில்
 எனக்கீடானவனில்லை’ என்ற எண்ணத்தினால் தன்கைகளைப் பரப்பிக்
 கொண்டு பீமன்போகிறான். ராஜாவே! கைகளென்னும் தனத்தி
 னால் கர்வித்தபீமன் தன்கைகளாகிய தனத்திருகுத்தக்கப்படி பகைவர்
 களுக்குச் செய்யத்தக்கதைச்செய்யக்கருதிக் கைகளைக் காண்பித்துக்
 கொண்டு போகிறான். குருதிபுத்ரனும் ஸவ்யஸாசியுமான அர்ஜுனன்
 தான் பாணங்கள் பிடியோகிப்பதைக் காண்பிப்பதற்காக மணல்களை
 இறைத்துக்கொண்டு ராஜாவின்பின் செல்லுகிறான். பாரதரே! இப்

போது மணல்கள் அவன்கையிலிருந்து ' எப்படித் ¹தடையில்லாமல் உதிருகின்றனவோ அப்படியே தடையில்லாமல் எதிரிகளின்மேல் சரமாரிகள் பொழியும்போகிறான். பாரதரே! 'இநதக்காலத்தில் என் முகத்தை யாரும் தெரிந்துகொள்ளலாகாது' என்று நினைத்து ஸஹ தேவன் முகத்தில் வர்ணமபூசிக்கொண்டு செல்லுகிறான். பிரபுவே! 'போகும் வழியில் பெண்களின்மனத்தை நான்கவரலாகாது' என்று நினைத்து அங்கமெல்லாம் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு நகுலன் செல்லுகிறான். ரஜஸ்வலையாயிருந்த ²திரௌபதி ஒற்றைவஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூந்தலோடும் அழுதுகொண்டே, 'எவர்களால் நான் இநதக் கஷ்டத்தை யடைந்திருக்கிறேனோ அவர்களுடையமனைவியர்கள் பதினான்காவதுவருஷத்தில் கணவர்களும மைந்தர்களும் உறவினரும் ஸ்நேகிதர்களும் கொல்லப்பட்டும் பருதுக்களின் உதிரங்களால் உடம்பெல்லாம் பூசப்பட்டும் தலைவிரித்து உடம்பெல்லாம் தூசிமூடப்பெற்றும் தர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டு அஸ்தினபுரத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னாள். பாரதரே! சிறந்தஞானமுள்ள புரோஹிதரான தெளமியர் தென்மேற்குமூலையிலிருக்கும் தர்ப்பங்களை யறுத்து யமனைப்பற்றிய ஸாமங்களை ஸ்வரங்களுடன் சொல்லிக்கொண்டு முன் செல்லுகிறாரன்றோ? அவா, 'யுத்தத்தில் பாதவமசத்தவர்கள் கொல்லப்பட்டபிறகு கௌரவர்களின் புரோஹிதர்கள் இவ்வகையான ஸாமங்களைச் சொல்லப்போகின்றனர்' என்று தெரிவித்துக்கொண்டு செல்லுகிறார். பாண்டவர்களைமட்டும் மிச்சமாக அனுப்பினதனால் உம்மைச்சேர்ந்த மற்றவர்கள் மிச்சமிருப்பதில்லையென்ற நிச்சயத்துடன் தெளமியர் ருத்ரஸாமங்களைச் சொல்லுகிறார்" என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன் "விதுரா! சூதாடினவர்கள் என்னசொன்னார்கள்? நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் என்னசொன்னார்கள்? என்னுடைய நன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் விடாமறசொல்" என்று கேட்க, விதுரர் சொல்லலானார். "மஹாராஜாவே! பிராம்மண க்ஷத்திரிய வைசியசூதர்களும் மற்றவர்களும் சொன்னதை நான் உமக்குச்சொல்லுவேன்; கேளும். 'ஆ! ஆ! நம்முடையதலைவர்கள் போகின்றனர்.' கௌரவர்களில் பெரியோர்களும் குழந்தைகளைப்போல இவ்வாறு நடத்தினதைப் பாருங்கள். சி! கஷ்டம். ராஜ்யத்திலாசைப்பட்டுப் பாண்டு புத்ரர்களை நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்கனுப்புகிறார்களே! பாண்டவர்

¹ மூலத்தில் 'அஸக்தாஃ' என்றிருக்கிறது; இதற்கு, 'ஒன்றோடொன்றுசேராமல்' என்பது பழையவுரை.

² இங்கே இரண்டுசொற்கள்விடப்பட்டன.

களை விட்டுப்பிரிந்த நாமெல்லோரும் அநாதர்களாயிருக்கிறோம். துஷ்டர்களும் லோபிகளுமாகிய கௌரவர்களிடத்தில் நமக்கு என்ன ஸந்தோஷமிருக்கிறது? என்று நகரத்துஜனங்கள் மிகத துயரப்பட்டு அடிக்கடி கதறினார்கள். சிறந்தமனமுள்ள அநாதபாண்டவர்களும் மேற்சொல்லிய இங்கிதக் குறிப்புக்களினால் மனத்திலுள்ள நிச்சயத்தை தெரிவித்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றனர். அந்தப்பருஷச்ரேஷ்டர்கள் அஸ்திபுரத்திலிருந்து இவ்வாறு வெளியிற்போனபோது மேகமில்லாத ஆகாயத்தில் மின்னல்களுண்டாயின. பூமியும் நடுங்கிற்று. ராஜாவே! அமாவாசையிலாதபோது ஸூரியனுக்கு ராஹுக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. ஊரை அபஸவமாகச் சுற்றி எரிகொள்ளி விழுந்தது. கீழ்கு நரி காக்கைமுதலான மாம்ஸமதினனும் பிராணிகளும் தேவாலயங்களிலும் கிராமங்களின் தலைமையான மரங்களிலும் மதில்களிலும் கோபுரங்களிலும், கத்தின. ராஜாவே! உமது தூரலோசனை நடந்ததனால் டரதவமசத்தார் அழிவதற்குக் குறியாக இவ்வாறு இறதக்கொடிய பெரிய அப்சகுனங்களுண்டாயின” என்றார்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அரசனான திருதராஷ்டிரனும் புத்திமானான விதூரமாகிய இவ்விருவரும் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே அநதக்கௌரவர்களின் ஸபைநடுவில் அனேகமஹரிஷிகளாற சூழப்பெற்றநாதர் எதிர்நோன்றி, “இதற்குப்பதினான்காவது வருஷத்தில் இவ்விடத்தில் துரியோதனன்செய்த பிழையினாலும் பிழைபுணராகளுடையபலத்தினாலும் கௌரவர்கள் அழியப்போகின்றனர்” என்று பயங்கரமான சொல்லைச்சொன்னார். மிகச்சிறந்தபிரமமதேஜஸைத் தரிக்கின்றவரும் தேவரிஷிகளின் சிறந்தவருமானநாரதர் இவ்வாறுசொல்லி ஆகாயத்திலேறி உடனேமறைந்தார். பிறகு துரியோதனனும் காணனும் ஸுபலபுத்ரனானசகுனியும் துரோணனாத நஞ்சுமர்க்கரினத்தனர். ராஜ்யத்தையே அவருக்கு ஒப்பளித்தனர். அப்போது துரோணர், பொறுமைக்காரனான துரியோதனனையும் துச்சாஸனையும் கர்ணனையும் மற்றெல்லாபாநாதர்களையும் பார்த்து, “பாண்டவர்கள் தேவர்களின்புத்ரர்களென்றும் கொல்லமுடியாதவர்களென்றும் பிராம்மணர்கள்சொல்லுகின்றனர். நாடு என்னைச்சுண்ணமடைந்த திருதராஷ்டிர புத்ரர்களையும் திருதராஷ்டிரனையும் என்னால் கூடியவவையில் அன்போடும் முழுமனத்தோடும் அனுஸரித்திருப்பேன்; விடமாட்டேன். ஆனால், தெய்வம் மிக்கவலிமையுடையது. உங்களால் ஜயிக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் தம்மத்திற்காக வனம்

போகின்றனர். அந்தப் பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத் தில்லைத்துப் பிரம்மசரியவிரதத்தை யனுஷ்டித்துக் கோபத்தையும் பொறாமையையுங்கொண்டு உங்களுக்குப் பெருந்துயரம் உண்டாகும் படி பகைதீர்க்கப் போகின்றனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! ஸ்நே ஹிதர்களுளுண்டான சண்டைக்காக நான் துருபதனை ராஜ்யத்திலிருந்து தள்ளினேன். என்னைக் கொல்வதற்காகப் புத்ரனைவேண்டித் துருபதராஜன் யாகஞ்செய்தான். அவன் யாஜுதபயாஜரென்னும் ரிஷிகளின் தவத்தினால், திருஷ்டத்யும்னனென்னும் புத்ரனை அக்னியிலிருந்தும் துண்ணிடையாளான் திரௌபதியென்னும் பெண்ணையாகவேதியின் நடுவிலிருந்தும் அடைந்தான். திருஷ்டத்யும்னன் மைத்துனனென்னும் ஸமபந்தத்தினால் பாண்டவர்களால் கௌரவிக் கப்பெற்றவன்; அவர்களுடைய விருப்பத்தைச்செய்ய ஊக்கமுள்ளவன்; அவனிடத்தில் எனக்குப் பயமுண்டாயிருக்கிறது. அகனி ஜ்வாலையின் நிழமுள்ளவனாகவும் வில்லையும் க்வசத்தையும் அமபையு முடையவனாகவும் அக்னிபகவானால் அவன் கொடுக்கப்பட்டவன். எனக்கு மனிதத்தன்மையிருப்பதனால் அவனிடத்தில் இப்போது பெரிய பயமிருக்கிறது. பகைவாகளான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவனாகிய துருபதனும் அவர்கள் பகைத்ததைச் சேர்ந்தவனன்றோ? ரதர்கள் அநிதர்களின் எண்ணிக்கையில் முதல்வனும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவனுமான அர்ஜுனனுடன் எனக்கு யுத்தம் நேருமாயின் என்பிராணன்போவது மிகவும் நிச்சயம். கௌரவர்களே! பூமியில் இதற்குமேற்பட்ட பெருந்துயரம் வேறு என்ன இருக்கிறது? 'திருஷ்டத்யும்னன் த்ரோணருக்கு மிருத்யு' என்னுள் சொல் எங்கும் பரவியிருக்கிறது. என்னைக் கொல்வதற்காகவே அவன் பாண்டவர்களால் ஆச்ரயிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்று உலகத்தில் பிரசித்தி அகிசமாயிருக்கிறது. எனக்கு அந்த விபரீதகாலம் உன் நிமித்தமாக வந்திருப்பது நிச்சயம். நீங்கள் உங்களுடைய நன்மைமீச் சீக்கிரம் செய்துகொள்ளுங்கள் இவ்வளவு செய்ததனால் ஒன்றும் செய்ததாகவில்லை. பனிக்காலத்திய பனைமாநிழல்போல இது சிறிதுநேரமுள்ள ஸுகந்தான். பெரியயாகங்களை யெல்லாம் செய்யுங்கள். ஸௌக்யங்களை அனுபவிப்புகள். தானங்களைக் கொடுங்கள். இதற்குப்பதினான்காவது வருஷத்தில் பெரிய ஆபத்தையடையப்போகிறீர்கள். துரியோதன! இதைக்கேட்டபிறகு உன் விருப்பம்போலச் செய். உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் தர்மபூத்ரனோடு ஸந்திசெய்துகொள்," என்று சொன்னார். த்ரோணர் சொன்னதைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன், "குருவான்

துமீராணாட்சாலவது சரி. விதூரா! பாண்டவர்களைத் திருப்பிப்பழை. அவர்கள் திரும்பாமற்போவாராயின் என்புத்திரர்களாகிய அந்தப் பாண்டவர்கள் ஆயுதங்களோடும் தேர்க்காலாழுதலிய படைகளோடும் ராஜபோகங்களை யுடையவர்களாயும் சிறப்பிக்கப்பெற்றவர்களாயும் செல்லடமும்” என்று சொன்னான்.

நூற்றுமுன்னுவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம்: (தோடீச்சி.)

(திருதராஷ்டிரனும் ஸதீசயனும் பேசிக்கொண்டது.)

ஐனமேஜயமஹாராஜாவே! இவ்வாறு சூதில்ஜயிக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் வனத்திற்குச் சென்றபோது திருதராஷ்டிரனுக்குள் கவலைபுகுந்தது. கவலையுடன் பலவகை எண்ணங்கொண்டு பெருமூசு செறிந்த உட்காரத்திருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜனைப்பார்த்து ஸஞ்சயன், “பூமிககதிபதியே! ராஜாவே! பாண்டவர்களை ராஜ்யத்தைவிட்டுக் காட்டுக்கனுப்பித் தனங்கள் சிரமபின் பூமியையடைந்த பிறகு ஏன்னுயரப்படுகிறீர்?” என்று கேட்டான். திருதராஷ்டிரன், “யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் பலசாலிகளும் மஹாரதர்களும் பாண்டவர்களோடு பகைநேரிடுகிறவர்களுக்குத் துயரமில்லாமையேது?” என்று சொல்ல, ஸஞ்சயன், “ராஜாவே! நீர்செய்தகாரியம் நன்றாயிருக்கிறது. ஜனங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக நாசத்தைத் தாத்தக்க பெரும்பகைவரதுவிட்டது. பீஷ்மராலும் துரோணராலும் விதூரராலும் தடுக்கப்பட்டும் உமதுபுத்திரனும் மிகப்புத்திரகட்டவனும் வெட்கமில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன், பாண்டவர்களின் அன்புள்ளாணையியும் தாம்ந்தவருதவளுமான திரௌபதியை ‘இங்கே அழைத்துவா’ என்று பிராநிகாமியென்னும் ஸூதபுத்திரனை அனுப்பினான். தேவர்கள் எந்தமனிதனுக்கு அபஜயத்தைக்கொடுப்பார்களோ அவனுடையபுத்தியைக் குறைத்துவிடுவார்கள். அவன் விபரீதங்களையே பார்ப்பான். கேடுவருங்கி மதிகலங்கிப்போன போது அநியாயம் நியாயம்போலத்தோன்றி மனத்தைவிட்டு விலசாம விருகுகும். கேடுவருமுன் தீயவையெல்லாம் நல்லவையெல்லாம் நல்லவையெல்லாம் தீயவையெல்லாம் நோன்றும் இவனுக்கும் அப்படியே தோன்றியிருக்கிறது நிச்சயம். காலமானது தண்டத்தை யோங்கி யார்தலையையும் உடைக்கிறதில்லை. காரியங்களைமாறாகக் காண்பிப்பதுதான் காலத்தின்வன்மை. கார்ப்பதத்தில் பிறவாதவளும்

தவமுள்ளவனும் அழகுள்ளவனும் நல்லகுலத்தில் (அக்னியினின் றும் பிறந்தவனுமாகிய) பாஞ்சாலியை ஸபையில் இழுத்தபோதே மயிர்பொடிக்கச்செய்யும் பயங்கரமான இந்தக்காலம் உமதுபிள்ளைகளி னால் தேடிக் கொள்ளப்பட்டது. வஞ்சகச் சூதாடுகிறவனைத்தவிர வேறுஎவன், எல்லாக் தரங்களும்தெரிந்தவனும் புகழ்பெற்றவளு மாகிய அவனைப் பலாத்கரமாக ஸபைநடுவில் கொண்டுவருவான்? பெண்தன்மைக்குரிய ருதுகாலத்திலிருப்பவனும் 'ஒற்றைவஸ்திரம்' தரித்தவனுமாகிய அந்தபெண்ணரசியான பாஞ்சாலி, பொருள் ளும் ராஜ்யமும் வஸ்திரங்களும் மஹிமையும் அபஹரிக்கப்பட்டு எல் லாபிபாகங்கையுமிழந்து தர்மமென்னுங்கயிறுநிறை கட்டப்பட்டுப் பராக்ரமஞ் செய்ப சக்தியில்லாதவர்களைப்போல அடிமைதன் மையையடைந்திருந்த பாண்டவர்களை நோக்கினாள். துயரப்படத் தகாத அந்தத் திரௌபதி கௌரவாகளின்ஸபையில் துயரப்பட்டுக் கோபிதநிருந்தபோது துரியோதனனும் காணனும கடுஞ்சொற்கள் சொன்னார்கள். ராஜாவே! இவவாறு எல்லாம் தாறுமாறாக நடந்த தென்று எனக்குத்தோன்றுகிறது” என்றுசொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், “ஸஞ்சய! அந்தத்திரௌபதியின் துயரமுறு கண்களினால் பூமியேயெரிக்கப்படும. இப்போது என்புதரர்களின் யாராவதுபிச்சமிருப்பார்களா? தர்மவீஷ்டையும் தர்மபத்தியும் அழ கும் இளமையுமுள்ளவளுமாகிய கிருஷ்ணை அந்தச்சபைக்குவர, கண்டு பரதவாரச்சத்தவரின் ஸ்திரீகளனைவரும் காதலாரியுடன்சேர்ந்து, பயங்கரமாகக்கூனினர். தம்ம குழந்தைகளுடன்சேர்ந்து தினந்தே றும் அவர்களுயரப்படுகின்றனர். திரௌபதியையிழுத்ததற்காகப் பிராம்மணர்கள் கோபித்தனர். ஸாயங்காலங்களில் அக்னிஹோத ரங்கள் யாராலுமசெய்யப்படவில்லை. பயங்கரமானபெருங்காற்றும் பேரிடியும் உண்டாயின. ஆகாயத்திலிருந்து ஓரிகொள்ளிகள்விழுந் தன. அமாவாஸைபீஷ்டகாலத்தில் ராஜாஸ்திரினால் ஸூரியர்க்ரஹணம் உண்டாயிற்று. அதுபிரஜைகளுக்கு மிகக்கொடியபயங்கரமாயிரு தது. அப்படியே நேதர்ச்சாலைகளில் தீப்பிடித்தது. பாரதர்களின் கெடுதலுக்குக் குறிப்பாகக் கொடிகள்விழுந்தன. துரியோதன உடைய அக்னிஹோதரசாலையில் நரிகள் பயங்கரமாகஊளையிட்டன அவற்றிற்குநாலுபக்கங்களிலும் கழுதைகள் எதிராகக்கத்தின. ஸஞ் சய! உடனே பீஷ்டமும் துரோணரும் கிருபரும் ஸோமதத்தனும் சிற ந்தமனமுள்ளபாஷ்வேகனும் அதைவிட்டுப்போயினர். பிறகு விது.

1 இங்கே, இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

னால் தெரிவிக்கப்பட்டநான், 'கிருஷ்ணை என்னஎன்னவரங்கள் விரு
ம்புகிறுளோ அவற்றையெல்லாம் அவளுக்குக்கொடுப்பேன்' என்று
சொன்னேன். அப்போது பாஞ்சாலி பாண்டவர்கள் தாஸர்களாயில்,
லாமலிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். நானும் அவர்களைத்தங்க
ளோடும் விறகளோடும் செல்லும்படி அனுப்பினேன். அப்போது சிற
ந்தபுத்தியுள்ளவனும் எல்லாததர்மங்களும் தெரிந்தவனுமாகிய விது
ரன், 'எப்போது கிருஷ்ணை ஸபைக்குவந்தாளோ, அதுதான் பாரதா
களுக்குமுடிவுக்காலம். இந்தப்பாஞ்சாலராஜன்மகள் லக்ஷ்மி. அவ
ளுக்குமேற்பட்டவள் யாருமில்லை. இந்தப்பாஞ்சாலி தெய்வத்தினால்
கிருஷ்டிக்கப்பட்டு இந்தப்பாண்டவர்களையடைந்திருக்கிறாள். உண்
மையானபிரியமுள்ள அந்தக்கிருஷ்ணபகவானால் காப்பாற்றப்பட்ட
வர்களும் அவமானத்தைப்பொறுதவர்களாகிய குருதிபுத்தர்களும்
சிறந்தவிலலாளிகளாகிய யாதவர்களும் மஹாரதர்களானபாஞ்சாலர்க
ளும் திரௌபதியின் துயரத்தைப்பொருள்கள். பாஞ்சாலர்களால்
சூழப்பெற்று அர்ஜுனன்வரப்போகிறான். அவர்களின்நடுவில் சிற
ந்தவிலலாளியும் மஹாபலசாலியுமான பீமசேனன் யமன் தண்டாபு
த்தைச்சுழற்றுவதுபோலக் கதையைச்சுழற்றிக்கொண்டு வரப்போ
கிறான். அப்போது சிறந்தபுத்திமானான அர்ஜுனனுடையகாண்டவ
கோஷத்தையும் பீமனுடையகதையின் வேகத்தினுண்டானசப்தத்
தையும் அரசர்கள்கேட்டு ஸஹிக்கமுடியாது. அதுவிஷயத்தில் எப
போதும் பாண்டவர்களோடு ஸ்நேஹமே எனக்குசசரியாகத்தோன்
றுகிறது. விரோதம் சரியன்று. எப்போதும் கௌரவர்களைப்பார்க்
கிலும் பாண்டவர்கள் மிக்கபலசாலிகளென்று நான்நினைக்கிறேன்.
இதுதான் சரி. சிறந்தபலமும் பராக்கரமுமுள்ள ஜராஸந்தனென்னும்
அரசன் கையையேஆயுதமாகவைத்துக்கொண்டபீமனால் யுத்தத்திற்
கொல்லப்பட்டானே! பாதசரேஷ்டரே! ஆகலால், பாண்டவர்களோடு
உமக்கு ஸ்நேஹமேயிருக்கவேண்டும். இவ்விருதிருத்தாருக்கும் சரி
யானதைச் சந்தேகப்படாமற்செய்யும். 'மஹாராஜாவே! இவ்வாறு
செய்தால் நீர்மேலானநன்மையையடைவர்', என்றுசொன்னான். ஸஞ்
சய! விதுரன் இவ்வாறு தர்மத்திற்கும் ராஜ்யலாபத்திற்கும் ஒத்த
சொல்லைச்சொன்னான். பிள்ளையின்விருப்பத்தையுணர்ந்த நான்
அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமற்போனேன்" என்றுசொன்னான்.

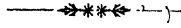
அனுத்யுதபர்வம் முற்றிற்று.

ஸ பா ப ர் வ ம் மு த் தி ி த் து .

ஸ ப அ ப ர வ ம்

பிழையும்திருத்தமும்த.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
13	31	ரோணங்கள்	ரோஹணங்கள்
31	5	நூற்றுமவரும்	நூற்றுவரும்
	26	உபாவிக்கின்றனர்	உபாவிக்கின்றனர்
32	26	அச்சபையில்	அச்சபையில்
34	20	பாரதரே!	பாரதனே!
40	12	லக்ஷ்மி	லக்ஷ்மி
52	8	ஸார்வாயனா	ஸால்வாயனர்
56	15	பெறுகிறான்.	பெறுகிறான்.
82	36	ஹிரிவம்சங்களில்	ஹிரிவம்சங்களில்
86	8	சதுர்த்தசி	சதுர்த்தசி
101	26	பரதங்கணரென்னும்	பரதங்கணரென்னும்
134	2	நாராயணனைக்	நாராயணனை
	20;21	{ யானைக்கூட்டத்தலைவன் யானைக்கூட்டத்தலைவர்	யூகபதியானது யூதபதி
140	15	பூஜ்யன்	பூஜ்யர்
141	9	முகம்	முகம்
151	20	கேட்டுப்,	கேட்டு,
156	14	வீரியாரஜுனன்	வீரியாரஜுனன்
158	17	தான்	தாம்
218	1	ஸ்திரத்தினால்	ஸ்திரத்தினால்
262	32	ஸ்திரிகளோடு	ஸ்திரீகளோடு
264	28	தர்மராஜாவானவர்	தர்மராஜாவானவர்
270	33	ஆயிரக்கணக்காக	ஆயிரக்கணக்காக
288	21	தனஞ்சய!	தனஞ்சய!
304	22	தனஞ்சயனை	தனஞ்சயனை